

ஜனவரி.

பாடங்கள் 1—12.

ஸ்ரீரஸ்து.

மபர்வற மதுநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த

முதலாயிரம்

மூ ல மு ம்

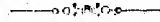
இதற்கு

பெரியவாச்சான் பிள்ளை, பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநமும்

அந்த வ்யாக்யாநத்தை யனுசரித் தெழுதப்பட்ட

ப்ரதிபத வ்யாக்யாநமும்,

பல ப்ரதிகளுக்கிணங்க பண்டிதர்களால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ஸஞ்ஜீவீ சபையாரால்

ஸ்ரீஸுதர்சன முத்ராக்கரகாலையில்

அச்சிடப்பட்டன.

காஞ்சிபுரம்.

1909

சந்தா தாரர்களுக்கு }
விலை ஆடாய 10. }

{ பின்னிட்டு வாங்குதல்
{ வர்களுக்கு ஆடாய 15.

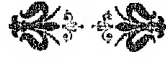
ஸ்ரீரஸ்து.

மபர்வற மதிரல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த

முதலாயிரத்தில்

முதல் பிரபந்தமாகிய ஸ்ரீ பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த

பெரியாழ்வார் திருமொழி.

இதற்கு

பெரியவாச்சான் பிள்ளை, பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநமும்

அந்த வ்யாக்யாநத்தை யனுசரித் தெழுதப்பட்ட

ப்ரதிபத வ்யாக்யாநமும்,

பல ப்ரதிகளுக்கிணங்க பண்டிதர்களால்
பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ஸஞ்ஜீவிநீ சபையாரால்
ஸ்ரீஸு-தர்சன முக்ராக்ஷர சாலையில்
அச்சிடப்பட்டன.

காஞ்சிபுரம்.

1909

S.V.O. College
Library,
TIRUPATI.
Acc. No. 10415
Date.....
26/11/50

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழிச் செய்யுளகராதி.

அ		ஆநிரைமேய்க்க நீபோதி	204
அக்கரையென் னும்	568	ஆமையாய்க் கங்கையாய்	505
அக்காக்காய் நம்பிக்கு	208	ஆமையின் முதுகத்திடை	429
அங்கமலக்கண்ண ன்றன்னை	249	ஆயர் குலத்தினில்	117
அங்கமலப் போதகத்தில்	158	ஆயிரந்தோள் பரப்பி	417
அங்கம்விட்டவையந் தும்	446	ஆய்ச்சியர் சேரியனாதயர்	245
அங்கொரு கூறை	453	ஆய்ச்சியன்னுழிப்பிரான்	136
அஞ்சனவண்ணனை	262	ஆலத்திலையான்	199
அஞ்சடராழியுன்	277	ஆற்றிலிருந்து	240
அடியோமோடும்	15	ஆனாபர் கூடி	397
அடைந்திட்டமரர்கள்	107		
அட்டுக்குவி சோறு	297	இ	
அண்டக்குலத்துக்கு	23	இடவணரை யிடத்தோளோடு	313
அண்டத்தமரர்கள் சூழ	213	இந்திரனோடு பிரமன்	215
அண்டத்தமர் பெருமான்	343	இமையவரி றுமாந்து	467
அதிருங்கடல் நிறவண்ணனை	58	இருக்கொடு நீர்சங்கில்	224
அதிர்முக முடைய	465	இருங்கைமதகளிறு	57
அப்பங்கலந்த சிற்றுண்டி	150	இருட்டில்பிறந்து போய்	142
அம்மைத்தடங்கண்	301	இருமலைபோலெதிர்த மல்லர்	157
அரவணையா யாயரேறே	151	இன்பமதனை யுயர்த்தாய்	223
அரவத்தமனியினோடும்	559		
அரவில் பள்ளிகொண்டு	309	உ	
அலம்பா வெருட்டா	392	உச்சியிலெண்ணெயும்	455
அல்லியம் பூமலர்க்கோதாய்	367	உடுத்துக்களைந்த	33
அல்வழக் கொன்றுமில்லா	38	உடையார் கனமணியோடு	70
அவ்வவ்விடம்புக்கு	265	உந்தியெழுந்த	191
அழகியபைம்பொன்னின்	67	உய்யவுலகு படைத்து	86
அழகியவாயில்	80	உரகமெல்லணையான்	427
அளந்திட்ட தூணை	107	உரம்பற்றியிரணியனை	511
அனந்தன்பாலும்	586	உருப்பிணி நங்கை தன்னை	406
அன்றுவயிற்றில் கிடந்திருந்தே	571	உருப்பிணி நங்கையை	351
அன்னமு மீனூருவும்	98	உழந்தான் நறுநெய்	55
		உழுவதோர் படையும்	467
ஆ		உறகலுறகலுறகல்	558
ஆசைவாய்ச் சென்ற	441	உறியைமுற்றத்துருட்டி	47
ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய	108	உற்றவுறுபிணி நோய்காள்	551

உணக்குப்பணி செய்திருக்கும்	563
உன்னுடைய விக்கிரமம்	582
உன்னையு மொக்கலையில்	94

உள

உளந்தைக் குழியில்	459
-------------------	-----

எ

எட்டித்திசைமார்	403
எண்ணெய்க்குடத்தை	181
எத்தனைகாலமும்	569
எந்தை தந்தை தந்தை	25
எந்தொண்டை வாய்ச்சிங்கம்	62
எந்நாளும் பெருமான்	35
எம்மனுவென்குல தெய்வமே	577
எரிசிதறுஞ் சரத்தால்	415
எருதுகளைவிட்டு பொருதி	208
எருத்துக்கொடி பட்டையா னும்	566
எல்லையில் வாசல்	521
எழிலார் திருமார்வுக்கு	72
என்னுற்றமேயென்று	169
என்சிறுக் குட்டன்	78
என் தம்பிரானார்	71
என் வில்வவிசைண்டு	350
என்று மெனக்கொளியாகை	270
என்னுதன் தேவிக்கு	348
என்னினுமாயம்	125

ஏ

ஏடு நிலத்திலிடுவதன் முன்னம்	21
ஏதற்களாயின வெல்லாம்	556
ஏவிற்றுச் செய்வான்	399
ஏழைபேதையோர்	328

ஈ

ஈயமுது புடம்பனைந்து	325
---------------------	-----

ஓ

ஓடுகையில் சங்கு	113
ஓடுமகள் தன்னைபுடையேன்	341

ஒருவாரணம் பணிகொண்டவன்	397
ஒற்றைவிடையனும்	523
ஒன்றுமறி வொன்றில்லாத	333
ஒன்றேயுரைப்பான்	197

ஔ

ஔவோடக் கிண்கிரிகள்	159
ஔவார் விழுவார்	45
ஔக்கடலில்	73

க

கச்சொடு பொற்சரிகை	47
கஞ்சனுங் காளியனும்	407
கஞ்சன் கறுக்கொண்டு நின்மேல்	221
கஞ்சன் புணர்ப்பினில்வந்த	179
கஞ்சன் றன்னால் புணர்க்கப்பட்ட	153
கடல்கடைந்து	578
கடியார் பொழிலணி	271
கடுவாய்ச்சின வெங்கண்	301
கண்டகடலும்	126
கண்டார்பழியாமே	193
கண்ணு நான்முகனை	541
கண்ணில் மணல்கொடு	219
கண்ணைக்குளிரக் கலந்து	173
கதிராயிரமிரவி	380
கத்தக்கதித்துக் கிடந்த	130
கரியமுகில் புரைமேனி	390
கருங்கண்டோகை	322
கரும்பார் நீள்வயல்	255
கருவுடைமேகங்கள்	205
கருளுடைய பொழில்மருதும்	497
கலக்கிய மாமனத்தனளாய்	368
கழன்மன்னர் சூழ	122
கள்ளச்சகடு மருதும்	222
கறந்த நற்பாலுந்தவிரும்	182
கறுத்திட்டெதிர் நின்ற	196
கற்பகக்காவு கருதி	135
கற்றினம் மேயற்கு	185
கண்ஞகுழையார் பொருட்டா	413
கன்றினைவாலேகட்டி	182

கன்றுகளில்லம் புகுந்து	217
கன்றுகளோடச் செவியில்	177
கன்னலிலட்டு கத்தோடு	236
கன்னல் குடந்திறந்தால்	112
கன்னி நன் மாமதின் குழந்தை	272

கா

காசின்வாய்க்கரம்விடிலும்	438
காசங்கறையுடைக்கறைக்கும்	452
காடுகளுடுபோய்	273
காதம்பலவுந்திரிந்து	565
காமர்தாதைகருதலர்	546
காயமலர்நிறவா	92
காயுநீர்புக்கு	141
காரார்கடலைபடைத்திட்டு	362
காரார்மேனிநிறத் தெம்பிராணை	260
காரிகையார்க்கு முனக்கும்	171
கார்மலிமேனிநிறத்து	184
காலுமெழா	565
காலியன்பொய்கைகலங்க	358
காறைபூணும் கண்ணாடி	332
காணர்நுந்துழாய்	74

கி

கிடக்கில் தொட்டில்	50
கிண்கணிகட்டி	130
கிழக்கில் குடிமன்னர்	190

கீ

கீழுலகிலசுரர்களை	484
------------------	-----

கு

குடங்களுடுத்து	210
குடியில்பிறந்தவர் செய்யும்	344
குடையுஞ் செருப்பும்	269
குண்டலந்தாழ	242
குமரிமணம் செய்துகொண்டு	339
கும்மாயத்தொடு வெண்ணெய்	252
குரக்கினத்தாலே	105
குருந்தமொன்றொசித்தானொடும்	432
குழலிருண்டு சுருண்டு	322
குறட்டிரமசாரியாய்	508

குறுகாதமன்னரை	401
குற்றமின்றிக் குணம்பெருக்கி	423
குன்றுகொழுமுகில்போல்	489
குன்றெடுத்தாநிறை காத்தவாயா	530
குன்றெடுத்தாநிறை	287

கூ

கூடிக்கூடியுற்றார்களிருந்து	448
கூன்தொழுத்தை	481

கே

கேசவனையிங்கே	235
கேட்டறியாதன்	279

கை

கைத்தலத்துள்ளமாடழிய	333
கைநராகத்திடர்கடிந்த	515
கையுங்காலும்	48

கோ

கொங்குக்குடந்தையும்	195
கொங்கைச்சிறுவரை பென்னும்	555
கொங்கைவன் கூனிசொல்	145
கொடியேறு செந்தாமரை	308
கொண்டதாளுறி	47
கொண்டல்லண்ணவிங்கே	230
கொம்பினூர்பொழில்வாய்	436
கொலைபாணை கொம்புபறித்து	383
கொழுப்புடைய செழுங்குருதி	485

கோ

கோட்டுமண்கொண்டு	416
கோளரியினுருவம்	87

ச

சக்கரக்கையன்	80
சங்கின்வலம்புரியும்	71
சத்திரமேந்தி	133
சலமாழுகில்பல்கணை	305
சலம்பொதியுடம்பில்	46
சழக்குநாக்கொடு	536

சா

சாமிடத்தென்னை	
சாலப்பன்னிறைப்பின்னை	

சி		சொ
சித்திரகுத்தனெழுத்தால்	550	சொல்லிலரசிப்படுதி
சித்திரகூடத்திருப்ப	373	சொ
சிந்தப்புடைத்து	402	சொத்தம்பிரானென்று
சிந்துரப்பொடிக்கொண்டு	292	சொர்வினால் பொருள்வைத்து
சிந்துரமிலங்க	289	சூ
சிறியனென்றென்னிளஞ்சிங்க	82	சூலமுற்றுமுண்டாலிலை
சிறுவிரல்கள் தடவி	320	த
சீ		தக்கார்மிக்கார்களை
சீதக்கடலுள்	52	தங்கையை முக்கும்
சீதநீர்ப்புடைகுழி	439	தடம்படுதாமரை
சீமாணிகனவனோடு	211	தடவரைவாய் மினிர்ந்து
சீயினுற்சிறந்து	442	தண்டொடுசக்கரம்
சீரணிமால் திருநாமமே	460	தண்ணெனவில்லை
சீரொன்றுதாதாய்	198	தத்துக்கொண்டாள் கொலோ
சீலைக்குதம்பை	271	தந்தம்மக்களமுது
சு		தம்மாமன் நந்தகோடாலன்
சுரிகையுந்தேறி வில்லும்	285	தலைப்பெய்துகுமுறி
சுருப்பார் குழுவியசோதை	67	தழைகளுந்தொங்கலும்
சுற்றிநின்றாயர்	288	தள்ளித்தளர்நடையிட்டு
சுற்றுமொளியிட்டம்	79	தன்முகத்துச்சுட்டி
சே		தன்னடியார் திறத்தகத்து
செக்கரிடைதுணி	110	தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு
செங்கமலக்கழலில்	97	தா
செங்கமலப்பூவில்	119	தாய்மார் மோர்விற்க
செஞ்சொல்மறைப்பொருள்	527	தாரித்து நூற்றுவர்
செண்டகமல்லிதை	214	தார்க்கிளந்தம்பிக்கு
செந்துப்போவதோர்	451	தாழியில் வெண்ணெய்
செந்நெலரிசி	234	தாழைதண்ணும்பல்
செந்நெலார்வயல்குழி	51	தி
செப்பாடுகடைய	303	திக்குநிறைபுகழாளன்
செப்பிளமென்முலை	144	திண்ணைக்கலத்தில்
செப்போதுமென்முலை	218	திண்ணார்வென்சங்கு
செம்பெருந்தடங்கண்ணன்	318	திரண்டெழுதழைமழை
செருவாளும்புள்ளாளன்	513	திருவுடைப்பிள்ளைதான்
சென்றுலகங்குடைந்தாடும்	572	திரைநீர்ச்சந்திரமண்டலம்
சென்னியோங்கு	574	திரைபொருகடல்குழி
சே		தீ
சேப்பூண்டசாடுகிதறி	143	தியபுந்திக்குஞ்சன்
		தியில்பொலிகின்ற

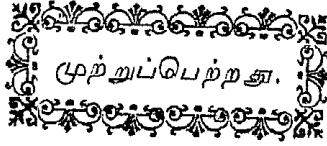
து	நா	
துக்கச்சுழலையை	நாடுகருமறிய மானிடப்பேரிட்டு	457
துடர்ச்சங்கலியை	நாடுமுருமறியவேபோய்	329
துப்புடையாயர்கள்	நாந்தகமேந்திப	131
துப்புடையாரையடைவது	நாந்தகஞ்சங்குதண்டு	382
துன்னியபேரிருள்	நாவகாரியஞ் சொல்லிலாதவர்	421
து	நாவலம்பெரியதிவினில்	311
துநிலாமுற்றத்தே	நாழிகைகூறிட்டு	388
தே	நாள்களோர் நாலேந்து	60
தேருவின்கண்ணின்று	நாறியசாந்தம்	121
தேன்னவந்தமர்செப்பம்	நானே துமுன்மாயம்	529
தேன்னிலங்கைமன்னன்	நீ	
தே	நீரேறுசெஞ்சடை	385
தேவுடையமீனமாய்	நெ	
தேனுக்கனாவிசெகுத்து	நெடுமையாலுலகேழும்	539
தேனுகன்பிலம்பன்	நெய்க்குடத்தைப்பற்றி	518
தோ	நெய்யிடைநல்லதோர்	30
தொத்தார்பூங்குழல்	நெறிந்தகருங்குழல்	366
தோ	நோ	
தோட்டமில்லவள்	நோக்கியசோதை	63
தோயம்பரந்தருவு	ப	
ந	பக்கங்கருஞ் சிறுப்பாறை	115
நச்சுவார் முன்னிற்கும்	பஞ்சவர்ணாதனாய்	120
நந்தன்மதலையை	பஞ்சவர்ணாதனாய்	355
நம்பனேனவின்றேத்த வல்லார்கள்	படங்கள் பலவுமுடை	301
நம்பிபிம்பியென்று	படர்பங்கய மலர்வாய்	114
நம்முடைநாயகனே	பட்டங்கட்டிப் பொற்றோடு	330
நல்லதோர் தாமரைப்பொய்கை	பணைத்தோளினவாய்ச்சி	51
நளிர்ந்தசீலன் நயாசலன்	பதகமுதலேவாய்	147
நன்மணிமேகலை	பதினாறுமாயிரவர்	500
நன்மைதீமைகளொன்றும்	பத்துநாளுங்கடந்த	49
	பரந்திட்டுநின்ற படுகடல்	104
	பருப்பதத்துக்கயல் பொறித்த	584
	பருவம்நிரம்பாமே	64

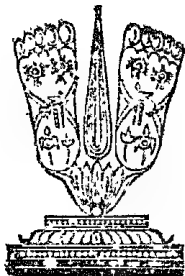
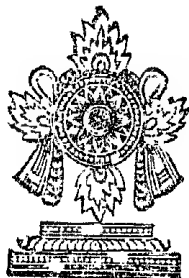
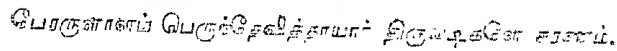
பருவரங்குளவைபற்றி	410	பே
பலபலநாமஞ்சொல்லி	410	பேசுவுந்தெரியாத
பல்லாண்டு பல்லாண்டு	12	பேணிச்சீருடை
பல்லாண்டென்று பவித்திரனை	40	பேயின்முலையுண்ட
பல்லாயிரவரிவ்லூரில்	220	பேய்ச்சிமுலை யுண்ணக்கண்டு
பள்ளத்தில்மேபும்	188	பை
பறவையேறு பரம்புருடா	575	பையரவினனைப் பாற்கடலுள்
பற்றார்நடுங்கமுன்	275	பொ
பற்றுமஞ்சள்பூசி	262	பொங்கு வெண்மணல்
பனிக்கடலில் பள்ளிகோளை	588	பொங்கொலிகங்கை
பன்மணி முத்தின்	101	பொத்தவரலைக்கவிழ்த்து
பன்றியுமாமையுமீனமும்	278	பொல்லாவடிவுடைப்பேய்ச்சி
பன்னிருதுங்கள்	268	பொற்றிகழ்சித்திரகூட
பா		பொன்போல் மஞ்சனமாட்டி
பாண்டியன் கொண்டாட	6	பொன்னரை நானொடு
பாண்டவர் தம்முடைய	411	பொன்னியல் கிண்கிணி
பாலகனென்று	82	பொன்னைக்கொண்டு
பாலைக்கறந்து	232	போ
பாலொடு நெய்தயிர்	96	போதமர் செல்வக்கொழுந்து
பி		போதர்கண்டாயிங்கே
பிண்டத்திரையையும்	190	போய்ப்பாடுடையநின்
பிறங்கியபேய்ச்சி	55	போரொக்கப்பண்ணி
பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த	478	ம
பின்னைமனளை	185	மங்கியவல்லினை நோய்காள்
பு		மச்சொடுமாளிகையேறி
புட்டியில் சேறும்	102	மடிவழிவந்து
புரியுள் நான் கண்டதோர்	319	மண்ணில்பிறந்து மண்ணும்
புள்ளினைவாய் பிளந்திட்டாய்	207	மண்ணும்மலையும் கடலும்
புற்றரவல்குல்	281	மண்ணும்மலையும் மறிகடல்
பூ		மத்தக்களிற்று
பூணித்தொழுவினில்புக்கு	183	மத்தளவுந் தயிரும்
பூதமெந்தொடுவேள்வி	430	மரவடிபைத்தம்பிக்கு
பே		மருட்டார் மென்குழல்
பெண்டிர்வாழ்வார்	156	மருதப்பொழிலணி
பெருப்பெருத்த கண்ணுலம்	334	மருமகன்றன் சந்ததியை
பெருமாவூரில்	59	மலமுடைபூத்தையில்
பெருவரங்குளவைபற்றி	483	மலைபுரைதோள் மன்னவரும்
		மன்னர்மறுக
		மன்னன்றன் தேவிமார்
		மன்னுரகன்றனை

மா		மை	
மாணிக்கக் கிண்கிணி	99	மைத்தகுமாமலர்க்குழலாய்	375
மாணிக்கங்கட்டி	69	மைத்தடங்கண்ணி	60
மாணிக்கமுறஞ்ஞவாய	553	மைத்தடங்கண்ணி	84
மாதவத்தேதான் புத்திரன்	477	மைத்துனன்மார் காதலியை	506
மாயச்சகடமுதைத்து	311	மையார்கண் மடவாய்ச்சியர்	253
மாயவனைமதுசூதனை	532	வ	
மாயவன் பின்வழிசென்று	346	வஞ்சனையால்வந்த	76
மாவிருஞ்சோலை யென்னும்	418	வடதுசைமதுரை	471
மாவலிதன் னுடைய	409	வட்டுருடுவே	129
மாவலிவேள் வியில்	246	வணநன் னுடைய	165
மாற்றுத்தாய்சென்று	352	வண்டமர் பூங்குழல்	61
மானமருமென்னோக்கி	371	வண்டுகளித்தினாத்தும்	239
மானிடசாதியில்	455	வண்ணக்கருங்குழல்	264
மி		வண்ணநன்மணியும்	425
மிக்கபெரும்புகழ்	124	வண்ணப்பவள மருங்கினில்	163
மிடறுமெழு மெழுத்தோட	266	வண்ணமாடங்கள் சூழ்	44
மின்னனைய துண்ணிடையார்	155	வண்ணமால்வரையே	544
மின்னூர்தடமதிஞ்சூழ்	4	வந்தமதலைக்குழாத்தை	58
மின்னிடைச்சீதை	201	வயிற்றில்தொழுவை	551
மின்னுக்கொடியுமோர்	111	வருகவருகவருகவிங்கே	228
மின்னுத்த துண்ணிடையாய்	374	வலங்கா தில்மேல்	293
மு		வல்லாளன்தோளும்	393
முடியொன்றி	357	வல்லாளிலங்கைமலங்க	149
முத்தும்மணியும்	53	வல்லி நுண்ணிதழன்ன	284
முப்போதுங்கடைந்து	254	வல்லெயிற்றுக்கேழுமாய்	487
முலையேதும் வேண்டேன்	168	வழுவொன்றுமில்லா	299
முற்றிலும் தூதையும்	66	வனோத்துவைத்தேன்	562
முன்னரசிங்கமதாகி	317	வள்ளி நுடங்கிடை	267
முன்னலோர் வெள்ளி	113	வன்பேய்முலையுண்டதோர்	306
மு		வா	
முத்தவைகாண	134	வாக்குத்தூய்மையிலாமை	534
முன்றெழுத்தனை	472	வாயில்பல்லுமெழுந்தில	326
மே		வாயுள்வையகம்	49
மெச்சுதுசங்கம்	137	வாயொருபக்கம்வாங்கி	450
மெய்திமிருநான	75	வாரணிந்தகொங்கையாய்ச்சி	180
மெய்யென்று சொல்லுவார்	170	வாரணிந்தமுலைமடவாய்	370
மே		வாராருமுலைமடவாள்	378
மேலெழுந்ததோர்	445	வார்கா துதாழப்பெருக்கி	175
		வாவென்றுசொல்லியென்	174

வாழாட்டித்தின் தீர்	18	வெண்புழுதிமேல்	116
வாளாவாகிலும்காண	257	வெண்ணிறத்தோய்தயிர்	345
வானத்திலுள்ளீர்	302	வெண்ணையனைந்தகுணுங்கு	176
வானத்தெழுந்த	248	வெண்ணையிழுங்கி	226
வானவர்தாம்மகிழ	89	வெள்ளைவிளிசங்குவெஞ்	387
வானிளவரசு	314	வெள்ளைவெள்ளத்தின்	542
வி		வே	
விண்கொளமரர்கள்	64	வேடர்மறக்குலம்போலே	342
விண்ணின்மீதமரர்கள்	295	வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த	591
விண்ணெல்லாம்கேட்க	167	வேலிக்கோல்வெட்டி	194
விற்பிடித்திறுத்து	469	வை	
வே		வைத்தநெய்யும் காய்ந்தபாலும்	152
வெண்கலப்பத்திரம்	132	வையமெல்லம்பெறும்	164

பெரியாழ்வார் திருமொழிச் செய்யுளகராதி

ஆக்வார் திருவடிகளை சரணம்.

எம்பெருமான் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நம்பெருமானாருளிச்செய்தது.

ஸ்ரீ நெடுமெழுமையாவாது யீலகூறி மண்ணாண்டவழி
யதீந் புவனம் வநெந் தருஜாரோதரம் போழி ||

கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது.

மகதீ நாயுஸுமீ ருதீரம் நாயுயாதி-நதியுயாழ் :

ஊஸ்டிராலியா-பொருள்கள் வந்தெழுந்தபடி நாடி //

பெயர்நிதிக்ரமம்-தவஜாதி-ஜப-மர-கூ விரொகூதவஜிதராணி துணையகிடுத :

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது.

சோதா விதா யுவ தபஸ நயாவிலுதி ஸாராய்ஷெவநியநெந ஜெதயாநாடி !

சூரியன் மீது காணப்படும் தனித்துவமான அமைப்பைப் பற்றி ஆய்வு செய்து வருகிறார்கள்.

பராசரபட்டர் அருளிச்செய்தது.

ஊதி துலாநாஸ்திஹோஹயஹதநாடி ஸ்ரீஹதிவாரகாகுஸெவாநபொழிவாஹாநா !

மகாஜி ரெண்னுவரகரய யதீந்ரீஸ்ராவ ஸ்ரீஜதராஜம்ஸம்ஸுணதொஷ்விநித்யு!

வாளாவாகி பெரியாழ்வார் திருமொழியின் தனியன்கள்.

வான

၆၂

நா.தமுனிகள் அருளிச்செய்தது.

మూ.—గురుమఖిమఃశీత్యై ప్రాహువేదానశేషాన్ వదపతిపర్వైః పం శుక్లమదాతు కామః ।

శ్రీమదమరవద్వ్యం చక్రనాథస్యసాక్షాత్ ద్విజకులతిలకంతం విష్ణుచిత్తం సమామి ॥

உதா. — மதுரை நகரில் உள்ள பண்டாரத்தில்

நவவதிவநிசுளபுர முருகோஜாதேவராயர்.

[illegible]

உதவி அகாடமி கருவியை விட உதவித் துறைமுகம் 11

உ

பதவுரை.

யஃ	எந்தபெரியாழ்வார்	வூரூ	உரைத்தாரே	
நரபதிவரி	} பூசில்லபேதவென்னுமி ராஜனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட வித்யா சங்கத்தை	மாமநாயகி	அழகியமணவாளனுக்கு	
சுளவம்		வாரகாசு	நேரரன்	
மூலம்		மாமனாழி	மாமனாழி	
சூழாதசூழி	} நகப்பற்றவாசைகொண்ட வராய்	சூழவாழி	} தேவனைதளரல் கொழுந் தக்கவரும்	
மாமனாழி		அப்ய		
நயிசு	} ஆசார்யமுகத்தால் வியாமலே	அப்ய	} பரமமணவாசுக்கு திலகமேன்தகராசிய	
சுளவாழி		மாமனாழி		அந்தபெரியாழ்வாரை
வெளாழி		மேவதங்களை		நயிசு

பிள்ளைலோகம்ஜீய ரகுளிச்சேய்த வ்யாக்ந்யநாம்.

அவதாரிகை.—இதுதான் திருப்பல்லாண்டுத் தனியான யிருந்தும், அத்தத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகைக்கடியான பெரியாழ்வார் வைபவத்தைப் பெருக்கப்படுசி, அவ்வாறு பாணிபாத நமஸ்காசம் பண்ணும்படி சொல்லுகிறேன்.

[illegible]

(ஸ்ரீமதாயு) அநந்தரம், வித்வான்களை வென்று கிழியறுத்து அந்த தூதத்தை ஸ்வாமி ஸந்திதியிலே ஸமர்ப்பித்து, மீளவும் தம் துறையான * துளவத்தொண்டிலேமூண்டு நடத்திக்கொண்டுபோர; அக்காலத்திலே ஆண்டாள் இவர்க்குத் திருமகளாகத் திருத்துழாயடியிலே யவதரிக்க; இவரும் * திருமகன்போல வளர்த்துப்போர; அஞ்சபிராயத்திலே திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியில் பெண்களை அதுகரித்துத் திருப்பாவை பாடி, அதுக்குமேலே, அவர் * தொடுத்த துழாய் மலரை, “வியந்துழாய்க்கற்பென்று குடும் கருங்குழல்மேல்” என்கிறபடியே சூடிக்கொடுத்தவராய், பின்பு ப்ராப்த யௌவநையாய், * மாண்டவர்க்கென்று பேச்சுப்படியில் வாழாததன்மையளாய், “தீமுகத்து நாகணைமேற் சேருந்திருவரங்கர்” என்றும், “பணவாளவணைப் பற்பலகாலமும் பன்விகொள்மணவாளர்” என்றும் சொல்லப்படுகிற அழகிய மணவாளப் பெருமானை ப்ரார்த்தித்துத் திருமணம் புணருகையாலே அவர் மணவாளப் பிள்ளையானார்; * மறைநான்குமுன் னோதிய பட்டனுக்கிறே * பட்டர்பிரான் கோதையைக் கொடுத்தது. ஆகையாலே, ஓளபசாரிக மாகவன்றிக்கே, ராகாவாக ரங்கநாதனுக்கு பட்டநாதர் மாமனானார். அத்தாலே (சீரோவாஹு) என்கிறது. அதாவது - * வடிவுடைவானோர் தலைவனான தன்னை, அவர்கள் அடிவணங்கி யேத்துமாப்போலே, இவர்தம்மையும் அமரர் வந்திக்கும்படியான வரிசை கொடுத்தபடி. * தர்மையே யொக்க வருஞ்செய்வரிதே. பட்டநாதரான மாத்ரமன்றிக்கே தேவர்களாலும் ஸ்துத்யராயிருக்குமவரென்கிறது. “விரும்புவ ரமரர் மொய்த்து” என்னக் கடவதிறே. அஸ்தானே பயசங்கிகளானவர்களையும் இவர் மங்களாசாஸனம் பண்ணுமவராகையாலே, அவர்களும் இவர்க்கு ஸ்துத்யபிவாதரங்களைப் பண்ணுவார்கள். “வரஹுரஹீவ லாடுவெ” என்னக்கடவதிறே. இனி ரங்கநாதனோடே ஸம்பந்திக்கைக்கிடான பட்டநாதகுலத்தைச் சொல்லுகிறது (சிங்கு-வதிவக்ய) என்று. * வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த விட்டுசித்தராகையாலே, “அந்தணனை யான்கண்ட தணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே” என்னும்படி கண்டு கொடுத்தார். த்விஜகுல திலகராகையாவது- ப்ராஹ்மணகுலத்துக்கெல்லாம் முக்கியராய், சிரஸாவாஹ்பராய், ச்ரேஷ்டராயிருக்கை யென்றபடி. (தவிஷு-வித்து)

அப்படிச் சேஷ்டாராய், விஷ்ணுவை எப்போதும் சித்தத்திலே யுடையரானவரை யென்றது. “வில்லாண்டான்றனை வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் விரும்பியசொல்” என்று அடியிலே தமக்கு நிரூபகமாக ஆழ்வார்தாமே யருளிச்செய்தாரிதே. “விஷ்ணுசித்தம் என்கையாலே, “மின்னுநூல் விட்டுசித்தன் விரித்த” என்று - பெரியாழ்வார் திருமொழியடியிலும், “விட்டுசித்தன் மறத்தே கோயில்கொண்டகோவலனை” என்று - முடிவிலு மருளிச்செய்கையால், இந்தத்திருநாமத்தாலே அந்தப் பரந்த பரவக்தா வென்னுமதுவும் ஸுசித்தம். அதுக்கும் தனியன் இதுவேயிதே. “அநந்தன்பாலும் கருடன்பாலும் ஐதுநொய்தாகவைத்து என் மறந்தனுள்ளே வந்துவைகி வாழச்செய்தா பெம்பிரான் என்னும்படி இவர் திருவுள்ளத்திலே அத்தயபிநிவிஷ்டனா யிருக்குமாய்த்து. (விஷ்ணுவிதூண் விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யரா யிருக்கிறபடி. “நின்கோயிலில் வாழும் வைட்டணவன் என்றாரிதே. அவனும் வைஷ்ணவ ஸம்பந்தத்தை அபேக்ஷித்துக் கைப்பற்றினான். (கவிஷ்ணுவிதூண் நலோஜி) அந்த விஷ்ணுசித்தரை “கிழியறுத்தான் பாதங்கள் யாமுடைய பற்று” என்னும்படி ஸேவிக்கிறேனென்கிறது. நமஸ்காரமும் ஸேவையும் பர்யாயம் “ஒடி நலோவிஷ்டவெ” என்னுமது விஷ்ணுசித்தவிஷயத்திலேயாய்த்து; விசேஷஜ்ஞர்க்கு பகவத்விஷயத்திலே அரைவாயிராய், இங்கேயிதே யெல்லாம் பூர்ணமாவது. * நம்பி விட்டு சித்தாரிதே. இத்தால் - பரதமப்பரந்தாநுஸந்தாநதனையில் தத்வக்தாவான ஆழ்வாரை “அவ்வவ-ஓ-விவாடியெசு” என்று - பரதமம் திருவடித்தொழும்படியைச் சொல்லி நடித்தது.

அ. - மின்னாத்தடமதிளித்தாதி. இதில், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்ப் பட்டாரிரான பெரியாழ்வாரவதரணஸ்தலத்தை யநுஸந்திப்பார் திருவடிகளைத் தொழுக்கையாலுண்டான பரிதையையும், அவர்செயலைச் சொல்லுகையாலுண்டான விரோதி நிவர்த்தபாதிகளிலே தர்ப்பதியையும் மறஸ்ஸோடே சொல்லி யுலாவுகிறதாயிருக்கிறது.

பட்டர் அருளிச்செய்தது.

ம. - மின்னாத்தடமதிள்கூழ் வில்லிபுத்தூரென்றோருகால்
சொன்னார்கழற்கமலஞ் சூடினோம் - முன்னாள்
கிழியறுத்தானென்றரைத்தோம் ஈகீழ்மையினிற்சேரும்
வழியறுத்தோம் நெஞ்சமே வந்து. க.

பதவுரை.

மின்	ஒளி	வில்லிபுத்தூர்	} ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரென்னு என்று
ஆர்	நிறைந்த-(அகிகமான)	ஒருகால்சொன்	
தடம்	{ பரப்பும், உயர்ந்தோ ங்குகையுமுள்ள	கழற்கமலம்	திருவடித்தாமரைகளை
மதிள்	திருமதிளாலே	சூடினோம்	சிரமேற்கொண்டோம்
கூழ்	கூழப்பட்ட	முன்னாள்	{ புருஷார்த்தம் வெளியா காதகாலத்தில்

கிழி	பொருண்முடிப்பை	கீழ்மையினில்	நரசுத்தில்
அதுத்தா	} அதுத்தவனென்று	சேரும்	சேரும்படியான
னென்று		வழி	மார்கத்தை
உரைத்தோம்	சொல்லப்பெற்றோம்,	அதுத்தோம்	அறப்பண்ணினை;
	(ஆகையாலே)	நெஞ்சமே!	மந்தே!
		வந்து	நீ அதுகூலமாய் வந்து.

வ்யா.— மின்னாந்தடமதிள்குழ். தேஜஸ்பாசரமான பெரியமதினாலே சூழப்பட்ட வில்லிபுத்தூர். இத்தால்- *செம்பொனேய்ந்த மதினாயிருக்கை. ப்ரதிகூலர்க்குக்கிடவொண்ணுதபடியாய், அதுகூலர்க்குக் கண்வொழும்படியாயிருக்கை. கல்மதின்போலே அத்தலைக்கு அரணாய், மங்கனாசாஸநபரான பெரியாழ்வாரிருக்குமரில் மதினிறே; ஏவம்விதமான மதினாலே சூழப்பட்ட வில்லிபுத்தூரென்று ஒருகாற்சொன்னார் கழற்கமலஞ் சூடினும். ஒருக்காலாகிலும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரை உச்சரித்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்ரீபாதகமலம் களை *பைங்கமலத்தன் பெரியவாகத் தலையிலே சூடினும். “கோவிந்தன்நன்னடியார்க ளாகி யெண்டிசைக்கும் விளக்காகி நிற்பாரினையடியென் தலைமேலிலே” என்றிறே ஆழ்வாரு மருளிச்செய்தது. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்தான், வடபெருங்கோயிலுடையானுக்கும் ஆழ்வார் க்கும் ஆண்டாளுக்கும் நிரூபகமான தேசமாய்த்து. “வில்லிபுத்தூருறைவான்” “வில்லி புத்தூர்ப் பட்டாரிபான்” “அன்னவயல் புதுவைபாண்டான்” “கொதைபிறந்தவூர்-வில்லி புத்தூர்” என்னக்கடவதிறே. ப்ரணவம்போலே முவரும்கூலாயிருக்கை; இப்படி உத் தேச்யமானவரை ஒருக்கால் அதுஸந்திப்பார் எப்போது முத்தேச்யராகையாலே, அவர்கள் ஸ்ரீபாதங்கள் சிரோபூஷணமாக தார்யமென்கிறது; “அரசமர்ந்தானடி சூடுமரசு” என்னு மாப்போலே, பின்னை விரோதிகள் செய்ததென்னென்னில்; முன்னாள் கிழியறுத்தானென்றுரை த்தோம் கீழ்மையினில் சேரும் வழியறுத்தோம். முன்னாள் கிழியறுக்கையாவது- முற்காலத் திலே பாண்டியன் வித்யாசல்கமாகக்கட்டின த்ரவயக்கிழியை, அங்கேசென்று, வேதாந்- தார்த்தமுதிரே “விஷ்ணுவே பரதத்தவம்” என்று விஷ்ணுசித்தரானதாம் விதவஜ்ஜநங்களை வென்று த்ரவயக்கிழியையறுத்த ஆழ்வாருடைய இந்த அப்யப்புதகர்மத்தை அதுஸந்தித் தோம்; அத்தாலே கீழ்மையினில்சேரும்வழியறுத்தோம். “ஜநூகபூவ மெஹிவ்யுபெ ஷம்பெயா வெதுதிது உரிதுது வெஹம்பு நஜபூந் வெரிதிரெதிவெபாஜபூந்” என்று கர்ஷண விஷயத்தில் ஜந்மகர்மங்கள் ஜந்மஸம்ஸாரபந்தத்தை யறுக்குமாப்போலையாப்த்து விஷ்ணு சித்தர் *ஜந்மகர்மங்களும். இங்கும், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்ஜந்மமும், கிழியறுக்கை கர்மமுமா யிருக்கும். கீழ்மையினில் சேரும் வழியறுக்கையாவது- கிணீரகர்த்தபத்தாலே ப்ராபிக்கும் ப்ரதிபந்தகமான மார்கத்தைச் சேதித்தோம். “புறநெறிகளைகட்டு”- அலுவதிகமர்கத்தை யடைகை பாபபலமிறே. “மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்” என்று- இவர்தாம் ஸந்மார்கவர்த்தியிறே. அன்றிக்கே, “கீழ்மையினில் சேரும்வழி” என்று— அதபுதநத்திலே ப்ராப்தமான மார்கமென்று அர்ச்சிராதி மார்கத்துக்குக் கீழாய் புரரா வர்த்தி ஹேதுவான தூமாதிமார்கத்ரயத்தையும் நிரோதித்தோம். நெஞ்சமே வந்து. * நெறியின்றநெஞ்சாய், நீ அதுகூலிக்கையாலே இந்த லாபத்தை லபித்தோம். வந்து. இவ்வளவும் வந்து;- ஆழ்வாரளவும்வந்து. வில்லிபுத்தூரென்றொருகால் சொன்னார்கழற் கமலஞ் சூடினும்; கீழ்மையினிற்சேரும் வழியறுத்தோம்; இதுவன்றோ நீ யதுகூலித்தத் தால் பெற்றபேறு; நீ என்வழி வருகையாலே இவையெல்லாம் பெற்றோம். இஷ்டப்ராப்தி

யோபாதி அரிஷ்டவிவாரணமும் பலமிதே. நெஞ்சமெவந்து, “நெஞ்சமே நல்லைநல்லை யுண்ணப் பெற்றாலென்செய்யோ மினியென்னகுறவினம்” என்றப் போலே பெற்றபேற்றைப்பேசி நெஞ்சோடே ஹ்ருஷிக்குப்படிபைச் சொல்லுகிறது. “வில்லிபுத்தூரேன்று ஒருகாற்சொன்னார்” என்றது- “வாழ்வானியசுத்தும் வில்லிபுத்தூர்” என்றும், “மென்னடையன்னம் பரந்து விளைபாடும் வில்லிபுத்தூர்” என்றும் பகவதவிஷயத்திலே தமப்பனாரும் மகளாரும் ஒருக்காற்சொன்னார்போலே, பாகவதவிஷயமாக ஒருக்கால் சொன்னாரென்றபடி. ஸம்பந்தாதுஸந்தாரம் ஸகந்தத்தென்றபடி. க

அ.— பாண்டியன்கொண்டாட. இதில், ப்ரபந்தவந்தாவான பெரியாழ்வார் திருவடி கணில் உபாய ஸ்வீகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—பாண்டியன்கொண்டாடப் பட்டர்பிரான் வந்தானென்

நீண்டிய சங்கமேதேதூத—வேண்டிய
வேதங்களோதி விரைந்து கிழியறுத்தான்
பாதங்கள் யாமுடைய பற்று. உ.

பாண்டியன்	{ ஸ்ரீவல்லபதேவமென் கிற பாண்டியராஜன்	வேதங்கள்	வேதார்த்தங்களை
கொண்டாட	கொண்டாடும்படி	ஒதி	தெரியச்சொல்லி
பட்டர்பிரான்	{ வைஷ்ணவர்களுக்குத் தலைவன்	விரைந்து	தாமஸியாமல்
வந்தானென்று	எழுந்தருளினு நென்று	கிழி	{ வித்யாசுல்கமாகிய பொருண்முடிப்படை
சுண்டிய	கூடின-(அநேகமான)	அறுத்தான்	அறுத்தவனுடைய
சங்கம் எடுத்து	சங்குகளைக் கொண்டு	பாதங்கள்	திருவடிகளே
ஊத	(அநேகர்) சபதிக்க	யாம்	நாங்கள்
வேண்டிய	{ அக்காலத்துக்கு ஆவச்ய கமாகிய	உடைய	ஆச்ரயமாகவுடைய
		பற்று	ஆதாரம்.

வ்யா.—பாண்டியன்கொண்டாட. “தென்னன் கொண்டாடும்” என்னுமாப்போலே, நமக்கு பரதத்தவ சிர்னயம் பண்ணித்தரும்படி பட்டர்பிரான் வந்தானென்று பாண்டியனான ஸ்ரீவல்லபதேவன் சொல்லிக்கொண்டாட. அத்தகையிலே சுண்டியசங்கமேதேதூத. திரண்டிருக்கிற விதவதஸங்கமானது, ஒரோ ப்ரதேசங்களிலே ஒதிக்கிடக்கிற ப்ரசம்ஸாபரவாக்கி யங்களை யெடுத்து ப்ரஹ்மருத்ராதிகளைப் போரப்பொலியச்சொல்லி உபந்யஸிக்கவென்னுதல்; சுண்டியசங்கம்மேதேதூத என்று-ஐயசங்கங்கள் பலவற்றையும் வாரியிலே மடுத்தாதவென்னுதல். “பூங்கொள் திருமுகத்து மடுத்தாதிபசங்கொலி” என்னக்கடவதிறே. “எதேதூத” என்ற போது- சங்கத்தையெடுத்து வாயிலே ஊதவென்றபடி. அதேதூத என்றபோது- கிட்டி ஊதவென்றபடி. அதிகேஷபித்த விதவான்கள் வாயடைக்கும்படி வேண்டிய வேதங்களோதி. “ஸுவெபுவெபாயபூஷி ரோநனி” “வெவெபூ ஸுவெபூ ஹமேவவெபூ” என்கிற படியே வேதங்களெல்லாவற்றாலும் ஆராதந ப்ரகாரத்தையும் ஆராதபவஸ்துவையும் சொல்லுகிறதென்றறுதியிட்டு, பகவத்பரதவத்தை ஸாதித்து, இனித்தாமுகைக்கு ஹேதுவென்?

பிள்ளைவே! கஞ்சியர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிசுளை சரணம்.

அவதாரினை.

இந்த சாஸ்தா ப்ரதாநமும் வாஸநாதாஷிதமாகைபாலே அறிஞ்ஞிக்நாநக, ஸ்ரீஸ்ரீ ப்ரதத்திற்செல்லாத தேசத்திலே எடுத்துவிடும் ராஜாக்களைப்போலே ராமந்ஷ்ணாதிபதிகள்.

வந்தவதரித்தன, “விசுவபுலகநீலேபுலகஸு ஸரவாசுஸ்யுஸாஸநாஸு” என்று சித்ரவசந பரிபாலகாதிகளை ஆசரித்தருளியும், இளையபெருமானை அறிவித்து, “வகுத்த விஷயத்தில் சேஷவந்தியே இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்” என்னுமிடத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளியும், “நாஸுஸு ஸம்ஸு ராஜஸு” என்றுகொண்டு இந்த வந்திக்குடியான பாரதந்தர்ப்பத்தை பூரீபரதாழ்வானையிட்டு ப்ரகாசிப்பித்தருளியும், இப்பாரதந்தர்ப்பகாஷ்டையை, “மஹதா ரோகஸுஸு ஸரகெந டீதீ” என்றுகொண்டு பூரீசந்தருக்கநாழ்வானையிட்டு ப்ரகாசிப்பித்தருளியும், கர்ஷணனுய்வந்தவதரித்தருளி தூத்யஸாரத்தயங்களை ஆசரித்தருளியும், “யஜுஜாஹதிஸுஸு” என்று ‘ச்ரேஷ்டஸமாசாரம் கர்தவ்யம்’ என்று உபதேசித்தருளியும், இப்படி பஹுப்ரகாரத்தாலே ஆத்மாக்களுடைய பாரதந்தர்ப்பத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளினவிடத்திலும், பெரியவன் தாழ்நின்று ஆசரித்த இம்மஹாகுணத்திலே “சுவஜா நஹி ரோஜஸு” என்கிறபடியே அநீச்வரத்வமாகிற தோஷத்தை ஆவிஷ்கரித்துக் காற்சடைக் கொள்ளுகையாலே அவையும் கார்யகரமாய்த்தில்லை. இனி, நாம் “பார்வை” வைத்து மர்கம் பிடிப்பாறைப்போலே ஸஜாதியமுகத்தாலே சேதநரை வசிகரிக்கவேணும்” என்று பார்த்தருளிப் பெரியாழ்வாரை யவதரிப்பித்தருளினான்.

இவ்வாழ்வார், ஸஹஜதாஸ்யத்தை யுடையராகையாலே “பகவத்விஷயத்திலே கிஞ்சித்கரித்து காலகேசுபம் பண்ணவேணும்” என்று பார்த்தருளி, அதுசெய்யுமிடத்தில் ‘அவனுக்கந்தவடிமையே கர்தவ்யம்’ என்று அதுஸந்தித்து அவதாரங்களை ஆராய்ந்தவிடத்தில், கர்ஸனுக்குப் பணிசெய்துபோந்த மாலாகாரர் கர்ஹத்திலே யெழுந்தருளிப் பூவையிரந்து, அவன்றான் “புஷ்பாஹரஜேநாபுள ஜெமெஹஸுபாஸதன | யமெநாஹஸுபுயிஷ்டுரீ க்ஷாஹ ரோஷுராவஜீவநி” என்று உகந்து சூட்டச்சூடினபடியை அதுஸந்திக்கையாலே “இவ்விஷயத்துக்குப் பூவிகையொழிய வேறு கர்தவ்யமில்லை நமக்கு” என்று திருநந்தவரஞ் செய்கையிலே உத்யோகித்தா சொருவரிதே. இன்னமும், மஹையாழ்வார்களிற் காட்டில் இவர்க்கு நெடுவாசியுண்டு; அவர்கள், தந்தாமுடைய ஸமர்த்திகளை எம் பெருமானாலே பெற நினைத்திருப்பார்கள்; இவர், தம்மை அழியமாறிவரும் பகவத்ஸமர்த்தியையே தமக்குப் புருஷார்த்தமாக நினைத்திருப்பார். அவர்கள், ஈச்வரனைக் கடகாகப்பற்றித் தந்தாமுடைய பயநிவர்த்தியைப் பண்ணநிற்பார்கள்; இவர், தாம் கடகாகநின்று ‘அவனுக்கு என்வருகிறதோ!’ என்று பயப்பட்டு அந்த பயநிவர்த்தியிலே யத்நம் பண்ணநிற்பார்.

இப்படி மஹையாழ்வார்களிற்காட்டில் இவர்க்குண்டான நெடுவாசிபோலே, மஹைப்ரபந்தங்களிற்காட்டில் திருப்பல்லாண்டுக்கு நெடுவாசியுண்டு; — வேதமென்ன, ததுபப்ரம்ஹணமான இதிஹாஸ புராணங்களென்ன இவைபோலே அதிகுந்தா திகாரமாயிராது; ஸர்வாதிகாரமான திருவாய்மொழியிலுண்டான அருமையும் இதுக்கில்லை. “நாரணன் நான்முகனானென்னுமிவரை ஒன்றறும் மரத்துவைத்து” என்றும், “முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா” என்றும் - உபக்ரமந்தொடங்கி உபஸம்ஹாரத்தளவுஞ்செல்ல த்ரிமூர்த்திஸாம்யத்தை யருளிச்செய்கையாலே, “ஜெயுவிரிஓய மிரிஸம் ப்ரயோவதாரி” என்று - ரகுல ஸஜாதியனாயும் யதுகுலஸஜாதியனாயும் அவதரித்தாப்போலே, ப்ரஹ்மருத்ரர்களருமே வந்தவதரிக்கையாலே வந்த ஸாம்யமென்று நிர்வஹிக்கவேண்டும் அருமையாதல், “நீராய்நிலனாய்” என்றுதொடங்கி, “சிவனாயனாய்” என்று - சேதநாசேதந (க) வாசிசுப்

தங்கனோடே ஸயாநாதிகரிக்கையாலே, ஸாமாநாதிகாண்யத்துக்கு நிபந்தநம் ஈச்வரனோடு சேதநா சேதநங்களுக்குண்டான ப்ரதக்ஸ்தித்புபலப் தியில்லாத ஸம்பந்தமென்றே நிர்வஹிக்க வேண்டு மருமையாதலில்லை இப்ப்ரபந்தத்துக்கு. இன்னமும், மஹாபாரதம்போலே பெரும் பரப்பாய், 'இன்னதுசொல்லிற்று' என்று நிர்ணயிக்கவொண்ணாதாயிருக்கும் குறையுமின்றிக்கே, ப்ரணவம்போலே சப்தம் அத்யல்பமாய், ஸகலவேதார்த்தமும் அதுக்குள்ளே காணவேண்டி, அதுதெரியாதே தேடவேண்டிவரும் அந்தக்குறையுமின்றிக்கே, பன்னிரண்டுபாட்டாய், ஐச்வர்ய கைவல்யங்களை நீக்கி உத்தம புருஷார்த்தமான பகவத்கைங்கர்யத்தை ஸுக்ரஹமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலே இதுக்கு நெடுவாசியுண்டு. இன்னமும், இப்ப்ரபந்தம், தன்னை அதிகரித்தவன்கையிலே பரதத்வத்தைக்கைப்படுத்தவல்ல சக்தியையுடைத்தாகையாலே வந்த ஏற்றமுமுண்டு;—“பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு” என்றிறே இதுக்கு பலம்.

இப்ப்ரபந்த மவதரித்தபடி யென்னென்னில்; ஸ்ரீவல்லபதேவனென்கிற ராஜா, தார்மிக னாகையாலே, புரோஹிதரான செல்வநம்பியை, 'புருஷார்த்தநிர்ணயபூர்வகமாக அதர்ஷ்டவலித்திக்குவிரென்?' என்ன; அவனும் “பரிபூரணவியோபுரோணடி” என்கிறபடியேவித்வான் களைத்திரட்டி வேதார்த்த நிர்ணயத்தைப்பண்ணி அவ்வழியாலே புருஷார்த்தம் பெறவேணும்” என்று சொல்ல; இவனும் அப்படியே பஹுத்ரவ்யத்தை வித்யாசல்கமாகக் கட்டி வித்வான்களை ஆஹ்வானம்பண்ணிச் செல்லுகிறவளவிலே, வடபெருங்கோயி லுடையான், ஆழ்வாரையிடுவித்து லோகத்திலே வேததாத்பர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக, 'நீர் போய் கிழியையறுத்துக்கொண்டிவாரும்' என்று அருளிச்செய்ய; 'அது வித்யாசல்கமாக நிர்மித்ததொன்றன்றோ, கையில் கொட்டுத்தழும்பைக்காட்டிக்கிழியறுக்கலாமோ' என்ன; 'அது உமக்கு(க)பரமோ?, நாமன்றோ வேதார்த்த ப்ரதிபாதநத்துக்குக்கடவோம்' என்று ஆழ்வாரை நிர்பந்தித்தருள; ஆழ்வாரும், பாண்ட்ய வித்வத்கோஷ்டியிலே யெழுந்தருளினவளவிலே, செல்வநம்பியும் ராஜாவும் அப்படித்தாரப்ரணமபூர்வகமாக பஹுமாரம் பண்ண; அத்தைக்கண்ட வித்வான்கள், ராஜாவை (உ)அதிகேஷபிக்க; அவ்வளவிலே, செல்வநம்பி ஆழ்வாரைத்தெண்டணிட்டு, 'வேதார்த்ததாத்பர்யமான புருஷார்த்தத்தை யருளிச் செய்யலாகாதோ' என்ன; ஆழ்வாரும், 'தக்ஷுபுரேபுலீயெபுண யயாவதஹுபுஸுதி' என்று - ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் ஸர்வார்த்தங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்தாப்போலேயும், ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யஸ்பர்சத்தாலே த்ருவன் ஸர்வஜ்ஞனாப்போலேயும், பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸகல வேதார்த்தங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து, வேதார்த்ததாத்பர்யமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதித்தருள; (உ)அதிகேஷபித்த வித்வான்களோடு அதுவர்த்தித்த ராஜாவோடுவாசியற ஸர்வரும் விஸ்மிதராய்; அநந்தரம், இவரை ஆனையிலேயேற்றி, ராஜா ஸபரிகரனாய் ஸேவித்துக்கொண்டு, நகரி வலம்வருகிற மகோத்ஸவத்தைக் காண்கைக்காக, புத்ரர்களை ப்ரஹ்மரதம் பண்ணும் ஸமயத்திலே மாதாபிதாக்கள் காண ஆதரித்துவருமாப்போலே, பிராட்டியோடே கூட ஸபரிகரனாய்க்கொண்டு ஈச்வரன் ஸர்வஹிதனாக; தத்பரிகரபூதரான ப்ரஹ்மாதிகேவதைகளும் ஆகாசத்திலே நெருங்கி நிற்கிறவித்தை ஸாக்ஷாத்கரித்த ஆழ்வார், ஸ்வஸம்ர்த்தியைக்கண்டு இறுமாவாதே, பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே நிரஸதிகபக்தியைப்பெற்று, அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வ ஸர்வாக்ஷத்வாதிகளை அநுஸந்திப்பதற்கு முன்னே,

முகப்பிலுண்டான ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களைக்கண்டு, 'காலாதீதமான தேசத்திலே யிருக்கிறவஸ்து, காலம் ஸாம்ராஜ்யம்பண்ணுகிற தேசத்திலே சகஷுர்விஷயமாவதே.' இவ்வஸ்துவுக்கு என்னதீங்கு வருகிறதோ!' என்னும் அதிசங்கையாலே, ஆணைமேலே கிடந்தமணிகளைத் தாளமாகக்கொண்டு, 'இந்த ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களுக்குத் தீங்கு வாராதே நிகழ்மாய்ச் செல்லவேணும்' என்று திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

அவாப்தஸமஸ்தகாமனாகையாலே ஒன்றொருருகுறையின்றிக்கே ஸர்வநியந்தாவுமான ஈச்வரனைக்கண்டால் தம்முடைய மங்களங்களை அவன்பக்கவிலே ப்ரார்த்திக்க ப்ரார்த்தமாயிருக்க, தாம் அவனுக்கு மங்களங்களை ஆசாஸிக்கை அஸங்கதமன்றோவென்னில்; முகப்பிலே சகஷுர்விஷயமான ஸௌந்தர்யாதிகளிலே பகவத்ப்ரஸாதஸப்தமான பக்திபரவசராய்க்கொண்டு அழுந்தி, அவனுடைய ஸர்வரகஷகத்வ ஸர்வசக்தித்வத்தையும் ஸ்வஸம்ர்த்திபாபியும் மறக்கையாலே பகவத்ஸமர்த்தியே தமக்கு ஸமர்த்தியாகக்கொண்டு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகை ஸங்கதம். பகவத்ப்ரேமந்தான், தத்ப்ரார்த்திக்கு ஹேதுவாதல், தததுபவத்துக்குப் பரிகரமாதலாகையொழிய, அறிவுகேட்டைப் பண்ணுமென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணமென்னென்னில்;—

அது சிஷ்டாசாரஸித்தம்; — (க) “ஸ்ரீயொ வுஜாஸுரணுஸூ ஸாயம் ப்ரா த ஸூரிஸூரிதாஃ । ஸவபூநு ஷெவாநு நஸூஸூநி ராஸூபுரையே யஸூஸி நஃ ” என்று - திவாராத்ரவிபாகமற, தேவதைகளை ரகஷித்துப் புகழ்ப்படைத்துப்போந்த சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய ஸௌந்தர்யாதி குணங்களுக்கு ரகஷகமாக, அயோத்யாவாஸி ஜநங்கள், பெருமானால் தங்களுக்குவரும் ஸமர்த்தியை மறந்து, தேவதைகளின்காலிலே விழுந்தார்களிறே; (உ) பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்து மீண்டெழுந்தருளாநிற்க, ஸ்ரீபரசராமாழ்வான் வந்து தோன்றினவளவிலே, தாடகாதாடகையருடைய நிரஸநங்களைக் கேட்டிருக்கச் செய்தேயும் அஞ்சி, “க்ஷத்ருரொஷாதூ ஸாநுஸூம் ப்ராஹ்ணஸூ ஷீஹாயஸஃ ॥ ஷாஸூநாநாஃ ३३ வுத்ராணா ஷீஹம்ஹாதூஷீஹபூஸி” என்று சரணம்புக்கு, ‘அவன் தோற்று மீண்டுபோனான்’ என்று கேட்டபின்பு, “வாநஜபூதாதஹா லேஹ வுத்ராநாநாநாந ஷீவஹ” என்கிறபடியே - தானும் பிள்ளைகளும் மறுபிறப்பிறந்ததாக நினைத்திருந்தாநிறே சக்ரவர்த்தியும்;— (ங) ஸ்ரீகௌஸலையாரும், “யநுஜஹம் ஸுவணபூஸு விநதாஃ க்ஷயபூரா ॥ க்ஷயபூரா ॥ ப்ராபூயாநஸூ ததேஹவதூஷீஹபூ” என்று-விச்வாமித்ராத்வரத்ராணதிகளால்வந்த ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை விஸ்மரித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணினாநிறே; (ச) ஸ்ரீ தண்டகாரண்யவாஸி ஜநங்களும், “தெகம்வொஸிவொஷ்யஹம் ஷுஷ்டாவொவொயபூவாரிணஃ ॥ ஷுஷ்டாவொவொயபூவாரிணாநாஃ ப்ராபூயஹம் ஷுஷ்டாவொவொயபூவாரிணாநாஃ ” என்று - தங்களாபந்நிவர்த்திக்கும் அபிமதஸித்திக்கும் இவரே ரகஷகரென்று ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகிறவர்கள், இவர் ஸந்நிஹிதரானவாறே அவற்றை மறந்து; இவர் வடிவழகிலே துவக்குண்டு, மங்களாசாஸனம் பண்ணினார்களிறே; (ரு) கர்மஸ்பர்சமின்றிக்கே தலைநீர்ப்பாட்டிலே இவரேற்றமெல்லா மறியும் பிராட்டி, இவரழகிலே தோற்று, “வகி ஸஜாநிதாஸிதா ஹதூரபூஷிதெக்ஷணா ॥ சூயாநபூநவபூஜ ஷீஹாநுஷிடிபூஷி ” என்று தொடங்கி “வகிவொஹிஸம் வஜ்யநஃ ” என்று- திக்பாலகர்களை

இவர்க்கு ரக்ஷகராக அபேக்ஷித்தானிறே; இன்னமும், (சு) “ஜாதொலிபெவபெவெஸ
ஸவவகூமடியா 1 லிவ்யொவபீடெவ வுலாபெநாவலொஹா ” என்று-
“*அயர்வறு மமர்க்களதிபதி அவ்வடிவோடே வந்தவதரித்தான்’ என்று இவனுடைய
பெருமையை அறிந்திருக்கிற தசையிலேயும், கம்ஸபயத்தாலே ‘இவ்வடிவை உபஸம்
ஹரிக்கவேணும்’ என்றாரிறே ஸ்ரீவஸுதேவர்; (எ) “ உவஸஹா வஸகூ-தூ ராவ
பெதஜுத-ஹ-ஜ 1 ஜாநாத-கோவதாரணே கௌஸாயம் லிதிஜநூஜ ” என்று,
“ ஸர்வாத்மந்! ” என்று- ஸர்வாத்மந்யாமி என்றும், “ ஏதச்சதூர்ப்புஜம் ” என்று - அவ
னுடைய அஸாதாரண விக்ரஹமென்றறிந்திருக்கச்செய்தேயும், கம்ஸபயத்தாலே ‘இவ்
வடிவை உபஸம்ஹரிக்கவேணும்’ என்றாரிறே தேவகிப்பிராட்டியும்.

இவ்வர்த்தம் லோகப்ரஸித்தமும்;- அனேககாலம்தபஸ்ஸுபண்ணிப்பெற்றுப் ப்ரதமஜனாய்
அதிஸுந்தரண புத்ரனளவிலே, ஒருவிரோதமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், செல்லா
நின்றதும் வாராநின்றதும் ப்ரோமார்த்தபத்தாலே பயஹேதுவாகக்கடவதிறே மாதாவுக்கு;
தன் கைக்கடங்காத விற்பிடிமாணிக்கத்தைப் பெற்றவன், அது ஸுரக்ஷிதமா யிருக்கச்செய்
தேயும் ‘அதுக்கு என்ன விரோதம் வருகிறதோ!’ என்று காற்றசங்கிலும் பயப்படா
நிற்குமிறே; அல்ப தேஜஸ்ஸுக்களான சந்த்ராதித்யர்களுடைய ஸந்நிதியிலே அசித்
தான பாஷாணங்கள் உருகாநின்றன, “ வரஜேஷுராதிரா-வஸவபு ” என்றும்,
“ பரஞ்சோதி நீபரமாய் ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிரதிசய ஸௌந்தர்யபுக்தனாய்
நிரவதிகதேஜோரூபண வெம்பெருமானைக் கண்டால், பரமசேதநான ஆழ்வார் கலங்கச்
சொல்லவேணுமோ? ஆகையாலே, ராவணாதி ராக்ஷஸ தூர்வர்கமயமாய் காலம் ஸாம்ராஜ்
யம் பண்ணுகிற தேசத்திலே இவ்விஷக்ஷண விஷயத்தைக் கண்டருளி, ‘இவ்விஷயத்துக்கு
எவ்வழியாலே தீங்குவருகிறதோ!’ என்று பயப்பட்டு, தத்பரிஹாசார்த்தமாகத் திருப்பல்
லாண்டு பாடுகிறார்.

ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்களை உள்ளபடியறிந்திருக்கிறவிவர், ரக்ஷயரக்ஷகபாவத்தை
மாறாடி ப்ரதிபத்திபண்ணுகை விபரீதஜ்ஞாநமன்றோ வென்னில்;- கர்ம நிபந்தநமான
விபரீதஜ்ஞாநமாய்த்து த்யாஜ்யம்; விஷயவைலக்ஷணயமடியாக வந்ததாகையாலே அவ்வை
லக்ஷணயம் உள்ளவளவு மதுவர்த்திக்கையாலே ஸ்வரூபப்ராப்த மாகக்கடவது. இன்னமும்,
சேஷசேஷிபாவஜ்ஞாநஸமந்தரம் சேஷிக்கு அதிசயத்தை வினாக்கை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வ
ரூபமாகையாலே, தத்விஷயமாக மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை சைதந்ய கர்த்த்யம். அந்த
சேஷத்வ காஷ்டையாவது- தன்னை அழிய மாறியே யாகிலும் ஸ்வாமிக்கு (சு)ஸம்ர்த்தியை
ஆசாஸிக்கையிறே; வேதாந்ததாத்பர்யமிறே இத்திருப்பல்லாண்டில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது.

இப்ப்ரபந்தத்தில் முன்னிரண்டு பாட்டாலே தாம் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்;
அத்தாலே தமக்கு பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, மேல் மூன்று பாட்டாலே மங்களாசாஸநம்
பண்ணுகைக்கு, பகவச்சரணர்த்திகளையும், கேவலரையும், ஐச்வர்யார்த்திகளையும் மழைக்
கிறார்; அதுக்குமேல் மூன்று பாட்டாலே ஆஹுதரானவர்கள் இவரோடே ஸங்கதராகி
றார்கள்; அதுக்குமேல் மூன்று பாட்டாலே அவர்களோடே திருப்பல்லாண்டு பாடியருளு
கிறார்; மேலிற்பாட்டு பலச்ருதி. *

அ.—முதற்பாட்டு. ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணேபதமான விக்ரஹத்தோடே வகுத்த சேஷியானவனை, காலாதிரமான தேசத்திலே காண்கையாலே, ‘இத்தால் இவனுக்கு என்ன தீங்கு வருகிறதோ!’ என்று அதிசங்கை பண்ணி, “காநாடிஹ ப்ரபாநு காரொநா நாரொஹு அஜி!விஜுதெ” என்கிறபடியே ‘காலத்தால் முள்ளதனையும் இச் செவ்வி மாறாதே நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்’ என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார்.

மூ.—பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு

பலகோடி நூறாயிரம்

மல்லாண்ட திண்டோண் மணிவண்ண வுன்

சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு.

பதவுரை.

மல்லாண்ட	மல்லர்களை நிரஸித்த	பல்லாயிரத்	அநேக மாயிரம் வர்ஷங்கள்
திண்டோள்	திண்ணியதோள்களையுடைய	தாண்டு	இவ்வழிகோடே நித்யமாய்ச்
மணிவண்ண!	நீலமணி போன்ற திருநிறத்		செல்ல வேணும்
	தை யுடையவனை!	பலகோடி	அநேக கோடி. ஸக்த வர்ஷங்
	(நீ,)	நூறாயிரம்	கள் இவ்வழிகோடே நீ நித்
பல்லாண்டு	அநேக வர்ஷங்கள் இவ்வழ	உன்	யமாய்ச் செல்லவேணும்
	கோடே நித்யமாய்ச் செல்ல	சேவடி.	உன்னுடைய
	வேணும்	செவ்வி	சிவந்த வடிகளின்
பல்லாண்டு	அநேக வர்ஷங்கள் இவ்வழ	திருக்காப்பு	அழகுக்கு
	கோடே நித்யமாய்ச் செல்ல		குறைவற்ற ரகசை. (மண்
	வேணும்		டாகவேணும்)

வ்யா.—(பல்லாண்டு) அல்லாத அவச்சேதங்களை மொழிய ஆயஸ்ஸுக்கு பர்யாயமான ஆண்டைக்கொண்டு காலத்தைப் பெருக்குகிறார் ஆயுஸ்ஸை ப்ரார்த்திக்கிறவராகையாலே; “யாரொஷ்யயிவாய-ஷ்நு” என்று - ஆயுஸ்ஸை ப்ரார்த்திக்காரியே பெரியவுடையார். “வேதநூற் பிராயம் நூறு” என்று - ஆயுட்பர்யாயமாகச் சொல்லிற்றிறே வத்ஸரத்தை, இந்தபஹுவசரத்துக்கு அஸங்க்யாதத்வமே முக்க்யார்த்நமாய்கையாலே, அஸங்க்யாதமான வர்ஷங்கள் இவ்வழிகோடே நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்கிறார். பல்லாண்டு என்கிற சப்தம் ஸ்வரூபவாசியாயு மிருக்கிறது, உத்கர்ஷ்டனாயிருப்பானொருவனை அபகர்ஷ்டனாயிருப்பானொருவன் கண்டால் அவனுடைய உத்கர்ஷ்டனாபமாகச்சொல்லும் பாசரமாகையாலே, ஸர்வேசுவரனுடைய உத்கர்ஷ்த்துக்கு அவத்யில்லாமையாலும், அவனைக்குறித்துத் தம்முடைய நிகர்ஷ்த்துக்கு அவத்யில்லாமையாலும், இந்த உத்கர்ஷ்டபகர்ஷ்டரூபவைஷம்யம் ஸ்வரூபப்ரபுத்தமாகையாலே, பல்லாண்டு என்கிறசப்தம் ஸ்வரூபவாசியாகிறது. மேல் பண்ணுகிற மங்களாசாஸனம் ஸ்வரூபப்ரபுத்தம் என்கைக்காகச் சொல்லிற்று. “ஜிதம்” என்றும், “நமஸு” என்றும், “தோற்றேரம்” என்றும், “போற்றி” என்றும், “பல்லாண்டு” என்றும், இவை பர்யாயம். இந்த சப்தங்களுக்கு அர்த்தபேத மில்லையோவென்னில்; ப்ரவர்த்திநிமித்த பேதத்தாலேவரும் விசேஷமுண்டானாலும் விழுக்காட்டில் ஆத்மஸ்பர்சியாய்த் தலைக்கட்டுகையாலே பர்யாயமாகிறது. “ஜிதம்” என்று - அவனாலே தன்னபிமாநம் போன படியையிசைந்து, அப்த்யில் வெற்றிக்கு மேலேமுத்திடெவன் வ்யவஹாரம். இத்

தால் - ஸ்வரூபப்ரகாசத்தாலல்லது அபிமானம் போகாமையாலே, இந்தச் சப்தமும் நிழக்காட்டில் ஸ்வரூபவாசியாகிறது. “நமசி” என்று - எனக்குரியேனல்லேனென்றபடி. இது நிவர்த்த ஸ்வாதந்தர்யனுடைய வ்யவஹாசம்; இதுவும் ஸ்வரூபப்ரகாசத்தாலல்லது கூடாமையாலே ஸ்வரூப ஸ்பர்சியாகிறது. “தோற்றே” என்கிறது - ‘அத்தலையில் வெற்றியே தனக்குப் ப்ரபோஜனம்’ என்றிருக்குமவனுடைய வ்யவஹாசம்; இதுவும், அஹங்காச நிவர்த்தியில்லது ஸம்பவியாமையாலே ஸ்வரூப ஸ்பர்சியாகிறது; “போற்றி” என்று - தன்னைப்பேணுதே அத்தலையில் ஸமர்த்தியைப்பேணுமவன் வ்யவஹாசம்; இது ஸ்வரூபாநுரூபமிதே. “பல்லாண்டு” என்று - தன்னைப்பாராதே ‘அத்தலையில் ஸமர்த்தியே நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்’ என்றிருக்குமவன் வ்யவஹாசம். ஆக, இந்தச் சப்தங்கள் - ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வரூபாநுரூபமான வர்த்தியையும் ப்ரகாசிப்பிக்கையாலே ஸ்வரூபாநுபந்தியாகிறது.

பல்லாண்டு. மறித்து, “பல்லாண்டு” என்கிறதென்னென்னில்; அகவாயுறியாதவனுக்கு, தெரியாமையாலே பலகாற்சொல்லவேண்டியிருக்கும்; ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனுப் *எதிர்சூழல்புக்குத் திரிகிறவனுக்கு இருகாற் சொல்லவேண்டா, இப் புருருத்திக்குப் பொருளென்னென்னில்; அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்தில் குறைபாயல்ல; ‘ஒருகாற்சொன்னோம்’ என்று ஆறி யிருக்கமாட்டாத தம்முடைய ஆதாரதிசயத்தாலும், பலகாற் சொல்லுமத்தாலும் பர்பாப்தி பிறவாத விஷயவைலக்ஷணயத்தாலும் அருளிச்செய்கருர். தர்ஷார்தனுவன் தண்ணீர் பெறுமளவும் ‘தண்ணீர், தண்ணீர்’ என்னுமாப்போலே, தம்முடைய பயம் சமிக்குமளவும் ‘பல்லாண்டு, பல்லாண்டு’ என்ன ப்ரார்த்தமிதே.

பல்லாயிரத்தாண்டு. கீழில் பஹுவசரத்திலே - வர்ஷங்களுனுடைய அஸங்கபாதத்வம் சொல்லியிருக்க, இதுக்கு உதயமில்லையே என்னில்; அவச்சேதகங்களுக்கு ஸங்கயை யில்லாமையாலே காலாவச்சேத்யத்துக்குத் தொகையில்லே; ஆகையாலே யருளிச்செய்கருர். அவச்சேதகங்களாவன— ஸூரிய பரிஸ்பந்தாதிகள்; அவச்சேத்யங்களாவன—க்ஷணைவாதிகள். வர்ஷத்துக்கு அவச்சேதகன் - தேவர்கள்; அத்தைப் பற்றச்சொன்னார் கீழ்: பல வர்ஷத்துக்கு அவச்சேதகன் - ப்ரஹ்மா; அத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கருர் பல்லாயிரத்தாண்டு என்று.

பலகோடி நூறாயிரம் என்று ப்ரஹ்மாக்களுக்குத் தொகையில்லாமையாலே யருளிச்செய்கருர். காலகந்தபரிணாமமில்லாத தேசத்திலுள்ளார்க்கும் ஸ்வஸத்தை உள்ளவளவும் விஷயவைலக்ஷணயத்தைப்பற்ற அதிசங்கையும் மங்களாசாஸநமும் நித்யமாய்ச் செல்லாநின்றது; காலகந்த பரிணாமமுள்ள தேசத்திலே இருக்கிறவர்க்கு அதிசங்கையும் அத்தால் வந்தபயமும், அந்தபயநிவர்த்திக்காகக் காலத்தைப்பெருக்கி, இக்காலமுள்ளதனையும் இப்படி மங்களாசாஸநம்பண்ணச் சொல்லவேணுமோ? இப்படி மாறி மாறி பயத்தை விளைத்துக் காலத்தைப்பெருக்கி இதுவே தமக்கு யாத்ரையாய்ச் செல்லப்படுக்கவாதே, அவன், ‘இவருடைய பயத்தைப் பரிஹரிக்கவேணும்’ என்றுபார்த்து, ‘புலிகிடந்த தூற்றுக்கு அஞ்சிக்காவல்தேடுவாரைப்போலே நீர் நமக்கு அஞ்சக்கடவீரோ? மல்லவர்கத்தை நிவர்த்தித்தோ ளிருக்கிறபடி பாரீர்!’ என்று தோள்வலையைக் காட்டினான்: ராவணாநுஜனைக்குறித்து மஹாராஜர்க்குப் பிறந்தபயத்தைப் போக்குகைக்காகத் தன்மிடுக்கைக்காட்ட, அவர் பயம் சமிக்கக்காண்கையாலே, ‘இவ்விஷயத்திலும் பலிக்கும்’ என்று மிடுக்கைக்காட்ட, இவர்க்கு

இதுதானே பயேறுதுவாய்த்து. மஹாராஜர் பயத்தைத் தீர்த்தபடி யென்னென்னில் ; [விஸ்வாநு ஓநவாநு யக்ஷாநு] கள்ளர், பள்ளர், வலையர் என்னுமாப்போலே ஹிம்ஸகருடைய அவந்தர மிதையிருக்கிறபடி. [வ்யயி ஸ்ரோமெனுவ ராக்ஷஸாநு] ஸங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸராவன்றிக்கே, பஞ்சாசத்தோடி- விஸ்தீர்ணையான பூமியிலுள்ள ராக்ஷஸரெல்லாரும் எதிரிகளானாலும். [சுஜ்ஞுமெண தாநு ஹநு] ஆக, சத்ருவர்க்கெல்லாம் ஒரு கலத்திலே உண்டு எதிரிட்டாலும் இவற்றினுடைய நிரஸ நத்துக்கு அஸ்தரசஸ்தரங்கள் வேணுமோ? கூடாத்தரகிரிமிகளை நிரஸிக்குமோபாதி அங்குல் யகர்த்தாலே நிரஸிக்கவல்லோங்காணு மென்றார். ஆனால் நம்மை நலிந்த ப்ரதிபக்ஷம் நசியாதே கிடக்கிற தென்னென்னில்; [உஹு] ‘ அழிப்போம் ’ என்னும் இச்சையில்லாமை ; இச்சை யுண்டானால் அழிக்கையில் அருமையில்லை, அது தனக்கு அடியென்னென்னில்; ‘ உயி ரோடே தலைசாய்க்குமாகில் இழக்கிறதென் ! ’ என்னுமிரக்கத்தாலே; இவ்வார்த்தை ராம பாக்யத்தாலே மஹாராஜர் நெஞ்சில் பட்டு பபநிவர்த்திக்குடலாய்த்து; இவர்க்கு இதுதானே பயேறுதுவாய்த்து.

மல்லாண்ட திண்டோள். மல்லவர்கத்தை ஸ்வாதீநமாகப் பண்ணின திண்ணிய தோள். பிற்பாடான கம்ஸாதிகளை அநாயாலே கொல்லுகையாலே திண்ணியதோளென்கிறது. ‘ மல் ’ என்று- மிடுக்காய், அத்தை யடிமைகொண்ட திண்ணியதோளென்கிறதாகுமாம். இம்மிடுக்கு இவர்க்கு பயேறுதுவாவானென்னென்னில்; குரண புத்ரனைக்கண்டால், பெற்ற தாய், ‘ இவன் மதியாதே யுத்தத்திலே புகும், என் வருகிறதோ ! ’ என்று பயப் படுமாப்போலே பயப்படுகை யுத்தம். ‘ மல்லரை யழியச்செய்த தோள் ’ என்று இவரறி ந்தபடி யென்னென்னில்; காதில் தோடு வாங்கினாலும் ‘ தோடிட்ட காது ’ என்று அறியு மாப்போலே.

மணிவண்ண! நீலமணிபோலே யிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவனே. அதிரமணி யமாய் அத்யுஜ்ஜ்வலமாய் அதி ஸுகுமாரமாய் அதி ஸுலபமாயிருந்துள்ள வடிவைக்கொ ண்டி முரட்டசரங்கருடைய ஸகாசத்திலே செல்லுவதே!, “ க்ஷ யளவநொநூலீஹித ஸுகுமாரதநுஹபுரிஃ । க்ஷ வஜ்ரகிநாஹொம ஸரீரொயம் சிஹாஸுநு ” என்று வெண்ணையமுதுசெய்து வளர்ந்த சிறுபிள்ளையை, முரட்டு வடிவை யுடைய மல்லரோடே ஒக்கப் போரவிடுவதே!. “ நஸுசி யுகூரீத்யா ஹுஃ ” என்று கூப்பிட்டார்களிறே ஸ்ரீமதுரையிற் பெண்கள். ஸௌகுமார்யம் பயேறுதுவாகிறது, ஸௌலப்யம் பயேறுது வோவென்னில்; அஸுரநிரஸநார்த்தமாக தேவதைகள் சரணோத்தியைப் பண்ணினமாத்ரத் திலே, ஸுலபனாய் அஸுரர்களாஸ்யத்திலே புகும் என்னுமத்தாலே பயப்படுகிறார்.

ஆசிரிதர்க்குத் தஞ்சமான ஸௌலப்யத்தையும் மிடுக்கையுங் கண்டால் நீரிங்கனே அஞ்சக்கடவீரோவென்ன; உன்சேவடி. அது என்னால் வருகிறதன்று, உன்வடிவில் வைல கூணயத்தாலே வருகிறது. நீ தான் உன்னைக் கண்ணாடிப்புறத்திலே கண்டால், ஸ்வதஸ்ஸர் வஜ்ஞான நீயும் கலங்கிப் பரியவேண்டும்படியன்றோ உன் வடிவிருப்பது. சேவடி. செவ் விய அடியென்னுதல்; சிவந்த அடியென்னுதல். குடில ஹர்தயர்க்கும் செவ்விதாகையும், திருமேனிக்குப்பரபாகமாகையும், இரண்டும் இவர்க்கு பயஸ்தாநமாகிறதிறே. சேஷபுதன் சேஷிவடிவைக் கண்டால் ‘ திருவடிகள் ’ என்றிறே வ்யவஹரிப்பது. ஆசிரயணவேளை

போடு போகவேளையோடு, மங்களாசாஸந வேளையோடு வாசியற ஆச்ரிதரிழிபுந்துறை திரு வடிகளிறே. செவ்வி. 'அரும்பிணையலரை' என்னுமாப்போலே நித்யயௌவநமாபிருக்கை.

திருக்காப்பு. குறைவற்ற ரகை. உண்டான அமங்கலங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்க ளுண்டாகைக்கும் பண்ணின ரகை யென்கை. ஒரு க்ரியை யின்றிக்கே குறைந் திருப்பானென்னென்னில்; தாழ்ந்தாரைக்குறித்து 'ரகைபுண்டாயிடுக' என்றும், ஸம ரைக் குறித்தும், பரிச்சிந்நமான உத்கர்ஷமுடையாரைக்குறித்தும் 'ரகைபுண்டாகவேணும்' என்றும் சொல்லக்கடவது. தமக்கும் ஈச்வரனுக்குமுண்டான நிரவதிகமான உத்கர்ஷாப கர்ஷத்தில் பாசரமில்லாமையாலே குறைந்து கிடக்கிறது; வேதாந்தத்தாலே நாட்டை யடைய வென்றிருக்கிறவிவர் லக்ஷணத்தில் விழக் கவிபாடமாட்டாமையன்றிறே; இன்னமும் இவ்விஷயத்திலே மங்களாசாஸநம் பண்ண விழிந்தார்க்கு 'மங்களாசாஸநம் பண்ணினோம்' என்று கைவாங்கவொண்ணாத அபர்யாப்திக்கு ஸஞ்சகமாயிருக்கிறது.

எல்லாப்பாட்டுக்கும் இதுதான் முகவுரைபோலே யிருக்கிறது.

மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ண ! பல்லாண்டு, பல்லாண்டு, பல்லாயிரத்தாண்டு, பலகோடிநூறாயிரம்- உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு என்றந்வயம். ... *
அ.—இரண்டாம்பாட்டு. கீழ் - விக்கரஹயோகத்தையும் குணயோகத்தையும் குறி

த்து மங்களாசாஸநம் பண்ணினார்; இதில் - உபயவிபூதி யோகத்தைக்குறித்து மங்களாசா ஸநம் பண்ணுகிறார்.

மூ.—அடியோமோடு நின்னோடும் பிரிவின்றி யாயிரம் பல்லாண்டு

வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு

வடிவார் சோதி வலத்துறையுஞ் சுடராழியும் பல்லாண்டு

படைபோர் புக்கு முழங்கு மப்பாஞ்சன்னியமும் பல்லாண்டே. உ.

பதவுரை.

அடியோ மோடும்	{ தாஸபூதர்களான-அடியேன் தொடக்கமான சே த ந ர் க ளோடும்	வடிவார் சோதி	{ திருமேனியெங்கும் வியாபி த்திருக்கும் தேஜஸையு டைய
நின்னோடும்	சேஷியான வுன்னோடும்	வலத்துறை யும்	{ வலவருகே நித்யவாஸம் ப ண்ணும்
பிரிவின்றி	பிரிவில்லாமல்	சுடர்	{ அநபிபவநீயதையாகிற சுட ரையுடைய
ஆயிரம்பல் லாண்டு	{ பலவாயிர வர்ஷங்கள் நித்ய மாய்ச் செல்ல வேணும்	ஆழியும்	ஸுதர்சனாழ்வானும்
வடிவாய்	{ உனக்கு நிரூபகபூதையாய், (அல்லது) ஆபரணமாய்	பல்லாண்டு	{ அநேக வர்ஷங்கள் நித்ய மாய்ச் செல்ல வேணும்
நின்	உன்னுடைய	படை	சேனைகளையுடைய
வலமார்பின்	மார்பினில் வலதுபாகத்தில்	போர்	யுத்தத்தில்
வாழ்கின்ற	{ உனக்கு போகருபமாயிருக் கும்படி வாழ்ந்துகொண்டி ருக்கிற	புக்கு	புகுந்து
மங்கையும்	{ நித்ய யௌவநசாலினியான பிராட்டியும்; மற்றும் பிரா ட்டிமார்களும்	முழங்கும்	சப்தியா நின்னுள்ள
பல்லாண்டு	{ பலவார்ஷங்கள் இவ்வழிகோ டே நித்யமாய்ச் செல்ல வேணும்	அப்பாஞ்ச சன்னியமும்	{ அந்தபாஞ்சஜந்யாழ்வானும் (மற்றும் நந்தகம் முதலான வாயுதங்களும்)
		பல்லாண்டு	{ பலவார்ஷங்கள் நித்யமாய்ச் செல்ல வேணும்.

(ஏ - அசை)

வ்யா.—அடியோமோடும் நின்னோடும் பிரிவின்றி யாயிரம் பல்லாண்டு. அடியோமோடும். தம்மைப் பெண்தே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிற விவர, தம்முடைய நித்யதையை ப்ரார்த்திப்பானென்னென்னில்; ஒரு ஸாத்யத்தைக் குறித்து ஸாதநாதுஷ்டாநம் பண்ணுமவர்கள் “சூயாஸாஸாஸ” என்று ஆயுஸ்ஸை ததங்கமாக ப்ரார்த்தியா நின்றார்களிறே; அது போலே, ‘மங்களாசாஸநத்துக்குத் தாம் வேணும்’ என்று தம்மையுங் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார் அத்தலைக்குப் பரிகைக்குத் தாமல்லது இல்லாமையாலே; தாமில்லாதபோது அத்தலைக்கு அபாயம் ஸித்தமென்றிருக்கிறாரிறே. ஆனால் ‘என்னோடும்’ என்னாதே ‘அடியோமோடும்’ என்பானென்னென்னில்; தேஹாத்மாபிமாநி, தேஹத்திலே ஆத்மபுத்தி பண்ணும்; மாயாவாதி, அஹங்காரத்திலே ஆத்மபுத்திபண்ணும்; ஸாங்க்யன், ‘அஹமர்தம் ப்ரகர்தேஃபரம், ஸ்வயம் ப்ரகாசம், ஸ்வதந்த்ரம்’ என்றிருக்கும்; அங்ஙனம் கலங்கினவரன்றிறே இவர். முறையறியுமவராகையாலே ‘அடியோமோடும்’ என்கிறார். ‘கர்மனபாதிசுமாக வந்தவவஸ்தைகளெல்லாம் மறைந்தாலும் மறைபாத ஸ்வபாவம் தாஸ்பம்’ என்றிருக்குமவரினே யிவர். ஆனால் ‘அடியோமோடும்’ என்கிற பஹுவசநத்துக்குக் கருத்தென்னென்னில்; தாம் தனியராய் நின்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுமத்தால் பர்பாப்தி பிறவாமையாலும், ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் சேஷத்வம் அவிசிஷ்டமாகையாலும், இப் ப்ரதிபத்தி அவர்களுக்கின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். நின்னோடும். வ்யாவர்த்தமான சேஷித்வம் மங்களாவஹமாகையாலே ஸர்வரும் கூடிப்பரிந்தாலும் போராதபடியாயிறே யிருப்பது. இத்தால்- திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். பிரிவின்றி. இரண்டு தலையும் நித்யமான வோபாதி, ஸம்பந்தமும் நித்யமாயிறே யிருப்பது; அதுவும் தம்முடைய மங்களாசாஸநத்தாலே யுண்டாவதாக நினைத்திருக்கிறார். ஆயிரம் பல்லாண்டு. காலதத்தவமுள்ளதனையும் இஸ்ஸம்பந்தம் நித்யமாய்ச் செல்லவேணு மென்கிறார்.

வடிவாயித்யாதி. உண்டான அமங்கலங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்களுண்டாகைக்கும் தன் கடாசுதேய மமைந்திருக்கிற விவர, “அகலகில்லேன் இறையும்” என்று நம்மைப் பிரியமாட்டாதே யிருக்க, நமக்கு வருவதொரு அமங்கலமுண்டோ? “என்செய்யப் படுகிறீரென்ன; தேவாரும் பிராட்டியுமான சேர்த்தி நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். வடிவாய். “வடிவு” என்று - நிறமாய், இவளோட்டைச் சேர்த்தியாலே திருமேனிக்குண்டான புகரைச் சொல்லுகிறது. “சுபுரேயஹி ததேஜா யஸு ஸா ஜநகாதஜா” என்று ‘ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளை எனக்கென்ன இட்டுப்பிறந்த தத்தவத்தோடே எதிரிட்டு வெல்ல நினைக்கிறாயோ’ என்றானிறே மாரீசன். “ஸ்ரீயா லெவொ லெவக்யஸூதே” என்னக்கடவதிறே. ஆனால் இவளாலே அவனுக்கு உத்கர்ஷமாகில் அவனுடைய சேஷித்வம் சூலையாதோ வென்னில்; மாணிக்கம் ஒளியாலே பெருவிலையனாகாட்டில் மாணிக்கத்தினுடைய ப்ராதாந்யமழியுமோ; பூ மணத்தாலே பெருவிலையனாகாட்டில் பூவுக்கு ப்ராதாந்யமழியுமோ? வடிவாய். ஸ்ரீகௌஸ்தபா திகள்போலே ஆபரண பூதையாய், அத்தால் வந்த அழகைச் சொல்லவுமாம். நின் வலமார்பினில். ஸர்வா திகளுள் வன்னுடைய வலமார்பினில். ஸர்வஜ்ஞமயமாய் யோகிசிந்த்யமாயிறே வடிவி

“என்றிய படுகிறீர்” என்று சில (அச்சிட்ட) ஸ்ரீகோசங்களில் பாடம் காண்கின்றது. அப்போது ‘என்றிய’ என்னுமதுக்கு ‘எதுக்காக’ என்று பொருள். இவ்வர்த்தம் ‘காதில் கடிப்பு’ (திருமொழி - ௨ - ௮ - ௧.) வ்யாக்யாந அரும்பதத்தில் விளங்கும்.

ருப்பது. வலமார்பினில். அணைக்கைக்கு அணித்தாயிருக்கை. வாழ்கின்ற. மார்விவிருப் புத்தானே நித்யமாய் போக ரூபமாயிருக்கை. அம்மார்விலே யிருக்கச்செய்தேயும் “இறை யும்-அகலகில்லேன்” என்று அதிசங்கைபண்ணும்படியிறே போக்யதையிருப்பது. மங்கையும். “யுவதிஸு கூரோஸிணீ” என்கிற பருவத்தைச் சொல்லுகிறது. “யுவாகூரோ” என்று இரண்டு அவஸ்தையுமுண்டே அவனுக்கு; இவளுக்கு கௌமாராவஸ்தையால் வந்த மௌக்யமே யுள்ளது. யுவதியுமாகக்கடவள். எங்ஙனையென்னில்; போகஸ்ரோதஸ் லில் வந்தால் இவள் தளர்த்திக்கு அவன் கைகொடுக்கவேண்டும்படியான மௌக்யத்தைச் சொல்லுகிறது. மங்கையும். (க) சசப்தத்தாலே-மஹிஷ்யந்தரத்தைச் சொல்லுதல்; மங்களா வஹையானவிவரமும் ஆசாய்யை என்னுதல். பல்லாண்டு. காலதத்தவமுள்ளதனையும் இச்சே ர்த்தி நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்.

வடிவார்சோதி யித்யாதி. இச்சேர்த்திக்கு ஒரு திங்குவாராதபடி. கல்மதிளித்தாப் போலே யிருக்கிற ஆழ்வார்களைப்பாரீரென்ன; அவர்களோட்டைச் சேர்த்திக்கு என்ன திங்கு வருகிறதோ! என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். வடிவார்சோதி. காளமேகநிப ச்பாமமான திருமேனி, ஸ்வதேஜஸஸாலே வ்யாப்தமாய்ப்படி யிருக்கை. “வாஸுஷ்டு க்யுஷ்டவிஜ்ஜு” என்னும்படியாயிறே யிருப்பது. தேஜோராசியாயிருக்கும் வடிவை யுடையவனென்னவுமாம். வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு. வலவருகே நித்ய வாஸம் பண்ணுமவனாய், பிறர்க்கு அநபிபவநீயனாயிருக்கிற ஆழ்வானோட்டைச்சேர்த்தி நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்கிறார். “ஆழியும்” என்கிற (க) சசப்தத்தாலே ஆயுதமாகா ரத்தாலே ரக்ஷகமாகக்காட்ட, ஆபரணபுத்தியாலே அவனைபுங்குறித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறாரென்கை.

படைபோரித்யாதி. நம் கை விடாதே, த்வநியாலே எதிரிகளை யழிக்கு மிவ னைப் பாரீரென்ன; படைபோர் புக்கு முழங்கும். ஸைரையையுடைய புத்தத்திலே புக்கு முழங்குமென்னுதல்; புத்தத்திலே ஆயுதமாய்ப் புக்கு முழங்கு மென்னுதல். முழங்கும். “ஸ வொஷொ யாக் புராஷ்டாணாம் ஹுஷயாநி வுஷாரபஸி” என்றும், “யஸு நாதெந நெஷுநாநாம் வௌஹாநிரஜாயத” என்றும் ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும் படியும் அதுகூலர் வாழும்படியுமாயிறே த்வநி யிருப்பது. இத்த்வநி இவர்க்கு பயஸ்தான மானபடி என்னென்னில்; த்வநிவழியே நின்று இடங்காட்டிக் கொடுக்குமென்று பயப் படுகிறார். அப்பாஞ்சசன்னியமும். முன்னிலையாயிருக்க பரோக்ஷநிர்தேசம் பண்ணுவா நென்னென்னில்; புத்ரனை அலங்கரித்த தாய் ‘தனகண் படினும் கண்ணெச்சிலாம்’ என்று பார்க்கக் கூசுமாப்போலே, மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிற தம்முடைய கண்ணையும்செறித்து முகத்தையும் மாறவைத்துச் சொல்லுகிறார். அன்று புத்தத்திற் பிறந்த ப்ரமாதத்துக்கு இன்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிற ரென்றுமாம்.

இவ்விரண்பாட்டும் - திருமந்தார்த்தமாயிருக்கிறது. “அடியோமோடும்” என்கிற வித்தாலே - ப்ரணவார்த்தத்தைச் சொல்லிற்று; முதற்பாட்டில் “பல்லாண்டு” என்கிற ப்ரதம பதத்தாலே - நமச்சப்தார்த்தஞ் சொல்லிற்று; “மல்லாண்ட திண்டோள் மணி வண்ண” என்று - அப்பாட்டில் விக்ரஹயோகத்தையும், செளர்பயீர்பாதி குணயோகத்

தையும், இரண்டாம்பாட்டில் விபூதி யோகத்தையும் சொல்லுகையாலே - நாராயணசப்தார் த்தஞ் சொல்லிற்று; “ உன் சேவடிசெவ்வி திருக்காப்பு ” என்கையாலே சதுர்த்தியில் ப்ரார்த்திக்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லிற்றாய்த்து. ௨

அ.—மூன்றாம்பாட்டு. வாழாளித்யாதி. கீழிரண்டு பாட்டாலே தாம் திருப்பல் லாண்டு பாடினார்; இனிமேல், தம்முடைய மங்களாசாஸனத்தால் தமக்கு பரப்பாப்தி பிறவா மையாலே, “ உதுவிபா ஹஜெனா பிாடி ” என்கிறபடிபே ஐவர்ய கைவல்ய பகவச்சர னார்த்திகள் மூவரையும் கூட்டிக்கொள்வாராக நினைத்து, அதில் மங்களாசாஸனத்துக்கு பக வத்ப்ராப்திகாமர் ப்ரத்யாஸந்நராகையாலே அவர்களை யழைக்கிறார். “வஸக ஸா டு மஹ ஜீத ” என்கிற ந்யாயத்தாலே இம்மங்களாசாஸந ரஸத்தை எல்லாரும் புஜிக்கவேணும் என்னும் நினைவாலே அழைக்கிறாரென்றுமாம். அவர்களோடேகூட மங்களாசாஸனம் பண் ணுகை தமக்கு தாரக மாகையாலே யென்றுமாம். “ அடியார்தங்கள் இன்பமிகு பெருங் குழுவு கண்டு ” என்றும், “ அடியார்கள் குழாங்களை— உடன் கூடுவதென்று கொலோ ” என்றும் கண்ணாலே காண்கையும் அத்திரனிலே புகுருகையும் இவை யெல்லாம் உத்தேச்ய மாயிதே யிருப்பது.

மூ.—வாழாட்டே நின்றீருள்ளீரேல் வந்து மண்ணு மணமுங் கொண்மின்
கூழாட்டே நின்றீர்களை யெங்கள் குழுவினிற் புகுதலொட்டோம்
ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோ நாங்க ளிராக்கதர் வாழிலங்கை
பாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. ந.
பதவுரை.

வாழாள்— ஸுகரூபமானவடிமைக்கு
பட்டு— அகப்பட்டு
நின்றீர்— நிலைப்பெற்றவர்களாய்
உள்ளீரேல்— இருப்பீர்களேயானால்
வந்து— வந்து
மண்ணும்— மண்ணையும்
மணமும்— அபிமானத்தையும்
கொள்மின்— ஸ்வீகரிப்புகொள்
கூழ் ஆள்பட்டு—சோற்றுக்காக வடிமைக்கக
ப்பட்டு
நின்றீர்களை— இருக்கிறவுங்களை
எங்கள் குழுவினில்—எங்கள் கூட்டத்திலே
புகுதலொட்டோம்— சேரவொட்டோம்,

நாங்கள்— நாங்கள்
ஏழாட்காலும்— முவ்வேழு தலைமுறைகளி
லும்
பழிப்பிலோம்— குற்றமற்றிரா நின்றோம்
இராக்கதர்— ராக்ஷஸர்கள்
வாழ்— கனித்து வர்த்திக்கும்
இலங்கை— இலங்கையானது
பாழாளாக— பாழற்ற ஆனையுடையதாக
படை— போரில்
பொருதானுக்கு— பொருதவனுக்கு
பல்லாண்டுகூறுதும்— மங்களாசாஸனம் பண்
ணிப் போருவோம்.
(ஏ - அசை.)

வ்யா.—வாழாள் என்று நிரதிசய ஸுகரூபமான வர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. வ்ய திரித்த விஷயங்களிலடிமை, துராராதமாகையாலும், துச்சகமாகையாலும்; அத்யல்ப பல மாகையாலும், துக்கரூபமாயிதேயிருப்பது. “ஸவபூவாஸுஸாஹி” “ஸெவாஸுஸாஸுதி” என்னக்கடவதிறே. இவ்விஷயந்தன்னிலும் ப்ரயோஜநரந்தரபரனா யிழிந்தால் பலம் பந்தக டாகையாலும், அநந்யப்ரயோஜந ரோபாதி அநவரத பாவனையும் அந்திம் ப்ரத்யயமும்

வேண்டுகையாலும் துக்கப்ராபமாயிருக்கும்; ஸாதநாந்தர நிஷ்டனுக்கும் கர்தவ்ய புத்தியாலே ரஸமில்லை. இக்குறைகளொன்று மின்றிக்கே, ப்ராப்த விஷயத்திலே தன்னைப்பேணாதே பரஸமர்த்தியை ஆசாவிக்க; ஸர்வநிரபேக்ஷணான விச்வரன் இத்தைக்கண்டு 'இதொரு ப்ரேம ஸ்வபாவ மிருந்தபடியென்!' என்று ப்ரீதனாக; இவனுக்கு அநத ப்ரீதியே புருஷார்த்தமாயிறே யிருப்பது. பட்டு என்பது- 'உவரிக்கடவில் முத்துப்பட்டது' என்னுமாப்போலே. 'நான், எனக்கு' என்றிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே பகவத் ஸமர்த்தியை ஆசாவிக்கும்படி கையொழிந் திருப்பார் சிலரைப் பெறுகையாவது அலப்பலாபமென்னுமிடந்தோற்ற வருணிச்செய்கிறார். நின்னீர். வாயுபரவசமாய்த்திரிகிற தர்ணம்போலே கர்ம பரதந்தரணயத் திரிகிற ஸம்ஸாரி சேதநனுக்கு பகவஜ்ஞாநபூர்வகமாக தத்ஸமர்த்தியை ஆசாவிக்கப் பெற்றாலிறே ஸ்திதியுண்டாவது. உள்ளீரேல். "ஸுஹிதா ஸுஹிதா" என்று அநந்யப்ரயோஜனரைக் கிடையாதென்று ஸர்வேச்வரன் கைவிட்ட ஸம்ஸாரமாகையாலே மங்களாசாஸனத்துக்கு ஆள் தேட்டமாயிறே யிருப்பது. நாகபாசத்தினன்று அடைய மோணித்துக் கிடக்க, திருவடியும் ஸ்ரீவிபீஷணழ்வானும் 'ப்ராணனுடையாருண்டோ' என்று தேடினாப்போலே, ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார் தேட்டமாயிறே யிருப்பது. இந்த (க)யதிசபத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் வைஷ்ணவத்வம் தூர்லபமென்றதாய்த்து.

அநந்யப்ரயோஜனரான வைஷ்ணவர்களும் 'நம்மை விரும்புமவர் சிலருண்டாவதே!' என்று ஸந்திஹிதராக; வந்து. அவர்களுடைய ஸ்ரூபஸ்வபாவம் ஆராய்வதற்குமுன்பே அவர்களோடே கலந்துகொடு நிற்கவேண்டும்படியான த்வரை சொல்லுகிறது. மண்ணும் மணமுங்கொண்மின் என்கிறார். மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரியார் அந்தரங்கரான அடியாரிறே. அடிமை விலையோலை யெழுதும்போதும் 'மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரியதாகவேணும்' என்றிறே யெழுதுவது. மண்ணாவது - ஸ்வாமிக் கு ஒரு மங்களமுண்டானால் அங்குரார்பணத்துக்குப் புழுதிமண் சமக்கை; அந்த ந்யாயத்தாலேயிறே நம் ஆழ்வார்களுக்கு இது கர்த்யமாகிறது. மணமாவது - அந்த கல்யாணத்துக்குத் தான் அபிமானியாயிருக்கை. இவ்விரண்டும் - ஸர்வ கைங்கர்யத்துக்கு முபலக்ஷணம். "கொண்மின்" என்றத்தால் - அடிமை செய்யுமிடத்தில் கிடந்தாணை கண்டேறுகையன்றிக்கே சிலர் தரக்கொள்ளவேணும் என்கையும், தருமவர்களும் 'உங்களதான அடிமையை நீங்கள் ஸ்விகரிப்புகோள்' என்று சீரிதாகக் கொடுக்கக்கடவர்களென்கையுமாகிற சாஸ்தார்த்தத்தை வெளியிடுகிறது.

கூழாளியாதி.*இவர் அழைத்தவாசியறியாதே ப்ரயோஜனாந்தரபரடையப்புருஷத் தொடங்கிற்று; அவர்களை நிஷேதிக்கிறார். "கூழாள்" என்றது சோற்றுக்காக ஆரேனுக்கும் தன்னை யெழுதிக்கொடுக்கை; இது ப்ரயோஜனாந்தரங்களுக்கு முபலக்ஷணம். தன்னை 'பகவத்தாஸ்யைகபோகன்' என்னுமிட மறியாதே, ப்ரயோஜனாந்தரங்களைக் குறித்து அவன்றன்னையே ஆசரயிக்கிறார்களிறே. "கூழாள்" என்று - அநந்யப்ரயோஜனராயிழிந்து, ப்ரயோஜனாந்தரங்களை வேண்டிக்கொள்ளும் இருகரையரைச் சொல்லுகிற தென்றுமாம். "பட்டு" என்கிறது - அகப்பட்டென்றபடி. பந்தகமாகையாலே ஸ்வரூப விரோதியாய் அநர்த்தத்தைப் பண்ணுமென்னுமத்தாலே சொல்லுகிறது. நின்னீர்களை. பஹுவசந்தாலே "உள்ளீரேல்" என்று தேடவேண்டாதே பார்த்தபார்த்தவிடமெங்கும் ப்ரயோஜனாந்தரபராயிருக்கை. "எங்கள்சூழ" என்று இத்திரளுக்குண்டான வ்யாவர்த்தி

தோற்ற வருளிச்செய்கிறார். தேஹாத்மாபிமானிகள், தேவதாந்தரப்ரவணர், இவ்விஷயந் தன்னிலே புகுந்து ப்ரயோஜநாந்தரங்களை அபேக்ஷிப்பார், அந்நய ப்ரயோஜநராய் ஸாதநா ந்தரங்களிலே அந்யபரரா யிருப்பாராகிற திரள்களெல்லாவற்றிலும் வ்யாவர்த்தமாயன்றோ எங்கள் திரளிருப்பதென்கிறார். புதுதலோட்டோம். “ஆசே புகுவார்” என்று ப்ரார்த்தித் திற விவர், நிந்தயரைப்போலே “புகுரவோட்டோம்” என்பானென்னென்னில் ; வஸி ஷ்டன் பரமதபாருவானாலும் சண்டாளனை அக்நிகார்யத்திலே கூட்டிக்கொள்ளானிறே. இத்தால் - அந்நயப்ரயோஜநர்க்கு ப்ரயோஜநாந்தரப்ரோட்டை ஸஹவாஸம் அஸஹ்யமந யிருக்கு மென்றதாய்த்து.

எங்கள் திரளிற்காட்டிலும் உங்கள் திரளுக்கு வாசிபென்னென்ன ; ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம் நாங்கள் என்கிறார். “ஏழாள்” என்று-தமக்குக்கீழே ஒருமூன்றும், மேலே ஒருமூன்றும், தாமுமாக ஏழுபடியைச் சொல்லுகிறது. இஸ்ஸமுதாயத்தைப்பற்றி சாஸ்த ரங்கள் “ஸது ஸது ஸது” என்று - இந்த ஏழையும், இதுக்குக்கீழே யோரேழை யும், இதுக்கு மேலே யோரேழையும், ஆக, இருபத்தொருபடிகளைச் சொல்லுகிறது. “உஸவலவடாந் உஸாவராநாதா நடுனுகவிஸ்திம் வஜ்ஜிநு வநாதி” என்று முக பேதேந சாஸ்த்ரார்தரஞ் சொல்லிற்று. “ஏழாட்காலும்” என்கிற சப்தம் இவ்வளவை நினைக்கிறது. இத்தால் ஒரு ஸந்தாநத்திலே ஒருவன் அந்நயப்ரயோஜநனாலும், அவனைப் பற்ற, பகவத்ப்ரபாவம், ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளாவும் செல்லக் கீழும்மேலும் வெள்ளமிடு மென்கிறது. பழிப்பிலோம். விஷயாந்தரப்ராவண்யமென்ன, தேவதாந்தரப்ரவணமென்ன, இவை தூரதோ நிரஸ்தமாகையாலே, பதர்கூட்டித் தூற்றவேண்டா; இனி அந்நயப்ரயோஜநராய் அந்நயஸாதநா யிருப்பார்க்குப் பழிப்பாவது - ப்ரயோஜநாந்தர பரதையும் ஸாதநாந்தர பரதையுமிறே ; அவற்றை யுடையோமல்லோ மென்கிறார். நாங்கள். “எங்கள் குழு” என்றபோதைச் செருக்குப்போலே, பகவத்விஷயீ காரத்தால் வந்த செருக்குத்தோற்றச் சொல்லுகிறார்.

‘உங்கள் ஸ்வரூபம் நீங்கள் சொன்னவனவிலே விச்வஸித்திருக்குமத்தனை யளவுடையோமல்லோம், உங்கள் வர்த்தி விசேஷத்தைக்கொண்டு உங்களை யறியவேணு’ மென்ன ; அது நீங்களறியும் புடையல்ல, எங்ஙனையென்னில் ; ஒருகார்ப்பாடாக உள்ள அமங்கலா ங்கள்போக மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படியாதல், இல்லாத மங்களங்க ளுண்டாகவேணு மென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுதல் செய்யுமளவிறே நீங்களறிவது ; முன்பு வ்யர்த்தமாய்க் கழிந்த செயலுக்கு இன்றிருந்து வயிறுபிடிக்கும் திரள்காணைங்களது. இராக்கதர் வாழி லங்கை. தூர்வர்கம் களித்து வர்த்திக்கும் தேசம். புறம்பேபோய் பரஹிம்ஸைபண்ணி, குளவிக் கூடுபோலே திரண்டு கடலையும் மதினையும் அரணுக்கி, அமணக்கூத்தடிக்கும் தேச மென்கை. இலங்கை பாழாளாக. லங்கையில் ஆள் பாழாம்படியாக. இலங்கைதான் விபிஷண விதேயமிறே. இனி, “நநபேயு” என்ற ராவணனையும் அவனுடைய அதி க்ரமத்துக்குத் துணையான ராகுஸரையு மழியச்செய்து “ஸூஸாந ஸுட்யஸீ ஹவெஸ்” என்று பிராட்டி யருளிச்செய்தபடியே அவ்வுரை மூலையடியே போம்படி பண்ணினான். படைபொருதானுக்கு, இப்படி செய்தது ஈச்வரத்வப் பிடாரான ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே, எதிரிகளம்பு மார்பிலே தைக்கும்படி பொருதவனுக்கு. பல்லாண்டு கூறுதுமே. அப்போது கையும் வில்லுமாய்ச் சிறிச் சிவந்து எதிரிகள்மேலே வ்யாபரிக்கும்போதை ஆகர்ஷகமான

வடிவழகுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணிப் போருவோம் சிலர்காண் நாங்களுன்கிறார்.
“ ராவவாடியெடி வராசூரோ பெ ந ரகஷி ஜீவிதடி ” என்கிறபடியே அக்கா
லத்தில் முதலிகளுக்கு அம்புக்கு இருயக்கப் பணிபோருகையாலே அக்காலத்திலே மங்க
ளாசாஸநம் பண்ணுவாரைப் பெற்றதில்லை; ‘ பிராட்டி பிரிந்தபோதே நம் குடியிருப்புப்
பெற்றோம் ’ என்கிற ப்ரீதியாலே ப்ரஹ்மாதிகள் அந்நபராரானார்கள்; அக்காலத்தில் மங்
களாசாஸநம் பண்ணப்பெறாத குறைதீர இன்று இருந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுவோம்
சிலர்காண் நாங்களுன்கிறார். டு.

அ.—நான்காம்பாட்டு. ஏடித்யாதி. கீழே—அநந்யப்ரயோஜநரை யழைத்தார்;
அவர்கள் மங்களாசாஸநத்துக்கு ப்ரத்யாஸந்நராகையாலே, நீரிலேநீர் சேர்ந்தாப்போலே
சேர்ந்திருக்குமிதே; அவ்வளவிலும் ப்ரபாப்தி பிறவாமையாலே, ‘ ஈச்வரன்கை பார்த்
திருக்குமவர்கள் ’ என்னு மிவ்வளவைக்கொண்டு, ஆத்மப்ராப்திகாமரையும் ஈச்வர்ய
காமரையும் அழைக்கக் கோவி, அதில் முந்துற ஆத்மப்ராப்திகாமரை யழைக்கிறார். ஈச்வ
ர்யத்திற் காட்டில் ஆத்மப்ராப்தி உத்கர்ஷ்டமென்னும் நினைவாலே யழைக்கிறாரல்லர், அந்த
மோகூத்தை இவர் அநர்த்தமென்றிருக்கையாலே; இனி எத்தாலே முற்பட அழைக்கிற
தென்னில்; பகவத்ஸம்பந்தத்துக்கு உபகரணமான சரீரமோகூதம் அணித்தாகையாலும்,
அம்மோகூத்தை ப்ராபித்தால் மீளவொண்ணமையாலும், ஈச்வர்ய காமனுக்குக்காலாந்த
ரத்திலேயாகிலும் பகவத்ஸம்பந்தம் பண்ண யோக்யதை யுண்டாகையாலும்; இவனுக்கு
அந்த யோக்யதையு மழிகையாலே துர்கதியைக்கண்டு முற்பட வழைக்கிறார். ப்ரயோ
ஜநாந்தரபார், ‘ மங்களாசாஸநம்பண்ண வாருங்கோள் ’ என்றால் வருவர்களோ வென்
னில்; பகவத்ப்ராப்தியின் உத்கர்ஷ்த்தையும், அத்தைப்பற்ற கைவல்யத்தினுடைய நிகர்
ஷ்த்தையு மறிவித்தால், ‘ விட்டுப்பற்றவேணும் ’ என்னும் ஆத்மகுணோபேதரையிதே இவ
ரழைக்கிறது.

மூ.—ஏடுநிலத்தி லிவேதன்முன்னம் வந்தெங்கள் குழாம் புகுந்து

கூடுமனமுடையீர்கள் வரம்பொழி வந்தொல்லைக் கூடுமினோ

நாடுநகரமு நன்கறிய நமோநாராயணய வென்று

பாடுமனமுடைப் பத்தருள்ளீர் வந்து பல்லாண்டு கூறுமினே. சு.

பதவுரை.

ஏடு—பொல்லாதான ஸஞ்சுமசரீரம்

நிலத்தில்—ஸ்வகாரண பூமியான மூலப்ரக்
ர்தியில்

இடுவதன்முன்னம்—லயிப்பதற்கு முன்னே

வந்து — வந்து

எங்களுக்குழாம்—எங்கள் திரளிலே

புகுந்து—புக்கு

கூடும்—ஏகேபனிக்கையில்

மனமுடையீர்கள்—மனமுடையவர்களே

யானால்

வரம்பொழிவந்து—வரம்பை யொழித்துக்

கொண்டிவந்து

ஒல்லைக்கூடுமினோ—விரைவாகக்கூடுங்கோள்

நாடும்—க்ராமத்திலுள்ள அவிசெஷஜ்ஞரும்

நகரமும்—நகரத்திலுள்ள விசேஷஜ்ஞரும்

நன்கு அறிய—நன்றாகவறிய

நமோநாராயணயவென்று—‘ நமோநாராய

ணய ’ என்று

பாடுமனமுடைப் பத்தருள்ளீர்—பாடவே

ணு மென்று நெஞ்சுண்டாம்படி

யான ப்ரீதி யுடையிராகில்

வந்து பல்லாண்டு வந்து திருப்பல்லாண்டு

கூறுமின்—பாடுங்கோள்.

வ்யா.—ஏடுநிலத்திலிவேதன்முன்னம். ஏடு என்பது-பொல்லாங்கு. ‘உங்களைப்பொல்லா நிலத்திலே யிடுவற்கு முன்னம்’ என்று பிள்ளை யமுதலார். ‘ஏடு’ என்கிறது- ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை. ஸ்தூல சரீரத்திற் காட்டில் ப்ரதாநமாய் அதினுடைய ப்ரயோஜந ரூபமாய் நிற்கையாலே, ‘பாலில் ஏடு’ என்னுமாப்போலே சொல்லுகிறது. நிலத்திலிவேதன்முன்னம். ஸ்வகாரணமான மூலப்ரகர்தியிலே லயிப்பதற்கு முன்னே. இது நிர்வஹித்துப்போரும் படி;— ‘ஏடு’ என்று - உடம்புக்குப் பேராய், ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபமான சரீரம், ஸ்வகாரணமான மூலப்ரகர்தியிலே லயிப்பதற்கு முன் என்னவுமாம். இவ்வாக்யந்தான் அவர்களுடைய அநர்த்தத்தைக் கண்டழைக்கிறாரென்னுமிடந் தோற்றவிருக்கிறதிறே. வந்து. ஸ்வதந்தரராயிருப்பார்க்குத் தம்மளவில் வருமிடத்திலுண்டான தூரத்தைச் சொல்லுகிறது. எங்கள் குழாம்புருந்து. கேவலரும் ஒரு ஸமஷ்டியாயிறே யிருப்பது; அது ஸ்வதந்தரமாகையாலே அந்யோந்யம் சோர்ச் சோர்த்தியாயிருக்கும். ஒருத்தருடைய ஸமர்த்தி ஒருத்தரதாயிறே யித்திரளிருப்பது. “வரஸூர ஸீவஹிவெஹி” என்னக்கடவதிறே. இத்திரளில் புகுவார்க்கு எவ்வளவதிகாரம் வேணுமென்னில், கூடுமனமுடையீர்கள். ‘புகுருவோம்’ என்னும் நினைவே வேண்டுவது. அவிலக்ஷணங்களான புருஷார்த்தங்களுக்கு புரச்சரணங்கள் கனக்கவேண்டியிருக்க, அதில் விலக்ஷணமான இத்திரளிலே புகுருகைக்கு புரச்சரணம் வேண்டாதிருப்ப தென்னென்னில்; அவை அப்ராப்த புருஷார்த்தங்களாகையாலே புரச்சரணதிகள் அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கிறன; இது ஸ்வரூபப்ராப்தமாகையாலே வேண்டா. மாதாபிதாக்களை யதுவர்த்திக்கைக்கு இச்சையேயிறே வேண்டுவது. உடையீர்கள். இந்த இச்சையால்வந்த ப்ரயோஜநாதிசயத்தாலே ‘வைச்சரவணன்’ என்னுமாப்போலே யருளிச் செய்கிறார். கூடநினைப்பார்க்குச் செய்யவேண்டுவது, முன்பு நின்ற சிறுமையைக் குலைத்து வரவேணும். வரம்பொழிவந்து. “வரம்பொழிய” என்கிறவிது, “வரம்பொழி” என்று கிடக்கிறது. ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரகாரபூதனாய், அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை அநுபவிக்க இட்டுப்பிறந்தவன், “ஜிராஜிரணஜோக்ஷாய” என்று ஸ்வாநுபவத்தளவிலே ஒரு வரம்பை யிட்டுக்கொண்டானிறே; அத்தையொழிந்து வாருங்கோ ளென்கிறார். ஒல்லைக்கூடுமினோ. பற்றுகிற புருஷார்த்தத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை யதுஸந்தித்தால் பதறிக்கொண்டிவந்து விழவேண்டாவோ? “ஏடுநிலத்திலிவேதன்முன்னம்” என்றது-சரீரத்தில் அஸ்தைதர்யத்தைப்பற்ற; இங்கு “ஒல்லை” என்கிறது-பற்றுகிறவிஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தைப்பற்ற. “கூடுமனமுடையீர்கள்” என்றும், “கூடுமினோ” என்றும் அருளிச்செய்கிறாரிறே யோக்யதையைப்பற்ற. அத்திரளில்நின்றும் பிறிகதிர்ப்பட்டார் சில ரிவர்களென்று தோற்றுமிதே ஸ்வரூபம் வெளிச்செறித்தக்கால்.

நாடு நகரமும் நன்கறிய. இத்திரளிலே புகுருகைக்கு வேண்டிவன வருளிச்செய்தார்; இதுக்குமேல் மங்களாசாஸநத்துக்கு வேண்டிவன வருளிச்செய்கிறார். “நாடு” என்று - அவிசேஷஜ்ஞரைச் சொல்லுகிறது; “நகரம்” என்று - விசேஷஜ்ஞரைச் சொல்லுகிறது. ராஜாவுக்கு ப்ரத்யாஸந்நிறே நகரஸ்தர்; நாட்டார் தூரஸ்தாரிறே; ஆகையாலே யருளிச் செய்கிறார். நன்கறிய. நன்றாகவறிய. பகவத்ப்ரத்யாஸத்தியாலே அவிசேஷஜ்ஞர் விடும்படியாகவும், அதுதானே ஹேதுவாக விசேஷஜ்ஞர் பரிக்க்ரஹிக்கும்படியாகவும். நன்கறிய. இந் நன்மையை யறியவென்றுமாம். நமோ நாராயணய வேன்று. இவ்வளவும்போராது, ‘தன்ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி யறிந்து ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைப்பெறவேணும்’ என்று வைஷ்ணவராய் வரவேணுமென்று. “சுஹிஷி நமோ” “ஹவதவன வாஹிஷி”

என்றிறே நமச்சப்தத்துக்கு அர்த்தமிருப்பது. ஸ்வாமிபக்கல் பண்ணும் அநுகூலவர்த்தி யேயிறே புருஷார்த்தமாவது. பாடுமனமுடைப் பத்தருள்ளீர். நினைத்திருக்கு மவ்வளவு போராது, ப்ரீதிக்குப்போக்குவிட்டுப் பாடுவோமென்னும் நெஞ்சுண்டாம்படியான ப்ரே மத்தை யுடையோகில். வந்து பல்லாண்டு கூறுமினே. வந்து, பல்லாண்டு பாடுங்கோள். இத்திரளிலே புகுரவேனுமென்றிருப்பீர் ! அததைச்செய்யுங்கோள்; அவ்வளவுபோராது, உங்களுடைய வர்த்தினிசேஷமும் பெறவேனுமென்றிருப்பீர் ! திருப்பல்லாண்டு பாடுங் கோளென்று க்ரியையை இரண்டாக்கி நிர்வஹிக்கவுமாம். * ச

அ.—ஐந்தாம்பாட்டு. அண்டமித்பாதி. முற்பட அநந்யப்ரயோஜனரையழைத்தார்; கேவலரும் ஐச்வர்யார்த்திகளும் ப்ரயோஜநாத்ரபரதா யிருக்கச்செய்தேயும், கேவலருடைய தூர்கதியைக் கண்டு முந்தாற வழைத்தார்; இப்பாட்டிலே-ஐச்வர்யார்த்திகளை யழைக்கிறார்.

மூ.—அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகி யசுர ரிராக்கதரை
யிண்டக்குலத்தை யெடுத்துக் களைந்த விருடிகேசன் தனக்குத்
தொண்டக்குலத்தி லுள்ளீர் வந்தடிதொழு தாயிரநாமஞ் சொல்லிப்
பண்டைக்குலத்தைத் தவிர்த்து பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு டென்மினே. ௫.

பதவுரை.

அண்டக்குலத்துக்கு— அண்டங்களின் கூட்
டத்துக்கு

அதிபதியாகி— ஸ்வாமியாய்

அசுரரிராக்கதரை— அசுரர்களை யு மிராக்க
தர்க்களையும்

இண்டக்குலத்தை— இன்னும், நிஹீநர்க
ளின்கூட்டத்தையும்

எடுத்துக்களைந்த— தனிப்படவெடுத்து நிர்
ஸித்த

இருடிகேசன் தனக்கு— ஸர்வேந்த்ரிய நியந்
தாவான வெம்பெருமானுக்கு

தொண்டக்குலத்தில்— தொண்டபூண்டவர்க
ளின் திரளில்

உள்ளீர்— உளரான நீங்கள்

வந்து— அநந்யப்ரயோஜநராய் வந்து

அடி— திருவடிகளை

தொழுது— ஸேவித்து

ஆயிரநாமஞ்சொல்லி— அவனுடைய குண
சேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகங்களான
வாயிரந் திருநாமங்களையும் ப்ரேமநர்
தராய்ச் சொல்லி

பண்டைக்குலத்தை — பகவத்விமுகமாய்ப்
போந்த பழையஜாதியை
தவிர்த்து— விட்டு

பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு— பலவர்ஷங்
கள் பலவாயிரவர்ஷங்கள் நித்
யமாய்ச் செல்லவேணும்

என்மின்— என்றுமங்களாசாஸநம் பண்ணுங்
கோள்.

(ஏ-அசை.)

வ்யா.—அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகி. தேவதைகளுடைய ஐச்வர்யத்துக்கெல்லாம் மேலான அண்டாதிபதியிறே ஐச்வர்யத்துக்கு மேலெல்லை; அந்த ப்ரஹ்மாதிகள் ஈச்வரனை ஆச்ரயிக்கும் ப்ரகாரஞ் சொல்லுகிறது. “ சுணாயிபதயெநஃ ” என்றிறே இப்பத ப்ராப்திக்கு ஸாதநமந்தரம்; அந்த அண்டைச்வர்ய விசிஷ்டனாகவிதே ஸர்வேச்வரனை யறு

ஸந்திப்பது. “ ஸுஹஸநூரிநுஸூநு ” என்கிறபடியே இம்மந்தரத்தைச் சொல்லவும், நெஞ்சாலே ஐச்வர்யவிசிஷ்டனாக அநுஸந்திக்கவுமாயிறே ஆச்ரயணப்ரகாரமிருப்பது. அண்டக்குலத்துக்கு அதிபதியான ப்ரகாரமேயன்றே இச்சப்தத்திலுள்ளது, ஆச்ரயணப்ரகாரம் தோற்றவிருந்ததில்லையே என்னில்; உதாரண யிருப்பானொருவன் கையிலே எலுமிச்சம்பழ மிருந்தால் ‘ இது இருந்தவழகென் ! ’ என்று சொன்னவளவிலே, பாவஜ்ஞன யிருக்குமவன் ‘ கொள்ளலாகாதோ ’ என்று கருத்தறிந்து கொடுக்குமிதே; அப்படியே, அண்டாதிபத்யத்திலே அபேகைபுண்டென்று தங்களபேகையை ஆவிஷ்கரிக்கிறார்கள். இத்தால் - ப்ரயோஜநாத்ரபரரைக்குறித்து “ உஹஸூ ” என்னுமவனுடைய ஓளதார்யம் ப்ரகாசிக்கிறது. அண்டக்குலத்துக்கு, “ ஸுஹஸநூரிநுஸூநு ” என்று தொடங்கி “ கொடிகொடி ஸதாநிவ ” என்று அஸந்த்யாதமான அண்டங்களுக்கு நிர்வாஹகனாக யாலே அபேகைத்தாரபேகைத்த அண்டங்களைக் கொடுக்கைக்கு உடைமை சொல்லுகிறது. அதிபதி. உபயவிபுதிக்கும் நிர்வாஹகனாகை. ஆகி. ஆச்ரிதர் தன்னை யநுஸந்தித்தவளவிலேயாயிருக்கை. ஐச்வர்யார்த்தி, ஐச்வர்யவிசிஷ்டனாக அநுஸந்தித்தால் அவ்வளவா யிருக்கும்; கைவல்யார்த்தி, அஸ்தர்ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தனாக அநுஸந்தித்தால் அவ்வளவா யிருக்கும்.

அகரரிபாக்கதரை. இப்பதத்துக்கு அஸுரர்களாலே வேதாபஹாராத்யாபதந்துக் களில் களையறுத்துக்கொடுக்கையும் ரக்ஷகனுக்கு பரமிதே. ‘ ஆர்த்தன் ’ என்றும், ‘ அர்த் தர்த்தி ’ என்றும் ஐச்வர்ய புருஷார்த்தம் இரண்டு முகமாயிறே யிருப்பது. அதில் அர்த் தார்த்தியைக் கீழே சொல்லி, இவ்வம்சத்தாலே ஆர்த்தனைச் சொல்லுகிறது. ஜநம்பர்ப்ரி பரநார்த்தமே பண்ணிப் போருவது இரண்டு வர்கமிதே. ஸம்பந்த மொத்திருக்க நிரஸ நத்திலே யிழுகிறது, ஆச்ரித விரோதிகளென்றிதே. இண்டக்குலத்தை. மிகவும் நெருங் கின திரளை. “ இண்டர் ” என்று- சண்டாளர். இவர்களை சண்டாளரென்று சொல்லுகி றது- நிஹீநரென்னும் நினைவாலே. உத்கர்ஷத்துக்கெல்லை- பரஸமர்த்த்யேகப்ரயோஜனா யிருக்கை; நிகர்ஷத்துக்கெல்லை பரநார்த்தமே யாத்ரையாயிருக்கை. இவ்வாபத்துக்களிலே “ ஸுஹஸநூரிநுஸூநு ” என்றிதே இவர்களுடைய ஆச்ரயண ப்ரகாரமிருப்பது எடுத்துக்களைந்த. “ பொல்லா வரக்களைக் கிள்ளிக் களைந்தானே ” என்னுமாப்போலே, ஆச் ரிதர்பக்கல் அழல் தட்டாதபடி நிரஸிக்கை. “ இலங்கை பாழாளாக ” என்றதும் விபீ ஷண பரிக்ரஹத்துக்கு ஒரு நோவு வாராதபடியிறே; விபிஷணகர்ஹத்துக்கு அழல் தட் டாதபடியிறே லங்காதஹநம் பண்ணிற்றுத் திருவடியும். இருடிகேசன். ப்ரயோஜநாத்ர பரர்க்கு ஐச்வர்யாதிகளிலே கர்மானுகூலமாக ருசியைப் பிறப்பிக்கும்; தன் பக்கவிலே ந்ய ஸ்தபரையிருப்பார்க்கு ஸ்வரூபாநுரூபமாக ருசியைப் பிறப்பிக்கும். ஐச்வர்யார்த்தமாக வவன் பக்கவிலே கண்வைக்கும்போதே அவன் வடிவழகிலே உறைக்க வையுங்கோள்; அவன் “ மமேதம் ” என்கிற அபிஸந்தியைக் குலைத்துத் தன்பக்கவிலே ருசியைப் பிறப்பிக்கும்; அத்தாலே, அபேகைத்த ஐச்வர்யத்தை விஸ்மரித்து அவன்றன்னையே பற்றலாம்.

தனக்குத் தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர். இப்படி ஐச்வர்யத்தில் ப்ரேமம் போய் பகவத் ப்ரேமயுக்தருடைய திரளிலேயுள்ளான நீங்கள். “ தொண்டக்குலம் ” என்று தனியே ஒரு ஸந்தாநம்போலே காணும். ‘ தேஹமே ஸ்வரூபம் ’ என்றிருப்பார்க்கும், ‘ சேஷத்வமே ஸ்வரூபம் ’ என்றிருப்பார்க்கும் இத்தனை வாசியுண்டிதே. இனி அநந்தப்ரயோஜநாயிருப்

பார்க்கு கீர்த்யம் இன்னதென்கிறார் மேல். வந்தடிதொழுது. திருவடிகளே ப்ரயோஜனமாக வந்து, அதுகூலவர்த்திகளைப்பண்ணி. ஐச்வர்யமே ப்ரயோஜனமாய் விஷயாதுபவமே யாத் ரையாயிருக்கை தவிர்ந்து, திருவடிகளே ப்ரயோஜனமாய் அதுகூலவர்த்தியே யாத்ரையா யிருக்கும்படி பாருங்கோள். ஆயிரநாமஞ் சொல்லி. இரண்டு திருநாமத்தையே நிர்பந்திக்க வேண்டிவது “மமேதம்” என்றிருக்கும்ன்றிறே; “தவேதம்” என்கிற புத்தி பிறந்தால், பகவத்குணசேஷி தங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களெல்லாம் போக்யமாயிறேயிருப்பது; அவற்றை வாயாரச்சொல்லி. பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்ந்து. தொண்டக்குலத்திலே வந் தர்வயித்தவாரே ‘மமேதம்’ என்றிருந்தகாலம் ஜந்மாந்தரமாய்த் தோற்றுமிறே. ஒரு ஜந்மத்திலே த்விஜந்மகுகிறுனிறே; ராஜர்ஷியான விச்வாமிதான், அந்த ஜந்மத்திலே ப்ர ஹ்மர்ஷியானுனிறே. அங்கு தபஸ்ஸாலே வர்ணபேதம் பிறந்தது; இங்கு பகவத்ப்ரஸாதத் தாலே ஸ்வரூபபேதம் பிறந்தது. ‘உனக்கு நான்’ என்ற வந்தரம், முன்பு ‘நான்எனக்கு’ என்றிருந்தவிது வ்யகிரேகமாய்த் தோற்றுமிறே.

பல்லாண்டு. இப்படி அந்ந்யப்ரயோஜனரான நீங்கள் மங்களாசாஸனம் பண்ணுங் கோள். ‘ப்ரயோஜநாந்தரபரணயப் போந்தவன் நமக்கு ஸமர்த்தியை ஆசாஸிக்குமத்தனை பரிவகைப் பெற்றோமே!’ என்று அவன் குளிரநோக்கும்; பல்லாயிரத்தாண்டென்மின். பின்னை, பல்லாயிரத்தாண்டு என்னுங்கோள். அந்நோக்கழகு நித்யபூரியாய்ச் செல்லவேணு மென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுங்கோள். உங்களுக்கு இம்மாத்ரத்திலே ஸ்வரூபமும், அத்தாலே ஈச்வரனுக்கு ஸமர்த்தியு முண்டாகப்பெற்றால் ஆறியிருக்கிறதென்? ‘சடக்கென மங்களாசாஸனம் பண்ணுங்கோளென்கிறார். ... * ... * ... * ரு

அ.—ஆறும்பாட்டு. எந்தையித்யாதி. அந்ந்யப்ரயோஜனர்க்கும் ப்ரயோஜநாந்தர பார்க்கு முண்டான நெடுவாகி யறிந்திருக்கச்செய்தேயும், அந்ந்யப்ரயோஜநையழைத்த ஸமநந்தரம் இவர்களையழைக்கைக்கடி “உடாராஸவட்வெவெதெ” என்னுமவன் சீலத்தாலும், அவனோடு இவர்களுக்குண்டான அவர்ஜநீய ஸம்பந்தத்தாலும், இவர்களுக்கும் அவற்றையே நினைத்துத் தேங்காதே புகுரலாம்படியாயிறே யிருப்பது. ஆகையாலே, அந்ந்ய ப்ரயோஜநரை யழைத்தவோபாதி; இவர்களையும் அழைத்தாராய் நின்றார் கீழ்; இதில், *வாழ்நிலழைத்த அந்ந்யப்ரயோஜநர், தங்கள் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வரூபாநுரூபமான வர்த் தியையும் சொல்லிக்கொண்டு வந்து புகுர, அவர்களைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். “ஏழாட் சாலும் பழிப்பிலோம்” என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரரைக் குறித்துத் தாமருளிச்செய்த தம் முடைய திரளுக்குண்டானவேற்றத்தை, புகுருகிறவர்கள், தங்களுக்குண்டாகச்சொல்லிக் கொண்டு வந்து புகுருகிறார்கள். தந்தாமேற்றஞ் சொல்லிக்கொண்டுவந்து புகுருகை ஸாத் த்விசர்க்கு யுக்தமோவென்னில்; ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் பயங் கெடுகைக்காகச் சொல்லுகிறார்களாகையாலே யுக்தம். “வஹமாஸ நரிகாஸெ வதனாவகிஷெவிதெ | வெநதெயசெஹஸுதூ வரிமனாஹஸுஸு” என்று திருவடி, ஸ்வசக்தியைச் சொன்னுனிறே முதலிகளுடைய பயம் சமிக்கைக்காக.

மு.—எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தம்முத்தப்ப னேழ்படிகால் தொடங்கி
வந்து வழிவழி யாட்செய்கின்றோந் திருவோணத்திருவிழவி
லந்தியம்போதி லரியுருவாகி யரியை யழித்தவனைப்
பந்தனைதீரப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதுமே. சு.

பதவுரை.

எந்தை— தானும் என் தம்பபனும்
 தந்தை— அவனுக்கப்பனும்
 தந்தை— அவன்தகப்பனும்
 தந்தை— அவனப்பனும்
 தம்முத்தப்பன்— அவன்தம்பபனும் பாட்
 டனும் ஆகிய
 ஏழ்ப்புகால் தொடங்கி— ஏழு தலைமுறை
 கள் தொடங்கி
 வந்து— யோக்யமான தசைகளிலே வந்து
 வழிவழி— முறைமுறையாக
 ஆள் செய்கின்றோம்— அடிமைசெய்கிறோம்,

திருவோணத் திருவிழவில்— திருவோண
 மென்கிற திருநாளிலே
 அந்தியம்போதில்— அஸ்தமயவேளையில்
 அரிஉருவாகி—நரன்கலந்தசிங்கவுருவெடுத்தா
 அரிபை— சத்ருவான ஹிரண்யபீண
 அழித்தவனை— ஸம்ஹரித்தவனை
 பந்தனை தீர— அனுக்கம் தீர
 பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்று—இவ்வி
 தமாக
 பாடுதும்— பாடுவோம்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா.—எந்தை. தானும் தம்பபனமாக இருவர். தந்தை தந்தை தந்தை என்று ஒரு
 மூவர். தம்முத்தப்பன். “தம்” என்று- முடிந்தவனை அதுபாஷிக்கிறது. முத்தப்பன்.
 “அப்பன்” என்று- தம்பபனார்; “முத்தப்பன்” என்று-பாட்டனார்; ஆகையாலே அங்கே
 யிருவர்; ஆக, எழுவையுஞ் சொல்லுகிறது. ஆழ்வார் “ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம்”
 என்று திரளவருளிச்செய்தார்; இவர்களும், ஏழ்ப்புகால் என்று திரளச்சொல்லாவின்றா
 ர்கள். பிரித்துச்சொல்லுகிற விதுக்கு பலமென்னென்னில்; ஸ்வஸந்தாரத்தில் மங்களா
 சாஸனம் பண்ணிப்போந்தவர்கள் பக்கலுண்டான பரித்யகியத்தாலே சொல்லுகிறார்கள்.
 “ஸஹிவிஷ்ணு கஸ்துஜ நபதி கஸ்துஜ நபதி” “உரீயாநு ஸ்ரீஹ்நிவிஷ்ணு” என்று வித்யா
 ஸந்தாரத்தைக் கொண்டாடுமாப்போலே “விதாரம் காதலம் காதலாநு” என்று த்யா
 ஜபமான யோநிஸந்தாரத்தைக் கொண்டாடுகையுத்தமோ வென்னில்; புகுத்தம்; கொண்டா
 டுகைக்கு பாயோஜனம் பகவதஸம்பந்தமாகையாலே. வித்யாஸந்தாரத்திலும் பகவத்கிரு
 கன் த்யாஜ்யனல்லனோ. ஏழ்ப்புகால் தொடங்கி. அர்த்தகரமத்தாலே ஏழையுஞ் சொல்லச்
 செப்தையும் திரளச்சொல்லுகிறது - ஸ்வஸந்தாரத்திலுண்டான ஆதராதியத்தாலே. வந்து
 மங்களாசாஸனம் பண்ணுகைக்கு யோக்யமான தசைகளிலே வந்து. வழிவழியாட் செய்கின்
 றோம். முறைமுறையாகத்தப்பாமே அடிமை செய்கிறோம். இத்தால் இஸ்ஸந்தாரத்துக்கு
 மங்களாசாஸன விச்சேதம் பிறந்ததில்லை யென்கை. யாஜ்ஞிக ஸந்தாரத்துக்கு திரிபுருஷ விச்
 சித்தியாலே அப்ராஹ்மணியுஞ் சொல்லுமாப்போலே, மங்களாசாஸன விச்சித்தியால்
 வைஷ்ணவத்வஹாநி சொல்லுங்குறை எங்கள் ஸந்தாரத்தில் இல்லை என்கிறார்கள்.
 “பஸ்யுவேஷு வெஷீவ விஹிஷேதெ தத்ரிவஸாஷ்டி” ஸவெஷு-ஸு-ஹணை-ஸு-ப
 ஸ்வபுகஸ்டேஹிஷ்டி-த:” என்னக்கடவதிறே. “வழிவழி” என்று சாஸ்த்ரமார்த்தத்
 தாலும் கிஷ்டாசாரத்தாலும் மென்றுமாம். “ஸானிஸ்தானிஸ்தானி” என்றும், “வஸ்யு
 ஸாநிஸ்தானி” என்றும், “ஸவ-புகஸ்டேஷு நஸ்யுனி” என்றும், “ஸுஷாநி ப்ரப-
 ஷாநா” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. ஆள்செய்கின்றோம். ஆள்செய்கையாலான
 திருப்பல்லாண்டு பாடுகையிறே; மேல் “பந்தனை தீரப்பல்லாண்டு” என்றந்தை வர்த்தியாகச்
 சொல்லுகையாலே.

இதுக்குக் கீழ்-தங்களுடைய ஸந்தரத்தி லேற்றஞ்சொன்னார்கள், மேல்-தங்களுடைய வர்த்திவிசேஷஞ் சொல்லுகிறார்கள். திருவோணத்திருவிழவில். விசேஷத்துத் திருநகைத்தாஞ் சொல்லாத விடத்துக்கெல்லாம் இதுவே திருநகைத்தாமாகக் கடவது. “ திருவோணம் ” என்கிறது ஜந்மநகைத்தா மென்னில், உகவாதாரறிந்து அபிசரிப்பார்களென்று அஞ்சி, திருவோணமென்கிற திருநாளிலே யென்று மறைத்துச் சொல்லுகிறார். அந்தியம் போதில். தேவர்களுக்கு பலம் க்ஷணமாய் அஸுரர்க்கு பலம் (க) வர்த்திக்கும் ஸமயத்திலே. அரியுருவாகி. ஒரு காலவிசேஷம் வேண்டாதே ஸர்வகாலமும் மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படியான வடிவை யுடையவனாய், “ நாரவலிஹவபுஸீகோநு ” என்றும், “ அழகியானருனே யரியுருவன் றானே ” என்றும் “ நரங்கலந்த சிங்கமாய் ” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அரியையழித்தவனை. ‘ அரி ’ என்று சத்தரு. ஸஹஜசத்ருவான ஹிரண்யனைக்குற்றயிராக்கிவிடாதே உருவழித்தவனை. “ சுகிரந்தெங்கும் சிந்தப்பிளந்த ” என்னக்கடவதிறே. அவனை யழிபச்செய்தது பயஸ்தாநமாகிறது- பின்புள்ளார் பகை கொண்டாடுவ ரென்னுமத்தாலே. பந்தனைதீர. துஷ்பரகர்தியான ஹிரண்யனுடலைக் கீண்டு பொகடுகையால் வந்த அனுக்கம்தீர. திருவவதரித்த திவஸத்திலுண்டான அபதாந மாகையாலே “ அனுக்கம் ” என்கிறதிறே. பல்லாண்டு. அதுகலர் வாயாலே ஒருக்கால் மங்களாசாஸநம் பண்ண, அவ்வஸ்துவினுடைய அனுக்கம்போய், நித்யமாய்ச் செல்லுமென்றிறே இவர்கள் நினைவு. பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதுமே. ஒருக்கால் ‘ பல்லாண்டு ’ என்றத்தால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே காலதத்தவ முள்ளதனையும் நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையே எங்களுக்கு வர்த்தி யென்கிறார்கள்.

அ.—ஏழாம்பாட்டு. தீயிற்பொலிகின்ற. *வடுநிலத்திலே இவராலே ஆஹு-ஓதான கைவல்யார்த்திகள், தங்கள் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுவர, அவர்களோடே ஸங்கத ராகிறார். இவர்களை யழைத்தபோது, “ வரம்பொழிவந்தொல்லைக் கூடுமினே ” என்று நீங்கள் பற்றின புருஷார்த்தத்தைவிட்டு வாருங்கோளென்றும், “ நமோநாராயணாய ” என்று அநந்யப்ரயோஜநராய் வாருங்கோளென்றும், “ நாடுநகரமும் நன்கறிய ” என்று விசேஷஜ்ஞர் பரிக்காணிக்கும்படியாகவும் அவிசேஷஜ்ஞர் உபேக்ஷிக்கும்படியாகவும் வாருங்கோளென்று மிறே அவர்களை யழைத்தது. அதில் கூடாதுபுருஷார்த்தத்தை விடுகையும் அநந்யப்ரயோஜநராகையும் நம்முடைய கர்த்தம். அதுகலர் பரிக்காணிக்கைக்கும் ப்ரதிகுலர் கைவிடு கைக்கும் செய்யவடுப்பதென் என்று பார்த்து, வைஷ்ணவ சிஹ்நமான திருவிலச்சினைபை தரிக்கவே த்யாகோபாதாநங்களிரண்டும் ஸித்திக்குமென்று பார்த்து, அத்தை தரித்துக் கொண்டு வந்தோமென்கிறார்கள்.

மூ.—தீயிற்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி திகழ் திருச்சக்கரத்தின்

கோயிற் பொறியாலே யொற்றுண்டு நின்ற குடிசுடியாட் செய்கின்றோம்

மாயப்பொருபடை வாணனை யாயிரந்தோளும் பொழிதுருதி

பாயச் சுழற்றிய வாழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. எ.

(க) வலிக்கும்.

பதவுரை.

தீயில்— சந்தரன், ஸூர்யன் முதலிய தே
ஜஃபதார்த்தங்கனிற்காட்டிலும்
பொலிகின்ற— (மேலாக) விளங்குகின்ற
செம் சுடர்— சிவந்த சோதியையுடையனாய்
ஆழி— மண்டலாகாரமாய்
திகழ்— ஜ்வலியாநின்ற
திருச்சக்கரத்தின் கோயில்— திருவாழி
யாழ்வான் எழுந்தருளியிருக்கு மிடத்தின்
பொறியாலே— சிஹந்தாலே
ஒற்றுண்டு நின்று— சிஹந்தாராய் நின்று
குடி குடி— வம்ச பாரம்பரியமாக
ஆள் செய்கின்றோம்— அடிமை செய்து
வாராநின்றோம்,

மாயம்— கந்தரிமமாக
பொரு— புத்தம் செய்கின்ற
படை— ஸேனைகளைபுடைய
வாணை— பாணஸூரனை
ஆயிரந்தோளும்— ஆயிரம்தோள்களினின்று
பொழி— சொரியாநின்ற
குருதி— இரத்தமானது
பாய— வழிந்து ஓடும்படியாக
சுழற்றிய— சுழற்றின
ஆழிவல்லானுக்கு— திருவாழியாழ்வான்
புடைய எம்பெருமானுக்கு
பல்லாண்டு கூறுதும்— திருப் பல்லாண்டு
பாடாநின்றோ
(ஏ - அரை

வ்யா.—தீயிற்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி என்று வைஷ்ணவ கோஷ்டியிலே புருட பண்ணின உபகாஸம்மந்தியாலே ஆழ்வானைக் கொண்டாடுகிறார்கள். தீயிற்பொலிகின்ற. “தீ என்கிறசப்தம் சந்தராதித்பாதி தேஜஃபதார்த்தங்க ளெல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். அதி காட்டில் தேஜஸ்ஸு (சு) வர்த்திக்கையாகிறது - “சுதுகூடா நயஜீஷ்டம் துதூரீ” என்கி பரமபதத்தில்தேஜஸ்ஸு மிக்கிருக்கக்கடவது ஆதித்பாதிதேஜஸ்ஸுக்களிற்காட்டில்; அதி காட்டில் அவனுடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹ தேஜஸ்ஸு மிக்கிருக்கக்கடவது; அதுக்கும் உபகாசகமாயிறே. திருவாழி யாழ்வானுடைய தேஜஸ்ஸிருப்பது. “வடிவார்சோதி வலந்த றையுஞ் சுடராழி” என்னக்கடவதிறே. “தஸ்ய ஹாவா ஸவபூஷிதம் விஹாது” என்கி படியே அவனுடைய தேஜஸ்ஸாலே ஸர்வமும் விளங்காநின்ற தென்னுநிற்க, திவ்யமங்க ளவிக்ரஹத்துக்கு இவன் ப்ரகாசகனும்படி பென்னென்னில்; செஞ்சுடர். காவமேகநிபத்யா மான வடிவுக்கு இருட்டறையில் விளக்கேற்றினுப்போலே பரபாகருபத்தாலேவந்த ப்ரகா சகதவத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆழி திகழ் திருச்சக்கரம், இட்டளத்தில் பெருளென்னு போலே புறம்பு போக்கற்று, தன்னிலே மண்டலாகாரமாய்க்கொண்டு விளங்காநின்றவாறு திருவாழி யாழ்வானென்கை. சக்கரத்தின் கோயில். ஆழ்வா னெழுந்தருளி யிருக்கி மண்டலாகாரமான வாஸஸ்தானம். பொறியாலே ஒற்றுண்டுநின்று. அதாகிறது-சிஹந்தாலே சிஹந்தாராய் நின்று. திருவிலச்சிணையை தரித்த பின்பிறே, இவன் ஜந்மாந்தரத்திற் போகாதே மோக்ஷாந்தரத்திற் போகாதே ஸுஸ்திரனாகப்பெற்றது. பகவதங்கிகாரமுட இதுண்டானாலிறே அதிசயிப்பது. பூமீமத்தவாரகையில்நின்றும் ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநா த்தமாக எழுந்தருளுகிறபோது திருவாசல்காக்கின்ற முதலிகள், “மீண்டெழுந்தருளுமன வும் இங்குப் புருசுக்கடவாரார்? அல்லாதாரார்?” என்று விண்ணப்பஞ் செய்து, “வகூரஜீதாரி ப்ரவெஷஷ்ராரி யாவஜாமஜீநாஜி | நாஜி ஜீதாரி ப்ரவெஷஷ்ராரி யாவ ஜாமஜீநாஜி” என்று இந்த லக்ஷணமுடையார் யாவர்சிலர், அவர்கள் நிச்சங்கமாகப்

(சு) வலிபுக்கை.

புகுரக்கடவர்கள் ; அல்லாதாரை பாவபரிகைப்பண்ணிப் புகுரவிடக்கடவது என்றானிறே கர்ஷணன். இது தான் ஈசுவராங்கீகாரத்துக்குமுடலாய், இதுதானும் 'நாமவனுடைமை' என்று நிர்பரனாயிருக்கைக்கு முடலாய், இவன்பண்ணின் பாபத்தை யதுஸந்தித்து க்ருமமாகப்பார்க்கக்கடவ யமாகிளு மஞ்சம்படியா யிருப்பதொன்றிறே. “ உக்ராஜியாணம் வுஃஸார வரஸுஜை நவெடிநடி | வதிபுத்ர நிதிதூஹி வஸுபாஜி விஹகுஷணடி ” என்று பகவதஸம் பந்தத்துக்கு ஜ்ஞாபகமாயிறே யிருப்பது. குடிசுடியாட்சேய்கின்றோம். “ ஸவஸுத்ருவளத்ரு ஸுமணஃ ” என்கிறபடியே ஸந்தாநமாக அடிமை செய்யக்கடவோமாய் வந்தோம். இப்படி அநந்யார்ஹராயிருப்பார் செய்யுமடிமையாவது - திருப்பல்லாண்டு பாடுகையிறே.

எந்த அபதாநத்துக்கு நீங்கள் மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறதென்னில்; மாயப்பொரு படை யித்யாதி. எங்களைப் புகுரநிறுத்தின ஆழ்வானுடைய வீரப்ரகாசகமான துறையிலே திருப்பல்லாண்டு பாடக்கடவோ மென்கிறார்கள். மாயப் பொருபடை வாணனை. ஆச்சர்யமாகப் பொருமலேரையை யுடைய வாணனென்னுதல்; ஆச்சர்யமாகப் பொரும் ஆயுதத்தை யுடைய வாணனென்னுதல். “ மாயம் ” என்று - கர்த்தரிமமாய், கர்த்தரிமமான யுத்தத்தை யுடையவ னென்னவுமாம். ஆயிரந்தோளும் பொழிகுருதிபாய. ஆயிரந் தோள்களாலும் மதகு திறந்தாப்போலே ரக்தவெள்ளம் குதிகொண்டு பூயிப்பரப்படையப் பரம்பும்படி. பொழிதல்-சொரிதல். இதுக்கு இவன் பண்ணின் வ்யாபாரத்தளவேதென்னில்; சுழற்றிய. திருவாழியை விடவேண்டிற்றில்லை, சுழற்றினவித்தனை. அவன் ஒருக்கால் திருவாழியைச்சுழற்ற, வாணனுடைய தோள்களாபிரமும் ஒருக்காலே மலைக் கொடுமுடிகள்போலே முறிந்துவிழுந்தன. வாணனுடைய தலையை அறுதொழிந்தது குற்றம் போராமையன்று, உஷை பிதர்ஹீநையாகாமைக்காகவும், தேவதாந்தரபஜனம் பண்ணுவார்க்கு பலமிது என்னுமிடத்துக்கு மச்சமாகவும். அதாவது- “பரிவின்றி வாணனைக்காத்தும்” என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி, யுத்தத்திலே இவனைக்காட்டிக்கொடுத்து, ஸபரிசுராயுக்கொண்டு முதுகு காட்டிப்போனான் ரக்ஷகன், ரக்ஷயபூதன் தோள்துணியுண்டான். ‘ உன்னை ரக்ஷிக்கப் புக்கு நான் பட்டதோ ! ’ என்றும் ‘ உன்னை ஆச்சரியித்து நான் பட்டதோ ! ’ என்றும் இருவருங்கூடக் கூட்டிக்கொண்டு கதறுகையிறே பலமாய்விட்டது. ஆழிவல்லாளுக்கு: ‘ வில்வல்லான் ’ ‘ வாள்வல்லான் ’ ‘தோள்வல்லான் ’ என்னுமாப்போலே. ‘யஸ்யுஷா ஜநகா தூஜா’ என்கிறபடியே பிராட்டியை எனக்கென்ன இட்டுப்பிறத்தல், திருவடி தோளிலே நல்தரிக்கவிருத்தல், கைபேராமல் திருவாழியைப்பிடித்தல் செய்யுமதாய்த்து ஸர்வாதிகத்வத்துக்கு லக்ஷணம். பல்லாண்டு கூறுதுமே. அத்தசையிலே அடிமைசெய்த ஆழ்வானுடைய வீரபூரிக்கும், அடிமைகொண்ட கர்ஷணனுடைய வீரபூரிக்கும் மங்களாசாஸனம் பண்ணுவாரைப்பெற்றதில்லை; அவ்விழவு தீர இன்றிருந்து திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறோ மென்கிறார்கள். எ.

அ.—எட்டாம்பாட்டு. நெய்யிடை யித்யாதி. * அண்டக்குலத்திலே யழைத்த ஐசுவர்யார்த்திகள் இசைந்துவர, அவர்களைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். * வாழாளிலழைத்த அநந்யப்ரயோஜநர் தங்களைற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புகுந்தார்கள் * எந்தை தந்தை தந்தையிலே; * ஏடுநிலத்திலழைத்த கைவல்யார்த்திகள் தாங்கள் திருந்திப் புகுந்தமை சொன்னார்கள் * தீயிற்பொலிகின்றவிலே; இவர்கள் தாங்கள் கூடும் புருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷிக்க, அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு முகங்கொடுத்தாப்போலே முகம் தந்து, அந்த ஐசுவர்யத்தைத் தந்த ஓளதார்யத்துக்குத் தோற்று, ஐசுவர்யத்தை விட்டு சுத்த ஸ்வபாவராய் இவ்வுதா

ரணை மங்களாசாஸனம் பண்ணுவோமென்று புகுருகிறார்கள். * அண்டக்குலத்திலே-அண்டா த்யக்ஷத்வம் ஐச்வர்யத்துக்கு மேலெல்லையாகப் பேசிறு; அவ்வைச்வர்யார்த்திகள் பேச் சான இந்தப்பாட்டிலே- சரீரத்துக்கு தாரக போஷக போக்யங்களை இரந்தார்களாய், அத்தை அவன் தந்தானாகப் பேசிறு; இதுக்கு நிபந்தனம்- இன்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்து புகுருகிறவர்களாகையாலே அதினுடைய கூடாந்தரதை தோற்றப் பேசுகிறார்கள். அண்டா த்யக்ஷணை ப்ரஹ்மாவுக்கும் தாரக போஷக போக்யங்களையிறே ப்ரயோஜனம்; அதற்கு மேற்பட்டு பகவத்விபூதியை 'எனக்கு' என்கிற அபிமாநத்தால் வந்த ஸ்வரூபஹாநியே யிறே பலம்.

மூ.—நெய்யிடை நல்லதோர் சோறு நியதமு மத்தாணிச் சேவகமும்
கையடைக்காயுங் கழுத்துக்குப் பூனோடு காதுக்குக் குண்டலமும்
மெய்யிட நல்லதோர் சாந்தமுந் தந்தென்னை வெள்ளுயிராக்கவல்ல
பையுடைநாகப் பகைக்கொடியானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுவனே. அ.

பதவுரை.

நெய் இடை— நெய்யோடு ஒத்த
நல்லது— மிக்க சுவையையுடைய
ஓர்— விலக்ஷணமான
சோறும்— சோறும்
நியதமும்— எப்பொழுதும்
அத்தாணி— பிரிவில்லாத
சேவகமும்— ஸேவையுடைய
கை அடைக்காயும்— கையா விட்ட வெற்
றிலைப்பாக்கும்
கழுத்துக்கு— கழுத்தி விடுதற்குரிய
பூனோடு— (கண்டிகைமுதலிய) ஆபரண
ங்களும்
காதுக்கு— காதி விடுதற்குரிய
குண்டலமும்— குண்டலமும்

மெய் இட— உடம்பிலே பூச
நல்லது— மிக்க மணத்தையுடைய
ஓர்— ஒப்பில்லாத
சாந்தமும்— சந்தநமும்
தந்து— கொடுத்தது
என்னை— அடியேனை
வெள் உயிர்— சுத்த ஸ்வபாவமுடையனாப்
ஆக்கவல்ல— ஆக்கத்தக்கவல்லமையையுடைய
பை உடை— பணங்களையுடைய
நாகம்— திருவனந்தாழ்வானுக்கு
பகை— விரோதியான பெரிய திருவடியை
கொடியானுக்கு— தவஜமாகவுடையவனுக்கு
பல்லாண்டு கூறுவன் — திருப்பல்லாண்டு
பாடா நின்றேன்.
(ஏ - அசை.)

வ்யா.—நெய்யிடை. “இடை” என்று- நிறையாய், நெய்யோடொத்த சோறென் னுதல். “இடை” என்று- நடுவாய், நெய்யினிடையிலே சில சோறு முண்டென்னுதல். இத்தால்- போஷகப்ரசுரமான தாரகத்ரவ்யத்தைத் தருமென்கை. நல்லதோர் சோறும். சோற் றுக்கு நன்மையாவது- இட்டவன் ‘இட்டோம்’ என்றிருத்தல், உண்டவன் ‘இதுக் கென் செய்வோம்!’ என்றிருத்தல் செய்யாத சோறு. அதாவது- தாய் இட, புத்ரனுண் னும் சோற்றுக்கு இவ்விரண்டு மில்லையிறே. ஓர்சோறு. இப்பாவசத்தியே யன்றிக்கே, விலக்ஷண ரஸோபேதமா யிருக்கை; அங்ஙனன்றிக்கே, சேஷபூதன் சேஷிக்கு இடம் சோறுபோலே யிருக்கை. அதாகிறது - அஹங்காரோபேத மன்றிக்கே பக்த்யுபஹ்ர்தமா யிருக்கை. ஈச்வரனும் “ஹக்ஷாநாடி” என்கிற நினைவாலேயும் வத்ஸலனாயுமிதே யிடுவது. அநந்யப்ரயோஜனன் ஸ்வாமி விஷயத்திலிடம் சோறு எங்ஙனே யிருக்கு மென்னில்;

“விடி-ராநாநி ஸு-ஹ-ஜெ ஸு-லீ தி ம-ஹ-ஹிவ” என்னும்படி பாவநமுமாய் போக்யமுமாயிருக்கை. “சசீதி” என்றது- சுத்தங்களாயிருக்கை. சோற்றுக்கு சுத்தியாவது- துர்யோதனன், தன் ஐச்வர்யத்தைப்பற்றி அபிமாமித்தான்; பிஷ்மன், ஜ்ஞாநாதிகளென்று அபிமாமித்தான்; த்ரோணன்; வர்ணத்தாலதிகளென்று அபிமாமித்தான்; இவையொன்று மின்றிக்கே பக்த்யுபஹர்தமாயிருக்கை.

நியதமும். அதாகிறது- ஐச்வர்யம் ஈச்வரனே கொடுக்கிலும் அஸ்திரமாயிருக்கக் கடவது; அது அழிந்தவனும் அவ்வைச்வர்யத்தை ஸமாதாரணம் பண்ணிக்கொடுக்குமவனாகையாலே “நியதமும்” என்கிறது. இத்தாலேயிறே “அர்த்தார்த்தி” என்றும், “ஆர்த்தன்” என்றும் ஐச்வர்யத்துக்கு இரண்டு வகை சொல்லிற்று. அங்ஙனன்றிக்கே தேவதானத் தரங்களைப்பற்றி ஈச்வரனே யில்லைசெய்யு மன்றும் தர்மமுகேந சோறிடு மவனென்கை. ஸர்வேச்வரனிட்ட சோற்றைத் தின்று அவனை யில்லைசெய்யும் கர்த்தகரிறே ஸம்ஸாரிகள்; தன்னை யில்லைசெய்யு மன்றும் ரக்ஷிக்கும் உதாரனிறே ஸர்வேச்வரன். அத்தாணிச் சேவகமும். “அத்தாணி” என்று- பிரியாமை; “சேவகம்” என்று ஸேவை. ஐச்வர்யார்த்திக்கும் அநவரதபாவரையும், அந்திம ஸம்ர்தியும் அநய ப்ரயோஜநஔோபாதி கர்த்தவ்யமிதே. ஆனால் ஐச்வர்ய ஸாதநத்தையும் “தந்து” என்று ப்ரயோஜநத்தோ டொக்கச் சொல்லுவா நென்னென்னில்; வெள்ளுயிரானபின்பு சொல்லுகிறார்களாகையாலே அநந ஸாதநமும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாயிறே யிருப்பது. அநய ப்ரயோஜநருக்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜந மான ஸேவை ஸாதநமாகக் கிடர் க்ஷுத்ரமான ஐச்வர்யத்தைத் தந்துதென்கை.

கையடைக்காயும். தாரக போஷகங்கள் கீழே சொல்லிற்றாய், மேல்- போக்ய பதார்த்தங்களைத் தந்தபடி சொல்லுகிறது. திருக்கையாலே யிட்ட வெற்றிலைப்பாக்கென்று இவர்கள் பக்கல் கௌரவத்தாலே யிட்ட சீர்மைபைச் சொல்லுகிறது. சேஷபூதன் சேஷியைக்குறித்து இடம் ப்ரகாரத்தாலே யிறே சேஷியானவன் சேஷபூதனுக்கு இடுவது. கழுத்துக்குப் பூணூடு காதுக்குக் குண்டலமும். தேஹத்தை ‘உத்தேச்யம்’ என்றிருக்குமவனாகையாலே தன்னுடம்பை யலங்கரித்து, அதை யதுபவித்திருக்கு மவனிறே ஐச்வர்யார்த்தி; பகவத்பரமாய் ஈச்வரனே யலங்கரித்து, ஸதா தர்சனம் பண்ணி யிருக்கிறா னல்லனே; ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்து ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திகளை ஸ்வரூபத்துக்கு ஆபரணமாக நினைத்திருக்கிறா னல்லனே. “கழுத்துக்குப் பூணூடு காதுக்குக் குண்டலமும்” என்று விசேஷிப்பா நென்னென்னில்; தன் கண்ணுக்கு அவிஷயமாய், நாட்டார் கொண்டாடுமதுவே தனக்கு ப்ரயோஜநமாயிருக்கையாலே. அவ்வவார்த்தங்களில் அங்குளியகாத்யாபரணங்கள் தன் கண்ணுக்கு விஷயமாயிருக்குமிதே. பெருமாள் மீண்டெழுந்தருளின வளவிலே இந்ந்ரன் வரக்காட்டின ஹாரத்தைப் பிராட்டியும் தாமு மிருந்து திருவடிக்குப் பூட்டினுப்போலே, ஈச்வரன் பரிந்து ‘இது கழுத்துக்காம், இது காதுக்காம்’ என்று திருக்கையாலே பூட்டின ஆபரணமும். “பு-ஷெஹி ஸு-ஹமெ! ஹாஸம் யஸு-த-ஷ-ஹி ஹாஸிநி!” என்கிறபடியே இந்ந்ரன் கொடுத்துவரக்காட்டின ஹாரத்தைப் பெருமாள் வாங்கிப் பார்த்தருளி, பிராட்டிக்குக் கொடுக்கிறபோது, அதை வாங்குகிறவன், பெருமானே ஒரு திருக்கண்ணாலும் திருவடியை ஒரு திருக்கண்ணாலும் பார்த்து வாங்கினான். “பெ-ஷி-த-ஷ-ஹி ஹாஸம் கொஸுஹாஸி” என்று பார்வையில் கருத்தறியுமவ ராகையாலே, அவனுக்குக் கொடுக்கலாகாதே! என்றருளினார். [ஸு-ஹமெ] அடியாரேற்ற மறிந்துகொண்டாடுகைக் கீடான ஸௌபாக்ய

முள்ளாது உனக்கே யன்றோ வென்ன; “ உம்முடைய திருவுள்ளத்தாலே யன்றோ நான் கொடுக்கிறது ” என்று பிராட்டி விண்ணப்பஞ் செய்ய; நான் முற்பாடனாகப் பெருமை யாலே, உன்னுடைய உகப்பின் கார்பத்தைக் கொடுக்கலாகாதோ என்றார். இப்படி அந்நியப் ப்ரயோஜனனுக்கு ஆதரித்துப் பூட்டினுப்போலே யாய்த்துக் கூடாத்தான வென்னை ஆதரித்துப் பூட்டிற்றும்.

மேய்யிட. திருவடிகளில் ருசி பிறந்த பின்பாகையாலே ‘ உடம்பு த்யாஜ்யம் ’ என்கிற நினைவு தோன்ற குத்தித்துச் சொல்லுகிறபடி. நல்லதோர் சாந்தமும். சாந்துதான் இதுக்குத் தாரகமாகப் பெற்றதோ ! “ ஸுமந்த ” என்கிற வடிவுக்கு ஸதர்சமாக, குப்பை ஆதரித்துச் சாத்தின சாந்துபோலே யிருக்கும் சாந்தை யன்றோ எனக்கிட்டது. [ஸுமந்த மெக] குப்பை, கம்ஸனுக்குப் பரணியோடே சாந்து கொண்டுபோகா நிற்க, ‘ வாரீர் பெண்பிள்ளாய், நமக்கும் நம்மண்ணற்கும் சாந்திடவல்லீரோ ? ’ என்ன; அவ்வடிவையும் விருப்பையுங் கண்டு, ஸ்திரீத்வ ப்ரயுக்தமான சாபல்யத்தாலே மறுக்கமாட்டிற்றிலன்; ‘ இவர்கள் இடைப்பிள்ளைகள், சாந்தின் வாசி யறியமாட்டார்கள் ’ என்று ஆக்கனா யிருப்பதொன்றை யிட்டான்; அத்தைப் பார்த்து, ‘ நாம்நம் கொளுத்தினபடி அழகியது, தள மழகியதன்று ’ என்ன; அதுக்குமேலே யொரு சாந்தையிட [ராஜாஹ-பு] இது கம்ஸனுக்குச் செருக்கிலே பூசலாமித்தனை, வாசியறிந்து பூசவார்க்கு ஸதர்சமல்ல. அன்றியே, வழக்கன சாந்தென்னவுமாம். [ருமிராபு] ஸௌகந்த்யம் கிடக்க, நிறமழகியதா யிருந்ததென்ன; ‘ இவர்கள் இடைப்பிள்ளைகள் என்றிருந்தோம், சாந்தின்வாசி யறிந்தபடியென் ! ’ என்று ஆகரித்துப்பார்க்க, [ருமிராபு] உன்முகத்திலாதரத்துக்கு ஸதர்சமாயிருக்க வேண்டாவோ நீ யிடும் சாந்தும் என்ன; அவனும் தலையான சாந்தையிட [ருமியாபு] எங்களுடம்புக்கு ஸதர்சமான மேதக வஸ்துவை யிட்டு மாந்தித் துத்தா என்றான். அதாவது- “ பூசஞ் சாந்தும் ” என்கிறபடியே உன்னுடைய ஆதரத்தாலே ஸம்ஸ்கர்த்தமாக்கித்தா வென்றபடி. இப்படி இவள் ஆதரித்துச்சாத்தின மாளிகைச் சாந்தைக் கிடர் தம் திருக்கையாலே யென்னுடம்பிலே பூசிற்று.

தந்து. தந்தபோதைத் திருமுகத்தில் கௌரவத்திலும் ஔதார்பத்திலும் தோற்று ஐச்வர்யத்தை விட்டு, அவன்றோனே யமைபுமென்னும்படி யாய்த்துத் தந்தது. என்னை வெள்ளுயிராக்கவல்ல. “ வொருணா தூவஹாஸிணா ” என்கிறபடியே ஆத்மாபஹாரம் பண்ணி, அதினாலே கூடாத்த ப்ரயோஜனகாமனாய் ஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த வென்னை. வெள்ளுயிராக்கவல்ல. முன்பு கூடாத்தாய்ப் போந்தானொருவன் சுத்தஸ்வபாவனானென்று தெரியாதபடி ‘ அஸ்பர்ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரிலே யொருவன் ’ என்னலாம்படியாய்த்து விஷயீகரித்தது. வல்ல. தன்னதொரு ஸ்வபாவ விசேஷத்தாலே வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரமாகக் சக்தனென்கை.

பையுடையித்யாதி. மங்களாசாஸனத்துக்கு விஷய மேதென்ன; அவ்விஷயத்தைச் சொல்லுகிறார். தன்னோடை ஸ்பர்ச ஸுகத்தாலே விகலிதபணமான நாகத்தினுடைய பகையுண்டு பெரியதிருவடி, அவனைக் கொடியாக வுடையவனுக்கு. அநந்தசாயியாய் கருடத்வ ஜனானவனுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறேனென்கை. தகட்டி லமுத்தின மாணிக்கம் போலே திருவந்தாழ்வானோட்டைச் சேர்த்தியால் வரும் அழகு நித்யஸ்ரீ யாகவேணு

மென்றும், 'ஏதேனு மொன்றையபேசுதித்து வந்தவர்களையும் எனக்காக்கிக்கொள்ளவல்லேன்' என்று கொடிசட்டி யிருக்கிற சக்தி நித்யபூரியாய்ச் செல்லவேணுமென்றும் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறேனென்கிறார். அநந்யப்யோஜனரும் கைவல்யார்த்திகளும் ஸங்கதராகிற விடத்தில் ஸமுஹமாகப் பேசினார், இதில் ஐச்வர்யார்த்தியை ஏகவசரத்தாலே பேசுவா நென்னென்னில்; அவர்கள் திரள் பரிச்சிந்தமாய் ஐச்வர்யார்த்திகள் திரள் அபரிச்சிந்த மாகையாலே ஒருருக்கு ஒருத்தன் வார்த்தை சொல்லுமாப்போலே சொல்லுகிறார். அ

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. உடுத்தித்தயாதி. * வாழாளிலே யழைத்து * எந்தை தந்தையிலே வந்து கூடின அநந்யப்யோஜநர் பாசரத்தாலே அவர்களோடேகூடித் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறாரிதில்.

மு.—உடுத்துக் களைந்த நின்றீதகவாடை யுடுத்துக் கலத்ததுண்டு

தோடுத்த துழாய்மலர் சூடிக் களைந்தன சூடுமித்தொண்டர்களோம்

விடுத்த திசைக்கருமந் திருத்தித் திருவோணத் திருவிழவில்

படுத்த பைந்நாகணைப் பள்ளிகொண்டானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. க.

பதவுரை.

உடுத்து— திருவரையிலே சாத்தி
களைந்த— கழித்துப் பொகட்ட
நின் பீதக ஆடை— உன்னுடைய திருப்
பீதாம்பரத்தை
உடுத்து— தரித்து
கலத்தது— நீ அமுதுசெய்த கலத்தில்
மிகுந்த ப்ரஸாதத்தை
உண்டு— ஸ்வீகரித்து
தொடுத்த— தொடுத்த
துழாய் மலர்— திருத்துழாய் மலர்களை
சூடிக் களைந்தன— நீ திருமுடியில் சாத்திக்
களைந்தனவாக
சூடும்— முடித்துக்கொள்ளுகிற
இத்தொண்டர்களோம்—இப்படிப்பட்ட அடி
யரா யிராநின்றோம்;

விடுத்த— நியமித்த
திசைக் கருடும்— திக்கிலுள்ள கார்யத்தை
திருத்தி— குறையறச் செய்து
திருவோணத் திருவிழவில்— திருவோண
மென்கிற திருநாளிலே
படுத்த— படுக்கப்பட்டு

(அதனால்)

பை— விகலித்த பணங்களைபுடைய
நாகு அணை— திருவனந்தாழ்வான்மேலே
பள்ளி கொண்டானுக்கு— திருக்கண்வளர்ந்
தருளு மவனுக்கு
பல்லாண்டு கூறுதும்— மங்களாசாஸனம்
பண்ணுகிறோம்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா.—உடுத்து. திருவரையிலே ஸுஸங்கதமாகச் சாத்துகையாலும் திருவரையிலே முசிகையாலும் தத்ஸம்பந்தம் தோற்றும்படி ஒற்றுமஞ்சளாலும் மாளிகைச் சாந்தாலும் சிஹ்ரிதமாம்படி யடுத்து. இவை யித்தனையும் ப்ரார்த்தநீயமாம்படி யிருப்பார்சிலர் நாங்கள். சேஷிக்கு மங்களாவஹமாகையும் தத்ஸம்பந்தங்கள் தோன்றின சிஹ்ரங்களை புடைத்தா கையும் சேஷபூதனுக்கு ஸ்மர்திவிஷயமாய்க்கொண்டு ஸர்வகாலமும் ப்ரியகரமாயிரே யிருப்பது. களைந்த. ஆஸநபேதத்திலே கழித்தால் பொகடும் ஸ்தலம் தங்கள் தலையாம்படி யிருக்கை. இதுவும் சேஷபூதனுக்கு ப்ரார்த்தநீயமிதே.

(க) “காரொடுகடிணிதிடிஷெ யொவஹொநுவி ஸாபயெசு|வொவபுகாயபூவிரொ யெந ஸகாபு|௦ சுதபு-பிஹதி” என்கிற திருவடியிதே அவனாகிறான். “மிராட்டி யிருந்த விடமறிந்துவா’ என்றுவிட, இருந்தவிடமுமறிந்து, ‘அவன்(உ)பல மிருந்தபடியென்?’ என்று பெருமாள் கேட்டருளினால், ‘அறிந்திலேன் என்ன வொண்ணாது’ என்று அத்தலையில் (உ)பலபரிகையும்து பண்ணி, ஊரிலரணையும் தலையழித்து, மூலையடியே போம்படிபண்ணி வந்தானிதே. திருவோணத்திருவிழவில். ஏவின கார்யத்தைக் குறையறச்செய்தவளவிலும் பர்பாப்தி பிறவாமையாலே, திருவவதரித்தருளின திருவோணமாகிற மங்கன திவஸத்திலே என்ன தீங்கு வருகிறதோவென்று மங்களாசாஸநம்பண்ணி வர்த்திக்குமவர்கள்.

படுத்தவித்யாதி. அத்தாலும் பர்பாப்தி பிறவாமையாலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தபோதை அழகுக்குக் கண்ணெச்சில் வாராமைக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்கள். படுக்கப்பட்டு ஸ்வஸம்ச்சேஷத்தாலே விகஸிதமாக நின்றுள்ள பணத்தை யுடையனாய், மென்மை குளிர்த்தி நாற்றம் என்கிறவற்றைப் ப்ரகர்தியாகவுடைய திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற வழகுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறோம். ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனையும் மயங்கப்பண்ணும் படுக்கை. அவன் ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகர்த்தனாகப் பண்ணும்; இவனுடைய வடிவும் அவனுடைய வடிவும், “கிடந்ததோர் கிடக்கை” என்கிறபடியே பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத வழகிறே கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை யழகு. ஒரு வெள்ளி மலையிலே காளமேகம் சாய்ந்தாப்போலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை பரபாக ரஸத்தை அதுஸந்தித்தால் மங்களாசாஸநமொழியச் செல்லுமோ வென்கிறார்கள். ... * கூ.

அ.—பத்தாம்பாட்டு. எந்நாளித்யாதி. கீழிற் பாட்டில் புகுந்த அநந்யப்ரயோஜநர் தேஹயாத்ரையிலும் தங்கள் பாரதந்தர்யமே ஸ்வரூபமாயிருக்கிற வேற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புகுந்தார்கள்; இதில், ப்ரயோஜநாந்தரபரர் புகுகிறார்களாகையாலே, தங்கள்பக்கல் அங்ஙனிருப்பதோரேற்றம் காண விரகில்லாமையாலே பகவத் ப்ரபாவத்தால் தங்களுக்குப்பிறந்த ஏற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுவந்து புகுருகிறார்கள். ஐச்வர்யார்த்த தியும் ஸங்கதனாகிறபோது “சாந்தமும் தந்தென்னை வெள்ளுயி ராக்கவல்ல” என்று பகவத் ப்ரபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்திறே புகுந்தது. அவன்றான் நானபேக்ஷித்த (ந)கூடூத்ர புருஷார்த்தத்தைத் தந்துவைத்து என்னை சுத்தஸ்வபாவனாக்கினென்று ஆச்சர்யப்பட்டான்; கைவல்யார்த்திகள், தங்கள்(ந)கூடூத்ர புருஷார்த்த ஸம்பந்தம் (ச)யாவதா தம்பாவி விநாசகரமாகையாலே ஆச்சரண வேளையிலே மீட்ட ஆச்சர்யத்தைக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

மூ.—எந்நா ளெம்பெருமா னுன்றனக்கடியோமென் றெழுதுப்பட்ட

வந்நாளே யடியோங்க ளடிக்குடில் வீடுபெற் றுய்ந்ததுகாண்

செந்நாள் தோற்றித் திருமதுரையுட் சிலைகுனித் தைந்தலைய

பைந்நாகத் தலைப் பாய்ந்தவனே யுன்னைப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. யி.

பதவுரை.

எம் பெருமான்!—எமக்குஸ்வாமியானவனே! | அடியோமென்று— அடிமைப் பட்டவர்க
உன்றனக்கு— உனக்கு | ளென்று

(க) “கார்யேகர்மணி நிர்திஷ்டே யோபஹொந்யபிஸாதயேத் | பூர்வகார்யாகிரோ தேந ஸகார்யம் கர்து மர்ஹதி ||” (உ) ஸவு. (ந) கூடூத்ரபுருஷாகூடூ. (ச) யாவதா தாதுவாவி.

எழுத்துப்பட்ட— ஆவணையோலை யெழு
திக்கொடுத்த (நாள்)

எந்நாள்— எந்தநாளோ,

அந்நாளே— அந்தநாளே

அடியோங்கள்— சேஷ பூதர்களான எங்க
ளுடைய

குழல்— வீட்டிலுள்ள புத்ர பெளத்ராத்ரி
ஸந்தாநமும்

அடி— அடிமைப்பட்டதாய்

வீடு பெற்று— மோகூத்தைப்பெற்று(அல்
லது) அஹங்காராதிகளை வி
டப்பெற்று

உய்ந்ததுகாண்— உஜ்ஜீவித்ததுகாண்;

செம் நாள்— ச்லாக்கப்பமான திருநாளிலே

தோற்றி— திருவவதரித்து

திருமதுரையுள்— திருவட மதுரையில்
சிலை குனித்து (கம்ஸனுடைய ஆபுதச்சாலையி
லுள்ள) வில்லை முறித்து

ஐந்தலைய— ஐந்து தலைகளை யுடைய

பை— பரந்த பணங்களை யுடைய

நாகத்தலை— காளிய நாகத்தின் தலைமேலே
பாய்ந்தவனே!— பாய்ந்தவனே!

உன்னை—(இப்படிப்பட்டசெயல்களை யுடைய)
உன்னை

பல்லாண்டு கூறுதும்— மங்களாசாஸநம்
பண்ணாநின்றோம்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா.—எந்நாள். “ அந்நாள் ” என்னவமைந்திருக்க, “ எந்நாள் ” என்கிறது—
வகுத்த சேஷி பக்கலிலே கூடாந் புருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷித்தகாலமா யிருக்கச் செய்
தேயும், (க) “ஸுப்ரபாதாச மேரிசா” என்கிறபடியே மங்களாசாஸநம் பண்ணு
கைக்கு போக்யமாம்படி புகுரிறுத்தின திவஸமென்று அந்நாளைக்கொண்டாடுகிறார்கள்.
பகவத்ப்ரபாவந்தான், விஷயீகரித்த திவஸத்தையும் கொண்டாடும்படியா யிருக்குமிதே.
அவதாரத்தி லேற்றஞ் சொல்லுகிறவளவில் தஜ்ஜந்மதிவஸமென்று அந்நாளும் கொண்டா
டப்பட்டதிதே.

ப்ரயோஜநாத்ரத்தை அபேக்ஷித்து வந்தவன். அதுவொழிந்து அந்யப்ரயோஜந
னாகைக்கு அடியென்னென்னில்; எம்பெருமான். கூடாந் ப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷித்து
நிருபாதிக சேஷியான உன் பக்கலிலே வருகையாலே ஸ்வரூப ப்ராப்தமாய் வந்த சேஷந்ந
மே (உ)பலித்துவிட்டது. வகுத்த சேஷியானாலும் அபேக்ஷிதங்களை யொழிய புருஷார்த்தா
ந்த்ரங்களைக் கொடுக்கும்போது, அர்த்திபக்கலிலே ஒரு கைம்முதல் வேண்டாவோ வென்
னில்; உன்றனக்கடியோமென் றெழுத்துப்பட்ட. அடியோமென்கிற அர்த்தத்துக்கு வாசகமான
சப்தத்திலே எங்களுக்கு அந்வயமுண்டு; நெஞ்சிலின்றிக்கே யிருக்கிலும் வாயிலுண்டான
மாத்ரங்கொண்டு தரவல்ல சக்தி யுண்டிறே யுனக்கு. அடிமைக்கு வாசகமான சப்தம் கைவ
ல்யார்த்தியுடைய உபாஸநத்திலே யுண்டிறே. (ங) “ஓமிந் யேகாகூரம் ப்ரஹ்ம
நுஸ்து” என்னக்கடவதிதே. (ச) அதவா, ஆரே னுமொருவர் பக்கலிலே ஏதேனுமொன் றை
வேண்டிச் சொல்லிலும் நமச்சப்த ப்ரயோகம் பண்ணக்கடவதாயிறே யிருப்பது; அதுவும்
(ரு)ஆத்மயாதாத்மய வாசகமிதே. அதுவே எங்கள்பக்கல் கைம்முதலென்கிறார்கள். “எம்பெ
ருமான் ” என்கிற ப்ராப்தியாலும், “ உன்றனக்கு ” என்கிற சக்தியாலும், “ எழுத்துப்
பட்ட ” என்கிற சப்தமாத்ரத்தாலும் (உ)பலிக்கக் கண்டோமென்கிறார்கள். “பட்ட” என்
கிறது — ‘ முத்துப்பட்ட ’ என்கிறாப்போலே. “ வாழாட்டி ” என்கிறவிடத்திலே

(க) “ ஸுப்ரபாதாச மேரிசா ” (உ) ஹி. “ ஓமிந் யேகாகூரம் ப்ரஹ்ம
வ்யாஹரந்மாமதுஸ்மந ” (ச) சுயவா. (ரு) சூத்யாயா த்யு.

அர்த்தத்தினுடைய துர்லபத்வம் சொல்லிற்று ; வாசக சப்தத்தினுடைய துர்லபத்வம் சொல்லுகிறது இங்கு. அஹங்கார க்ரஸ்தமான ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே தாஸ்ய ப்ரகாசம் அலப்யலாப மாநாப்போலே, பஹுஜல்பம் பண்ணிப் போருகிறவாயிலே நமச்சப்தமுண்டாகை அலப்ய லாபமிதே. அந்நாள். “ எம்பெருமான் உன்றனக் கடியோமென்று எழுத்தூப்பட்ட நாள், எந்நாள் - அந்நாள் ” என்றந்வயம். “ அந்நாளே ” என்கிற அவதாரணத்தாலே- அநொழிய எங்கள்பக்கல் ஆறுகூல்ய லேசமுமில்லை யென்று கருத்து.

அத்தால் பெற்ற தென்னென்ன ; தாங்கள்பெற்ற ப்ரயோஜந பரம்பரைகளைச் சொல்லுகிறார்கள். அடியோங்க ளித்யாதி. அடியோங்களாகப் பெற்றோம் ; குடிலும் அடிக்குடிலாகப்பெற்றது ; வீட்டை லபிக்கப் பெற்றோம் ; உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றோம். அடியோங்கள் என்கிறார்கள்-அஹங்காரக்ரஸ்தராய் தததுகூலமான கூடாத்தரபுருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷித்து உன் திருவடிகளிலே வந்து ஒதுங்கின நாங்கள், அதுபோய் தாஸ்யகரஸராகப்பெற்றோம். அடிக்குடில். “ குடில் ” என்று - கர்ஹம். அத்தாலே கர்ஹஸ்தரான புத்ர பெளத்ராதி களும் அடியாராகப் பெற்றோம். “ நல்லபத்தால் மனைவாழ்வர் ” என்னக்கடவதிறே. எழுத்துப்பட்டது தங்களளவிலேயாகில் புத்ர பெளத்ராதிகளளவில் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தபடி யென்னென்னில் ; முத்துப்பட்டதுறையைக் காவலிடுமவன் அசல் துறையையும் காவலிடுமாப்போலே, ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் அஹங்கார மமகாரங்கள் புகுராதபடி விஷயீகரித்தானென்கை. இவர்கள் ஸங்கதராகிற பாட்டிலும், “ குடிக்குடி யாட்செய்கின்றோம் ” என்றார்களிறே. சேஷிஸந்நிதியிலே சேஷபூதர் கர்ஹத்தை “ குடில் வளைக்க ” என்று சொல்லக்கடவதிறே. வீடுபெற்று. வீட்டை லபித்து. அதாகிறது அஹங்கார மமகார கார்யமான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களாகிற த்யாஜ்யங்களை விடப்பெற்று. ப்ராப்ய ஸித்தியோபாதி த்யாகவித்திடும் ப்ராப்யாந்தர்கதமிதே. உய்ந்ததுகாண். ‘தாஸ்யம்’ என்றும் ‘உஜ்ஜீவநம்’ என்றும் பர்யாயம்போலேகாணும். “ உய்ந்ததுகாண் ” என்று அறிபாதாரை அறிவிப்பாரைப்போலே சொல்லுகிற விதுக்குக் கருத்தென்னென்னில் ; உபகரித்து விஸ்மரித்துப்போவது நீ ; நீ பண்ணின உபகாரம் நாங்களுபதேசிக்கக் கேளாயென்கிறார்கள்.

செந்நாளித்யாதி. ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கைவிட்டு அநந்யப்ரயோஜநரானிகோளாகில் இனி க்ர்த்யமென்னென்னில் ; உனக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையே க்ர்த்யமென்கிறார்கள் ; விஷயமேதென்ன ; செந்நாள். அவதாரத்துக்கு ஏகாந்தமான நாளாகையாலே, அழகிய நாளென்கிறார்கள். தோற்றி. அதீந்த்ரியமான விக்ரஹத்தை (க) “ஸகலஜநாநயந விஷயதாஜீதஃ ” என்கிறபடியே உகவாதார் கண்ணுக்கும் விஷயமாம்படி தோற்றுவித்து. திருமதுரையுள். அதுதானும் நிர்ப்பயமான அயோத்தையிலின்றிக்கே, சத்ருவான கம்ஸன் வர்த்திக்கிறவூரிலே. சிலை குனித்து. அவ்வூரில் தங்கவொண்ணுமையாலே திருவாய்ப் பாடியிலேபோய் மறையவளருகிற நீ, மறித்தும் அவ்வூரிலே புகுந்து கம்ஸனுடைய ஆயுத சாலையிலே புக்கு வில்லைமுறித்துப்பூசலை விளைத்தாய். அநுகூலரடைய ‘என்வருகிறதோ!’ என்று வயிறுபிடிக்க வேண்டும்படியான தசையிலே கம்ஸனுக்கு மறம்பிறக்கும்படி சிலுகுபடுத்துவதே!.

ஐந்திலையித்யாதி. அதுகிடக்க, நிர்ப்பயமாய் வர்த்திக்கிற காலத்திலே பிறந்த ப்ரமாதமே போராதோ வயிறெரிகைக்கு என்கிறார்கள். ஐந்திலைய பைந்நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனே.

(க) ஸகல மதுஜநயநவிஷயதாம் கதஃ ”

கடிக்கைக்கு அஞ்ச வாயையுடைத்தாய், க்ரோதத்தாலே விஸ்தர்தமான பணத்தை யுனை
நான ஸர்பாஸ்யத்திலேயன்றோ புக்கது. (ச) “ வனகூடாது விநா ராஜி க்யுடு
ஷ்டுஜாவ நய்யன் ” என்று தமையன் ஒருநாள் பேரநிற்கப் பாம்பின்வாயிலே புகுப்
பிறே தீம்பு.

“ கர்ஷ்ணவதாசமென்றால் ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஒக்கப்பரிவராயிருப்பார்களே
இதுக்கடியேன்? ” என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க; “ ராமாவதாரத்தில் பிள்ளைகள் தாங்
மிடுக்கராய், குணதிகருமாய், பிதா சம்பராந்தகனுமாய், மந்தரிகள் வலிஷ்டாதிசுரும
ஊர் அயோத்யையுமாய், காலம் நல்ல காலமுமாயிருக்கையாலே அங்குத்தைக்கு ஒரு
மில்லை ; இங்கு, வந்து பிறந்தவிடம் சத்ருக்ரஹமாய், கம்ஸன் இடம்பார்த்துநலியும் .
ப்ரகர்திகளை வரக்காட்டும் க்ரூரனுமாய், தமப்பன் இடையனுமாய், ஊர் இடைச்சேரியுமா
பிள்ளைகள் தாங்கள் தீம்பருமாய், காலம் கலிகாலத்தோடு தோள்தீண்டியா யிருக்கையா
“என்வருகிறதோ ! ” என்று பரிகைக்கு ஆழ்வார்களல்லதில்லைகாணும் ” என்றரு
செய்தார். உன்னைப் பல்லாண்டுகூறுதுமே. இப்படிப்பட்ட வுன்னை அநுஸந்தித்தால் மங்க
சாஸநமொழிய தரிக்க விரகுண்டோ வென்கிறார்கள்.

அ.—பதினோரம்பாட்டு. அல்வழக் கித்பாதி. * அண்டக்குலத்திலே ஆறு
ராய், “ நெய்யிடை ” என்கிற பாட்டிலே ஸங்கதரான ஐச்வர்யார்த்திகள் பாசுரத்தால்
திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

மூ.—அல்வழக் கொன்றுமில்லா வணிகோட்டியர்கோ னபிமானதுங்கள்
செல்வனைப்போலத் திருமாலே நானுமுனக்குப் பழுவடியேன்
நல்வகையால் நமோநாராயண வேன்று நாமம் பலபரவிப்
பல்வகையாலும் பவித்திரனே யுன்னைப் பல்லாண்டு கூறுவனே. ௩

பதவுரை.

பல்வகையாலும்— ஸர்வப்ரகாரங்களாலும்
பவித்திரனே!— பரிசுத்தானவனே!
திருமாலே!— ஸ்ரீபதிபானவனே!
அல்வழக்கு— விபரீதவ்யவஹாரங்கள்
ஒன்றும் இல்லா— ஒன்றுமில்லாத
அணி— ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான
கோட்டியர்— திருக்கோட்டி யூரி லுள்ள
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு
கோன்— கிர்வாஹகனாய்
அபிமானதுங்கள்— “தாஸோஹம்” என்
கிற வைஷ்ணவாபிமாந
த்தால் சிறந்த
செல்வனைப்போல— செல்வநம்பியைப்போலே
நானும்— அடியேனும்
உனக்கு— உனக்கு

பழ அடியேன்— அநாதிஸித்தமான தா
யத்தை யுடையனா யி
நின்றேன்
நல்வகையால்— விலகூண்ப்ரகாரமாக (உ
த்தாது ஸந்தாநத்தோடு
நமோ நாராயண என்று— (“நான் எனக்
உரியனல்லேன், எம்பெருமானு
கே உரியன்” என்னுமர்த்தத்தை
ச்சொல்லுகிற) திருவஷ்டாகூடப
தை அநுஸந்தித்து
நாமம் பல— அநேகமான திருநாமங்களை
பரவி— வாயாரச் சொல்லி
உன்னை— உன்னை
பல்லாண்டு கூறுவன்—மங்களாசாஸனம் பா
ணநின்றேன்

(ஏ - அசை.)

(க) ஏகதாது விராராமம் கர்ஷ்ணே ப்ரந்தாவநம் யயெள । ”

வ்யா.—அல்வழக் கொன்றுமில்லா. வழக்கல்லாதவை அநேகமிறே; தேஹத்தில் ஆத்மபுத்திபண்ணுகை வழக்கல்ல; * ப்ரகர்தேஃபரமான ஆத்ம வஸ்துவை ஸ்வதந்தரமென்று அதுஸந்திக்கை வழக்கல்ல; தேவதாந்தரங்களில் பரத்வபுத்தி பண்ணுகை வழக்கல்ல; பகவத்பஹுநத்துக்கு (க)பலம் ப்ரயோஜநாத்ர மென்றிருக்கை வழக்கல்ல; பகவதநுபவத்தை “மமேதம்” என்றிருக்கை வழக்கல்ல; இனி, ‘வழக்காவது - சேஷிக்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணுகை’ என்றிறே யிவிரிடுப்பது. அணிகோட்டியர்கோன். இவையொன்று மின்றிக்கே, ‘அத்தலைக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுமதொன்றுமே வழக்கு’ என்றாய்த்து அவ்வூரிலுள்ளா ரிருப்பது. இதுக்கடி ‘இவர்’ என்று தங்களுக்கு நிர்வாஹகராகவாய்த்து நினைத்திருப்பது. “அணி” என்று ஆபரணமாய், ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான ஓ, ரென்கை.

அபிமானதுங்கன். அபிமானம் சேஷத்வ விரோதியாயிருக்க, அத்தால் மிக்கிருப்ப ரென்பா நென்னென்னில்; கர்மத்தால்வந்த தூர்மாமாய்த்து த்பாஜ்யம்; “தானோஹம்” என்கிற வைஷ்ணவாபிமானம் உபாதேயமாகையாலே அத்தால் பூர்ணராயிருப்ப ரென்கிறது. அதாகிறது - உகந்தருளின நிலங்களிலுண்டான குறைவு நிறைவுகளும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய தேஹயாத்ரையில் குறைவு நிறைவுகளும் தம்மதாயிருக்கை. “செல்வன்” என்று ஸ்வரூப ப்ராப்தமான ஐச்வர்யத்தால் குறைவற்றவரென்கை. அதாகிறது ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களால் குறைவற்றிருப்ப ரென்கையும், (உ) “யுகக்ஷணையுகக்ஷணே” என்கிறபடியே (ங) “சுஹாவரவட்காரிஷ்ட” இ” என்றிருக்கையும். போல. (ச) “உவரே நஃ பெஷாணா ஸாயுதநாடி” என்கிறபடியே ஸாத்விக்கர்க்கு உபமாநபூமிபாயிருக்குமவர். இவரை தர்ஷ்டாந்த மாக்கிக்கொண்டு, “பழுவடியேன்” என்று முன்பு ஐச்வர்யா ர்த்தியாய் இன்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவன் சொல்லுகை அநுபந்நமன்றோ வென்னில்; கர்மத்தால் வந்த அஹங்காரம்போனால் தாஸ்யம் ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸத்தாப்ராபுத்த மாகையாலே சொல்லுகிறார்கள். அதவா, ரைஸர்கிகமான ஜ்ஞாநமுடையார்க்கும் இன்று ஆச்ரயிக்கு மவனுக்கும் வாசிவையாதே விஷயீகரிக்கும் ஈச்வராபிப்ராயத்தாலே சொல்லவுமாம்.

திருமாலே. ‘இவ்வாத்மவஸ்து ஒரு மிதூநசேஷம்’ என்று சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந் தியைச் சொல்லுகிறார்கள். இத்தால் மாதாபிதர்சேஷத்வமும் தேவதாந்தர சேஷத்வமும் கர்மேற்பாதிக்கமென்கை. அதவா, தேவரீருக்குப் பிராட்டி நிருபகபூதையா யிருக்கிறுப் போலே, எங்களுக்கும் தாஸ்யம் நிருபக மென்கிறார்கள் என்றுவாம்.

நானும். ப்ரயோஜநாத்ர பரதையாலே அநாதிகாலம் அந்பார்ஹனாப்ப் போந்த நானும். சேஷிபக்கலிலே ப்ரயோஜநாத்ரத்தை யபேக்ஷிக்கையாவது - பதிவ்ரதை பர்தா வின் பக்கலிலே வ்யபிசாரத்தை அபேக்ஷிக்கிறவோபாதிபிறே. உனக்குப் பழுவடியேன். உனக்கு சேஷித்வம் அநாதியான வோபாதி எனக்கும் சேஷத்வம் அநாதி யென்கை. உனக்கு. ப்ரயோஜநாத்ரத்தை அபேக்ஷித்துத் திருவடிகளிலே கிட்புனதுவே றேது வாக அநந்யப்ரயோஜநாக்கவல்ல உனக்கு.

இந்த ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் எவ்வழியாலே பிறந்ததென்னில்; ஸகல வேதாந்த தாத்பர்ய மான மந்த்ர சஹஸ்பத்தாலே பிறந்த தென்கிறார்மேல். நல்வகையால் நமோநாரயணவேன்று.

(க) மமபூ. (உ) “லக்ஷ்மணே லக்ஷ்மிஸம்பந்ந” (ங) அஹமஸர்வம் கரிஷ்யாமி” (ச) உபமாநமசேஷானாம் ஸாதூநாம்”

நாராயணனுக்கே யுரியேன், எனக்குரியேனல்லே நென்கை. நல்வகையால், முன்பு அர் த்தவிதூரமாக ஐபேஹாமாதி முகத்தாலே பிறந்த அந்வயமடையத் தீவகை யென்றிருக் கிறார்கள்; இதுதான் ஸ்வார்த்த ஸாதகமிதே. (சு) “ நமோ நாராயணாயெதி ஶ்ஞ வஸு-பூஷ-பூஷாயகம் ” என்னக்கடவதிதே. நாமம் பலபரவி. இவர் இவர்களை யழைக் கிறபோது, “ அடி தொழு தாயிர நாமம் சொல்லி ” என்றாரிதே; அத்தையிதே யிவர் களும் சொல்லுகிறது. பரவி. அக்ரமமாகச்சொல்லி. ஸாதநமானபோதிதே க்ரமாபேகைஷ யுள்ளது. முன்பு “ மமேதம் ” என்றிருந்தவர்களுக்கு மங்களாசாஸந யோக்யரம்படி புகுரநிற்கைக்கு இசைவே வேண்டுவது.

பல்வகையாலும் பலித்திரனே. ப்ரயோஜநாந்தர பரண அசுத்தியைப் போக்கி, அதுக்கடியான அஹங்கார மமகாரங்களாகிற அசுத்தியைப்போக்கி, சேஷத்வந் தன்னிலும் மாதாபிதர் சேஷத்வமென்ன, தேவதாந்தரசேஷத்வமென்ன இவ்வோ அசுத்தியைப் போக் கிப் புகுரநிறுத்தினவனே. ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளைப்பார்த்தாலும் பாபஹர நென்னவு மாம். உன்னைப் பல்லாண்டு கூறுவனே. ஸௌந்தர்யாதி குணயுக்தனான வுன்னை மங்களா சாஸநம் பண்ணுகிறேன். ஏகவசநத்தாலே கீழ்ச்சொன்னபுருஷார்த்திகள் மூவர்முகத்தாலும் தாமே திருப்பல்லாண்டுபாடுகிற ரென்னுமிடந் தோற்றுகிறது. ஐச்வர்யார்த்தி ஸங்கதனாகிற வளவிலும் ஏகவசநமாகையாலே இங்கும் அதுவேயர்கிற தென்னவுமாம்.... ... கக

அ.—நிகமம். பல்லாண்டென்றி த்யாதி. இப்ப்ரபந்தத்தை அதிகரித்தார்க்கு (உ)பலஞ் சொல்லுகிறதாய், ப்ரேமபரவசராய்க்கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். அநர்ய ப்ரயோஜநார்க்கும் தம்மோபாதி பகவத் ப்ரத்யாஸத்தி யுண்டாகையாலே அவர்களை யழை த்தார்; ஐச்வர்ய கைவல்யங்களைப் பற்றி ஆசரயித்தவர்களும் பகவத் ப்ரபாவத்தாலே மங் களாசாஸநத்துக் காளாவரென்று அவர்களை யழைத்தார்; அவ்வளவு மில்லாத ஸம்ஸாரிக ளும் தம்முடைய பாசரத்திலே யிழியவே யாவதாத்மபாவி மங்களாசாஸநார்ஹ ராவர்க ளென்று இப்ப்ரபந்தத்தின் வைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—பல்லாண்டென்று பலித்திரனைப் பரமேட்டியைச் சார்ங்க மென்னும் வில்லாண்டான்றன்னை வில்லிபுத்தூர் விட்சித்தன் விரும்பியசொல் நல்லாண்டென்று நவின்னுரைப்பார் நமோநாராயணய வேன்று பல்லாண்டே பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே. கஉ.
திருப்பல்லாண்டு முற்றிற்று.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—————(*)—————

பதவுரை.

பலித்திரனை— ஸ்வதஃபரிசுத்தனாய்
பரமேட்டியை— பரமபதத்தி லெழுந்தருளி
யிருக்குமவனாய்
சார்ங்கம் என்னும்— சார்ங்கம் என்கிற
வில் ஆண்டான்றன்னை— ததுஸ்தை யுடைய
வனான எம்பெருமான் விஷயமாக
வில்லிபுத்தூர்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் அவ
தரித்த

விட்சித்தன்— பெரியாழ்வார்
பல்லாண்டு என்று— மங்களமுண்டாகவேணு
மென்று
விரும்பிய— ப்ரேமத்தாலே சொன்ன
சொல்— இப்பாசரங்களை
நல் ஆண்டு என்று— ‘ இப்பாசரம் சொல்லு
கைக்கு ஏகாந்தமான காலம்
இது ’ என்று

(சு) “ நமோநாராயணயே திமந்தர்ஸஸ்வார்த்தஸாதகம் ” (உ) மவு.

நவின்னு— இடைவிடாமல்

உரைப்பார்— அதுஸந்திக் குமவர்கள்

நமோ நாராயணாய என்று—“ நமோ நாராயணாய ” என்று சொல்லி

பல் ஆண்டு— காலமுள்ளதனையும்

பரமாத்மனை—தன்னையொழிந்தசேதநாசேத

நங்கோசரீரபாகவுடைய எம்பெருமானை

சூழ்ந்து இருந்து— சுற்றிநின்று

பல்லாண்டு ஏத்துவர்—மங்களாசாஸனம் பண்

ணப் பெறுவார்கள்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா.—பவித்திரனை. ஒருபாதிபா லன்றிக்கே ஸ்வதச்சுத்தனாவனை. (க) “ஸாஸுதம் ஸிவஸு” என்னக்கடவதிறே. இத்தால் அசுசிபதார்த்த ஸம்யோகத்தால் தக்கததோஷாஸம்ஸ்பர்ஷ்டனாகையும், ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே அசுத்தன் சுத்தனாகையுமாகிற பரமபாவநத்வம் சொல்லுகிறது. அதாகிறது சேதநாசேதநங்களில் வ்யாபித்தாலும் தக்கததோஷம் ஸ்பர்சிபா தொழிகையும், நிர்ஹேதுகமாக நித்யஸம்ஸாரியை நித்ய ஸூரிகளோடே ஒரு கோவை யாக்குகையும். பரமேட்டியை. பரமே ஸ்தானே ஸ்திதனாவனை.

சார்ங்கமென்னு மித்யாதி. இது மஹிஷீபூஷணயுத பரிஜநங்களுக்கு முபலக்ஷணம். அங்குள்ளரையிட்டுத் தன்னை நிரூபிக்கவேண்டுமபடியிறே அவர்களுக்குத் தன்னோடுண்டான ப்ரத்யாஸத்தி. சார்ங்க மென்னும் வில்லாண்டான்றன்னை. சார்ங்கமென்னும் வில்லென்றே யாய்த்து அதுக்கு ப்ரஸித்தி; மத்தகஜத்தை யானுமவ னென்னுமாப்போலே, அதை யானுமவ னென்றாய்த்து இவனுக்கேற்றம். (உ) “சூலிவனா தீவாகாஸ சிவஸு ஹி” என்க்கடவதிறே. இத்தால் “மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணு” என்கிற விடத்திலே பளித்தரையை நினைத்து, “பரமேட்டியை” இத்யாதிபாலே—இரண்டாம் பாட்டிற் சொன்ன நித்யவிபூதியோசத்தை நினைக்கிறது.

வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் - பல்லாண்டென்று - விரும்பியசொல். இப்போது, பகவத் ப்ராப்திகாமர், ப்ரயோஜநாந்தரபரர் என்று அடைவட்டைவ வந்து நின்றாநிலையிறே; அவ்வவருடைய பாசரங்களாலே தாமே யருளிச்செய்தாரொன்னுமிடம் தோற்றுக்கிறதிறே—தம்முடைய வார்த்தையாகத் தாம் தலைக்கட்டுகையாலே. அவர்கள் பாசரமாக அங்குச் சொல்லிற்று— ப்ரயோஜநாந்தரபரார்க்கும் பகவத் ப்ரபாவத்தாலே மங்களாசாஸனம் பண்ணுகைக்கு யோக்யதையுண்டென்னு மிவ்வர்த்தத்தினுடைய ஸ்தைர்யத்துக்காகவும், மங்களாசாஸநத்தில் தமக்குண்டான ஆதாரதிசயம் தோற்றுக்கைக்காகவும். வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன். அவ்வூரிற் பிறப்பாலே யாய்த்து பகவத் ப்ரத்யாஸத்தி; பகவத் ப்ரத்யாஸத்தியாலே யாய்த்து மங்களாசாஸந யோக்யமான ப்ரேமாதிசயம். “விட்டுசித்தன்” என்கிற நிரூபாநம் முண்டாய்த்து—ஆழ்வார் விடிலும் தான் விடமாட்டாதே தன்பேராக விவர் நிரூபிள்ளத்தே நித்யவாஸம் பண்ணினபடியாலே. “விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலன்” என்னக்கடவதிறே.

நல்லாண்டென்று. இப்பாசரஞ் சொல்லுகைக்கு ஏகாந்தமான காலமென்று காலத்தைக் கொண்டாடி. (க) “சூரீசே ஸவமஹ ஜநு” என்னக்கடவதிறே. சுண்டதடைய

(க) “சாச்வதம் சிவம்.” (உ) “ஆலிசந்த மிவாகாஸ மவஷ்டாய மஹத்தநு”

(க) “அத்யமே ஸபலம் ஜநா.”

“மமேதம்” என்றுபோந்த அநாதிகாலம்போ லன்றிக்கே, பகவதஸ்மர்த், சாஸநம் பண்ணக்கடவதாம்படி வந்ததொருகாலம் சேதநனுக்கு ஸுதுர்லட றுரைப்பார். நவிலுகை - பயிலுகை; இடைவிடாதே யுரைக்கை.

நமோ நாராயணய வென்று. அநாதிகாலம் “மமேதம்” என்றத்தைத் “தவேதம்” என்கையும். இத்தால் மங்களாசாஸந யோக்யதை சொல்லு ண்டு. காலமெல்லாம். யாவதாத்மபாவி பென்கிறது. காலகர்தபரிணாமமி தில் ஆண்டையிட்டுச் சொல்லுகிறது - அந்த பரிணாமமுள்ள தேசத்தில் ராகையாலே. பரமாத்மனை. தனக்குமேலின்றிக்கே, தன்னை யொழிந்தார மாம்படி யிருக்கிறவனை. இத்தால் அமங்கலங்களுக்கு அவகாசமின்றிக்கே ட் ஒருவனுடைய மங்களாசாஸநத்தால் ஒரேற்றமுண்டாக வேண்டாதே யிருத்

சூழ்ந்திருந்தேத்துவர். (க) “நமோநாராயணய ஸுதுர்லட தவேதம்” என்கிறபடியே முன்பே நில்லா முறுவலை யதுபவித்து அதிலே யீடுபடும்; பின்பும் பிறகுவாளியுமான வழகை யதுபவித்து அதிலே யீடுபடும்; இப்ப டாநிற்கச்செய்தே, கால்வாங்கவொண்ணாத வடிவழகு அதிசங்கையை விடே சாஸநத்திலே மூட்டு மென்கை.

“பவித்திரனைப் பரமேட்டியைச் சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான்ற தூர் விட்டுசித்தன் - பல்லாண்டென்று-விரும்பியசொல் நல்லாண்டென்று நமோ நாராயணய வென்று - பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து- பல்லாண்டுப் பித்துவர்” என்றநவயம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான் பின் னொ திருவடிகளே சர

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

(*)

அடிவரவு.—பல் அடி வாழ் ஏடு அண்டம் எந்தை தீ நெய் உடுத்து எந்நாள் அல்வழக்குப் பல்லாண்டு வண்ணம்.

ஆதிகூறுதும். அநந்தரம்கூறுமின், அண்டம் என்மின், எந்தை தீ உடுத்து எந்நாள் கூறுதும், நெய்யும் அல்லும் க

திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யா

முற்றிற்று.

(க) “நமோபுரஸ்தா தத ப்ரஷ்டதஸ்தே நமோஸ்து தே”

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—(*)—

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o-o-o—

பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த

பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யானம்.

அவதாரிகை.

புரியுபதிபாய் சுவாஸ்தியஸ்தகாரீனாய் ஸுஸ்துக்ஷுணமணாத்மகனாய் ஸவபு
நாக்ஷன ஸவெபுஸ்தான், தமக்கு ஸந்திஹிதனவளவிலே, ப்ரணவத்தில் சொல்லு
கிறபடியே அவனைத் தமக்கு ரக்ஷகனாகவும் தம்மை அவனுக்கு ரக்ஷயபூதனாகவும் அது
ஸந்தித்து, ஸ்வசேஷத்வாநுருபமான வர்த்திவிசேஷங்களை அவன் திருவடிகளிலே செய்ய
வமைந்திருக்க, அவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வாதிகளை அதுஸந்திப்பதற்குமுன்னே, முகப்
பிலுண்டான ஸௌந்தர்யாதிகளிலே ஆழங்காற்பட்டு அவனைக் குழைச்சரக்காக நினைக்கை
யாலும், ‘காலாதீதமானவஸ்து காலம் ஸாமரஜ்யம்பண்ணும் தேசத்திலே வந்து ஸந்திஹி
தமாவதே! இவ்வஸ்துவுக்கு என்னதிற்கு வருகிறதோ!’ என்னும் பயத்தாலும், அவனை
ரக்ஷயபூதனாக நினைத்து, தாம் ரக்ஷகராய் நின்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறவளவில், உபய
விபூதியுத்தனான நிலையிலே மங்களாசாஸனம் பண்ணினவளவன்றிக்கே, அவன் ஸம்ஸாரி
ஸம்ரக்ஷணர்த்தமாக ப்ரதிகூல பூயிஷ்டமான இத்தேசத்திலே வந்து அவதரித்துச் செய்த
ருளின சேஷத்தங்களை அதுஸந்தித்து, அதீதகாலங்களில் அபதாரங்களுக்கு உத்தரகா
லத்திலே வயிறெறியும் ப்ரேமஸ்வரூபராகையாலே திருவவதார விசேஷங்களுக்கு மங்களா
சாஸனம் பண்ணியருளினார் திருப்பல்லாண்டிலே. அதுதன்னிலும் “அந்தியம்போதி
லரியுருவாகி யரிபையழித்தவனைப் பந்தனைதீரப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடு
தும்” என்றும், “இராக்கதர்வாழிலங்கைபாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லா
ண்டு கூறுதும்” என்றும், பூநீர்நிஹம் ப்ராதார்ப்பாவத்துக்கும் ராமாவதாரத்துக்கும்
மங்களாசாஸனம் பண்ணினவளவன்றிக்கே; “மாயப்பொருபடைவாணனை ஆயிரந்தோ
ளும் பொழிசுருதிபாயச்சுழற்றிய வாழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்” என்றும்,
“ஐந்தலையபைநாகத்தலைப்பாய்ந்தவனை யுன்னைப் பல்லாண்டு கூறுதும்” என்றும்,
இவர் ப்ராசுர்யேண மங்களாசாஸனம் பண்ணிற்று கர்ஷ்ணவதாரத்துக்கேயிறே. ஆழ்வார்
களெல்லாரும் ‘கர்ஷ்ணவதாரம்’ என்றவாறே போர மண்டி யிருப்பார்கள். அதுக்கடி—
அல்லாத அவதாரங்கள் போலன்றிக்கே, ஸமகாலமாகையாலே “ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை
முற்படப்பெற்றிலோம்! பாவிபேன்! பல்லிலே பட்டுத் தெறிப்பதே!” என்னும் இழவும்,
பரிவர்த்தேட்டமான அவதாரமாகையாலே, அத்தை அதுஸந்திக்கையால் வந்த வயிற்றெறிச்
சலும். ராமாவதாரத்திலே தம்ப்பனார் சம்பரந்தகனாய் ஏகவீரனாயிருப்பா னொருவன்,
பிள்ளைகள் தாங்களும் ஆண்புலிகள், குடிதானே வன்னிய மறுத்திருப்பதொரு குடி;
இவை யெல்லாம் மிகையாம்படி, குணத்தாலே நாட்டையெல்லாம் ஒருமார்வெழுத்தாக்கிக்
கொண்டு இருப்பார்கள்; ஆகையாலே எதிரிகள் என்கிற சப்தமில்லை. இங்கங்ஙனன்றிக்கே,

தமப்பொரு ஸாதுவர்த்தன், பிறந்ததும் கம்ஸன் சிறைக்கூடத்திலே, வளர்ந்ததும் அவன் அசுத்தருகே; ஸூப்ரந்தாவரத்திலே எழும்பூண்டுக ளகப்பட அஸுரமயமாயிருக் கும். ரக்ஷகரானவர்கள் ஓரடி தாழித்கில் பாம்பின்வாயிலே விழுப்படியாய்த் து அவன் படி யிருப்பது. இப்படியானால் வயிறெரியாதிரார்களை இவர்கள். அவர்களுள்ளானா யும் போலல்லவிறே கர்ஷ்ணவதாரத்தில் இவர்க்குண்டான ப்ராவண்யம். அதாவது— “ விட்டுசித்தன்மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலன் ” என்கிறபடியே தான் பிறந்தபடி யும் வளர்ந்தபடியும் இவரைக்கொண்டு கொள்கைக்காக, அவன், இவர் திருவுள்ளத்திலே குடிக்கொண்டிருக்க, “ போகத்தில்வழுவாத புதுவையர்கோன் ” என்னும்படி அவதாராது பவமாகிற போகத்திலொன்றும் நமுவாதபடி “கண்ணன்கேசவன் நம்பிபிறந்தினில்” என்று அவதார ஸமயமே தொடங்கி அதிலுண்டான ரஸமெல்லாம் தாமே முற்றாட்டாக அதுபவித் தாரிறே. இனி, இவ்விஷயத்தில் பரிவினும் வந்தால், அவர்களுக்கு அது காதாசிக்கமாய் இவர்க்கு நித்யமாயிறே யிருப்பது. ஆக, இப்படி கர்ஷ்ணவதாராதுபவாதிகளிலே ப்ர வர்த்தரான இவர், இவ்வவதாரத்துக் கடிசொல்லுகிற விடத்தில், திருக்கோட்டியூரினின் றும் வந்து பிறந்தானென்பாடுஎன்? (க) “ வளவு நாராயணஸ்ரீராம ஸ்ரீராம ஸ்ரீராம நி ல்கு கநம் | நாமவயபுஜேஹுஜி ஹொமகொ ஜயநாராயணஸு” என்று ஸ்ரீராமத்திராதன், இவர்கள் கோஷ்டியிலே யெழுந்தருளி இவர்களுடைய ரக்ஷணசிறதை பண்ணினமை தோ ற்றும்படி. *உரகமெல்லணையனாய்ப் பள்ளிகொண்டருளின ஸ்தலமாகையாலே அந்த ஐக்யத் தைப் பற்றவும், “ அவ்வழக்கொன்றுமில்லாவணிக்கோட்டியர்கோன் ” என்றும் தமக்கு மங்களாசாஸனத்துக்கு ஸஹகாரியான செல்வநம்பியோடே திருக்கோட்டியூர் ப்ரஸ்துத மாகையாலே அவ்வுகப்பைப் பற்றவும், திருக்கோட்டியூரைத் திருவவதார(உ)கந்தமாக வரு ளிச்செய்த விதில் விரோதமில்லை. இப்படி கர்ஷ்ணவதார ரஸத்தை அதுபவிக்கிறவளவல ருஷிகளைப்போலே கரையிலே நின்று அவதார குண சேஷ்டதங்களைச் சொல்லிப்போகை யன்றிக்கே, (ங)பாவநா ப்ரகர்ஷத்தாலே (ச)கோபஜந்மத்தை ஆஸ்த்தாநம்பண்ணி, யசோதா திகள் சொல்லும் பாசரத்தை, தாம் அவர்களாகப்பேசி அதுபவித்துச் சொல்லுகிறார்.

அ.—திருவவதாரத்தருளினவளவில் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் பண்ணின உபலாப நாதினை அதுஸந்தித்து இனியராகிறார் இத்திருமொழியில்.

மு.—வண்ண மாடங்களுக்குத் திருக்கோட்டியூர்
கண்ணன் கேசவனம்பி பிறந்தினில்
எண்ணெய் சுண்ண மெதிரேதிர் தூவிடக்
கண்ணன் முற்றம் கலந்தள ருயிற்தே. க.

பதவுரை.

வண்ண மாடங்கள்—அழகிய மாடங்களாலே | திருக்கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூரில்
சூழ்— சூழப்பட்ட | கேசவன்— ப்ரசஸ்த கேசயுக்தனாய்

(க) ஏஷ நாராயணோ ஸ்ரீமாந் ஸ்ரீராமர்ணவ நிகேதநம் | நாகபர்யங்க முத்ஸர்ஜ்ய ஹ்யா கதொ மதுகாம்புரீம் ||” (உ) ஸு. (ங) ஹாவநாபுசஷ்ட. (ச) மொவஜநீ.

நம்பி— கல்யாணகுணபரிபூர்ணான
கண்ணன்— கர்ஷ்ணன்
இன் இல்— (பூநீநந்தகோபருடைய) இனிய
மாளிகையிலே
பிறந்து— திருவவதரித்து
(அதனால்,)
எண்ணெய்— எண்ணெயையும்
சுண்ணம்— மஞ்சள் பொடியையும்

எதிர் எதிர் தூவிட— ஒருவர்க்கொருவர் எதிர்
ர்த்துத் தூவ
கண் நல் முற்றம்— விசாலமாய் தர்சநீயா ன
முற்றமானது
கலந்து— (எண்ணெயும் மஞ்சள்பொடியும்)
தூகையுண்டு தன்னிலேசேர்ந்து
அளது ஆயிற்று—சேராய்விட்டது.
(ஏ - அசை.)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. வண்ணமாடங்களுக்குத் திருக்கோட்டியூர். “ வண்ணமன்மணி
யும் மாகதமு மழுத்தி நிழலெழும் திண்ணைசூழ் திருக்கோட்டியூர் ” என்கிறபடியே நானா
விதமான ரத்நங்களை யழுத்திச் சமைக்கையால் வந்த அழகையுடைத்தான மாடங்களாலே
சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரில். கண்ணன் கேசவன் நம்பி. பரசுஸ்திகேசனாய் பரிபூர்ண
குணான கர்ஷ்ணன். பிறந்தினில். இன் - இல் - பிறந்து; பூநீமதுரையில் சிறைக்கூடம்
போலே பிறந்தவிடம் தோன்றாமல் போகவேண்டாதே, எல்லா வுபலாளரத்துக்கும் யோக்
யமான பூநீநந்தகோபர் திருமாளிகையாகிற இனிய இல்லிலே பிறந்து. அதவா, பரஹ்ம
ருத்ராதிகளுக்குக் காரணபூதனாய் பரிபூர்ணகுணனைவன் கர்ஷ்ணனாய் வந்தவதரித்த வள
விலென்னவுமாம். எண்ணெய் சுண்ணம் எதிரேதீர்தூவிட. எண்ணெயையும் மஞ்சள் பொடி
யையும் ஹர்ஷத்தாலே களித்து ஒருவர்க்கொருவர் எதிர்த்துத் தூவ. கண்ணன் முற்றம்.
கர்ஷ்ணன் வதரித்தபோதே கர்ஹ நிர்வாஹகன் பிள்ளையாக பூநீநந்தகோபர் நினைத்திருக்
கையாலே கண்ணனுடைய முற்றமென்னுதல்; கண் நல் முற்றம். இடமுடைத்தாய் தர்ச
நீயமான முற்ற மென்னுதல். கலந்தளரூயிற்றே. இவை இரண்டும் தூகையுண்டு தன்னிலே
சேர்ந்து சேராய்விட்டது. ... * க.

மூ.—ஓடுவார் விழுவா ருகந்தாலிப்பார்
நாடுவார் நம்பிரா னெங்குற்ற னென்பார்
பாடுவார்களும் பல்பறை கோட்டரின்
ருடுவார்களு மாயிற் றாய்ப்பாடியே. உ.
பதவுரை.

ஆய்ப்பாடி— திருவாய்ப்பாடி
ஓடுவார்— ஸம்பரமித்து ஓடுவாரும்
விழுவார்— சேற்றிலே வழுக்கி விழுவாரும்
உகந்து ஆலிப்பார்—ப்ரேமத்தாலே கோஷி
ப்பாரும்
நாடுவார்— பிள்ளையைத் தேடுவாரும்
நம் பிரான்—நமக்கு உபகாரகனான கண்ணன்
எங்கு உற்றான் என்பார்—எங்கேஉள்ளான்?என்
பாரும்

பாடுவார்களுட்— பாடுவார்களும்
பல் பறை— பல வாத்யங்களும்
கொட்ட— முழங்க
நின்று— அதற்குப் பொருந்தநின்று
ஆடுவார்களுட்— நர்த்தம் பண்ணுவாருமாக
ஆயிற்று— ஆயிற்று.

(ஏ - அசை.)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. ஓடுவார். பிள்ளை பிறந்த பரீதி பரசுஸ்தாலே ஸம்பர
மித்து ஓடுவார். விழுவார். ஓடச்செய்தே அளற்றிலே வழுக்கி விழுவார். உகந்து ஆலிப்பார்.

ப்ரீதராய், அந்தப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே ஆர்த்துக்கொள்ளுவார். நாவோர். 'பிள்ளை யெங்கே பிள்ளை யெங்கே?' யென்று தேடுவார். நம்பிரானேங்குற்றானேன்பார். கண்டிருக்கச்செய்தே யும் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே, தங்களுக்கு நிர்வாஹகரான ஸ்ரீநந்தகோபர்மகனான முதன்மை தோற்ற 'நமக்கு ஸ்வாமியானவன் எங்கே?' என்பார். பாடுவார்களும். ப்ரீதிக்குப்போக்கு விட்டுப் பாடுவார்களும். பல்பறை கொட்டநின்று ஆடுவார்களும். பலவாத்யங்களும் கொட்ட, அதுக்குப் பொருந்த நின்று ஆடுவார்களும். அங்ஙனன்றிக்கே, சிலர் தங்களுக்குத்தோன் றினபடியே கொட்ட, நிரவ்யமாகக் கூத்தாடுவார்களும் என்னுதல். "பாடுவார்களும்" இப்பாதிக்கு ஒக்க கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாவற்றையும், ஓடுவாரும் விழுவாரும் என்று இங்ஙனே ஸமுச்சயித்துக்கொள்வது. ஆயிற்றாய்ப்பாடியே. இப்படி திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ளாரில் ஒருத்தரும் விக்ரதராகாமலிருந்தாரில்லை யென்றபடி. ...*உ.

மூ.—பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில்
காணத் தாம்புதுவார் புக்குப் போதுவார்
ஆணைப்பா ரிவனேரில்லைகாண் திரு
ஒணத்தா னுலகாளு மென்பார்களே. ந.

பதவுரை.

சீர்.உடை— குணங்களையுடைய
பிள்ளை— பிள்ளையான கர்ஷணன்
பேணி— கம்ஸாதிகள் கண்படாதபடி தன்
னைக்காத்துவந்து
பிறந்தினில்—பிறந்தவளவில்
தாம்— ஆய்ப்பாடி ஆயர்கள்
காண— (பிள்ளையைக்) காணஆசைப்பட்டு
புதுவார்— உள்ளே நுழைவாரும்
புக்கு— உள்ளேபோய் கண்டு
போதுவார்— புறப்படுவாரும்

ஆணைப்பார்—பும்ஸ்த்வஸாம்யமுடையாரில்
இவன் நேர் இல்லைகாண்!—இவனேடு ஒத்த
வர் இல்லைகாண்!

(இவன்,)

திரு ஒணத்தான்— ஸர்வேச்வரனுடைய
உலகு ஆளும்—லோகங்களையெல்லாம் ஆளக்
கடவன்
என்பார்கள்— என்று சொல்லுவாரும்மாக
ஆளுர்கள்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில். சீருடைய பிள்ளை பேணிப் பிறந்தினில். அவதரித்தபோதே மாதாபிதாக்கள் சொல்லிற்றுச் செய்கையாலே சீருடைய பிள்ளை யென்கிறது. சீர் - குணம். அதாவது - சிறைக்கூடத்தில் திருவவதரித்த போதை திவ்ய வேஷத்தைக் கண்டு கம்ஸன் நிமித்தமாக பயப்பட்ட மாதாபிதாக்கள் (உ) "உபஸம்ஹா" என்று அபேக்ஷிக்க, அப்போதே அந்த திவ்யவேஷத்தை மறைத் தானிறே. இப்படி. உகவாதார் கண்படாதபடி தன்னைப் பேணிக்கொடுவந்து திருவாய்ப்பா டியிலே புருந்தபின்புகாணும் இவர் பிறந்தானாக நினைத்திருக்கிறது. காணத்தாம்புதுவார். பிள்ளையைக்காண வாசைப்பட்டுத் தாங்கள் புதுவார். புக்குப்போதுவார். புக்குக்கண்டு புறப் படுவார். ஆணைப்பாரித்தாதி. ஸாமுத்திரிக லக்ஷணம் போவார் இவனைப் பார்த்து, பும்ஸ்த்வ ஸாம்யமுடையவர்களில் இவனுக்கு ஸதர்சரில்லைகாண் என்பாரும், இவனுடைய லக்ஷண

மிருந்தபடியால் திருவோணத்தானு ஸர்வேச்வரனுடைய லோகமெல்லாம் இவன் ஆளும் என்பாருமாய், இப்படி ப்ரீ திவ்வவஹாரம் பண்ணினார்களென்கை. அன்றிக்கே, “ ஆடுணைப் பான் இவன் நேரில்லை ” என்று பாடமானபோது, ஆடுணைப்பென்றது- ஆண்படி ; அதாவது- பும்ஸ்த்வ லக்ஷணம். ஒப்பானென்றது- ஒப்பாமென்றபடியாய், பும்ஸ்த்வலக்ஷணத்தால் இவனுக்கு எதிரில்லையென்று பொருளாகக்கூடவது. புகுவாரும், போதுவாரும், உலகானும் என்பார்களுமானார்கள். ... * 15.

மூ.—உறியை முற்றத் துருட்டினின் றுவோர்
நறுநெய் பால்தயிர் நன்றாகத் தூவுவார்
செறிமென் கூந்த லவிழத் திளைத்தெங்கும்
அறிவழிந்தன ராய்ப்பாடி யாயரே. ச.

பதவுரை.

ஆய்ப்பாடி ஆயர் — திருவாய்ப்பாடியில் உள்ள கோபர்கள்	தூவுவார்— தாநம்பண்ணுவாருமாய்
உறியை— (பாலும்தயிருமிருக்கிற) உறிகளை	செறிமென்— நெருங்கி மெத்தென்ற
முற்றத்து உருட்டினின்று— முற்றத்திலே	கூந்தல்— மயிர்முடியானது
உருட்டினின்று	அவிழ— அவிழ்ந்து கலையும்படியாக
ஆடுவார்— ஆடுவாரும்	திளைத்து— நர்த்தநம்பண்ணி
நறும் நெய் பால் தயிர்— மணம்மிக்க நெய்	எங்கும்— சேரி அடங்கலும்
முதவியவற்றை	அறிவு அழிந்தனர்— கர்த்தபாகர்த்த விவேக
நன்றாக— நிச்சேஷமாக	சூர்ய ராணர்கள்.
	(வ - அசை.)

வ்யா.—நான்காம்பாட்டு. உறியை முற்றத்துருட்டி நின்றாவோர். நறுவிதான நெப்பும் பாலும் தயிரும் இருக்கிற உறிகளை, த்ரவ்ய கௌரவம் பாராமல் அறுத்துக்கொடுவந்து ப்ரீதி பாரவச்யத்தாலே முற்றத்திலே யுருட்டி நின்றாவோர். நறு நெய் பால் தயிர் நன்றாகத் தூவுவார். (க) கர்த்த சூரீ தத்பாதினை ‘ பிள்ளைக்கு நன்மை உண்டாகவேணும் ’ என்று தாநம் செய்வார். செறிமென் கூந்தலவிழத்திளைத்து. செறிந்து மெத்தென்ற மயிர்முடி யவிழும்படி ஸஸம்ப்ரம நர்த்தம்பண்ணி. எங்கு மறிவழிந்தனர் ஆய்ப்பாடியாயரே. திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள கோபரானவர்கள் எங்குமொக்க உகவை தலைமண்டை யிட்டு கர்த்தபாகர்த்த விவேக சூர்யராணர்கள். சிலர் உறியை முற்றத்துருட்டினின்றா, சிலர் நறு நெய் பால் தயிர் நன்றாகத்தாவ, சிலர்செறிமென் கூந்தலவிழத்திளைத்து, இப்படி ஆய்ப்பாடியாயர் — எங்கும் அறிவழிந்தனரென்று காரியை: ... * ச.

மூ.—கொண்ட தாளுறி கோலக் கொடுமுத்
தண்டினர் பறியோலைச் சயனத்தர்
விண்ட முல்லை யரும்பன்ன பல்லினர்
அண்டர் மிண்டிப் புகுந்து நெய்யாடினார். ௫.

(ச) வ்யா.கூரீர டிப்யாடி.

பதவுரை.

கொண்டதாள்— நெருக்கிப்பின்னப்பட்ட
உறி— உறிகளையும்
கோலம்— அழகியதாய்
கொடு— கூர்மையுடைத்தான
மழுதண்டினர்— மழுக்களையும் தடிகளையும்
உடையராய்
பறி ஒலை— தாழைமடலினின்றும் பறிக்கப்
பட்ட ஒலையால் சமைக்கப்பட்ட

சயனத்தர்— சயந்தையுடையராய்
விண்ட— விகஸித்த
முல்லை அரும்பு அன்ன—முல்லையரும்புபோ
ன்ற
பல்வினர்— பல்லை யுடையரான
அண்டர்— கோபர்கள்
மிண்டி புகுந்து— நெருங்கிப் புகுந்து
நெய் ஆடினார்— நெய்யாடல் ஆடினார்கள்.

வ்யா.—ஐந்தாம்பாட்டு. கொண்டதாளித்யாதி. கால்நெருக்கத்தையுடைத்தான உறிகளையும், பரிசுஉண்டாய்க் கூரியதான மழுக்களையும் ஜாதுபிசுதமான தடிகளையு முடையராய், மடலில் நின்றுப் பறிக்கப்பட்ட ஒலையாலே கோத்துச் சமைத்த (க) சய்யையு முடையராய்க்கொண்டு; ஹர்ஷம்தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணுகையாலே முல்லையரும்பு விண்டாப் போலே யிருக்கிற பல்லையுடையரான கோபரானவர்கள், நெருங்கிப் புகுந்து நெய்யாடலாடினார்களென்கை. “விண்டன்முல்லை” என்று பாடமானபோது, விண்டென்று- குன்றாய், குன்றின் முல்லை நெருங்கிப்பூத்தாற்போலே யிருக்கிற பல்லரென்னவுமாம். இடைக்கூத்தாடுவார் தோற்றுப்பல்லராயாயிற் றிருப்பது. அண்டர் - தேவரும், இடையரும்; இவ்விடத்தில்- இடையரைச் சொல்லுகிறது. ... * ரு.

மூ.—கையும் காலும் நிமிர்த்துக் கடாரநீர்
பைய வாட்டிப் பசும்சிறு மஞ்சளால்
ஐய நா வழித்தாளுக்கங்காந்திட
வைய மேழம் கண்டாள் பிள்ளை வாயுளே. க.

பதவுரை.

கையும் காலும்—திருக்கைகளையும் திருவடிகளையும்
நிமிர்த்து— நிமிர்த்து
கடாரநீர்—கடாரத்தில் திருமஞ்சனத்தாலே
பசும்சிறுமஞ்சளால்—சிறியபசுமஞ்சள்சாத்தி
பைய— திருமேனிக்குப் பாங்காக
ஆட்டி— நீர்ஆட்டி
ஐய நா வழித்தாளுக்கு — மெல்லியதான
நாக்கை வழித்த தாய்க்கு

அங்காந்திட— (பிள்ளையானவன்) வாயைத்
திறக்க
பிள்ளை வாய் உள்— பிள்ளையான கர்ஷ்ணனு
டைய வாயினுள்ளே
வையம் ஏழும்— ஸப்தலோகங்களையும்
கண்டாள்— பார்த்தாள்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. கையும் காலும் நிமிர்த்து. திருமஞ்சனம் செய்கைக்குடலாகத் திருக்கைகளையும் திருவடிகளையும் நீட்டி, திருமேனியின்மார்தவத்துக்கதுருணமாக நிமிர்த்து. கடாரநீர்பையவாட்டி. திருமேனிக்கு அதுருணமாக ஓளஷதங்களும் ஸுகந்தத்ரவ்யங்களும்

கூட்டிக்காய்ச்சின கடாரத்தில் திருமஞ்சனத்தாலே திருமேனியலையாமல் மெள்ளத்திருமஞ்சனம் செய்து. பசும் சிறு மஞ்சளால், இது கீழ்மேலும் அந்வயித்துக்கிடக்கிறது. குறுங்கண்ணை பசுமஞ்சனைச்சாத்திபாய்த்து நீராட்டிற்றும். ஐயநாவித்யாதி. அப்படி யிருந்துள்ள மஞ்சளாலே மெல்லிதான திருநாவை வழித்தவளுக்கு— அதுக்கு உடலாக அங்காந்திட, பிள்ளையுடைய வாயுள்ளே ஸகலலோகங்களையும் கண்டாளென்கை. அதுக்கடி - அர்ஜுனனுக்கு திவ்ய சக்சுஸ்ஸைக் கொடுத்து வைச்வருபயம் காட்டினுற்போலே, இவளுக்கும் திவ்ய சக்சுஸ்ஸைக் கொடுத்து தன் வைபவத்தைக் காட்டுகையிறே. ... * கூ.

மூ.—வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார்

ஆயர் புத்திர னல்ல னருந்தெய்வம்

பாய சீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்

மாயனென்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே, எ.

பதவுரை.

வாய் உள்— பிள்ளையுடைய வாயின்உள்ளே
வையகம்— உலகங்களை

கண்ட— பார்த்த

மட நல்லார்—மடப்பத்தையும் நன்மையை
முடைய

மாதர்— (கோப) ஸ்த்ரீகள்

(“இவன்,”)

ஆயர் புத்திரன் அல்லன்—கோபகுமாரனல்லன்
அரும்பெயர்வன்—பெறுதற்கு அரியதெய்வம்

பாய சீர் உடை—பரம்பினகுணங்களை யுடைய
னாய்

பண்பு உடை— நீர்மையுடையனான

பாலகன்— (இந்த) சிறுப்பிள்ளை

மாயன்— ஆச்சர்யசக்தியுத்தன் ”

என்று— என்று சொல்லிக்கொண்டு

மகிழ்ந்தனர்— மிகவும் ஆநந்தித்தார்கள்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. வாயுள் வையகம் கண்ட மட நல்லார். இப்படி திருப்பவளத் தினுள்ளே லோகங்களைக்கண்ட-பவ்யதையையும் ஸ்நேஹத்தையு முடையவர்கள். “ வையமேழும் கண்டாள் பிள்ளைவாயுள் ” என்று கீழ் ஒருத்தியாகச் சொல்லிற்றேயாகிலும், அது பாஷணத்திலே பலராகச் சொல்லுகையாலே, பிள்ளையும் கூடக் கண்டவர்களுண்டுண்டு கொள்ளவேணும். அதாவது- இவன் கண்ட வநந்தரம், அருகு நின்றவர்களுக்கும் காட்ட, அவனும், தன் வைபவம் எல்லாரும் அறிகைக்காக அவர்களுக்கும் திவ்ய சக்சுஸ்ஸைக் கொடுத்துக் காட்டக் கூடுமிறே. ஆயர் புத்திரனல்ல னருந்தெய்வம். ஸ்நேஹத்தோபர் மகனல்லன், பெறுதற்கரிய ஸர்வேச்வரன். பாயசீருடைப் பண்புடைப் பாலகன். பரம்பின கல்யாணகுணங்களை யுடையனாய் நீர்மையுடையனான சிறுப்பிள்ளை. மாயன். ஆச்சர்ய சக்தியுத்தன். என்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே. இப்படி சொல்லி மிகவும் ப்ரீதைகளானார்கள் ஸ்த்ரீகளென்கை. “ வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லாரான - மாதர் - பாயசீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்-ஆயர் புத்திரனல்லன் அரும் தெய்வம்-மாயனென்று மகிழ்ந்தனர் ” என்றவயம்.*எ.

மூ.—பத்து நாளும் கடந்த விரண்டாநாள்

எத்திசையும் சயமரம் கோடித்து

மத்த மாமலை தாங்கிய மைந்தனை

உத்தானம்செய் துகந்தன ராயரே. அ.

பதவுரை.

பத்துநாளும் கடந்த— பத்துநாளும் கழிந்த
இரண்டாம் நாள்— இரண்டாநாளான நாம
கரண தினத்திலே
எத்திசையும்— எல்லாதிக்குக்களிலும்
சயமரம்— ஜயஸூசகமான தோரணங்களை
கோடித்து— நாட்டி அலங்கரித்து
மத்தமாமலை— மதித்தயானைகளையுடைய (கோ
வர்த்தனமென்னும்) மலையை

தாங்கிய— தரித்துக்கொண்டிருக்கின்ற
மைந்தனை— மிடுக்கனானகண்ணனை
ஆயர்— இடையார்கள்
உத்தானம் செய்து— கைத்தலத்திலே வைத்
துக்கொண்டு
உகந்தனர்— ஸந்தோஷித்தார்கள்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. பத்துநாளும் கடந்த விரண்டாநாள். பத்துநாளும் கடந்த விரண்டாம்பாடான நாமகரண திவஸத்திலே. எத்திசையும் சயமரம் கோடித்து. எல்லாதிக்குக்களிலும் ஜயஸூசகமான தோரணம் நாட்டி அலங்கரித்து. மத்தமாமலை தாங்கியமைந்தனை. வர்ஷாபதர்க்குணர்த்தமாக, மத்தகஜங்களை யுடைத்தான பெரியமலையை தரித்துக்கொண்டு நின்ற மிடுக்கனை. பிற்பாடராகையாலே, தத்காலத்திலன்றிக்கே, பிற்காலத்திலுள்ள சேஷ டிதங்க்களையும் அவ்வஸ்துவுக்கு நிரூபகமாக்கி அருளிச்செய்யலாமிதே ஆழ்வார்க்கு. உத்தானம்செய்து உகந்தனர் ஆயரே. இடையரெல்லாரும் ஸந்தோஷிதசபத்தாலே தனித் தனிபே தந்தாம் கைகளிலே யெடுத்துக்கொண்டு பரிதராளுர்களென்கை.* அ.

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவவதரித்தவளவில் ஊடங்கலும் செப்த உபலாபன விசேஷங்களை அதுஸந்தித்து இனியரானார் - கீழ்; இப்பாட்டில் - பருவத்துக்குத் தருதியல்லாத சேஷடிதங்களை யதுஸந்தித்து, திருத்தாயார், ஸந்திவிதரானவர்களுக்குச்சொன்ன பாசரத்தை, அவளானபாவனையாலே தாம் அதுபவித்து இனியராகுறார்.

மு.—கிடக்கிற் றோட்டில் கிழிய வுதைத்திடும்
எடுத்துக்கொள்ளின் மருங்கை யிறுத்திடும்
ஒடுக்கிப் புல்கி வுதரத்தே பாய்ந்திடும்
மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய்.

கூ.

பதவுரை.

நங்காய்!—பூர்ணைகளான ஸந்திகளை!
கிடக்கில்— (இப்பிள்ளை தொட்டிலில்) கிடந்
தானாகில்
தொட்டில்— தொட்டிலானது
கிழிய— சிதிலமாம்படி
உதைத்திடும்— உதையாநிற்கும்;
எடுத்துக்கொள்ளின்— (இப்பிள்ளையைஇடுப்
பில்) எடுத்துக்கொண்டால்
மருங்கை— இடுப்பை
இறுத்திடும்— முறியாநிற்கும்;

ஒடுக்கி— வாய்பாசரமெல்லாந்படி. செய்து
புல்கில்— மார்வில் அணைத்துக்கொண்டால்
உதரத்து— வயிற்றிலே
பாய்ந்திடும்— பாயாநிற்கும்;
மிடுக்கு— இந்த சேஷடைகளைப் பொறுக்க
வல்ல சக்தி
இலாமையால்— (பிள்ளைக்கு) இல்லாமையால்
நான்— (தாயான) நான்
மிடலிந்தேன்— மிடவும் இளைத்தேன்.
(ஏ - அசை.)

வ்யா.—கிடக்கிலித்யாதி. தொட்டிலிலே வளர்த்தினால் அதிலே கிடந்தானாகில் தொட்டில் கிழியும்படி உதையாநிற்கும். எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கையிறுத்திடும். ‘திருவடிகளின் மார்தவத்துக்கு இது பொறுது’ என்று அஞ்சி ஒக்கலையிலே எடுத்துக் கொள்ளில், புடைபெயர்ந்து ஒக்கலையை முறியாநிற்கும். ஒடுக்கிப்புல்கில் உதரத்தே பாய்ந்திடும். ‘இது அத்திருமேனியின் மார்தவத்துக்குப் பொறுது’ என்று வ்யாபாரகூடமனல்லாதபடி ஒடுக்கி மார்னிலே இட்டுக்கொள்ளில், திருவடிகளாலே வயிற்றிலே பாயாநிற்கும். மிகுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய். ‘இந்த செஷ்டிதங்களை பெல்லாம் பொறுக்கவல்ல சக்தி பிள்ளைக்குப் போராது’ என்று நான் போர இளைத்தேன். நங்காயென்று ஜாத்யேக வசநமாய், நங்கைமீ ரென்றபடி. நீங்களெல்லாரும் பருவத்துக்குத்தக்க செஷ்டிதங்களைபுடைய பிள்ளையைப்பெற்று வளர்க்கையாலே பூர்ணைகளாயிருக்கிறீர்களித்தனை. ... * கூ.

அ.—கிசமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—செந்நெலார் வயல்குழ் திருக்கோட்டியூர்

மன்னு நாரணனம்பி பிறந்தமை

மின்னுநூல் விட்டுசித்தன் விரித்தவிப்

பன்னு பாடல்வல்லார்க்கில்லை பாவமே. டி.

பதவுரை.

செந்நெல்— செந்நெல் தாந்யமானது

ஆர்— நிறைந்திருக்கிற

வயல்— கழனிகளாலே

சூழ்— சூழப்பட்ட

திருக்கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூரிலே

மன்னு - நித்யவாஸம் பண்ணுகிற

நாரணன் - நாராயணசப்தவாச்யனாய்

நம்பி - குணபூர்ணான கண்ணன்

பிறந்தமை— அவதரித்த ப்ரகாரத்தை,

மின்னு நூல்—விளங்காநின்ற யஜ்ஞோபவீத

த்தை யுடைய

விட்டுசித்தன் - பெரியாழ்வார்

விரித்த- பரப்பி அருளிச்செய்ததாய்

இப்பன்னுபாடல்— ஜ்ஞானிகள் அநவரதம்

அதுஸந்திக்கும்படியான இப்பாசாங்களை

வல்லார்க்கு - கற்குமவர்களுக்கு

பாவம் இல்லை - பாபமில்லை.

(ஏ - அஞ்சை.)

வ்யா.—செந்நெலித்யாதி. செந்நெலாலே நிறைந்திருக்கிற வயல்களாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரிலே, அஸா தாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, நாராயணசப்தவாச்யனாய் கல்பாணகுணபூர்ணானவன் திருவவதரித்த ப்ரகாரத்தை. மின்னுநூல் விட்டுசித்தன் விரித்த. பட்டர்பிரானாகையாலே விளங்காநின்ற உள்ள திருயஜ்ஞோபவீதத்தை யுடையராய், ஸர்வவ்யாபகான ஸர்வேச்வரனைத் தம் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டிருக்கையாலே விஷ்ணுசித்தரென்னும் திருநாமத்தையுடையரான பெரியாழ்வார், திருவவதரித்தகாலத்தில் உபலாஸநாதிகளோடேகூட விஸ்தரேண அருளிச்செய்த இப்பன்னுபாடல் வல்லார்க்கில்லை பாவமே. ரஸ்யதையாலே விசேஷஜ்ஞானவர்கள் எப்போ

தும் சொல்லும்படியான இப்பாடலை ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்களுக்கு பகவ ததுபவ
விரோதியான பர்பயில்லை. ... * ௦.

பெரியுஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு. வண்ண மோடு பேணி யுறி கொண்ட கை
வாய் பத்துக் கிடக்கில் செந்நெல் சீதம்.

(*)

ஆக- திருமொழி, க- க்கு பாட்டு - பத்து ௦.

அ.—கீழிற்றிருமொழியிலே, “ திருக்கோட்டியூர் கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்
தினில் ” என்று தொடங்கி, “ திருக்கோட்டியூர் மன்னு நாரணன் நம்பி பிறந்தமை ” என்று
தலைக்கட்டுகையாலே திருவவதரித்தருளின ப்ரகாரத்தை தத்காலோபலாசநங்களோடே
அதுபவித்து ஹர்ஷ்டரா யருளிச்செய்தார்; இனிமேல், இப்படி திருவவதரித்தருளினவ
னுடைய திவ்யவிக்காறு வைலக்ஷணயத்தை தத்தத்காலத்தில் யசோதைப்பிராட்டி அதுப
வித்தாற்போலே, தத்பாவபுக்தராய்க்கொண்டு திருவடிகளில் நின்றும் திருமுடியளவாக
அதுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அப்போது அவள் பேசின பாசுரத்தாலே ஆதரம் தோற்ற
அருளிச்செய்கிறார்.

மு.—சீதக் கடலுள் ளமுதன்ன தேவகி

கோதைக் குழலா ளசோதைக்குப் போத்தந்த

பேதைக் குழலி பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும்

பாதக்கமலங்கள் காணீரே பவளவாயீர் வந்து காணீரே.

க.

பதவுரை.

சீதக்கடல் உள் குளிர்ந்தகடலில் உள்ளமு
அமுது அன்ன- தாகப்பிறந்த பிராட்டியோடு
ஒத்த
தேவகி - தேவகிப்பிராட்டி.
கோதை - பூமாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
குழல் ஆள் - கேசபாசத்தையுடைய
அசோதைக்கு - யசோதைப்பிராட்டிக்கு
போத்தந்த - போகவிட்ட
பேதை குழலி - பேதைமையையுடைய சிசு
வானது

பிடித்து - (திருக்கைகளால்) பிடித்து
சுவைத்து - ஆஸ்வாதித்து
உண்ணும் - (திருப்பவளத்தில்வைத்து) புணியா
பா நின்றாள்
பாதக்கமலங்கள் - திருவடித்தாமரைகளை
வந்து காணீர்! - வந்துகாணுங்கோள்!
பவளவாயீர்! - பவளம்போல் சிவந்த ஆதர
த்தை யுடைய பெண்டிற்காள்!
வந்து காணீர்!! - (கடுக) வந்து பாருங்கோள்.
[“காணீரே” என்றதை இரட்டித்துச் சொன்
னதால் ஆதரத்தின்மிகுதி தோற்றுகிறது.]

வ்யா.—முதற்பாட்டு. சீதக்கடல் உள்ளமுதன்ன தேவகி. அகாதமாகையாலே குளி
ர்த்திமாறாத ஸமுத்ரத்திலே தேவபொக்யமாகப் பிறந்த அமர்தம் புறவமுதாம்படி; “ அமு

(க) “ முத்தச்சிசு” (உ) “ வடதளமதிசய்ரங்கதாராமர் ! சயித இவார்ணவதர்
ணகிபதாப்தம்- அகிமுகமுதரே ஜகந்தி மாதும் நிததித வைஷ்ணவ போக்ய விப்ஸயாவா ”,
(ஈ) “ விஷ்ணோபதே பரமே மத்வ உத்ஸு ”

வ்யா.—முத்துமீத்யாதி. திருவடிகளுக்குச் செப்பஞ்சசாத்துகிறபோது ஒன்பது விரலுக்கும் நவரத்நவாநாதையும்தம் மற்றொரு விரலுக்கு ஸ்வர்ண வர்ணத்தையும் பரபாகம் தோற்ற மாநிபாதிச்சாத்துகையாலே நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையவனுடைய திருவடிகளில் பத்தா விரலும், முத்துமாணிக்கம் வயிசம் முதலான நவரத்நங்களைபும் நல்லபொன் லையும் மாநிபாதிப்பதித்துச் சேர்த்தாற்போலேயாய், திருவிரல்களினுடைய லக்ஷணத்தில் ஒன்றும் குறைவின்றிக்கே எங்கும் தன்னில் சேர்ந்திருந்தபடிபைக் காணுங்கோள்; ஒள்ளிய நுதலையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோளென்கை. முத்தும் மணியும் வயிரமுமென்றவிது. அல்லாத ரத்நங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். துதல்-நெற்றி. ௨.

அ.—முன்றும்பாட்டு. திருவடிகளை அதுபவித்த நவரத்நம், திருக்கணைக்காவின் புகையதுபவிக்கிறார்.

மு.—பனைத்தோ ளிளவாய்ச்சி பால்பாய்ந்த கோங்கை
அணைத்தாரவுண்டு கிடந்த விப்பிள்ளை
இணைக்காலில் வெள்ளித்தனைநின் றிலங்கும்
கணைக்காலிருந்தவா காணீரே காரிகையீர் வந்துகாணீரே. ௩.

பதவுரை.

பனை — முங்கில் போன்ற
தோள் — தோள்களை யுடையனாய்
இள ஆய்ச்சி — இளைமைப் பருவத்தையுடைய
ளான ஆய்ச்சியின்
பால் பாய்ந்த கோங்கை — பால் சொரிகிற
முலையை
அணைத்து — திருக்கைகளால் அணைத்து
ஆர் — திருவாய் பூர்ணமாய்ப்படி
உண்டு — அமுதுசெய்து
கிடந்த — (கனித்துக்) கிடந்த
இப் பிள்ளை — இந்த கர்ஷணனுடைய

இணை — சேர்த்தியழகையுடைய
காலில் — திருவடிகளில்
வெள்ளி தனைநின்று — வெள்ளித் தண்டை
நின்று
இலங்கும் — விளங்காநிற்கிற
கணை கால் இருந்தஆ — கணைக்காலிருந்த
படியை
காணீர்! — பாருங்கோள்!
காரிகையீர்! — அழகியபெண்களே!
வந்து காணீர்! —

(ஏ - அகச.)

வ்யா.—பனைத்தோளிளவாய்ச்சி. பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்விக்கும் வேப்போலேயிருந்துள்ள தோளையுடையனாய், பருவத்தால் இளையருமான ஆய்ச்சியுடைய. இப்போது இவளை வர்ணிக்கிறது, அழகுக்கும் பருவத்துக்குமீடாக போகபரவசையா யிருக்கையன்றிக்கே, பிள்ளையை ஸ்நேஹித்து நோக்கிக்கொண்டு போருமவனென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. பால்பாய்ந்த கோங்கை. ஸ்நேஹத்தாலே நெறித்துப் பால் சொரிகிற முலையை. அணைத்தாரவுண்டு கிடந்த விப்பிள்ளை. திருக்கைகளாலே அணைத்து வயிறு வுண்டு, அத்தாலே ஹர்ஷ்டனாய்க்கிடந்த விப்பிள்ளையுடைய. இணைக்காலி லித்யாதி. அந்நோந் யம் சேர்த்தி யழகையுடைய திருவடிகளில் வெள்ளித்தண்டைநின்று விளங்காநிற்கிற கணைக் காலின் அழகிருந்தபடியை, அதுபவ யோக்யரானவர்கள் வந்து காணுங்கோள். காரிகையீர் வந்துகாணீரே. அழகுடையவர்களாகையாலே அழகின் வாசியறியும் நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ௩.

அ.—நாலாம்பாட்டு. திருக்கணைக்காவி னழகை யதுபவித்த வந்தாம், திருமுழந் தானினழகை யதுபவிக்கிறார்.

மு.—உழந்தா ணறெய் யோரோதடாவுண்ண
இழந்தாளேரிவினா லீத்தெழிம்மத்தின்
பழந்தாம்பாலோச்சப் பயத்தாற்றவழந்தான்
முழந்தா ளிருந்தவா காணீரே முகிழ்முலையீர்வந்து காணீரே. சு.

பதவுரை.

உழந்தாள்— சாமப்பட்டு தடாவில்சேர்த்தவ	பழம் தாம்பால்— (சுற்றிச்சுடைந்து)பழகின
நனும் நெய்— மணம்மிக்க நெய்ப்பை	தாம்பாலே
ஒரோ தடா— ஒவ்வொரு தடாவாக	ஒச்ச— அடிப்பதாக ஓங்க
உண்ண— அழுதுசெய்த வளவில்	பயத்தால்— அச்சத்தாலே
இழந்தாள்— (பிள்ளையை) இழந்தாளாக	தவழந்தான்— (அத்தைத் தப்பிப்போவ
ளரிவினாள்— வாயிற்செய்தவராலே	தாகத்) தவழ்தவனுடைய
நீர்த்து— (கையைப்பிடித்து) இழுத்து	முழம் தான்— முழங்கால்கள்
எழில் மத்தின்— அழகிய மத்திலே	இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
	காணீர்— காணுங்கோள்
	முகிழ்முலையீர்!— முகிழ்த்த முலையையுடைய
	பெண்களை!

வந்துகாணீர்;—

வ்யா—உழந்தாள். ஆபாஸித்தவள். கறந்து காய்த்துத் தோய்த்துக் கடைந்து வெண்ணையாக்கி யுருக்கித் தடாக்களிலே சேர்த்துவைத்த வருத்தத்தைபெல்லாம் சொல்லுகிறது. நனும் நெய் ஒரோதடாவுண்ண. நறுவிதான நெய்ப்பை ஒவ்வொருதடாவாக ஒன்றும் சேஷிபாதபடியுண்ண. இழந்தாள் ளரிவினாள் ஈர்த்து. 'உண்டநெய் பிள்ளைக்கு ஸாத்மிபாது' என்று பிள்ளையை இழந்தாளாக நினைத்து, பயப்படுகையில் வந்த வாயிற்செய்தவராலே கையைப்பிடித்திழுத்து. எழில்மத்தின் பழம் தாம்பாலோச்ச. அழகிய மத்திலே சுற்றிக் கடைந்து பழகின தாம்பாலே அடிப்பதாக ஓங்க. பயத்தால் தவழந்தான். பயத்தாலே அத்தைத்தப்புவதாகத் தவழ்தவனுடைய. முழந்தாளிருந்தவா காணீரே. முழந்தாளின் அழகிருந்தபடியைக்காணுங்கோள். முகிழ்முலையீர் வந்துகாணீரே. முகிழ்த்த முலையையுடைய வந்து காணுங்கோள். ... * சு

அ.—ஐந்தாம்பாட்டு. முழந்தாளினழகை யதுபவித்த வந்தாம், திருத்துடையி னழகை யதுபவிக்கிறார்.

மு.—பிறங்கிய பேய்ச்சி முலைகவைத் துண்டிட்
றெங்குவான் போலே கிடந்தவிப் பிள்ளை
மறங்கோ ளிரணியன் மார்வைமுன் கீண்டான்
குறங்குகளை வந்து காணீரே குவிமுலையீர் வந்து காணீரே. ரு.

பதவுரை.

முன்— முற்கூலத்திலே	இரணியன்— ஹிரண்யனுடைய
மறம் கொள்— தவேஷம் கொண்ட	மார்வை— மார்வை

கீண்டான்— பிரத்தவனுப்;
பிழங்குப்— (கொடுமையால் வந்த) ப்ர
காசத்தையுடைய
பேப்ச்சி— புத்தகையின்
முலை— முலையை
சுவைத்து— (பசை அறுப்படி) ஆஸ்
வாதித்து
உண்டிட்டு— புஜித்து

உறங்குவான் போலே— ஒன்றும் அறியாத
படி உறங்குமவன் போல்
கிடந்த— கிடந்த
இப்பிள்ளை— இந்தபிள்ளையின்
குறங்குகளை— திருத்துடைகளை
வந்துகாணீர்!— வந்து காணுங்கோள்!;
குவி முலையீர்!— குவியாநின்ற முலைகளை
புடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்— (ஏ - அசை.)

வ்யா.—பிறங்கியபேய்ச்சி முலைசுவைத்துண்டிட்டு. க்ரளரயத்தால் வந்த ப்ரகாசத்தை
புடையான புத்தையுடைய முலையைப் பசைபறச் சுவைத்து புஜித்து. உண்டிட்டு என்று—
ஒரு முழுச் மசாலலு. உறங்குவான்போலே கிடந்தவிப்பிள்ளை. செய்த பாக்ரமம் ஒன்றும்
தெரியாதபடி உறங்குமவன்போலக்கிடந்த இப்பிள்ளை. மறங்கொளித்தபாதி. ப்ரஹ்லாத
விஷயமான சிற்றத்தையுடையனான ஹிரண்யனுடையமர்வ முற்காலத்திலே பிளந்து பொ
கட்டவனுடைய அச்சவழிதோற்றமயடியிருக்கிற திருத்துடைகளை வந்துகாணுங்கோள். குவி
முலையீர் வந்து காணீரே. குவிகிற முலையுடைய ரீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ௫

அ.—ஆறும்பாட்டு. திருத்துடையினமுகை யறுபவித்த வரந்தரம், திருக்கடிப்பாதேசுத்
தினமுகை யறுபவிக்கிறார்.

மு.—மத்தக்களிறு வசுதேவர் தம்முடை
சித்தம் பிரியாத தேவகி தன் வயிற்றி
லத்தத்தின் பத்தாநாட் டோன்றிய வச்சுதன்
முத்த மிருந்தவா காணீரே முகிழ்நகையீர் வந்து காணீரே. ௬

பதவுரை.

மத்த களிறு— மத்த கஜங்களைபுடையரான
வசு தேவர் தம்முடை— ஸ்ரீவஸு தேவ
ருடைய
சித்தம் பிரியாத— ஹ்ரதயத்தைப் பிரி
யாத
தேவகிதன்— தேவகிப்பிராட்டியின்
வயிற்றில்— வயிற்றிலே
அத்தத்தின் பத்தாநாள்— ஹஸ்த நகூதத்
ரத்துக்குப் பத்தாவதான திருநாளிலே
தோன்றிய— ஆவிப்பவித்த

அச்சுதன்— அமித்தாரை நமுவவிடாதகண்
ணனுடைய
முத்தம் இருந்த ஆ— † சண்ணம் இருந்த
படியை
காணீர்!— காணுங்கோள்!;
முகிழ் நகையீர்!—மந்தஸ்மிதமுடையபெண்
காள்!
வந்துகாணீர்— (ஏ - அசை.)

† 'சண்ணம்' என்றும், 'முத்தம்' என்றும்,
'மெட்டு' என்றும் இவை (பாலிசர்களின்)
குஹ்ய வயவத்துக்குப் பாயாய நாமங்களாக வழங்கு
தல் மரபு.

வ்யா.—மத்தவித்தபாதி. மத்தகஜங்களை புடையரான ஸ்ரீவஸுதேவர் தம்முடைய
ஹ்ரதயத்துக்குத் தகுதியாகப் பரிமாறுகிற தேவகிப்பிராட்டிதன் வயிற்றிலே. அத்தத்தினி
த்தபாதி. அத்தத்துக்குப் பத்தாநாளிலே. மங்களாசாஸந புரராகையாலே விரோதிகள் அறி

ந்து அபிசரிக்கைக்கு அவகாசமில்லாதபடி திருவவதரித்த நாளை மறைத்தருளிச் செய்கிறார். தோன்றிய வித்யாதி. (க) . சுவ. 10-கல. 1 நு-நா- டேவகீவலிய-புலஸ்தூயா ரோலிவ-பு-கதழ் ” என்கிறபடியே- கர்ப்பவாஸ்தோஷமற ஆவிர்ப்பவித்து, ஆச்ரிதரை ஒரு காலமும் நமுவ விடாதவனுடைய முத்தமிருந்தபடியைக்காணுங்கோள். முகிழ் நகையீர் வந்து காணீரே. முகிழா நின் னுள்ள நகையைபுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். முத்தம்- சண்ணம். முகிழ்நகை- மந்தஸ்திதம்.

அ.-ஏழாம்பாட்டு. திருக்கடிப்ரபேசத்தினழகை யதுபவித்த வரந்தரம், திருமருங் கினழகை யதுபவிக்கிறார்.

மு.-இருங்கை மதகளி நீர்க்கின்ற வளைப்

பருங்கிப் பறித்துக் கொண்டோமே பரமன்றன்

நெருங்கு பவளமு நேர்நாணு முத்தும்

மருங்கு மிருந்தவா காணீரே வாணுதலீர் வந்து காணீரே. எ.

பதவுரை.

இருங்கை— பெரிய துதிக்கையைபுடைய
மத களிறு— மத்த கஜமான சுவலயா
பிடத்தை
சர்க்கின்றவனை— தன்வசமாக நடத்தா நின்
னுள்ள பாகனை

பருங்கு— கொன்று
பறித்துக் கொண்டு— (அந்த கஜத்தின்
கொம்புகளை) முறித்துக் கொண்டு
ஒடும்— ஒடாநின்ற
பரமன் தன்— பரமனான கண்ணனுடைய

நெருங்கு பவளமும்— செறியக் கோத்த
பவள வடமென்ன
நேர் நாணும்— நேரியதான அரைநாணென்ன
முத்தும்—முத்துவட மென்ன (இவற்றோடே
சேர்ந்த)

மருங்கும்— திருமருங்கும்

இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
காணீர்!— காணுங்கோள்!;

வான்றுதலீர்— ஒளியிய நெற்றியையுடைய
பெண்காள்!

வந்துகாணீர்!-;

(ஏ - அசை.)

வ்யா.—இருங்கையித்யாதி. பெரிய துதிக்கையை புடைய மத்தகஜமான சுவலயாபி டத்தைத் தன்வசமாக நடத்தா நின் னுள்ள பாகனைக்கொன்று. பருங்குதல்- கொல்லுதல். பறித்தித்யாதி. அதின் கொம்புகளைப் பறித்துக்கொண்டு கம்ஸனிருந்த வுயர்ந்த நிலத்திலே ஒடிச்சென்று குதித்த பரமனுடைய. அன்றிக்கே, ஊரில் இடைப்பிள்ளைகள் விளையாடுகிற வர்களிலே விலோபகரணங்களிலே ஆணையாகப்பண்ணி, பெரிய கையைபுடைய மத்தகஜ மென்று இழுத்துக்கொண்டு திரிகிறவனை, அடர்த்துப்பறித்துக்கொண்டோடாநிற்கும் பரம னென்னுதல். நெருங்கித்யாதி. செறியக்கோத்த பவளவடமும், நேரியதான பொன்நாணும், முத்துவடமும், இவற்றோடேசேர்ந்த திருமருங்கு மிருந்தபடியைக்காணுங்கோள். வாணுதலீர் வந்து காணீரே. ஒளிவிடாநின்ற நெற்றியையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... எ

அ. எட்டாம்பாட்டு. திருமருங்கினழகை யதுபவித்த வரந்தரம், திருவந்தியின ழகை யதுபவிக்கிறார்.

(க) “ அச்யுதபா நுநா- தேவகீபூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்பூதம் ”

மு.—வந்தமதலைக் குழாத்தை வலிசெய்து
தந்தக் களிறுபோற் றுனே வினையாடும்
நந்தன் மதலைக்கு நன்று மழகிய
உந்தியிருந்தவா காணீரே யொளியிழையீர் வந்து காணீரே. அ

பதவுரை.

வந்த— தன்னோடு வினையாடவந்த
மதலை குழாத்தை— சிறு பிள்ளைகளின்
கூட்டத்தை
வலி செய்து— பலாத்கரித்து
தந்த களிறுபோல்— (குவிந்த) கொம்பை
யுடைய ஆணைக்குட்டிபோலே
தானே— தானே (முக்யனாய்)
வினையாடும்— வினையாடா நிற்கிற

நந்தன் மதலைக்கு— நந்த கோபர்குமரனை
கண்ணனுக்கு
நன்றும் அழகிய— மிகவும் அழகியதான
உந்தி— திருநாபி
இருந்த ஆ— இருக்கிற படியை
காணீர்!— காணுங்கள்!
ஒளி இழையீர்!— காந்தி மிக்க ஆபரணங்
களையுடைய பெண்கள்!
வந்துகாணீர்!— (ஏ அசை.)

வ்யா.—வந்தவித்யாதி. தன்னோடே வினையாடவந்த*தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளான
மதலைக்குழாத்தை, தானும் மதலையாயிருக்கச் செய்தே, அத்தனைபேரும் ஒருதலை, கா
னொருதலையாகநின்று பலாத்கரித்து, கொம்புகிழித்த இளவானை போலே தானே
பாதாநனாய் வினையாடும். நந்தனித்யாதி. இப்படி திரியா நிற்கச்செய்தே, ஸ்ரீநந்தகோபர்
ஸந்திதியில் ஸவிரயமாக வர்த்திக்கும் பிள்ளைத்தனத்தை யுடையவனுக்கு. நன்றுமித்யாதி.
மிகவும் அழகியதான திருவுந்தி யிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள். ஒளியிழையீர் வந்து
காணுங்கோள். இழை— ஆபரணம். அ.

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவுந்தியினழகை யறுபவித்த வந்தாரம், திருவுந்தித்
தினழகை யறுபவிக்கிறார்.

மு.—அதிருங் கடல்நிற வண்ணனை யாச்சி
மதுர முலையூட்டி வஞ்சித்து வைத்துப்
பதரப் படாமே பழந்தாம்பா லார்த்த
உதர மிருந்தவா காணீரே யொளியினையீர் வந்து காணீரே. கூ

பதவுரை.

அதிருங் கடல்நிற } கோஷிக்கிற கடலின்
வண்ணனை } நிறம்போன்ற நிறத்தை
யுடையவனை
ஆச்சி— திருத்தாயாரான யசோதை
மதுர முலையூட்டி—இனிய முலைப்பாலையூட்டி
வஞ்சித்துவைத்து— வஞ்சனைசெய்துவைத்து
பதரப்படாமே— தன் நினைவு தப்பாதபடி
பழம் தாம்பால்— பழகின கயிற்றாலே

ஆர்த்த— கட்டின
உதரம்— திருவயிறு
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
காணீர்!— காண்மின்!
ஒளிவளையீர்!— ஒளிமிக்க வளையையுடைய
பெண்கள்!
வந்துகாணீர்!— (ஏ - அசை.)

வ்யா.—அதிரும் கடல்நிற வண்ணனை. கோஷிக்கிற கடலின் நிறம்போலே ச்ரமஹர
மான நிறத்தை யுடையவனை. “கடல்நிறவண்ணன்” என்னவமைந்திருக்கச் செய்தே,
“அதிரும் கடல்” என்று விசேஷிக்கையாலே- இவனுடைய அடங்காமை தோற்றுகிறது.
ஆச்சி மதுரமுலையூட்டி வஞ்சித்து வைத்து. பெற்ற தாயானவள் மதுரமான முலைப்பாலையூட்டி,
மேல், தான் இவனைக் கட்டத் தேடுகிற தறியாதபடி வஞ்சித்துவைத்து. பதரவித்யாதி.
தன்னினைவு தப்பாதபடி, கன்றுகளும் பசுக்களும் கட்டிப்பழகி ஒழிஞ்சானமுட்டாய்க்கிட
ந்ததொரு தாம்பாலே கட்டின சுயிற்றில் தழுப்பு காணலாப்படி யிருக்கிற வயிற்றினழகிருக்
கிறபடியைக் காணுங்கோள். ஒளிவளையீர் வந்து காணீரே. ஒளியையுடைத்தான வளையையு
டைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். சு

அ.—பத்தாம்பாட்டு. திருவுதாத்தினழகை யதுபவித்த வரந்தரம், திருமார்வினழ
கை யதுபவிக்கிறார்.

மூ.—பெருமா வுரலில் பிணிப்புண் டிருந்தங்
கிருமா மருத மிறுத்த விப்பிள்ளை
சுருமா மணிப்புண் குலாவித் திகழும்
திருமார் விருந்தவாகாணீரே சேயிழையீர் வந்து காணீரே. ட.

பதவுரை.

பெரு மா உரலில் - மிகவும் பெரிதான உர	குரு மா மணிப்புண்— மிகச் சிறந்ததான
லோடு	கௌஸ்துபாபரணம்
பிணிப்புண்டு இருந்து- கட்டுண்டிருந்து	குலாவி திகழும் - அசைந்து விளங்காநின்
அங்கு— அத்தசையிலே	றுள்ள
இரு மா மருதம்—இரண்டு பெரிய மருதமரங்	திருமார்வுஇருந்தஆ-திருமார்பிருந்தபடியை
களை	காணீர்!— பாருங்கள்!
இறுத்த— முறித்த	சே இழையீர்!—செவ்விய ஆபரணங்களையுடை
இப்பிள்ளை— இந்தபிள்ளையுடைய	ய பெண்காள்!
	வந்துகாணீர்!-; (ஏ - அசை.)

வ்யா.—பெருமாவியாதி. மிகவும் பெரியவுரலோடு கட்டுண்டிருந்து அத்தசையிலே
அத்தையு மிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்துபோய், தன்னை நலிவதாகச் சேர்ந்துநின்ற இரண்டு
பெரியமருதுகளின் நடுவேசென்றுபுக்கு அவற்றைமுறித்த(க)முத்தனவிவனுடைய. குருமா
வியாதி. ச்ரேஷ்டமாய் ச்லாக்யமான ஸ்ரீகௌஸ்துபமாகிற ஆபரணம் அசைந்து விளங்கா
நின் றுள்ள திருமார்வினழகிருந்தபடியைக் காணுங்கோள். சேயிழையீர் வந்துகாணீரே. சிவ
ந்த ஆபரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ட.

அ. பதினோராம்பாட்டு. திருமார்வினழகை யதுபவித்தவரந்தரம், திருத்தோள்
களினழகை யதுபவிக்கிறார்.

மூ.—நாள்களோர் நாலேந்து திங்க ளளவிலே
தானேநிமிர்த்துச் சகடத்தைச் சாடிப்போய்
வாள்கொள் வளையெயிற் றுருயிர் வவ்வினான்
தோள்களிருந்தவா காணீரே சுரிசூழலீர் வந்து காணீரே. கக

பதவுரை.

நாள்கள்— (திருவவதரித்தபின்புசென்ற)	வளை— வளைந்திருக்கிற
நாள்கள்	எயிறு— பற்களையுடைய பூதனைப்பின்
ஓர் நாலு லீந்து திங்கள் அளவிலே — ஒரு	ஆர் உயிர்— அரிய உயிரை
நாலேந்து மாதத்தளவிலே	வவ்வினான்— அபஹரித்தவனுடைய
சகடத்தை— சகடாஸுரனை	தோள்கள் இருந்தஆ—தோள்களிருந்தபடியை
தானே நிமிர்த்து— காலேத்துக்கி	காணீர்!— காணுங்கோள்!;
சாடிப்போய்— உதைத்துவிட்டு,	சுரி சூழலீர்!— சுருண்ட சூழலையுடையபெண்
வாள் கொள்— ஒளிகொண்டதாய்	காள்!
	வந்துகாணீர்!—; (ஏ - அசை.)

வ்யா. நாள்களோரித்யாதி. திருவவதரித்தபின்பு சென்ற நாள்கள் ஒருநாலேந்து மாஸத்தளவிலே. மாஸம் நாலென்றும், அஞ்சு என்றும் ஒன்பதென்றும் இருபதென்றும் தெரியாதபடி, இப்படி மயக்கி யருளிச்செய்தது மங்களாசாஸன பரராகையாலே; தர்ஷடிதோஷ பரிஹாரார்த்தமாக. தானேயித்யாதி. தனித்துக் கண்வளர்ந்தருளுகிற விடத்திலே அஸுராவேசத்தாலே நவிவதாக வந்து கிட்டுகிற சகடத்தை முலைவரவுதாழ்த்துச் சீறி நிமிர்த்து, திருவடிகளாலே கட்டழியவுதைத்து. இவன் அந்நார்த்தமாகத் திருவடிகளை நிமிர்த்தாலும் ப்ரதிகூலித்து வந்து கிட்டுகையாலே சகடம் பக்ரமாகத் தட்டில்லையிறே. சாடிப்போயென்றது- சாடிவிட்டென்றபடி. வாள்கொளியித்யாதி. ஒளியையுடைத்தாய் வளைந்திருக்கிற எயிறுகளையுடையளான பூதனையுடைய முடித்தற்கரியவுயிரை அபஹரித்தவனுடைய. “ பேய்ச்சி பெருமுலையுடையிரை வற்றவாங்கியுண்டவாயான் ” என்னக்கவதிறே. சகடாஸுர நிரஸனத்துக்கு முன்னே பூதநாதி நிரஸநமாயிருக்க, மாறி யருளிச்செய்தது க்ரம விவக்ஷயாவன்று; ஹர்ஷாதிசயத்தாலே இன்னபடி சொல்லவே னுமென்றறியாமை. எயிற்றையுடையவளை எயிறு என்கிறது, “ ஒண்டொடி ” என்னுமாபோலே. தோள்களியித்யாதி. அவள் முலைப்பாலோடே உயிரை வற்றவாங்குகிறபோது நெறித்த தோள்களினுடைய அழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; சுருண்ட சூழலையுடையரான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். கக

அ. பன்னிரண்டாம்பாட்டு. திருத்தோளினழகை யதுபவித்த வரந்தரம், திருக்கைத்தலத்தினழகை யதுபவிக்கிறார்.

மூ.—மைத்தடங்கண்ணி யசோதைவளர்க்கின்ற

செய்த்தலை நீலநிறத்துச் சிறப்பிள்ளை

நெய்த்தலை நெய்யுஞ் சங்குநிலாவிய

கைத்தலங்கள் வந்து காணீரே கங்வுழையீர் வந்து காணீரே. கஉ.

பதவுரை.

மை தடம் கண்ணி - கறுத்து விசாலமான
கண்களையுடைய
அசோதை— யசோதைப்பிராட்டி;
வளர்க்கின்ற—வளர்க்கிற
தலை செய்— உயர்ந்த வயலிலே
நீலம் நிறத்து—கருநெய்தல்பூவின் நிறம் போ
ன்ற நிறத்தையுடையனான
சிறு பிள்ளை—சிறிய பிள்ளையுடைய
நெய்— கூரியதான

தலை— நுதியையுடைய
நேமியும்— திருவாழியும்
சங்கும்— திருச்சங்கும்
நிலாவிய— அமைந்திராநின் னுள்ள
கைத்தலங்கள்— திருக்கைத்தலங்களை
வந்துகாணீர்!— வந்துகாணுங்கள் ;
கனம் குழையீர்!—பொன்னுலச்செய்த சீரோத்
ராபரணங்களையுடைய பெண்கள்!
வந்துகாணீர்!-; (ஏ-அவை.)

வ்யா. மைத்தடங்கண்ணி. கறுத்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்ணையுடையவளென் னுதல்; அஞ்சநாலங்கர்தமாய் விஸ்தர்தமாயிருந்துள்ள கண்ணையுடையவ ளென்னுதல். அசோதைவளர்க்கின்ற. இப்படி யிருந்துள்ள கண்ணையுடைய யசோதைப்பிராட்டி வைத்தகண் வாங்காமல் நோக்கவளர்க்கிற. வளர்ப்பார் பலருண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், அவர்கள்கையிற் காட்டிக்கொடாதே தானேயிறே வளர்ப்பார்கள். செய்த்தலையித்யாதி. பூஸாரமுள்ள க்ஷேத்ரத்திலே அப்போதலர்ந்த குவளைப்பூவின் நிறம்போலிருக்கிற நிறத் தை யுடையனான சிறுப்பிள்ளையினுடைய. அவள் சீராட்டி வளர்த்த கீழுசமுசுப்பெல்லாம் திருநிறத்திலே தோன்றுப்படி யிருக்குமாயிற்று.

நெய்த்தலைநேமியும் சங்கும் நிலாவிய. கூரியநுதியை யுடைத்தான திருவாழி யென்னு தல்; ஆபுத லாமாந்யத்தாலே நெய்யணிந்திருக்கும் திருவாழி யென்னுதல்; “கையெல்லாம் நெய்” என்கிற திருக்கையின் ஸ்பர்சத்தாலே நெய்ச்சுவடுமாறாத திருவாழி யென்னுதல். இப்படியிருக்கிற திருவாழியும், இதுபோலே *கருதுமிடம் பொருதுவந்து கையில் நிற்க வும் வேண்டாதே, கைவிடாதேயிருந்து தன்னோசையாலே எதிரிகளை அழிக்கவல்ல ஸ்ரீபா ஞ்சஜந்யமும் நிரந்தரமாக வர்த்தியாநின் னுள்ள கையும் ஆழ்வார்களுமான சேர்த்தியை ஒரோதசைகளிலே இவன்றான் இவளுக்கும் காட்டக்கூடுமிறே. கைத்தலமித்யாதி. திருக் கைத்தலத்தினழகை வந்து காணுங்கோள்; கணவிதாந் காதில் நீங்கள் வந்து காணுங் கோள். கருமென்று - பொன்னுகவுமாம். கஉ

அ. பதின்மூன்றும்பாட்டு. திருக்கைத்தலத்தினழகை யநுபவித்த வரந்தரம், திருக்கமுத்தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—வண்டமர் பூங்குழ லாய்ச்சிமகனாகக்
கொண்வேளர்க்கின்ற கோவலர்குட்டற்கு
அண்டமு நாடு மடங்க லிழங்கிய
கண்டமிருந்தவா காணீரே காரிகையீர் வந்து காணீரே. கஉ

பதவுரை.

வண்டு அமர்— வண்டுகள் படிந்திருக்கிற | ஆய்ச்சி— யசோதைப் பிராட்டியானவள்
பூ குழல்—பூவோடுகூடினகுழலையுடையளான | மகனாக— (தன்) புத்திரனாக

§ முசமுசுப்பு- சரத்தை. [ஸுமெல]

கொண்டு— ஸ்விசரித்து
வளர்க்கின்ற— வளர்க்கிற
கொல்லி குட்டிந்து— கோபகுமாரனுக்கு
அண்டமும்— அண்டங்களையும்
நாமின்— (அவற்றினுள்ளேகிடக்கிற) சேதநா
சேதநங்களையும்.

அடங்க— முழுதும்
விழுங்கிய— விழுங்கின (கபளிகரித்த)
கண்டம்— திருக்கழுத்து
இருந்த ஆ— இருந்தபடிபை
காணீர்!— காணுங்கள்;
காரிகையிர்!— அழகியபெண்கள்!
வந்துகாணீர்!— (ஏ - அசை.)

வ்யா. வண்டமித்யாதி. பிள்ளைகள் அனுங்காமைக்காகத் தாய்மார் தங்களை யலங்
கரித்துக்கொண்டிருப்பார்களாய்த்து; அப்படியே இவளும் காலபுஷ்பங்களைப்பலகாலும்
முடிக்கையாலே மதுபாநம்பண்ணும் வண்டுகளுக்கு வஸ்தவ்யபூமி இவள் குழலிறே. ஆகை
யாலே வண்டுகள் படிந்துகிடக்கிறபூவோடேகூடின குழலையுடையளான யசோதைப்பிராட்டி
தன்மகனாக ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு வளர்க்கிற ஸ்நேஹந்தகோபர்மகனுக்கு, இவர் அடியறிந்
தவராகையாலே “மகனாகக்கொண்டு” என்கிறார்; அவள், “தன்மகன்” என்றிறே நினை
த்திருப்பது.

அண்டமித்யாதி. அண்டத்தையும் அண்டார்தர்வர்த்திகளான சேதநாசேதநங்களை
யும் திருவயிற்றில் ஒருபுடையிலே அடங்கும்படி விழுங்கின வென்னுதல்; என்றும் பிறி
கதர்ப்படாதபடி எல்லாவற்றையும் சேரவிழுங்கின வென்னுதல். கண்டமித்யாதி. இப்படி
யிருந்துள்ள திருக்கழுத்தி னழகிருந்தபடிபைக் காணுங்கோள்; அபிஞ்சைகளான நீங்
கள் வந்து காணுங்கோள். காரிகையார் - அழகுடையஸ்தரீகள். ... *காந

அ. பதினாம்பாட்டு. திருக்கழுத்தினழகை யதுபவித்த வரந்தரம் திருப்பவளத்
தினழகை யதுபவிக்கிறார்.

மூ.—என் தொண்டைவாய்ச் சிங்கம் வாவென்றேத்துக்கொண்டு
அந்தொண்டைவா யமுதா தரித்தாய்ச்சியர்
தந்தொண்டை வாயாற் றருக்கிப் பருகுமிச்
செந்தொண்டைவாய் வந்துகாணீரே சேயிழையிர் வந்துகாணீரே. சுசு

பதவுரை.

தொண்டை வாய்— “கொவ்வைக்கணிபோன்ற
அதரத்தையுடைய
என் சிங்கம்!— என்னுடைய சிங்கக்குட்டி
போன்ற குமாரனே!
வா என்று— வருக” என்று
எடுத்துக்கொண்டு— ஒக்கலையி லெடுத்துக்
கொண்டு
ஆய்ச்சியர்— இடைப்பெண்கள்
அம் தொண்டை— அழகிய கொவ்வைக்கணி
வாய்— திருஅதரத்தில் (ஊறுகிற) போன்ற
அமுது— அமரத்ததை

ஆதரித்து— விரும்பி
தம்— தங்களுடைய
தொண்டை வாயால்— கோவை வாயாலே
தருக்கிட நெருக்கி
பருகும்— பாரம் பண்ணுகிற
இச்செம் தொண்டைவாய்—இந்த சிவந்த கோ
வைவாயை
வந்துகாணீர்!— வந்துபாருங்கள்;
சேஇழையிர்!—செவ்வியஆபரணத்தையுடைய
பெண்தாள்!
வந்துகாணீர்!— (ஏ - அசை.)

வ்யா. என் தொண்டையித்யாதி. ஆ தொண்டைபோலே யிருக்கிற திருப்பவளத் தையும் ஸிஹமக் கன்றுபோலே செருக்கையுமுடையனா யிருக்கிறவிவனை யென்னுடையவ னென்று அபிமாமித்து வாவென்று அழைத்து எடுத்துக்கொண்டு இடைப்பெண்களெல்லா ரும் அழகிய தொண்டைபோலே யிருக்கிற திருவதரந்திலாகிற அமர்த்தத்தை ஆதரித் துத் தங்கள் கோவைவாயாலே நெருக்கிப் பாடும்பண்ணுகிற. தருக்கிப் பருகுமென்றது - செருக்கிப்பருகு மென்னவுமாம். இச்செந்தொண்டை யித்யாதி. இப்படி அவர்கள் பருகப் பருகப்பின்னையும் சிவப்புமாறாதேயிருக்கிற திருப்பவளத்தை வந்து காணுங்கோள்; சிவந்த ஆபரணங்களை யுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... * கசு.

அ. பதினேந்தாம்பாட்டு. திருப்பவளத்தி னழகை யதுபவித்த வந்தகரம் திருமுக மண்டலத்தின் ஸமுதாய சோபையை யதுபவிக்கிறார்.

மூ.—நோக்கி யசோதை நுணுக்கிய மஞ்சளால்

நாக்துவழித்து நீராட்டு மிந்நம்பிக்கு

வாக்கு நயநமும் வாயு முறுவலும்

மூக்கு மிருந்தவா காணரே மொய்குழலீர் வந்துகாணரே. கரு.

படிவுரை.

அசோதை— யசோதைப்பிராட்டி
நோக்கி — (திருமேனியின் மென்மைக்குத்
தகுதியாம்படி) பார்த்து
நுணுக்கிய— அரைத்த
மஞ்சளால்— மஞ்சள்காப்பாலே
நாக்து வழித்து— நாக்கை வழித்து
நீராட்டும்— திருமஞ்சனம் பண்ணுகிற
இந்நம்பிக்கு— இந்த பூர்ணகுணான
கண்ணனுக்கு
வாக்கும்— வாக்கும்

நயநமும்— திருக்கண்களும்
வாயும்— திருவதரமும் (அல்லது) வாய்ந்
திருக்கிற
முறுவலும்— மந்தஸ்மிதமும்
மூக்கும்— மூக்கும்
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
காணர்!— பாருங்கள்;
மொய் குழலீர்!— செறிந்த குழலையுடைய
பெண்கள்!
வந்துகாணர்!—; (ஏ - அசை.)

வ்யா. நோக்கியித்யாதி. திருமேனியின் ஸௌகுமார்ய மறியும் யசோதைப்பிராட்டி அதுக்குத் தகுதியாம்படி பார்த்து நேராகவரைத்த மஞ்சள் காப்பாலே திருநாவைவழித்து திருமஞ்சனம் செய்யும்படி விதேயதபா பூர்ணான விவனுக்கு. வாக்குமித்யாதி. மாதா முதலானாரை நாமக்ரஹணம் பண்ணுகிற வாக்கும், 'என்னைப்பாரீர் என்னைப்பாரீ' என்ன அவர்களைக் கடாஷித்திற திருநயநங்களும் மந்தஸ்மிதம்செய்ய உபக்ரமிக்கிற திரு அதரஸ்பு ரணமும் அந்த ஸ்புரணத்தோடே கூடின மந்தஸ்மிதமும், “ மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லி யோ கொழுந்தோ வறியேன் ” என்று நித்ய ஸந்தேஹஜநகமான திருமூக்குமாகிற விச் சேர்த்தி யழகிருந்தபடி காணுங்கோள் ; செறிந்த குழலையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங் கோள். ... * கரு.

அ. பதினாரும்பாட்டு. ஸமுதாய சோபையின் நடுவே அதுபவித்த திருக்கண்களின் அழகு பின்னாட்ட, அத்தை யதுபவிக்கிறார். அதுதன்னில் எல்லாவற்றுக்கும் பின்புது

வித்தது திருமூக்கினழகிறே. திருமூக்குக்கும் திருக்கண்களுக்கும் ஒருசேர்த்தி யுண்டே ;
அத்தாலும், பாதாநிகேசமநுபவித்து வருகிற அடைவுக்குச் சேர்ந்த தாகையாலும் திருக்
கண்களிலே சுழியாறுபட்டு அநுபவிக்கிறார்.

மு.—விண்கொளமரர்கள் வேதனைதீர முன்
மண்கொள் வசுதேவர் தம் மகனாய் வந்து
திண்கொளசுரரைத் தேயவளர்கின்றான்
கண்களிருந்தவா காணீரே கனவளையீர் வந்துகாணீரே. யசு.

பதவுரை.

விண் கொள்— ஸ்வர்காதி லோகங்களை யிருப்	அசுரர்— அஸுரர்கள்
பிட மாசுவுடைய	தேய— சுஷிபிக்கும்படி
அமரர்கள்— இந்த்ராதி தேவதைகளின்	வளர்கின்றான்— வளராநிற்கிற கண்ண
வேதனை— துன்பமானது	இடைய
தீர— தீரும்படியாக	கண்கள் இருந்த ஆ— திருக்கண்களிருந்த
முன்— முன்னே	படியை
மண் கொள்— பூமியை இருப்பிடமாகவுடைய	காணீர்!— காணுங்கள்! ;
வசுதேவர்தம்— வஸுதேவருக்கு	கனம் வளையீர்!— பொன் வளையையுடைய
மகனுபவந்து— புத்ரனுபவந்து அவதரித்து	பெண்கள்!
திண் கொள்— வலிமை கொண்ட	வந்துகாணீர்!— (ஏ- அசை.)

வ்யா. விண்கொளியத்யாதி. அவதாரப்ரயோஜநம் ஸாது பரித்ராணதிக ளாகையாலே
ஸ்வர்காதி லோகங்களை யிருப்பிடமாக வுடைய இந்த்ராதி தேவர்களுக்கு ஆஸுரப்ரகர்திக
ளால் வரும் துக்கம் போம்படியாக முன்னே பூமியை யிருப்பிடமாகவுடைய ஸ்ரீவஸுதேவ
ருக்கு புத்ரனாய் வந்தவதரித்து, தன்னைப்பற்றச் சிறைப்பட்டிருக்கிற ஸ்ரீவஸுதேவர்
துக்கத்தைத்தீர்த்து, பின்னை தேவர்கள் துக்கம் தீர்க்கைக்காக முன்னே யிங்கேவந்தவரித்
தானாய்த்து. “தந்தைகாலில் விலங்கறவந்து தோன்றிய தோன்றல்” என்னக்கடவதிறே.
திண்கொளியத்யாதி. காயபலமும் மனோபலமுமுடையரான அஸுரர்களானவர்கள் சுஷிபித்
துச் செல்லும்படியாகத் தான் வளராநிற்கிறவனுடைய. இவன் கால் நெடுக நெடுக அஸுர
வர்கம் சுஷீணமாய்விட்டதிறே. கண்களியத்யாதி. இப்படி அதுகூலாக்ஷணமும் ப்ரதிகூல
நிரஸநமும் பண்ணுமிடத்தில் இவர்கள் தழைக்கவும் அவர்கள் சுஷிபிக்கவும் கடாஷிக்கும்
திருக்கண்களினழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள் ; பொன்னாலே செய்தவளையையுடைய
நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். *கசு.

அ. பதினேழாம்பாட்டு. திருக்கண்களினழகையநுபவித்த வந்தாரம் திருப்புரு
வத்தினழகையநுபவிக்கிறார்.

மு.—பருவம் நீரம்பாமே பாரெல்லாமுய்ய
திருவின்வடிவொக்குந் தேவகிபேற்ற
உருவுகரிய வொளி மணிவண்ணன்
பருவமிருந்தவா காணீரே பூண்முலையீர் வந்து காணீரே. கள்.

பதவுரை.

பருவம்— வயது
 நிரம்பாமே— முதிருவதற்கு முன்னமே
 பார் எல்லாம்— உலகமெல்லாம்
 உய்ய— உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக
 திருவின் வடிவு ஒக்கும்— பெரியபிராட்டி
 யோடொத்த ஸ்வபாவத்தையுடையனான
 தேவகி— தேவகிப்பிராட்டி
 பெற்ற— (நோற்றுப்) பெற்ற
 உருவு கரிய— ரூபத்தால் கறுத்தாய்

ஒளி— உஜ்ஜ்வலமான
 மணி— மணிபோன்ற
 வண்ணன்— வடிவையுடையவனுடைய
 புருவம்— திருப்புருவங்கள்
 இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
 காணீர்!— காணுங்கோள்! ;
 பூண் முலையீர்!— ஆபரணம் பூண்ட முலையை
 உடைய பெண்காள்!
 வந்துகாணீர்!-; (ஏ-அசை.)

வ்யா. பருவமித்யாதி. சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்போலே பருவம் நிரம்பினபின்பு விரோதிகளை நிரஸித்து லோகத்தை உஜ்ஜீவிப்பிக்கையன்றிக்கே, பருவம் நிரம்புவதுக்குமுன்னே *திண்கொள் அசுரரைத் தேயவளருகைபாலே லோகமெல்லா முஜ்ஜீவிக்கும்படியாக, பூதநாசகடயமொர்ஜுநாதிகளைத் தொட்டில் பருவமே பிடித்திறே நிரஸித்துச் சென்றது. திருவின்வடிவொக்கும் தேவகிபெற்ற. லக்ஷ்மீ துல்யஸ்வபாவையான தேவகிப்பிராட்டி இப்படிக்கிடாக நோற்றுப் பெற்ற. திருவின்வடிவொக்கு மென்கைபாலே- கீழ் “ உள்ளமுதன்ன தேவகி ” என்றது இங்கே ஸ்பஷ்டமாயிற்றே.

உருவித்யாதி. ரூபத்தால் கரியதாய் உஜ்ஜ்வலமாயிருந்துள்ள மணிபோன்ற வடிவையுடையவனுடைய. புருவமித்யாதி. மதநன் கருப்புச்சிலைபோலே யிருக்கிற திருப்புருவங்களினழகைக் காணுங்கோள்; ஆபரணலங்காரமான முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... *கள.

அ. பதினெட்டாம்பாட்டு. திருப்புருவத்தினழகை யதுபவித்த வரந்தரம், திருமகர்க்குழைநிழை யதுபவிக்கிறார்.

மூ.—மண்ணு மலையுங் கடலு முலகேழும்
 உண்ணுந்திறத்து மகிழ்ந்துண்ணும் பிள்ளைக்கு
 வண்ணமெழில்கொண் மகர்க்குழையிவை
 திண்ணமிருந்தவா காணீரே சேயிழையீர் வந்து காணீரே. கஅ

மண்ணும்— பூமியையும்
 மலையும்— பர்வதங்களையும்
 கடலும்— ஸமுத்தரங்களையும்
 உலகு ஏழும்— ஸப்தலோகங்களையும்
 உண்ணும் திறத்து— திருவயிற்றில் வைக்கிற வளவில்
 மகிழ்ந்து— உகந்து
 உண்ணும்— திருவயிற்றிலே வைத்த
 பிள்ளைக்கு— பாலனுக்கு

எழில் வண்ணம் கொள்— அழகிய திருநிறங் கொண்ட
 மகர்க்குழை— திருமகர்க்குழைகளான
 இவை— இவற்றின்
 திண்ணம்— திண்மை
 இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
 காணீர்!— காணுங்கோள்! ;
 சே இழையீர்! - அழகிய ஆபரணங்களை யுடைய பெண்காள்!
 வந்துகாணீர்!-; (ஏ-அசை.)

வ்யா. மண்ணிமீத்யாதி. ஸர்வாதாரமான பூமியும், பூமிக்காதாரமான பர்வங்
களும், பூமிக்கு ரக்ஷகமான ஸமுத்ரங்களும், மற்றுமுண்டான ஸகல லோகங்களும் ப்ரள
யங்கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைக்கிறவளவில், 'இவற்றை ரக்ஷிக்கப்பெற்றோமே!'
என்னும் உகப்பாலே இதுவே தாரகமாகத் திருவயிற்றிலேவைத்த பாலனுக்கு. வண்ணமி
த்யாதி. திருமேனிக்கு பரபாகமான திருநிறத்தையும் ஸ்வஸம்ஸ்தான வைசித்ரியால் வந்த
அழகையுமுடைய திருமகர்க்குழைகளான விவற்றினுடைய, சுண்டவர்கள் சுண்ணையும்
நெஞ்சையும் கவருப்படியான திண்மை யிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; - முகிய ஆபர
ணங்களாலே அலங்காரதகளான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். கஅ

அ. பத்தொன்பதாம்பாட்டு. திருமகரக் குழையினழகை யதுபவித்த வரந்தரம்,
திருநெற்றியினழகை யதுபவிக்கிறார்.

மூ.—முற்றிலுந் தூதையு முன்கைமேற் பூவையும்
சிற்றிலிழைத்துத் திரிதருவோர்களைப்
பற்றிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பரமன்றன்
நெற்றியிருந்தவா காணீரே நெரிழையீர் வந்து காணீரே. கக

பதவுரை.

சிறு இல்— சிறிய வீடுகளை	பற்றி— கையைப்பிடித்து
இழைத்து— கட்டி	பறித்துக்கொண்டு — அபஹரித்துக்கொண்டு
திரிதருவோர்களை— திரிகிறபெண்களுடைய	ஓடும் — ஓடுகிற
முற்றிலும்— (மணல்கொழிக்கிற) சிறு சுளகு	பரமன்தன்— (தீம்பில்) தலைவனானவனுடைய
களையும் [சிறு முறம்]	நெற்றி — திருநெற்றி
தூதையும்—(மணற்சோறுக்குகிற)சிறியபாளை	இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
களையும்	காணீர்! — காணுங்கோள்;
முன்கைமேல்—முன் கைமேல் நின்று விளையா	நேர் இழையீர்! — நேரிதான ஆபரணங்களை
டுகிற	உடையபெண்காள்!
பூவையும்— நாகணைவாய்ப்புள்ளையும்	வந்துகாணீர்!-; (ஏ - அசை.)

வ்யா. முற்றிலுமீத்யாதி. கொட்டகமிட்டு விளையாடித்திரிகிற பெண்களை, மணல்
கொழிக்கிற சிறு சுளகையும் மணற் சோறுக்குகிற சிறுபாளையையும், முன்கைமேல்வைத்
துப் பேச்சுக்கொண்டு விளையாடும் பூவையையும். பூவை- நாகணைவாய்ப்புள். பற்றியித்யாதி.
கையைப்பிடித்து, வன்மைபாலே பறித்துக்கொண்டு பிடிக்கொடாமல் ஓடும் தீம்பில் தலைவ
னானவனுடைய. நெற்றியித்யாதி. அந்த ஆயாஸத்தாலே குறுவெயர்ப்பு அரும்பின திரு
நெற்றியினழகைக் காணுங்கோள்; துண்ணியதான ஆபரணங்களுடைய நீங்கள் வந்து
காணுங்கோள். ஆபரணத்துக்கு துட்பமாவது- தொழிலினுடைய ஸௌக்யம்மாதல்;
ஸௌகுமார்யா நுகுணமான லாகவமாதல். கக

அ. இருபதாம்பாட்டு. திருநெற்றியினழகை யதுபவித்த வரந்தரம், திருக்குழை
னழகை யதுபவிக்கிறார்.

மூ.—அழகிய பைம்பொன்னின் கோலங்கைக்கோண்டு

குழல்கள் சதங்கை கலந்தேங்கு மார்ப்ப

மழகன்றினங்கண் மறித்துத் திரிவான்

குழல்களிருந்தவா காணீரே குவிமுலையீர் வந்து காணீரே. உடு

பதவுரை.

அழகிய - அழகியதாய்

பை பொன்னின் - பசும்பொன்னால் செய்யப் பட்ட

கோல் - கோலை

அழகை - அழகிய கையாலே

கொண்டு - பிடித்துக்கொண்டு

குழல்கள் - திருவடிகளில் சாத்தி யிருக்கிற வீரக்கழல்களும்

சதங்கை - சதங்கைகளும்

கலந்து - சேர்ந்து

எங்கும் ஆர்ப்ப - எங்கும் ஒலிக்க

மழம் - இளமை பொருந்திய

கன்று இனங்கள் - கன்றுகளின் கூட்டங்களை

மறித்து - மடக்கி

திரிவான் - திரிகிறவனுடைய

குழல்கள் - திருக்குழல்கள்

இருந்த ஆ - இருந்தபடியை

காணீர்! - பாருங்கள்;

குவி முலையீர்! - குவியும் முலைகளைபுடைய பெண்கள்!

வந்துகாணீர்!-; (ஏ - அசை.)

வ்யா. அழகியவியாதி. கண்டவர்கள் கண்ணுக்கழகியதாய், பசும்பொன்னாலே சமைந்திருப்பதான கோலை, கன்றுகளை மறிகைக்கு உபகரணமாக வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிச்சுவெண்டும்படி அழகியதான கையிலே பிடித்துக்கொண்டு. குழல்களியாதி. கன்றுகளை மறிகைக்காக அதிரவோடுகையாலே திருவடிகளிலே சாத்தியிருக்கிற வீரக்கழல்களும் சதங்கைகளும் தன்னிலே கலந்து எங்கு மொக்க தவனிக்க. மழகன்றியாதி. இளங்கன்றுகளினுடைய திரள்களைக் கைகழியப்போகாமல் மடங்குவித்து ஸஞ்சரியாநின்றவள்ளவனுடைய. குழல்களியாதி. “ நெறித்த குழல்களை நீங்க முன்னேடி ” என்கிறபடியே அதிரவோடுகையாலே அசைந்து நீங்கிச்செல்லும் திருக்குழலின் அழகிருக்கிறபடியைக்காணுங்கோள்; குவிகிற முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். உடு

அ. நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—சுருப்பார் குழலி யசோதை முன்சொன்ன

திருப்பாதகேசத்தைத் தேன்புதுவைப்பட்டன்

விருப்பாலுரைத்த விருபதோடொன்றும்

உரைப்பார்போய் வைகுந்தத் தோன்றுவர் தாமே. உக

பதவுரை.

சுருப்பார்— வண்டுகள் படிந்து கிடக்கும் படியான

குழலி— மயிர்முடியையுடைய

அசோதை— யசோதைப் பிராட்டியானவள்

முன்— அவதாரஸமயத்தில்

சொன்ன— (அயல்பெண்களுக்கு அழைத்துக் காட்டிச்) சொன்ன

திருப்பாத கேசத்தை— பாதாதிசேசாந்த வர்ணத்தை

தென் புதுவை— அழகிய வில்லிபுத்தூருக்கு
நிர்வாஹகனான
பட்டன்— பட்டப்பிரான்
விருப்பால்— மிக்க ஆதரத்தால்
உரைத்த— அருளிச்செய்த
இருபதோடு ஒன்றும்—இருபத்தொரு பரசு
ரங்களையும்

உரைப்பார்தாம்— கற்குமவர்கள்
போய்— (பரகர்தி மண்டலத்தைக்கடந்து)
போய்
வைகுந்தத்து— ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே
ஒன்றுவர்—பொருந்தி யிருப்பார்கள்.
(ஏ - அசை.)

வ்யா. சுருப்பார்குழலியி த்யாதி. மெல்லொற்று வல்லொற்றாய், சுருப்பாரென்கிறவினு,
சுருப்பாரென்று கிடக்கிறது. குழலில் முடித்த பூக்களின் மதுவைப்பாரம் பண்ணுகைக்காக
வண்டுகள் எப்போதும் படிந்து கிடக்கும்படியான குழலையுடைய யசோதைப்பிராட்டி. முன்
சொன்ன. திருப்பாதகேசத்தை. அவதார ஸமகாலத்திலே அதுபவித்து, பிறர்க்கும் அழைத்
துக்காட்டிச்சொன்ன பாதாதிக்கேசத்தை. தென்னித்யாதி. அழகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு
நிர்வாஹகராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வார் அப்பாதரத்தோடே அருளிச்செய்த.
அவருடைய ஆதரத்தளவு மன்றிறே யிவருடையவாதரம்.

“கோதைக்குழலாளசோதை” “பணைத்தோளினவாய்ச்சி” “மைத்தாடங்கண்
ணியசோதை” இத்தயாதிகளாலே யசோதைப்பிராட்டியை வர்ணித்துச் சொன்னவையும்,
“உழந்தாள் நறுநெய்” “அதிருங் கடல்நிற வண்ணன்” “நோக்கு யசோதை” இந்
யாதிகளாலே அவனுடைய சேஷ்டிதங்களாகச் சொன்னவையும், “மறங்கொளிரணியன்
மார்வை முன்கீண்டான்” “இருமாமருதமிறுத்த விப்பிள்ளை” “சகடத்தைச் சாடிப்
போய் வாள்கொள்வனை யெயிற்றொருயிர் வவ்வினான்” இத்தயாதிகளாலே இவனுக்கு நிரூப
மாக வருளிச்செய்த அவதாரந்தர சேஷ்டிதங்களும், இவ்வவதாரந்தன்னில் உத்தரகால
சேஷ்டிதங்களுமெல்லாம், அவதாரகாலத்துக்குப் பிற்பாடராயிருக்கச்செய்தேயும் *ராயர்வற
மதிரலமருளப் பெறுகையாலே ஸர்வகாலத்திலுள்ளதும் ப்ரகாசிக்கும்படியான தனை நிறந்த
இவர் இவ்விஷயத்தில் ஆதராதிரசயத்தாலே அருளிச்செய்தாராமித்தனை.

யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்நேஹத்தை யுடைபராய்க்கொண்டு அதுபவித்த
தும் இவள் பாதாதிக்கேசமதுபவித்துப்பிறர்க்குக்காட்டின கட்டளையிலே பேசினதுமான வினா
வே, அவளோடு இவர்க்கு ஸாம்யம். ஆகையாலே, “அசோதை முன்சொன்ன திருப்பாத
கேசத்தைத் தென்புதுவைப் பட்டன் விருப்பாலுரைத்த” என்றருளிச்செய்தாராய்ந்து.
இந்த ந்யாயத்தாலே மேலில் திருமொழிகளிலும் இப்படி வந்தவற்றிற்கு வகையிட்டிக் கண்டு
கொள்வது. இருபதோடொன்றுமுரைப்பார். இருபத்தொருபாட்டையும்ஸாதிப்ராயமாகச்சொல்
லுவாரென்னுதல்; பாவபந்தமில்லையே யாகிலும் சப்தமாத்ரத்தைச் சொல்லுவாரென்னுதல்.
போயித்யாதி. இவ்விஷயத்தை பரிபூரணதுபவம் பண்ணலாம்படியான ஸ்ரீவைகுண்டத்
திலேபோய் “சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு” என்கிறபடியே அவனை யதுபவித்த
மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு ஒரு காலமும் பிரிவின்றி யிருக்கப்பெறுவர். ... உ.க.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளை சரணம்.

அடிவரவு—சீத முத்துப் பீண உழ பிற மத்தம் இருங்கை வந்த அதிரும்
பேருமா நாள் மை வண்டு என் கோக்கி விண் பருவ மண் முற்றில்
அழகிய சுருப்பார் மாணிக்கம்.

—(*)—

ஆக- திருமொழி, உ- க்கு, பாட்டு- ஈக.

அ. கீழிற்றிருமொழியிலே- திருவடிகள் தொடங்கி திருமுடியளவுமுண்டான திவ்
யாவயவங்களை யசோதைப்பிராட்டி அதுபவித்த ப்ரகாரத்தை, தத்காலம்போலே மிகவும்
விரும்பி யதுபவித்தாராய்கின்றார்; இனிமேல், வளர்பிள்ளையைத் தொட்டிலிலே வளர்த்தித்
தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை, தத்காலம்போலே விரும்பி யதுபவித்துப் பேசுகிறார். ஸர்வஸ்
மாத்திரைய் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய் ஸர்வப்ரகார கிரபேக்ஷனாய் நாராயணசப்தவாச்பனான
ஸர்வேச்வரன், யாதோரிடத்திலே யாதொரு திருமேனியோடே அவதரித்தாலும் அவனு
டைய ஸ்திதி கமந சயநாதிகளைக் கண்டால் மிகவும் விரும்பித்தங்களால் ஆனவளவும் கிஞ்சித்
கரித்தன்றி நிற்க வொண்ணாதிறே ப்ரஹ்மேசானாதிகளுக்கும். இத்தை, யசோதைப்பிரா
ட்டி மனோரதித்துக் கண்டாளாகச்சொல்லித் தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை, தாம் * மயர்வற மதி
நல மருளப்பெற்றவ சாகையாலே தத்காலம்போலே ப்ரத்யக்ஷமாகக்கண்டு மிகவும் உகந்து
அவனுடைய மேன்மையையும் நீர்மையையு மருளிச்செப்து தாலாட்டுகிறார்.

அ. முதற்பாட்டு. அண்டாதிபதிபான ப்ரஹ்மா, இவனுடைய பருவத்துக் கறு
குணமாகப் பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மு.—மாணிக்கங்கட்டி வயிரமிடைகட்டி

ஆணிப்பொன்னாற்செய்த வண்ணச்சிறுத்தொட்டில்

பேணியுனக்குப் பிரமன் விதேந்தான்

மாணிக் குறளனே தாலேலோ வையமளந்தானே தாலேலோ க.

பதவுரை.

மாணிக்கம்—(இரண்டருகும்) மாணிக்கத்தை

ட்டி—கட்டியும்

இடை— நடுவில்

வயிரம்— வயிரத்தை

ட்டி—கட்டியும்

ஆணி பொன்னால்—மாற்றுயர்ந்தி பொன்னாலே

செய்த—செய்யப்பட்ட

பண்ணம்—அழகிய

பிறு தொட்டில்—சிறிய தொட்டிலை

பிரமன்— ப்ரஹ்மாவானவன்

பேணி— உகந்து

உனக்கு— உனக்கு

விடுதந்தான் — அனுப்பினான்;

மாணி—ப்ரஹ்மசாரியாய்க்கொண்டு

குறளனே!—வார்மருணனவனே!

தாலேலோ—தாலேலோ;

வையம்—உலகங்களை

அளந்தானே!—தரினிக்ரமனாய் அளந்தவனே!

தாலேலோ—;

† தால் எல் ஓ. தால்—நாக்கு. எல் ஓ என்னு
மையை அசைச்சொற்கள். குழந்தைகளைத் தொட்டிலி
லிட்டு பெண்கள் நாவை அசைத்து ஒலித்துச்
சொட்டுதலை 'தாலேலோ' என்று வழங்குதல் மரபு.

மாணிச்சுமித்யாதி. இரண்டருகும் மாணிக்கத்தையும் நடுவே வயிரத்தையும் பகைத் தொடைபாகக் கொண்டு ஒழுங்குபடக் கட்டி, “இதுக்குமேலே மாற்றில்லை” என்னும்படியான பொன்னுலே சமைத்ததாகையாலே அழகியதாய்ப் பருவத்துக்குத் தகுதியாம்படிச் சிற்பதாயிரந்துள்ள தொட்டிலை. பேணியித்யாதி. ஆதரித்து உனக்குப் ப்ரஹ்மா வரவிட்டான். மாணியித்யாதி. உன்னுடைமை பெறுகக்கூக இரப்பிலே தழும்பேறின ப்ரஹ்மசாரியாய்ச் சென்று இரந்த வர்மரூபியானவனே! தாலேலோ; இரப்புப்பெற்ற ஹர்ஷத் தாலே வளர்ந்து லோகத்தை யளந்த த்ரிவி்காமனுவனே! தாலேலோ. க

அ. இரண்டாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மவுக்கநந்தம் பரிகணிதனாய் ஈச்வராபிமாநியான ருத்ரன் கஞ்சித்கரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—உடையார் கனமணியோ டொண்மாதளம்பூ
இடை விரவிக் கோத்த வெழிற்றெழுகினோடு
விடையேறு காபாலி ஈசன் விதேந்தான்
உடையாயழேலழேல் தாலேலோ வுலகமளந்தானே தாலேலோ உ.

பதவுரை.

உடை ஆர்—திருவரைக்குப் பொருந்தின
கனமணியோடு—பொன்மணியோடு
இடை—நடு நடுவே
விரவிக்—கலந்து
கோத்த—கோக்கப்பட்ட
எழில்—அழகியதான
தெழுகினோடு—இடைச்சுரிகையோடுகூட
ஒண்—அழகிய
மாதளம்பூ—மாதளம்பூக்கேகாவையான் அரை
வடத்தை
விடை ஏறு—ரிஷபவாஹனாய்

காபாலி—கபாலதாரியாய்
ஈசன்—ஸ்வவ்யூஹத்துக்கு நியாமகனான
ருத்ரன்
விடுதந்தான்—கொடுத்தனுப்பினான்;
உடையாய்!—எல்லாவற்றையு முடையவனே!
அழேல்! அழேல்!!—அழாதேகொள், அழா
தேகொள்;
தாலேலோ—;
உலகம் அளந்தானே!—உலகங்களை அளந்த
ருளினவனே!
தாலேலோ—;
இடைச்சுரிகை—இடையில் சொருகுகிறகத்தி.

வ்யா. உடையித்யாதி. திருவரைக்குச் சேர்ந்திருப்பதான பொன்மணியோடு நடு நடுவே கலசிக்கோத்த அழகிய இடைச்சுரிகையோடும் கூடியிருந்துள்ள அழகிய மாதளம், பூக்கோவையான அரைவடத்தை. விடையித்யாதி. ரிஷபவாஹனாய் கபால நிரூபகனாய் ஸ்வகோஷ்டிக்கு நியந்தாவா யிருக்கிற ருத்ரன் வரவிட்டான். உடையாயித்யாதி. ஒருவர் ‘என்னது’ என்று வரவிடாதபோதும் அவர்களோடு அவர்களுடையையோடு வாசியற எல்லாவற்றையுமுடையவனே! அழாதேகொள்! அழாதேகொள்!! தாலேலோ. உலகமித்யாதி. திருவுலகளந்தருளின வர்த்தாந்தத்தாலே உன்னுடைய ஸர்வ ஸ்வாமித்வத்தை அடிப்படுத்தி வைத்தவனே! தாலேலோ வென்று தாலாட்டினதா யிருக்கிறது. தாலாட்டாவது - நா வசைத்தல்.* உ.

அ. மூன்றும்பாட்டு. ப்ரஹ்மருத்ரர்களை எண்ணினால், பின்பு தன்னை யெண்ணும் படியான முதன்மையையுடையான இந்த்ரன் கஞ்சித்கரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

மூ—என் தம்பிரானு ரெழிற்றிருமார்வற்குச்

சந்த மழகிய தாமரைத் தாளந்த

இந்திரன்னு மெழிலுடைக் கிண்கிணி

தந்துவனாய்நின்றன்னுலேலோ தாமரைக்கண்ணனே தாலேலோ. ஈ.

பதவுரை.

என்—எனக்கு

தம் பிரானுர் - ஸ்வாமியாய்

எழில்—அழகிய

திருமார்வற்கு—திருமார்வையுடையவனுப்

அழகிய சந்தம்—அழகியநிறத்தையுடைய

தாமரைத் தாளந்த—தாமரைப் பூபோன்ற

திருவடிகளையுடையவனு உனக்கு

இந்திரன்தானும்—தேவந்தானும்

எழில் உடை—அழகை உடையதான

கிண்கிணி—கிண்கிணியை

தந்து—கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்து

உவனுப் நின்றான்—*அதூர விபரக்ஷ்டனாப்

நின்றான்;

தாலேலோ—;

தாமரைக்கண்ணனே!—தாமரைபோன்ற திரு

க்கண்களையுடையவனே!

தாலேலோ—;

* அதூரவிபரக்ஷ்டன்—ஸமீபத்திலும் தூரத்

திலுமின்றியே மத்யஸ்தனுயிருக்குமவன்.

வ்யா. என்னித்யாதி. என் தம்பிரானுர் எழில் திருமார்வற்கு. எழில் - அழகு. என் தம்பிரானுரென்கிறவிதா - திருமார்பினமுகுக்குத் தோற்றுச்சொன்ன வார்த்தை. சந்த மித்யாதி. சிவப்பாலும் விகாஸாதிகளாலும் நிறமழகிய தாமரைப் பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளை யுடையவனுக்கு. இந்திரனித்யாதி. த்ரைலோக்ய நிர்வாஹகனான முதன்மைபையுடைய இந்த்ரன் தானும், அழகை யுடைத்தான கிண்கிணியைக் கொடுவந்து ஸமர்ப்பித்து ஸ்வரைச்யம்தோற்ற அதூர விபரக்ஷ்டனாப் நின்றான், தாலேலோ. தாமரையித்யாதி. கிஞ்சித்தகரித்தவர்களைக் குளிரக் கடாஷிக்கும் தாமரைபோன்ற திருக்கண்களை யுடையவனே! தாலேலோ. ... * ஈ.

அ. நாலாம்பாட்டு. இந்த்ரனுக்குக் கிழாய், தனித்தனி ப்ரதாரதான தேவர்கள் ஸமுதாயேந பண்ணின கிஞ்சித்தகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ—சங்கின் வலம்புரியுஞ் சேவடிக் கிண்கிணியும்

அங்கைச் சரிவளையு நாணு மரைத்தோடரும்

அங்கண் விசம்பிலமரர்கள் போத்தந்தார்

சேங்கட் கருமுகிலே தாலேலோ தேவகிசிங்கமே தாலேலோ ச.

பதவுரை.

சங்கில்—சங்குகளில் சிறந்த

வலம் புரியும்— வலம்புரிச் சங்கமும்

சே அடி— செவ்விய திருவடிகளில் சாத்தத்

தருந்த

கிண்கிணியும்— சத்தங்கியும்

அம் கை— அழகிய திருக்கைக்கு அலங்

காரமான

சரி வளையும்— முன்கைவளைகளும், திருந்

தோள்வளைகளும்

நாணும் - திருமார்வில் சாத்தத்தக்க பொன்

நாணும்

அரை தொடரும்— அரைநாணும்
(ஆகியஇவற்றை,)

பெரும் கண்— அழகியதாய் விசாலமான
பிதற்றில்— ஸ்வர்காதி லோகங்களிலுள்ள
அடர்த்திகள்— தேவர்கள்
பொத்தந்தகார்— கொடுத்தனுப்பினார்கள்,
செம் கண்— சிவந்த கண்களையும்

கரு முகிலே!— தறுத்தமேகம்போன்ற வடி
வையு முடையவனே!

தாலேலோ-;

தேவகி— தேவகிப் பிராட்டியின் வயிற்றில்
பிறந்த

சிங்கமே!—சிங்கக்கன்றுபோன்ற பிள்ளாய்!
தாலேலோ-;

வ்யா. சங்கித்யாதி. சங்குகளில் வைத்துக்கொண்டு உத்கர்ஷ்டமாய் மங்களாவதூ
மான வஸம்புரியும், சிவந்த திருவடிகளிலே சாத்தத்தக்க சதங்கையையும். “சேவடி கிண்
கிணி” பென்சையாலே, “கிண்கிணி” யென்று-பாதச்சதங்கையைச் சொல்லுகிறது. அங்கைச்
சரித்தியாதி. அழகிய திருக்கைக்கு ஆபரணமான முன்கைச்சரிகளும், திருத்தோள்வளைக்
களும், திருமாற்புக்கலங்காரமாகச் சாத்தத்தக்க நானும், அரை வடமும். அன்றிக்கே, அரைத்
தொடரோட்டைச் சேர்த்துப்பாலே, நானென்றது - அரைநாணுகவுமாம். அங்கணித்தியாதி. அழ
கியதாய் இடமுடைத்தான ஸ்வர்காதி லோகங்களில் தேவர்கள் வாழிப்டார்கள். செங்க
ணித்தியாதி. ஓராபரணமும் வேண்டாதபடி தாமரை பூத்த காளமேகம்போலே சிவந்த
திருக்கண்களோடே சேர்ந்த ச்யாமளமான வடிவையுடையவனே! தாலேலோ. தேவகியித்
யாதி. தேவகிப் பிராட்டியவயிற்றில் பிறப்பாலே ஸிஹ்மக்கன்றுபோலே யிருக்கிற செருக்
கையுடையவனே! தாலேலோ. ச.

அ. நீந்தாம்பாட்டு. உத்தரதிக்கபாலனும் உதாரண வைச்சுவணன் கிஞ்சித்திரித்த
படிபைச் சொல்லுகிறது.

மூ. — எழிலார் திருமார்க்கேற்கு மிவையென்று
அழகிய வைம்படையு மாறமுங்கொண்டு
வழுவில் கொடையான் வழிச்சிராவணன்
தொழுதுவனாய் நின்றான் தாலேலோ தாமணிவண்ணனே தாலேலோ ரு;

பதவுரை.

எழில் ஆர்— “அழகு விஞ்சியிருந்துள்ள
திரு மார்க்கு— பிராட்டி உறையும் மார்
வில் சாத்துகைக்கு
இவை ஏற்கும்—இவை பொருந்தியிருக்கும்”
என்று— என்றெண்ணி
அழகிய— அழகியதான
படையும்— பஞ்சாபுதமாகிற ஆபரணத்
தையும்
ஆமும்— முத்துவடத்தையும்
கொண்டு— எடுத்துக்கொண்டு

வழு இல்— சூற்றம் அற்ற
கொடையான்— தாநத்தையுடையனான
வயிச்சிராவணன்— வைச்சுவணன்
தொழுது— (இதைத் திருவுள்ளம்பற்றவேணு
மென்று) அஞ்ஜலிபண்ணிக்கொண்டு
உவனாய்— அதாரவிபரகர்ஷ்டனாய்
நின்றான்—;தாலேலோ-;
தூ— பரிசுத்தமான
மணி வண்ணனே— நீலமணிபோன்றவாண்
த்தையுடைய கண்ணனே!
தாலேலோ-;

(௫) க-பத்து, க- திருமொழி, இ-க-பாட்டு- எழிலார் - ஒதக்கடல்- விபாக்கியானம். எங

வ்யா. எழிலித்யாதி. வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படி அழகு மிக்கிருந்துள்ள திருமார்புக்குச் சேருமിവையென்று. அழகியவித்யாதி. அழகியதாயிருந் துள்ள ஸ்ரீபஞ்சாயுதமாகிற ஆபரணமும் *கோலமாமணியாரமும் கொண்டு. வழுவிலித்யாதி. கொடுத்திக் கொள்ளுதல், கொடுக்க முசித்தல்செய்கையாகிற குற்றமில்லாத கொடையையு டையவனான வைச்ரவணன். அரவை, “அரா” என்னுமாபோலே, “வைச்ரவணன்” என்கிறவித்தை, வயிச்சிராவணனென்கிறது. தோழுதித்யாதி. இத்தை யங்கேரிக்கவேணு மென்று அஞ்ஜலிபண்ணிக்கொண்டு அதுரவிப்ர கர்ஷ்டனாய் நின்றான், தாலேலோ. தூமணி யித்யாதி. ஓராபரணமும் வேண்டாதபடி பழிப்பற்ற நிலத்தம்போலே யிருக்கிற வடிவை யுடையவனே! தாலேலோ. ௫

அ. ஆறம்பாட்டு. பச்சிம திக்பாலனாய் ஸமுத்ராதிபதியான வருணன் கிஞ்சித்க ரித்தபடிபைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—ஒதக்கடலி லோளிமுத்திரோமும்

சாதிப்பவளமுஞ் சந்தச் சரிவளையும்

மாதக்கவேன்று வருணன் விதேந்தான்

சோதிச் சுடர்முடியாய்! தாலேலோ சுந்தரத்தோளனே தாலேலோ. கூ

பதவுரை.

ஒதம்— அலைவெறியாகின்ற

கடலில்— ஸமுத்ரத்தில் உண்டாய்

ஒளி— ஒளியை உடையதான

முத்தின்— முத்துக்களாலே கோக்கப்பட்ட

ஆரமும்— ஹாரத்தையும்

சாதி— (ரல்) ஜாதியிலுண்டான

பவளமும்— பவளவடத்தையும்

சந்தம்— அழகியதான

சரி— முன்கை வளைகளையும்

வளையும்— தோள் வளைகளையும்

மாதக்க என்று— “விலையில் சிறந்ததாய் தகு தியாயிருந்துள்ளவை” என்று

வருணன்— வருணதேவனானவன்

விதித்தான்— கொடுத்தனுப்பினான்

சோதி சுடர்—மிக்கதேஜஸ்ஸை உடைத்தான

முடியாய்!— கிரீடத்தையுடையவனே!

தாலேலோ-;

சுந்தரத்தோளனே!— அழகிய தோள்களை

யுடையவனே!

தாலேலோ.

வ்யா. ஒதமித்யாதி. திரைக்கிளப்பத்தை யுடைத்தான கடலிலே யுண்டாய் ஒளி யோடே கூடின முத்துக்களாலே சேர்க்கப்பட்ட ஆரமும். அதுக்கு பரபாகமாய்ப்படி ஆக்க னன்றிக்கே ஜாதியமான பவளப்படியும். சந்தச்சரிவளையும். திருக்கைக்குத் தகுதியாய்ப்படி அழகியதாயிருந்துள்ள சரிகளும் வளைகளும். மாதக்கவித்யாதி. ஆதிராஜ்ய ஸௌசுகமாய் மிக்க தேஜஸ்ஸை யுடைத்தான திருவபிஷேகத்தை யுடையவனே! தாலேலோ. சுந்தரத்தோ ளித்யாதி. ஆபரணங்கள் மிகையாய்ப்படி அழகிய திருத்தோள்களை யுடையவனே! தாலேலோ.

அ. ஏழாம்பாட்டு. திவ்யமகிஷிகளில் ப்ரதாரையான பெரிய பிராட்டியார் வரவிட்ட உபஹாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—காஞார் நறுந்துழாய் கைசெய்த கண்ணியும்
வாஞார் செழுஞ்சோலைக் கற்கதத்தின் வாசிகையும்
தேஞார் மலர்மேற் றிருமங்கை போத்தந்தாள்
கோனே! அழேலழேல் தாலேலோ குடந்தைக் கிடந்தானே! தாலேலோ. எ

பதவுரை.

தேன் ஆர்— தேன் நிறைந்துள்ள
மலர்மேல்—செந்தாமரை மலர்மேலுறைகின்ற
திரு மங்கை—பெரிய பிராட்டியார்
கான் ஆர்— காட்டில் உண்டான
நறு துழாய்—மணம்மிக்க திருத்துழாயாலே
கை செய்த— கைத்தொழில் தோன்றப்பண்

கண்ணியும்— மாலைபையும்
வான் ஆர்— ஆகாசம் முழுதும் நிறையும்படி
செழும்— செழுமைதங்கிய
சோலை— சோலைசெய்து நிற்கிற

கற்பகத்தின்— கற்பகப்பூவாலேசெய்த
வாசிகையும்— திருநெற்றிமாலைபையும்
போத்தந்தாள்— கொடுத்து அனுப்பினாள்;
கோனே!— ஸர்வசேஷியானவனே!
அழேல்! அழேல்!! - அழாதேகொள்! அழா
தேகொள்!!,

தாலேலோ-;
குடந்தைக் கிடந்தானே!—திருக்குடந்தையில்
திருக்கண்வளர்ந்தருளினவனே!
தாலேலோ.

வ்யா. காஞாரித்யாதி. தன் நிலத்திலே வளருகையாலே தவழ்த்து பரிமளோத்தர
மாயிருந்துள்ள திருத்துழாயாலே கைத்தொழில் தோன்றப்பண்ணின திருபாலையும். வாஞா
ரித்யாதி. ஆகாசப்பரப்படங்கலும் நிறையும்படி அழகியதாய்ச் சோலை செய்து நிற்கிற கற்
பகப்பூவாலே செய்த திருநெற்றி மாலையும். தேஞாரித்யாதி. தேன்மாறாத செந்தாமரை
மலரின்மேலே நித்பவாஸம் செய்பா நிற்பாளாய், (சு) ‘யுவதிஸு காராரிணீ’ என்னும்
பருவத்தை யுடையளான பெரியபிராட்டியார் வரவிட்டாள். கோனேயித்யாதி. எல்லாரும்
கிஞ்சித்கரிக்க வேண்டும்படி ஸர்வ சேஷியா யுள்ளவனே! அழாதேகொள் அழாதேகொள்
தாலேலோ. குடந்தையித்யாதி. அந்த மேன்மைக் கெதிர்த்தட்டான நீர்மை தோன்றத்
திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தவனே! தாலேலோ. எ

அ. எட்டாம்பாட்டு. பெரிய பிராட்டியாருக்கு அநந்தம் பரிகணிக்கையான ஸ்ரீ
பூம்பிராட்டி வரவிட்ட உபஹார விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—கச்சோடு போற்குரிகைக் காம்பு காகவளே
உச்சிமணிச் சுட்டி யோண்டாணிறைப் டொழ்பு
அச்சுதனுக் கென்றவநியார் போத்தந்தாள்
நச்சு முலையுண்டாய்! தாலேலோ நாராயண அழேல் தாலேலோ அ.

பதவுரை.

கச்சோடு—திரு அரைப்பரியட்டத்தின்மேல்
கட்டுமதான கச்சோடேகூட

பொன்— ஸ்பர்ஹணியமான
நரிகை— உடைவாளியும்

காம்பு— || சிறுக்காம்பின் செலைபையும்
காகம்— பொன்னால் செய்யப்பட்ட

|| சிறுக்காம்பன்சேலை- சிறிய கீற்றுக்களை யுடைய
வஸ்தர்.

(சு) “யுவதிச்ச குமாரிணீ”

வளை— தோள்வளைகளைபும்
உச்சி— திருமுடியின்மேல் சாத்தத்தக்க
மணி— ரத்தங்கள்இழைத்த
சுட்டி—திருநெற்றியில் சாத்தும்சுட்டியையும்
ஒண் தோள்— ஒள்ளிய தானையுடைத்தாய்
நினை— ஒழுங்கான
பொன் பூ— பொற்புவையும்

அச்சுதனுக்குஎன்று— “அடுத்தாரை ஒருகா
லும் நமுவவிடாதவனுக்கு” என்று
அவனியாள்— ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியானவள்
போத்தந்தாள்— வரவிட்டாள்
நஞ்சு முலை— விஷமேற்றின (பூதநையின்
முலையை
உண்டாய்!— உண்டவனே!
தாலேலோ-;
நாராயண!; அமேழல்; தாலேலோ-;

வ்யா. கச்சித்பாதி. திருவரையில் சாத்தின பரியட்டத்தின் மேலே கட்டுமதான
கச்சோடே அதிலே சொருகத்தக்க அழகிய சுரிகையாகிற ஆபுதமும், திருவரைக்கு அது
குணமாகச் சாத்தும் சிறுக்காம்பன் சேலையும், திருத்தோள்களுக்கு அலங்காரமான பொன்
வளையும், திருமுடியிலே சாத்துகைக்கு ரத்தாலங்கர்தமான சுட்டியும், ஒள்ளியதானையுடைத்
தாய், திருமுடியிலே ஒழுங்குபடச் சாத்துகைக்கிடான பொற்புவும். அச்சுதனித்யாதி. ஆச்
ரிதரை ஒருகாலமும் நமுவவிடாதவனுக்கென்று ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி வரவிட்டாள். நச்சுமுலை
யித்யாதி. பூபாச நிர்வாகம் பண்ணுகைக்கு அடியிட்டி, பூதநையை முடிக்கைக்காக அவளு
டைய நஞ்சேற்றின முலையை யுண்டவனே! தாலேலோ. நாராயணவித்யாதி. உபயவிபூதியி
லுள்ளாரும் கிஞ்சித்கரிக்க வேண்டும்படி உபயவிபூதி நாதத்வ ஸஞ்சகமான நாராயணசப்த
வாச்யனுனவனே! அழாதே கொள் தாலேலோ. அ

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. அவதாரகாலத்திலே ஒக்கப்பிற்றது இத்தலையைப் பேணிப்
போன பாந்தவ விசேஷத்தாலே கீழ்ச்சொன்னவர்க ளெல்லாரிலும் வ்யாவர்த்தையான
தூர்க்கை, தன்னுடைய ஸ்நேஹாநுகுணமாகப் பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—மெய் திமிரு நானப்பொடியோடு மஞ்சளும்

செய்ய தடங்கண்ணுக் கஞ்சமுஞ் சிந்தாமும்

வெய்ய கலைப்பாகிக் கொண்டு ளளாய் நின்றாள்

அய்யா வமேலமேல் தாலேலோ வரங்கத்தணையானே! தாலேலோ கூ.

பதவுரை.

மெய்— திருமேனியிலே

திமிரும்— பார்த்திக்கைக்கு நடான

நானப்பொடியோடு — கஸ்தூரி, கருப்பூசம்,

சந்தனம்முதலியஸ்கந்தப்பொடியோடுகூட

மஞ்சளும்— மஞ்சள் பொடியையும்

செய்ய— சிவந்ததாய்

தடம்— விசாலமான

கண்ணுக்கு— கண்களில் சாத்துகைக்குத்

தகுதியான

அஞ்சனமும்— மையையும்

செந்தாமரம்— விந்தூரத்தையும

வெய்ய— வெவ்விய

கலை— ஆண்மாலை

பாகி— வாஹநமாகவுடைய தூர்க்கையானவள்

கொண்டு— எடுத்துக்கொண்டு

உவளாய் நின்றாள்—அதூரவிபரகர்ஷ்டையாய்
நின்றாள்,

அய்யா!—ஸ்வாமியானவனே!

அமேழல்! அமேழல்!-, தாலேலோ-;

அரங்கத்து அணையானே— திரு அரங்கத்தில்
அரவணையில் பள்ளிகொண்டருளுமவனே!
தாலேலோ.

வ்யா. மெய்யித்யாதி. திருமேனியிலே மந்திக்கைக் கீடான சந்தந கஸ்தூரீ கர்ப்ப பூராத்ரி ஸுகந்ததர்வ்ய ஸமுதாய ரூர்ணத்தோடே நிறம்பெறச் சாத்தத்தக்க மஞ்சள் பொடியும், சிவந்து புடை பரந்து நீண்ட திருக்கண்களுக்குச் சாத்துகைக்குத் தகுதியான அஞ்சந மும், திருநெற்றியில் அழகுபெறச் சாத்துகைக்குச் சிந்துமும். வெய்யவித்யாதி. வெவ்விதான கலையை வாகநமாகவுடைய தூர்கையானவள் கொண்டுவந்து அநூரவிப்ரகர்ஷ்டையாய் நின்றாள். அய்யாவித்யாதி. ஸர்வஸ்வாமியானவனே அழாதே கொள் அழாதே கொள் தாலேலோ. அரங்கத்தித்யாதி. அந்தஸர்வஸ்வாமித்வத்தை நிர்வஹிக்கைக்கீடாகக் கோயிலில் திருவரவணையிலே பள்ளிகொண்டருளினவனே ! தாலேலோ. அன்றிக்கே, வெய்ய கலைப்பாகி என்கிறது, வெம்மை - விருப்பத்துக்கு வாசகமாகையாலே ஸ்பர்ஹணியமான கலைகளை நாவிலே நின்று நடத்துகிற ஸர்வவதியைச் சொல்லுகிறதாய், அடியிலே எல்லாருக்கும் ப்ரதானாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மாவுக்கு ப்ரதான மஹிஷியானவள் பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லுகிறதென்று வாக்யார்த்தமாக்கி, மேலடைய, அதுக்குச்சேர நிர்வஹிக்கவுமாம்.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—வஞ்சனையால் வந்த பேய்ச்சி முலையுண்ட
அஞ்சனவண்ணனை யாச்சி தாலாட்டிய
செஞ்சொன் மறையவர் சேர்புதுவைப் பட்டன் சொல்
எஞ்சாமை வல்லவர்க்கில்லை யிடர்தானே யு.

பதவுரை.

வஞ்சனையால்வந்த — பேய்வடிவைமறைத்து,
தாய்வடிவு கொண்டு வந்த
பேய்ச்சி— பூதனையின்
முலை— முலையை
உண்ட— அவள் முடியும்படி உண்ட
அஞ்சனவண்ணனை—கரியமேனியை உடைய
கண்ணனை
ஆய்ச்சி— தாயான யசோதை
தால் ஆட்டிய— தாலாட்டின படுகளை
செம் சொல்— செவ்விய சொல்லை உடைய
மறையவர்—வேதத்தை நிரூபகமாக உடைய
வர்கள்

சேர்— சேர்ந்துவந்ததிக்கிற
புதுவை—ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்த
பட்டன் — ப்ரஹ்மேஹத்தமரான பெரி
யாழ்வார் அருளிச்செய்த
சொல்— பாசாங்களை
எஞ்சாமை— குறைவுபடாமல்
வல்லவர்க்கு— ஓதவல்லவர்களுக்கு
இடர்தான்— துன்பமானது
இல்லை— இல்லைபாம்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா. வஞ்சனையித்யாதி. “தாயாய்வந்தபேய்” என்கிறபடியே பேயான தன் வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவைக் கொண்டு வஞ்சித்து வந்த பூதநையுடைய முலையை, அவள் தாயாய்வந்தாற்போலே, தானும் பிள்ளையாய்க்கொண்டு, தாய்முலை யுண்ணுமாபோலே உண்ணு நிற்கச்செய்தே அவள் முடியும்படியாக உண்ட. அஞ்சனவண்ணனை. விரோதிபோ கப்பெற்றோமென்னும் ஹர்ஷத்தாலே திருமேனியிற் பிறந்த புகரைச் சொல்லுகிறது. ஆச்சி யித்யாதி. மாதாவான யசோதைப்பிராட்டி தாலாட்டினபடுகளை. செஞ்சொலித்யாதி. யதா

சூதவாதிபாகையாலே செவ்வியசொல்லை யுடைத்தான வேதத்தைத் தங்களுக்கு நிபுணமாக வுடையவர்கள் சேர்ந்து வர்த்துக்கிற பூநீவில்லிபுத்தூரில் பாண்டிணைத்தாயான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த சப்தத்தை. எஞ்சாமையித்யதி. ஸங்கோசமற அதுகரிக்கவல்லவர்களுக்கு உரு துக்கமில்லை.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சாணம்.

அடிவாவு.—மாணி உடை என் சங்கின் எழி லோதக்
காஞர் கச்சு மெய் வஞ்சனை தன்.

(*)

ஆக - திருமொழி, ந. - க்கு, பாட்டு-சக.

அ. கீழிற்றிருமொழியிலே - யசோதைப் பிராட்டி. அவனுடைய சைசவாதுருணமாக அழகையை மாற்றிக் கண்வளர்ப்பண்ணுகைக்காகச் சாட்டிக்கொண்டு தாலாட்டின பச்சாரத்தை தத்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு தாமும் அப்படி அருளிச்செய்தார்; இனிமேல், தெராட்டில் பருவம்போய், தவழ்ந்து விளையாடத்தக்க பருவமானபின்பு அவன்*ரீனிவாழ்ந்ததேபோன்று தவழ்ந்து புழுதியனைவது, சந்தரீன யழைப்பதான பச்சாரத்தை, அவன் அதுபவித்து அவனுக்குகப்பாகச்சந்தரீன வரச்சொல்லித் தான்பலகா லும் அழைத்தபச்சாரத்தை, தாமும் அதுபவியுருவமாகப் பேசி யினியாகிறார். பரமபதத்தில்(க)“சுவாக்ஷரம்” என்கிறபடியே பெருமதிப்பனாய் ஒருவார்த்தை சொல்லக்கடவ னன்றிக்கே, தன்னோடொக்க முகம்பார்த்து வார்த்தை சொல்லுகைக்கு ஒரு தத்வாந்தர மில்லாமையாலே அநாதரித் திருக்குமவன், லீலாவிபூதியிலே ஸம்ஸாரி ஸம்ரகஷணர்த்தமாகத் தன் இச்சையாலே இதர ஸஜாதிபனாய் வந்தவதரித்து அவதாரத்தின் மெப்ப்பாடு தோற்ற சைசவாத்வவஸ்ததைகளை அடைந்து தத்தவஸ்த்தாதுருணமாகச்செய்த சேஷ்டிதாதினை அதுஸந்தித்தால் சுமயர்வற மத்தில மருளப்பெறுகையாலே அவன் மேன்மையையும் நீர்மையையும் தெளிபக்கண்டவர்கள் அதிலே வித்தராய் அதுபவிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிதே. மற்றுள்ள வாழ்வார்களையும்போலன்றிக்கே இவ்வவதாரவிஷயத்தில் அதுபிரேமாதிரியத்தாலே கோபஜந்தகை ஆஸ்த்தாநடப் பண்ணி, இவ்வவதார ஸமெல்லாம் அதுபவிப்பதாக இழிந்தவிவர் அவனுடைய பாலசேஷ்டிதங்களில் ஒன்றும் நமுவவிடாரிதே; ஆகையாலே, அவன் புழுதியனைவது சந்தரீன அழைப்பதான சேஷ்டிதங்களை தக்காலத்தில் யசோதைப் பிராட்டி அதுபவித்தாற்போலே தாமும் அதுபவித்துப் பேசுகிறார்.

மு.—தன்முகத்துச்சட்டித் தூங்கத்தாங்கத் தவழ்ந்துபோய்
போன்முகக் கிண்கிணியார்ப்பப் புழுதியனைகின்றான்
என் மகன் கோவிந்தன் கூத்தினை யிளமாமதீ !
நின்முகங் கண்ணுளவாகி னீயிங்கே நோக்கிப்போ: க.

பதவுரை.

தன் முகத்து— தன் முகத்தில் (வினக்கு
கன்ற)
சுட்டி— சுட்டியானது
தூங்கத்தூங்க— பலகாலும் அசையுப்படி
யாகவும்
பொன் முகம்—அழகிய முகத்தையுடைய
கண்கணி— கண்கணியானது
ஆர்ப்ப— (கண்கண என்று) ஒலிக்கும்படி
யாகவும்
தவழ்ந்துபோய்— தவழ்ந்துபோய்
புழுதி— தெருப்புழுதியை
அணிகின்றான்— அணையாநின்றவனும்

என்மகன்— என்பிள்ளையான
கோவிந்தன்— கோவிந்தனுடைய
கூத்தனை— அழகிய சேஷர்களை
மா— மிகவும்
இளம்— இளமை பொருந்திய
மதி!— சந்தானே!
நின்முகம்— உன்முகத்தில்
கண்— கண்கள்
உளஆகில்— உண்டேயானால்
நீ இங்கே நோக்கி போ— நீ இங்கே பார்த்
துப்போ.

வ்யா. முதற்பாட்டு. தன்னித்யாதி. வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேன்.
மும்படியான தன் திருமுகத்திலே அழகுக்கு உடலாக ‡ நாலும்படிகட்டின சுட்டியானது
தவழுகைக்காகத் திருமுழையை நாலுக்கையாலே பலகாலும் அசையுப்படியாகவும் திருவன
யிலே சாத்திக்கிடக்கிற அழகிய முகத்தை யுடைத்தான கண்கணியானது தவநிக்கும்படி
யாகவும் தவழ்ந்துபோய்ப் புழுதியையாகின்றான். பொன்முகம் கண்கணியென்றது- சேவ
டிக்கண்கணியாகிற பாதச்சதங்கையாகவுமாம். அதிறே தவழும்போது மிகவும் சப்திப்பது.
என்மகனிட்யாதி. என்னுடைய பிள்ளையான கோவிந்தனுடைய, மனோஹாரிசேஷடிதத்தை.
இளமாமதி. இத்தைக்கண்டு கால் தாழ்ந்து நிற்கவேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே போகிற
அருமுகத்தை சந்தானே. இளமாமதி யென்றது இளமையால்மிக்க மதியென்றபடி. நின்முக
மித்யாதி. உன்னுடைய முகத்தில் கண்ணுண்டாமாகில் கண்படைத்த பாயோஜனம் பெறும்
படி நீ இங்கே பார்த்துப்போ.

... .. க

மு.—என் சிறுக்குட்ட னனைக்கோ ரின்னமு தேம்பிரான்
தன் சிறுக்கைகளாற் காட்டிக் காட்டி யழைக்கின்றான்
அஞ்சனவண்ணனோடாடலாட வறுதியேல்
மஞ்சின் மறையாதே மாமதி! மகிழ்ந்தோடிவா உ.

பதவுரை.

எனக்கு— எனக்கு
ஓர்— அத்விநியமாய்
இன் அமுது— மதுமாயான அமர்தம்போன்ற
வனும்
எம்பிரான்— எனக்கு உபகாரகனான
என் சிறு குட்டன்— என் சிறுப்பிள்ளை
யானவன்

தன்— தன்னுடைய
சிறு கைகளால்— சிறிய கைகளால்
காட்டிக் காட்டி— பலகாலும் உன்னையே
காட்டி
அழைக்கின்றான்— அழைப்பாநின்றான்,
அஞ்சன வண்ணனோடு— கறுத்த வடிவை
யுடைய இப்பிள்ளையோடுகூட.

‡ நாலும்படி- தொக்கும்படி.

ஆடல் ஆட— விளையாடல் ஆட

உறுதியேல்— சுருதியாகில்

மா— வடிவாலும் குளிர்த்தியாலும் உயர்ந்த

மதி!— சுந்தரனே!

மகிழ்ந்து— உகப்புத்தோற்ற

ஒடிவா— சுருட்டி இட்டுவா.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. என்சிறுக்குட்டன். என்னுடைய சிறுப்பிள்ளை. எனக் கோரின்னமுது. பருவத்தாலும் சேஷ்டிதங்களாலும் அக்விதியாய் இனிதான் அமர்தம் போலே எனக்கு ரஸாவஹனாவன். எம்பிரான். எனக்கு புத்தாய்வந்தவதரித்தம், தன் சேஷ்டிதங்களை மெல்லாம் அதுபவிப்பித்தும், இப்படியே எல்லாப்படியாலும் எனக்கு உபகாரகனாவன். தன்னித்யாதி. தனக்குத்தகுதியான சிறுக்கைகளாலே பலகாலும் உன்னை யே அழைப்பான். அஞ்சனமித்யாதி. கண்டவர்கள் கண்குளிரும்படி அஞ்சும்போலே யிருக்கிற திருநித்தையுடையன விவதினே விளையாடலாட வேண்டுமியாகில். மஞ்சரித்யாதி. மேசத்திலே சொருகி மறையாதே வடிவாலும் குளிர்த்தியாலும் சலாசபனான சுந்தரனே! “ நம்மார பழைக்கப்பெற்றோமே ” என்று உகந்து ஆதாரத்தோற்றக் கரி நடைபிட்டுவா. உ

மூ.—சுற்று மொளிடட்டு சூழ்ந்து சோதிபரட்டுவதும்
எத்தனை செய்யிலு மென்மகன் முகனேரோவ்வாய்
வித்தகன் வேங்கடவாண னுன்னை விளிக்கின்ற
கைத்தலநோவாமே யம்புனீ! கடிதோடிவா ஈ.

பதவுரை.

அம்புலி!— சுந்தரனே!

ஒளி— ஒளியை உடைய

வட்டம்— மண்டலமானது

சுற்று— சுற்றும்புழம்

சூழ்ந்து— சூழன்று

எங்கும்— எல்லாத்திசைகளிலும்

சோதி— ஜ்யோதிஸ்ஸாலே

பாந்து— வ்யாபித்து

எத்தனை செய்யிலும்— எல்லாம்செய்தாலும்

என்மகன்— என் குமாரனுடைய

முகம்— திருமுக மண்டலத்துக்கு

மேர் ஒவ்வாய்— எல்லாவிதத்தாலும் ஒத்த
வனாக மாட்டாய்

வித்தகன்— ஆச்சரியப் படத்துக்கவனாய்

வேங்கடம்— திருவேங்கடமலையில்

வாழ நன்— எழுந்தருளியிருக்கும்வன்

உன்னை— உன்னை

விளிக்கின்ற— உகந்து அழைக்கின்ற

கைதலம்— திருக்கைத்தலமானது

நோவாமே— நோவாதபடியாக

கடின— மிகவும் விசைந்து

ஒடிவா— நடைபிட்டுவா.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. சுற்றுகிறத்யாதி. ஒளியை யுடைத்தான மண்டலமானது அக்ஷயமாய்க்கொண்டு சுற்றும் சூழன்று அகனங்கமாய்க்கொண்டு எங்கும் தேஜஸ்ஸாலே வ்யாப்தமாய் எல்லாம் செய்தாலும். என்மகனிட்யாதி. என்மகனுடைய ஸ்வர்த்தமாய் ஜ்யோதிர்மயமான முகத்துக்கு (சு)ஸ்வதா ஸதாச மாகமாட்டாய், வித்தகனிட்யாதி. அழகாலும் குணசேஷ்டி தங்களாலும் விஸ்வரூபியனாய் துர்மாரிகளான உன்போல்வாரை அநாதரித்து.

* காணமுட வர் சமுமான வற்றை ஆதரித்துக்கொண்டு திருடலையிலே வர்த்திக்கிறவன், உன்னை ஆதரித்து அழைக்கிற திருக்கைத்தலம் கோவாநபடியாக அம்புலி! மிகவும் விரைந்தோடி வ... ..

மூ.—சக்கரக்கையன் றடங்கண்ணான் மலரவிழித்து
ஒக்கலைமேலிருந்துன்னையே சுட்டிக்காட்டுங்காண்
தக்கதறிதியேற் சந்திரா! சலஞ் செய்யாதே
மக்குட்பெருத மலடனல்லையேல் வாகண்டாய் ச.

பதவுரை.

சந்திரா— சந்திரனே!
சக்கரம்— திருவாழி ஆழ்வானே
கையன்— திருக்கையிலே கொண்டவன்
தடம்— சுண்ணாம்புநீர் தடமான
கண்ணால்— திருக்கண்ணால்
மலரவிழித்து— மலரப்பார்த்து
ஒக்கலைமேல் இருந்து— என் இடுப்பிலே
இருந்துகொண்டு
உன்னையே— உன்னைப்

சுட்டி காட்டும்காண்!— குறித்துக் காட்டா
நிற்கும் காண்!;
தக்கது— உனக்குத்தகுதியானத்தை
அறிந்தேயல்— உணருவாயாகில்
சலம் செய்யாதே— வெறுப்புச்செய்யாதே
[சலம்-கபடம்.]
மக்கள் பெருத— பிள்ளைகளைப் பெருத
மலடன்— வந்தயனாக
அல்ல வல்— அல்லாமற் போனாயாகில்
வாகண்டாய்!— வந்து நில் கிடாய்!.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. சக்கரக்கையன். * கருணாமிடம் பொருள் திருவாழியைக் கையிலே புண்டாயவன். இத்தால்- நீ வாராதொழிந்தால் உன்னை சிசுநிக்கைக்கிடான பரிகா முடையவனென்கை. தடங்கணித்யாதி. இடமுடைத்தான திருக்கண்களாலே உன்னளவில் பீர்த்தி தோற்ற மலரப்பார்த்து. ஒக்கலைமேலிருந்து. என்னுடைய மருங்கிலே யிருந்து உன்னையித்யாதி. வேறொன்றில் கண்ணையாதே உன்னையே குறித்துக்காட்டா நிற்குங்காண் தக்கதறிதியேல். உனக்குத்தகுதியானது அறிதியாகில். சந்திரா சலஞ்செய்யாதே. எல்லார்க்கும் ஆஹ்லாதகரனாயிருக்கிற நீ இவனுக்கு வெறுப்புச் செய்யாதே. மக்கணித்யாதி. பிள்ளைகள் பெருத வந்தயனல்லவாகில் வந்துகொடு நில் கிடாய். ச

மூ.—அழகிய வாயிலமுதலுற்றேளீவுறு
மழலைமுற்றாத விளஞ் சொல்லாவுன்னைக் கூவுகின்றான்
குழகன்சிரீதரன் கூவக்கூவ நீபோதியேல்
புழையிலவாகாதே நின்சேவி புகர்மாமதி. ரு.

பதவுரை.

புகர்— தேஜஸ்ஸையும்
மா— பெருந்தன்மையையுமுடைய
மதி!— சந்திரனே!
அழகிய— அழகான
வாயில்— திருப்பவளத்திலே

ஊறல்— ஊறாநின்றான்
அமுதம்— ஜலமாகிற அமர்த்தத்தோடேகூடி
தெளிவு உற— உருத்தெரியாததாய்
மழலை— மழலைத் தன்மைக்கு உள்ள
முற்றாத— முற்றாதது மில்லாதிருக்கிற

இளம் சொல்லால்— இளம் பேச்சாலே
உன்னை— உன்னை
கூவுகின்றான்— அழையாநின்றான்;
குழகன்— எல்லாரோடும் கலந்திருப்பவ
னும்
சிரீதரன்— பிராட்டியைத் திருமார்விலே
தரியா நின்றவனுமான இவன்

கூவக்கூவ— பலகாலும் மையாநிற்க
நீ போதி ஏல்— நீ போவாயேயானால்
நின் செவி— உன்காதுகள்
புழை இல— துளை இல்லாதவையாக
ஆகாதே!— ஆகாதோ?
[ஆகவே ஆகுமென்று கருத்து.]

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. அழகியவியாதி. அழகிய திருப்பவளத்திலே ஊருநின்ற ஜலமாகிற அமர்த்தத்தோடேகூடி உருத்தெரியாததாய் மழலைத்தனத்துக்குள்ள முற்றுதல் தானு மின்றிக்கேயிருக்கிற இளஞ்சொல்லாலே உன்னையழையாநின்றான். குழகன். கொடுத்தார் கொடுத்தார் முலைகளைல்லாமுண்டு, எடுத்தாரெடுத்தாரோடெல்லாம் பொருந்தியிருக்குங் கலப்புடையவன். சிரீதரன். கிழ்ச்சொன்ன நீர்மைக்கு எதிர்த்தட்டான மேன்மையை யுடையவன். ஸ்ரீதரத்வம் ஸர்வாதிகத்வ ஸஞ்சகமிதே. கூவக்கூவ நீபோதியேல். ஒருகால் போலே பலகாலும் அழையாநிற்க, கேளாதாரைப்போலே நீபோவுதியாகில். புழையித்யாதி. உன்னுடைய செவி துளையிலவாகாதோ. புழை-ஸுஷிரம். உன்னுடைய சர்வணைந்தரியத் துக்கு ப்ரயோஜனமில்லை யாகாதோவென்கை. புகர் மா மதி!. உன்னுடைய தேஜஸ்ஸுக்கும் பெருமைக்கும் போருமோ இது. ... * ரு.

மூ.—தண்டொடு சக்கராஞ்சார்ங்கமேந்துந் தடக்கையன்
கண்ணியில்கொள்ளக் கருதிக்கொட்டாவி கொள்கின்றான்
உண்டமுலைப் பாலருகண்டாயுறங்கா விடில்
விண்டணின் மன்னிய மாமதி! விரைந்தோடிவா. கூ.

பதவுரை.

விண்டனில்— ஆகாசத்தில்
மன்னிய— பொருந்திய
மா மதி!— வடிவில்பெருமைதங்கியசந்தானே!
தண்டொடு— (“கௌமோதகி”) என்னும்
கதையோடு
சக்கரம்— திரு ஆழியையும்
சார்ங்கம்— (“ஸ்ரீசார்ங்கம்” என்கிற) ததுஸ்
ஸையும்
எந்தும்— தரியாநின்ற
தடம்— விசாலமான
கையன்— கைகளையுடைய இவன்

கண்துயில் கொள்ள— திருக்கண்வளர்ந்தரு
ளுவதாக
கருதி— நினைத்து
கொட்டாவி கொள்கின்றான்— கொட்டாவி
விடாநின்றான்,
உறங்காவிடில்— கண்வளராமற்போனால்
உண்ட— அமுதுசெய்த
முலை பால்— முலைப்பாலானது
அரு கண்டாய்— ஜரிக்கமாட்டாது கிடாய்;
(ஆகையால், நீ,)
விரைந்து— த்வரையாக
ஒடி வா—ஒடிவா.

வ்யா. ஆறாம்பாட்டு. தண்டித்யாதி. கதையும் திருவாழியும் ஸ்ரீசார்ங்கமும் மற்றவிரண்டுக்கும் உபலக்ஷணம். ஏந்தும் தடக்கையன். இவற்றை, பூவேந்திருப்போலே ஸர்வகாலமும் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் இடமுடைத்தான திருக்கைகளை யுடையவன். இவை

தான் ஆபரண கோடியிலும் ஆயுதகோடியிலுமாயிரே யிருப்பது. இத்தால் - இவ்வழகை அநுபவித்து வாழலாயிருக்க, இவற்றின் வீர்பத்துக்கிலக்காய் முடிந்துபோகாதேவர்கள் ளென்கை, கண்டியிளித்யாதி. கண்வளர்ந்தருளுவதாக நினைத்து, அதுக்கு ஸ-உசகமாகக் கொட்டாவி கொள்ளாநின்றான். உண்டனித்யாதி. கண்வளர்ந்தருளா தொழியில், அழுது செய்தமுலைப்பால் ஜரியாது கிடாய். ஆனபின்பு விண்டனில் மன்னியமாமதீ விரைந்தோடிவா. உச்சஸ்த்தலத்திலே வர்த்தியாநிற்பானாய் வடிவிற்பெருமையையுடையன யிருக்கிற சந்த்ரனே! உன்னுடைய உயர்த்திக்கும் பகவதைக்குமீடாக ஸத்வாலுப்க்கொண்டு ஓடிவா. சு.

மூ.—பாலகனென்று பரிபவஞ்செய்யேற் பண்டொருநாள்

ஆலினிலைவளர்ந்த சிறுக்கனவனிவன்

மேலெழப்பாய்ந்து பிடித்துக்கொள்ளும் வெகுளுமேல்

மாலேமதியாதே மாமதீ! மகிழ்ந்தோடிவா.

பதவுரை.

மா மதீ!—பெருந்தன்மை தங்கிய சந்த்ரனே!
பாலகன் என்று— ‘இவன் சிறுப்பிள்ளை’

என்று நினைத்து

பரிபவம்— திரஸ்காரத்தை

செய்யேல்— செய்யாதேவர்கள்;

பண்டு ஒருநாள்— முன்பொருகாலத்திலே

ஆலின் இலை— ஆலந்தாரிலே

வளர்ந்த— திருக்கண்வளர்ந்த

சிறுக்கன் அவன்— சிறுப்பிள்ளையானவன்

இவன்— இவன்கான்;

வெகுளும் ஏல்— (இவன்) சிறிது நாகில்

[வெகுட்சி—கோபம்]

மேல் எழ பாய்ந்து— மேலெழக் குதித்து

பிடித்துக்கொள்ளும்— (உன்னைப்) பிடித்துக்

கொள்வான்;

(ஆகைபால்)

மாலே— இராம பெரியனானவன்விஷயத்தில்

மதியாதே— சிறியன் என்று அலச்சயதை

நினைபாமல்

மகிழ்ந்து— (“இவன் நம்மை அழைக்கப்பெற்

ருமே” என்னும்) உகப்பை

உடையனாய்க்கொண்டு

ஓடிவா. -

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பாலகனித்யாதி. இவன் சிறுப்பிள்ளையன்றோவென்று பரு வத்தைப்பார்த்துக் குறைய நினைக்கைபாகிற பரிபவத்தைப் பண்ணாதேவர்கள். பண்டொரு வித்யாதி. முன்பொருகாலத்திலே ஜகத்தையடையத் திருவாயிற்றிலே வைத்து, ஒரு பவனான ஆலந்தாரிலே கண்வளர்ந்த சிறுப்பிள்ளையானவன் இவன் கான். அந்த அகடிதகடரா ஸா மர்த்தயமெல்லா முடையவென்கை. மேலெழனித்யாதி. இவன் சிறுமாகில் மேலே எழக் குதித்து உன்னைப்பிடித்துக்கொள்ளும். மாலேயித்யாதி. ஆனபின்பு இப்படி பெரியனான வனைச் சிறியனென்று பரிச்சேதியாதே, பெருமையையுடைய சந்த்ரனே! உன் பெருமைக்கீ டாக ‘இவன் நம்மை அழைத்து அழைக்கப்பெற்றோமே’ என்னும் உகப்புத்தோற்ற ஓடிவா.

மூ.—சிறியனென் றென்னிளஞ்சிங்கத்தை யிகழேற் கண்டாய்

சிறுமைமயின் வார்த்தையை மாவலி யிடைச்சென்று கேள்

சிறுமைப் பிழைகொள்ளி னீயுமுன்றேவைக்குரியை காண்

நிறைமதி! நெடுமால் விரைந்துன்னைக் கூவுகின்றான். அ.

பதவுரை.

நிறை மதி!— பூர்ணசந்தரணே!
என்— என்னுடைய
இளம் சிங்கத்தை—சிங்கக்குட்டிபோன்ற பிள்
கையை
சிறிபன் என்று— சிறுப்பிள்ளையென்று
இகழீழல் கண்டாய்— அவமதி செய்யாதே
கொள்;
சிறுமையின் — இவன் பால்பத்தினுடைய
வார்த்தையை— சர்யாவிசேஷத்தை
மாவலி இடை— மஹாபலியிடத்திலே
சென்று கேள் — போய் கேட்டுக்கொள்;
சிறுமை— (“இப்படியுள்ளவன் விஷயத்தில்”)
சிறுமை நினைத்தவிது

பிழை கொள்ளில்—அபராதம்” என்று நினைத்
தாயானால்
(அப்போது,)
நீயும்— நீயும்
உன் தேவைக்கு—அவன் விஷயத்தில் தாஸ்ய
த்துக்கு.
உரியை காண்— தகுந்தவ னாவாய்;
நெடு மால்— ஸர்வாதிகளுள் இவன்
விரைந்து— த்வரித்து
உன்னை— உன்னை
கூவுகின்றான்— அழையாநின்றான்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு, சிறியனித்யாதி. பால் ஸிஹ்மம்போலே செருக்கையும்
வீர்யத்தைபு முடையனாயிருக்கிற என்னுடைய பிள்ளையை, பருவத்தைப் பார்த்துச் சிறுப்பி
ள்ளை பென்று அநாதரிபாதே கிடாய். சிறுமையித்யாதி. இவனுடைய பால்பத்தினுடைய
விசேஷத்தை வாமரனுப்ச் சென்று, தன்னை வசீகரித்து “மூவடி” என்று இரந்து இரண்
டடியாலே ஐகத்தையடைய வளந்து ஓரடிக்குத் தன்னைச் சிறையிலே வைக்கப்பட்ட மஹா
பலி பக்கவிலே சென்று கேட்டுக்கொள். சிறுமையித்யாதி. இப்படி யிருக்கிறவன் விஷயத்
தில் சிறுமையை நினைத்தவிது நமக்கு அபராதமென்று புத்திபண்ணுவுதியாகில், அப்போது
நீயும் அவன் திறத்தில் அடிமைக்கு ப்ராப்தன் காண். நிறையித்யாதி. பரிபூர்ணனான சந்
தரணே! ஸர்வாதிகளுள் வவன், பெரிய த்வரையோடே உன்னை யழையா நின்றான்; ஆன
பின்பு பூர்த்திக்கீடாக ஓடிவாவென்று கருத்து. அ.

மூ. —தாழியில் வேண்ணெய் தடங்கையார விழுங்கிய
பேழைவயிற் றெம்பிரான் கண்டாயுன்னைக் கூவுகின்றான்
ஆழ்கொண்ணெனை யெறியுமையுற வில்லையகாண்
வாழ்வுறுதியேன் மாமதி! மகிழ்ந்தோடிவா. கூ.

பதவுரை.

மா மதி!— பெருமையுடைய சந்தரணே!
தாழியில்— தாழியிலே சேர்த்திருந்த
வேண்ணெய்— வேண்ணெயை
தட— விஸ்தர்த்தமான
கை ஆர— கை நிறையும்படி
விழுங்கிய— அள்ளி அழுதுசெய்த
பேழை— விசாலமாய் பருத்த
வயிறு— திருவயிற்றையுடையனாய்

எம் பிரான் கண்டாய்— எங்கள் குலத்துக்கு
உபகாரகனாயிருக்கிறவன்காண்
உன்னை— உன்னை
கூவுகின்றான்— அழையாநின்றான்;
(அழைக்கச்செய்தேயும் நீ வராதிருந்
தால் உன் தலையை அறுக்கக்கூக)
உன்னை— உன்மேல்
ஆழி கொண்டு— திருவாழியைக்கொண்டு

எந்நீயும்— எறிவான்;
பேறுவு— இதில் ஒருமைச்சபம்
இல்லகான்— இல்லைகான்;

வாழ உறுதி ஏல்— நீ ஜீவிக்கவேண்டி யிருந்தாயாகில்
மகிழ்ந்து— ப்ரீதனாய்க்கொண்டு
ஒடிவா— ஒடிவா.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. தாழியித்பாதி. தாழியிலே சேர்த்திருக்கிற வெண்ணை யை அபிவிவேசாதிசயத்தாலே பெருவத்துக்குத்தக்க கையன்றோ வெண்ணுட்படி வெண் னையைக் கண்டவாறே விஸ்தீர்தமான கைநிறையும்படி அள்ளி அமுதுசெய்த. பேழை யித்பாதி. உள்ளுப்புக்க தீரவ்ய கௌரவத்தாலே விசைத்துப் பெருத்திருக்கிற திருவாயிற் றையுடையனாய் எங்கள்சூலத்துக்கு உபகாரகனாயிருக்கிறவன்கான் உன்னை யழைப்பா நிற்கிறான். இத்தால் - தன்பருவத்துக்கீடாக வெண்ணையை விரும்பி விழுங்கினுற்போலே யிருப்ப தொ ன்றுகான் உன்னை யழைக்கிறதுமென்கை. ஆழியித்பாதி. அவ் வெண்ணைய்த்நாழியை யாட்டாதபடி வைக்கில் கல்லைக்கொண்டு எறிந்து உடைக்குமாப்போலே, நீயும் வாராநிருக் கில் தலையை யறுக்கைக்காகத் திருவாழியைக்கொண்டு உன்னை யெறியும்; இதில் ஒருமைச் சப மில்லைகான். வாழவித்பாதி. அப்படி அவன் க்ரோதத்துக்கு விஷயமாய் முடிந்து போகாதே ஜீவிக்கவேண்டி யிருந்தாயாகில், பெருமையையுடைய சந்த்ரனே! உன் பெருமைக்கீடாம்படி ப்ரீதனாய் ஒடிவா. ... * ௭௦.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—மைத்தடங்கண்ணி யசோதை தன்மகனுக்கிவை
ஒத்தனசொல்லி யுரைத்தமாற்ற மொளி புத்தார்
வித்தகன் விட்சேத்தன் விரித்ததமிழிவை
எத்தனையுஞ் சொல்லவல்லவர்க் கிடரில்லையே.

பதவுரை.

மை— கறுத்த
தட கண்ணி— பெரிய கண்களை உடைபளான
அசோதை — யசோதையானவள்
தன் மகனுக்கு—தன் புத்தான இவனுக்கு
ஒத்தன்— நினைவுக்கும் சொல்லுக்கும் சேர்ந்
தவையான
இவை சொல்லி—இவற்றைச் சொல்லி
உரைத்த — சந்த்ரனே நோக்கிச்சொன்ன
மாற்றம் — பாசுரத்தை
ஒளி — தேஜஸ்வை உடைத்தான
புத்தார்—ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்தவராய்

வித்தகன் — மங்களாசாஸன ஸாஸ்த்ரரான
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
விரித்த— விஸ்தரித்து அருளிச்செய்தவார்
தமிழ்— த்ராவிடபாஷா ரூபமான
இவை— இப்பாசுரங்கள் பத்தையுள்
எத்தனையும்— ஏதேனும் ஒருபடியாக
சொல்ல வல்லவர்க்கு — ஓதவல்லவர்களுக்கு
இடர்— துக்கம்
இல்லை— ஒன்றுமில்லை.

(ஏ - அசை.)

வ்யா. மைத்தடங்கண்ணி அசோதை. கறுத்துப் பெருத்திருந் துள்ள கண்ணை யுடையளான யசோதை. அஞ்சுநத்தாலே அலங்கீர்தமாய்ப் பரந்திருந்துள்ள கண்ணையுடைய னென்னுதல்; * அஞ்சுவண்ணான விவனை அருவாதம் பார்த்துக்கொண் டிருக்கையாலே,

இவனுடைய திருமேனியின் நிறம் ஊறி, அத்தாலேமைத்து, இவன் பக்கல் ஸ்ரேஹத்தாலே விகலிதமான கண்ணாடிடையவ னென்னுதல். தன்னித்யாதி. தன்னுடைய புத்தான விவனு க்கு நினைவுக்கும் சொல்லுக்கும் சேர்ந்தவையாபிநுக்கிற இவற்றைச்சொல்லி மென்மையும் வன்மையும் தோன்றும்படியாகச் சந்தனைக்குறித்துச் சொன்ன பாசரத்தை. ஒளியித் யாதி. நிலமிதிதானே ஜ்ஞாநப்ரேமங்களை வினைக்கும் தேஜஸ்ஸை யுடைத்தான ஸ்ரீவில்லி புத்தூரில் மங்களாசாஸந ஸமர்த்தான பெரியாழ்வார் விஸ்தரித் தருளிச்செய்ததாய் த்ராவி டருபமா யிருக்கிற இவை பத்துப்பாட்டையும் எதேனுமொருபடி சொல்ல வல்லவர்களுக்கு துக்கமென்பது ஒன்றுமில்லை. க0.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவாவு. தன் என் சுற்றச் சக்கரம் அழகிய தண்டு

பாலகன் சிறியன் தாழி மை உய்ய.

(*)

ஆக - திருமொழி, ச - க்கு, பாட்டு-ருக.

அ. சித்திற்றிருமொழியிலே, அவன் நிலாமுற்றத்திலே யிருந்து புழுதியனைவனு, அர்புலியை யழைப்பதானபடியை, யசோதைப்பிராட்டி, தானதுபவித்து, அவைதன்னைச் சந்தனைப் பார்த்துச்சொல்லி, இவனோடே விளைபாடவேண்டி யிருந்தாயாகில் விரைந்துவா வென்று பலவேறுதுக்களாலும் அவனையழைத்த ப்ரகாரத்தை, தாமும்பேசி, பிற்காலமா யிருக்கச்செய்தே தக்காலம்போலே அவனுடைய அந்த சேஷடிதத்தை யநுபவித்தாராய் நின்றார்; இனிமேல் அவனுடைய பருவத்துக்கிடாக அவன் செங்கீரைபாடுகிறது காணவே னுமென்று ஆசைப்பட்டு, அவனைப் பலபடியாகப் புகழ்ந்து “ எனக்கு ஒருகால் செங்கீரை ஆடவேணும்” என்று பலகாலும் அபேக்ஷித்து அந்த சேஷடிதாஸத்தை அவனதுபவித்த படியைத், தாமும் தக்காலம்போலே அநுபவித்து, அவன் பேசினுற்போலே பேசி இனிய சாகிறார்.

அவனை ஸ்தோத்ரபூர்வகமாகச் செங்கீரை யாடவேணுமென்று பலகாலும் மபேக்ஷித் திறதும் அந்த சேஷடிதாநுபவம் பண்ணுகிறதுமே அவளோடு இவர்க்கு ஸாம்பம். * மபர் வறமதிநலம் பெற்றவராகையாலே அவன்படிக ளடங்கலும் ப்ரகாசிக்கையாலே தர்ம்பைப்பத் தாலே அவதாராந்தர சேஷடிதங்களையும் இவ்வவதாரநன்னில் உத்தரகாலசேஷடித விசே ஷங்களையும் பரத்வாதிகளிலுண்டானபடிகளையும், உகந்தருளின நிலங்களில் நிலையால் தோற் றுகிற குணவிசேஷங்களையு மெல்லாம் தம்முடைய ப்ரேமாதிசயத்தாலே இவ்வஸ்துவுக்கு விசேஷணமாக்கிக்கொண்டு புகழ்ந்து, அந்த சேஷடிதாஸத்தை அநுபவிக்கிறது இவர்க்கு விசேஷம். *

மு.—உய்ய வலகுபடைத்துண்ட மணிவயிறு!
 ஊழிதோறுழி பலவாலின் லை யதன்மேல்
 பையவ்யோகுதுயில்கொண்ட பரம்பரனே!
 பங்கயணையனத்தஞ்சனமேனியனே!
 செய்வவணின்னகலஞ் சேமமெனக்கருதிச்
 செல்வபொலி மகரக்காது திகழ்ந்திலக
 ஐய! எனக்கொருகாலாகே செங்கீரை
 யாயர்கள் போரேறே! ஆகேவாகேவே.

பதவுரை.

உய்ய— ஆத்மாக்கள் உஜ்ஜீவிக் கைக்காக
 உலகு— உலகங்களை
 படைத்து— ஸர்வடித்து [உண்டாக்கி]
 உண்ட— பின்பு அவற்றை உள்ளே வைத்து
 ரகித்த
 மணிவயிறு!— அழகிய வயிற்றை உடைய
 வனே!
 பல ஊழி ஊழி தோறு— பல கல்பங்கள்தோ
 றும்
 ஐயின் லை அதன்மேல்— ஒரு ஆவிலையின்
 மேலே
 பைய— மேள்ள [அவ்வாலில் அசைபாத
 படி]
 உயோகுதுயில் கொண்ட— யோகநித்தை
 பண்ணியருளின
 பரம்பரனே!— பரனில்காட்டிலும் பரனாயி
 ருக்குமவனே!
 பங்கயர்— தாமரைமலரை ஒத்ததாய்
 நின்— நீண்டிருக்கிற
 நயனம்— திருக்கண்களை உடையனாய்
 அஞ்சனம்— மைபோன்ற
 மேனியனே!— திருமேனியை உடையவனே!
 செய்வவன்— செந்தாமரையிற் பிறந்த பிராட்
 டிக்கு வாஸஸ்த்தாநமான

நின் அகலம்— உன் திருமார்வானது
 சேமம் என— ரகசியை உடைத்தாக வே
 னும் என்று
 கருதி— நினைத்து
 செல்வு பொலி— ஐச்வர்ய ஸம்ர்த்திக்குச்
 குறிப்பான
 மகரம்— திருமகரக் குழைகளோடு கூடின
 காது— திருக்காதுகளானவை
 திகழ்ந்து இலக— மிகவும் விளங்க
 ஐய!— ஐயனே!
 எனக்கு— எனக்கு
 ஒருகால்— ஒருவிசை
 செங்கீரை ஆடுக— \$ செங்கீரை ஆடிவருவ
 வேணும்
 ஆயர்கள்— இடைபார்களுக்கு பம்பலாய்
 போர்— யுத்தேதாந்முகமான
 ஏறே!— ரிஷபம்போலே செருக்கி இருந்
 திறவனே!
 ஆடுக! ஆடுக!— ஆடவேணும் ஆடவே
 ணும்!!

\$ செங்கீரை— தாய்மார் முதலானார் பிள்ளை
 களைத் தாங்களே அசைத்து ஆடுவிப்பதொரு நந்தந
 விசேஷம்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. உய்யவித்யாதி. கரண களேபர விதூராய் (க) போகமோகந்.
 சூர்யாய்க் கிடக்கிற ஆத்மாக்கள் உஜ்ஜீவிக் கைக்கு உறுப்பாக லோகத்தை ஸர்வடித்து,
 பின்பு அவாந்தரப்ரளயம்வர, அதில் அழியாதபடி உள்ளேவைத்து நோக்கின அழகிய திருவ

(க) ஹோ மஹோக்ஷஸூருநு.

யிற்றை யுடையவனே. ஊழிதோறித்யாதி. ப்ரவாஹுருபேண வருகிற பல கல்பங்கள் தோறும் ஜகத்தை யடங்க விழுங்கின திருவயிற்றோடே ஒரு பவனான ஆவிலையின்மேலே அது அசையாதபடி மெள்ள யோகநித்ரை பண்ணின பராத்ரணாவனே. பங்கயமித்யாதி. அந்த ஸ்வஸ்மா த்ரத்வஸூசகமாய் விகாஸாதிகளால் தாமதையை ஒருபோலியாகச் சொல்லாம் படியாய், அவ்வளவன்றிக்கே நீண்டிருக்கிற திருக்கண்களை யுடையனாய், அதுக்கு பரபாகமாய் அஞ்சனம்போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடையவனே. செய்யவளித்யாதி. பெரிய பிராட்டியாருக்கு வாஸஸ்த்நாமான உன்னுடைய திருமார்வானது இந்த நீர்த்தத்தால் அசையாதே ரகசியையுடைத்தாகவே னுமென்று நினைத்துக்கொண்டு ஸீச்வரபஸம்ர்த்துக்கு ஸூசகமான திருமகரக்குழைகளோடு கூடின திருக்கூறுகளானவை உஜ்ஜ்வலமாய்க்கொண்டு விளங்க. ஐயவித்யாதி. ஐயனே! என்பொருட்டாக ஒருகால் செங்கீரையாடி யருளவே னும். ஆயர்கனித்யாதி. ஆயர்களுக்கு என்னுடையவனென்னும்படி பவ்பனாய், அத்தாலே யுத்தோந்முகமான ரிஷபம்போலே செருக்கிரிருக்கிறவனே! ஆடி யருளவே னும் ஆடி யருளவே னும். செங்கீரையாவது- தாய்மார் முதலானார், பிள்ளைகளைந்தாங்களே அசைக்காடுவிப்பதொரு நீர்த்த விசேஷம்.

... .. க.

மூ.—கோளரியின்னுருவங்கொண்ட வுண்ணுடலங்
குருதிதழம்பியெழக் கூருகிராற்குடைவாய்!
மீளவவன்மகனை மெய்ம்மைகொளக்கருதி
மேலையமரர் பதிமிக்கு வெகுண்பேரக்
காளான்மேகமவை ஈகல்லோகோர்பொழியக்
கருதிவரைக்குடையாக் காலிகள் காப்பவனே!
ஆளவேனக்கொருகா லாகுகசெங்கீரை
ஆயர்கள்பொரேறே யாகுவாகுவே. உ.

பதவுணா.

கோள் அரியின்— மிடுக்கை உடைய நரசிங்
கத்தின்
உருவம் கொண்டு— வேஷத்தை தரித்துக்
கொண்டு
அவுணன்— ஹிரண்யாஸூரனுடைய
உடலம்— சரீரமானது
குருதி— ரத்தம்
குழம்பி எழ— குழம்பிக் கிளரும்படியாக
வும்
மீள— மறுபடியும்
அவன்— அவ்வஸூரன்
மகனை— தன்புத்ரனான ப்ரஹ்மாதனை
மெய்ம்மைகொள்— 'ஸத்யவாதி' என்று நினைக்
கும் படியாகவும்
கருதி— திருவுள்ளம்பற்றி

கூர் உகிரால்— கூர்மையான நகங்களாலே
குடைவாய்!— (அவ்வஸூரன் உடலைக்)
கிழித்தவனே!,
மேலை— மேன்மை தங்கிய
அமர்பதி— தேவேந்த்ரனாவன்
மிக்கு வெகுண்டு வர— மிகவும் கோபித்து
வந்த வளவிலே
காளம்— கறுத்த
நல்— (ஸ்வாமியியமித்தகார்யத்தை நிறை
வேற்றுகைக்குடலான) நன்மையை உடைய
மேகம் அவை— மேகங்களானவை
கல்லோடு— கல்லோடுகூடின
கார் பொழிய— வர்ஷத்தைச் சொரிய

“ கல்லோடு கால்பொழிய ” என்றும் பாடம்.

கருதி- (“இம்மலையே உங்களுக்கு ரக்ஷகம்;

இச்சோற்றை இதுக்கிடுங்கோள்”

என்று முன்புதான் அருளிச்செய்ததை) நினைத்து

வரை— அந்த கோவர்த்தாமலையை

குடையா— குடையாகக்கொண்டு

காலிகள்— பசுக்களை

காப்பவனே!— ரக்ஷித்தவனே!

ஆள!— இப்படி ரக்ஷித்த ஆண்பிள்ளைத்தன முடையவனே!

எனக்கு—, ஒருகால்—, ஆடுக செங்கீரை—, ஆயர்தள் போர்வறே!—, ஆடுக ஆடுக—

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கோளரிய ஐரூவம்கேண்டு. தேவர்கள் கொடுத்த வரத்துக்கு விரோதமற அவளை நிரஸிக்கைக்காக மிடுக்கையுடைத்தான நரஸிஹ்மவேஷத்தை பரிசுரணித்துக் கொண்டு. அவுண நித்யாதி. பாபிஷ்ட்டனான ஹிரண்யாஸுரனுடைய வரபலபுஜபலங்களாலுண்டான செருக்காலே மிடியாவளர்ந்த சரீரமானது ரத்தங்குழம்பிக் கிளரும்படியாகவும், (சு) “ஸர்வத்ராஸ்தி” என்று சொன்ன வார்த்தையைப் பொய்யென்று, * இங்கிலை யென்று தான் * அளந்திட்ட தூண்தட்டின அவன் மநஸ்ஸு புரிந்து ஸ்வபுத்ரானுவரண “ஸத்யவாதி” என்று கொள்ளும்படியாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி ஆபுதம் எடுக்கவொண்ணாததுகொண்டு முழக்கூர்மையான திருவுகிர்களாலே *ஒள்ளியமார்பு உறைக்க உவ்நிக் குடைந்தவனே. மீளவென்றது - “இல்லை” என்ற மநஸ்ஸு புரிந்தென்றபடி. மெய்ம்மைகொளவென்றது-மெய்ம்மையையுடையவனாக நினைக்கவென்றபடி. மேலையித்யாதி. ஐசுவரியத்தாலும் ஆபுஸ்ஸாலும் இவ்வருகுள்ளாரிற்காட்டில் மேலாயிருக்கிற தேவர்களுக்கெல்லா மதிபதியான இந்தரன் “எனக்கிட்ட சோற்றை புண்டவனா?” என்று பசியாலே மிகவும் கோபித்துவர, கடலை வறளாக்கப் பருகுகையாலே கறுத்து, ஸ்வாமிசொன்ன கார்யம் செய்கையாகிற நன்மையையுமுடைய மேகங்களானவை, பெருங்காற்றோடே கல்வர்ஷமாகவரஷிக்க. அன்றிக்கே, “கார்” என்று பாடமானபோது - கல்லோடேகூட வர்ஷத்தைச் சொரியவென்று பொருளாகக்கடவது. கருதியித்யாதி. “இம்மலையே உங்களுக்கு ரக்ஷகம், இச்சோற்றை இதுக்கு இடுங்கோள்” என்று அடியில் அருளிச்செய்ததை நினைத்து அம்மலைதன்னையே குடையாகக்கொண்டு பசுக்களை ரக்ஷித்தவனே. “இடையரையும் இடைச்சிகளையும் ரக்ஷித்த” என்னாதே, “காலிகள் காப்பவனே” என்றது - ரக்ஷியவர்க்குத் தில் பரதாரம் இவையென்று தோற்றுக்கைக்காக. பண்ணின உபகாரமறிவதும் இவையேயிறே. ஆள. இப்படி ரக்ஷித்த ஆன்மையை யுடையவனே! என்னுதல்; என்னுடைய அபேக்ஷிதம்செய்து என்னையாளும்படியாக வென்னுதல். எனக்கித்யாதி. எனக்காக ஒருகால் செங்கீரையாடி யருளவேணும். ஆயர்களித்யாதி. பூர்வவத். உ.

மூ.—நம்முடை நாயகனே! நான்மறையின் பொருளே!

நாபியுணற்கமல நான்முகனுக் கொருகால்

தம்மனையானவனே! தரணி தலமுழுதுந்

தாரகையின்னுலகுந்தலி யதன்புறமும்

விம்மவளர்ந்தவனே! வேழமு மேழ்விடையும்

விரவியவேலைதனுள் வென்றுவருமவனே!

அம்ம! எனக்கொருகாலாகே செங்கீரை

ஆயர்கள் போரேறே! ஆகேவாகேவே. ந.

(சு) “ஸர்வத்ராஸ்தி.”

(க) “வேதைச்ச ஸர்வை ரஹமேவ வெத்படி” (உ) “வேதாமே பரமஞ்சக்தம்”
வேதாமே பரமம் தநம்” (ஈ) லிங்கரூபு.

வேதாமே பரமம் தநம்” (௩) லிஞகராய்.

தேனுகனும் முரணுந் திண்டிறல் வெந்நரக
 எனன்பவர்தாடியுயச் செருவதிரச்செல்லும்
 ஆனை! எனக்கொருகாலாகே செங்கீரை
 ஆயர்கள் போரேறே! யாகேவாகேவே. சு

பதவுரை.

வானவர்தாம்— தேவர்கள்
 மகிழ— ப்ரீதி அடையுட்படியாகவும்
 வல் சகடம்— வலிவுள்ள சகடாஸுரன்
 உருள— உருளுட்படியாகவும்
 வஞ்சம்— வஞ்சனைபைய உடைய
 பேயின்— பூதனையின்
 முலை— முலைமேலிருந்த
 நஞ்சு— விஷத்தை
 அமுது— அமுத் தமாக
 உண்டவனே!— அமுதுசெய்தவனே!
 கானகம்— காட்டிலுள்ள
 வல்— பலிஷ்டமான
 விளவின்— விளாவின் [விளாமரம்]
 காய்— காய்களானவை
 உதிர— உதிரும்படியாக
 கருதி— நினைத்து
 கன்று— கன்றான

ஆன— அந்த தேனாகாஸுரனை
 கொண்டு— கையில் கொண்டு
 எறியும்— எறிந்தவனுய்
 கரு நிறம்— கறுத்த நிறத்தை யுடையனாய்
 என் கன்றே!—என்னுடைய கன்றானவனே!
 தேனுகனும்— தேனாகாஸுரனும்
 முரனும்— முராஸுரனும்
 திண் திறல்—ப்ரபலமானவலினை உடையவனாக
 வெம்— கொடியனான
 நரகன்— நரகாஸுரனும்
 என்பவர்தாம்—என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள்
 மடிய— மருட்படியாக
 செரு— யுத்தத்திலே
 அநிச— மடுக்கையுடையனாய்க்கொண்டு
 செல்லும்— சென்ற
 ஆனை!— ஆனைபானவனே!
 எனக்கின்பாதி புரவ்வாத்.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு, வானவரித்யாதி, பூபாக நிரஸநார்த்தமாக அர்த்தித்யாதி
 அவதரிப்பித்த தேவர்கள், பருவம் நிரம்புவதுக்குமுன்னே தோடங்கி ஆஸுரபாகர் திகழை நிர
 ஸிக்கிறபடியைக்கண்டு ப்ரீதநாம்படியாக, அஸுராவீஷ்டமாய்க்கொண்டு, கண்வாஸருகிற விடயத்
 திலே நலியவந்த ப்ரபலமான சகடத்தை, முலைவரவு தாழ்த்துச் செறிநிமிர்ந்த திருவாய்
 ளாலே கட்டிநின்று சிதறியுருளப்பண்ணி, பெற்றதாட்போல் வஞ்சித்தவாழ்வு போய்க் கிடையுடைய
 முலையில் அந்தக் கொடிதான ரெஞ்சைப் பராணஸஹிதமாக உண்டவனே. “நஞ்சு முடிதாண்ட
 டவனே” என்று பாடமானபோது- நஞ்சை அமுதுக வுண்டவனே பென்று பெருமையாகக்
 கடவது. (க) “ஹ நுர்தகிஷ்வஸிஸுரோ ரஸுஜீவீஜமஉரோ” என்னக்கடவுளிடம்,
 கானகம்த்யாதி. காட்டில் கன்றுகள் மேய்க்கப்போன விடத்திலே விளாவான வடிவைக்கொ
 ண்டும் கன்றான வடிவைக்கொண்டும் சிலவஸுரர்கள் தன்னை நலிவதாவந்து நிற்க, அவற்
 றிலே ஒன்றையிட்டு ஒன்றையெறிந்து இரண்டையும் முடித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. காட்
 டிலே நிற்கிற வலிய விளாவினுடைய காய்களானவை யுதிரும்படியாகக்கருதி, அன்றானவத்
 தைக்கொண்டு எறிந்து கறுத்த நிறத்தையுடைய என்னுடைய கன்றாய் நின்றவனே. இத்

(க) “ஸ்தந்யம் தத்விஷ ஸம்மிச்சம் ரஸ்யமாஸீ ஜ்ஜகத்குரோ”

தால்- விரோதநிரஸநம் பண்ணுகையாலே திருமேனி புகர் பெற்றபடியும், எல்லாத்தசையிலும் ஆச்சரிதர்க்கு பவ்யனுபிரக்சும்படியும் சொல்லுகிறது. “என்கன்றே” யென்றது - உகப்பின் காரியமான அஹிணைச்சொல்லு. [அஹிணைச் சொல்லு- அசேதநவாசியான சொல்லு.] தேனுகனித்பாதி. (க) தேதகனாகி அஸுரனும், முரஸுரனும், தின்னிதான திறையுடையனப் அதிகஞரலுமா யிருக்கிற நரகாஸுரனும் என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள் தாங்களடைய நசித்துப் போம்படியாக யுத்தத்திலே முடுகிச்சென்ற ஆணையானவனே, ஆணைபோல் என்னுதே, ஆணையென்றது- (உ) முற்றுவமை. ... * ச.

மு.—மத்தளவந் தயிரும் வார்துழனன்மடவார்
வைத்தனநெய் களவால் வாரிவிழுங்கியோருங்
கோத்தவிணைமருத முன்னியவந்தவரை
யூருகரத்தினோடு முந்திய வெந்திறலோய்!
முத்தினிளமுறுவன் முற்றவருவதன்முன்
முன்னமுகத்தனியார் மொய்குழல்களிலைய
அத்த! எனக்கொரு காலாகேசெங்கீரை
யாயர்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே. ரு.

பதவுரை.

வார் குழல் — நீண்ட மயிர்முடியை உடையவராய்
நல் மடவார்— நன்மையையும் மடப்பத்தையும் உடையவரான ஸ்திரீகள்
வைத்தன— சேமித்து வைத்தவையாய்
மத்து— மத்தாலே
ஆளவும் — ஆளாவிக்கடகைக்கு யோக்யமான
தயிரும்— தயிரையும்
நெய்— வெண்ணெய் உருக்கின நெய்யையும்
களவால்— கர்த்தரிமத்தாலே
வாரி— கைகளால் அள்ளி
விழுங்கி— வயிரூர உண்டு
உன்னிய — உன்னை ஹிம்ஸிக்கவேணுமென்னும் நினைவை யுடையவராய்
ஒருங்கு— ஒருபடிப்பட
ஒத்த— மனம் ஒத்தவர்களாய்
இணைமருதம்—இரட்டை மருதமரமாய்க்கொண்டு
வந்தவரை— வந்து நின்ற அஸுரர்களை

ஊரு கரத்தினோடும்— துடைகளாலும் கைகளாலும்
உந்திய—இரண்டுபக்கத்திலும் சரிந்துவிழும்படி தள்ளின
வெம் திறலோய்!— வெவ்வித வலிவையுடையவனே!
அத்த!— அப்பனே!
முத்து— திரு முத்துக்கள் தோன்றுட்படி [முத்து - பல்]
இன்— இனியதான
இள முறுவல் — மந்தஸ்மிதமானது
முற்ற— பூர்ணமாக
வருவதன்முன்— வருவதற்குமுன்னே
முன்னம் முகத்து— முன் முகத்திலே
அணி ஆர்— அழகு மிகுந்ததாய்
மொய்— நெருங்கி இராநின்ற
குழல்கள்—திருக்குழல்களானவை [குழல் - கேசம்.]
அலைய— தாழ்ந்து அசையும்படி
எனக்கித்யாதி பூர்வவத்.

(க) யெதுக. (உ) முற்றுவமையாவது- பூர்ணைபமை.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. மத்தளவுமித்யாதி. வார்த்துழல் நன்மடவார் வைத்தன். நீண்ட
செய்யாததையும் நன்றான மடப்பதையும் உடையதான ஸ்திரீகள் செமித்து வைத்தவை
யான. மத்தளவும்தயிரும்- நெய்யும் களவால் வாரிவிழுங்கி. மத்தாலே அளாவிக்கடைக்கைக்கு
போக்பமான தயிரும், முன்புகடைந்த வெண்ணெய் உருக்கின நெய்யும், வைத்தவர்கள் அறி
யாதபடி கீர்தரிமத்தாலே அபிநிவேசாறுகுணமாக வாரி யழுதுசெய்து. உன்னிய-ஒருங்கோ
த்த விணைமருதம்- வந்த்வரை. உன்னை நலியவேணுமென்னும் நினைவையுடையதாய் அசைக்கீ
டாக வொருபடிப்பட நெஞ்சு ஒத்துள்ளவர்களாய் ஸ்வவேஷம் தெரியாதபடி இரட்டை மரு
தாய்வந்து நின்ற வஸூரர்களை. ஊருவித்யாதி. நடுவே தவழ்ந்து போகையாலே திருந்
டைகளாலும் திருக்கைகளாலும் இரண்டருகும் சரிந்துவிழுந்தபடி தன்னிப்பொகட்ட கடிய
திறலை யுடையவனே. முத்தித்யாதி. திருமுத்துக்கள் தோன்றும்படி. இனிதான மந்தஸ்
மிதமானது பூர்ணமாக வருவதற்குமுன்னே, முன்முகத்திலே அழகுமிக்குச் செறிந்
திருக்குழல்களானவை “வந்துன்பவளவாய்மொய்ப்ப” என்கிறபடியே திருப்பவளங்
கறைக்கும்படி தாழ்ந்தலையும்படியாக. அணி-அழகு. மொய்- செறிவு. அத்த-அப்பனே. ௫.

மூ.—காயமலர்நிறவா! கருமுகில்போலுருவா !

கானகமாமலேற் காளியனுச்சியிலே

தூயநடம்பயிலுஞ் சுந்தரவென்சிறுவா!

துங்கமதக்கரியின் கொம்புபறித்தவனே!

ஆயமறிந்து பொருவானேதிர் வந்தமல்லே

யந்தரமின்றியழித்தாடிய தாளிணையாய் !

ஆய ! எனக்கொருகாலாகே செங்கீரை

ஆயர்கள்போரேறே யாகேவாகேவோ. கூ.

பதவுரை.

காய மலர் — காயம்பூப்போன்ற

நிறவா! — திரு நிறத்தை உடையவனே !

கருமுகில்போல் — நீலமேகம்போன்ற

உருவா! — வடிவை உடையவனே !

கானகம் — காட்டிலே

மாமலினில் — பெரியமடுவினுள்ளே கிடந்த

காளியின் — காளியனுடைய

உச்சியிலே — தலையிலே

தூய — மனோஹமான

நடம் — ரத்தநத்தை

பரிவாய் — செய்த

சுந்தா — அழகையுடைய

என்சிறுவா! — என் பிள்ளையானவனே!

துங்கம் — அத்நந்தமாய்

முகம் — மதத்தை உடைத்தான

கரியின் — குவலயாபீடமென்னும் பிள்ளையின்

கொம்பு — கொம்புகளை [நந்தக்களை]

பறித்தவனே! — சுலபமாகப் பிடுக்கினவனே!

ஆயம் அறிந்து — மல்லயத்தம் செய்யும் வளை

பொருவான் — அத்தம் செய்வதற்காக

எதிர்வந்த — எதிர்ந்நவந்த

மல்லே — மல்லர்களை

அந்தாம் இன்றி — உனக்கொரு அபாயமு

மில்லாதபடி.

அழித்து — தவம்ஸம் செய்து

ஆடிய — “இன்னம் வருவார் உண்டோ? ”

என்று கம்பிசமாய் ஸஞ்சரித்த

தாள் இணையாய்! — திருவடிகளை உடையவனே!

ஆய! — ஆயனே !

எனக்கித்யாதி பூர்வவந்த.

வியா. ஆறும்பாட்டு. காயவித்யாதி. “காயா” என்கிற இத்தை “காய” என்று குறுக்கிடுகின்றது. செய்ப்பாலும் கையத்தாலும் காயம்பூப்போலே யிருக்கிற நிறத்தை யுடையவனே. கருமுகிவித்யாதி. இருட்சியாலும் குளிர்ச்சியாலும் காளமேகம்போலிருக்கிற வடிவை யுடையவனே. காணிகமித்யாதி. காட்டிடத்திலே பெரியபடுவிலுள்ளே திடந்தகாசியனை அலைத்துக்கொப்பி, கீரோதத்தாலே விஸ்தர்தமான அவன் கிரஸ்விலே, ஸைக்ஷணாவகையிலே அழகியதாரிநுந்துள்ள நர்த்தத்தை நெருங்கச்செய்த அழகையுடைய என்ருள்ளோபானவனே. சுந்தரம் அழகு. சிவவன் பின்னே. துங்கமித்யாதி. பெரிய உயர்த்தியை யுடைத்தாய் (க) உதழுதிதான ருவலபாபிடத்திலுடைய கொம்புகளை அராயா லேரப் பிடுங்கினவனே. ஆயமித்யாதி. மல்பொருள் கூறலிற்று பொருவதாக எதிர்த்து வந்த மல்லரை, அவர்களுந்ரு வ்யாபரிக்கைக்கு இடமறுப்படி தீக்கிரமாகச்சென்று ஓடிப் பொருதழித்து, ‘இன்னம் வருஷாருண்டோ’ என்று பார்த்து மரோஹசாமம்படி ஸஞ்சரித்த திருவடிகளை யுடையவனே. அதன்ருக்கே, அந்தரமின்றி என்றது - மற்பொருகிறபோது உடனும் உடனும் இடைவெகியறப் பொருந்துப்படி பொருதபடியைச் சொல்லுகிறதாகவு மார். அன்றிக்கே, அந்தரமாவது- அபாயமாய், உனக்கொரு அபாயமில்லாதபடி அவர்களை அழிந்து என்கிறதாகவுமாம். ஆய-ஆயினே.

மூ.—துப்புடையாயர் கடஞ்சோல் கழுவாதோருகற்

மாயகருங்குழனற் றோகையிலனைய

நப்பினைதன்றிறமா நல்விடையேழவிய

நல்லதிறலுடைய நாதனுமானவனே!

நப்பினைள்ளைகளைத் தன்மிகுசோதிபுகத்

தனியொருதேர் கடவித் தாயோடு கூட்டியனென

அப்பு! எனக்கொருகா லாகேசெங்கீரை

யாயர்குள்போரேறே யாகேவாகேவே. எ.

பதவுரை.

ஆயு உடை— பரிசுக்கை உடையவான

ஆயர்குள் துள்— இடையர்களுடைய

சொல்— வார்த்தையை

வழுவாழ— தப்பாமல்

ஒருதால்— ஒருகாலத்திலே

காய— அழகியதாய்

கரு குழல்—கறுத்திருந்துள்ள கயிர் முடியை

யுடையவாய்

நல் தேகை— நல்லதேகையையுடைய

மையில் அனைபு— மாயில்போன்ற சாயலையுடைய

ளான.

நப்பினைதன்றிறமா— நப்பின்னைப் பிராட்டி

தேற நாவாக

நல்— கொடுமையில் நன்றான

விடை ஏழ்— விஷபங்களை மூர்

அவிய— மாளுப்படிப்புக

நல்ல திறல் உடைய— நன்றான பரிசுக்கை

உடையனாய்

நாதனும் ஆனவனே!— அவ்விடையர்களுந்ரு

ஸ்வாமிபுமான்வனே!

நப்பின— கைதப்பிப்போன

பிள்ளைகளை— வைதிகனை பிள்ளைகளை,

தன்— தன்னுடைய

மிகுசோதி — நிரவதிகதேஜோருபமான்
பரமபதத்திலே

புக— செல்லுப்படியாக

தனி— தனியே

ஒரு— ஒப்பற்ற

தேர்— தேரை

கடவி— நடத்தி

(அங்குநின்றும் பிள்ளைகளைக் கொண்டு)

தாயோடு— தாயோடு

கூட்டிப்— கூட்டின

என் அப்ப!— என் அப்பனை!

எனக்கித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஏழாப்பாட்டு, தூப்பித்யாதி. தூப்பு - மிகுக்கு. இத்தால்- ஏறுதழுவுவல்ல ஸாமர்த்தயத்தைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, ரிஷபங்களின் வன்மையும் இவன் மென்மையும் பாராதே இவற்றைத் தழுவவேணுமென்ற நெஞ்சுரமாதல். இப்படி யிருந்துள்ள இடையர் தங்களுடைய வசநத்தைத்தப்பாதே ஒரு காலவிசேஷத்திலே. தூயவீத்யாதி. அழகிய தாபக் கலுத்திருந்துள்ள குழலை யுடையளாய், அத்தாலே நன்றான் தோகையில்போலே யிருக்கிற சாயலைபுடைய நற்பிண்ணைப்பிராட்டி ஹேதுவர்க. இவ்வேளோடே சேரலாமர்கில், “ஆர் சொல்லிற்றுச்செய்தாலும் நல்லது” என்றிறே ஆயர்கள் தம் சொல்வழுவாதொழிந்தது. நல் விடையித்யாதி. கொடிதான ரிஷபங்கள் ஏழும் விழுக்குப்பிணம்போலே அனியும்படியாய்க், நன்றான் மிகக்கை யுடையனாய், அத்தாலே இடையரும் “எங்கள் குலநாதன்” என்று கொண்டாடுப்படி அவர்களுக்கு நாதனுமான்வனே. நல்லிடை பென்றது- “நல்லபாம்பு” என்னு மாபோலே க்ரெளர்த்தைத்தப்பற்ற. தூப்பினவீத்யாதி. ப்ரஸவஸ்மநந்தரம் மாதாவான்வன் காண்பதற்குமுன்னே கைத்தப்பிப்போன வைதிக புதர்களை “தன்னுடைச்சோதி” என்கிறபடியே தனக்கு அஸாதார்ணமாய் நிரவதிகதேஜோருபமான் பரமபதத்திலே செல்லும்ப டியாகத், தனியே அத்விதீயமான் தேரைநடத்தி, அத்தை ப்ரகர்தி மண்டலத்தளவிலே நிறுத்தி, தானே அருகேசென்றுபுக்கு அங்குநின்றும் கொடுபோந்து, மாதாவான்வன் “என் பிள்ளைகள்” என்று உச்சி மோந்து எடுக்கும்படி அவ்வேளோடேகூட்டினவனாய், ஆசிரிதர் கார்யம்செய்து அவ்வழியாலும் எனக்கு உபகாரகனானவனே. எ.

மூ.—உன்னையுமொக்கிலையிற் கொண்டேமின்மருவி

புன்னொதேங்கள் கருத்தாயின செய்துவரும்

கன்னியரும்மகிழக் கண்டவர் கண்குளிரக்

கற்றவர்தேற்றிவரப் பெற்றவெனக்கருளி

மன்னுகுறுங்குடியாய்! வெள்ளறையாய்! மதிள்குழ்

சோலைமலைக்கரசே! கண்ணபுரத்தமுதே!

என்னவலங்களைவாயாகேசெங்கீரை

யேழலகுமுடையா யாகேவாகேவே. அ.

பதவுரை.

மன்னு— ப்ரளயத்திலும் அழியாத

கலங்குடியாய்!— திருக்குறுங் குடியிலே

எழுந்தருளியிருக்குமவனே!

வெள்ளறையாய்!— திருவெள்ளறையிலே

வர்த்திக்கிறவனே!

மதிள்குழ்— மதிளாலே சூழப்பட்ட

சோலைமலைக்கு - திருமாலிரும் சோலை
மலைக்கு

அரகே! - அதிபதியானவனே!

கண்ணபுரத்து - திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்
கிற

அமுதே! - அமர்தம்போல் போக்பனான
வனே!

உன் - என்னுடைய

அவலம் - துன்பத்தை

களைவாய்! - நீக்குமவனே!

உன்னையும் - (மனோஹாரியான) உன்னை
யும்

ஒக்கலையில் - இப்பொழுதே

கொண்டு - எடுத்துக்கொண்டு

தம் இல் - தங்கள் அகங்களிலே

மருவி - சேர்ந்து

உன்னோடு - உன்னோடு

தங்கள் - தங்களுடைய

கருத்து ஆயினசெய்து - நினைவுக்குத் தக்க
படி பரிமாறி

வரும் - மறுபடியும் கொண்டு வராதிற்கிற
கன்னியரும் - இளம்பெண்களும்

மகிழ் - இச்செய்தியைக்கண்டு ஸந்தோஷிக்
கும் படியாகவும்

கண்டவர் - பார்த்தவர்களுடைய

கண் - கண்களானவை

குளிர் - குளிரும்படியாகவும்

கற்றவர் - நாலுக்கால் தொடுக்கக் கற்றவர்கள்

தேற்றிவர் - பிள்ளைக்களிகள் தொடுத்துவர்

பெற்ற - உன்னையும்கொண்டுபெற்று

எனக்கு - என்விஷயத்திலே

அருளி - காப்பிடுகிறது

செய்திடைஆடுக

வழ் உலகும் - ஸத்திலேநகங்களுக்கும்

உடைபாய்! - ஸ்வாமிபானவனே!

ஆடுக ஆடுக.

வ்யா. எட்டாட்டாட்டி, உன்னையுபித்யாதி. ஸௌந்தர்யா திகளாலே ஈதர்ஷ்டிசித்
தாபஹாரியான வுன்னையும் மருங்கிலே எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் கர் ஹங்களிலே சேர்ந்து.
'இதென்னவருமைதான், இவன் மருங்கிலேயிருக்க இவர்கள் தங்கள் கர் ஹங்களறிந்து போ
னபடியென்!' என்று கருத்து. உன்னித்யாதி. ஈதர்சனா ஏன்னைதே தங்கள் நினைவுக்
குத்தக்கபடி பரிமாறி, மீளவும் கொண்டுவாருகிறதும் பாலைகளானவர்களும் இச்சேஷ்டி தத்
தைக்கண்டு உகக்கும்படியாக. இத்தால் தனியிடத்திலே யெனவநாவஸ்த்தையுத்தங்கோடே
பரிமாறுமவன், மாதர்ஸந்நிதியில் இப்படி சைசவாவஸ்த்தையுச்செய்கிற சேஷ்டிதம் கண்டால்
அவர்கள் உகப்பார்களுண்டு கருத்து. கண்டவர் கண்குளிர். ஆரேனுமாக, இச்சேஷ்டி
தங்களைக் காண்பவர்கள் கண்கள் இளநீர்க்குழம்பிப்பாற்போலே குளிர்நட்படியாக. கற்றவர்
தேற்றிவர். நாலுசப்தம் தொடுக்கக்கற்றவர்கள், உன்னுடைய பாலைசேஷ்டி த ரஸத்தைக்கண்டு
பிள்ளைக்களிகள் தொடுத்துவர். பெற்றவெனக்கருளி. உன்னப்பிள்ளையாகப் பெற்றவெனக்கு
ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணி. இது மேலே அர்வயிக்கக்கடவது. மன்னுகுறுங்குடியாய். (க) "ந ஸா
வபதி ஸாமா" என்கிறபடியே ப்ரஸாதத்துக்குமழியாத திருக்குறுங்குடியிலே வர்த்திக்
கிறவனே. வெள்ளறையாய். அவ்வளவன்றிக்கே, திருவெள்ளறையிலேயும் நித்யவாஸம்பண்
ணுகிறவனே. மதிக்குழ் சோலைமலைக்கரசே. அரணுப்போரும்படியான மதினாலே குழப்
பட்ட திருமலைக்கு ராஜாவாய்க்கொண்டு ஈரசுதவிர்த்து நின்றவனே. கண்ணபுரத்தமுதே.
ஸர்வஜந போக்பமும்படி திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்கிற அமர்தமே. என் அவலம்களைவாய்.
என்னுடைய அவத்யத்தைப்போக்குமவனே. அதாவது-எனக்கு பவ்யனாய் நான்சொன்னபடி
செய்கையாலே நீ அநியாயமானபோது நான்படும் க்லேசத்தைப் போக்குமவனே யென்னை.

ஆகேசேங்கீரை. இப்படியிருக்கிற நீ செங்கைபாடி யருள்வெணும். ஏழலகித்யாதி. ஸமஸ்த கோகங்களுக்கும் ஸ்வாமிபானவனே! ஆடியருளவே னுமென்கை. “மன்னு குணங்குடியாய்” என்று தொடங்கி “என் அவலங்களைவாய்” என்று ஸம்மொதித்து, “உன்னையுமொக்கையில்” என்று தொடங்கி - பெற்ற வெனக்கருளி - ஆடு செங்கை என்று அந்வயம். அ.

மு.—பாலோடுநய்தயிரோண் சந்தோசேண்பகமும்.

பங்கயநல்ல கருப்பூரமு நாந்வரக்
கோலநறும்பவளச் செந்துவர்வாயினிடைக்
கோமளவேள்ளி முனைப்போல் சிலபல்லிலக
நிலநிறத்தழகாரைம்படையின் நடுவே
நின்சனியாயமுதமிற்று முறிந்துவிழ
ஏனுமறைப் போருளையாகேசேங்கீரை
யேழலகுமுடையா யாகேவாடுகவே. கூ.

பதவுரை.

பாலோடு— பாலோடேகூட
நெய்— நெய்யும்
தயிர்— தயிரும்
(ஆகிய இவற்றைப் பலகால் அமுதுசெய்கையாலும்)
ஒண் சாந்தோடு— அழகியசந்தந்தேதோடு
செண்பகமும்— செண்பகம்முதலிய மலர்
களும்
(ஆகிய இவற்றைப் பலகால் சாத்தகையாலும்)
பங்கயம்— தாமசாயும்
நல்ல— உத்தமமான
கருப்பூரமு— கர்ப்பூரமுமாகிய இவை
நாந்வர— கலந்துபரிமளிக்க
கோலம்— அழகிய
நறு பவளம்— நற்பவளம்போல்
செய்— அழகியதாய்
துவர்— சிவந்திருக்கிற
வாயின் இடை— திருஅரத்தினுள்ளே

கோமளம்— இனையதான
வெள்ளிமுனைப்போல்—வெள்ளி முனைபோலே
சில பல்— சிலதுருமுத்துக்கள்
இலக— விளங்க
நீலம் நிறத்து— நீல நிறத்தாலே
அழகு ஆர்— அழகுமிக்கிராநின்ற
படையின் நடுவே—பஞ்சாபுதத்தின் நடுவே
நின்— உன்னுடைய
சனியாய்— கொவ்வைக்கனிபோன்றவாயில்
ஊறுகிற
அமுதம்— அமர்தஜலமானது
இற்றுமுறிந்துவிழ— இற்றிறுந்துவிழ
ஏனும— தருதிபான
மறை— வேதத்தினுடைய
பொருளை!— அர்த்தமானவனே!

ஆடு இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. பாலித்யாதி. பாலோடேகூட நெய்யும் தயிருமாகிற (க) கல்யங்களைப் பலகாலும் அமுதுசெய்கையாலும், திருமேனியிலே அழகிய சாந்து, செண்பகம் முதலானவற்றைப் பலகாலும் சாத்துகையாலும், திருமேனி அசைகையாலே அவையும் ஹர்ஷத்தாலே “ கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ ” என்னும்படியான திருப்பவளம் விகலிக்கையாலே பங்கஜமும் நல்ல கர்ப்பூரமுமாகிற வவையும் தன்னிலேகலந்து கந்தித் துவர. கோலமித்யாதி. தர்சனீயமாய் பரிமளிதமான பவளம்போலே அழகியதாய்ச் சிவந்திருக்கிற திருவதரத்தினுள்ளே இனையதான வெள்ளி யரும்புபோலே சிலமுத்துக்கள் விளங்க.

(க) மவ்யு.

நீலமித்யாதி. நீலமான திருமேனி நிறத்துக்கு பரபாகத்தாலே அழகுமிக்கிருக்கிற ஸ்ரீபஞ்சாயுதத்தின் நடுவே உன்னுடைய பக்வபலம்போலே யிருக்கிற திருப்பவளத்திலுறுகிற அம்ரதஜலமானது இற்றிற்புவிழ. ஏலுமித்யாதி. தகுதியான வேதார்த்தமானவனே.
(க) “ வெநெழுவுபுறமெயுருவமுந் வவடிபு ” என்கிறபடியே வேதத்துக்கு அநுரூபமான அர்த்தமிவனையிறே. க.

மூ.—செங்கமலக்கழலிற் சிற்றிதழ்போல்விரலிற்
சேர்திகழாழிகளுங் கிண்கிணியுமரையில்
தங்கியபொன்வடமுந்தாள நன்மாதளையின்
பூவோடுபொன்மணியும் மோதிரமுங்கிறியும்
மங்கலவைம்படையுந் தோள்வளையுங்குழையும்
மகரமும்வாளிகளுந் சுட்டியுமொத்திலக
எங்கள் குடிக்கரசே யாகேசெங்கீரை
யெழுலகுமுடையா யாகேவாகேவே. ம.

பதவுரை.

செங்கமலம்— செந்தாமரை மலரை ஒத்த
கழலில்— திருவடிகளில்
சிவ இத்தழ்போல்— (அம்மலரின்) உள்ளிதழ்
போலே சிறுத்திருக்கிற
விரலில்— திருவிரல்களில்
சேர்— சேர்ந்து
திகழ்— விளங்கா நிற்கிற
ஆழிகளும்— திருவாழிமோதிரங்களும்
கிண்கிணியும்— திருவடிச்சதங்கையும்
அரையில் தங்கிய— அரையில் சாத்தியிருக்கிற
பொன்வடமும்— பொன் அரைநாணும்
தாள— தாளே உடைத்தாய்
நல்— நல்ல
மாதளையின் பூவோடு — மாதளம்பூவோடே
பொன்மணியும் — நடுநடுவே கலந்து கோத்த
பொன்மணிக்கோவையும்
மோதிரமும்— மோதிரங்களும்

கிறியும்— மணிக்கட்டில் சாத்தின சிறுப்பவள
வடமும்
மங்கலம்— மங்களாவஹமான
ஐ படையும்— பஞ்சாயுதமும்
தோள்வளையும்— திருத்தோள் வளைகளும்
குழையும்— ச்ரோத்ராபரணங்களும்
மகரமும்— மகர குண்டலங்களும்
வாளிகளும் — திருச்செவிமடல்மேல் சாத்தின
வாளிகளும்
சுட்டியும்— திருநெற்றிச்சுட்டியும்
ஒத்து— அமைந்து
இலக— விளங்க
எங்கள் — எங்களுடைய
குடிக்கு— வம்சத்துக்கு
அரசே!— ராஜாவானவனே!
ஆடுக இத்த்யாதி.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு செங்கமலமித்யாதி. சிவந்த கமலம்போலே யிருக்கிற திருவடிகளில், அதில் உள்ளிதழ்போலே சிறுகியிருக்கிற திருவிரல்களிலே ஸஹஜமென்னும்படி சேர்ந்து விளங்கா நின்ற திருவாழி மோதிரங்களும், திருவரையில் கிண்கிணியும். அன்றிக்கே கிண்கிணி யென்கிற வித்தைக் கீழோடே சேர்ந்து, பாதச்சதங்கையாகச் சொல்லவுமாம். “ சேவடிக்கிண்கிணி ” என்னக்கடவதிறே. அரையில் தங்கிய பொன்வடமும். திருவரையில் ஸர்வகாலமும் சாத்தியிருக்கும் பொன்னரைநாணும். தாளநன்மாதளையின் பூவோடுபொன்ம

(க) “ வெதைச்சுஸர்வை ரஹமேவ வேத்யம் ”

னியும். “ உடைபார்கனமணிபோடொண்மாதளம்பூ ” என்கிறபடியே தானையுடைத்தாப்
நன்றான மாதளம் பூவோடே நடுநடுவே கலந்துகொத்த பொன்மணிக்கோவையுடன். மொதிர
மும் சிறியும். திருக்கையில் திருநீரில் சாத்தின மோ திரங்களுந், மணிக்கட்டிற்சாத்தின
சூர்ப்பவளவடமும். மங்கலவைம்படையும். திருமார்விற்காத்தின் மங்கலாவஹமான நூநீ
பஞ்சாயுதமும். தோள்வளையும். அதுக்கு பரபாகமாய்க்கொண்டு இரண்டருகும் வினங்காகின்
யுள்ள திருத்தோள்வளைகளும். குழையும். திருக்காதுப் பணிகளும். மகரமும். திருமகரக்
குழைகளும். வாளிகளும். திருச்செவிமடல்மேல் சாத்தின வாளிகளும். சுட்டியும். திருக்கு
முனிலே சாத்தித் திருநெற்றிக்கலங்காரமாக நாலும் சுட்டியும். ஒத்திலக. இரண்டருகு மசை
ந்தாடுகையாலே எல்லாம் சேர வொளிவிட வென்னுதல்; திருமேனிக்குத் தருதுபாப் பாகா
சுக்க வென்னுதல். எங்கள் குடிக்கரசே. எங்களுடைய குலத்துக்கு ராஜாவானவனே. ... ௩.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—அன்னமுமீனுருவு மாளரியுங்குறளு

மாமையுமானவனே! ஆயர்களுயகனே!

என்னவலங்களைவா யாகேசெங்கீரை

யேழுலகமுடையாய்! ஆகேவாகேவென்று

அன்னநடைமடவா ளசோதையுக்கந்தபரி

சானபுகழ்ப்புதுவைப் பட்டனுரைத்ததமிழ்

இன்னிசைமலைகளிப் பத்தும்வல்லாருலகி

லெண்டிசையுப் புகழ்மிக் கின்பமதெய்துவரே. ௩௧.

பதவுரை.

அன்னமும்— “ ஹம்ஸமும்

மீன் உருவும்— மதஸ்யமும்

ஆள் அரியும்— நரஸிஹ்மமும்

குறளும்— வாமநனும்

ஆமையும்— ஆமையும்

(ஆக இப்படி எல்லாம்)

ஆனவனே!— அவதரித்தவனே!

ஆயர்கள்— இடையர்களுக்கு

நாயகனே!— தலைவனவனே!

என் அவலம்— என்னுன்பத்தை

களைவாய்!— நீக்கினவனே!

சங்கீரைஆடுக—சங்கீரை ஆடியருளவேணும்,

எழ் உலகும்— ஸப்தலோகங்களுக்கும்

உடையாய்!— ஸ்வாமியானவனே;

ஆடுக ஆடுக என்று— “ஆடவேணும் ஆட

வேணும் ” என்று

அன்னம்— ஹம்ஸம் போன்ற

நடை— நடையழகையுடையளாய்

மடவான்— மடப்பற்றையுடையளான

அசோதை— பசோதைப்பெயர்.

உகந்த— உகந்து சொன்ன

பரிசு— பரகாரத்தை

ஆன— ஸம்ஸ்க்ரமன

புகழ்— பசுஸ்ஸையுடையளான

புதுவைப் பட்டன்— நூநீ வில்லிபுத்தூரிலை

தரித்த பட்டப்பிரகான்

உரைத்த— அருவிச்சொற்பு

இன் இசை— இனிய இசையை உடைய

தமிழ்மலைகள்— தபழ்த் தெய்வ நளான

இப்பத்தும்— இப்பத்துப்பாசு தங்கையுடன்

வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்

உலகில்— இந்தலோகத்தில் இருக்கச்சொற்பு

எண் திசையும்— எட்டுநினைககளிலும்

புகழ்— கீர்த்தியையும்

மிகு இன்பமது— மிக்கஸுகத்தையும்

எய்துவார்— பெறுவார்கள்.

† நாலும்— தொக்குன்ற.

வ்யா. அன்னமுமித்யாதி. வேதபிரதமான ஹம்ஸமும், ப்ரளயபத்ஸகமான மத்ஸ்யமும், ஹிரண்ய நிரஸநார்த்தமா(ன)க நர்ஸிஹ்மமும், இந்த்ராபேக்ஷித ஸம்விதநாம் பண்ணும் வாமநனும், மந்தராநாரமான கூர்மமுமானவனே. இத்தால்- ஆக்ரித ஸம்ஸ்க்ஷணர்த்தமாக அஸாதாரண திவ்ய விக்ரஹத்தை அழிய மாறிக்கொண்டு அவ்வவ தசாதுகுணமாக ரக்ஷிக்கு மவனென்கை. ஆயர்கள் நாயகனே. அவையெல்லாம் போலன்றிக்கே பூபார நிர்ஹரணர்த்தமாக அவதரித்து இடையர்க்குத் தலைவனாவனே. என் அவலம்களாவாய். எல்லாத்த சையிலும் “உனக்கென்வருகிறதோ” என்று வயிறெரியாநிற்கு மென்னுடைய க்லேசத்தை, உன்னை நோக்கித்தருகையாலே போக்கினவனே. ஆகே செங்கீரை. செங்கீரை ஆடியருளவேணும். ஏழலகுமித்யாதி. ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியானவனே யாடவேணு மாடவேணுமென்று. அன்னமித்யாதி. அன்னம் போலே நடையழகையும் பவ்யதையையு முடையளான யசோதைப்பிராட்டி உகந்து சொன்ன ப்ரகாரத்தை. ஆனவித்யாதி. ப்ராஹ்ம னோத்தமராய் வைத்து கோபஜந்மத்தை ஆஸ்த்தநாம் பண்ணி, அவன் தத்காலத்திலே அது பவித்தாற்போலே பிற்காலத்திலே அதுபவிக்கையாலே அவனிலுங்காட்டில் ஸம்ஸ்த்தமான புகழை யுடையராய் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த த்ராவிடரு பமாப் இனியதான இசைபோடே கூடியிருந்துள்ள தொடைகளான விப்பத்தையும் அப்ய விக்க வல்லவர்கள். உலகிலித்யாதி. இந்த லோகத்திலே இருக்கச்செய்தே எட்டுதிக்கிலு மடங்காத பெரியபுகழை யுடையராய், அவர்களுக்கு நிலமல்லாத பகவதநுபவ பரமஸு கத்தை ப்ராபிக்கப் பெறுவர்கள். கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—உய்யக் கோளரி நம்முடை வானவர் மத்துக் காய்
துப் புன்னைப் பால் செங்கமல மன்ன மாணிக்கம்.

—(*)—

கக - திருமொழி, ஓ - க்கு, பாட்டு-கஉ.

அ. கீழே- செங்கீரையாடுகையாகிற அவனுடைய பாலசேஷ்டிதத்தை, தத்காலத் திலே யசோதைப்பிராட்டி ப்ரார்த்தித்தநுபவித்தாற்போலே * மயர்வற மநில மருளப்பெ றுகையாலே அந்த ஸ்நேஹத்தை யுடையராய்க்கொண்டு, தாமும் அதுபவித்தாராய் நின்றார்; இனி, சப்பாணி கொட்டுகையாகிற பாலசேஷ்டிதத்தைச் செய்தருள வேணுமென்று அவனை ப்ரார்த்தித்து, அந்த சேஷ்டித ரஸத்தை யவளநுபவித்தாற்போலே ஒருசேஷ்டிதத்தை அது பவித்தவளவில் பர்பாப்தி பிறவாத அபிரிவிசைதிசயத்தாலே அந்த சேஷ்டித ரஸத்தையு மநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, அவள் பேசினாற்போலே பேசித் தாமு மநுபவிக்கிறார். ... *.

மூ.—மாணிக்கக்கிண்கணியார்ப்ப மருங்கின்மேல்

ஆணிப்பொன்றெச்செய்தவாய் பொன்னுடைமணி

பேணிப்பவளவாய் முத்திலங்கப்பண்டு

காணிகொண்டகைகளாற்சப்பாணி கருங்குழற்குட்டனே! சப்பாணி க.

பதவுரை.

ஆணி— மாற்று உயர்ந்த
பொன்னுல்— பொன்னுலே
செய்த— செய்யப்பட்டதாய்
ஆய்— பழிப்பு அற்ற
பொன்— ஸ்பர்ஹணியமான
உடைமணி— அரைவடத்தை உடைத்தான
மருங்கின்மேல்— இடுப்பிலே
மாணிக்கம்— மாணிக்கத்தால் செய்த
கிண்கிணி—கிண்கிணியானது
ஆர்ப்ப—சப்திக்க
பேணி—விரும்பி
பவளம்—பவளம்போன்ற
வாய்— திருவதரமும்
முத்து—திருமுத்துக்களும்

இலங்க— பாகாசிக்குட்படி [மந்,
பண்ணிக்கொண்டு என் று
பண்டு— முன்னே
காணி— பூமியை
கொண்ட— (மஹாபவியிடத்தின
ரீதேர்ந்துவாங்கிக்
கைகளால்— திருக்கைகளாலே
சப்பாணி— ‡ சப்பாணிகொட்டலே
கரு குழல்— கறுத்தமயிர் முடிவை
குட்டினே!— பிள்ளாய்!
சப்பாணி.

‡ சப்பாணிகெட்டுசலாவது— திருக்
களைச்சட்டிக்கொண்டு செய்யும் ஒருவித

வ்யா. முதற்பாட்டு. மாணிக்கமித்பாதி. மாற்றெழும்பின பொன்னுலே
கப்பட்டதாய்ப் பழிப்பற்று அழகியதாயிருந்துள்ள அரைவடத்தை உடைத்தான ம
மேலே மாணிக்கக் கிண்கிணியானது த்வரிக்க. “ஆய் பொன்னுடைமணி” என்கி
தில், ஆய்தல்- தெரிதலாய், பழிப்பறுதலைச் சொல்லுகிறது. “ஆணிப்பொன்னுற்
என்று கீழே சொல்லுகையாலே, மேல், பொன்னென்று அழகைச் சொல்லுகிறது
க்கக்கிண்கிணி சப்திக்குமோ வென்னில்; ஈரல்மாணிக்க மாகையாலே சப்திக்கும். கை
குப் புறம்பே மாணிக்கம் பதித்தாலும் சப்தியாது. பேணியித்பாதி. என்னுடை
ந்தத்துக்காகவன்றிக்கே, விருப்பத்தோடே, பவளம்போலே யிருக்கிற திருவதரமு
முத்தும் பரபாகத்தாலே விளங்குட்படி ஸ்பரிதம் செப்துகொண்டு. அன்றிக்கே,
பென்றது - உன்திருமேனி யலையாதபடி. பேணிக்கொண்டென்னவுமாம். பண்டி
முன்பு, “குடங்கையில் மண்கொண்டு” என்கிறபடியே உன்னுடைமைபான
மஹாபவி பக்கலிலே சென்று உதகபூர்வகமாக பரிசுரஹித்த திருக்கைகளாலே. இ
தன்மேன்மைபாராதே ஆசிரிதர்க்காகத் தன்னை யழியமாறிக் கார்பம் செய்யும் கை
சப்பாணி. சப்பாணி கொட்டியருளவேணும். கருங்குழலித்பாதி. கருகின திரு
யும், பிள்ளைத்தனத்தையு முடைபவனே சப்பாணிகொட்டி யருளவேணும். ...

மூ.—பொன்னரைநாடுண்டு மாணிக்கக்கிண்கிணி

தன்னரையாடத் தனிச்சுட்டிதாழ்ந்தாட

என்னரைமேனின்றிழிந் துங்களாயர்தம்

மன்னரைமேற்கொட்டாய் சப்பாணி மாயவனே! கொட்டாய்சப்பாணி

பதவுரை.

பொன்— பொன்னுல்செய்த

அரைநாடுண்டு— அரைநாடுண்டு சேர்ந்த

மாணிக்கம்— மாணிக்கத்தால் செய்ய

கிண்கிணி— கிண்கிணியானது

¶ (பா) “நாகமாணிக்க மாகையாலே.”

தன்—தனக்கு இருப்பிடமான

அரை—கடிப்பதேசத்திலே

ஆட—சப்திக்கவும்

தனி—அத்விதீபமான

சட்டி—சட்டியானது

தாழ்ந்து—நெற்றியில்தாழ்ந்து

ஆட—அசைவவும்

என் அரைமேல் நின்று— என் அரையில்
கின்றும்

இழிந்து—இலங்க

உங்கல்—உக்கல் தமப்பனாய்

ஆபர்தம்—இடையர் கருத்து

மன்—அரசரான பூநீ நந்தகோபநுடைய

அரைமேல்—மடியில் இருந்து

சப்பாணிகொட்டாய்;

மாயவனே!—விஸ்மயசீயனே!

சப்பாணிகொட்டாய்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. பொன்னித்யாதி. பொன்னிலே செய்யப்பட்ட திருவ
ரைநாடுண்டு சேர்ந்த மாணிக்கக் கண்கணியானது தனக்கு வாஸஸ்த்தாரமான கடிப்பதே
சத்திலே கிடந்து சப்திக்க. தனியித்யாதி. திருக்குழலிற் சாத்தின அத்விதீபமான சட்டி
யாகிற ஆபரணம் திருநெற்றியிலே தாழ்த்தசைய. என்னித்யாதி. என்னுடைய மடியில்
நின்று மிழிந்து உக்கல் தமப்பனாய் ஆபர்த்தெல்லாம் நிர்வாஹகரா யிருக்கிறவர் மடியிலே
யிருந்து சப்பாணிகொட்டியருளாய். இத்தால் - தன்மடியிலே யிருந்து சப்பாணிகொட்டு
கிறதிலும், அவர் மடியிலிருந்து சப்பாணிகொட்டக்காண்கை தனக்கு உகப்பாகையாலே அத்
தைச் செய்யவேணுமென்று அபேக்ஷித்தாராய்த்து. மாயவனே. ஆச்சர்ய பூதனுனவனே.உ.

மூ.—பன்மணிமுத்தின் பவளம்பதித்தன்ன

என்மணிவண்ணன் நிலங்குடொற்றோட்டின்மேல்

நின்மணிவாய் முத்திலங்க நின்னம்மைதன்

அம்மணிமேற்கொட்டாய் சப்பாணி யாழியங்கையனே! சப்பாணி

பதவுரை.

என்—என்னுடையவனாய்

மணி வண்ணன்!—நீலமணிபேர் என்ற விடிவை
யுடையனவனே!

பல் மணி—நாநாவிதரத்தரங்களும்

முத்து—முத்துக்களும்

இன்—போக்பமான

பவளம்—பவளமும்

பதித்து—அழுத்தி

அன்ன—பரம்பின அழகையுடையதாய்க்
கொண்டு

இலங்கு—பரகாசிக்கிற

பொன் தோட்டின்மேல்—ஸ்வர்ணகர்ணகுண்
டலத்தின் அழகுக்குமேலே

நின்—உன்னுடைய

மணி—அழகிய

வாய்—திருவாயின்

முத்து—திருமுத்துக்கள்

இலங்க—விளங்க

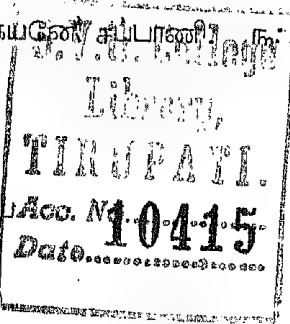
நின்—உன்னைமகனாகப்பெற்ற

அம்மைதன்—தாயானயசோதையின்

அம்மணிமேல்—மடியின்மேலிருந்து
சப்பாணிகொட்டாய்;

ஆழி—திருவாழியாழ்வானை

அம் கையனே!—அழகியகையி னுடையவனே!
சப்பாணி.

வ்யா. முன்னுப்பாட்டு. என்மணிவண்ணன். என்னுடையவனென்று அபிமானிக்
கொண்டான். எனக்கு பச்சையனும் நிலசத்தம்போன்ற வடிவையுடையனாயிருக்கிறவனே. பன்மணி
பித்தாதி. பாணிக்கம். மாதகம். புஷ்பாகம். வைரம்; நிலம், கோமேதகம், வைர்பென்
பென். வகாப்பட்ட சத்தங்கடும், முத்தும், இனிய பவனமும் பகைத்தொடையாக வழத்தி
யாகாக்கொண்டான் அழகையுடைத்தாய்க்கொண்டு விளங்காநின்ற பொற்றோட்டி. நழகுக்கு
பென். நின்னித்யாதி. உன்னுடைய அழகிதான் திருப்பவளத்தில் திருமுத்துக்கள் பர
மாசிக்க. நின்மைமையித்யாதி. உன்னைப் பிள்ளையாகப் பெற்ற பாக்யத்தை யுடையளான
அவளுடைய மடிமேலே யிருந்து சாப்பாணிகொட்டாய். அம்மணி பென்று அரைக்குப்
பென். இத்தால் முநீர்த்தகோபர்தாழ்முடைய மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டுகிறதிலும்
தாயார்மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டக்கூண்கை தாக்குகப்பாகையாலே அத்தைச்செய்ய
வேண்டுமென்று அபேஷித்தாராய்த்து. ஆழியங்கையனே. திருவாழியை அழகிய திருக்கை
மேலே யுடையவனே பென்னுதல்; ஆழிபென்று- திருவாழி மோதிரமாதல். ... ந.

மூ.—தூநிலாமுற்றத்தே போந்துவிளையாட

வானிலாவம்புலீ! சந்திரா! வாவுவென்று

நீநிலாநின்புகழாநின்ற வாயர்தம்

கோ நிலாவக்கொட்டாய் சப்பாணி குடர்க்கைக்கிடந்தானே! சப்பாணி. சு.

பதவுரை.

வாநிலா—ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கிற

அம்புலீ!—ஓ! அம்புலீ!!

சந்திரா!—ஓ! சந்திரனே!!

போந்து—வந்து

தூநிலா—அழகிய நிலவையுடைய

முற்றத்தே—முற்றத்திலே

விளையாட—விளையாடுவதற்காக

வாவுவென்று—வாவுவென்றழைத்து

சு. 1

நின்—உன்னை

புகழாநின்ற—சலாகியாநிற்கிற

ஆபர்தம்—இடையர்களுக்கு

கோ—தலைவனான நந்தகோபர்

நிலாவ—ஹர்ஷிக்கும்படி

சப்பாணிகொட்டாய்.

குடந்தை—திருக்குடந்தையின்

கிடந்தானே!—கண்வளர்ந்தருளுமனனே!

நீ நிலா— நீ நின்று

சப்பாணி.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. தூநிலாவித்யாதி. தூய்தான நிலா முற்றத்திலே போந்து.
விளையாடவித்யாதி. ‘ஆகாசத்திலே வர்த்திக்கிற அம்புலீ! சந்திரா! விளையாடவா’ என்று,
அம்புலியை யழைத்து. நீ நிலா. நீ நின்று. நின்னித்யாதி. உன் சேஷிதங்களிலே (சு)வித்த
ராய்க்கொண்டு உன்னைப்புகழாநிற்கிற(உ)ஸர்வகோபநிர்வாஹகரானவர்களைப்பன் உன்னுடைய
சேஷிதத்தைக் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே உஜ்ஜ்வலமாய்படியாகச் சப்பாணிகொட்டவேணும்.
குடந்தை யித்யாதி. ஆசரிதபராதிரனுய்க்கொண்டு திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளு
கிறவனே. ... * சு.

மூ.—புட்டியிற்சேறும் புழுதியுங்கொண்வெந்து

அட்டியமுக்கி யகம்புக்கறியாமே

(ச) விவரம்.

(உ) ஸவபுமாவ.

சட்டித்தயிருந்தடாலினில் வெண்ணெயுமுண்

பட்டிக்கன்றே! கொட்டாய்சப்பாணி பற்பாபா! கொட்டாய்சப்பாணி. ரு.

பதவுரை.

புட்டியில்— திரு அரைநிலை
சேறும்— சேற்றையும்
புழுதியும்— புழுதிபையும்
கொண்டுவந்து— கொண்டுவந்து
அட்டி— மேலே இட்டு
அமுக்கி— உறைக்கும்படி பூசி
அகம் புக்கு— உள்ளே நுழைத்து
அறிபாடே— ஒருவருடைய தபடி.
சட்டி— சட்டிகளில் சேமித்து வைத்த
தயிரும்— தயிரையும்

தடாலினில்— தாழிகளில் சேர்த்து வைத்த
வெண்ணெயும்— வெண்ணெயையும்
உன்— வாரிவிழுந்தாதின்றவனுப்
பட்டி— பட்டிதின்னு திரித்த
கன்றே!— கன்றுபோல் செருக்கனுரிருக்கு
மவனே!

சப்பாணி கொட்டாய்.

பற்பம்— திருந்நாமமடைவரை
நாபா!— திருநாபியிலுடையவனே!
சப்பாணி கொட்டாய்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. புட்டியித்பாதி. மத்பமாங்கத்தில் சேற்றையும் புழுதியை
யும் கொண்டுவந்து * சொட்டுச் சொட்டென்னத் துவிக்கத் துவிக்கப் புழுதியிலே யிருந்து
விளைபாடுகையாலே திருவரையில் நனைந்தனிடம்சேறும், நனைபாதனிடம் புழுதியுமாயிருக்கு
மிதே. அட்டியமுக்கி. இப்படியிருக்கிற ஆகாரத்தோடேவந்து மேலேயணைகையாலே அந்தச்
சேற்றையும் புழுதிபையும் கொண்டுவந்து மேலேயிட்டு உறைக்கப்பூசி. அகம்புக்கித்பாதி.
ஒடிப்போய் உள்ளேபுக்கு, வைத்தநான் அறியாதபடியாக, சட்டிகளிலே தேய்த்து வைத்த
தயிரையும் தடாக்களிலே சேர்த்து வைத்த வெண்ணெயையும் அமுதுசெய்யாநிற்கும். பட்டி
யித்யாதி. பட்டிதின்னு திரியும் கன்றுபோலே களவெ யாந்நையாய்த் திரியுமவனே!
சப்பாணிகொட்டு. பற்பாபா. ஸகல ஜகத்காரணமான தாமசையைத் திரு நாபியிலே
யுடையவனே!. ... * ரு.

மூ.—தாரித்துநூற்றுவர் தந்தைசோற்கொள்ளாது

போருய்த்துவந்து புகுந்தவர்மண்ணுளப்

பாரித்தமன்னர்படப் பஞ்சவர்க்கன்று

தேருய்த்தகைகளாற்சப்பாணி தேவகிசிங்கமே! சப்பாணி. கூ.

பதவுரை.

தந்தை— ஸர்வலோக பிதாவான உன்
சொல்— வார்த்தையை
தாரித்து கொள்ளாது— தரித்துக் கொள்
போர்— யுத்தத்தை
உய்த்து— நடத்துவதாக

வந்து— கர்விஷ்ட்டராய்வந்து
புகுந்தவர்— அமார்க்களத்திலே புகுந்தவர்
மண் ஆள— (பாண்டவர்களைக் கொன்று
தாங்களே) பூமிமுழுதும் ஆளுவதாக
பாரித்த— வெகுநூரம்போசித்த
மன்னர்— அரசர்களான

பாண்டவர்— தாறுபேரும்
மட— பாண்டவர்களே
பஞ்சவீர— பாண்டவர்கள் ஐவர்க்கும்
அவர்— அவர்களுடைய வேண்டுக
கொண்டவன்று
தேவி— தேவை
வந்த— வந்தது

கைகளால்— திருக்கைகளாலே
சப்பாணி;
தேவகி— தேவகிப்பிராட்டி வயிற்றில்பிறந்த
சிங்கமே!— சிங்கம்போல் செருக்கியிருக்கு
மவனே!
சப்பாணி.

பா. ஆரம்பாட்டு. தூரித்து. “தரித்து” என்கிறவித்தை நீட்டிக்கிடக்கிறது. தரி
த்த— பொறுப்புண்டா யென்னுதல்; புத்திபண்ணி யென்னுதல். நூற்றுவர். இதுக்கு-மேலே
பாண்டவர். தந்தைசொற்கொள்ளாது. (க) “ஸ்ரீராம ஸ்ரீகிருஷ்ண ஸ்ரீகாம நார விதாரி தாறு
பேரும்” என்கிறபடியே ஸர்வலோகத்துக்கும் பிதாவாகையாலே தங்களுக்குப் பிதாவான
தாறுபேரும் தலைப்பயும் மேர்க்கைக்குத் தூதாகவெழுந்தருளி, ‘பாண்டவர்களும் நீங்களுந்
பாண்டவர் விரோதத்திருக்கவேண்டா, பராபுது எல்லார்க்குமொக்கும்; ஆண்பின்பு, ராஜ்ய
தந்தை மனவிபாகம் பண்ணி புஜித்துச் சேர்த்திருங்கோள்; அது செய்பமாட்டிகோளாகில்,
தந்தை இரண்டு ஊராக அவர்களுக்குப் பதூர்தன்னைக் கொடுங்கோள்; அதுவும் செய்யி
யோளாகில் அவர்கள் தங்களுக்குக் குடியிருக்கைக்கு ஓரூர்தன்னையாகிலும் கொடுங்கோள்
என்று இப்படி அருளிச்செய்தவசரத்தில் ஒன்றையும் கைக்கொள்ளாதே. போருய்த்தித்தபாதி.
பின்பு ரோஷத்தாலே (உ) “ஸ்ரீபோக்யா வஸுந்தராவன்றே, புத்தத்தைப் பண்ணி ஜபித்த
வர்களுநாவர் ராஜ்யத்தையாளுங்கோள் என்றபடியாலே புத்தத்தைநடத்துவதாக கர்வோத்
தாரப்பவந்துபுத்தபூமியிலேபுகுந்தவர்களாய், பாண்டவர்களை யழியச்செய்து, பூமிப்பரப்பட
ங்கலும் தங்களை ஆளுவதாகப்பாரித்த ராஜாக்களான நூற்றுவரும், ஒருவர் சேஷியாதபடி
பட்டுப் போம்படியாக. பஞ்பவர்க்கித்தபாதி. உன்னையல்லது வேறு துணையில்லாத பாண்ட
வர்கள் ஐவர்க்கும் தங்கள் வெறுமைதோன்ற நின்ற வன்று, ‘ஆபுதமெடுக்க வொண்ணு’
என்கையாலே ஸாத்யத்திலே அதிகர்தனாய் பரதிபகஷ மித்தனையும் தேர்க்காலிலே நெரிந்து
போம்படி தேரைநடத்தின கைகளாலே சப்பாணி கொட்டவேணும். தேவகி சிங்கமே!
தேவகிப்பிராட்டி வயிற்றில்பிறப்பாலே ஸிஹமக்கன்றுபோலே செருக்கி யிருக்கிறவனே!
சப்பாணி.

ம. —பரந்திட்டுநின்ற பகைடல் தன்னை

யிரந்திட்டகைமே லெறிதிரைமோதக்

கரந்திட்டுநின்ற கடலைக்கலங்கச்

சரந்தோட்டகைகளாற்சப்பாணி சார்ங்கவிற்கையனே! சப்பாணி. எ.

பரந்திட்டுநின்ற— விஸ்தீர்ணமாய்
பகை— ஆழந்திராநின்ற
கடல்— (தகஷிண) ஸமுத்ரமானது
தன்னை— தன்னைக்குறித்து
இரந்திட்ட— சரணாகதி பண்ணின
கைமேல்— திருக்கைகளின்மேல்

எறி— துவலைகளை எறியாநின்ற
திரை— அலையை
மோத— வீசாநின்றனுகொண்டு
கரந்திட்டுநின்ற— முகம்காட்டாமல் மறைந்து
நின்ற
கடலை— ஸமுத்ரேச்வரனான வருணன்மேல்

(க) “ஸ்ரீராம ஸ்ரீகிருஷ்ண ஸ்ரீகாம நார விதாரி தாறு

(உ) “ஸ்ரீராம ஸ்ரீகிருஷ்ண ஸ்ரீகாம நார விதாரி தாறு

கலங்க— அவன்குடல் குழம்பும்படி
சரம்— பாணங்களை
தொட்ட— ஏவின
கைகளால்— திருக்கைகளால்
சப்பாணி-;

சார்ங்கம்— “ஹீ சார்ங்கம்” என்கிற
வில்— வில்லை
கையனே!— திருக்கையில் தரித்தவனே!
சப்பாணி;

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பரந்தியாதி. (க) “சுபுரெயொ ரெஹாடியி” என்கிறபடியே ஒருவரால் எல்லைகாணவொண்ணாதபடி விஸ்தீர்ணமாய்நின்ற ஆழந்தகடலானது. படு என்று - ஆழம். அன்றிக்கே. ரத்நாதிகள் படுகிற கடலென்றுமாம். தன்னையித்யாதி. (உ) “சுஜ்ஜிம் ப்ராஜ்ஜுக்ஷா ப்ரகிஸிஸ்யுரெஹாடியி” என்கிறபடியே- “லங்கையிலே போம்படியாக வழிதரவேணும்” என்று தன்னைக்குறித்துச் சரணம் புகுந்த கைமேலே துவலைபெறிகிற திரைகளானவை மோத. கரந்தியாதி. முகம்காட்டாதே மறைந்துநின்ற கடலை (ங) பீதியாலே கீழ்மண்கொண்டு மேல்மண்ணெறியும்படி கலங்க. (ச) “வாவ ரா நயஸளிதெது! ஸாராஹஸீ விஷாவரோஹ” என்கிறபடியே சீறி, சரம் தொட்ட கைகளாலே சப்பாணி. கடல் என்கிற சப்தத்தாலே- அபிமானியான வருணனைச் சொல்லுகிறது. சார்ங்கவிற்கையனே. அப்போது, கையும் வில்லுமாய் நின்ற அழகையுடையவனே! யென்னுதல்; கையிலே வில்லை வாங்கினபோதை வீரப்பாட்டைச் சொல்லுதல். * எ.

மூ.—குரக்கினத்தாலே குரைகடறன்னை

நெருக்கியனைகட்டி நீணீரிலங்கை

அரக்கரவிய வகேணையாலே

நெருக்கியகைகளாற்சப்பாணி நேமியங்கையனே! சப்பாணி. அ.

பதவுரை.

குரை கடல்தன்னை— கோஷியாநின்றகடலை
குரங்கு இனத்தாலே— வானரசஸமுஹத்தாலே
நெருக்கி— இரண்டுபக்கமும் நீர்தேங்கும்படி
அணை கட்டி— (நடுவே) ஸேதுவைக்கட்டி
நீர் நீர்— பரந்த கடலை அகழாகவுடைய
இலங்கை— லங்கையில் உள்ள
அரக்கர்— ராக்ஷஸர்கள்
அவிய— நசிக்கும்படி.

அம்— ஹிம்ஸியாநின்ற
கணையாலே— பாணத்தாலே
நெருக்கிய— நெருக்கியுத்தம்செய்த
கைகளால்— திருக்கைகளால்
சப்பாணி.
நேம்— திரு ஆழியாழ்வானை
அம்— அழகிய
கையனே!— திருக்கையி லுடையவனே!
சப்பாணி.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. குரக்கியாதி. நீருக்கு அஞ்சி உயர்ந்தநிலங்களிலே வர்த்திக்கும் குரங்குகளினுடைய திரளாலே, ஆழத்தாலும் பரப்பாலும் திரைக்கிளப்பத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு கோஷியாநின்ற ஸமுத்தரத்தை இரண்டருகும் தேங்கிப்போம்படி நடு

(க) “அப்ரமேயோ மஹோததி” (உ) “அஞ்ஜலிம் ப்ராஹ்முகுகீர்த்வா ப்ரதி சிச்யே மஹோததி” (ங) லீகி. (ச) “சாபமாநயஸளமித்ரோ! சராம்சாசி விஷோ பமாந்.”

வே யணைகட்டி. நீணீ ரித்யாதி. “ நீள்கடல்சூழிலங்கை ” என்கிறபடியே - பரந்தகடலை அகழாகவுடைத்தான லங்கையை யிருப்பிடமாகவுடைய ராகையாலே, இந்த அரண் உண்டா யிருக்க, நமக்கொரு குறையு மில்லையென்று செருக்கி யிருக்கும் ராகைஸரானவர்கள் முழு க்காயாக அலியும்படியாக, ப்ரதிபக்த நிரஸநசிலமான அம்புகளாலே நெருங்கப்பொருத கைகளாலே சப்பாணி. நேமியங்கையனே சப்பாணி. திருவாழியை அழகிய நிருக்கையிலே யுடையவனே சப்பாணி. விசேஷ நிரஸநத்துக்கு * அடுகணைதானே அமைந்திருக்கையாலே திருவாழி அழகுக்குடலா மித்தனையிறே. *அ.

மு.—அளந்திட்டதானையவன் தட்டவாங்கே

வளர்ந்திட்டோளுகிர்ச் சிங்கவுருவாய்

உளந்தொட்டிரணிய னெண்மார்வகலம்

பிளந்திட்டகைகளாற்சப்பாணி பேய்முலையுண்டானே! சப்பாணி. கூ.

பதவுரை.

அளந்து இட்ட— ஹிரண்யன் அளந்துநட்ட

தூணை— ஸ்தம்பத்தை

அவன்— அவன்தானே

தட்ட— சீறி உதைக்க

ஆங்கே— அந்த ஸ்தம்பத்திலே [அவன் அடித்த இடத்திலேயே]

வாள்— கத்திபோல் க்ருரமான

உகிர்— நகங்களையுடைய

சிங்கம் உரு ஆய்— நரஸிஹ்ம ரூபியாய்,

வளர்ந்திட்டு— வளர்ந்து

உளம்— அவன் மனஸை

தொட்டு— (“இப்போதாக இம்மதுகலிக்கக்

கூடுமோ” என்று) பரிசுசித்து

இரணியன்— ஹிரண்யனுடைய

ஒன்— ஒன்றியதாய்

அகலம்— அகன்றிருக்கிற

மார்வு— மார்வை

பிளந்திட்ட— கிழித்த

கைகளால் சப்பாணி;

பேய்— சூதனையின்

முலை— (விஷந்தடவின) முலையை

உண்டானே!— (அவன் உயிரோடு) உண்டானே!

சப்பாணி.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. அளந்தித்யாதி. “ முன்மே நரஸிஹ்மத்தை வைத்து நட்ட தூண் ” என்ன வெண்ணுதபடி தானேதனக்குப் பொருத்தப்பார்த்து அளந்து நட்டதூணை. அவன்தட்ட வேறேசிலர்த்தட்டில், கையிலே நரஸிஹ்மத்தை யடக்கிக்கொண்டிருந்த தூணிலே பாய்ச்சினுர்கொன்ன ஒண்ணுதபடி அவன்தானே, “ எங்கு தூண் ” என்று ப்ரஹ்ம லாதன் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை பொருமல், “ பிள்ளையைச்சீறி வெகுண்டுதூண் புடைப்ப ” என்கிறபடியே அவனைச்சீறி, அந்தச் சீற்றத்தினுடைய அடிகையத்தாலே, “ ஆனால், நீ சொல்லுகிறவன் இங்கில்லை ” என்று அழன்று அடிக்க. ஆங்கே. அடித்த விடமொழியி னித்த லாந்தரத்திலே தோன்றிலும் “ இவன் இங்கில்லை ” என்ற ப்ரதிஜ்ஞை நிலைநின்றதாமென்று, அத்தூணில் அவன் அடித்த விடந்தன்னிலே. வளர்ந்திட்டு. “ பரியவிரணியன் ” என்னும் படி பருத்துவளர்ந்த வடிவை யுடையனாவன் கீழ்ப்படுப்படியாகத்தான் வளர்ந்து. வாளு கிர்ச்சிங்கவுருவாய். அஸ்தர் சஸ்தர்க்களில் ஒன்றிலும் படக்கடவனல்லவாகவும், தேவாதி சதுர்வித ஜாதியிலுள்ளவற்றில் ஒன்றின்சையிற் படக்கடவனல்லவாகவும், ப்ரஹ்மருத்ராதி கள் கொடுத்த வரத்துக்கு விசேஷம் வாராதபடி, ஹிரண்யனுடைத்தான உகிர்களையுடைய நக

விற்ற மறுப்பாய், உளம்தொட்டு. “எங்குமுன்” என்று பரஹ்லாதன் சொன்னபடியே, தான் “இல்லை” என்று சொன்ன ஸ்த்தலந்தன்னிலே “உண்டு” என்னும்படியாகத் தோற்றுகை யானும், “சொம்பற்றி முடியிடியக் கண்டிதுங்க வாபலறத் தெழித்தான்” என்கிறபடியே ஓரொன்றே துஸ்ஸஹமாம்படி பண்ணின பீடாவிசேஷங்களாலும், (க)பீதியாலே நெஞ்சினகி அது கூலிக்கக்கூறிமோவென்று ஹர்தப பரிகைப்பண்ணி. இரணியனெண்மார்வகலம். ஹிர ன்பனுடைய ஓர்னிபதாய் விஸ்தர்தமான மார்வை. ஒண்மையாவது- நரலிஹ்மத்தினுடைய கோபாக்கியாலும் தன்னுடைய உதரத்தில் பபாக்கியாலும் பிறந்த பரிதாபத்தாலே அக்நி முகத்தில் பொன்போலே உருகிப் பதம் செய்து ஒளிவிடுகை. இத்தால்- திருவுகிர்க்கு அநா யாலேந கிழிக்கலாம்படியானபடியைச்சொல்லுகிறது. அகலமென்கையாலே-வரபல புஜபலங் களாலே மிடியவவளர்ந்த பரப்பாலே திருவுகிர்க்குக்கெல்லாம் இரைபோந்தபடிசொல்லுகிறது. பிளந்திட்டகைகளால். “உடலக மிருபிளவாக்கையில் நீருகிர்ப்படையது வாய்த்தவனே” என்கிறபடியே-திருவுகிர்க்காலே இரண்டு கூறாகப் பிளந்து பொகட்ட திருக்கைகளாலே சப் பாணி. பேய்முலையித்யாதி. அவனைப்போலே ப்ராதிசூல்யம் தோற்ற நிற்கையு மன்றிக்கே, “நாயாய்வந்தபேய்” என்கிறபடியே வஞ்சகையாய்வந்த பூதநையுடைய முலையை ப்ராண ஸஹிதமாகவண்டு முடித்தவனே சப்பாணி. க.

மூ.—அடைந்திட்ட மரர்களாழ்கடறன்னை

மிடைந்திட்டமெந்தரம்மத்தாகநாட்டி

வடஞ்சுற்றிவாசகிவன் கயிருகக்

கடைந்திட்டகைகளாற்சப்பாணி கார்முகில்வண்ணனே! சப்பாணி, ய,

பதவுரை.

அமரர்கள்— தேவர்கள்

அடைந்திட்டு— சரணம்புகுந்த வளவிலே

ஆழ்— கப்பிரமான

கடல்தன்னை— ககீரஸ்முத்தத்தை

மிடைந்திட்டு— நெருக்கி

மந்தரம்— மந்தர பர்வதத்தை

மத்தாக— கடைபும் மத்தாக

நாட்டி— நிறுத்தி

வாசகி— வாஸுகி நாகமாகிற

வல் வடம்— வலிய கயிற்றை

கயிருக— கடைகயிருக

சுற்றி— சுற்றி

கடைந்திட்ட— (அமர்தம் கிளரும்படி)

கடைந்தருளின

கைகளால் சப்பாணி,

கார் முகில்— கரிய மேகம்போன்ற

வண்ணனே!—வர்ணத்தையுடையவனே!

சப்பாணி,

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. அடைந்தித்யாதி. தூர்வாஸச்சாபோபஹதராய் அத்தாலே நஷ்டைச்வர்பராய் அஸ்ராக்ரந்தராய் அமரத்வஸாபேக்ஷரான தேவர்கள் (உ) “ஸ்ரணம் க்வா ரி ந-வ்ராவா ஸுஸிஸாபெவ தாமணா” என்கிறபடியே ரக்ஷித்தருளவேணுமென்று சரணம்புகுர. அடைந்திட்டு என்கிற வினையெச்சம் திரிந்து, அடைந்திட என்னும் பொருள் பெற்றுக் கிடக்கிறது. “நலங்கழல் வணங்கி” என்கிற விதுதிரிந்து, வணங்க வென்னும் பொருளாகிறுப்போலே. ஆழ்கடலித்யாதி. அத்தாகாதமான ககீரப்பதியை நம்முடைய படுக்

கையென்று பாராதே நெருக்கி. மந்தரமித்யாதி. (சு) “பேரூநம்பேரூரூரூரூ” என் கிறபடியே (உ) மஹாசலமான மந்தரத்தை, கடைகைக்கு மத்தாக நாட்டி. வடமித்யாதி. (ங) “பேரூரூரூரூரூரூ வாலு-கூ” என்கிறபடியே- வாலு-கியாகிற வலிய சயிற்றை அதிலே கடைகையிருக்கின்றி. கடைந்திட்டித்யாதி. தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் முந் துறக்கடையவிட்டு, அவர்கள் இளைத்துக் கைவாங்கினவாறே “அலைகடல் கடைந்தவப்பன்” என்கிறபடியே அமர்தம் கிளருந்தனையும் நின்று கடைந்தருளின கைகளாலே சப்பாணி. கார்முகிலித்யாதி. ஆசரிதருடைய அபேக்ஷித ஸ்விதாநம் பண்ணின ஹர்ஷத்தாலே காள மேகம்போலே குளிர்த்து புகர்பெற்ற வடிவை யுடையனாய் நின்றவனே சப்பாணி. ... ௨.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி சுற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய வாயர்தங்கோவினை
நாட்கமழ்ப்பும்பொழில் வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டன்
வேட்கையாற்சொன்ன சப்பாணியீரைந்தும்
வேட்கையினுற் சொல்லுவார்வினேபோமே. கக.

பதவுரை.

ஆள்கொள்ள— எல்லாரையும் அடிமைப் படுத்திக் கொள்ள	வில்லிபுத்தூர்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்குநிர்
தோன்றிய— திருவாய்ப்பாடியில் அவதரித்த வனாய்	பட்டன்— பட்டர் பிரான் [பெரியாழ்வார்]
ஆயர்தம்— இடையர்களுக்கு	வேட்கையால்— விருப்பத்தாலே
கோவினை— தலைவனானவனை	சொன்ன— அருளிச்செய்த
நான்— நாடோறும்	சப்பாணி— சப்பாணிவிஷயமான
கமழ்— பரிமளியாநின்ற	இரண்டு இரந்துப்— இப்பத்து பாசங்களையும்
பூ— புஷ்பங்களையுடைய	வேட்கையினால்— ஆதரத்தோடு
பொழில்— சோலைகளாலே சூழப்பட்ட	சொல்லுவார்— ஓதுகிறவர்களுடைய
	வினை— துன்பங்களையாய்
	போம்— தன்னகையேவிட்டு ஓடிப்போம்.

வ்யா. ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய. ஸர்வரையும் அடிமை கொள்வதாகவந்து ஆவிர்ப் பவித்த. அவதார ப்ரியோஜநம்- லீலாவிபூதியிலுள்ள சேதநரைத்திருந்தி அடிமை கொள்ளு கையென்கை. “பிறந்த” என்னாதே, தோன்றிய என்றது, (+) “உருவக் வசுவடி ஸந்ரபா ரோவிவடிவகடி” என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸதோஷமற வந்தவதரித்தமை தோற்றுக்கைக்காக. ஆயர்தம்கோவினை. ஆவிர்ப்பவித்தது ஸ்ரீமதுரைபிலையாகிலும், அது ப்ரகாசித்ததும் ப்ரியோஜநப்பட்டதும் திருவாய்ப்பாடியிலேயேயிதே. தான் தாழ நின்று ஏகிற் துச்செய்து, தன் நீர்மைபாலே எல்லாரையும் வசீகரித்து ஆளாக்கிக்கொண்டு ஸர்வகோப நிர்வாஹகனானவனை. நாட்கமழித்யாதி. ஸர்வகாலத்திலும் கமழாரின்றுள்ள பூம்பொழில் களையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார். வேட்கையித்யாதி. அவ

(சு) “மந்தரநம் மந்தரம் கர்த்வா.” (உ) “பேரூரூரூ.” (ங) “யோக்தரம் கர்த்வாசவாஸகம்.”
(இ) “தேவகீ பூர்வஸந்தபாயாமாவிர்ப்புதம்.”

தார சேஷ்டிதா நுபவத்தில் ஆசையாலே அருளிச்செய்த சப்பாணியிஷயமான பத்துப்பாட்டையும் ஆசா பூர்வகமாகச் சொல்லுமவர்களுடைய அகில பாபங்களும் தன்னடையேபோம்.

அடிவரவு.—மாணி போன் பன் தாநிலாப் புட்டித் தாநி பரந்து
குரக்கினம் அளந் தடைந்து ஆட்கொள் துடர்.

மெரியஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

—(*)—

ஆக - திருமொழி, க- க்கு, பாட்டு- 1 உ.

அ. கீழிற்றிருமொழியிலே- சப்பாணி கொட்டுகையாகிற அவனுடைய பால சேஷ்டித்ததை, தக்காலத்திலே யசோதைப்பிராட்டி- ய நுபவித்தாற்போலே, பிற்பாடராயிருக்கிற தாமும் அதில் ஆதராகிசுபத்தாலே அவளுடைய (க) பாவயுக்தராய்க்கொண்டுபெசி ய நுபவித்தாராய் நின்றார்; அவன் தளர் நடை நடக்கையாகிற சேஷ்டித்ததை தக்காலம்போலே அநுபவித்து இனியராகுரிதில்.

மூ.—துடர்சங்கிலிகை சலார்பிலாரென்னத் தாங்குபோன்மணியொலிப்பப்
படுமும்மதப்புனல்சோர வாரணம்பையநின்றார்வதுபோல்
உடன்குடிக் கிண்கணியாரவாரிப்பவுடைமணி பறைகறங்கத்
துடந்தாளினைகொண்டு சார்ங்கபாணிதளர்நடைநடவாணே. க.

பதவுரை.

சார்ங்கபாணி— ஸ்ரீ சார்ங்கத்தைக்கையிலே
புடையவன்
சங்கிலிகைத்துடர் - சங்கிலித்துடரானது
சலார் பிலார் என்ன— 'சலார்பிலார்' என்று
சப்திக்கவும்
போன்தாங்கு— போற்கயிற்றில் தொங்கு
கின்ற
மணி— மணியானது
ஒலிப்ப— த்வநிக்கவும்
படு— உண்டாக்கப்பட்ட
மூன்று— இரண்டுகன்னமும் சிசுநுமாகிற
மூன்றிடங்களினின்றும்
மதம் புனல்— மதநீரானது
சோர—பெருகும்படியாக
வாரணம்—யானையானது
பைய நின்று—மெள்ளநின்று

ஊர்வது போல்— நடக்குமாப்போலே
கிண்கணி— திருவடிச்சதங்கைகள்
உடன்குடி— ஒன்றிரொடொன்றுகூடி
ஆரவாரிப்ப— சப்திக்கவும்
உடைமணி— திருவரையில் சாத்தினமணி
யானது
பறை— பறைபோலே [பறை-படஹம்.]
கறங்க— ஒலிக்கும்படியாகவும்
தட— பருத்து
தாளினைகொண்டு— ஒன்றுக்கொன்று ஒத்த
திருவடிகளால்
தளர்நடை நடவாணே— தளர்நடை நட
வாணே.

தளர்நடையாவது— திருவடிகளென்றி நடக்கும்பருவமன்றிக்கே, நடைகற்கும்பருவமானையாலே தவறித்தவறி நடக்கும்நடை.

(க) ஹவய-கூ.

மு.—சேக்கரிடை நுனிக்கொம்பிற்றேன்றுஞ் சிறுபறைமுனைப்போல்
நக்கசேந்துவர்வாய்த்திண்ணைமீதே நாளிர்வேண்டல்முனையிலக
அக்குவடமுதேதாமைத்தாலி பூண்டவந்தசயநன்
தக்கமாமணிவண்ணன் வாசுதேவன்தளர் நடைநடவாடு. ௨.

புதுவுரை.

அக்குவடம்— சங்குமணி வடத்தை
உந்தது— திருவநையிலே தரித்து
ஆழைத்தாலி— கூர்மாகாரமான ஆபரணத்தை
பூண்ட— திருக்கழுத்தில் சாத்திக்கொண்ட
வனாய்
அரந்தசபரன் — திருவனந்தாழ்வான் மேல்
கண்வளர்ந்தருளுவனாய்
தக்க— தகுதியான
மா மணி— நீலமணிபோன்ற
வண்ணன்— வடிவையுடையவனாய்
வாசுதேவன்— ஸ்ரீ வஸுதேவர் திருமக
னான கண்ணன்
செக்கர் இடை— செம்மானத்திலே

துனி கொம்பில்— துனிக் கிளையிலே
தோன்றும்— தோன்றும்படி விளங்காநின்ற
சிறு பிறை— இளம் திங்களுடைய
முளைப்போல்— முளைபோலே
நக்க— சிரிக்குமளவில்
செம் துவர்— மிகவும் சிவந்திருந்துள்ள
வாய்— அதரமாகிற
திண்ணைமீது— உந்த நஸ்த்தாநத்தின்மேலே
நளிர— குளிர்ந்ததாய்
வெண்— வெளுத்திரா நின்னுள்ள
பல்— திருமுத்துக்களுடைய
முளை— அங்குரங்கள்
இலக— விளங்கும்படி.
தளர்நடை நடவாடு.

(க) ஜெய.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. செக்கரித்பாதி. செக்கர்வானத்திடைபிலே, (க) சாகர்க்குத் திலே தோன்றுப்படி உந்நையமான பாலசுத்தரங்குமப்போலே. நக்கவித்பாதி. ஸ்மிதம் செப்பையாலே மிகச்சுவத்திருந்துள்ள திருவதாரமாகி உபந்த சிலத்தின்மேலே குவிந்து வெளுத்திருக்கிற திருமுத்தின் அங்குத்தினுடைய தேஜஸ்ஸானது பாகாசிக்க. அக்குவட முடுத்து. சங்குமணி வடத்தைத் திருவரையிலேசாத்த. ஆமைத்தலிபுண்ட. கூர்மகார பான நாலிபாகி அபாணவிசேஷத்தைத் திருக்கமுத்திலே சாத்தியிருக்கிற. அந்த சயநன். அவதாரத்தினுடைய மூலத்தை நினைத்துச் சொல்லுகிறது. (2) "நாம வாஸுஜேஹுஜ ஹ்யாமகம்" என்னக்கடவதிறே. தக்கமாமணி வண்ணன். தகுதியான நிலந்நம்போன்ற திருநிறத்தைபுடையவன். வாசுதேவன்த்யாதி. பூர்வஸுதேவர் திருமகன், தவநடை நடவாடு.

மூ.—மின்னுகொடியுமொர் வெண்டிங்களுஞ் சூழ்பரிவேடமுமாய்ப்
பின்னல்துலங்குமரசிலையும் பீதகச்சிற்றடையோடும்
மின்னிப்பொலிந்ததோர் கார்முகிப்போலக் கழுத்தினிற்காணையோடு
தன்னிப்பொலிந்த விருடிகேசன் தளர்நடைநடவாடு.

பதவுரை.

மின் கொடியும்— மின்னல் கொடியும்
ஓர்— அத்தனித்யமாய்
வெண்— வெளுத்திராடின்ற
துங்களும்— சந்தரமண்டலமும்
சூழ்— அதைச் சூழ்ந்த
பரிவேடமுமாய்— பரிவேஷமும் போலே
பின்னல்— அரையில்பூண்ட பொற்பின்ன
லும்
துலங்கும்— அதில்கோக்கப்பட்டு விளங்கா
நின்ற
அரசு இலையும்— அரசிலைக் கோவையும்
பீதகம்— பொன்வண்ணமான
“மின்னுகொடி” என்கிறவிடத்தில் “மின்”
என்னும் சொல்லுக்குபேல் “கொடி” என்று-கக்
கையவந்ததால் உகச்சாரியை பொருத்திற்று.

சிறு ஆடையெனும்— சிற்றுடையுமாகிற
இவற்றோடும்
மின்னில்— மின்னலாலே
பொலிந்தது— விளங்குபதாய்
நர்— அத்தனித்யமாய்
கார்— கறுத்திராடின்ற
முகிப்போல— மேகம்போலே
கழுத்தினில்— திருக்கழுத்தில் பூண்ட
காறைபொடும்— “காறை” என்னுமாய்
நைத்தோடும்கூட
தன்னில் பொலிந்த— ஸ்வதேபாகாசனாய்
இருடிகேசன்— கண்டவர்களுடைய இந்த
ரியங்களைக் கவருமவனான கண்ணன்
[ஹ்ருஷிகேசன்]
தவநடைநடவாடு.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. மின்னித்பாதி. மின்கொடியும் அத்தோடு சேர்ந்ததோர் அகலங்க சந்தரமண்டலமும் அதைச்சூழ்ந்த பரிவேஷமும்போலே. பின்னலித்பாதி. திரு வரையிற் சாத்தின பொற்பின்னலும், அதிலேகோவைப்பட்டு பாகாசிக்கிற வெள்ளி அரசி லைப்பணியும், இவற்றுக்கு மேலேசாத்தின பொன்னின் சிற்றுடையுமாகிற விவற்றோடும், மின்னிலித்பாதி. மின்னாலே விளங்கப்பட்டதொரு காளமேகம்போலே திருக் கழுத்திற்

சாத்தின காறையோடும். தன்னிலித்யாதி. இவ்வொப்பனைகள் மிகையாம்படி தன்னழகாலே (க) ஸம்ர்த்துயி நுப்பாணய் அவ்வழகாலே கண்டவர்களுடைய இந்திரியங்களைத் தன்வசமாக்கிக்கொள்ளுபவன் தளர்நடை நடவாடுனா. ஈ.

பு.—கன்னற்குடந்திறந்தா லொத்தாறிக் கணகணசிரித்துவந்து
முன்வந்துநின்று முத்தந்தருமென் முகிலவண்ணன் திருமார்வன்
தன்னேப்பெற்றேற்குத் தன்வாயமுதந் தந்தேனைத் தளிர்ப்பிக்கின்றான்
தன்னெற்றமாற்றலர் தலைகண்மீதே தளர்நடைநடவாடுனா. ச.

பதவுரை.

கன்னல் குடம்— கரும்பு ரஸக்குடமானது
திறந்தால் ஒத்து— வாய்திறந்தாற்போலே
ஊறி— திருப்பவளத்தில் அமர்தம் ஊறி
வடிய
கணகண சிரித்து— ‘கணகண’ என்று
சிரித்து
உவந்து— ஸந்துஷ்டஞ்ப்க் கொண்டு
முன்வந்துநின்று— முன்னேவந்து நின்று
முத்தம் தரும்— அதரபாரம் தருமவனாய்
என்— எனக்கு பவ்யனாய்
முகில்— நீலமேகம்போன்ற
வண்ணன்— திருநிறத்தை யுடையனாய்
திரு— பெரியபிராட்டியாரை

மார்வன்— மார்விலேயுடையனாய்
தன்னை— தன்னை
பெற்றேற்கு— பின்னையாகப்பெற்ற எனக்கு
தன்— தன்னுடைய
வாய்முதம்— திருப்பவளத்தில் ஊறு
கின்ற அமர்தத்தை
தந்து— கொடுத்து
என்னை— தாயான என்னை
தளிர்ப்பிக்கின்றான்— தழைப்பியாநின்ற
இவன்
தன் எற்று— தன்னோடு எதிர்த்த
மாற்றலர்— சத்ருக்களுடைய
தலைகண்மீது— தலைகள்மேல்
தளர்நடைநடவாடுனா.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. கன்னலித்யாதி. (உ) கரும்புஞ்சாற்றுக்குடம் ‡இல்லி திறந்தால் பொசிந்து புறப்படுமாபோலே, திருப்பவளத்தில் ஜலமானது ஊறிவடிய, கணகணவெனச் சிரித்து பரிதாபிக்கொண்டு. கணகணவென்றது - விட்டுச்சிரிக்கிறபோதை சப்தாநுகாரம். முன்னித்யாதி. முன்னேவந்து நின்று தன்னுடைய அதரஸ்வாதத்தைத் தாராநிற்கும். முத்தம் - அதம். என்னித்யாதி. எனக்குபவ்யனாய் காளமேகம்போன்ற வடிவையுடையனாய், அந்த பவ்யதைக்கு ஊற்றுவாயான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தை யுடையவன். தன்னையித்யாதி. தன்னைப் பின்னையாகப்பெற்ற பாக்யத்தையுடைய வெணக்குத் தன்னுடைய (ஈ) வாகமர்த்தத்தைத்தந்து என்னை தழைப்பியாநின்றான். இங்கே “வாய்முதந் தந்து-தளிர்ப்பிக்கின்றான்” என்று - வர்த்தமாநமாகச் சொல்லுகையாலே, முன்பு “முத்தம்தரும்” என்றது - எப்போதும் தன்விஷயத்தில் அவன்செய்துபோரும் ஸ்வபாவகதரம் பண்ணினபடி. தன்னெற்றித்யாதி. தன்னோடு டெதிர்த்த சத்ருக்களானவர்களுடைய தலைகள்மேலே தளர்நடை நடவாடுனா. ச.

(க) ஸஜ்ய. (உ) கரும்பு, சாறு, குடம் என்னுமிப்பதங்கள் சேர்ந்து ‘கறுப்பஞ்சாற்றுக்குட’ மென்று கிடக்கிறது. ‡இல்லி - ரஸ்யம். (ஈ) வாமஜ்யக.

மு.—முன்னலோர்வெள்ளிப் பெருமலைக்குட்டன் மொடுமொடுவிரைந்தோடப்
பின்னைத்தோடர்ந்தோர் கருமலைக்குட்டன் பெயர்ந்தடியிடுவதுபோல்
பன்னியுலகம்பரவியோவாப் புகழ்பலதேவனென்னும்
தன்னம்பியோடப் பின்கடச்செல்வான் தளர்நடைநடவாரே. ரு.

பதவுரை.

முன்— முன்னே
நல்— நன்றாய்
ஓர்— அத்தனியமாய்
பெரு வெள்ளிமலை— பெரிய வெள்ளிமலை
சுன்ற

குட்டன்— குட்டியானது
மொடுமொடு— “திடுதிடு”ன்று
விரைந்து ஓட— தேவகமாய் ஓடச்செய்தே
பின்னை— அந்தகுட்டியின் பின்னே
தொடர்ந்தது— தொடர்ந்த
கரு— கறுத்த
மலை— மலைசுன்ற [மலையா லுண்டாக்கப்
பட்ட]

ஓர்குட்டன்— ஒருகுட்டியானது
பெயர்ந்து— போர்ந்து
அடி இடுவதுபோல்— அடியிடுமாப்போலே

உலகம்— ‡ உயர்ந்தவர்கள்
பன்னி— ஆராய்ந்து
பரவி— துதித்து
ஓவா— எல்லை காணவொண்ணாத
புகழ்— சீர்த்தியையுடையனாய்
பலதேவன் என்னும்— “பலதேவன்”என்
னும் பெயரை உடையனான
தன் மம்பி— தன் தமையனானவன்
ஓட— முன்னே ஓட
பின்— பின்னே
கூட— அவனைக் கூடுவதற்காக
செல்வான்— விரைந்து நடக்கிறவன்
தளர்நடைநடவாரே.

‡ “உலகமென்பது உயர்ந்தோர்மட்டே” என்று
தொல் காப்பியத்தில் சூத்திரம்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. முன்னலித்யாதி. முன்னே விலகலுணமாய் அத்தனியமாய்ப்
பெரிதாயிருந்துள்ள வெள்ளிமலையின்ற குட்டியானது தன்செருக்காலே திடுதிடுமென விரைந்
தோட. பின்னையித்யாதி. அந்தக்குட்டியின் பின்னே தன்செருக்காலே அத்தைப்பிடிக்கை
க்காகத் துடர்ந்து, அஞ்சுகிறி டின்றதொருகுட்டி, தன் சைசவாநுகுணமாகக் காலுக்குக்
கால் போந்தடியிட்டுச் செல்லுமாபோலே. பன்னியித்யாதி. லோகமெல்லாம்கூடி, தங்கள்
ஜ்ஞாநசுத்திகளுள்ள வாவெல்லாம்கொண்டு ஆராய்ந்து ஸ்துதித்தாலும் முடிவு காணவொ
ண்ணாத புகழையுடையனாய் பலதேவனென்னும் பேரை யுடையனான தன்னுடைய தமைய
னானவன் செருக்கி முன்னே ஓட, அவன்பின்னே அவனைக் கூட்டுவனென்று தன்-சைச
வாநுகுணமாக தவிர்த்து நடக்குமவன் தளர்நடை நடவாரே. ரு.

மு.—ஒருகாலிற் சங்கோருகாலிற்சக்கரமுள்ளடி பொறித்தமைந்த
இருகாலுங்கொண் டங்கங்கெழுதினற்போ லிலச்சினைபடநடந்து
பெருகாநின்ற விற்பவெள்ளத்தின்மேற் பின்னையும் பெய்துபெய்து
கருகார்க்கடல்வண்ணன் காமர்தாதை தளர்நடை நடவாரே. க.

பதவுரை.

கரு— கறுத்ததாய்
கார்— குளிர்ந்திராநின்ற

கடல்— கடல்போன்ற
வண்ணன்— திருநிறத்தை யுடையனாய்

காமர்தாதை— மம்மதனுக்குப் பிதாவான
வன்
ஒருகாலில்— ஒருதிருவடியில்
சங்கு— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும்
ஒருகாலில்— மற்றொரு திருவடியில்
சக்கரம்— ஸ்ரீஸுதர்சநாழ்வானுமாக
உள்அடி— உள்ளடிகளிலே [உள்ளங்காலில்]
பொறித்து— ரேகையாகப் பொறித்து
அமைந்த— சமைந்த
இருகா லும் கொண்டு — இரண்டு அடிகளா லும்

அங்கு-அங்கு— அடியிட்ட அங்ஙவ விக்நளி
எழுதினாற்போல்— எழுதினாற்போலே [லே
இலச்சினை— லக்ஷணம் [அடையாளம்]
பட— பதிப்படி
நடந்து— நடந்து
பெருகா நின்ற— பாவஹியாநிற்கிற
இன்ப வெள்ளத்தின் மேல்— ஆரந்தப்ர
வாஹத்தின் மேலே
பின்னையும்— மேன்மேலும்
பெய்து பெய்து— ஆரந்தத்தை வர்ஷித்
துக் கொண்டு
தளர்நடைநடவானே.

வ்யா. ஆறம்பாட்டு. ஒருகால்த்யாதி. ஒரு திருவடிகளிலே ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமும் ஒருதிருவடிகளிலே திருவாழியாழ்வானுமாக உள்ளடிகளிலே ரேகாருபேண பொறித்துச் சமைந்த விரண்டு திருவடிகளையுங்கொண்டு. அங்கங்கித்யாதி. அடியிட்ட அங்ஙவ ஸ்த்தலங்க ளிலே ¶ தூலிகைகொண்டு எழுதினாற்போலே அடையாளப் பதிப்படிநடந்து. பெருகாவிந் யாதி. இந்த நடையழகையும் வடிவழகையும்கண்டு மேன்மேலனப்பெருகாநின்ற ஆரந்த ஸாகரத்துக்குமேலே பின்னையும் உத்தரோத்தரம் ஆரந்தத்தையுண்டாக்கி. கருகாரித்யாதி. இருண்டு குளிர்ந்திருக்கிற கடல்போன்ற திருநிறத்தையுடையவன். கருமை-இருட்சி. கார்- குளிர்ந்தி. அன்றிக்கே, கருமை - பெருமையாய், கார் - இருட்சியாகவுமாம். அன்றிக்கே, காரென்று - மேகமாய், காளமேகம்போலேயும் கடல்போலேயுமிருக்கிற திரு நிறத்தை யுடையவ னென்னவுமாம். காமர்தாதை. அழகாலேநாட்டைவெருட்டித் திரிகிற காமனுக்கு உத்பாதகனுனவன். * காமனைப்பயந்த காளையிறே. (க) “ப்ரஸவாஹஹு உளவ ட்டு” என் னும்படியன்றிக்கே, காமனைப் பயந்தபின்பு கிழ்நோக்கிப் பிராயம்புகுமாய்த்து.

காமர்தாதை இன்ப வெள்ளத்தின்மேல் பின்னையும் பெய்து பெய்து - தளர்நடை நட வாணே என்று அந்வயம். கூ.

மூ.—படர்பங்கயமலர்வாய் நெகிழ்ப்பனிபடுசிறுதுளிபோல்
இடங்கொண்டசெவ்வா யூறியூறியற்றிற்றுவிழநின்று
கடுஞ்சேக்கழுத்தின்மணிக்ருரல் போலுடைமணிகணகணெனத்
தடந்தாளினைகொண்டு சார்ங்கபாணி தளர்நடைநடவானே. எ.

பதவுரை.

படர்— படாநின்ற
பங்கயமலர்— தாமரைமலரானது
வாய் நெகிழ்— விகலித்தவளவிலே
பனி படு— குளிர்ந்தமதுவானது
சிறு துளி போல்— சிறுக்கத்துளித்து விழு
மாப் போலே

இடம்கொண்ட— விசாலமாய்
செம்— சிவந்திராநின்ற
வாய்— திருப்பவளத்தில் அமர்தமானது
ஊறி ஊறி— நிரந்தரமாக ஊறி
இற்று இற்றுவிழ— முறிந்து விழும்படி
நின்று— நின்று

கடும்— கருமான

சே— ரிஷபத்தின்

கழுத்தில்— கழுத்திற்குட்புன

மணி— மணியினுடைய

சூல் போல்— ஒலியைப் போலே

உடைமணி— அசையில் சாத்தின மணியா
னது

கண கணென— கணகணவென்று ஒலிக்க

தட— பருத்த

தாள் இணைகொண்டு— ஒன்றோடொன்றோ
த்த திருவடிகளால்

சார்ங்கம்— ஸ்ரீசார்ங்கததுஸ்சை

பாணி— திருக்கையினுடையவன்
தளர்நடை நடவாடு.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. படரித்யாதி. பெருத்திருந்துள்ள தாமரைப்பூவானது முகு
ளிதமா யிருக்கையன்றிக்கே, வாய்க்கெழ்ந்தவளவிலே, குளிர்த்தியையுடைத்தான அக
வாயில் மதுவானது சிறுகத்துளித்து விழுமாப்போலே, இடங்கொண்டவித்யாதி. இட
முடைத்தாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள திருப்பவளத்தில் ஜலமானது நிரந்தரமாக ஊறி
முறிந்து விழும்படிசினது. கடுஞ்சேக்கழுத்தித்யாதி. கடிதான சேவின்கழுத்தில் கட்டின
மணியினுடைய த்வலிபோலே திருவரையில் கட்டின மணியானது கணகணவென்று சப்திக்
கும்படி. தடந்தாளித்யாதி. ஸவிகாஸமாய் பரஸ்பர ஸதர்சமான திருவடிகளைக்கொண்டு
சார்ங்கபாணியானவன் தளர்நடை நடவாடு. ... *எ.

மூ.—பக்கங்கருஞ்சிறுப்பாறைமீதே யருவிகள்பகர்ந்தனைய
அக்குவடமிழந்தேறித்தாழ வணியல்குல்புடைபெயர
மக்களுலகினிற்பெய்தறியா மணிக்குழலியுருவின்
தக்கமாமணிவண்ணன்வாகுதேவன் தளர்நடைநடவாடு. அ.

பதவுரை.

கரு— கறுத்த

சிறு பாறை— சிறியமலையின்

பக்கம் மீது— தாழ்வரையின் மேலே

அருவிகள்— அருவிகளானவை

பகர்ந்து அணைய— ஒளிவிடுமாப் போலே

அக்குவடம்— (திருவரையில் சாத்தின)
வளைமணிவடமானது

இழிந்து— தாழ்ந்தும்

ஏறி— உயர்ந்தும்

தாழ— தொங்கும்படியாகவும்

அணி அல்குல்— அழகியநிதம்பமானது

புடை பெயர— பக்கங்களில் அசையும் படி
யாகவும்

உலகினில்— உலகத்திலே

மக்கள்— மணிசர்கள்

பெய்து அறியா— பெற்று அறியாத

மணி— மனோஹரமான

குழவி உருவின்— சிறுப்பிள்ளை வடிவை

புடைபவனாய்

தக்க— தகுந்த

மா மணி— நீலமணி போன்ற

வண்ணன்— திருநிறத்தை புடையனான

வாசுதேவன்— ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகன்

தளர்நடை நடவாடு.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. பக்கமித்யாதி. கறுத்த நிறத்தைபுடைத்தாய்ச் சிறுத்தி
ருந்துள்ள மலையினுடைய பார்ச்வத்திலே நிம்னோந்தமான அருவிகள் ஒளிவிடுமாபோலே.
பகர் - ஒளி. அக்கித்யாதி. திருவரையிற்சாத்தின வளைமணி வடமானது தாழ்ந்தும் உயர்
ந்தும் நாலும்படியாக. அணியித்யாதி. அழகிய நிதம்ப ப்ரதேசமானது பார்ச்வங்களிலே
அசைய, மக்களித்யாதி. லோகத்தில் மதுஷ்யர் பெற்றறியாத அழகிய குழவிவடிவையுடைய,
தக்கவித்யாதி. தகுதியான நீலநிறம்போன்ற நிறத்தைபுடையனான ஸ்ரீவஸுதேவர் திரு
மகன் தளர்நடை நடவாடு. ... அ.

மு.—வெண்புழுதிமேற்பெய்துகொண்டனீர்ததோர் வேழத்தின்கருங்கன்றுபோல்
தெண்புழுதியாடித்திரிவிக்கிரமன் சிறுபுகர்படவியர்த்து
ஒண்போதலர்கமலச் சிறுக்காலுறைத்தோன்றுநோவாமே
தண்போதுகொண்ட தவிசின்மீதே தளர்நடைநடவானோ. கூ.

பதவுரை.

வெண்புழுதி— வெள்ளைப் புழுதியை
மேல் பெய்துகொண்டு— மேலே ஏறிட்டுக்
கொண்டு
வெண்போது— அனைந்த
தோர்— ஒரு
கரு— கறுத்த
வெழுத்தின் கன்றுபோல்— ஆணைக் குட்டி
போலே
தென்— தெள்ளிய
புழுதி— புழுதியிலே
தளர்— விளைபாடி
திரிவிக்கிரமன்— மூன்றடியால் உலகுத்தை
யளந்தவன்
சிறுபுகர்பட— சிறிதுதிருமேனி புகர்த்துத்
தோன்றும்படி

வியர்த்து— ஸ்வேதம் கொண்டு
ஒண்— அழகியதாய்
போது— உரிய காலத்திலே
அலர்— விகசித்த
கமலம்— தாமரைப்பூப் போன்ற
சிறு— சிறிய
கால்— திருவடிகள்
உறைத்து— மிதித்தவிடத்திலே
ஒன்றும் நோவாமே— ஒன்றும் நோவாதபடி.
தண்— குளிர்ந்த
போதுகொண்ட— பூக்களை யுடைய
தவிசின் மீது— மெத்தையின் மேல்

தளர்நடை நடவானோ.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வெண்புழுதியித்யாதி. வெணுந்த புழுதியை மேலே
ஏறிட்டுக்கொண்டு அனைந்ததொரு கரிய ஆணைக்கன்றுபோலே. தெண்ணித்யாதி. தெள்ளிய
புழுதியைத் திருமேனியிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு, திரிவிக்கிரமன், ஆச்சரிதனான இந்தான
பேசுத்தம் செய்கைக்காகத் திருவடிகளின் மார்த்தவம்பாராதே லோகத்தை யளந்தவன். சிறு
புகர்பட வியர்த்து. ஏறிட்டுக்கொண்ட புழுதி ஸ்வேதபிந்துக்களாலே நனைந்தவிடங்களிலே
திருமேனி சிறிது புகர்த்துத்தோன்றும்படி வியர்த்து. ஒண்போதித்யாதி. அழகியதாய்த்
தளர்க்கடைத்தகாலத்திலே யளந்த தாமரைப்பூப்போலே பிறருக்கிற சிறியதான திருவடிகள்
மிதித்த விடத்திலே † ஒன்றுறைத்து நோவாதபடியாக. தெண்ணித்யாதி. குளிர்ந்த பூக்களை
யுடைத்தான மெத்தைமேலே தளர்நடை நடவானோ. தவிசு-மெத்தை. ...

மு.—திரைநீர்ச்சந்திரமண்டலம்போல் செங்கண்மால்கேசவன்றன்
திரைநீர்முகத்துத்துவங்குகட்டி திகழ்ந்தெங்கும்புடைபெயரப்
பெருநீர்த்திரையெழுகங்கையிலும் பெரியதோர்தீர்த்தபலம்
தருநீர்ச்சிறுச்சண்ணந்துள்ளஞ் சோரத்தளர்நடைநடவானோ. டி.

பதவுரை.

திரை—அலை எழுகிற

நீர்—சுடலின் இடையில் சலித்துத்தோற்றுக்கிற

சந்திர மண்டலம் }
போல் }

சந்திர மண்டலம் }
போலே }

† (பா) “ ஒன்றுறுத்து. ”

செம் கண்—சிவந்த திருக்கண்களையும்
மால்—நுதுத்தகிறத்தையு முடையனாய்
கேசவன்—பரசுத்தகேசனான இவன்
தன்—தன்னுடைய
திரு—உஜ்ஜ்வலமாய்
நீர்—நீர்மையையுடையதான
முகத்து—திருமுகமண்டலத்தில்
துலங்கு—பரகாசியாதென்ற
சட்டி—சட்டியானது
எங்கும் திகழ்ந்து—எங்கும் விளங்கி
புடைபெயர்—இடனும் வலதுமாய் அசைய

பெரு—புண்பதிர்த்தங்களிற் சிறந்ததாய்
நீர்திரை எழு—வெண்ணீர் அலைபெறிபா
நின்ற
சங்கையிலுள்—கங்காததியிலுங் காட்டில்
பெரியது—பெரியதாய்
ஓர்—அத்னிதியமான
தீர்த்தபலம்—தீர்த்தபலத்தை
தரும் நீர்—தரத்தக்க ஜலத்தையுடைய
சிறு சண்ணம்—சிறியசண்ணமானது [சண்
ணம் - குற்றபாவபவம்.]
துள்ளம் சோர—துளிக்கந் துளிக்க
தளர்நடை நடவானே.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு, திரைநீர்த்பாதி, திரைக்கிளப்பத்தை யுடைத்தான ஸுழந்தமத் தீர்த்தத்திலே சலித்துத்தோற்றுக்கிரமத்தாமண்டலம்போலே, செங்கண்மாவிற்பாதி, சிவந்ததிருக் கண்களையும் அதுக்குப் பரபாகமான கறுத்த நிறத்தையு முடையனாய் பரசுத்த கேசனாயிரு க்கிவன், மால்- கரியவன், தன்னித்யாதி, தன்னுடைய அழகியதாய் நீர்மையையுடைய தான திருமுகமண்டலத்தில் விளங்குகிற சட்டியானது எங்குமொக்க பரகாசியுந்து இடம் வலம் கொண்டசைய, பெருநீர்த்பாதி, தீர்த்தங்களில் பரஸித்தமாய் பரவாஹஜலம் மாறாமல் அலைபெறிகிற கங்கையிலுங்காட்டில் பெரியதாய் அத்னிதியமான தீர்த்தபலத்தைத் தரும் ஜலத்தை யுடைத்தான சிறுச்சண்ணமானது துளிக்கந் துளிக்கத் தளர்நடை நடவானே, ம.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—ஆயர்குலத்தினில்வந்துதோன்றிய வஞ்சகவண்ணன்றன்னேத்
தாயர்மகிழ்வொன்றார் தளரத்தளர்நடைநடந்தனை
வேயர்புகழ்விட்டுசித்தன்சீரால் விரித்தனவுரைக்கவல்லார்
மாயன்மணிவண்ணன்றார் பணியுமக்களைப்பெறுவர்களே. கக.

பதவுரை.

ஆயர்குலத்தினில்—இடைக்குலத்திலே
வந்து தோன்றிய—வந்து ஆவிர்ப்பவித்த
அஞ்சன வண்ணன் தன்னை—மைபோன்ற
வடிவையுடைய கண்ணனை
தாயர்—பெற்ற தாயான யசோதையும்,
அவனையொத்த பரிவர்களும்
மகிழ—ஹர்ஷிக்கவும்
ஒன்றார்—கம்ஸாதிசத்ருக்கள்
தளர்—மனமொடுங்கிப் போகவும்
தளர்நடை நடந்தனை—தளர்நடை நடந்தபர
காரத்தை
வேயர்—வேயரானவர்கள்

புகழ்—சீலாசுக்கும்படியான
விட்டுசித்தன்—பெரியாழ்வார்
சீரால்—சீர்மையோடே
விரித்தன—விஸ்தரித்தருளிச் செய்தஇவற்றை
உரைக்க வல்லார்—ஓதவல்லவர்கள்
மாயன்—ஆச்சார்ய சக்தியுக்களாய்
மணி வண்ணன்—நீலமணி போன்ற வர்
ணத்தையுடையனான எம்பெருமானுடைய
தாள்—திருவடிகளிலே
பணியும்—அடிமைசெய்யத்தக்க
மக்களை—பிள்ளைகளை
பெறுவர்கள்—பெறுவார்கள்.

வ்யா. ஆயிரந்தாதி. கோபகுலத்திலே வந்து ஆவிர்ப்பவித்த. ராஜகுலத்தில்
ர்ப்பவித்தமை அடிபறிவாசதியுமித்தனையிறே. இதிறே எல்லாரும் அறிந்தது. அஞ்சுந்
ணன்றனென. கண்டவர் கண்குளிரும்படி அஞ்சனம் போலே யிருக்கிற திருவிருத்தாதி
யவன். தாயரித்யாதி. பெற்றதாயாரான யசோதையும் அவளோபாதி ஸ்நேஹிகளான
னும் ப்ரிதாரம்படியாகவும், தொடட்டில் பருவத்திலே பூதநாசகடாதிகள் நிரஸ்தரான
ந்த கம்னாதிகளான சத்ருக்கள், தலையெடுத்து நடக்க வல்லனானமை கண்டு “என்
யப்புகுகிறோம்” என்று பிதாய் அவஸந்தாரம்படியாகவும் தளர்நடை நடந்த ப்ரகாரம்,
வேயரித்யாதி. * வேயர்தங்கக் குலத்து தித்தவராகையாலே அக்குடியிலுள்ளா ரெல்ல
தம்முடைய வைபவத்தைச் சொல்லிப்புகழும்படியான பெரியாழ்வார். கீரநிதி
சீர்மையோடே விஸ்தரித்துச்சொன்ன விவற்றை யேதேனுமொருபடி சொல்லவல்லவை
மாயனித்யாதி. ஆச்சர்யமான குணங்களையுடையனாய் லீலாத்நம்போன்ற வடிவையுடைய
னவனுடைய திருவடிகளிலே ஸ்வசேஷத்வானுருபமான வர்த்தி விசேஷத்தைப் பரமஸ்
ஸத்புத்தர்களைப் பெறுவர். மக்களென்று- அவிசேஷமாகச் சொல்லுகையாலே வித்ஸாபம்
ஜம்மத்தாலும் வரும் உபயனித புத்தர்களுடும் சொல்லுகிறது. ...

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—(*)—

அடிவரவு.—துடர் செக்கர் மின்னுக் கன்னல் முன்ன லோடுகால்
படர் பக்கம் வேண் திரை ஆயர் போன்.

ஆதிருமொழி- எ-க்கு, பாட்டு- அச.

அ. அவன் தளர்நடைபுகிற பாலசேஷடிதத்தினுடைய ரஸத்தை, பெற்ற
ரான யசோதைப்பிராட்டி. தத்காலத்தில் அவனைக்குறித்து அபேக்ஷித்து அதுபவி
போலே, பிற்காலமா யிருக்கச்செய்தேயும் * மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவரான
தத்காலத்தில் போலே ப்ரகாசித்து, தாமும் அந்த ரஸத்தை அதுபவித்தாராய்
கீழ் இனிமேல் அவனுடைய சைசவாதுகுணமாக ஓடிவந்து தன்னை அனைத்துக்கொ
படியை, யசோதைப்பிராட்டி அதுபவிக்கவாசைப்பட்டு, அதுதன்னை அவனைக்குறி
த்து, அவன் வந்து தன்னையணைக்கையாகிற ரஸத்தை அவள் அதுபவித்த ப்ரகாரம்
படியே தாமும் அதுபவித்து ஹர்ஷ்டராகிறார். அச்சோவேன்று - அவன்வந்து அ
கொள்ளுகையை அபேக்ஷிக்கையும், அந்த சேஷடிதரஸத்தை அதுபவிக்கையுமே
டிவர்க்கு ஸாம்யம். *மயர்வற மதிநலம் பெற்று, பரத்வாதிகளை யெல்லாம் தெளியக்க
ராகையாலே அவதர்ரந்தர சேஷடிதங்களையும் இவ்வவதாரந்தன்னில் உத்தரகாலத்தி
சேஷடிதங்களையும் தர்மயச்யத்தாலே வஸ்து விசேஷணமாக்கிக்கொண்டு அவனைப்படி
அந்த பாலசேஷடித ரஸத்தை அதுபவித்தவிது இவர்க்கு விசேஷம். ...

மூ.—பொன்னியற்கிண்கிணி சுட்டிபுறங்கட்டித்
தன்னியலோசை சலன்சலனென்றிட
மின்னியன்மேகம்விரைந் தெதிர்வந்தாற்போல்
என்னிடைக்கோட்டரா வச்சோவச்சோ எம்பெருமான்! வாரா வச்சோவச்சோ. க.

பதவுரை.

பொன் இயல்— பொன்னால் பூசப்பட்ட
கண்கிணி— கண்கிணியையும்
சுட்டி— திருநெற்றிச் சுட்டியையும்
புறங்கட்டி— அவ்வவ ஸ்தலங்களில்கட்டி
தன்— அந்தக் கண்கிணியின்
இயல் ஓசை— ஸ்வாபாவிக த்வநியானது
சலன் சலன் என்றிட— “சலன்சலன்” என்
றெனிக்க
மின் இயல்— மின்னலை இயல்வாகவுடைய
(அல்லது,) மின்னலாலே அழகிய
மேகம்— மேகமானது
விரைந்து— தவறித்து

எதிர் வந்தாற்போல்— எதிரே வருமாப்
போலே
என் இடைக்கு— என் இடையிலிருப்புக்கு
ஓட்டா— ஓடிவந்து
‡ அச்சோ அச்சோ— என்னை அணைத்துக்
கொள்ளவேணும்
எம் பெருமான்!— எவக்கு ஸ்வாபியான
வனை!
வாரா— வந்து
அச்சோ அச்சோ.

‡ “அச்சோ அச்சோ” என்றிட்டித்தச் சென்னை
மையால் அதிலுள்ள ஆதரத்தின் மிகுதிதோற்றுகிறது.

வ்யா. முதற்பாட்டு. பொன்னியல்கிண்கிணி. பொன்னாலே இயல்ப்பட்டகண்கிணி.
அழகுக்குடலாக மேலேபொன்தோய்த்துச் சமைத்த கண்கிணியென்றபடி. பொன்னே உபா
தாநமாகச் சமைத்ததென்னில் த்வரிக்கக்கூடாதிதே. அன்றிக்கே, பொன்வடத்திலே
கோவைப்பட்ட கண்கிணியென்னவுமாம். “மேலே சலன்சலனென்றிட” என்கையாலே,
கண்கிணியென்றவிது திரு அரையில் சாத்தும் கண்கிணியையும், சேவடிக்கண்கிணியையும்
சொல்லுகிறது. சுட்டி- லலாடபூஷணம். இவற்றை, புறங்கட்டி.பென்றது, புறமென்று-இட
மாய், அவற்றுக்கு அடைத்தஸ்தலங்களிலே கட்டி.பென்றபடி. “கண்காற்புறமகம்” என்
கையாலே, புறமென்றசப்தம்-இடத்துக்குவாசகமிதே. தன்னியலித்யாதி. திருவாரையில் கண்
கிணியினுடையவும் திருவடிகளில் சதங்கைகளினுடையவும் தனக்கு இயல்வானத்வநி சலன்
சலனென்று த்வரிக்க. சலன்சலன் என்கிறவிது- அனுகாரசப்தம். மின்னியலித்யாதி. மின்னை
யியல்வாக வுடைத்தானமேகமானது கால்படைத்துக் கிடையெய்திக்கொண்டு எதிரேவரு
மாபோலே. கீழ்- கண்கிணி, சுட்டியென்றவை, “செங்கமலக்கழல்” என்கிறபாட்டிற்சொன்ன
ஸ்வாபரணங்களுக்கு முபலக்ஷணமாய், திருமேனிக்கு பரபாகமான அவ்வாபரணதேஜஸ்
ஸோடேகூட நடந்துவரவேணுமென்னு மபேகையையப்பற்ற இந்தத் தர்ஷ்டாந்த மருளிச்செய்
தது. என்னிடைக்கித்யாதி. என்னுடைய வெக்கலையிலிருப்புக் காசைப்பட்டு ஓடிவந்து
என்னை யணைத்துக்கொள்ளவேணும். இருகாற் சொல்லுகிறது-அதில் ஆதராதியயத்தாலே. எம்
பெருமானித்யாதி. முன்சொன்னவிடத்தில் அல்பம்விளம்பிக்கையாலே, என்னுடைய நாதனே
வாரா அச்சோவச்சோ வென்கிறது. அச்சோவென்றது- அணைத்துக் கொள்ளென்றபடி. க.

மூ.—செங்கமலப்பூவிற் றேனுண்ணும்வண்டேபோல்
பங்கிகள்வந்துன்பவளவாய்மொய்ப்புச்

சங்குதலில்வாடண்ணசேக்கரமேந்திய

அங்கைககளாலேவந்தச்சோவச்சோ வாரத்தழுவாய்வந்தச்சோவச்சோ. உ.

பதவுரை.

செய் கமலப்பூவில்— செந்தாமரை மலரிலே
தென் உன்னும்— மதுபாரம் பண்ணுகின்ற
வந்தி போல்— வண்டுகள் போலே
பங்கைகள்— சுருண்ட கேசங்கள்
வந்து— வந்து
உன்— உன்னுடைய
பவன வாய்— பவனம்போன்ற அதரத்தை
மொய்ப்ப— மொய்க்கும்படியாக
சங்கு— பூரிபஞ்சஜந்யத்தையும்
மேல்— பூரிசார்ங்கததுஸ்சையும்

வாள்— “பூரிசந்தகம்” என்னும் வாணையும்
தண்டு— பூரிகளமோதகி கதையையும்
சக்கரம்— பூரிஸுதர்ச நாழ்வாணையும்
வந்திய— தரித்துக்கொண்டிருக்கிற
அம் கைகளாலே— அழகிய கைகளாலே
வந்து அச்சோ அச்சோ;
ஆர— பரிபூர்ணமாக
தழுவாய்— தழுவியருள வேணும்;
வந்து அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. செங்கமலமித்யாதி. செந்தாமரைப் பூவிலே மதுபாரம் பண்ணுகிற வண்டுகள் போலே. பங்கிகளிட்யாதி. சுருண்ட திருக்குழல்கள் வந்து உன் திருப் பவனத்தை மொய்க்கும்படியாக. சங்கித்யாதி. ஆசிரிதனிரோதி நிரஸரத்துக்கும் அழகுக்கு முடலாய் உனக்கும்பரிகையே யாத்ரையாயிருக்கும் பூரிபஞ்சாபுதங்களை பூவேந்திறுப்போ லே தரித்துக்கொண்டிருக்கு மவையாய், அவைதானும் மிகைபாம்படி வெறுப்புறத்திலே ஆலத்தவழிக்க வேண்டுமென்படியான அழகையுடைய திருக்கைகளாலே வந்து அணைத்துக்கொ ள்வ வேணும். ஆரவித்யாதி. ஃஅபர்யாப்தமாக வன்றிக்கே, பரிபூர்ணமாக வணைத்துக் கொள்ள வேணும். உ.

மூ.—பஞ்சவர்தூதனாய் பாரதங்கைசெய்து

நஞ்சுமிழ்நாகங்கிடந்த நற்பொய்கைபுக்கு

அஞ்சப்பணத்தின்மேற் பாய்ந்திட்டருள்செய்த

அஞ்சநவண்ணனேயச்சோவச்சோ வாய்ப்பெருமானேயச்சோவச்சோ. ஈ.

பதவுரை.

பஞ்சவர் தூதனாய் — பாண்டவ தூதனாய்
பாரதம்— பாரதபுத்தத்திலே
கை செய்து— உதவி செய்து
நஞ்சு உமிழ்— விஷத்தை கக்காநின்ற
நாகம்— காளியநாகமானது
கிடந்த— வலித்துக்கிடந்த
நல் பொய்கை— க்ருரமான பொய்கையிலே
புக்கு— புருந்து
அஞ்ச— அஞ்சும்படியாக

பணத்தின்மேல்— அக்காளியனுடைய படந்
கணின்மேல்
பாய்ந்திட்டு— சென்றுருதித்து
(அவ்வளவிலே அவன் சரணம்புக)
அருள்செய்த— அவன்மேல் க்ரபைபண்ணின
அஞ்சனவண்ணனே! அச்சோ அச்சோ;
ஆயர் பெருமானே!— இடைக் குலத்துக்
கரசனே!
அச்சோ அச்சோ.

ஃ “பர்யாப்தமாக வன்றிக்கே” என்று சில பூரிகோசங்களில் பாடம்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. பஞ்சவரித்யாதி. தூர்யோதநாதிகளாலே நெருக்குண்டு; ராஜ்யாதிகளை யிழந்து, உன்னையொழிய வேறொரு துணையின்றிக்கே நின்ற பாண்டவர்களை வர்க்கும் பாதந்தானுப்கொண்டு தூதகர்த்தபத்திலே அதிகரித்து, தூர்யோதநாதிகள் பக்கலிலே சென்று. அவர்களையும் இவர்களையும் சேர்க்கப்பார்த்த விடத்தில் அவர்கள் இசையாமையாலே, 'ஆனால் யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்கள் ஒருவர் ராஜ்யத்தை ஆளுங்கோளெ'ன்று சொல்லிப்போந்து, பின்பு பாண்டவர்களுக்காய் நின்று பாரதயுத்தத்திலே கையும் அணியும் வகுத்து யுத்தத்தை நடத்தி. நஞ்சித்யாதி. விஷத்தை யுமிழாநின்ற காளியனாகிற ஸர்ப்பங் கிடந்த கொடிய பொய்கையிலே அத்தை மதியாமற் சென்றுயுக்கு. நற்பொய்கையென்றது- விபரீதலக்ஷணையாய், காளியவிஷதூஷித மாகையாலே க்ருரமான பொய்கை யென்றபடி. அஞ்சித்யாதி. "ஆய்ச்சிமார்களு மாயருமஞ்சிட" என்கிறபடியே இந்த வர்த்தநாதத் தைக் கேட்ட அதுகூல ஜநங்களெல்லாரும் "என்னாகப்புகுகிறதோ" என்று பயப்படும்படியாக. "ஐந்தலைய பைந்நாகத்தலைப் பாய்ந்தவனே" என்கிறபடியே அந்தக்காளியனுடைய பணங்கரின்மேலே சென்று குதித்து நர்த்தம் செய்து அவனை யிளைப்பித்து, (க) "கூபவா ரோசுதெ நாஹுதிஃ ஸ்வலீ உகெ" என்று தன்னுடைய ப்ராணாக்ஷணத்துக்காக அவன் சரணம்புகுந்த பின்பு அவன் பக்கலிலே அருளைப்பண்ணின. அஞ்சப்பணத்தின்மேல் பாய்ந் திட்டென்றது-காளியன் தானஞ்சம்படியாக அவன் பணத்தின்மேலே பாய்ந்தென்னவுமாம். அஞ்சநவண்ணனே. சரணாக்ஷணம் பண்ணுகையாலே அஞ்சநம்போலே குளிர்த்து புகர் பெற்ற திருமேனியை யுடையவனே யச்சோவச்சோ. ஆயர்பெருமானே. அமார்பெருமானான மேன்மைக்கெதிர்த்தட்டாக ஆயர்பெருமானான நீர்மையையுடையவனே யச்சோவச்சோ. ஈ.

மூ.—நாறிய சாந்த மமக்கிறைநல்கென்னத்

தேறியவளுந் திருவுடம்பிற்பூச

ஊறிய கூனினை யுள்ளே யொடுங்கவன்

நேறவுருவினாய்ச்சோவச்சோ வெம்பெருமான்! வாரா வச்சோவச்சோ. ஈ,

பதவுரை.

நமக்கு— "நம் உடம்புக்குத் தக்கதாய்

நாறிய— பரிணிதமா பிராபிந்த

சாந்தம்— சந்தநம்

இறை— கொஞ்சம்

நல்கு என்ன— கொடுக்கவேணு" மென்று

கூனிபைக் கேட்க

அவளும்— அந்த கூனியும்

தேறி— மனம் தேறி

திரு உடம்பில்— திருமேனியிலே

பூச— நல்லசாந்தைப் பூச

அன்று— அப்போது

ஊறிய— அவன்முதுகில் புறப்பட்டிருந்த

கூனினை— கூனை [கூன்-ருபஜுவம்.]

உள்ளே ஓடுங்க— சரீரத்தினுள்ளே அழுந்

தும்படி-

ஏற உருவினாய்!— கைகளால்நிமிர்த்து உரு

கினவனே!

அச்சோ அச்சோ;

எம் பெருமான்!— எங்கள்ருலந்துக்காசே!

வாரா— வந்து, அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. நாறியவித்யாதி. ஈ ஈரங்கொல்லியைக் கொன்று பரிவட்டங்கள் சாத்தி ஸ்ரீமதுரையிலே போய்ப்புகுந்தவனவிலே, கம்ஸனுக்குச் சாந்திட்டுப்போரும் கூனி,

(க) "கர்பாமாத்ர மநோவர்த்திபிரஸீதமே." ஈ ஈரங்கொல்லி கம்ஸனுடைய வண்ணுண்.

சாந்துகொண்டுபோகா நிற்கச்செய்தே வழியிலே கண்டு, “ அண்ணார்க்கும் நமக்கும் பூச னாம்படி சார்திட வல்லையோ ” என்ன; அபேக்ஷித்தது மறுக்கமாட்டாமையாலும் “ வெண் ணைய நாற்றத்திலே பழகின இவர்கள் சார்தின் வாசி யறிவார்களோ ” என்னுமடந்தாலும் மட்டமான சாந்துகளைக்காட்டி; (க) “ ஸுமநுரேதஸு ” இப்பாதிப்படியே அவற்றுக் கெல்லாம் ஒரு குறைசொல்லிக் கழித்து, (உ) “ சூவரயாமா துலுபுலுபு லீபதாநு வௌநடி ” என்று “ அண்ணருடம்புக்கும் நம்முடம்புக்கும் அதுரூபமான பரிமளத்தையு டைய சார்திலே அல்பந்தா ” என்று அபேக்ஷிக்க; சார்தை, தரமிட்டுக்கழித்தபடியையும் அபேக்ஷித்த சீர்மையையும் வடிவழகையும் கண்டு ஹர்ஷ்டையாய் “ கம்ஸனுக்குக் கொடு போகிற வித்தை இவர்களுக்குக் கொடுத்தால் அவன் தண்டிக்கிற செய்வதென் ” என்று அஞ்சாதே நெஞ்சம்தேறி அவளும் உத்தமமான சார்தை யெடுத்துத் திருமேனியிலே சாத்த, ஊறியவித்யாதி. அந்நயப்பரையோஜநமாக அவள் கிஞ்சித்கரிகையாலுண்டான ப்ரிதி யாலே “ இவள் முதுகில் கூனை நிமிர்த்துவிடக்கடவோம் ” என்று திருவுள்ளம் பற்றி அவள் முதுகிலே “ வேர்விழுந்ததோ ” என்னும்படி உறைத்துப் புறப்பட்டு நிற்கிறகூனை அவள் சரிசத்தினுள்ளே அடங்கும்படியாக அக்காலத்திலே நிமிர்த்து, திருக்கைகளாலே யுருவினவனே! அச்சோவச்சோ; எங்கள் குலத்துக்கு ஸ்வாமியானவனே வாராவச் சோ வச்சோ. வாரா- வந்து. ச.

மூ.—கழன்மன்னர் சூழக் கதிர்போல்விளங்கி

எழலுற்றமிண்டே யிருந்துன்னேனோக்கும்

சுழலைப்பெரிதுடைத் துச்சோதனை

அழலவிழித்தானேயச்சோவச்சோ வாழியங்கையனையச்சோவச்சோ. ரு.

பதவுரை.

கழல் மன்னர்—வீரக்கழலையுடைய ராஜாக்கள்
சூழ— சுற்றும் ஸேவித்திருக்க
கதிர்போல்— ஸைவியனைப்போலே
விளங்கி— ப்ரகாசித்துக்கொண்டு,
எழல் உற்று— எழிந்திருக்க முயன்று
மிண்டே— மறுபடியும்
இருந்து— கறுவுதலாலே தெரியாதபடி
யிருந்து
உன்னை— உன்னை
கோக்கும்— நலிவதாகப் பார்த்தவனாய்

பெரிது— பெரும்பாலும்

சுழலை உடை— சூழ்ச்சிகளைச்செய்த

துச்சோதனை— துர்யோதனனை

அழல— அதுபுஷ்ணமாக

விழித்தானே!— பார்த்தவனே!

அச்சோ அச்சோ;

ஆழி அம் கையனே!— திருவாழியை அழி

கிய கையிலேந்தினானே!

அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. கழலித்யாதி. பாண்டவர்களுக்காக ஸ்ரீநாதேஸ்வரருள் ளு கிற விசேஷத்தைக் கேட்டு, வீரக்கழலிட்டு ஸமர்த்தராயிருக்கும் ராஜாக்கள் பலரும் சூழ ஸே வித்திருக்க, தான் ஸிஹமாஸநஸ்த்தனயக்கொண்டு, அபிஷேகாத்யாபரண தேஜஸ்ஸாலும் ப்ரதாபத்தாலும் ஆதித்யனைப்போல் விளங்கி, “ கர்ஷ்ணன் வந்தால் ஒருவரும் எழுந்திருத் தல், குசலப்ரசம் பண்ணுதல் செய்யாதே கொள்ளுங்கோள் ” என்று நியமித்து, பொய்யா

(க) “ ஸுகந்தமேதத். ” (உ) “ ஆவயோர்காத்ர ஸதர்சம் தீயதாமதுலேபநம் ”

ஸமீட்சி வைத்திருக்கிற வளவிலே, எழுந்தருளிச் சென்று புகுந்தபோது, இருந்த ராஜாக்களெல்லாரும் (க) “கவசாஃ ப்ரதிவெஷி ரே” என்கிறபடியே எழுந்திருப்பார் அதுவர்த்திப்பாராக, தானும் துடை நடுங்கி எழுந்திருக்க வுத்தேயாகித்து, மீண்டும் கறுவுதலாலே தெரியாதபடியிருந்து. உண்ணையித்யாதி. பொய்யாஸநம் முதலாக முன்பு பண்ணி வைத்த சூழ்ச்சிகளாலே நலிவதாகக்கோலி உண்ணப்பார்த்த துர்யோதனனை, உன்னகவாயிற் சிற்ற மெல்லாம் பார்க்கிற பார்வையிலே தோற்றம்படி அதுபுஷ்ணமாகப் பார்த்தவனே யச்சோவச்சோ. ஆழியங்கையனித்யாதி. திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலே யுடையவனே அச்சோவச்சோ.

... ..

மு.—போரொக்கப்பண்ணியிப் பூமிப்போறைதீர்ப்பான்

தேரொக்கவூர்தாய்! செழுந்தார்விசயற்காய்க்

காரொக்குமேனிக்கரும் பெருங்கண்ணனே!

ஆரத்த மூவாய்வந்தச்சோவச்சோ வாயர்கள்போரேறே யச்சோவச்சோ. கூ.

பதவுரை.

இப் பூமி— இந்த பூமியின்

பொறை— பாரத்தை

தீர்ப்பான்— ஒழிப்பதற்காக

போர் ஒக்கப் பண்ணி— துர்யோதனாதிகளை

யுத்தத்திலே பொருந்தும்படியபண்ணி

செழும்— செழுமைதங்கிய

தார்— தும்பைமாலையை யுடைய

விசயற்கு— “விஜயன்” என்னும் அர்ஜு-

நனுக்கு

ஆய்— ஸஹாயமாய்நின்று

தேர்— அவன் தேரை

ஒக்க— எதிரிகள் தேருக்கு ஸமமாக

ஊர்தாய்!— நடத்தினவனே!

கார் ஒக்கும்— மேகத்தை ஒத்திராநின்ற

மேனி— திருமேனியை உடையனாய்

கரு— கறுத்து

பெரு— கர்ணந்தவிச்சாந்தமான

கண்ணனே!— கண்களை யுடையவனே!

வந்து— அருகேவந்து

ஆர்— பூர்ணமாக

தமுவாய்— தமுனியருளவேணும்;

அச்சோ அச்சோ;

ஆயர்கள்— இடைக்குலத்திற் பிறந்தவனாய்

போர்— யுத்தேதாந்முகமான

ஏதே!— ரிஷபம்போல் செருக்கியிரா நின்ற

வனே!

அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. போரித்யாதி. பதினொரு அக்ஷோஹிணிபரிகரமும் நூறு ராஜாக்களும் பிஷ்மத்ரோணாதிகளுமான அத்திரளோடு ஸமமாக ஏழக்ஷோஹிணி பரிகரத்தைநடையும், பாண்டவர்களைவரையுங் கொண்டு யுத்தம் பண்ணி யென்னுதல்; “பாண்டவர்களுக்கு ஓர் கோல்குத்துநிலமும் கொடோம்” என்று வெட்டிதாச வார்த்தை சொன்னபின்பு துர்யோதனாதிகளை யுத்தத்திலே பொருந்தும்படியாகப் பண்ணி யென்னுதல். இப்பூமிப்போறை தீர்ப்பான். இதுதான் செய்தது, அதார்மிகராய் ஆஸுரப்ரகர்திகளா பிருப்பாரெல்லாரையும் யுத்தபூமியிலே கொண்டு, இந்த பூமியினுடைய பாரத்தைப் போக்குகைக்காக வாய்த்து. “மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான்” என்கையாலே அவதார ப்ரயோஜனமு மிதுவேயிறே. தேரித்யாதி. யுத்தத்துக்கும் விஜயத்துக்கும் தகுதியாகச்சூடும் தும்பை, வாகைமுதலான அழகியமாலையையுடைய அர்ஜுநனுக்கு (உ) “யஸ்யேஷோ மொஷாஃ”

(க) “அவசாஃ ப்ரதிவெஷி ரே” (உ) “யஸ்யமந்தரீச கோப்தாச”

இத்பாதிப்படியே ஸர்வமுமாய்கின்ற, ப்ரதிபக்ஷ பூதரானவர்களுடைய அநேகம் தேருக்கு ஸமமாக அவனுடைய தேரை நடத்தினவனே. “ஆயுதமெடுக்க வொண்ணாது” என்ற கையாலே ஸாரத்யத்திலே அதிகரித்து, தேர்க்காலாலே ப்ரதிபக்ஷஸேனையைத் துகளாக்கி னுனாத்தது. “கொல்லாமாக்கோல்” இத்பாதிப்படியே ஸாரத்யம் பண்ணின ஸாமர்த்த்யத் தாலேயிறே பூபாரநிரஸநம் பண்ணிற்று. காரோக்குமித்யாதி. வர்ஷுகவலாஹகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியை யுடையனாய், * கரியவாகிப் புடைபரந்திருக்கிற திருக்கண்களை யுடையனாய் இருக்கிறவனே. இத்தால்- பூபாரத்தைப் போக்குகையாலும், ஆச்சரிதனான அர் ஜுநனை விஜயியாக்குகையாலு முண்டான ஹர்ஷம் வடிவிலும் கண்ணிலும் தோற்றுப்படி- நின்ற நிலையைச் சொல்லுகிறது. ஆரவித்யாதி. என்னுடைய அபிரிவிசேசம் தீரும்படி வந்து பூர்ணமாக வணைத்தருளவேணும். ஆயர்கரித்யாதி. கோபர்க்கு பவ்யனாய், அத்தாலே யுத்தோந்முகமான ரிஷபம்போலே செருக்கியிருக்கிறவனே யச்சோவச்சோ.

மூ.—மிக்கபெரும்புகழ் மாவலிவேள்வியில்

தக்கதிதன்றென்று தாந்மல்லக்கிய

சுக்கிரன்கண்ணைத் துரும்பாற்கிளறிய

சக்கரக்கையனையச்சோவச்சோ சங்கழிடத்தானையச்சோவச்சோ. எ.

பதவுரை.

மிக்க பெரு— மிகவும் பெருத்த

புகழ்— (ஒளதார்பத்தாலுண்டான) கிரீத்
தியையுடைய

மா வலி— மஹாபலியின்

வேள்வியில்— யாகத்திலே

(சென்று மூவடியாசித்தவனவிலே,)

இது— “இவனுக்கு தாநம்செய்வது

தக்கது அன்று என்று-தகுந்ததன்று” என்று

தானம்— பூமிதாநத்தை

விலக்கிய— தடுத்த

சுக்கிரன்— அஸ்தாசுருவான சக்ரனுடைய

கண்ணை— கண்ணை

துரும்பால்— திருக்கையில் பவித்ரத்தின்
துனியாலே

கிளறிய— கலக்கின

சக்கரக்கையனே!— திருவாழியைக்கையிலே
உடையவனே!

அச்சோ அச்சோ—;

சங்கம்— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை

இடத்தானே!— இடக்கையில் தரித்தவனே!

அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. மிக்கவித்யாதி. ஒளதார்பத்தாலே மிகவும் பெரிய புகழ்மு-
டையனான மஹாபலியஜ்ஞவாடத்திலே இந்த்ரனுக்காக வாமநவேஷத்தைக்கொண்டு சென்று
“கொள்வன், நான், மாவலி, மூவடி, தா” என்ன; “புலன்கொண் டாணாய்” என்கிற
படியே ஸர்வேந்த்ரியாபஹாசக்ஷமமான விவனுடையவடிவழகாலும், அநந்நிதமாகச்சொன்ன
(சு)முத்தோக்தியாலும் மஹாபலி அபஹர்த்தித்தனாய், இவனபேக்ஷித்தது கொடுப்பதாக உத்-
யோகிக்கிறவனவிலே, குருவான சுக்ரன், இவன் வடிவும், வாத்நும், சொன்ன வார்த்தை
யும் அதிமாதுஷமா யிருக்கையாலே நிரூபித்து, “இவன் ஸர்வேச்வரன், தேவகார்யம்
செய்யவந்தான், உன் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்கவந்தான்; ஆனபின்பு, நீ தாநம் பண்-
னுகிற விது தகுதியுபன்று” என்று தாநத்தை நிரோதிக்க; அவன் அநுகேளாதே உதகம்

யண்ணப் புருந்தவளவிலே, உதகபாத் தவரத்திலே சுந்நன் பாவேசெத்து உதகம் விழாத
படி தகைய; அந்த த்வார சேதமும் பண்ணுவாராப்போலே திருக்கையில் திருப்பவித்தரத்தி
னுடைய அக்ரத்தாலே அவன் கண்ணைக்கலக்கின திருவாழியைப் கையிலே புடையவனே.
“ நுரும்பாற் கிளறிய சக்கரக்கையன் ” என்கையாலே - அந்த பவித்தரக்காமாய்ப் புருந்து
அவன் கண்ணைக்கலக்கிற்று - ‘ கருதுமிடம் பொருள் திருவாழி ’ என்று தோற்றுகிறது.
சங்கமித்தானே. ஒருகாலும் திருவாழிக்கும் ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யத்துக்கும் பிரிவில்லைபிறே.
ஆகையாலே, அவன் வலங்கையிலே நோன்றும்போது இவன் இடங்கையிலே நோன்றும்
படியாயிற்றே யிருப்பது. அச்சோவச்சோ. இப்படியிருந்துள்ள கையு மாழ்வார்களுமான்
சேர்த்தியோடேவந்து அணைத்துக்கொள்ள வேனுமென்கை. எ.

மு. — என்னிதுமாயமென் னப்பனறிந்திலன்

முன்னையவண்ணமே கொண்டளவாய்யேன்ன

மன்னுந்முசியை வானிற்சுழற்றிய

மின்னுமுடியனையச்சோவச்சோ வேங்கடவாணனையச்சோ வச்சோ. அ.

பதவுரை.

(திருக்கையிலே உதகம் விழத்தவுடனே
திருவடிகளை வளர்த்து அளக்கப்பட்டி;)

இது — “ நீ இப்படிசெய்வது

என் மாயம் — என்ன மாயமாயிராநின்றதே!

என் அப்பன் — என்னுடைய தகப்பன்

அறிந்திலன் — (நீ இப்படிசெய்வாய் என்று

முன்பு) அறியவில்லை;

(ஆதலால்;)

முன்னைய வண்ணம் ஏ கொண்டு — யாசிக்கும்

போதிருந்த வடிவையே

கொண்டு

அளவாய் — அளக்கக்கடவாய்”

என்ற — என்றுசொன்ன

மன்னு — தான்பிடித்த நிலைவிடாதேநிற்கு

மவனான

நமுசியை — (மஹாபலிபுத்தான) நமுசியை

வானில் — ஆகாசத்திலே

சுழற்றிய — சுழற்றியெறிந்தவனாய்

மின்னு — விளங்காநின்ற

முடியனே! — திருவடிகேஷத்தை புடைய

னானவனே!

அச்சோ அச்சோ;

வேங்கடம் — திருவேங்கடமலையிலே

வாழ் நனே! — வாழும்படியானவனே!

அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. என்னித்யாதி. திருக்கையிலே உதகம் விழந்தவந்தமும்
திருவடிகளை வளர்த்து அளக்கப்பட்டிவாதே, இத்தைக்கண்ட மஹாபலிபுத்தான நமுசி
ஒடிவந்து “ இதுவென் ” என்று வளருகிற திருவடிகளைத் தகைய; “ நீ தகைகிறதென்?
நான் உதகமேற்றது அளந்துகொள்ள வேண்டாவோ ” என்ன; “ நீ செய்தது கர்த்தரிம
மன்றோ ” என்ன; “ நீ கர்த்தரிமமென்பானென்? என்னுடைய ப்ரஹ்மசர்ய வேஷத்தை
யும் அர்த்தித்வத்தையும்கண்டு உன்னுடையபிதா உதகதாநம்பண்ணிப்போந்ததுபொய்யோ?”
என்ன; “ என்னுடைய பிதாவானவன் உன்னுடைய வஞ்சநத்திலேயகப்பட்டு உன்னுடைய
படியொன்று மறிந்திலன் ” என்ன; “ நான் செய்தது வஞ்சநமென்று நீ சொல்லுகிறது
என்கொண்டு?” என்ன; “ வஞ்சநமன்றாகில் நீ முற்பட்ட வடிவைக்கொண்டு அளவாய் ”

என்ன; “முன்னப்பவண்ணம் கூடுமோ, விகாரியான சரீரமன்றோ” என்றவளவிலும், தான் பிடித்த கை விடாதே என்ற முசியை ஆகாசத்திலே சுழற்றி யெறிந்துவிட்ட உஜ்ஜ்வலமான தீய வாயி ஷேகந்தையுடையவனே. திருவுலகளந்த வர்த்தாரந்தத்தாலே சேதருடைய அந் யசேஷத்தின் வஸ்வாதந்தர்பங்களை அறுத்தபின் பாய்த்து சேஷித்வ ப்ரகாசகமான திரு வபி ஷேகமொளிபெற்றது. வேங்கடபிழ்பாதி. “அன்று ஞாலமளந்தபிரான் - சென்று சேர் திருவேங்கடமாமலை” என்னும்படி அந்த வாமநாவதார சேஷடிதமடையத் தோன்றத் திரு உலகக்கு நிர்வாஹகனாய் நிற்கிறவனே! அச்சோவச்சோ. அ.

மு.—கண்டகடலுமலையுமுலகேழும்

‡முண்டத்துக்காற்றா முகில்வண்ணவோவென்று

இண்டைச்சுடைமுடியி சனிரக்கொள்ள

மண்டைநிறைத்தானேயச்சோவச்சோ மார்வின்மறுவனே யச்சோவச்சோ.

பதவுரை.

இண்டை— நெருங்கியிராநின்ற

சுடைமுடி— ஐடாபந்தத்தையுடைய

சுசன்— ருத்ரானுவன்

கண்ட— “கண்ணற்காணப்பட்ட

கடலும்— கடல்களும்

மலையும்— மலைகளும்

ஏழு உலகும்— ஸப்தலோகங்களும்

(ஆகியஎல்லாவற்றையுமிட்டு நிறைக்கப்

பார்த்தாலும்)

முண்டத்துக்கு— என்கையில் கபாலத்துக்கு

ஆற்று — போராதாயிராநின்றன;

ஓ! முகில்வண்ண!!— ஓ! தாரத்தில் மேகத்

திற்படியை ஒத்தவனே!

என்று— என்றிப்படிதன் ஆர்த்திக்கிடாகக்

இரக்கொள்ள—யாசித்தவளவிலே [கதறி

மண்டை— (அக்) கபாலத்தை

நிறைத்தானே!— பூரித்தவனே!

அச்சோ அச்சோ;

மார்வில்— திருமார்பிலே

மறுவனே!— புரீவத்தை யுடையவனே!

அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. கண்டவித்யாதி. கண்ணற்கண்ட கடல்களும் மலைகளும் ஸப்த லோகங்களும் எல்லாவற்றையுமிட்டு நிறைக்கப்பார்க்கிலும் என்கையில் கபாலத்துக் குப் போராதா யிராநின்றன. முண்டம் - கபாலம். இத்தால் - கண்டவிடமெங்கும் பிணைப்பு குந்து திரிந்தும் நிறையக்காணாமையாலே இதினுடைய துஷ்பூரதையைச் சொன்னபடி. அன்றிக்கே, கண்டகடலும்மலையு முலகேழும் தட்டித்திரிந்துபிணைப்பு குந்தவிடத்திலும்என் கையில் கபாலத்துக்குப் போருகிறதில்லை யென்னவுமாம். முகில்வண்ண. ஜலஸ்த்தலவிபா கம்பாராமல் உபகரிக்கும் மேகம்போன்ற ஓளதார்ய ஸ்வபாவத்தை யுடையவனே. இத்தால் - நீ நிறைக்கிலாழிய நிறைக்கவல்லாரில்லை யென்கை. ஓ வென்று. தன் ஆர்த்தி தோற்றக் கூப்பிட்டு. இண்டையித்யாதி. நெருங்கப்பின்னினை ஐடாபந்தத்தையுடையனாய் ஈசுவராபி மாரியான ருத்ரன். இத்தால் - இவனுடைய ஈசுவரத்வம் தப்பிபலமாய் வந்ததென்னுமிடமும் இவனுடைய துர்மாநமும்சொல்லுகிறது. இரக்கொள்ள. (சு) ததூ தாராயண ஸ்ரீராம ரோயாலிக்ஷாஃ ப்ரபாஹிதஃ” என்கிறபடியே வந்து பிணையிரக்க. இரக்கொள்ள என்று

‡ “உண்டத்துக்காற்றா” என்றும் பாடம். (சு) “தத்ரநாராயணச்சரீமாந் மயா பிக்ஷாம் ப்ரபாசிக்ஷி.”

ஒரு முழுச்சொல்லாய், இரக்கவென்றபடி. மண்டை நிறைத்தானே. (க) “விஷ்ணுப்ரஸாடா-
த்யாஸாணி! கபாலம் திஷ்ணுஸ்யா! ஸுபிகம் ஸஹயாபா தம் ஸஸ்துஸ்ய யநம்
யயா” என்கிறபடியே பஹுதாவாக ஸ்படிதமாய், போனவழிதெரியாதே போம்படி,
“ஊறு செங்குருதியால் நிறைத்த” என்கிறபடியே திருமார்வில் செங்குருதியாலே அந்த
க்கபாலத்தை நிறைத்தவனே. மார்வில் மறுவனே. ஸர்வேசுவரத்வசிறுமான் ஸ்ரீவத்ஸத்
தைத் திருமார்விலே யுடையவனே அச்சோவச்சோ.

அதவா, “உண்டத்துக்கு” என்று பாடமானபோது, “கண்ட” இத்யாதி
க்கு-கண்டகடலிலும் மலையிலும் உலகேழிலும் சாபோபஹதனுய்த் திரிந்து பிணைப்புக்குந்து
“முடைத்தலையுன்” என்கிறபடியே துர்க்கந்தியான கபாலத்தில், அத்தை யுணைந்துநீந்து
ஜீவித்துத்திரிந்து, அதுக்கு ஆற்றாதே, நெருங்கப்பின்னின ஜடையையுடைய ஈசுவராபி
மாரியான ருத்ரன் அந்த ஆற்றாமையைப்பரிஹரிக்கைக்காக முகில்வண்ணுவோவென்று உன்
னுடைய வெளதார்யகுணத்தைச் சொல்லி ஆர்த்தியோடே கூப்பிட்டு, “இத்தைப் போக்க
லேனும்” என்று அர்த்தித்தவனவிலே, “நம்மையொழிய விவனுக்கு கதியில்லை”
என்று “அரர்க்குப் பிச்சைபெய் கோபாலகோளி” என்கிறபடியே அவன்கையில்கபா
லத்தை நிறைத்தவனே யென்னுமாம். கூ.

மூ.—துன்னியபேரிருள் சூழ்ந்துலகைமுட
மன்னியநான்மறைமுற்றுமறைந்திடப்
பின்னிவ்வுலகினின்பேரிருணீங்கவன்
றன்னமதானேயச்சோவச்சோ வருமறைத்தானேயச்சோவச்சோ. டி.

பதவுரை.

துன்னிய— நிரந்தரமான
பேர் இருள் — அஜ்ஞானமாகிற மஹாந்த
காரமானது
சூழ்ந்து— பரவி
உலகை— உலகத்தை
மூட— மூடிப்படியாக
மன்னிய— அநாதியான
நான்கு மறை— நால்வேதங்கள்
முற்றும்— முழுதும்
மறைந்திட— திரோணிதங் களாப்ப்போக
பின்— பின்பு

இவ்வுலகினில்— இந்தலோகத்தில் உண்டான
பேர் இருள்— பெருந்த இருளானது
நீங்க— நீங்கும்படி.
அன்று— அக்காலத்திலே
அன்னமது ஆனே!— ஹம்ஸமாய் வந்து
தோன்றினவனே!
அச்சோ அச்சோ-;
அரு மறை— துர்லபமான வேதத்தை
தந்தானே!— தந்தருளினவனே!
அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. துன்னியவியாதி. தேஜஸ்ஸினுடைய அஸந்நிதாநத்தில்
திமிரம் வ்யாப்தமாமாபோலே கர்மபரஹ்ம ஸ்வரூபாதிகளுக்குக் கண்காட்டியான வேதம்
போகையாலே நெருங்கின அஜ்ஞாநரூப மஹாந்தகாரமானது வ்யாப்தமாய்க்கொண்டு லோக

(க) “விஷ்ணுப்ரஸாதாத் ஸுச்சோணி! கபாலம் தத்ஸஹஸ்தா - ஸ்படிதம்
பஹுதாயாதம் ஸ்வப்ரஸத்தம் தநம் யதா.”

த்தை யெங்கும்மறைக்குப்படியாக, மன்னியவித்யாதி. நித்யமாய் ஸ்ரீகா திபேதத்தாலே நாலு வகைப்பட்டிருந்துள்ள வேதமெல்லாம் திரோ ஹிதமாய்விட, பின்னித்யாதி. பின்பு இந்த லோகத்திலுண்டான மஹாந்தகாரமானது நீங்கும்படியாக, அன்றித்யாதி. அக்காலத்திலே வேதத்தை வெளிப்படுத்தினாகக்காக ஸாராலார விவேகசக்திகமான ஹம்ஸமாய்வந்து தோற் றினவனே. அருமறையித்யாதி. உன்னைப் பெயிலும் பெறுதற்கரிதான வேதத்தை உபகரித் தவனே! அச்சோ வச்சோ.

அ. நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு—நச்சுவார்முன்னிந்து நாராயணன்றன்னை

அச்சோவருகவேன்றாச்சியுரைத்தன

மச்சணிமாடப்புதுவைக் கோன் பட்டன்சொல்

நிச்சலும்பாவோர் நீள்விசும்பாள்வரே. கக.

பதவுரை.

நச்சுவார்— தன்னைக்காண விருட்புகிறவர்

களுடைய

முன் நிற்கும்— முன்னேவந்து நிற்கிற

நாராயணந்தன்னை— ஸ்ரீ மந்நாராயணனை

அச்சோ வருக என்று—அனைத்துக்கொள்ள

வாவேனுமென்று

ஆச்சி— மாதாவான யசோதை

உரைத்தன— அழைத்துச் சொன்ன

பாசுரங்களை

மச்ச அணி மாடம் — பலநிலமான மாடங்

களைபுடைய[மச்ச-ஒருவிதக் கட்டிடம்.]

புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு

கோன்— ஸ்வாமிபாய்

பட்டன்— ப்ராஹ்மணோத்தமரான பேரி

யாழ்வார்

சொல்— அருளிச்செய்த இத்தை

நிச்சலும்— ஸர்வகாலமும்

பாவோர்— அன்புடன் ஓதவல்லவர்கள்

நீள் விசும்பு — பரமாகாசமென்னும் பரம

பதத்தை

ஆள்வர்— நிர்வஹிக்குக் கடவர்கள்.

வ்யா. நச்சுவாரித்யாதி. ஜம்மவந்தாதிகளாலுண்டான தரதமவிபாகம் பாராதே, தன்னையாசைப்பட்டவர் கனெல்லார்க்கும் அவர்களாசைப்பட்ட வடிவைக்கொண்டு முன்னே வந்துநிற்கும் நாராயணந்தன்னை. அச்சோவித்யாதி. அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த சைசவாதுருணமாக அவன் தன்னை யனைத்துக் கொள்ளுகையில் அபேகைத் தோற்ற அச்சோவச்சோவென்றும்வருகவென்றும்தாயானயசோதைப்பிராட்டி சொன்னபாசுரங்களை, மச்சணியித்யாதி. பலநிலமான மாடங்களைபுடைய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு கிர்வாஹகராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்தவித்தை. நிச்சலும்பாவோர். ப்ரீதியுக் தராய்க் கொண்டு தீபோகரூபமாகச் சொல்லுமவர்கள், காலதத்தவமுள்ளதனையும் பரமாகாச சப்தவாச்யமான பரமபதத்தை ஸ்வாதீநமாக நடத்தப்பெறுவர். அதாவது. அங்குள்ள ஸகல போகத்துக்கும் தாங்களே கிர்வாஹகராவரென்றபடி. கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

(*)

அடிவரவு.—போன் செங்கமலம் பஞ்சவர் நாரிய கழல் போர்

மிக்க வென்னிது கண்ட துன்னிய நச்ச வட்டு.

ஆ. திருமொழி-அ-க்கு, பாட்டு- கூறு.

அ. கிழிற்றிருமொழியிலே - யசோதைப்பிராட்டி, இவனுடைய சைசவாநுகுணமாக முன்னே யோடிவந்து மேல்விழுந்து அணைத்துக்கொள்ளும் ரஸத்தை யநுபவிக்க வாசைப்பட்டு அச்சோ வென்கிற தன்னுடைய உக்தியாலும் அதுக்கு அநுகுணமான தன்னுடைய ஹஸ்தமுத்தரையாலும் வந்தணைத்துக்கொள்ளவேணுமென்று அவனை யபேக்ஷித்து அந்த ரஸத்தை யநுபவித்தபடியை, தம்முடைய ப்ரோமானுகுணமாக, தாமும் அப்படியே அபேக்ஷித்து அநுபவித்தாராய் நின்றார்; அவ்வளவன்றிக்கே, அவன் தன்னுகப்பாலே யோடிவந்து முதுகிலே மேல்விழுந்து அணைத்துக்கொள்ளும் சேஷ்டிதரஸத்தையும் அநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, “புறம்புல்குவான்” என்று அதுதன்னை அவனைக்குறித்தபேக்ஷித்து, அவனும் அப்படிசெய்ய அவள நுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அவ்வளவுமல்லாத ப்ரோமத்தையுடைய தாம், அந்த சேஷ்டிதரஸத்தை யநுபவிக்கையிலுண்டான ஆசையாலே அவனுடையமேன்மையையும் நீர்மையையும் சொல்லிப்புகழ்ந்துகொண்டு, “புறம்புல்குவான், புறம்புல்குவான்” என்று பலகாலம்பேக்ஷித்து, தத்காலம்போலே தர்சித்து ப்ரீதரா யநுபவிக்கிற ரித்திருமொழியில்.

மு.—வட்டுநடுவே வளர்கின்றமாணிக்க

மொட்டுநேனையின்முனாக்கின்றமுத்தேபோல்

சொட்டுச்சொட்டென்னத் துளிக்கத்துளிக்கவேன்

குட்டன்வந்தென்னைப்புறம்புல்குவான் கோவிந்தனைன்னைப்புறம்புல்குவான். க.

பதவுரை.

வட்டு நடுவே — இரண்டு நீலரத்ந வட்டின் வளர்கின்ற— வளராகிற்கிற [நடுவே மாணிக்கம்— மாணிக்கத்தால் செய்யப்பட்ட மொட்டு— மொட்டினுடைய [மொட்டு-குறையாவயவம்.]

துனையில்— துனியிலே

முனைக்கின்ற— அரும்பியாநிற்கிற

முத்து போல்— முத்துக்கள்போலே

சொட்டுச்சொட்டு என்ன—“சொட்டுசொட்டு” என்று

துளிக்கத்துளிக்க— (உள்ளில்நின்றும் புறப்

படுகிற ஜலபிந்துக்கள்) பலகாலம்துளிக்க

என்— எனக்கு பவ்யனான

குட்டன்— குழந்தையானவன்

வந்து— தானாகவேவந்து

என்னை— என்னை

புறம்புல்குவான்— முதுகிலணைத்துக்கொள்

வானாக; (அல்லது;) முதுகிலணைத்துக்

கொள்ளாநின்றான்.

கோவிந்தன்— பசுமேய்க்கப்பிறந்தவன்

என்னைப்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. முத்தர்பாட்டு. வட்டித்யாதி. இரண்டு நீலரத்நவட்டின் நடுவே வளராகிற்ப தொரு நீலரத்நத்தாலுண்டான மொட்டினுடைய அக்ரத்திலே அரும்பியாநிற்கிற முத்துக்கள் போலே. நீலரத்ந மொட்டென்றது - நிறத்தையும் ஆகாரத்தையும்பற்ற. சொட்டித்யாதி. உள்ளினின்றும் புறப்படுகிற ஜலபிந்துக்களிற்று முறிந்து சொட்டுச்சொட்டென்னப் பலகாலம்துளியாநிற்க. சொட்டுச் சொட்டென்கிற விது அநுகாரம். என்குட்டனித்யாதி. என் பின்னைவந்து என்னைப் புறம்புல்குவான். கோவிந்தன். ஸுலபனானவன் என்னைப் புறம்புல்குவான். புறமென்று - முதுகு. புல்குதலாவது - தழுவுகை. புல்குவான் என்று அபேக்ஷிக்கை. அன்றிக்கே, புல்குவான் என்றது- புல்குகிறவ னென்றபடி. அப்போது - இத்தலை அபேக்ஷிக்கவன்றிக்கே, அவன் தானேவந்து புல்குகிறபடியைச் சொல்லுகிறதாம். இது “ஆழிப்பிரான் புறம்புல்கிய” என்கிற நிகமத்துக்கு மிகவும்கேளும்.

மு.—கிண்கிணிகட்டிக் கிறிகட்டிக் கையினில்
கங்கணமிட்டுக்கழுத்திற்றொடர்கட்டித்
தன்கணத்தாலே சதிராநடந்துவந்து
என்கண்ணனென்னேப்புறம்புல்குவா எம்பிரானென்னேப்புறம்புல்குவான். ௨.

பதவுரை.

கையினில்— சதங்கையை
கட்டிக்— திருவரையில் கட்டியும்
கிறி— சிறுப்பவளவடத்தை
கட்டிக்— முன்கையிலே கட்டியும்
கையினில்— புஜத்திலே
கங்கணம்— திருத்தோள்வளையை
கட்டிக்— சாக்தியும்
கழுத்தில்— கண்டத்திலே
தன்கணம்— கணங்கையை

கட்டிக்— சாத்தியும்
தன்கணத்தாலே— அந்த திருவாபரணத்
திரளோடே
சதிரா— அழகிதாக
நடந்து வந்து— நடந்து வந்து
என்— என்னுடைய
கண்ணன்— கண்ணனானவன்
என்னைப்புறம்புல்குவான்;
எம்பிரான்— எனக்குஸ்வாமிபானவன்
என்னைப்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கிண்கிணியித்யாதி. திருவரையிலே கிண்கிணியைக்கட்டித்
திருமுன்கையிலே கிறியைக்கட்டிக். கிறி- சிறுப்பவள வடம். கங்கணமித்யாதி. திருத்தோள்
வளையிட்டுத் திருக்கழுத்திலே சங்கணியாகிற வாபரணத்தைச்சாத்தி. தன்கணத்தாலே. திருவா
பரணத் தன்னுடைய திரளோடே. திருவாபரண பாகரணமாகையாலே அதுக்தமான திருவா
பரணங்கலையும் கட்டி, கணமென்கிறது. அன்றிக்கே, தன்கண்ணனிலே என்னைக் கடைக்கி
த்தனக்கொண்டென்னுதல். அத்து- சாரியை. சதிராநடந்துவந்து. நானறியாதபடி. நடந்து
வந்து. அன்றிக்கே, அழகிதாக நடந்துவந்தென்னுதல். என்கண்ணன். எனக்கு ஸ்வாமிப
ானவன். என்னைப்புறம்புல்குவான். எம்பிரான். எனக்கு ஸ்வாமிபானவன், என்னைப்
புறம்புல்குவான். ௨.

மு.—கத்தக்கதித்துக் கிடந்தபெருஞ்செல்வம்
ஒத்துப்போதின்கொண் ணென்னுமண்ணவர்வான்
கொத்துத்தலைவன் குடிசெடத்தோன்றிய
அத்தன்வந்தென்னேப்புறம்புல்குவானாயர்களேறென்புறம்புல்குவான். ௩.

பதவுரை.

கத்தக்கதித்து கிடந்த— மிகவும் கொழுத்
துக் கிடந்த
பெரும் செல்வம்— பெரிதான ஐச்வரியத்தை
ஒத்து— பாண்டவர்களோடு ஒத்து
கொத்துகொண்டு— நெஞ்சுபொருந்திக்
கொண்டு

உண்ணுது— ஜீவியாமல்
மண்— பூமிப்பரப்படங்கலும்
ஆள்வான்— தானொருவனாகவே ஆளுவதாக
யோசித்திருந்தவனாய்
கொத்து— துச்சாஸநாகி ப்ராதர்பந்து
ஸமூஹத்துக்கு

தலைவன் — முதல்வனுயிருந்துள்ள தூர்	அத்தன்— ஸ்வாமியானவன்
போதநன்	வந்து என்னைப் புறம்புல்குவான்;
குடிக்கெட— ஸந்ததி அற்றுப்போம்படி.	ஆயர்கன்— இடைக்குலத்துக்கு
தோன்றிப— ஸாரத்யம்செய்து விளக்கின	ஏறு— தலைவனானவன்
	என்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. முன்றும்பாட்டு. கத்தவித்யாதி. அற்றுமமதைகளாலே உனக் கெனக் கென்று பிணங்கும்படி. கொழுத்துக்கிடந்த மஹதைச்வர்யத்தை. கதிப்பு - கொழுப்பு. அன்றிக்கே, “தக்கத்தடித்து, பக்கப்பருந்து” என்னுமாபோலே, கத்தக்கதித்தென்று ஒரு முழுச்சொல்லாய், மிகவும் கொழுத்துக்கிடந்த மஹதைச்வர்யத்தை யென்னவுமாம். ஒத்தித்யாதி. பந்துக்களான பாண்டவர்களோடேகூடி நெஞ்சு பொருந்திக்கொண்டு ஜீவி யாதே. மண்ணுள்வான். பூமிப்பரப்படங்கலும் தானே ஆள்வானாகப் பாரித்திருந்த. கோத்துத்தலைவன். துச்சாஸநாதிகளான ப்ராதாக்களும் பந்துக்களுமான திகளுக்கு நிர்வா ஹகளுக்கொண்டு ப்ரதானா யிருந்துள்ள தூர்யோதநனுடைய. குடிக்கெட. குலமாக நசி க்குப்படி. தோன்றியவித்யாதி. (க) “வாடி ௦ ராயி நஜீ தூ நனு ஸாரயி ௦ ஸவபுமொ கஸா கி ௦ உகார ” என்கிறபடியே பார்த்தனுக்கு ஸாரதியாய்க்கொண்டு ப்ரகாசகனான ஸ்வாமியானவன், வந்து என்னைப்புறம்புல்குவான். ஆயர்கறித்யாதி. கோபர்களுக்கு கெ ல்லாம் தலைவனானவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். ட.

மு—நாந்தகமேந்திய நம்பி சரணென்று
தாழ்ந்த தனஞ்சயற் காகித் தரணியில்
வேந்தர்களுட்க விசயன் மணித் திண்டேர்
ஊர்த்தவனென்னைப் புறம்புல்குவா னும்பர்கோ எனனைப்புறம்புல்குவான். சு.

பதவுரை.

நாந்தகம்— நாந்தகமென்னும்வாளை	உட்க— நெஞ்சு உளுக்கும்படியாக
ஏந்திப— திருக்கையிலே தரித்துக் கொண்டிருக்கிற	விசயன்— அர்ஜுனனுடைய
நம்பி— கல்யாணாகுணபூர்ணான கண்ணனே!	மணி— மகோ ஹரமாய்
சரண் என்று— நீ ரக்ஷகனாகவேனுமென்று	திண்— தாடமான
தாழ்ந்த— சரணாகதான	தேர்— தேரை
தனஞ்சயற்கு ஆக— அர்ஜுனனுக்காக	ஊர்த்தவன்— ஸாரத்யம்பண்ணிநடத்தினவன்
தரணியில்— பூமியிலுள்ள	என்னைப்புறம்புல்குவான்;
வேந்தர்கள்— அரசர்கள்	உம்பர்கோன்— தேவர்களுக்கு நாதனானவன்
	என்னைப்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. நாந்தகமித்யாதி. நாந்தகமென்னும் பேரையுடைத்தான திரு க்குமுறுடைவாளை ஆச்ரிதரக்ஷணத்தில் விளம்பாஸஹதையாலே ஸர்வகாலமும் பூவேந்தினுற் போலே திருக்கையிலே தரித்துக்கொண்டு ரக்ஷிக்கைக்கிடான குணங்களால் பூர்ணானுயிருக் கிற நீ ரக்ஷகனாகவேனுமென்று. தாழ்ந்தவித்யாதி. ப்ரபதநம்செய்த அர்ஜுன பக்ஷபாதி யாய். தரணியிலித்யாதி. பூமியிலுள்ள ராஜாக்களெல்லாரும் அர்ஜுனனளவில் பக்ஷபாதத்

(க) “பார்த்தம்ரதிரமாத்மாநஞ்ச ஸாரதிம் ஸர்வலோகஸாக்ஷிகம் சகாச ”

தையும் தேரை நடத்துகிற ஸாமர்த்யத்தையும்கண்டு “நாம் இனிஜீவிக் கையென்ப நொன் றுண்டோ” என்று கொஞ்சஞக்கும் படியாக, விசயநித்யாதி. அர்ஜுநனுடைய அழ கியதாய்த் திண்ணியதான தேரை ஸாரதியாய்தின்று நடத்தினவன், என்னைப்பறம் புல்கு வான். உம்பரித்யாதி. இப்படி தூர்வர்க்கத்தை நிசங்கையாலே, பூபாரத்தைப் போக்கு கைக்காக அவதரித்தருள வேனுமென்று அபேக்ஷித்த தேவர்களுக்கு நிவாழகனுனவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். ச.

மூ.—வேண்கலப்பத்திரங்கட்டிலிளையாடிக்
கண்பலபெய்த கருந்தழைக்காவின் கீழ்ப்
பண்பலபாடிப்பல்லாண்டிசைப்பப்பண்டு
மண்பலகோண்டான்புறம்புல்குவான் வாமனென்னைப்புறம்புல்குவான்.

டதவுரை.

வேண்கலம்— வேண்கலத்தாலேபண்ணின
பத்திரம்— பத்தத்தை
கட்டி— (ஜாதுபுசிதமாக) திருவரையிலே
கட்டிக்கொண்டு
விளையாடி— விளையாடி
பலகண்— பலமயில்கண்களை
பெய்த— இட்டுச்சமைக்கப்பட்ட
கரு— பெருமைதங்கிய
தழை— குடையாகிற
காவின் கீழ்— சோலைநிழலின்கீழே
பலபண் பாடி— பலராகங்களால்பாடி

பல்லாண்டு இசைப்ப — (அநுகூலர்கள்)
மங்களாசாஸரம்பண்ண
பண்டு— ஈழாவலினைவ்விடில் மாணுருவாய்ச்
சென்றகாலத்திலே
மண் பல— பூமிமுதலிய உலகங்களைல்லா
வற்றையும்
கொண்டான் — திருவடி களானந்து
கொண்டவன்
புறம்புல்குவான்;
வாமனன்— அவப்பதற்குமுன் வாமனனவன்
என்னைப் புறம்புல்குவான்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. வேண்கலமித்யாதி. வேண்கலத்தாலே பண்ணின பத்தத்தை ஜாதுபுசிதமாகத் திருவரையிலே கட்டிக்கொண்டிவிளையாடி. கண்பலனித்யாதி. பலபீலிச் கண்களையுமிட்டுக்கட்டின பெரியகுடைபாகிறசோலைநிழலின்கீழே. கண்-பீலிக்கண். டெய்தல்- அத்தையிட்டுச் சமைத்தலைச்சொல்லுகிறது. கருமை- பெருமை. தழை-குடை. அத்தை, “கா” என்கிறது பீலியினுடைய தழைவால்வந்த குவிர்த்தியைப்பற்ற. அன்றிக்கே, “கண் பலபெய்து” என்றுபாடமானபோது, கருந்தழை-கண்பலபெய்து என்று அவ்வயித்துவால்பீ லிக் கண்களையும் திருமுடியிலே அலங்காரமாகச்சாத்தியென்று பொருளாகக்கூடவது. கருந் தழை-பீலிப்பிச்சம். கண்ணென்றது-அதினுடையகண். தலையிலே பீலித்தழைகட்டுகை ஜாத் புசிதவந்தியிதே. காவின் கீழ். இப்படிக்கொத்த அலங்காரத்தோடே சோலை நிழலிலே விளையாடியென்கை.

பண்ணித்யாதி. (க) “ஸ்வெஜெஸ-ராணாடி” என்றும் “திசைவாழியெழ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே திக்குக்கள்தோறும் அநுகூலரானவர்கள் பண்கள் பலவற்றாலும் பாடி மங்களாசாஸரம்பண்ண, இசைப்பவென்று- சொல்லவென்றபடி. பண்டித்யாதி. மணா

புலிபக்கலிலே அர்த்தியாய்ச்சென்று நீரேற்றவக்காலத்திலே பூமிநீதாடக்கமான ஸகலமோகங்களையும் திருவடிகளாலே அளந்துகொண்டவன், புறம்புல்குவான். வாமனன். அபாப்தற்கு முன்னே இரக்கைக்கு வாமனனவன், என்னையுறம்புல்குவான். நி.

மூ.—சத்திரமேந்தித் தனியொருமானியாய்

உத்தரவேதியினின்றவொருவனைக்

கத்திரிவர்காணக் காணிமுற்றுங்கொண்ட

பத்திராகாரன் புறம்புல்குவான் பாரளந்தானென்புறம்புல்குவான். க.

பதவுரை.

சத்திரம்— குறையை [ஊசுடி]

ஏந்தி— தரித்துக்கொண்டு

தனி— வேறொருஸஹாயமின்றி

ஒரு— அத்திதியானை

மாணி ஆய்— பரஹ்மசாரியாய்க் கொண்டு

(யஜ்ஞவாடத்தினருகேசென்று,)

உத்தரவேதியில்— யாகோத்திரவேதியிலே

நின்ற— நின்ற

ஒருவனை— உதாரர்களில் அத்திதியானை

மஹாபலியை

சத்திரிவர்— சத்திரியர்கள்

காணி— காணும்படி.

காணிமுற்று— பூமிமுதலிய உலகங்
கொண்டவற்றையும்

கொண்ட— உதகமேற்று வாங்கிக்கொண்ட

பத்திரம்— மங்கலகரமான [ஊசுடி]

ஆகாரன்— வடிவையுடையவன்

புறம்புல்குவான்;

பார்— (முன்புஇரந்த) பூமியை

அளந்தான்— திருவடிகளாலளந்து கொண்டவன்

என்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. சத்திரமிதப்பாதி. (க) சக்தாத்தையும் கையிலே தரித்துக்கொண்டு அஸஹாயனாய் கர்ஷணஜிகமும் யஜ்ஞோபவீதமும் முஞ்சியுமான விரித வேஷத்தாலும் வடிவமுகாலும் அத்திதியமான வாமனனாய்க்கொண்டு யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று, உத்தரமிதப்பாதி. அத்திதியமான ஓளதார்பருணத்தை யுடையனாய், உத்தரவேதியிலே நின்ற மஹாபலியை. கத்திரிவரிதப்பாதி. ராஜாக்களெல்லாரும் காண தனக்கு ஸ்வம்மான பூமியை, அவன் தன்னதாகக் கொண்டிருக்கையாலே தான் அர்த்தியாய் உதகமேற்றுப் பரிசுரஹித்த. பத்திராகாரன். (உ) பத்ரமான ஆகாரத்தை யுடையவன் - விலகூணமான வடிவையுடையவனென்கை. “புலன் கொண்டாணாய்” என்றாரிதே. பாரளந்தானிதப்பாதி. முன்பு இரந்த பூமியைத் திருவடிகளாலே அளந்துகொண்டவன், என்புறம் புல்குவான். க.

மூ.—பொத்தவரலைக்கவிழ்த்ததன்மேலேறித்

தித்தித்தபாலுந் தடாலினில்வேண்ணையும்

மெத்தத்திருவயிரரவிமுங்கிய

அத்தன்வந்தேன்னைப்புறம்புல்குவா னுழியானென்னைப்புறம்புல்குவான்.எ.

பதவுரை.

பொத்த உலை— அடிப்பொத்தலான உலை
கவிழ்த்து— (உறியின்கீழே) கவிழ்த்து
அதன்மேல் ஏறி— அவ்வரசின் மேலேறி
நின்று
தடாவினில்— பாணியிலே சேமித்து
வைத்ததாய்

தித்தித்த— மதுரமான
பாலும்— திரட்டுப்பாலையும்

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பொத்தவித்யாதி. பால் வெண்ணெய் முதலான தர்வயங்களைக் களவிலே ஐவித்துத்திரியப் புக்கவாறே, “ அவற்றை இவனுக்கெட்டாதபடி வைக்கக் கடவோம் ” என்று உறிமேலே உபரச் சேமித்துவைக்க; அடிப்பொத்து உபயோகயோக்யமன்றிக்கே எல்லாரும் உபசகித்துக்கிடந்ததொரு வுரையுருட்டிக்கொண்டேயாய் உறிக்கீழே கவிழவிட்டு அதின்மேலேயேறி நின்று, நல்வரலானால் நடுவே தேதிவாருண்டாயிருக்குமென்றாய்த்துப் பொத்தவுரலேத்தேடி பிட்டுக்கொண்டது. தித்தித்தவித்யாதி. காய்ச்சித்திரட்டித்தடாவிலே வைத்த ரஸ்யமான பாலையும், கடைந்து தடாவிலே சேர்த்து வைத்த வெண்ணெயையும், தடாவினி லென்கிறவிது, கீழும் மேலும் அந்நவியித்துக் கிடக்கிறது. விழுங்கியவென்கையாலே பாலும் திரட்டுப்பாலென்றே கொள்ளவேணும்.

மெத்தவித்யாதி. இவற்றை அமுது செய்கிற விடத்தில் அபிநிவேசாதிசயத்தாலே மிகவும் திருவாயிறு நிறைய வழுது செய்த. அத்தன். ஸ்வாமியானவன். கீழ்ச்சொன்ன வந்த தாந்த விசேஷத்தைப்பற்றி வுருந்து சொல்லுகிற வார்த்தை. வந்தென்னைப் புறம்புல்குவான். ஆழியான். கார்தரிமத்தில் மிகவும் அவகாஹர முடையவென்னுதல்; கையிலே திருவாயிறை யுடையவென்னுதல். திருவாயிறை யுடையவன் என்றபொது, ஸர்வாதிகுணவன் கிடர்! கூடா த்ரஹரப்போலே பிப்படிசெய்தவென்று கருத்து. என்னைப் புறம்புல்குவான். எ.

மூ.—மூத்தவைகாண முதுமணற்குன்றேறிக்

கூத்துவந்தாடிக் குழலாலிசைபாடி

வாய்த்த மறையோர் வணங்க விமையவர்

ஏத்தவந்தென்னைப்பறம்புல்குவா நெம்பிரானென்னைப்பறம்புல்குவான் அ.

பதவுரை.

மூத்து அவை— வந்த ஜநஸையானது
காண— காணும்படி

முது— உந்தமான

மணல் குன்று ஏறி— மணற்குன்றிலே ஏறி

குழலால்— வேய்க்குழலாலே [முரளி]

இசை பாடி— இசைகளைப்பாடிக் கொண்டும்

உவந்து— உகப்புத்தோற்ற

கூத்து ஆடி— நர்த்தநம் பண்ணிக்கொண்டும்

வாய்த்த— தன்னைபடியொத்தின

மறையோர்— வைதிகமுநிகள்

வணங்க— வணங்கும்படி

இமையவர்— தேவர்கள்

ஏத்த— ஸ்தோதாரம்பண்ணும்படியாகவும்

வந்து— இப்படிக்கூத்தாடின செவ்வியோ

டேவந்து

என்னைப் புறம்புல்குவான்;

எம்பிரான் — அஸ்மத்ஸ்வாமியானவன்

என்னைப் புறம்புல்குவான்.

வ்யா. ஸ்ட்டாம்பாட்டு. மூத்தவைகாண. வயஸ்ஸாலும் ஜாத்யுசிதமான வடிவா
லும் மூத்த கோயஜநங்கானவை தன்னுடைய சேஷ்டிதஸத்தைக் காணும்படியாக. அன்
றிக்கே, மூத்த என்கிற விடத்தை, மூத்து என்று கடைக்குறைத்தலாய், அவை என்று-
ஸபையாய், (சு)வர்த்தஜஸபை பென்னவுமாம். முதமுணவித்யாதி. எல்லார்க்கும் தெரியுப்ப
டியான உயர்ந்த மணற்குன்றிலேயேறி. முதமுமையால் - கிளர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. கூத்
தித்யாதி. நிலவறையிற் கிடக்கிற பெண்களும் விட்டுவந்துகாண்கைக்கு உறுப்பாகையாலே
பரிதனய்க்கொண்டு கூத்தாடி. குழலாலிசைபாடி. திருப்பவளத்தில் வைத்து ஊதுகிற
குழல்வழியே இசைகளைப்பாடி. குழலின் த்வரி வாய்ப்பிதே மூத்தவையறிவது. தான்
கினைத்த பெண்களுடைய பொயரைச்சொல்லியழைக்கையும், வெறுத்தவர்களைக் கால்கட்டிப்
பொறை கொள்ளுகையும் முதலான சப்தவிசேஷங்கள் இவ்வேடு பழகிப் போரும் பெண்க
ளுக்கிதே தெரிவது. “குழலாலிசைபாடி-கூத்துவந்தாடி.” என்றவழித்துக்கொள்வது. குழ
லோசையாலே அபிமதரைத்தாட்டி, “அவர்கள் காணப்பெற்றோமே” என்று உகந்து
கொண்டாய்த்துக் கூத்தாடுவது. மரக்கால்கூத்து, சூடக்கூத்து என்று விசேஷியாமையாலே,
இவற்றில் ஏதேனுமொரு கூத்தாகக்கூடவது.

வாய்த்தவித்யாதி. ஸ்வசேஷ்டி தங்காண வாசைப்பட்டு, தன்னை அடியொத்தித்திரியும்
விஷக்ஷணான (உ)ரிஷிகளானவர்கள் இந்த சேஷ்டிதத்திலே தோற்று வணங்க, தேவர்களா
னவர்கள் இத்தைக்கண்டு (ரு)வித்தராய்நின்று ஸ்துதிக்க. அன்றிக்கே, வாய்த்த என்கிற வல்
லொற்றை- மெல்லொற்றாக்கி, வாய்ந்தவென்றாய், மறையோரென்கிறது - நிலவறையிலே
மறைந்து நின்றவர்களைன்றபடியாய், முன்பு நிலவறைகளிலே மறைந்துகிடந்து குழலோசை
வழியே கிட்யுன பெண்கள், திருவடிகளின் மார்த்தவத்தை நினைத்து இந்தக்கூத்தை அமை
க்கைக்காக வணங்க, அகிமிஷராய்க் கூத்தைப்பார்த்துக்கொண்டிருந்த முன்பு சொன்ன(சு)வர்
த்தஜநங்கள் (ரு)வித்தராய் ஸ்துதிக்கும்படியாகவென்னவுமாம். வந்தித்யாதி. இப்படிக்கூத்தா
டியுனசெவ்விதோடே வந்தென்னைப் புறம்புல்குவான். எம்பிரான், எங்களுக்கு மஹோபகாரக
னுவனென்னைப் புறம்புல்குவான். அ.

மு.—கற்பகக்காவு கருதியகாதலிக்

கிப்பொழுதீவனென் றிந்திரன்காலினில்

நிற்பனசெய்துநிலாத்திகழ்முற்றத்துள்

உய்த்தவனென்னைப்புறம்புல்குவானும்பர்கோனென்னைப்புறம்புல்குவான்.

பதவுரை.

இந்திரன்— தேவேந்திரனுடைய

காவினில்— நந்தநவந்திலிராநின்ற

கற்பகக்காவு— கல்பவர்கூத்தை

கருதிய— (தன் அகத்து முற்றத்தில் நட்புத்

தரவேனுமென்று) ஆசைப்பட்ட

காதலிக்கு— அபிமதையான ஸத்யபாமைப்

பிராட்டிக்கு

இப்பொழுது— இப்போதே

நவன் என்று— அவற்றைக்கொணர்ந்து தரக்
கடவேனென்று

நிலா திகழ்— நிலவால் விளங்காநின்ற

முற்றத்துள்— அவளாகத்து முற்றத்திலே

நிற்பன செய்து— (கல்பகத்தைப் பிடுங்கிக்

கொண்டெவந்து)நட்டு

உய்த்தவன்— அந்த சுலபகத்தைச் செழிப்
பித்தவன்
என்னைப் புறம்புல்குவான்;

உட்பார்— சித்பஸூரிகளுக்கு
கோன்— ஸ்வாமிபானவன்
என்னைப் புறம்புல்குவான்.

வ்யா. ஸுன்பதாம்பாட்டு. கற்பகமித்யாதி. தேவலோகத்திலே இர்த்ரனுடைய காவிலே சிந்தை கற்பகக்காவை, (க)சசிபண்ணின அவமதிபடியாக “பிடுங்கிக்கொண்டுபோய் பூலோகத்திலே என்னுடைய கிலாமுற்றத்திலே நட்டுத்தாவேணும்” என்று ஆசைப்பட்ட அபிமதையான ஸத்யபாமைப்பிராட்டிக்கு, நானையென்னுதல், பின்னையென்னுதல் செய்யாதே, இப்போதே தரக்கடவேனென்று பிடுங்கிக்கொண்டு போராதிர்கச்செய்தே, முற்பட ஆதரித்தஇர்த்ரன், தன்புழைக்கடையிலே ஒருபூண்டைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போரப்பொருமையாலே குடிதருப் வஜ்ரத்தைவாங்கி, துடர்ந்து யுத்தம்செய்வானாகவந்து, வந்தகாரியம் பலியாமையாலே ஸ்தோத்தரம் செய்ய, “இப்போதுதானே கொடுபோகவேணும்; பின்பு அங்கே வந்து நிற்கக்கடவது” என்று ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு போந்து, “வண்துவரை நட்டான்” என்கிறபடியே ஸ்ரீமத்த்வாகையிலே கிலாமுற்றத்திலே நட்டவன். உய்த்தவன் என்கையாலே இங்கே கொடுவந்து நட்டபின்பு அங்குத்தையிலுங்காட்டில் தழையும் பூவும் கொழுந்துமாய்க்கொண்டு ஸமர்த்தமானபடி சொல்லுகிறது. என்னையித்யாதி. இப்படி அபிமதவிஷய பரதந்த்ரணவன் என்னைப் புறம்புல்குவான். உட்பர்கோன். பிராட்டி யுகப்புச் செய்கையாலே இஸ்ஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்று எழுதிக்கொடுக்கும் சித்பஸூரிகளுக்கெல்லாம் சிர்வாஹுகணவன் என்னைப்புறம்புல்குவான். க.

அ. சிகமத்தில், தித்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ம.—ஆய்ச்சியன்னுழிப்பிரான் புறம்புல்கிய

வேய்த்தடந்தோளினோல் விட்சித்தன்மகிழ்ந்து

நாத்ததமிழிவை யீரைர்தும்வல்லவர்

வாய்த்தநன்மக்கோப் பெற்றமகிழ்வரே. ய.

பதவுரை.

வேய்— மூங்கிலையொத்ததாய்

தட— பெருத்தநாநின்ற

தோளி— தோள்களையுடைய

ஆய்ச்சி— (தாயான) யசோதைப்பிராட்டி

அன்று— அங்காலத்திலே

ஆழி— திருக்கையில் திருவாழியை யுடைய

பிரான்— கண்ணபிரான்

புறம்புல்கிய— புறம்புல்கின ப்ரகாரங்களைச்

சொல்— சொல்லை சொன்ன

விட்டு சித்தன்— பெரியாழ்வார்

மகிழ்ந்து— உகந்து.

நாத்த— அருளிச்செய்ததாய்

தமிழ்— த்ராவிடமான

இவை இரண்டு ஐந்தும்— இப்பத்துப் பாசரங்களையும்

வல்லவர்— ஓதவல்லவர்கள்

வாய்த்த— எம்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு பாடுகைக் கீடாகப் பொருந்தின

நல் மக்களை— விலகாண சிஷ்பபுத்ரர்களை

பெற்று— பெற்று

மகிழ்வர்— ஸந்தோஷிப்பார்கள்.

வ்யா. வேய்த்தடந்தோளி-ஆய்ச்சி. பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் வேய்போலேயாய்ப் பெருத்திருந்துள்ள தோள்களையுடையனான யசோதைப்பிராட்டி. அன்

றித்யாதி. அக்காலத்திலே கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேச்வரன் அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த சைசவாதுகுணமாகத் தன்னைப் புறம்புல்கின ப்ரகாசங்களைச் சொன்ன சொல்லை, விட்சேதித்தணித்யாதி. பெரியாழ்வார் தத்காலம்போலே அதுபவித்து ப்ரீதராய், அது தன்னை யெல்லாருமறியும்படி உபகரித்ததாய் ஸர்வாதிகாரமான த்ரவிடமாயிருக்கிற இவை பத்துப்பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். வாய்த்தித்தியாதி. ஸர்வேச்வரனுக்கு மங்களாசாஸகம் பண்ணுகைக்கிடாக வாய்த்த விலக்ஷணரான சிஷ்யபுத்தர்களை லபித்து, அத்தால் வந்த ஆகந்தத்தை யுடையராவர். ௮.

பெரியஜீயர்: திருவடிகளேச் சரணம்.

அடி வரவு.— ஸட்டுக் கிண்கிணி கத்த நாந்தகம் வேண்கலச் சத்திரம்
போத்த மூத்த கற்பகம் ஆய்ச்சி மெச்சு.

ஆக - திருமொழி, க-க்கு, பாட்டு-க0ச.

முதற்பத்து முற்றிற்று.

(*)

இரண்டாம்பத்து.

அ. திழிசண்டு திருமொழியிலும் - “ அச்சோ ” என்றும், “ புறம்புல்குவான் ” என்றும் அவன், சைசவாதுகுணமாக ஓடிவந்து மேல்விழுந்து முன்னும் பின்னுமணைக்கும் ரஸத்தை, தானுபவிக்க வாசைப்பட்டு அவனைக்குறித்து ப்ரார்த்தித்து அவன் அப்படி செய்ப யசோதைப்பிராட்டி அதுபவித்தாற்போலே, இந்த சேஷ்டிதங்கனினுடைய ரஸத்தை யதுபவிக்க வாசைப்பட்டு, தாமும் அப்படி ப்ரார்த்தித்து தத்காலம்போலே யதுபவித்து இனி யராநர்; சிறுப்பிள்ளைகள் அப்பூச்சிகாட்டி விளையாடுமத்தையும் அவதாரத்தின் மெய்ப்பாடு தோற்ற அவன் ஆசரித்தத்தை தத்காலத்திலுள்ளா ரதுபவித்து ஹர்ஷ்டராய்ப் பேசினாற் போலே, பிற்காலமாயிருக்கச் செய்தேயும் தத்காலம்போலே தாமுமதுபவித்துப்பேசி ஹர்ஷ்டராகிறா ரித்திருமொழியில். *

மூ.—மெச்சுதுசங்கமித்தானல்வையூதி

பொய்ச்சுதிற்றோற்றபொறையுடைமன்னர்க்காய்ப்

பத்தார்பெருதன்று பாரதங்கைசெய்த

அத்தாதனப்பூச்சிகாட்டுகின்ற நம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். க.

பதவுரை.

மெச்சு— கொண்டாடும்படி
 ஊதுகிற— ஊதுகிற
 சந்தம்— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை
 இடத்தான்— இடக்கையிலுடையனாய்
 கர்ணசாவ்யத்வநியையுடைய
 வெய்தம்— வெய்தகுழலை [முரணியை]
 ஊது— ஊதுகிறவனான கண்ணன்
 பொய்— கந்தரிமமான
 கூதில்— நய்துத்திலே
 தோற்ற— பராஜயமடைந்த
 பொறை உடை— கூமாவான்களான
 மன்னர்க்கு ஆய்— பாண்டவர்களுக்குத்
 துணையாய்
 பத்தனம்— பத்து ஊரையுங்கூட
 பொருத— அடையாத

அன்று— அக்காலத்திலே
 பாரதம்— பாரதபுத்தத்திலே
 கை செய்த— ஸஹகரித்தருளின
 அத்தூதன்— அந்த தூதனுனவன்
 அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்— அப்பூச்சிகாட்டா
 நின்றான்!
 \$ அம்மனே!— அஹஹ!
 அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்.

† அப்பூச்சி காட்டுகையாவது— பாலகன் எதிர்
 த்தலைக்கு பயங்காட்டுவதற்காகச் செய்யும் கண்ணை
 யிறுத்துவது, மயிரால் முகத்தை மறைத்தக் காட்டு
 வது முதலான சில சேஷ்டிசங்கள்.

\$ அம்மனே — இது-எண்ணெய்ப்பட்டிச் சொல்
 லும் சொல்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. மெச்சுது சங்கமிடத்தான். “ஆசரிதபாதந்தரானுன பாண்டவ
 பகஷ்பாதி” என்று எல்லாரும் மெச்சும்படியாக ஆதுகிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை பிடித்திரு
 க்கையிலேயுடையவன். “மெச்ச” என்கிறவிது, “மெச்ச” என்று கடைக்குறைத்தலாய்க் கிட
 க்கிறது. மெச்ச ஊதுகிறவென்றபடி. மெச்சதல் - கொண்டாட்டம். ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்ய
 த்வதான் பரதிகுலர் மண்ணுண்ணும்படியும் அதுகூலர்வாழும்படியு மாயிதே யிருப்பது.
 (க) பஸ்ய நாதேந நெதிர நாம் ஸஹகரிஜாயத 1 நெவாநாவஸ்ய நய நெதிர
 ப்ரஸாநெதிரவ பொயி நாடி” என்கிறபடியே. நல்வேயுதி. இதிறே அவதாரத்துக்
 கருணையான நிருபகம். அதுகூலர் வாழும்படி நல்லகுழலை யூதுமவன். குழலுக்கு நன்
 மையாவது - “நன்னரம்புடைய தும்புருவோடு நாரதனும் தந்தம் வினைமற்றது” “மாந்
 கந்தின்னு மதுதாரைகள்பாயும்” இத்யாதிப்படியே தன்னுடைய த்வநியாலே சேதநா
 சேதநவிபாகமற நடுபடுத்தவற்றுகை. ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும் திருக்குழலும் இவ்வவதாரத்தில்
 கைதொடராயிதே யிருப்பது. பசுமேயத்துத் திரியுங்காலத்திலும், “ஆகிராயினம் மீளச்
 சூரித்த சங்கம்” என்றும், “கேயத்திக்குழ லுதிற்றும் நிரைமேய்த்ததும்” என்றும்
 சொல்லக்கடவதிதே.

பொய்ச்சுதில் தோற்ற. கந்தரிமமானசூதிலே பராஜிதராய் ஸர்வஸ்வத்தையு மிழந்த.
 செவ்வையில் இவர்களை ஜயிக்கப்போகாதிதே; கந்தரிமத்தாலேயிதே இவர்களை ஜயித்தது.
 பொறையுடை மன்னர்க்காய். அவர்கள்செய்தது கந்தரிமமென்று அறிந்திருக்கச்செய்தேயும்
 க்ரோதவிக்ரதின்னிற்கே, கூழமையை யுடையராயிருந்த ராஜாக்களுக்காய். துர்யோதநாதி
 கள், இவர்கள் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்குமித்தனையல்லது இவர்கள் கூழமையை அப
 ஹரிக்கமாட்டார்களிதே. ஆகையாலே பொறையுடை மன்னரென்று - பொறையை யிவர்க

(க) “பஸ்ய நாதேந தைந்பாநாம் பலஹாநிரஜாயத - தேவாநாம் வஸ்தே தேஜி
 மாவாச்சகைவ யோகிநாம்.”

ருக்கு நிருபகமாகச்சொல்லுகிறது. மன்னர்க்காய். (க) “யஸ்ய ஜீவ மொஷாவ ஸுஹூ
மெது. ஐ நா உபய” என்கிறபடியே அவர்களுக்கு ஸர்வவிதமான துணையும் தானேயாய்க்
கொண்டு பரதந்தானாய்.

பத்தூரித்யாதி. இவர்களுக்காக ஸ்ரீதாதெழுந்தருளி “பாண்டவர்களும் நீங்களும்
விரோதித்திராதே உள்வார்க்குள்ள அம்சங்களை விபஜித்துக்கொடுத்து, கூடிக்கலந்திருக்
கில் (உ) திராக்கஜீவிசு னாகலாம்” என்ன; அவர்கள், “நாங்கள் அதுசெய்யோம்” என்ன;
“ஆனால், சிறிது குறையவாகிலும் கொடுங்கோள், அவர்களை நான் பொருத்துகிறேன்”
என்ன; அதுக்கும் அவர்களிசையாமையாலே, “ஆனால், அவர்களைவார்க்கும் தலைக் கிரண்
ரோகப் பத்தூர்தன்னைக் கொடுங்கோள்” என்ன; “இவையென்றும் நாங்கள் செய்வதில்லை,
விரோபாக்யை யன்றோ வஸுந்தரை, புத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்கள் ஜீவிக்கு மித்தனை”
என்ன; ஆனால், “அது தன்னைச்செய்யுங்கோள்” என்று போந்து, இத்தலையையும் யுத்
தத்திலே பொருத்தி, அன்று பாரதயுத்தத்திலே கையுமணியும்வகுத்து, ஸாரதியாய் நின்று
நடத்தின ஆசிரிதபகஷபாதியான அந்தத்தூதனானவன். அப்பூச்சி - பயங்கரமா யுள்ளது.
அதாவது - லோகத்தில் பாஸரானவர்கள் எதிர்த்தலைக்கு பயங்கரமாகக் காட்டுவன சில சேஷ
புதங்கள்.

இவ்விடத்தில் விசேஷமுண்டு. அதேதென்னில்; நீர்மையைக்கண்டு “நம்மிலே
யொருவன்” என்றிருக்கும்வர்கள் பயப்படுமபடி ஈசுவரத்வசிஹ்நங்களைக்காட்டுகை. “இவ்
விடத்தை, 1 உய்ந்தபிள்ளை பாடாநிற்க, திருவோலக்கத்திலே, அத்துதனென்று -
பெருமானைக்காட்டுவது, அப்பூச்சியென்று - கண்ணை யிறுத்துக்கொண்டு வருவதாய்
அபிரயிச்சு; உடையவர்பின்னே ஸேவித் தெழுந்தருளியிருந்த எம்பார் - திருக்கைகளைத்
திருத்தோள்களோடு சேர்த்துக்காட்ட, அவரும், அப்படியே அபிரயித்துக்கொண்டுவர,
‘இதுக்கடியென்’ என்று விசாரித்துப் புரிந்து பார்த்தருளி, ‘ஸ்ரீகோவிந்தப் பெருமாள்!
இருந்தீரோ’ என்றருளிச்செய்தார்” என்று ப்ரஸித்தமிதே. அப்பூச்சி யென்கிறது -
இரண்டு திருக்கையி லாழ்வார்களையும். அம்மனை யென்கிறது - கண்டு பயப்பட்டுச் சொல்
லுகிற வார்த்தை. க.

மு. - மலைபுரைதோண்மன்னவருமாரதருமற்றும்

பலர்குலையநூற்றுவரும் பட்டழியப்பார்த்தன்

சிலைவலையத் தீண்டேர்மேன் முன்னின்றசேங்கண்

அலைவலைவந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்ற னம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். உ.

பதவுரை.

மலை புரை - மலைபோலே திண்ணிதான

தோள் - தோள்களையுடைய

மன்னவரும் - அரசர்களும்

மாரதரும் - பீஷ்மர்முதலிய மஹாரதர்
களும்

மற்றும் பலர் - மற்றுமுள்ள பல ஆதிரத்

மஹாரதர்களும்

குலைய - நடுங்கும்படியாகவும்

நூற்றுவரும் - தூர்யோதநன் முதலிய
நூற்றுவரும்

(க) “யஸ்ய மந்தரீச கோப்தாச ஸுஹர்ச்சைவ ஜநார்த்தநம்” (உ) ஶீவபுஜீவி.

1 “உய்ந்தபிள்ளை” என்பவர் - திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் எம்பெருமானார் காலத்தி
லெழுந்தருளியிருந்தாரொரு அரையர்.

பட்டு அழிய— வேரற்றமரம்போலேபட்டு
அழிந்துபோம்படியாகவும்
பார்த்தன்— அர்ஜுநனுடைய
சிலை— காண்டவமென்னும் வில்லானது
வளைப— வளையுப்படியாகவும்
திண் தேர் மேல்— திண்ணிய தேரின்மேலே

முன் நின்ற— முன்னே ஸாரதியாய் நின்ற
செம் கண்— சிவந்தகண்களை யுடையனாய்
அலை வலை— அவன் ஐயத்தைச் சொல்லிப்
புகழுமவனான கண்ணன்
வந்து அப்புகச்சி காட்டுகின்றான்
இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. மலையித்யாதி. மலையோலே ஒருவரால் சளிப்பிக்க வொண்ணாதபடி திண்ணிதான தோள்களையுடைய ராஜாக்களும். இத்தான் - அதி பலபராக்கரமராகையாலே ஒன்றுக்கு மஞ்சாதவர்களென்கை. மாரதரும். பீஷ்ம த்ரோணாதிகளான மஹாரதரும். பீஷ்மர், த்ரோணசார்யர், கர்ணன் என்கிற இவர்கள் ஒன்றொருவரே அதிஞராகையாலே ஒரேதிரிகளுக்கு மஞ்சாதவர்களிறே. மற்றும்பலர். தனித்தனியே யெண்ணி முடியாமையாலே மற்று மிவர்களோடொக்க விகலமிக்கலாம்படி. யிருப்பா ரநேகரென்கிறார். பதினேரேகேதாஹினியானால் அதில் எத்தனைஞர ருண்டாயிருக்கும்; ஆகையாலே ஸமுச்சயித்துச் சொல்லுமித்தையிறே. குலைய. “கர்ஷணன் ஸாரத்யம் பண்ணுவதாகவேறினான்.” என்று கேட்டபோதே “நாம் இனி ஜீவிக்கை யென்றொரு; யொரு, ஞண்டோ” என்று பீதராய் நிற்கும்படியாக. கிழே, அவர் இவர் என்றற்போலே விசேஷத் தோற்றச்சொல்லி, “குலைய” என்கையாலே- இந்நடுக்கத்தில் வந்தால் ஒருவர்க்கு, யொரு விசேஷமு மில்ல யென்கை.

நூற்றுவரும்பட்டழிய. கிழே - மன்னவருமென்று - ராஜாக்களைச் சொல்லி யிருக்கச் செய்தே, இவர்களைப் பிரித்தெடுக்கையாலே- கோபலீவர் த்தந்யாயத்தாலே அங்கு இவர்களை பொழிந்தவர்களைச் சொல்லிற்றாகக்கடவது. பாண்டவர்களோடே புத்தடிப்பண்ணி ஜயித்து பூமிப்பரப்படங்கலும் தாங்களே யாளுவதாகக் கோலியிருந்த துர்ப்பாதுராதிகள் நூற்று வரும் பட்டழிய. (ச) “உபெயெவெவத மிஹதாஃ பூர்வமேவ” என்கிற படியே கர்ஷணன் அழியச்செய்வதாக ஸங்கல்பித்தபோதே நின்று நின்று வேரற்றமரம்போலே பட்டு பின்னை யுருவழிந்துபோம்படியாக.

பார்த்தன்சிலைவளைய. அர்ஜுநன்கையில் காண்டவம் வளைப. அதாவது - அதி ரத மஹாரதரான பீஷ்மாதிகளை மதியாதே, அர்ஜுநன் எதிர்த்து நின்று வில்வலித்து புத்தம் பண்ணவல்லாய்த்து இவனுடைய ஸஹாயபலத்தாலென்கை. திண்டேர்மேல்முன்னின்ற. மஹாரதரான பீஷ்மாதிகள்விட்ட ஆக்ரேயாஸ்தாதிகளாலே (உ) தக்தமாய்விழாமல் தன் திருவடிகளின் ஸம்பந்தத்தாலே திண்மையை யுடைத்தாய்நின்ற தேரின்மேலே (ங) “உருஸாய ரயா ரிஸ வாயிஷ்வரோ ஹி ராயவஃ” என்கிறபடியே அர்ஜுநனால் பொறுக்க வொண்ணாத அஸ்தாசஸ்தரங்கள் வந்தாலும் தன்மேலே பேற்றுக்கொள்ளும்படி ஸாரதியாய் முன்னின்ற.

சேங்கணலைவலை. தான் ஸாரத்யம் பண்ணின ஸாமர்த்யத்தாலே ப்ரதிபக்ஷத்தை வென்று அந்த விஜயத்தை அர்ஜுநன் மேலே யேறிட்டு அவன்பக்கல் வாத்ஸல்யந்தோற்றக் கடாசுதித்து நின்று அவன் விஜயந்தோற்றப் பலவற்றையும் சொல்லிப் புகழுமவன்

(ச) “மனய வைதே நிறுதாஃ பூர்வமேவ.” (உ) ஐ.பு.

(ங) “உருஸா தாயாமாஸ பார்த்தம் ஸஞ்சாத்ய டிரதவஃ.”

(௩) “நகாங்குஷை விஜயம் கர்ஷண,” (௪) “ரதோபஸ்த்த உபாவிசத்,” (௫) “விஸ்
ரஜ்ய ஸசாந்தரூபம் சோதஸம்விசநமாநஸி,” (௬) “கரிஷ்யே வர்நந்தவ.”

வியா. முன்றும்பாட்டு. காயுநீர்த்யாதி. காயுநீர் புக்கு. அருகணைந்த வர்க்குந்கள்
பாஷிதாருப்பட பட்டுவிழும்படி காளியன் விஷாந்தியாலே தப்தமாய் நின்று கொதிக்கிற மடு
விட ஜலத்திலே மதியாமல் சென்றுபுக்கு. “கடுவிடமுடைய காளியன் தடத்தைக் கலக்கி”
என்கிறப்படிபே அந்த தடாகத்தைக்கலக்கி, காளியன் கருத்தையுத் தலையெடுத்தெழுந்திருக்
கும்படிபண்ணி. கடம்பேறி. அந்த விஷாந்தியாலே அருகே பட்டு நிற்கிற தொருகடம்பை,
அந்த சடாக்கத்தாலே *பச்சிலை பூங்கடம்பாக்கி அதின்மேலேபேறி. காளியனிய்த்யாதி. காளி
யனைய்ய- விஷாச்யமாயகையாலே க்ருரமான பணத்திலே திருவடிகளில் திருச்சிலம்பு த்வ
நிற்கும்படி சென்று குதித்து, அவன் பணங்கள் நெரிந்து வாய்களாலே ரக்தம் சொரியும்படி
விஷைத்து சரணம் புகுருமளவும் அதின்மேலே நின்று நர்த்தம் செய்து. வேயிந்த்யாதி.
இந்த வர்த்தாரத்தத்தைக்கண்டும் கேட்டும் “என்னாகப்புகுகிறதோ” என்று தறைப்பட
திக் கிடந்து சுடுபடுகிற இவ்வதுகூல ஜநங்கள் தலையெடுத்து ப்ரீதராய் வாழும்படி திருக்கை
யில் வெயின் குழலையூதி, இவ்வதுமாறுஷ சேஷமுத்தத்தாலே விஸ்வமபநியனாய் நின்ற. ஆயன்.
எல்லாம்செய்தாலும் ஜாந்யுசிதமான இடைத்தனத்தில் கு(றை)லைபாதவன். வந்தப்பூச்சிகாட்டு
கின்றான்.

மூ.—இருட்டிற்றிந்துடோ யேழைவல்லாயர்
மருட்டைத்தவிர்ப்பித்து வன்சஞ்சன்மாள்ப்
புரட்டியாள்ளோங்கள் பூம்பட்டுக்கோண்ட
அரட்டன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்ற னம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். ச.

புதுவரை.

இருட்டில்— அந்தகாரத்திலே
பிறந்து— திருவவதரித்து
போய்— (பின்பு) திருவாய்ப்பாடியிலேபோய்
சுழை— தன்பக்கல் சாபல்யமுடையாய்
வல்— கர்ஷணாச்சுரத் தாலுண்டான பலத்தை
யுடையான
ஆயர்— இடையர்களுடைய
மருட்டை— மதியங்கிப்பேசும். பேச்சுக்களை
தவிப்பித்து— தவிருமாடிபண்ணி
வன் கஞ்சன்— வன்னைஞ்சனை கம்ஸன்

மாள்— மாளுப்படியாக
புரட்டி— மயிரைத் தூக்கிப் பிடித்துப்
புரட்டி—
அந் நான்— பணி நீராட்டின அந்த நாளிலே
எங்கள்— எங்களுடைய
பூ பட்டு — அழகிய பட்டுக்களை
கொண்ட— வாரிக்கொண்டுபோன
அரட்டன்— தீம்பனனவன்
லாந்து இத்தயாகி பூர்வவத்.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. இருட்டில் பிறந்து. (க) “செய்யுறாடுத் தவ்வாயாரெ ஜாய்
செய்யுறாடுத் தவ்வாயாரெ” என்கிறபடியே கம்ஸன் முதலான துஷ்டர்கள் திகள் கண்படாதபடி
அருகுசின்றரைத் தெரியாத விருளிலேவந்தவதரித்து. “எப்போது பிறப்பது” என்று
உறிமல்கைக்காக வுரிவின வாளை உறையிலிடாம விருக்கிறவன், கண்ணால் கண்டால் விடா
னிறே. (உ) “ஜாநாது-சோவ தாரெனெ சுல்லையம் லிதிஜநஜெ” என்றாளிறே தேவ

(க) “ மத்யராத்ரே கிலாதாரே ஜாயமானே ஜநார்த்தநே.” (உ) “ ஜாநா துமாவதாரந்தே கம்ஸோயம் கிஜந்மஜு.”

(க) “கர்ஷணசாயா கர்ஷணபலா.” (உ) ஸ்ராகோதி. (ங) “துங்க மஞ்சவ்வஸ்த்திதே.” (ச) “கேசே ஷ்வாகர்ஷ்ய விகளத் கிரீட மவநீதலே - ஸகம்ஸம் பாதபாமாஸ தஸ்யோபரி பபாந்த.”

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. சேப்பூண்டித்யாதி. “வன்பாரச்சகடம்” என்கிறபடியே எந்நாள் பூண்டுவிளிக்கப்பட்ட அதிபாசமான சகடம் அஸ்ராவேசத்தாலே நவிவதாக நெய்தல் மீட்டிவா, முலைவா நாழ்த்துச் சிறிமிர்த்த திருவடிகளாலே அத்நை உருச் சூட்டிப்படி புதைத்து. திருடியித்யாதி. நெய்க்காசைப்பட்டு களவு கண்டு தீரவய முடையவர்கள் வகையிலே மகப்பட்டுக்கட்டுண்டு. நந்தன்மனைவி யித்யாதி. “என் பிள்ளையைக் களவெற்றிதே, உண்டாகில் கொண்டியோடே கண்டுபிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வாருங்கோள்” என்று முன்பே சொல்லிவைக்கையாலே, தாயாரான தன்முன்னே யவர்கள் கட்டோடே கொண்டு வர, நந்தன் மனைவி, “பிள்ளை பெற்று வளர்த்தபடி யழகிதாபிருந்தது” என்று தன்னையத்தனை மொதுக்கொண்டு, அவர்கள் முன்னே தன்னழற்றியெல்லாந் தோற்றுப்படி, கடைகிறிறுலே யடிக்கையாலே துள்ளித் துடிக்கத் துடிக்க அடியுண்டு. அன்றித்யாதி. அடித்தவளவுமன்றிக்கே, ஓரிடத்தில் போகாதுபடி அவள் பிடித்துக்கட்டி, அப்போது கட்டுண்டிருந்தவன் இன்று அப்பூச்சிக் கட்டுகின்றான். சோப்பூண்டு, ஆப்பூண்டு என்கிற விவாச சீட்டிச் சொல்லிக்கிடக்கிறது. ௫.

மு.—சேப்பிளமென்முலைத் தேவகிநங்கைக்குச்
சோப்படத்தோன்றித் தோறுப்பாடியோம்வைத்த
துப்பமும்பாலுந் தயிருமலிமுங்கிய
அப்பன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான் மெனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். கூ.

பதவுரை.

சேப்பு—	செப்புப்போலே யிருக்கிற ஸந்தி வேசத்தையுடைத்தாய்	தோறுப்பாடியோம்—	ஆய்ப்பாடியிலுள்ள நாங்கள்
இள—	இளையதாய்	வைத்த—	சேமித்துவைத்த
மெல்—	மீதுவாயிருக்கிற	துப்பமும்—	நெய்யையும்
முலை—	ஸ்தனங்கையுடையளாய்	பாலும்—	பாலையும்
தேவகி	நங்கைக்கு — ஆத்மகுண பூர்ண யான தேவகிக்கு	தயிருமல்—	தயிரையும்
சோப்பட—	நன்றாக	விழுங்கிய—	அழுதுசெய்த
தோன்றி—	பரகாசித்து	அப்பன்—	உபகாரகனாகக் கர்ஷணன் வந்து இத்யாதி பூர்வத்.

வ்யா. ஆறாம்பாட்டு. சேப்பித்யாதி. செப்புப்போலே யிருக்கிற ஸந்திவேசத்தை யுடைத்தாய், இளகிப்பதித்து மீதுவாயிருக்கிற முலைகளை யுடையளாய் ஆத்மகுணபூர்ண யான தேவகிப்பிராட்டிக்கு. இப்போது இவளுடைய முலைகளை வர்ணிக்கிறது கர்ஷணன் பிடித்து அழுதுசெய்கைக்கு யோக்யமான முலைகளென்று தோற்றுணைக்காக. கம்ஸபீதி யாலே அவனை ஸத்தலாந்தரத்திலே போகவிட்டவித்தனையிறே யுள்ளது. நங்கை யென்கிறது மேல்விளைவதரியவல்லவறிவும், பிள்ளையை அவஸ்த்தாநுகுணமாக நோக்கவல்ல ப்ரேமமும், பாஸமீர்த்திபரதையும் முதலான குணங்களை யுடையவளாகையாலே.

சோப்படத்தோன்றி. நன்றாகத்தோன்றி. அதாவது- “ஸர்வேச்வரனைப் பிள்ளை யாகப் பெறவேணும்” என்று நோன்பு நோற்றதுக்கிடாக், (க) “ஜாதோவரி ஷெவஷெ வெஸ! ஸஹக்ரமஹாயா!” என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரத்வ சிற்றங்காளான திவ்யாபுதங்க

(ஈ) “ஜாதோஸிதேவதேவேச சங்கசக்ரதாதர.”

சோடே வந்து பிறந்து, (சு) “வஹுமெஹி! ஸஞ்ஜாதம் ஜாதோஹம் யத் தவோதராசு” என்று அவளுடைய அபேசுதித ஸம்விதாநம் பண்ணுகை. “பிறந்து” என்னுதே “தோன்றி” என்றது, (உ) “தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயா மாவிர்ப்பூதம்.” என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸ தோஷமற ஆவிர்ப்பனித்தமையைப் பற்ற. (ங) “மெநஷமஹபூஸோவெஹி நயோந்யா தேவஸு தஹ” என்னக்கடவதுதே.

தோறுப்பாடியோம். தோறு-பசு. தோறுவர்-ஆயர். தோறுப்பாடியோமென்றது-ஆப்பப்பாடியிலுள்ளோமான நாங்களென்றபடி. வைத்த. சேமித்துவைத்த. துப்பமித்பாதி. துப்பம்-நெய். நெய்யையும் பாலையும் துபிரையு மமுதுசெய்த. எல்லாவற்றையும் சேர விழுங்கினவென்கையாலே-“துப்பமும் பாலும்” என்கிற விடத்தில், துஞ்சின நெய்யும் காய்ந்த பாலும் விவசுதிதம். அன்றிக்கே, “விழுங்கிய” என்கிறவிது-அமுதுசெய்கிறத்துக்குப் பரியமான சொல்லாய், த்ரவ்யா நுகுணமாகக் கொள்ளவுமாம். அப்பன். உபகாரகன். இவ்வோ த்ரவ்யங்களை விரும்பியமுது செய்த வுபகாரந்தன்னைச் சொல்லுகிறது. வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். கூ.

மு.—தத்துக்கொண்டாள்கோலோ தானேபெற்றாள்கோலோ
சித்தமனையா ளசோதை யிளஞ்சிங்கம்
கோத்தார்கருங்குழற் கோபாலர் ஈ கோளரி
அத்தன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான் மெனே யப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். எ.

பதவுரை.

தந்து— ஸ்வீகர்த்தபுத்ரனாக
கொண்டாள் கொல் ஓ— வளர்த்துக்கொண்டாளோ;
(அன்றிக்கே,)
தானே— தானே [மெய்நொந்து]
பெற்றாள்கொல் ஓ— பெற்றாளோ;
சித்தம் அனையாள்— தன்கருத்துக்கு ஒத்து
நடக்குமவளான
அசோதை— யசோதையின் வயிற்றில் பிறந்த
வனாய்

இள சிங்கம்— பாலஸிஹமம் போலேயிரா
நின்றவனாய்
கொத்து— பூங் கொத்துக்களாலே
ஆர்— நிறைந்திரா நின்றதாய்
கரு— கறுத்திராநின்ற
குழல்— கேசபாசத்தையுடையனாய்
கோபாலர்— இடையர்களுக்கு
கோள்— மிடுக்கையுடைய
அரி— ஸிஹமம் போன்றவனாய்
அத்தன்— ஸ்வாமியானவன்
வந்து இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. தத்தித்யாதி. (ச) தத்த புத்ரனாக வளர்த்துக்கொண்டாளோ; அன்றியே, தானே மெய் நொந்து பெற்றாளோ. அதாவது-“அசோதையிளஞ்சிங்கம்” என்ன; இவள் (ச) தத்தஸ்வீகாரம் செய்யக்கண்டிலோம், இவள் பெறுகிறபோது இவளைப்பார்த்து

(க) “ஸபலம் தேவி! ஸஞ்ஜாதம் ஜாதோஹம் யத் தவோதராத்.”

(உ) “தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயா மாவிர்ப்பூதம்.”

(ங) “நைஷகர்ப்பத்வமாபேதே நயோந்யா மவஸத்ப்ரபுடி.”

ஈ (பா) “கோபால கோளரி.” (ச) ஐதீ.

துப் பேணிக்கொண்டிருந்த நாமெல்லாம், இவள் பெறக்கண்டிலோம், அபர்த்துதற்குகிளிட
டோம், இவள்தான் “நான் பெற்றேன்” என்று சொல்லக்கேட்டோ மித்தனையிறே.
(சு) “உழைப்புவாழ்வார உழைப்புவாழ்வார” என்கிறபடியே அவளும் அப்
போது மொழித்துக்கிடந்து உணர்ந்த பின்பிறே யிவனைக்கண்டது. இப்படி தான் சொல்லு
கிறது அதிலேயாகமான விவனுடைய ரூபகுணசேஷ்டிதங்களைக் கண்டால் “இவள்பிள்ளை”
என்று சொல்லப்போகாதபடி யிருக்கையாலே. அவள் தானும், “இம்மாயம் வல்ல பிள்ளை”
என்ற பிள்ளை யென்மகனே யென்பார் நின்று” என்று இவனுடைய அதிமா துஷ சேஷ்டிதங்
கள்க்கண்டால் நீ என்னுடைய பிள்ளையாகக்கூடாது, நடுகின்றவர்கள் உன்னை என்னு
டைய பிள்ளை என்றே சொல்லாநின்றார்கள் என்னும்படியாயிறே யிருப்பது.

சித்தமித்தாதி. தீம்புகண்டாலும் நியமியாதே தன் நெஞ்சுக்கு ஒத்து நடக்கும்படி சோதையுடைய பின்னையாய் பாலஸிஹ்மம்போலே அவளுக்கு அடங்காதே திரிகிறவன். நியமித்தாளாகிலும் “அங்ஙனும் தீமைகள் செய்வர்கொலோ நம்பீ! ஆயர். மடமக்களை” என்று இவன் தீம்பிலே கைவளரும்படியாக வாய்த்து நியமிப்பது. “அஞ்சுஷாப்பாளசோதையாணுடவிட்டிட்டுருக்கும்” என்னக்கடவதிறே. கர்வத்தாலும் அநபிபவநீயதையா லும்- இளஞ்சிங்கமென்கிறது. கோத்தாரித்தாதி. உகந்தார் உகந்தபடிருட்டின பூங்கொத் துக்களாலே நிறைந்திருப்பதாய் (உ.) “கஜநவ-ஜுபு-உக-உக-உக” என்கிறபடியே இருண்டிருப்பதான திருக்குழலை யுடையனாய், கோபாலர் கீழடங்காமல், மடுக்கையுடைத் தான ஸிஹ்மம்போலே செருக்கி மேனணித் திருக்குமவன். அசோதையிளஞ்சிங்கம்- கோபா லர் கோளரி. தாய்க்கடங்காதவன் ஊர்க்கடங்கானிறே. கோன்- மடுக்கு. அத்தன். ஸ்வாமி. கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபாவங்களுக்குத் தோற்றுச் சொல்லுகிற வார்த்தை. வந்தப்புச்சி காட் டிகின்றான். 67.

மூ.—கொங்கைவன்குனி சோற்கோண்டு சுவலயத்

துங்கக்கரியும் பரியுமிராச்சியமும்

எங்கும்பரதற்கருளி வன்கானடை

அங்கண்ணனப்பூச்சிகாட்டுகின்றனம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றன. 4.

பதவுரை.

கோங்கை — முதுகிலே முலைபுறப்பட்ட
டாப்போலே கிளர்ந்ததாய்

வன்— வலியுதான்

கூனி— கூணியுடைய மந்தரையின்

சொல் கொண்டு— வார்த்தையைக்கொண்டு

சுவலயம்— பூமண்டலத்திலுள்ள ஆனை

கருங்குள்ளே

துங்கம்— உயர்ந்திருப்பதான

கரியும்— ஆனைகளையும்

பரியும்—குதிரைகளையும்

இராச்சியமும்— ராஜ்யத்தையும்

எங்கும்— எழுந்த நாளிற காட்டையும்த

பரதற்கு— பரதாழ்வானுக்கு

அருளி— கொடுத்து

வன்— ஒருவராலும் புகுதற்கரிதான

கான் - காட்டை

அடை— அடைந்து

அம்— அழகிய

கண்ணன்—கண்களையுடையவன்

அப்பூச்சி இதயாதி பூர்வவத்.

(க) “ததர்சசு ப்ரபுத்தாஸா யிசோதா ஜாதமாத்தம்ஜம்.” (உ) “அஞ்ஜபபுஞ்ஜச்யாம
சுத்தளம்”

வ்யா. எட்டாம்பாட்டி. கொங்கைபித்தாதி. முதுகிலே முலைபுறப்பட்டாற் பேர்லே திரண்டு கிளர்ந்த வலிய கூணையுடையனான மந்தரையுடைய வசநத்தைக் கொண்டு. காட்டுக் குப்பையிற்று பித்ர்வசநங்கொண்டாயிருக்க, குப்பையுடைய வசநங்கொண்டென்பா நென் னென்னில்; (க) “ நமந்திராயா நசமா துரஸ்யா தோஷோது ராஜ்ஞே ” என்கிறபடியே வரப்பேசுவேற னுக்கள் சொல்லுகிறவிடத்தில் முந்துறவெடுத்தது இவனையிறே. இவளுடைய வசநத்தாலே கதலக்கிய மாமனத்தனவாயிறே கைகேசி வரம் வேண்டிற்று; அதடியாகவிறே சக்ரவர்த்தி போகச்சொல்ல வேண்டிற்றும். ஆகையால் எல்லாவற்றுக்கும் மூல மிது வாகையாலே இவளுடைய சொல்கொண்டு போனாரென்கிறது.

சுவலயத்துங்கக்கரியும். பூமியிலானைக எல்லாவற்றிலும் விஞ்சின சத்ருஞ்சயன் முதலானவான்களும். பரியும். அப்படி லோகவிலக்தனமான குதிரைகளும். இராச்சியமும். அசண்டகமான ராஜ்யமும். எங்கும். (உ) “ உக்ஷாக்ஷணாஜியம்ஹி ஸுமெஸௌவ நகா மந் ” என்கிறபடியே எழுந்தருளுகிற காடுதானும். பரதற்கருளி. கைகேயீவராதுகுண மாக சக்ரவர்த்திவசநத்தின்படியே ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்குக் கொடுத்து. வன்கானடையித் யாதி. ஒருவரால் ப்ரவேசிக்க வரிதான வலிய காட்டையடைந்த வழகிய ஸுலபனானவன். கட்டினகாப்போடே காடேறப் போகச் சொன்ன விடத்தில் முகத்தில் கருகுதவின்றிக்கே முடியைத் தவிர்ந்து ஐடையைப் புனைந்து நாட்டை விட்டுக் காடேறப் போனபடியை நினை த்து, அழகிய- ஸுலபனென்கிறது. அன்றிக்கே, (ங) “ ராமஃகமலபத்ராஷ்ணே ” என் கிறபடியே அழகிய திருக்கண்களை யுடைய நென்னவுமாம். அப்போது, “ ராஜ்யைச்வர் யத்தைவிட்டுக் காட்டிற்போந்தோம் ” என்னும் க்லேசமின்றிக்கே அகவாயில் ஹர்ஷம் திருக்கண்களிலே தோன்றும்படியாகப் போனபடியைச் சொல்லுகிறது. அ.

மூ.—பதகமுதலையாய்ப் பட்டகளிறு

கதறிக்கைகூப்பி யென்கண்ணகண்ணுவென்ன

உதவப்புள்ளுர்ந்தங் குறுதுயர்தீர்த்த

அதகன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்ற னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்றன். கூ.

பதவுரை.

பதகம்— கொடி பதகான

முதலை— முதலையின்

வாய்— வாயில்

பட்ட— அகப்பட்ட

களிறு— ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வான்

கதறி— கதறிக்கொண்டு

கை கூப்பி— அஞ்சலிபண்ணி

என் கண்ணு! கண்ணு! என்ன— “எனக்கு

நிர்வாஹகளுனவனே!” என்று

பலகாலும் கூப்பிட

உதவ— அவ்வாபத்காலத்தில் உதவுகைக்கு

புள்— பெரியதிருவடி நாயனரை

உணர்ந்து — வேகமாய் நடத்திக்கொண்டு

சென்று

(க) “ நமந்திராயா நசமா துரஸ்யா தோஷோது ராஜ்ஞே ”

(உ) இக்ஷ்வாகுண மியம் பூமி ஸ்ஸைசல வநகாநநா. ” (ங) “ ராமஃ கமலபத்ராஷ்ணே ”

அங்கு— அந்தக்குறத்தில்

பெயர்— முதலாயின்வாயிலகப்பட்டுக் கொண்டு
ஸ்ரீ கஜேந்தரன்பட்ட

நாயர்— நாய்கத்தை

தீர்த்த— நீக்கின

அதகன்— மிகுக்கனாவன்
வந்து இப்பாதி பூர்வவாத்.

வ்யா. ஒன்பதாட்பாட்டு. பதகமுதலை. பதகம்-கொடுமை. “கொடியவாய்வினங்கு” என்னக்கடவதிறே. “அதின்விடத்தினுக் கணங்கியமுங்கியவானே” என்னும்படி. ஸ்ரீகஜேந்தராழ்வானே கொடுபடுத்தின கொடுமையைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, “பாதகம்” என்கிறத்தை, “பதகம்” என்று குறைத்துக்கிடக்கிறதாய் - பாதகத்தை யுடைத்தான முதலையென்னவாயும். அதாவது- சாபோபஹதமாய் வந்து கிடந்ததிறே. இம்முதத்தாலே தன்னுடைய சாபமோகூடென்று அறிகையாலே தன்கார்யவித்தியனவும் இவன் காலைப்பிடித்தபிடி நழுவவிடாதென்றபடி. வாய்ப்பட்டகளிறு. அதன்வாயிலே அரப்பட்ட யானையானது. தன்னிலமல்லாமையாலே ஒரு நீர்ப்புழுவின்கையிலே யகப்பட்டதாய்த்து. வெளிநிலமாகில் இதின் அருகுவரமாட்டாதிதேயது.

கதறியித்யாதி. அதின்வாயிலே யகப்பட்டவிடத்தில் “நம்முடைய பலத்தாலேதள்ளிக் கரையேறுகிறோம்” என்று (க) “மஜசூகஷ்டதே தீரே க்ரஹ ஆகர்ஷதே ஜலே” என்கிறபடியே ஆயிரம் தேவஸம்வதஸ்ரம் அது நீருக்கிழுக்க, தான் கரைக்கிழுக்கச் சென்ற விடத்திலே, அதுக்குத் தன்னில மாகையாலும் அபிமத வித்தியாலும் “முழுவளிமுதலை” என்னும்படி பலமதிகயித்து, தனக்குத் தன்னிலமல்லாமையாலும் அபிமதாலாபத்தாலும் பலம் க்ஷணமாய், துதிக்கை முழுத்துப்படியாகையாலே “இனி நம்மாற் செய்யலாவ தொன்றுமில்லை” என்று (உ) “வ ரகாவஷகாவதே ந ஃ நஸா உவினாபகா டி” என்கிறபடியே அத்தகையில் ஸ்வேசுவரணையே தனக்கு ரகுகளுக நினைத்து, தன்கையாபெயித்தா அஞ்சலிபண்ணி, தன்னுரத்தியெல்லாம் தோற்றுப்படி கூப்பிட்டுக்கொண்டு, வனக்கு நிர்வாஹகனவனையென்று பலகாலும்சொல்ல, “நாராபண! ஓ!மணிவண்ண! நாக்ஷையாய்! வாராய்” என்று கூப்பிட்டாளுகவருளிச்செய்தார் திருமங்கையாழ்வார்; இவர் “என்கண்ணா நண்ண” என்று கூப்பிட்டாளுக வருளிச்செய்தார்; (ங) “உதயத ரகாவஷகாவதே தி ஜிவெதே” என்று கொண்டு- “ஆதிமூலமே” என்று கூப்பிட்டாளுக பெளராளிகர் சொன்னார்களிறே. இவை தன்னில் சேரும்படி யென்னென்னில்; “மூலம்” என்கிறவிடத்தில் அலாநாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனான ஆகாரத்தை நினைத்துக் கூப்பிட்டாளுகையாலே, அதுக்குப் பாய சப்தங்களைப்பிட்டு ஆழ்வார்களுருளிச்செய்தார்களாகையால் எல்லாம் சேரக்குறையில்லை.

உதவவித்யாதி. இந்த ஆர்த்தத்வநி திருச்செனிப்பட்டபோதே திருப்படுக்கையில் நின்றும் பதறியெழுந்திருந்து (ச) “கதஜிதவஉவகி ப்ரஹிக ஹஸ்ய” இத்யாதிப் படியே ஸைரமுதலியார் திருக்கைகொடுக்கவும்பற்றாமல் திருவடிநிலைகோத்து எழுந்தருளுகையுமின்றிக்கே, வெறும்தறையிலே பத்தெட்டியிட்ட பதற்றத்தைக்கண்டு “இதுக்கடியென்” என்றுபயப்பட்டு திவ்யாந்தப்புரம் கைநெரிக்க, பெரியதிருவடியைப் பண்ணெய்து

(க) “கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ரஹ ஆகர்ஷதே ஜலே.”

(உ) “பரமபதமாபந்ரோ மநஸா சிந்தயத்தரிம்.”

(ங) “மூலேதி முக்த பதமாலபதி த்விபேந்திரே.”

(ச) “அதந்தரித சமுபதி ப்ரஹிதஹ ஸ்தம்.”

மு.—வல்லாளிலங்கைமலங்கச் சரந்தூர்த்
வல்லாளனை விட்டுசித்தன்விநித்த
சொல்லார்தவப்பூச்சிப் பாடலிவைபத் தும்
வல்லார்போய்வைநுந்த மன்னியிருப்படுர. ய.

அப்புச்சி— அப்புச்சி விஷயமான
பாடல்— பாடல்களையாற்றுகிற
இலைபத்தும்— இப்பத்தையும்
வல்லா— அஞ்சிக்கவல்லவர்கள்
மோய்— பரகர்திடமண்டலத்தைக் கடந்து
போய்
வைகுந்தம்— ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே
மண்ணி இழுப்பர்— பொருத்தியிருப்பார்கள்.

(க) “நாஹம் களேபரஸ்யாஸ்ய த்ராணாத்தம் மதுஸூதர!-கரஸ்குத கமலாந்ரேவ பாதயோ ரர்ப்பிதும்ஹேரி.”

இதனிடத்தில் போகவேண்டா, சப்தரஸந்தானே அமைபுமென்னும்படியிருக்கு மென்னவு
மாம். வல்லாரென்றது-ஸாபிப்ராபமாக வல்லாரென்னவுமாம். போயித்யாதி. இதிலுடைய வ்ய
வஸாயிமே ஹேதுவாக அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலேபோய் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே யவணையதுப
வித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு யாவத்காலமு மிருக்கப்பெறுவர். ... ம.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளை சரணம்.

அடிவரவு.—மேச்சு மலை கா யிருட்டுச் சேப்பூண்ட செப்புத்
தத்துக் கோங்கை பதகம் வல்லா ளரவணை.

ஆக - திருமொழி, ம-க்கு, பாட்டு-ககதி.

அ. ஆழ்வார்களுள்ளாரும் கர்ஷ்ணாவதார ப்ரவணராயிருந்தார்களேயாகிலும், அவர்
களுள்ளாரையும் போலன்றிக்கே, கர்ஷ்ணாவதாரத்திலே அநிப்ரவணராய், அவ்வவதார ரஸா
நுபவத்துக்காக கோபஜந்மத்தை ஆஸ்த்தாரம்பண்ணி, “ போகத்தில் வழுவாத புதுவை
யர்கோன்” என்கிறபடியே அவ்வவதார ரஸமுள்ளதெல்லாம் அநுபவிக்கிற வராகையாலே,
முதல் திருமொழியிலே - அவன் அவதரித்த மையத்தில் அங்குள்ளார்செய்த உபலாபந
விசேஷங்களையும், அநந்தரம், யசோதைப்பிராட்டி அவனுடைய பாதாதி கேசாந்தமான
அவயவங்களி லுண்டான வழகை ப்ரத்யேகம் ப்ரத்யேகமாகத் தானநுபவித்து, அநுபூஷ
க்களையும் தான் அழைத்துக்காட்டினபடியையும், அநந்தரம், அவன் அவனைத் தொட்டிலிலே
ற்றித் தாலாட்டினபடியையும், பிற்காலமாயிருக்க, தத்காலம்போலே பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே
யசோதாதிக்குடைய ப்ராப்தியையும் ஸ்நேஹத்தைபு முடையராய்க்கொண்டு தாமநுபவித்து
அநந்தரம், அவன் அம்புலியை யழைக்கை, செங்கிரையாகை, சப்பாணிகொட்டுகை, தளர்
நடை நடக்கை, அச்சோவென்றும், புறம்புல்குவானென்றும், யசோதைப்பிராட்டி அபேக்ஷி
க்க முன்னுமின்னும் வந்தணைக்கையாகிற பாலசேஷ்டதங்களை, (க) தத்பாவயுக்தராய்க்
கொண்டு அடைவே அநுபவித்துக்கொண்டுவந்து, கீழ்த்திருமொழியிலே-அவன் திருவாய்ப்
பாடியிலுள்ளாரோடே அப்பூச்சிகாட்டிலினையாடின சேஷ்டதத்தையும் தத்காலத்திலே அவன்
அநுபவித்துப் பேசினுற்போலே தாமும் அநுபவித்துப்பேசி ஹர்ஷ்டராஜர்; இனி, அவன்
லீலா வ்யாபாரச்சாந்தனாய் முலையுண்கையையும் மறந்து நெடும்போதாகக்கிடந்து உறங்குசை
யாலே “ உண்ணப்பிள்ளையைத்தாயறியும்” என்கிறபடியே யசோதைப் பிராட்டி அத்தை
யறிந்து, “ அம்ம முண்ணத்துயிலெழாயே” என்று அவனை யெழுப்பி, நெடும்போதாக
முலையுண்ணாமே கிடந்தமையை அவனுக்கறிவித்து, நெறித்துப்பாய்கிற தன் முலைகளை
யுண்ணவேனுமென்று அபேக்ஷித்து, அவன் இறையத்திருந்தவள்விலும் விடாதே நிர்ப்பந்
தித்துமுலையூட்டின ப்ரகாரத்தை, தாமநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, (க) தத்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு
அவனை அம்ம முண்ண வெழுப்புகை முதலான ரஸத்தை யநுபவித்துப்பேசி ஹர்ஷ்ட
ராகிரார் - இத்திருமொழியில். ... *
... ..

(க) தலாவயுக்த.

மு.—அரவணையா யாயரேறே யம்மமுண்ணத் துயிலெழாயே
இரவுமுண்ணு துறங்கிநீபோ யின்றுமுச்சி கொண்டதாலோ
வரவுங்காணென் வயிறசைந்தாய் வனமுலைகள் சோர்ந்துபாயத்
திருவுடையவாய்மடுத்துத் திளைத்துதைத்துப் பருகிடாயே. க.

பதவுரை.

அரவு— திரு அனந்தாழ்வானை
அணையாய்— படுக்கையாகவுடையனாய்
ஆயர்— இடையர்களுக்கு
எறே!— தலைவனானவனே!
அம்மம் உண்ண— முலைப்பாலுண்ண
துயில்— திருப்பள்ளியில் நின்று
எழாய்— எழுந்திருக்கவேணும்;
நீ— நீ
இரவும்— நேற்றுராத்நிரியும்
உண்ணுது— முலையுண்ணுமல்
உறங்கி போய்—உறங்கிப்போனதுமன்றிக்கே
இன்றும்— இன்றைக்கும்
உச்சி கொண்டது— நடுப்பகலாயிற்று;
வரவும் காணென்— (நீயாக எழுந்திருந்து
அம்மமுண்ண வேணுமென்று) வந்த
படியும் கண்டிலேன்,

வாயிற்று அசைந்தாய்— (அபேகை யில்லை
யென்ன வொண்ணாதபடி) வயிறு
தளர்ந்திரா நின்றாய்,
வனம் முலைகள்— அழகியமுலைகள்
சோர்ந்து பாய— பால் சோரிந்து பாயும்
படியாக
திரு உடைய— அழகு பொருந்திய
வாய்— திருப்பவளத்தை
மடுத்தது— வைத்து
திளைத்து— கர்வித்து
உதைத்து — கால்களா லென்னுடம்பி
உதைத்துக் கொண்டிருந்து
பருகிடாய்— பாரம் பண்ணவேணும்,
(ஆல், ஓ, ஏ, - இவை அசைச்சொற்கள்.)

வ்யா. முதற்பாட்டு. அரவணையித்யாதி. மென்மை, குளிர்த்தி, நாற்றம் தொடக்கமா
னவற்றை பரகர்தியாகவுடைய திருவனந்தாழ்வானைப்படுக்கையாகவுடையனாயிருந்துவைத்து
(க) “நாமவநு)ஐஐ-தூஐஐ)ஐ)மகி” என்கிறபடியே அப்படுக்கையை விட்டுப் போ
ந்து அவதீர்ணனாய் ஆயர்க்கு ப்ரதானனவனே. அப்படுக்கைவாய்ப்பாலே பள்ளிகொண்டு
போந்தவாஸநையோ ஆயரேறானவிடத்திலும் படுக்கைவிட்டெழுந்திராதே பள்ளிகொள்ளு
கிறது? அவன்தான் இதர ஸஜாதியனா பவதரித்தால் “சென்றால் குடையாம்” என்கிற
படியே (உ) சந்தாதுவர்த்தியாய் அடிமைசெய்யக்கடவ திருவனந்தாழ்வானும் அவனுடைய
அவஸ்த்தாதுகுணமாகப் பள்ளிகொள்வதொரு திருப்படுக்கையான வடிவைக் கொள்ளக்கூடு
மிதே.ஆகையால் அங்குண்டானஸுகமெல்லாம் இங்குண்டாயிருக்குமிதே கண்வளர்ந்தருளு
கிறவனுக்கு. அம்மமுண்ணத்துயிலெழாயே. “முலையுண்ண” என்னதே, அம்மமுண்ண வென்
றது - சைசவாதுகுணமாக அவள்சொல்லும் பாசா மதுவாகையாலே. துயில்-நித்ரை. எழு
கையாவது - அது குலைந்தெழுந்திருக்கை. எழா யென்கிறது - எழுந்திருக்க வேணுமென்
கிற ப்ரார்த்தனை. இரவுமித்யாதி. நீ ராத்ரியுண்ணுதே யுறங்கி, அவ்வளவுமன்றிக்கே இன்
றும் போது உச்சிப்பட்டது. ராத்ரி அலைத்தலாலே கிடந்துறங்கினால் விடிந்தாற்றுகிலு
முண்ணவேண்டாவோ; விடிந்தவள்வேயோ, போது உச்சிப் பட்டதுகாண். ஆலும் ஓவு

மாகிற அபாயபரிசாரி. விஷாதாதிசய ஸ்ஞசகம். வரவித்யாதி. நீயாக வெழுந்திருந்து அம்மபு-சாண லேனுமென்று வரவும் கண்டிலைன்; அபேசைக் கில்லையென்ன வொண்ணாத படி வாரி ஹதாரி ருக்கிராசின்ருப். வன்முலைகள்கோர்ந்துபாய. வனப்பு- அழகும், பெருமை யும். முலைகளானவை யுன்பக்கல் ஸ்நேஹத்தாலே நெறித்து, பால் உள்ளடங்காமல் வடிந்து பாக்க. உனக்குப் பசியுண்டாயி ருக்க, இப்பால் இப்படி வடிந்துபோக உண்ணுதொழிவதே! என்று கருத்து. திருவுடையவாய்மதேது. அழகிய திருப்பவளத்தைமடுத்து. திரு- அழகு. இவ்வாழ்வாரிலே உண்ணுடைய திருவுடைபாபை அபிநிவேசம் தோற்ற மடுத்து. திளைத் தித்யாதி. முலைபுண்கிற ஹர்ஷந்நீதாற்ற கர்ஷித்துக் கால்களாலே பெண்ணுடம்பிலே யுதைத் துக் கொண்டிருந்து உண்டிடாய். பருகுதல்- பாம்புபண்ணுதல். ... க.

மூ.—வைத்தனையுங்காய்ந்தபாலும் வடிதயிரு நறுவெண்ணெயும்

இத்தனையும் பெற்றறியே னெம்பிரான்! நீபிறந்தபின்னை

எத்தனையும் செய்யப்பெற்று யேதுஞ்செய்யென் கதம்படாதே

முத்தனைய முறுவல்செய்து முக்குறிஞ்சி முலையுணையே. ௨.

பதவுரை.

எம் பிரான்!— எனக்கு ஸ்வாமிபானவனே! நீ பிறந்தபின்னை— நீ எனக்குப் பிள்ளை யாக வந்து பிறந்ததற்குப்பின்பு வைத்த நெய்யும்— உருக்கிவைத்த நெய்யும் காய்ந்த பாலும்— காய்ச்சின பாலும் வடி தயிரு— கட்டியாகத் தோய்த்ததயிரும் நறு வெண்ணெயும்— மணம்மிக்க வெண் னெயும் இத்தனையும்— (அழகிய) இவற்றிலொன்றும் பெற்று அறியேன்— பெற்றறியவில்லை எத்தனையும்— உனக்குத் தோன்றின படி யெல்லாம்

செய்ய பெற்றாய்— செய்யக்கடவை, ஏதும் செய்யேன்— நானுன்னைப் பிடித்த லடித்தல் முதலியவையொன்றும் செய் யக் கடவேனல்லேன்; கதம்படாதே— நீ கோபியாதேகொள்; முத்து அனைய— முத்துப்போன்ற முறுவல் செய்து— ஸ்மிதம் பண்ணிக் கொண்டு மூக்கு உறிஞ்சி— மூக்காலே உரோசிக் கொண்டு முலை உணாய்— முலைப்பாலுண்ண வேணும்

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வைத்தவித்யாதி. பழுதற வருக்கிவைத்த நெய்யும், செறிவுறக்காய்ந்த பாலும், நீருள்ளது வடித்துக் கட்டியாயிருக்கிற தயிரும், செவ்வையிலே கடைந்தெடுத்த நறுவிய வெண்ணெயும். எம்பிரான் நீபிறந்தபின்னை - இத்தனையும் பெற்றறியேன். என்னுடைய நாயனே! நீ பிறந்தபின்பு இவையொன்றும் பெற்றறியேன். அன் றிக்கே, இத்தனையுமென்றது- ஏகதேசமு மென்றபடியாய், இவற்றில் அல்பமும் பெற்றறியே னென்னுதல். இப்படி யென்னைக் களவேற்றுவதே! என்னைப் பிடித்தல் அடித்தல் செய்ய வன்றோ நீ இவ்வார்த்தை சொல்லிற்றென்று குபிதனாக; எத்தனையும் செய்யப்பெற்றாய். உன க்கு வேண்டினதெல்லாம் செய்யக்கடவை. ஏதும்செய்யேன் கதம்படாதே. நான் உன்னைப் பிடித்தல் அடித்தல் ஒன்றும் செய்யக்கடவேனல்லேன், நீ கோபிக்க வேண்டா. கதம்- கோபம். முத்தனையித்யாதி. முத்துப்போலே பொளி விடாநிற்கும் முறுவலைச்செய்து.

அதாவது- கோபத்தைத் தவிர்த்து ஸ்மிதம் பண்ணிக் கொண்டென்கை. மூக்குறிஞ்சி முலையுணையே. முலைக்கிழை முழுமுசி மூக்காலே யுரோசியிருந்து முலையைமுதுசெய்யாய். உ.

மூ.—தந்தம்மக்க ளமுதுசென்றும் ரூய்மாராவார் தரிக்ககில்லார்
வந்துநின்மேற் பூசல்செய்ய வாழவல்ல வாசுதேவா!
உந்தையாருன் றிறத்தரல்ல ருன்னேநானோன் றரப்பமாட்டேன்
நந்தகோப னணிசிறுவா! நான்குரந்த முலையுணையே. ந.

பதவுரை.

தம் தம்— தங்கள் தங்களுடைய

மக்கள்— பிள்ளைகள்

அமுது சென்றால்— அமுது கொண்டு
போனால்

தாய்மார் ஆவார்— அவர்களுடைய தாயா
ரானவர்கள்

தரிக்க கில்லார்— பொறுத்திருக்க மாட்
டார்கள் [கில்லார்- ஸமர்த்தைகளாக
மாட்டார்கள்.]

வந்து— ஊரார் தங்கள் பிள்ளைகளைப்பிடித்
துக் கொண்டு வந்து

நின்மேல்— உன்மேல்

பூசல் செய்ய— சண்டையிட

வாழவல்ல—இதுவே வாழ்ச்சியாயிருக்கவல்ல

வாசுதேவா! — ஸ்ரீ வஸுதேவர் திருமக
னான கண்ணனே!

உந்தையார்— உன் தம்பப்பனார்

உன் திறத்தர் அல்லர்— உன் சேஷ்டைகளை

நோக்குந் தன்மையை யுடையரல்லர்,
நான்— நானே

உன்னை— பெருந்தீம்பனான உன்னை

ஒன்று— ஒருபடியாகவும்

உரப்ப மாட்டேன்— நியமிக்க வல்லவல்லேன்
(அவையெல்லாம் கிடக்க;)

நந்த கோபன்— நந்த கோபருடைய

அணி சிறுவா!— அழகிய பிள்ளாய்!

நான் சுரந்த— (இப்போது) நான் சுரந்த

முலை உணாய்—முலைப்பாலை உண்ணவேணும்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. தந்தமித்யாதி. ஊரில் பிள்ளைகளோடே விளையாடப் புக
கால் எல்லாரையும் போலன்றிக்கே, நீ அவர்களை அடித்துக் குத்தி விளையாடா நின்றாய்; இப்
படி செய்யலாமோ, தந்தம் பிள்ளைகள் அமுது சென்றால் அவர்கள் தாய்மாரானவர்கள் பொ
றுக்கமாட்டார்கள். வந்துநின்மேல் பூசல் செய்ய. அவர்கள் தாங்கள், தங்கள் பிள்ளைகளையும்
பிடித்துக்கொடுவந்து உன்மேலே \$ சிலுகிட்டுப் பிணங்க. வாழவல்ல. அதில் ஒரு சற்று
மினைப்பின்றிக்கே ப்ரியப்பட்டு இதுவே போகமாக இருக்கவல்ல. வாசுதேவா. வஸு
தேவ புத்ரனானவனே. பசுவின் வயிற்றிலே புலியாயிருந்தாய்!. உந்தையாரித்யாதி. உன்
னுடைய தம்பப்பனானவர் உன்னிடையாட்ட மிட்டெண்ணார். உன்னை சிசுநித்து வளர்க்கா
ரென்றபடி. உன்னையித்யாதி. தீம்பனான வுன்னை அபலையான நான் ஒருவழியாலும் தீர
நியமிக்கமாட்டேன். நந்தகோபனணிசிறுவா. ஸ்ரீநந்தகோபர்க்கு வாய்த்த பிள்ளாய்!. அணி-
அழகு. இவன் தீம்பிலே உளைந்து சொல்லுகிறவார்த்தை. நான்குரந்தமுலையுணையே. அவை
யெல்லாம் கிடக்க; இப்போது நான் சுரந்தமுலையை அமுது செய்யாய். ந.

மூ.—கஞ்சன்றன்னுற் புணர்க்கப்பட்ட கள்ளச்சகடு கலக்கழியப்
பஞ்சியன்ன மெல்லடியாற் பாய்ந்தபோது நொந்திடுமென்று

அஞ்சினேன்காணமரர்கோவே! யாபர்கூட்டத் தளவன்றாலோ
கஞ்சனையுன் வஞ்சனையால் வலைப்படுத்தாய்! முலையுனையே. ச.

பதவுரை.

அமரர்கோவே!— தேவாதிராஜனே!
கஞ்சன் தன்னால்— (உன்மேல் கறுவா
நின்ற) கம்ஸனுலே
புணர்க்கப்பட்ட— (உன்னைநலிவதற்காக)
கற்பிக்கப்பட்ட
கள்ளம்— கார்த்திரிமமான
சகடு— சகடமானது
கலக்கு அழிய— ஸந்திபந்தங்கள் குலைந்து
உருமாய்த்து போம்படி
பஞ்சி அன்ன — பஞ்சபோலே
மெல்— மர்துவான
அடியால்— திருவடிகளாலே
பாபந்தபோது— உதைத்தகாலத்திலே
நொந்திடும் என்று— நொவுண்டாகுமென்று

அஞ்சினேன் காண்— பயப்பட்டேன் காண்;
ஆயர் கூட்டத்து அளவு அன்று— நான்
பயப்பட்டது இடைபருடைய திரள்
பயப்பட்ட வளவல்ல;
ஆல் ஒ!— ஐயோ!
கஞ்சனை— உன் விஷயத்தில் வஞ்சனைகளைச்
செய்த கம்ஸனை
உன் வஞ்சனையால்— நீ அவன் விஷயத்தில்
செய்த வஞ்சனையினாலே
வலைப்படுத்தாய்!— தப்பாதபடி அகப்படுத்தி
முடித்தவனே!
முலை உனாய்.
நீ “ பஞ்சி ” என்கிறவிது “ பஞ்ச ”
என்பதற்குப் போலி.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு, கஞ்சனித்யாதி. உன்மேலே கறுவதலைபுடையனான கம்ஸ
னுலே உன்னை நலிகைக்காகக் கற்பிக்கப்பட்ட கார்த்திரிமமான சகடமானது. அஸுரா விஷ்ட
மாய் வருகையாலே- கள்ளச்சகடென்கிறது. கலக்கழிய. “ தளர்ந்தும் முறிந்தும் உடல்
வேறுகப் பிளந்துவீய ” என்கிறபடியே கட்டுக்குலைந்து உருமாய்த்து போம்படியாக. பஞ்சி
யித்யாதி. பஞ்சபோலே மர்துவான திருவடிகளாலே உதைத்தபோது ‘ திருவடிகள் நோம்’
என்று பயப்பட்டேன் காண். அமரர்கோவே. தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாவனே. உன்
னைக்கொண்டு தங்கள் விரோதினாய் போக்கி வாழ்விருக்கிற வவர்கள் பாக்யத்தாலேயிறே
உனக்கொரு நோவு வாராமலிருந்ததென்கை. ஆயர்கூட்டத்தளவன்றாலோ. ஆயருடைய திரள்
அஞ்சினவளவல்லகாண் நானஞ்சினபடி. ஆல், ஒ என்றவை விஷாதஸூசகான அவ்யயங்
கள். கஞ்சனையித்யாதி. உன்றிறத்திலே வஞ்சனைகளைச்செய்த கம்ஸனை நீ அவன் திறத்திற்
செய்த வஞ்சனையாலே தப்பாதபடி அகப்படுத்தி முடித்தவனே. முலையுனையே. இப்போது
முலையை யமுதுசெய்யவேணும். ச.

மூ.—தீயபுத்திக் கஞ்சனுன்மேற் சிணமுடையன் சோர்வபார்த்து
மாயந்தன்னால் வலைப்படுக்கில் வாழ்கில்லேன் வாசுதேவா !
தாயர்வாய்ச்சொற் கருமங்கண்டாய் சாற்றிச்சொன்னேன் போகவேண்டா
ஆயர்பாடிக்க கணிவிளக்கே யமர்ந்துவந்தேன் முலையுனையே. ரு.

பதவுரை.

வாசுதேவா!— வஸு தேவபுத்திரனான கண்
ணனே!
தீயபுத்தி— துஷ்டபுத்தியையுடைய

கஞ்சன்— கம்ஸனுனவன்
உன்மேல்— உன்மேலே [கின்றான்;
சினம் உடையன்— கோபமுடைய னுயிரா

சோர்வு பார்த்து — நீ தனிபே திரியுங்
காலம் பார்த்து
மாயம் தன்னால் — சபடத்தாலே
வலை படுக்கில் — (நழுவாதபடி) பிடித்துக்
கொண்டால்
வாழுகில்லேன் — (நான் பின்பு) ஜீவித்
திருக்கமாட்டேன்
தாயர் — தாய்மாருடைய
வாய் சொல் — வாயால் சொல்லப்படுமது

கருமம் கண்டாய் — பிள்ளைகளுக்கு அவச்
யம் ஆதரிக்கத் தக்கதுகான்;
சாற்றி சொன்னேன் — எல்லாருமறியும்படி.
வெளிப்படையாகச் சொன்னேன்;
போகவேண்டா — நீ விளையாடுவதற்கும்
தனியனாய் எங்கும்போகவேண்டா;
ஆயர் பாடிக்கு — திரு ஆய்ப்பாடிக்கு
அணி விளக்கே! — மங்கள தீபமானவனே!
அமர்ந்துவந்து — பொருந்திவந்து
என் முலை உணாய்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. தீய புத்திக் கஞ்சன். துர்புத்தியான கம்ஸன். பிள்ளைக் கொல்லியிறே. *மக்களாவவரைக்கல்லிடைமே தின பாபிஷ்ட்டனிமே. உன்மேல்சினமுடையன். “தேவகியுடைய அஷ்டமகர்ப்பம் உனக்கு சத்ரு” என்று அசரீரிவாக்யத்தாலே கேட்டிருக்கையாலும், பின்பு தூர்க்கை சொல்லிப்போன வார்த்தையாலும் “நமக்கு சத்ரு வானவன் கைதப்பிப்போய் நம்மால் கிட்டவொண்ணாத ஸ்தலத்திலே புகுந்தான், இவனை பொருவழியாலே ஹிம்ஸித்தாய்க்கும்படியென்” என்றிருக்கையாலும், உன்னுடையமேலே மிகவும் க்ரோதமுடையவன். சோர்வுபார்த்து. அவிழ்ச்சிபார்த்து. அதாவது - நீ அஸஹாய னுபத்திரியும் அவஸரம் பார்த்தென்கை. மாயந்தன்னால் வலைப்படுக்கில். உன்னை நலிகைக் காக மாயாருபிகளாலா ஆஸுரப்ரகர்திகளை திரயக்காயும் ஸ்த்தாவரமாயு முள்ள வடிவுகளைக் கொண்டு நீ வ்யாபரிக்கும் ஸ்தலங்களிலே நிற்கும்படிபண்ணி, நீ அறியாமல் வஞ்சநத்தாலே நழுவாதபடி பிடித்துக்கொள்ளில். வாழுகில்லேன். நான்பின்னை ஜீவித்திருக்க கூழமையல் லேன்; முடிந்தேவிடுவன். வாசுதேவா. உன்னாலேயிறே ஸாதுவானவ்வரும் சிறைப்பட வேண்டிற்று. தாய்ரித்யாஜி. தாய்மார்சொல்லு கார்யங்கான். அதாவது - உத்தேசப்பதையாலும் பரிவாலும் தாய்மார் வாக்கால் சொல்லுவது பிள்ளைகளுக்கு அவச்யகரணியங்காணைன்கை. சாற்றிச்சொன்னேன் போகவேண்டா. இதுதன்னைக் குன்னாங்குருச்சியாக வன்றிக்கே எல்லாருமறியும்படி. ப்ரஸித்தமாகச்சொன்னேன்; லீலார்த்தமாகவும் நீ தனித்து ஓரிடத்தில் போகவேண்டா. ஆயர்பாடிக்கணிலிளக்கே. திருவாய்ப்பாடிக்கு ஒருமங்கள தீபமானவனே. அணி - அழகு. இத்தால் எனக்கேயன்று, உனக்கொரு தீங்கு வரில் இவ்வூராக இருள்முடிவிடுங்கிடா பென்கை. அமர்ந்தித்யாஜி. ஆனபின்பு, பரபரப்பைவிட்டு ப்ரதிஷ்டிதனாய்வந்து உனக்கென்று சுரந்திருக்கிற முலையை யமுதுசெய்யவேணும். ௫.

மூ.—மின்னனைய நுண்ணிடையார் விரிகுழன்மே னுழைந்தவண்டு
இன்னிசைக்கும் வில்லிபுத்தூ ரினிதமர்ந்தா யுன்னைக்கண்டார்
என்னனோன்பு நோற்றாளுள்கோலோ விவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள்
என்னும்வார்த்தை யெய்துவித்த விருடிகேசா முலையுணையே. கா.

பதவுரை.

மின் அனைய— மின்னலையொத்ததாய்
நுண்— ஸுக்ஷ்மமாயிராநின்ற

இடையார்— இடுப்பையுடைய ஸ்திரீகளு
டைய

விரி— பரம்பின

குழல் மேல்— கேசபாசத்தின் மேலே
துழைந்த— மதுபாநார்த்தமாகப் படிந்த

வண்டு— வண்டுகளானவை

இன் இசைக்கும்— இனிதாக இசைகளைப்
பாடா நிற்கிற

வில்லிபுத்தூர்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரிலே

இனிது— திருவுள்ளம் பொருந்தி

அமர்ந்தாய்!— வர்த்திக்கிறவனே!

உன்னை கண்டார்— உன்னைப் பார்த்தவர்கள்

இவனை— “லோகவிலகூணான இவனை
பெற்ற வயிறு உடையாள்— பெற்றவயிற்றை
உடையவள்

என்னநோன்பு நோற்றாள் கொல்ல— (இதுக்
குடலாக) என்னதபஸ்ஸ— பண்ணினாளோ”
என்னும் வார்த்தை— என்று புகழ்ந்துசொல்

லும் சொல்லை

எய்துவித்த— எனக்கு உண்டாக்கித்தந்த
இருட கேசா!— ஹ்ரஷீ கேசனே!

முலை உணாய்.

வ்யா. அறும்பாட்டு. மின்னித்யாதி. மின்னோடொத்த நுண்ணிய இடையையுடையவர்க
ளென்னுதல்; மின்னை ஒருவகைக்கு ஒப்பாகவுடைத்தாய், அவ்வளவன்றிக்கே, ஸ்ரீகீர்த்தமமான
இடையையுடையவர்க ளென்னுதல். விரிகுழல்மேல் நுழைந்தவண்டு. விஸ்தர்த்தமான குழல்
மேலே மதுபாநார்த்தமாக அவகா ஹித்த வண்டுகளானவை. இன்னிசைக்குமித்யாதி. மதுபா
நத்தாலே செருக்கியினியவிசைகளைப் பாடாநிற்கும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே, பரமபதத்திலுங்
காட்டில் இனிதாகப்பொருந்தி வர்த்திக்கிறவனே. தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கலான தேச
மாகையாலே திருவுள்ளம்பொருந்தி வர்த்திப்பது இங்கேயிறே. பரமஸாம்பாபநர்க்கு முக
ங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கு மித்தனையிறே பரமபதத்தில்; இங்கு இரண்டும் வித்திக்குமே.
உன்னைக்கண்டா ரித்யாதி. நாட்டிற் பிள்ளைகளைப்போ லன்றிக்கே, ரூபகுண சேஷடிதங்க
ளால் வ்யாவர்த்தனாயிருக்கிற வுன்னைக்கண்டவர்கள், நாட்டிலே பாக்யாநிகைகளாய் விலகூ
ணமான பிள்ளைகளைப் பெறுவாருமுண்டிறே. அவ்வளவன்றிக்கே, லோகத்தில் கண்டா
யாத வைலகூணயத்தையுடைய விவனைப்பெற்ற வயிறுடையவள் இதுக்குடலாக என்ன தப
ஸ்ஸைப் பண்ணினாளோவென்று ச்லாகித்துச்சொல்லும் வார்த்தையை பெனக்குண்டாக்கித்
தந்த. இருடகேசா. கண்டவர்களுடைய ஸர்வேந்திரியங்களையும் வ்யக்த்யந்தரத்தில் போ
காதபடி உன் வசமாக்கிக்கொள்ளும் வைலகூணயத்தை யுடையவனே, முலையுணாயே. சு.

மூ.—பெண்டிர்வாழ்வார் நின்னோப்பாரைப் பெறுதுமென்னு மாயையாலே

கண்டவர்கள் போக்கொழிந்தார் கண்ணினையாற் கலக்கநோக்கி

வண்ணோம்புங் குழலினுருன் வாயமுத முண்ணவேண்டிக்

கொண்டுபோவான் வந்துநின்றார் கோவிந்தா! நீமுலையுணாயே. எ.

பதவுரை.

பெண்டிர்— தந்தாமுடைய பர்த்தாக்களு
க்கு பார்ப்பவர்களாய்

வாழ்வார்— வாழாநின்றவர்களாய்

கண்டவர்கள்— உன்னைக் காணாநின்றவர்கள்

நின் ஒப்பாரை— உன்னைப்போன்றபிள்ளைகளை

பெறுதும் என்னும்— பெறவேணுமென்கிற

ஆசையாலே— ஆசையாலே

போக்கு ஒழிந்தார்— கால் வாங்கிப் போக
மாட்டாதே நின்னுலிட்டார்கள்;

வண்டு உலாம்— வண்டுகள்படிந்து உலாவா
நின்ற

மூ— புஷ்பங்களினுலலங்கரிக்கப்பட்ட

குழலினார்— குழலையுடையவர்கள்

கண் இணையால்— தங்கள் கண்களாலே

கலக்க நோக்கி— உன் திருமேனியின் ஸமு
தாய சோபையைப் பார்த்து
உன் வாய் அமுதம்— உனது வாகமர்த்தத்தை
உண்ண வேண்டி— உண்ண விரும்பி
கொண்டு போவான்— உன்னைக் கொண்டு
போவதாக

வந்துகின்றார்— வந்திரா நின்றார்கள்
(ஆதலால்,)
கோலிந்தா!— ஸர்வ ஸுலபனுடைகண்ணானே!

நீ முலை உணாய்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பெண்டிர்வாழ். ஸ்வபர்த்தாக்களுக்கு பார்வைகளாய் வர்த்
திப்பாராய் உன்னைக் கண்டவர்கள், உன்னைப்போலேயிருக்கும் பிள்ளைகளைப் பெறவேணு
மென்னு மாசையாலே கால்வாங்கிப் போகமாட்டாதபடியாய் விட்டார்கள். வண்ணோம் பூங்
குழலினார்- கண்ணிணையால் கலக்க நோக்கி. பெருக்காற்றிலே இழியமாட்டாமல் கசையிலே
நின்று ஸஞ்சரிப்பாரைப் போலே, மதுவின் ஸமர்த்தியாலே உன்னை ஆவகா ஹிக்கமாட்டா
வண்டிகளானவைமேலே நின்று ஸஞ்சரிக்கும்படி பூவாலே அலங்கர்த்தமான சூழலையுடையவர்
கள் தங்களுடைய கண்களாலே உன்னுடைய ஸமுதாய சோபாதர்சநஞ் செய்து. கலக்க
நோக்குகையாவது- ஓரவயவத்திலே உற்று நிற்கையன்றிக், திருமேனியை யெங்குமொக்
கப் பார்க்கை. சிழ்- “பெண்டிர் வாழ்வார்” என்று - பகவையளாய் பர்த்தரத்தர்களாய்
புத்தரஸாபேகைகளானவர்களைச் சொல்லிற்று; இங்கு, வண்ணோம் பூங்குழலினாரென்று-
பர்த்தர யெளவநைகளாய் போகஸாபேகைகளானவர்களைச் சொல்லுகிறது. உன்னித்யாதி.
உன்வாகமர்த்தம் புஜிக்கவேண்டி. யுன்னை யெடுத்திக்கொண்டு போவதாக வந்து நின்றார்கள்.
கோலிந்தா. ஸர்வ ஸுலபனுடைகண்ணானே, உன் ஸௌஸ்யத்துக்கு இது சீசரது. நீ முலையுணாயே.
அது வேண்டி-படியாகிறது, நீ இப்போது முலை யுண்ணவேணும். எ.

மூ.—இருமலைபோ லெதிர்ந்தமல்ல ரிருவரங்க மெரிசெய்தாயுன்
திருமலிந்து திகழ்மாள்வ தேக்கவந்தேன் னல்துலேறி
ஒருமுலையை வாய்மடுத்தோருமுலையை நெருடிக்கொண்டு
இருமுலையு முறைமுறையா ஏங்கியேங்கி யிருந்துணையே. அ.

பதவுரை.

‡ இரண்டுமலைபோல்-இரண்டுமலைகள் போலே
எதிர்த்த- மல் பொருவதாக எதிர்ந்துவந்த
மல்லர் இருவர்— சாணூர முஷ்டிகராகிற
இரண்டு மல்லர்களுடைய

அங்கம்— சரீரத்தை
எரி செய்தாய்!— பயாக்கியாலே கொளுத்தி
விழும்படி பண்ணினவனே!

உன்— உன்னுடைய
திரு மலிந்து— அழகு மிகுந்து
திகழ்— விளங்காநின்ற
மார்வு— மார்பானது
தேக்க— முலைப்பாலாலே நிறையும்படி
வந்து என் அல்குல் ஏறி— என்மடியிலே
வந்தேறி

ஒரு முலையை— ஒரு முலையை

வாய் மடுத்தது— திருப்பவளத்திலே வைத்து
ஒரு முலையை— மற்றொருமுலையை
நெருடிக்கொண்டு— திருக்கையாலே பற்றி
நெருடிக்கொண்டு
‡ இரண்டு முலையும்— இரண்டு முலைகளையும்
முறை முறையா— மாறி மாறி
ஏங்கி ஏங்கி இருந்து—நடுவே நடுவே இளைத்
திளைத்திருந்து
உணாய்— உண்ணவேணும்.

‡ “இரண்டினொற்றுயிரேக வுல்வருமே”
என்னும் நன்னூற் சூத்திரங்கொண்டு “இரு
முலையும்” என்னும் பதத்தை “இரண்டு
முலையும்” என்று பிரித்தெழுதிற்று. இவ்
வாறே கீழும் மேலும் கண்டுகொள்வது.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. இருமலைபித்யாதி. வடிவின் பெருமைபாலும் திண்மை யாலும் இரண்டு மலைபோலே வந்து அறப்பொருவதாக வெதிர்த சாணுமமுஷ்டிகராகிறவிர ண்ட மல்லருடையவும் சீரமானது(க)பயாக்கியாலே(உ)தத்தமாய்விழுப்படி பண்ணினவனே. உன்னித்யாதி. உன்னுடைய அழகுமிக்கு விளங்காநின்றள்ள மார்வானது. மலிதல்-மிகுது. திகழ்ச்சி- விளக்கம். அன்றிக்கே, திருவென்று- பிராட்டியைச் சொல்லுகிறதாய், அவனொ முத்தருளி யிருக்கையாலே மிகவும் விளங்காநின்றள்ள வன்னுடைய மார்வென்னவுமாம். தேக்க. தேங்க. முலைப்பாலாலே நிறையுப்படியாக. வந்தென்னல்குலேறி. என்மடியிலே வந்தேறி. ஒருமுலைபித்யாதி. ஒருமுலையைத் திருப்பவனத்திலே வைத்து ஒருமுலையைத் திருக்கையாலே பற்றி நெருடிக்கொண்டு இரண்டு முலையையுட் மாறி மாறி, பால் பரவின மி குதி திருப்பவனத்தில் அடங்காமையாலே நடுகடுவே இளைத்திளைத்து அமரவிருந்து அமுது செய்யவேணும்.

மு.—அங்கமலப் போதகத்தி லணிகொண்முத்தஞ் சிந்தினுற்போல்
செங்கமல முகம்வெயர்ப்பத் தீமைசெய்திம் முற்றத்துடே
அங்கமெல்லாம் புழுதியாக வளையவேண்டா வம்மலிம்ம
அங்கமரர்க் கமுதளித்த வமரர்கோவே முலையுணையே கா.

பதவுரை.

அம்ம!— ஸ்வாமி!

அம்— அழகிய

கமலப்போது அகத்தில்-நாமரைப் பூவினிட

அணி கொள்— அழகு கொண்ட[அழகிய]

முத்தம்— முத்துக்கள்

சிந்தினுற்போல்— சிதறினுற்போலே

செம் கமலம்— செந்தாமரை மலர்போன்ற

முகம்— முகமானது

வெயர்ப்ப— குறுவெயர்ப்ப அரும்பும்படி

இம்முற்றத்துடே—இந்த முற்றத்துள்ளின்று

தீமை செய்து—தீம்புகளைச் செய்து

அங்கம் எல்லாம்— உடம்பு முழுதும்

புழுதி ஆக— புழுதியாகும்படி.

விம்ம— நிரந்தரமாக

அணைய வேண்டா— புழுதியிணையாதேகொள்;

அங்கு— தூர்வாஸச் சாபத்தால் வருந்தின அக்காலத்திலே

அமரர்க்கு— தேவர்களுக்கு

அமுது அளித்த— அம்முத்தத்தையு் கடைந் தெடுத்ததுக் கொடுத்த

அமரர் கோலே!— தேவா திராஜனே!

முலை உணர்ப்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. அங்கமலமித்யாதி. நிறத்தாலும் மணத்தாலும் செவ்வி யாலும் விகாஸத்தாலும் அழகியதாயிருக்கும் நாமரைப்பூவினிடத்தில். போது - புஷ்பம். அகம்- இடம். அணியித்யாதி. நீர்மையாலும் ஒளியாலும் அழகை புடைத்தான முத்துக்க ளானவை சிதறினுற்போலே. செங்கமலமித்யாதி. சிவந்து மலர்ந்த நாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருமுகமானது குறுவெயர்ப் பரும்பும்படியாக. தீமையித்யாதி. இம்முற்றத்துள் னே நின்று தீம்புகளைச் செய்து உடம்பெல்லாம் புழுதியாகவிருந்து புழுதி யணையவேண்டா. அம்ம. ஸ்வாமி! பென்னுதல்; இவன் சேஷ்டித தர்சனத்தால் வந்த ஆச்சர்யோக்தியாதல். விம்மலித்யாதி. தூர்வாஸச் சாபோபஹதராய் அஸுரர்கள் கையிலே யீடுபட்டுச் சாவாமைக்கு

மருந்து பெறுகைக்கு உன்னை வந்தாச்சயித்த தெவர்களுக்கு, அத்தசையிலே வயிறு நிரம்ப அமர்த்ததை யிடுகையாலே அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாவனே. முலையுணையே. அப்போது அவர்களேபகைக்காக அது செய்தாற்போலே, இப்போது என்னுடைய வபேகைக்காக நீ முலை யுண்ணவேணுமென்கை. கூ.

மூ.—ஓடவோடக் கிண்கிணிக ளொலிக்குமோசைப் பாணியாலே
பாடிப்பாடி வருகின்றயைப் பற்பாப நென்றிருந்தேன்
ஆடியாடி யசைந்தசைந்திட்டுத் தனுக்கேற்ற கூத்தையாடி
ஓடியோடிப் போய்விடாதே யுத்தமா! நீ முலையுணையே. ய.

பதவுரை.

உத்தமா!— புருஷோத்தமனாவனே!

ஓட ஓட— மிகவும் பதறி ஓட

கிண்கிணிகள்— திருவாடிச்சதங்கைகள்

ஒலிக்கும்— த்வரிக்கிற

ஓசை— த்வரியாகிற

பாணியாலே— சப்தத்தாலே

பாடிப்பாடி— நிரந்தரமாகப் பாடிக்கொண்டும்

அதனுக்கு ஏற்ற— அந்தப்பாட்டுக்குத் தகுதியான

கூத்தை— ரந்தந்தத்தை

அசைந்தசைந்திட்டு ஆடி ஆடி ஆடி— அதி
கம்பீரமாய் அசைந்தசைந்தாடிக்கொண்டும்
வருகின்றயை— என்னை நோக்கி வருகிற
வுன்னை

பற்பாபன் என்று— “ இவன் பத்மநாபன்
அன்றோ ” என்று

இருந்தேன்— ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டிரு
ந்தேன்,

(ஆனபின்பு)

ஓடி ஓடி போய்விடாதே — ஓடியோடிப்போ

நீ முலை உணாய். [காமல்]

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. ஓடவோடவிதபாதி. நடக்கும்போது மெத்தென நடக்கையன்றிக்கே, பால்பத்துக் கிடான செருக்காலே பதறி போடவோட, பாதச்சதங்கைகளான கிண்கிணிகள் த்வரிக்கும் த்வரியாகிற சப்தத்தாலே, பாடிப்பாடி- அதனுக்கேற்ற கூத்தை- அசைந்தசைந்திட்டு-ஆடியாடி. அந்த பாட்டுக்குத் தகுதியான ரந்தந்தத்தை, திருமேனியிடம் வலங்கொண்டு அசைந்தசைந்திட்டு நடக்கிற நடையாலே ஆடியாடி. *கூத்தன் கோவலனிறே. நடக்கிற நடையெல்லாம் வல்லாசாடினுற்போலேயிறே யிருப்பது. ஆகையால் விரைந்து நடந்துவரும்போது திருவடிகளில் சதங்கைகளினுடைய வோசைகள்தானே பாட்டாய், நடக்கிற நடையெல்லாம் ஆட்டமாயிருக்குமாய்த்து. அன்றிக்கே, கிண்கிணிகளொலிக்குமோசை தாளமாக, வாயாலே பாடிப்பாடி, அதனுக்கேற்ற கூத்தை அசைந்தசைந்திட்டாடியாடி யென்று பொருளாகவுமாம். வருகின்றயைப் பற்பாபனென்றிருந்தேன். இப்படி பென்னை நோக்கி வாராநின்றள்ள வுன்னை “ சொப்பூழி லெழுகமலப் பூவழகர் ” என்கிறபடியே வேறே ராபரணம் வேண்டாதே திருநாபிகமலந்தானே ஆபரணமாய்ப்படி யிருப்பானொருவனன்றோ, இவனுக்கு வேறொரு பாட்டும் ஆட்டும் வேணுமோ, சதங்கையோசையும் நடையழகுந்தானே பாட்டுமாட்டிமா யிருந்தபடியென்! என்று ஆச்சரியப்பட்டிருந்தே நென்னுதல். அழிந்து கிடந்தத்தை யுண்டாக்குமவனன்றோ, நம்முடைய ஸத்தையைத் தருகைக்காக வருகிறானென்றிருந்தேனென்னுதல். ஓடியோடியிதபாதி. இவள் சொன்னதின் கருத்தறியாதே, “ இவள் நம்முடைய நீர்மையைச் சொல்லாமல் ஸ்வாதந்தர்ய பாகாசகமான மேன்மையைச் சொல்லுவதே! ” என்று மீண்டு ஓடிப்போகத் தொடங்குகையாலே, இப்படியாடித்

கொண்டு என் கைக்கெட்டாதபடி ஐடியோடிப் போய்விடாதே நீ புருஷோத்தமனாகையாலே
ஆச்சரிதபதத்தாளுபின்பு என்வசத்திலே வந்து என்முலையை யுண்ணவேணு மென்கிறான்.

அ. நிகழ்தில் இத்திருமொழி கற்றற்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—வாரணிந்த கொங்கையாச்சி மாதவாவுண் ணென்றமாற்றம்
நீரணிந்த குவளைவாச நிகழ்நாறும் வில்லிபுத்தூர்ப்
பாரணிந்த தொல்புகழான் பட்டர்பிரான் பாடல்வல்லார்
கீரணிந்த செங்கண்மான்மேற் சென்றசிந்தை பெறுவர்தாமே. கக.

பதவுரை.

வார் அணிந்த—கச்சாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட
[கச்ச-கஞ்சகம்.]

கொங்கை— முலைகளை யுடைய
ஆச்சி— தாயாரான யசோதைப்பிராட்டி
மாதவா!— “ ஸ்ரீபடுபதியானவனே!

உண்— முலை உண் ” [யை]

என்ற மாற்றம்— என்று சொன்ன வார்த்தை
நீர் அணிந்த— நீருக்கு அலங்காரமாக அல

ர்ந்த

குவளை— செங்கழுநீர்ப் பூவின்

வாசம்— வாஸனைபானது

நிகழ்— ஒருபடிப்பட

நாறும்— பரிமளியா நின்னுள்ள

வில்லி புத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்
வாஹகராய்

பார்— பூமியடங்கலும்

அணிந்த— பரவினதாய்

தொல்— ஸ்வபாவணித்தமான்

புகழான்— கீர்த்தியை யுடைய

பட்டர்பிரான்— ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரி

யாழ்வார் அருளிச்செய்த

பாடல்— பாட்டுக்களை

வல்லார்தாம்— ஓதவல்லவர்கள்

சீர் அணிந்த— கல்பாணாகுணகணபூஷிதனாய்

செம் கண்— சிவந்த கண்களையுடையனாய்

மால்மேல்— ஆச்சரிதர் திறத்தில் வ்யாமோஹ

முடையனான எம்பெருமான் விஷயத்தில்

சென்ற சிந்தை— சென்ற மனத்தை

பெறுவர்— உடையராவர்கள்.

வ்யா. வாரணிந்த கொங்கையாச்சி. ராஜாக்களுக்கு அபிமதமான த்ரவ்யங்களை பரி
சாரகரானவர்கள் கட்டி இலக்கினை யிட்டு, கொண்டு திரியுமாபோலே, கர்ஷணனுக்கு போக்ய
மானமுலைகள் பிறர்கண்படாதபடி கச்சாலே சேமித்துக்கொண்டு திரிகையாலே வாராலே
அலங்காரமான முலையையுடையவனான ஆய்ச்சியென்று சலாகித்துக்கொண்டு அருளிச்செய்
கிறார். மாதவா! வுண்ணென்றமாற்றம். ஸ்ரீபடுபதியாகையாலே அவாப்த ஸமஸ்த காமனான
வனை அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்கிடாக முலை யுண்ணென்ற சப்தத்தை. நீரித்யாதி. நீரு
க்கலங்காரமாக அலர்ந்த செங்கழுநீரினுடைய பரிமளமானது ஒருபடிப்பட ப்ரகாசியாநிற்கிற
ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய். பாரித்யாதி. பூமியில் ராஜாக்களில் ப்ரதானான
பாண்ட்யனும், ஜ்ஞாதாக்களில் ப்ரதானான செல்வநம்பி தொடக்கமானவர்களளவன்றிக்கே
பூமியெங்கும் கொண்டாடும்படி வ்யாப்தமாய், வந்தேறி யன்றிக்கே, ஆத்மாவுக்கு ஸ்வா
பாவிகமான புகழையுடையராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த பாடலை
அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். சீரித்யாதி. ஆத்மகுணங்களாலே அலங்காரதனாய், அவயவ சோ
பைக்குப் ப்ரகாசகமான சிவந்த திருக்கண்களை யுடையனாய், இவையிரண்டையும் ஆச்சரிதரதப
விக்கும்படி அவர்கள் பக்கல் வ்யாமோஹத்தை யுடையனாய் இருக்குமவன் விஷயத்தில். அன்

றிக்கே, சீரித்யாதிக்கு - ஆசிரித பாரதந்தர்யமாகிற குணத்தாலே யலங்கர்தனாய், இந்நீர்மை க்கும் மேன்மைக்கும் ப்ரகாசகமான சிவந்த திருக்கண்களை யுடையனாய் ஸர்வஸ்மாத்தப்ரனா யிருக்கிறவன் விஷயத்திலே யென்று பொருளாகவுமாம். சென்றவித்யாகி. பாடல் வல்லார் தாம் செங்கண்மால் பக்கலிலே யொருபடிப்படச் சென்ற மநஸ்ஸை யுடையவராவர். ௧௧.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—அரவணை வைத்த தந்தும் கஞ்சன் தீய மின்
யெண்டிர் இருமலை யங்கமல மோட வாரணி போய்.

ஆக - திருமொழி, ௧௧ - க்கு, பாட்டு- ௧௨௬.

அ. கிழிற்றிருமொழியிலே- இவனுடைய பால்யாநுகுணமாக முலை யுண்கையை உறந்துகிடந்து உறங்குகிறவனை யெழுப்பி, முலையுண்ணவேனுமென்றபேசுதித்து, அவன் இறுப்த்திருந்தவனவிலும் விடாதே பஹுமுகமாக நிர்ப்பந்தித்து யசோதைப்பிராட்டி முலை யூட்டினப்ரகாரத்தை, அவளுடைய ப்ராப்தியையும் ஸ்நேஹத்தையு முடையராய்க்கொண்டு துத்தகாலம்போலே அவனைக்குறித்துப் பேசி யநுபவித்து இனியரானார்; அவள் அவனுக்குக் காதுகுத்திக் காதுபெருக்கிக் காதுப்பணிகளுமிட்டநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, காதுகுத்து கையாகிற உதஸவத்துக்கு ஊரில் பெண்களை யெல்லாம் அழைத்துவிட்டு, வந்தவர்களை ஸம் பாவிக்கைக்கிடான் பதார்த்தங்களும் ஸம்பாதித்துவைத்து, “அவனைக் காதுகுத்த” என்று அழைக்க, அவன் “நோம்” என்று அஞ்சி, “மாட்டேன்” என்னச் செய்தேயும் அவன ஞ்சாதபடியான் வசநங்களைச் சொல்லியும் அவனுக்கு அபிமதமான பதார்த்தங்களைக் காட்டி யும் உடன்படுத்திக்கொண்டு காதுபெருக்கின ப்ரகாரத்தை, தாமும் அவனைப்போலே அநுப விக்கவாசைப்பட்டு, ததவஸ்த்தாபந்ராய்க்கொண்டு துத்தகாலம்போலே அவனைக்குறித்து அப் பாசுரங்களைப் பேசி யநுபவித்து ப்ரீதராகிரா ரித்திருமொழியில். ... *.

மூ.—போய்ப்பாடுடைய நின்தந்தையுந் தாழ்த்தான் பொருதிறற் கஞ்சன்கடியன்

காப்பாருமில்லைக் கடல்வண்ண வுண்ணைத்தனியே போயெங்குந்திரிதி

போய்ப்பால் முலையுண்ட பித்தனே கேசவநம்பீ யுண்ணைக்காதுகுத்த

ஆய்ப்பாலர் பெண்கேளெல்லாரும் வந்தாரடைக்காய் திருத்திநான்வைத்தேன். ௧.

பதவுரை.

பாடு உடைய— ஸ்வஜநர்க்குணத்தில் பரிவை
யுடைய

நின் தந்தையும்— உன் தம்பபனும்

போய்— பசுமேய்க்கப்போய்

தாழ்த்தான்— வருவதற்குத் தாமஸித்தான்;

பொரு— யுத்தம் செய்யத்தக்க

திறல்— மிக்கையுடைய

கஞ்சன்— கம்ஸனுனவன்

கடியன்— உன்திறத்தில் மிகவும் க்ஞான
யிராநின்றான்;
கடல் வண்ணா!— கடல் போலே ச்ரமஹர
மான் வடிவையுடைய கண்ணனே!
உன்னை— உன்னை
காப்பாரும்— ரக்ஷிக்கவல்லவரும்
இல்லை— (இங்கே) இல்லை;
(நீயோ வென்றால்,)
தனியே— அஸஹாயனாய்
எங்கும் போய்— எல்லாவிடங்களிலும் போய்
திரிதி— யதேச்சமாகத் திரியா நின்றாய்;
பேய்— சூதநையின்
முலை பால்— முலைப்பாலை
உண்ட— உண்ட

பித்தனே!— பேயனே!
கேசவ!— கேசுவைக் கொன்றவனே!
நம்பி!— தீம்பில் கைதேறினவனே!
உன்னைக்கா துருத்த— உன்கா துருத்துகைக்கு
ஆய்— ஆய்ப்பாடியி லுள்ள
பாலர்— பாலர்களும்
பெண்டிகள்— இடைப்பெண்களும்
எல்லாரும்— ஆகிய இவர்களெல்லாரும்
வந்தார்— வந்திரா நின்றார்கள்;
(அவர்களை ஸம்பாவிக்கைக் கிடாக)
அடைக்காய்— அடைக்காய் முதலானவற்றை
நான் திருத்தி வைத்தேன்— நான் ஸந்தத்த
மாக்கவைத்தேன்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. போயித்யாதி. பாடேடைய நின்றந்தையும்- போய்- தாழ்த்தான். புத்தரக்ஷணத்திலும் ஸ்வஜரக்ஷணத்திலும் இடமுடைய நெஞ்சையுடையனான உன்னுடைய பிதாவும் “ பசுக்கடையிலே சென்றுவருகிறேன், வருமளவும் நீ பிள்ளையை ரக்ஷித்துக் கொள் ” என்று போய் வரவுதாழ்த்தான். அன்றிக்கே, “போய்” என்கிற விது - மிகுதிக்கு வாசகமாய், ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்திலே மிகவுமளவுடையனாய் “ கூர்வேற் கொடுத்தொழிலன் ” என்கிறபடியேநீபிறந்தவன் துத்தொடங்கி வேலைப்புகரெழுக்கடைந்துபிடித்து, தொட்டிற்கீழே ஓரெறும்பூரி லும் ஸிஹ்மத்தின்மேலே சீறுமாப்போலே சீறி, உன்னை நோக்கிக்கொண்டு திரியும் பிதாவானவனும் கார்பார்த்தமாகப் போனவிடத்தே விளம்பித்தானென்னவுமாம். பொருதிறல்கஞ்சன்கடியன், பொருதையிலே மிடுக்கையுடைய கம்ஸன் உன்னளவில் மிகவும் க்ஞானன். உன்னை நலிசைக்கு இடம்பார்த்துத் திரிகிறவனாகையாலே ஆரைவரவிடும், எனது செய்விக்கும் என்று தெரியாது.

காப்பாரும்ல்லை. அதுக்கு மேலே விரகநித்து ரக்ஷிக்கவல்லாரா மிங்கில்லை. ரக்ஷகரான வவர் வந்திலர், நானோ அபலை, வேறொரு பரிவர் கானாவில்லை, யார்தான் ரக்ஷிப்பார். கடல் வண்ணா வுன்னை. “ தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள் ” என்கிறபடியே இவ்வூரில் திரிகிற வநே காம் பிள்ளைகளுக்குள்ளே நானுமொருவனுய்த் திரியாநின்றால் என்னை அவர்கள் அறியப்புகா நின்றார்களாவென்று நீ நினைக்கவேண்டா, கடல் போலே ச்ரமஹரமாயிருக்கிற வன்வடிவழகே உன்னைக் காட்டிக்கொடாதோ; இப்படி யிருக்கிற வுன்னையுணர்ந்து ரக்ஷிப்பாரா மில்லை யென்னுதல்; ஒரு விரோதிகளில்லையேயாயினும் *அஸ்த்தாநே பயசங்கை பண்ணி மங்க ளாசாஸநம் பண்ணவேண்டும்படியான அழகுடைய வுன்னை விரோதி பூயிஷ்ட்டமான விவ்விடத்தில் பரிவராய் ரக்ஷிப்பாரா மில்லை யென்னுதல். தனியேபோ யெங்கும் திரிதி. பிள்ளைகள் தன்னோடே திரிகிறா யென்னவுமொண்ணாதபடி அவர்களையும் விட்டுத் தனியேபோய் எங்கும் ஸஞ்சரியா நின்றாய்.

அவர்கள் தன்னோடேகூடப் போனாற்றான் ப்ரயோஜனமென்; பேய்ப்பால் முலையுண்ட பித்தனே. பேயானவன் தாய்வடிவைக்கொண்டுவர, அவனைத் தாயாகவே நினைத்து அவன்

முலைப்பாலை யிருந்துண்ட (க) ப்ரந்தன் நீ யல்லையோ. ஆகையால், மாயாருபிகளான வஸுரர்கள், ஒக்க விளையாடுகிற பிள்ளைகளோடொத்த வடிவைக்கொடுவந்து கலசினின்றாலும் அவர்களைப் பிள்ளைகளோபாதி தோழன்மாராக நினைப்பாடுனருவனிதே நீயென்கை. கேசவநம்பி. இப்படி நீயென்செய்ய பயப்படுகிறது, நான் கேசவநம்பியன்றோ, என் கையிலேகேசிபட்ட தறியாயோவென்று தன் செளர்யபூர்த்தியைக்காட்ட, அத்தை யவ்வளவிலே விட்டு, தான் உபக்ரமித்த கார்யத்திலே புரிந்து, நானேயன்றுகாண், உன்னைக்காதுகுத்துவதாக ஆய்ப்பாலர் பெண்குளெல்லாரும் வந்தார்கள்; வந்தவர்களை ஸம்பாவிக்கைக்கிடான அடைக்காய் முதலானவையும் நான் திருத்திவைத்தேன்; ஆனபின்பு, நீ காதுகுத்தும்படி. வரவேணுமென்கிறாள்.

மூ.—வண்ணப்பவள மருங்கினிற் சாத்திமலர்ப்பாதக் கிண்கீணியார்ப்ப
நண்ணித்தொழுமவர் சிந்தைபிரியாத நாராயண லிங்கேவாராய்
எண்ணற்குரியிரானே திரியையெரியாமே காதுக்கிவேன்
கண்ணுக்குநன்று மழகுமுடைய கனகக்கடிப்பு மிவையா. உ

பதவுரை.

நண்ணி— உன்னை அணுகி
தொழுமவர்— தொழுகின்றவர் களுடைய
சிந்தை— மனஸ்ஸில் நின்றும்
பிரியாத— நீங்காத
நாராயண!— நாராயணனே!
வண்ணம்— நல்ல நிறத்தையுடைய
பவளம்— பவழ வடத்தை
மருங்கினில்— அரையிலே
சாத்தி— தரித்து
மலர்— தாமரைப்பூப் போன்ற
பாதம்— திருவடிகளில் சாத்தியிருக்கிற
கிண்கிணி— சதங்கையானது
ஆர்ப்ப— த்வறிக்கும்படி
இங்கே— நானழைக்கு மிவ்விடத்துக்கு
வாராய்— வந்தருளாய்;

எண்ணற்கு— “இப்படிப்பட்டவன்” என்று
நினைக்கைக்கும் கூட
அரிய— அநர்ஹனாயிராநின்ற
பிரானே!— உபகாரகனானவனே!
காதுக்கு— உன்காதுகளுக்கு
திரியை— திரியை
எரியாமே— நோவாதபடி.
இடுவன்— இடுவேன்;
கண்ணுக்கு— பார்வைக்கு
நன்றும்— மிகவும்
அழகு உடைய— அழகிதாபிராநின்ற
கனகம்— ஸ்வர்ணமயமான
கடிப்பு இவை— இந்த கர்ண பூஷணங்கள்
ஆ— ஆச்சர்யகரமாயிராநின்றன.
[இவற்றைப்பாராய் என்கருத்து.]

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வண்ணமித்யாதி. ஆகரத்திலே பிறக்கையாலே நிறமுடைத்தாயிருந்துள்ள பவளத்தினுடைய வடத்தை அது தனக்கும் அழகு கொடுக்கவற்றான திருவரையிலே சாத்தி. மலரித்யாதி. தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளில் சதங்கைகளானவை த்வறிக்க. திருவரையும் பவளவடமுமான சேர்த்தியழகு தோற்றம்படியாகவும் திருவடிகளில்சாத்தின சதங்கைகள் த்வறிக்கும்படியாகவும் வரவேணுமென்று கருத்து. நண்ணியித்யாதி. அஹங்காராதிகளாலே உன்னையகன்று திரிகையன்றிக்கே, தத்ராஹித்யத்தாலே உன்னைக்கிட்டி ஸ்வசேஷத்வாநுரூபமாகத் தொழுகையே யாத்ரையாயிருக்கு

(க) ஸூனன்.

மவர்களுடைய நெஞ்சை, “நின்று மிருந்துங்கிடந்துந் திரிதந்தும்” என்கிறபடியே இஷ்ட ஸ்வசேஷ்டா விஷயமாகக்கைக்கொண்டு சுஷணகாலமும் விடப்பெரியாதே வர்த்திக்கும் நாராயணனே நானழைக்கிற விவ்விடத்தேவாராய். எண்ணற்கரியிரானே. உன்! க்கல் ஸ்வேந ஹ மில்லாதார்க்கு நினைக்கைக்குங்கடவரியனையிருக்கும் உபகாரகனுனவனே. ஆச்சரிதர்க்கு ஸு லபனையிருக்கையும், அநாச்சரிதர்க்கு துர்லபனையிருக்கையும், மங்கனாசாஸந பரராயிருப்பார்க்குத் தம்பேருயிறேயிருப்பது. நீ என்னை யழைக்கிறது, திரியை என்காது எரிய இடுகைக்கண் றே வென்ன; திரியையெரியாமே காதுக்கிவேன். திரியை யுன்காதுகளுக்கு எரிச்சல் வாராத படி அதுகூலமாக இடுவன். கண்ணுக்கித்பாதி. திரியேற்றிக் காதுபெருக்கினால் உனக்கிடு வதாகச்சமைத்த, கண்ணுக்கு மிகவும் அழகையுடைத்தாயிருக்கிற பொற்கடிப்புக்களான விவையு மிருக்கிறபடி பாராய். அழகும் என்றவிடத்தில், (க) சசப்தம் அவ்யபம். நன்று மழ குடையவென்றும் கருக்கடிப்பென்றும் சொன்னவிவை பிரண்டாலும்- பணித்திருத்தமும். உபாதாந வைலகூந்யமும் சொல்லுகிறது. உ..

மூ.—வையமெல்லாம்பெறும் வாரகடல்வாழ மகரக்குழை கொண்டுவைத்தேன்
வெய்யவேகாதிற் றிரியையிவேன் நீ வேண்டியதெல்லாந் தருவன்
உய்யவிலவாயர் குலத்தினிற்றேன்றிய வொண்கடாராயர் கொழந்தே
மைபன்மைசெய்திள வாய்ச்சியருள்ளத்து மாதவனே பிங்கேவாராய். நக.

பதபுரை.

உய்ய- யாவரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி
இவ்வாயர் குலத்தினில்- இவ்விடைக்குலத்
திலே
தோன்றிய- ஆவிர்ப்பவித்தவனாய்
ஒண் சுடர்- மிக்க தேஜஸ்ஸையுடையனாய்
ஆயர்- இடையர்களுக்கு
கொழந்தே!- தலைவனுனவனே!
வையம் எல்லாம்- பூமியெல்லாம்
பெறும்- விலைபெறும்படி பெருநிலையனாய்
வார் கடல்- விசாலமான கடலிலே
வாழும்- வாழாநின்ற
மகரம்- முதலைகள் போன்ற
குழை- காதுப்பணிகளை [மகரகுண்டலம்.]
கொண்டு வைத்தேன்- சேமித்துக் கொண்டு
வைத்தேன்;

காதில்- காதுகளில்
திரியை- திரியை
வெய்யவே- கொஞ்சம் உஷ்ணமாக
இடுவன்- இடுவேன்;
நீ வேண்டியது எல்லாம்- நீ அபேகிதிக்
கிற பகஷ்யாபூபுபலா திகுறெல்லாம்
தருவன்- கொடுப்பேன்;
இள ஆய்ச்சியர்- இடைப்பெண்களை
மைபன்மை செய்து- உன்வடிவழகாலே
மதிமயங்கும்படி பண்ணு
உள்ளத்து- அவர்கள் நெஞ்சில் எப்போது
மிருப்பவனாய்
மாதவனே!- ஸ்ரீ பிபதியானவனே!
இங்கே வாராய்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. வையமித்யாதி. பொற்கடிப்பளவே யல்ல, காதுபெருக் கினால் இடும்படியாக பூமியெல்லாம் பெறும் பெருநிலையனான, நீண்டகடலிலே வர்த்திக்கும் மகரம்போலே யிருக்கிற காதுப்பணிகொண்டு வைத்தேனென்ன; நீ யிது சொல்லுகிறது- இப்போது என்காதுக்குத் திரியிடுகைக்காகவன்றோ, திரியிட்டபோதே காது திணுதின்று

வரும், எனக்கு வேண்டாவென்ன; வெய்யவேகத்தில் திரியையிடுவென். (க) சுண்ணீதி சமிக் கும்படி. வெச்சாப்போடே காதுகளிலே திரியையிடுவென்றவிடத்திலும் அவனிசையாமை யாலே, இசைகைக்காக, நீவேண்டியதெல்லாம் தருவன். நீ விரும்புகிருக்கும் அபூபலாதி களெல்லாம் தருவேனென்ன; அவ்வளவிலும் அவன் வாராமையாலே, உய்ய விவ்வாயர் குலத் தினிற்றேன்றிய வொண்கடராயர் கொழுந்தே! இறந்ததேதகுடியாக அஜ்ஜீவிக்ஞும்படி இவ்விடை க்குலத்திலேவந்து பிறந்து, அதுதானே யுனக்கு மிகவும் தேஜஸ்ஸாம்படியிருப்பானாய்; வே ரிலே வெக்கைத்தட்டினால் கொழுந்து முற்படவாடுமாயோலே இடையருக்கு ஒருவயலம்வரில் முந்துறவுன்முகம் வாடும்படி அவர்களுக்குத் தலைவனாவனே. மையன்மை செய்திளவாய் ச்சி யருள்ளத்து மாதவனே! ஒருபருவத்தி னிடைப்பெண்களை உன்னுடைய ஸௌந்தர்யா திகளாலே மதிமயங்கும்படிபண்ணி, அவர்களுடைய நெஞ்சுக்கு ஸர்வகாலமும் விஷயமாம் படியிருப்பானாய், உன்னுடைய நெஞ்சைத்தீ திறைகொள்ளும்பிராட்டிக்கு வல்லபனாவனே! இங்கு வாராய் என்று ஸ்துதிபூர்வமாக வழங்குகிறார்.

மூ.—வணநன்றுடைய வைரக்கடிப்பிட்டு வார்காதுதாழ்ப் பெருக்கிக்.

குணநன்றுடையரிக் கோபாலபிள்ளைகள் கோவிந்தாநீ சோல்லுக்கொள்ளாய்

இணைநன்றழகிய விக்கடிப்பிட்டா லினியபலாப்பழந்தந்து

சுணநன்றணிமுலை யுண்ணத்தருவன்னான் சோத்தம்பிரந் னிங்கேவாராய்.

பதவுரை.

நன்று— நன்றான

வ(ண்)ணம் உடைய— வர்ணத்தையுடைய

வைரக்கடிப்பு— வஜ்ரகுண்டலத்தை

இட்டு— தரித்துக்கொண்டு

வார் காது— நீண்டகாதானது

தாழ்— தோள்வரைக்கும் தாழும்படி

பெருக்கி— (காதுகளை) வளர்த்துக்கொண்டு

இக்கோபால பிள்ளைகள்— இவ்விடைப்பிள்ளை

கள்

நன்னு குணம் உடையர்— (தாய்மார் முத

லானார் சொன்னதைச்செப்து) நல்ல

குண முடையவர்களாயிராநின்றார்கள்;

கோவிந்தா!— ஸுலபனாவனே!

நீ— அப்பிள்ளைகளோடே சேரவிரும்புகிறீ

சொல்லு— என் வார்த்தையை

கொள்ளாய்— கைக்கொள்ள மாட்டுகிறிலை;

இணை— ஒன்றுக் கொன்றோத்தாய்

நன்று அழகிய— மிகவுமழகிய

இக்கடிப்பு— இக்காதுப்பணிகளை

இட்டால்— நீ இட்டிக் கொள்ளு வுதியாகி

இனிய— உனக்கு ருசிரமான

பலா பழம்— பலாப்பழத்தை

தந்து— கொடுத்து

சுண(ங்கு)ம்— தேமலையுடைத்தாய்

நன்று அணி— மிகவுமழகிதான

முலை— முலைபை

உண்ண— நீ உண்ணும்படி

நான் தருவன்— நான் கொடுப்பேன்;

பிரான்!— உபகாரகனாவனே!

சோத்தம்— உன்னைத்தொழுகிறேன்;

இங்கே வாராய்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. வணமித்யாதி. இப்படி ஸ்துதித்துக்கொண் டழைத்தவிடத்திலும் வாராமையாலே, இது தன்னைச் சொன்னாலாகிலும் வருமோவென்று இந்த இடைப்

(க) சுண்ணீதி— தினவு. || வெச்சாப்பு— அல்பமான உஷ்ணதை.

நீ திறைகொள்ளுகை— அபஹரிக்கை.

யின்களானவர்கள் நல்ல நிறத்தை யுடைத்தான வயிரக்கடிப்பிட்டு, ஒழுஞ்சுநீண்ட காதா
னது தோளளவும் தாழும்படி பெருக்கி, தாய்மார் முதலானார் சொல்லிற்றுச்செய்து மிகவும்
குணமுடையரா யிருக்கிறபடி பாராய்; நீயு மிப்படி யிருக்கவேண்டாவோ. கோவிந்தா! நீ
சொல்லுக்கொள்ளாய். ஸௌலப்பத்துக்கு “கோவிந்தன்” என்று பேரிட்டுக் கொண்டி
ருக்கிற நீ என்சொல்லு கைக்கொள்ளுகிறாயில்லை யென்ன; உன்சொல்லுக்கேட்டு, நான்
கடிப்பிடுவித்துக்கொண்டால் எனக்கென்னன்பு தருவாயென்ன; இணைநன்றழகிய விக்கடிப்
பிட்டால். ஒன்றுக் கொன்றொப்பாய் மிகவு மழகியதாயிருக்கிற. விந்தக்கடிப்பை யிட்டால்.
இனிய பலாப்பழம்தந்து. உனக்கினிதான பலாப்பழம் தந்து. சுணநன்றணி: முலையுண்ணத்
தருவன்நான். சுணங்கையுடைத்தாய் நன்றாய் அழகியதான முலையை நீ யமுது செய்யும்படி
தருவன் நானென்ன. சுணங்கு- முலையேல் தோன்றும் நிறம். நன்றாகையாவது - ம்ந்து
வாயிருக்கை. சோத்தம் பிரானிங்கே வாராய். இப்படி சொன்ன வளவிலும் வாராமையாலே,
பிரானே உன்னைக்கும்பிடுகிறேன், இங்கேவாராயென்று இரந்தழைக்கிறான். சோத்த மென்கிற
விது- அஞ்சலி பண்ணுமவர்கள் அதுக்கு அதுகூலமாகத் தாழ்ச்சி தோற்றச் சொல்லுவா
தொரு சப்த விசேஷம்.

மூ.—சோத்தம்பிரா னென்றிரந்தாலுங் கொள்ளாய் சுரிசுழலாரோடு நீபோய்க்

கோத்துக்குரவை பிணைந்திங்குவந்தாற் குணங்கொண்டிவேனோ நம்பி!”

பேர்த்தம்பெரியன வப்பந்தருவன் பிரானேதிரியிட வொட்டில்

வேய்த்துடந்தோளார் விரும்புகருங்குழல் விட்டுவேநீ யிங்கேவாராய். ஓ.

பதவுரை.

பிரான்!— “உபகாரகனாவனே!
சோத்தம் என்று— உன்னைத் தொழுகிறேன்” என்று

இரந்தாலும்— வேண்டினாலும்
கொள்ளாய்— அதை நீ அங்குகரிக்கிறிலை;
நம்பி!— தீம்பில் கைதேறினவனே!
நீ— நீ

சுரி குழலாரோடு போய்— சுருண்ட குழலை
யுடைய பெண்களோடே போய்
கோத்து— கைகோத்து

குரவை பிணைந்து— ‡ குரவைக் கூத்தாடி
இங்கு வந்தால்— இங்கே வந்தால்
குணம் கொண்டிடுவனோ— அதை நான்

குணமாகக் கொள்ளுவேனோ;
பிரானே!— உபகாரகனே!
திரி இடவொட்டில்— உன்காகில் திரியை

இடவொட்டினாயாகில்
பேர்த்தும்— பின்னையும்
பெரியன— பெரியவையான

அப்பம்— அப்பங்களை
தருவன்— தருவேன்;
வேய்— மூங்கில் போன்ற
தட— பெருத்திராநின்ற
தோளார்— தோள்களையுடைய பெண்கள்
விரும்பு— விரும்பும்படியான
கரு— கறுத்த
குழல்— குழலையுடைய
விட்டுவே!— விஷ்ணுவே!
நீ இங்கே வாராய்..

‡ குரவைக்கூத்தாவது— “சுஜ நாரீஜ நா
ரீஜ ரோயவம்” இத்யாதிப்படியே. ஒவ்
வொரு ஆய்ச்சியின் பக்கத்தில், ஒவ்வொரு
கண்ணாக இருந்தாவெ தொரு கூத்து.
இதைத்தான் “ராஸக்ரீடை” என்பார்கள்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. சோத்தமித்யாதி. “சோத்தம்பிரானிங்கே வாராய்” என்
றவிடத்திலும் அவன் வாராமையாலே, பிரானே உன்னைத் தொழுகிறேனென்று இரந்தாலும்
என் சொல்லைக் கைக்கொண்டு நீ வருகிறாயில்லையென்றவாறே, நீ யழைக்க நான் வந்த விடத்

தில் குணங்கொள்ளாமல் நேற்று என்னை யடித்தவளன்றோ நீ என்ன; அதுவோ? கரிசுழ
லாரொடு நீ போய் கோத்துக்குரவை பிணைந்திங்குவந்தால் குணங்கொண்டுவேனோ நம்பீ. ஆனற்
றவிடத்திலே நீ போய், சுருண்டகுழலை யுடையராயிருக்கும் பெண்களோடே கைகோத்துக்
குரவை பிணைந்தாயிங்கேவந்தால் பொடியாதே குணவானென்று உன்னைக்கொள்வனோ நம்
பி என்று இவள் சொன்னவாறே, நிருத்தராய் நிற்க, அவ்வளவிலே கையிலே திரியை
எடுத்து இத்தை யிடும்படிவாராயென்ன; அவன் “அது இடவொட்டேன்” என்ன;
பிரானே திரியிடவொட்டில் - பேர்த்தும் பெரியனவப்பம் தருவன். எனக்கெல்லாப்படியாலும்
உபகாரகனாவனே திரியித்தனைபு மிடவொட்டுதியாகில், நீ சிறிது சிறிதென்று பொகடப்
பொகட, நீ விரும்பும்படி பெரிபனவான அப்பங்களைத் தருவேன் என்றவிடத்திலும்
அவன் வாராமையாலே; வேயித்யாதி. பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும்
முங்கில்போலையாய், பெருத்திருந்துள்ள தோள்களையுடையரான பெண்கள் விரும்பும்
படியாய், இருண்டுநீண்டதிருக்குழலையுடையனா விஷ்ணுவே! நீ இங்கே வாராயென்று
அவன் வைலகஷணயத்தைச்சொல்லிப் புகழ்ந்துகொண்டழைக்கிறான். ரு.

பூ:—விண்ணெல்லாங்கேட்க வழுதிட்டாயுன் வாயில்விரும்பி யதனைநான்நோக்கி

மண்ணெல்லாங்கண்டென் மனத்துள்ளேயஞ்சி மதுகுதனே யென்றறிந்தேன்

புண்ணெதுமில்லையுன் காதுமறியும் பொறுத்திறைப்போதிருநம்பீ!

கண்ணாவென்கார்க்குமுகிலே கடல்வண்ணா காவலனே முலையுணையே. சு.

பதவுரை.

“மண்தின்றாய்” என்று அடித்தவாறே,
விண் எல்லாம்— ஆகாசப்பரப் படங்கலும்
கேட்க— கேட்கும்படி
அழுதிட்டாய்— அழுத
உன்— உன்னுடைய
வாயில்— வாயிலே
விரும்பி— (“மண்தின்ற சுவடுண்டாகில்
பார்ப்போம்” என்று) ஆசைப்பட்டு
அதனை— அதனை
நான் நோக்கி— நான் பார்த்தவளவிலே
மண் எல்லாம்— பூமியெல்லாம்
கண்டு — உன் திருவயிற்றிலிருக்கிற படி
பைக் கண்டு
என் மனத்துள்ளே— என் நெஞ்சினுள்ளே
அஞ்சி— (“நம்முடைய பிள்ளை யென்றறிவனை
அடித்தோமே” என்று) அஞ்சி

மதுகுதனே என்று— ‘இவன் மதுவை நிர
ஸித்த ஸர்வேசுவரனே’ என்று
அறிந்தேன்— தெரிந்து கொண்டேன்;
புண் ஏதும் இல்லை— புண் ஒன்று மில்லை;
உன் காது— உன்னுடைய காதானது
மறியும்— தண்டு புரளும்;
இறைப்போது— சற்றுப்போது
பொறுத்து இரு— பொறுத்துக் கொண்டிரு;
நம்பீ!— பூர்ணனே!
கண்ணா!— கண்ணனே!
என்— எனக்கு
கார் முகிலே!— காளமேகம் போல் உதார
னாவனே!
கடல் வண்ணா!— கடல்போன்ற நிறத்தை
யுடையவனே!
காவலனே!— எனக்கு ரகசங்கனாவனே!
முலை உணாய்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. விண்ணித்யாதி. “மண்தின்றாய்” என்று அடித்தவாறே
“ஆ” என்ன, ஆகாசப் பரப்படங்கலும் கேட்கும்படியழுத வன்னுடைய வாயிலே “மண்
தின்ற சுவடுண்டாகில் பார்ப்போம்” என்றுவிரும்பி அத்தை நான் பார்த்தவளவிலே, முன்

புபோலே ஸாய்வழியே பூமியெல்லா முள்ளையிருக்கிற படிசுண்டு “ நம்முடைய பிள்ளை யென்று இவனை நலிந்தோமே ” என்று என்மநஸ்ஸினுள்ளே பயப்பட்டு “ இவன் நம் முடைய பிள்ளையல்லன், ஸர்வேசுவரனென்றறிந்தேன் ” என்றவாறே; “ சுஹ்ருவாஸா ஸ்வொஜா சஃ ” என்னுடைய னுசைபாலே இவன் அந்யனாக்கி வார்த்தை சொன்னது ஸஹி யாமல் அதைநமறிப்பித்து, “ தன்பிள்ளை ” என்று இவளைத்துக் கொள்ளும்படி வந்து கிட்டி நிற்க; அவ்வளவிலே இவன், காதுக்குக் கடிப்பிடுவதாக வத்தியோகிக்க; “ என் னுடைய காது புண், எனக்கு அதுவேவண்டா ” என்று அவன் சொல்ல; புண்ணெதுமித்யாதி; புண்ணென்றுமில்லை, உன்னுடையகாது தண்டுபுள்ளும், சற்றுப்போது பொறுத்திரு நம்பி யென்ன; அவன் பொறுத்தபடியாலே பரிதையாய்; கண்ணு. எனக்கு ஸுலபனுனவனே. என்கார்முகிலே. ஜலஸ்த்தலவிபாகம் பாராமல் உபகரிக்கும் காளமேகம்போலே யெனக்கு உன்னையுபகரித்தவனே. கடல்வண்ணு. எனக்கு அதுபாவ்யமான கடல்போன்ற நிறத்தை யுடையவனே. காவலனே. எனக்குச்சுகனானவனே என்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணி முலை புண்ணியே னுமென்றபேசுக்கிறான்.

மூ.—முலையேதுமேவெண்டேனென்றேடி நின்காழிற்கடிப்பைப் பறித்தேறிந்திட்டே
முலையையெடுத்து மகிழ்ந்து கன்மாரிகாத்துப் பசுநிரைமேய்த்தாய் !
சிலையொன்றிறுத்தாய்! திரிவிக்கிரமா! திருவாயர்பாடிப்பிரானே!
தலைநிலாப்போதே யுன்காலைப்பெருக்காதே விட்டிட்டேன் குற்றமேயன்றே. எ.

பதவுரை.

மூலை— “ நீ கொடுக்கும் முலையையும்
வதும்— மற்றமுள்ள பசுநியாதிகளையும்
வேண்டேன்— நான் விரும்புகிறிலேன் ”
என்று ஓடி— என்று சொல்லி என்கை
கழிய ஓடி.
நின்— உன்னுடைய
காதில்— காதில் இட்ட
கடிப்பை— பூஷணத்தை
பறித்து எறிந்திட்டு— பிடுங்கி பெறிந்து
பொகட்டு,
(அவ்வளவிலே இந்தரன் பசிக்கோபத்தாலே
வாஷிப்பிக்க;)
முலையை— கோவர்த்தந பர்வதத்தை
எடுத்து— குடையாக எடுத்து
மகிழ்ந்து— ஆயாஸம் தோற்றாதபடி மன
முகந்து
கல் மாறி— அக்கல் வாஷத்தினின்றும்

காத்து— இடையர்க்களையும் பசுக்களையுள்
ரகஷித்து
பசுநிரை— பசுக்கூட்டங்களை
மேய்த்தாய்!— இடையர் மேய்க்கும் படி.
பண்ணின்வனே!
ஒன்று— அத்தீயமான
சிலை— ஸ்தோவிவாஹ சல்கமான ருத்ர
ததுஸ்ஸை
இறுத்தாய்!— முறித்தவனே!
திரி விக்கிரமா!— திருவடிகளை வளர்த்து
உலகங்களை யளந்தருளினவனே!
திரு ஆபர்பாடி— திரு ஆய்ப்பாடியிலுள்ள
ஜநங்களுக்கு
பிரானே!— ஸ்வாமியானவனே!
தலை— தலையானது
நிலா— நில்லாத
போது— இளம் பருவத்திலே
உன் காலை— உன் காலை
பெருக்காது— பெருக்காமல்
விட்டிட்டேன்— விட்டுவைத்த என்னுடைய
குற்றம் அன்றே— குற்றமன்றே.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. முலையித்யாதி. இப்படி ஸ்தோத்தரம் பண்ணி முலையுண்ணச் சொன்னவாறே, முலையுண்பானாகத் தொடங்கினவளவிலே கடிப்பையெடுத்துக் காதிலே யிட, அத்தாலே சீறி; முலையேனும் வேண்டேனென்றேழுடி. நீ தருகிற முலையும் மற்றுமுண்டான அபூபாதிகளும் வேண்டேனென்று எனக்குப்பிடிபடாது என்கைகழியியவாடி. நான் பின்தொடர்ந்துவந்தவளவில் எனக்கு தரிப்பாக, நின்காழில் கடிப்பைப் பறித்தேறிந்திட்டு. உன் காதுவிட்ட கடிப்புக்களைக் கோதந்தோற்றப் பிடுங்கி என்முன்னே எறிந்து போகட்டு. அவளவிலே இந்தான் பசிக்கோபத்தாலே வர்ஷிப்பிக்க, அதில் ரக்ஷபவர்க்கம் நோவுபடாதபடி மலையையெடுத்து. முன்பு ரக்ஷகமென்று சொன்ன கோவர்த்தநகிரிதன்னையே குடையாக வெறித்து. பகிழ்ந்து மலையைச் சுமந்துகொடுநிற்கிறவளவில் சுற்றுமினாப்பின் றிக்கு, “ரக்ஷபவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணம் பண்ணப் பெற்றோம்” என்று உகந்து. கன் மாரிகாத்து அந்தக் கல்வாஷத்தில் ஒருபசுவினமேலேயாதல், ஓரிடையன்மேலே யாதல் ஒருதுளியிழாதபடி ரக்ஷித்து. பசுநிரைமேய்த்தாய். “இனவாசினபாடி யங்கேயொடுக்க” என்கிறபடியே-மலை, பசுமேய்க்கிறவிடந்தன்னிலே சென்று ஏங்குமொக்கக் கவிகையாலே, பசுக்களை இடையர் மேய்க்கும்படி பண்ணினவனே. சிலையொன்றிறுத்தாய். பூஜீஜகராஜன் திருமகளுக்கு சுல்கமாகவிட்டதாய் ஒருவரால். பேர்க்க வெறிக்கவொண்ணாபடி அத் விதிபமாயிருந்துள்ள சொத்தான வில்லை முறித்தவனே. திரிவிக்கிரமா. இந்தான் இழந்த ராஜபத்தை மீட்டுக்கொடுக்கக்காக, எல்லை நடப்பாரைப்போலே திருவடிகளால் ஸர்வ லோகத்தைப் மனந்தவனே. திருவாய்ப்பாடிப்பிரானே. திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள ஜங்க நூக்கு ஸர்வபகாரத்தாலும் உபகாரகனாவனே. இப்படி, எல்லார்க்கு முபகாரகனான நீ என்னுடைய அபேக்ஷிதமும் செய்யவேணும் காணென்று, முன்பு பறித்தேறிந்த கடிப்புக் களை யிடுவதாக உத்போகிக்க; அதுக்கவ னிசையாதொழிய; தலைநிலாவித்யாதி, தலை செவ்வே நிலந்த இளம்பருவத்திலே யுன்னுடைய காதுகளைப்பெருக்காதே விட்டிட்டிவைத்த வென் னுடைய குற்றமன்றோ, உன்னை வெறுக்கிறதென்னென்று தன் செய்தித்தாழ்வைச்சொல்லி நோவுபடுகிறான். எ.

மூ.—என்குற்றமேயென்று சொல்லவும் வேண்டாகா ணென்னை நான் மண்ணுண்டே. அன்புற்றுநோக்கி யடித்தும் பிடித்து மனைவர்க்குங் காட்டிற்றிலையே [இக வன்புற்றவின் பகைக்கோடி வாமன் நம்பியுன் காதுகடேரும் துன்புற்றனவெல்லாந் தீர்ப்பாய்! பிரானே! திரியிட்டேச்சொல்லுகென் மெய்யே. அ.

பதவுரை.

என் குற்றம் என்று— ‘என்னுடையகுற் றம்’ என்று சொல்லவும் வேண்டா காண்— நீ சொல்ல வேண்டிவதில்லை காண்; நான் மண் உண்டேனாக— நான் மண் தின்ற தாக நினைத்து அன்புற்று— அன்பைபுடையளாய்க்கொண்டு நோக்கி— என் வாயில் மண்தின்ற சுவ ணெட்டோ என்று பார்த்து

என்னை பிடித்தும்— சுவடு கண்டாரைப் போலே என்னைப் பிடித்தும் அடித்தும்— அடித்தும் அனைவர்க்கும்— எல்லார்க்கும் காட்டிற்றிலையே— ‘இவன் மண்ணுண்ணும் படியைப் பாருங்கள்’ என்று காட்ட வில்லையோ? (என்று அவன் சொல்ல;)

வன் புற்று அரவின்- வலியபுற்றிலே பதுங்
கிக் கிடக்கிற பாம்புக்கு

பகை- சத்ருவான கருடனை

கொடி- த்வஜமாகவுடையனாய்

வாமன நம்பி!- * குறள் பிரமசாரியாகப்

போய் அபிமதம்பெற்று பூர்ணானுவனே!

உன் காதுகள்- உன்னுடைய காதுகள்

தூரும்- துந்துவிடும்

உற்றன- அச்சரிதர்களப்பட்ட

துன்பு எல்லாம்- துன்பத்தை யெல்லாம்

தீர்ப்பாய்!- தீர்க்குமவனே!

பிரானே!- உபகாரகனுவனே!

திரி இட்டு- உன்காதில் திரியை இட்டு

மெய் ஈ சொல்லுகேன்- மெய்யே சொல்லக்
கடவேன்.

ஈ “செல்லுகேன்” என்று பாடமான
போது “உன்காதில் திரியை இட்டுவிட்டு
மெய்யே கடக்கப்போய் விடுகிறேன்” என்று
பொருளாகக்கடவது.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. என்குற்றமித்பாதி. “நீ உன் குற்றம் சொல்லி வெறுக்கி
றது நான் உன்சொல்லிற்றுச் செய்திலன் என்று என் குற்றத்தை நினைத்தன்றோ, என் குற்
றமேயென்று சொல்லவும்வேண்டாகாண்” என்ன; “பின்னை யார்குற்றம்” என்ன; “உன்குற்
றமில்லையோ” என்ன; “உன்னை நான் என் செய்தேன்” என்ன; என்னை நான்மண்ணை
ண்டேனாக. மண்ணுண்ணாதவென்னை நான் மண்ணுண்டேனாக நினைத்து. அன்புற்றுநோக்கி.
ஸ்நேஹிகளைப்போலே யென்னுடைய வாயிலும் கையிலும் மண்சுவடுண்டோவென்று பார்
த்து. அடித்தும்பிடித்து மனைவாக்கும் காட்டிற்றிலையே. சுவடு கண்டாரைப்போலே என்னைப்
பிடித்தும், அவ்வளவன்றிக்கே அடித்தும், “பாரிகோள் இவன் மண்தின் னும்படி” என்று
எல்லார்க்கும் காட்டிற்றிலையோ வென்ன; வண்புற்றரவின் பகைக்கொடி வாமன நம்பி. வலிய
புற்றிலே (சு) பாதகபீதியாலே கிடக்கும் பாம்புக்குப் பகையான கருடனை த்வஜமாகவுடைய
னாய்,*கொடுங்கோளால் நிலங்கொண்டவாமனான முதலியானவனே.இத்தால்-திருவனந்தாழ்
வானைப் படுக்கையாகக்கொண்டு பெரியதிருவடியை த்வஜமாகக் கொண்டிருப்பானொருவனா
கையாலே, லோகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று சேராததாயுள்ளவற்றைச் சேர்த்து நடத்தவல்ல
னுமாய், க்ருமமாகச் செய்தவற்றை நியாயமாக்கவும் வல்லவனன்றோ வென்கை. உன்காது
கள் தூரும். இப்படி நீயொன்றுசொல்லாநொன்றுசொல்லிப் போதுபோக்கியிருந்தால்
உன்னுடைய காதுகள் தூருங்காண். துன்புற்றனவெல்லாம் தீர்ப்பாய்விரானே. அச்சரிதரா
வர்கள் துக்கப்படுமவையெல்லாம் போக்குமுபகாரகனுவனெயென்ன; நீ என்னை ஸ்தேதா
தரம்பண்ணவேண்டா, ‘இனியுன்னை முன்போல் பிடிக்குதல், அடிக்குதல் செய்யேன்’ என்று
மெய்யாக ஒரு வார்த்தை சொல்லு - நான் திரியிடுகைக்கு இசையுட்படியென்ன; திரியிட்டுச்
சொல்லுகேன்மெய்யே. திரியையிட்டுவிட்டவாறே பின்னை மெய்யே சொல்லக்கடவே
னென்கிறாள். அ.

மூ.—மெய்யென்றுசொல்லுவார் சொல்லைக்கருதித் தோடுபுண்டாய் வேண்ணெயை
கையைப்பிடித்துக் கரையுரலோடென்னைக் காணவே கட்டிற்றிலையே [யென்று
செய்தனசொல்லிச் சிரித்தங்கிருக்கிற் சிரீதரா வன்காதுதூரும்
கையிற்றிரியை யிகேடா யிந்நின்ற காரிகையார் சிரியாமே. கூ.

பதவுரை.

சொல்லுவார்— இவன் வெண்ணெய் திருடி-
 னென்னுற் போலே சொல்லுகிறவர்
 களுடைய
 சொல்லை— வார்த்தையை
 மெய் என்று கருதி — உண்மையாக நினை
 த்து
 வெண்ணெயை— வெண்ணெயை
 தொடுப்பு உண்டாய் என்று — களவுகண்டு
 உண்டாய் என்று
 கையை பிடித்து— என்கையைப் பிடித்து
 கரை— விளிம்பையுடைய
 உரலோடு— உரலோடே
 காண— எல்லாரும் பார்க்கும்படி
 என்னை— வெண்ணெய் திருடாதவென்னை
 கட்டிற்றிலையே— கட்டவில்லையோ?
 (என்று அவன் சொல்ல;)
 சிரிதரா!— ஸ்ரிய பதியானவனே!

செய்தன— இப்படி நான்செய்தவற்றை
 சொல்லி— சொல்லிக்கொண்டு
 சிரித்து— சிரித்துக்கொண்டு
 அங்கு இருக்கில்— என்னிடம் வாராமல்
 காலயாபநம் பண்ணிக்கொண்டு அங்
 கிருந் தாயாகில்
 உன் காது தூரும்— உன் காதுகள் தூந்து
 விடும்;
 (ஆதலால்,)
 நின்ற— இங்கு நிற்கிற
 இக்காரிகையார்— இப்பெண்கள்
 சிரியாமே— ‘கூழைக்காது’ ‘சுணைக்
 காது’ என்றிப்படி சொல்லிச்சிரியாதபடி
 கையில் திரியை — என்கையி லிருக்கிற
 திரியை
 இடு கிடாய் — உன்காது பெருக்கும்படி
 இட்டுக் கொள்கிடாய்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. மெய்யித்யாதி. “ திரியிட்டுச் சொல்லுகேன் மெய் ”
 என்றவாறே, உன் வார்த்தை விச்வஸிக்கப்போகாது, சொன்னார் சொன்னவார்த்தை கேட்டு
 என்னை சிக்குப்பொருத்தியன்றே வென்ன; நான் அப்படி செய்ததுண்டோ வென்ன;
 மெய்யென்று சொல்லுவார் சொல்லைக்கருதி. “ இவன் வெண்ணெய் களவு கண்டான் ” என்று
 சொல்லுவார் சொல்லும் வார்த்தையை மெய்யென்று புத்திபண்ணி. தொடுப்புண்டாய் வெண்
 னெயை யென்று. வெண்ணெயைக் களவிலே ஜீவித்தாயென்று. தொடுப்பு- களவு. கையைப்
 பிடித்தித்யாதி. என்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு (க) பாரமான கரையுரலோடே யெல்லாரும்
 காணும்படி என்னைக் கட்டிற்றிலையோ வென்று சொல்லி மந்தஸ்திதஞ் செய்திருக்க. கரை
 யுரலாவது- விளிம்பு சுற்றணையான வுரல். செய்தனவித்யாதி. இப்படி நான்செய்த குற்றங்
 களைச் சொல்லி ஸ்மிதம் பண்ணிக்கொண்டு என்பக்கல் வாராமல் போதுபோக்கி நீ அங்கே
 யிருக்கில், ஸ்ரீதரனே! உன்காது தூருங்காண். அவர்களுக்காகவாகிலும் வாவென்ன; அவ்வ
 ளவிலும் அவன் வாராமையாலே, கையில் திரியைபித்யாதி. நீ விரும்பத்தக்க அழகையுடை
 யார் உன் பக்கல் பராவண்யத்தாலே உன்னைவிட்டுப் போகமாட்டாமல் ஸந்திவிதைகளாய்நிற்
 கிற இப்பெண்களானவர்கள், “ கூழைக்காது, சுணைக்காது ” என்றற்போலே சொல்லிச்
 சிரியாதபடி உன் காது பெருக்கும்படி யென்கையில் திரியையிடுகிடா யென்கிறான். கூ.

மூ.—காரிகையார்க்கு முனக்கு மிழுக்குற்றென் காதுகள் வீங்கியெரியில்
 தாரியாதாகிற்றலை நொந்திமென்று விட்டிட்டேன் குற்றமேயன்றே

சேரியிப்பிள்ளைக ளெல்லாரும் காதுபெருக்கித் திரியவுங்காண்டி.
ஏர்விடைசெற்றிளங்கன் றெறிந்திட்ட விருடிகேசா வென்றன்கண்ணே. ய.

பதவுரை.

காதுகள்— என்காதுகளானவை
விங்கி எரியில்— தடித்து எரியுமுகில்
காரிகையார்க்கும் — சிரிக்கிற அப்பெண்
களுக்கும்
உனக்கும்— திரியிட வந்துசிற்கிற உனக்கும்
இழுக்குற்று என் — சேதமென்ன?
(என்று அவன் சொல்ல;)
தாரியாது ஆகில்— திரியிடுகிறது பொறு
தாகில்
தலை நோந்தும் என்று— தலை நோமென்று
விட்டிட்டேன்— இளம்பருவத்தில் விட்டு
வைத்த என்னுடைய
குற்றம் அன்றே— குற்றமன்றே;
ஏர் விடை— எதிர்த்துவந்த ‘அரிஷ்டநேமி’
என்னும்பரிஷபத்தை

செற்று— முடித்து
இள கன்று— இளங்கன்றின் வடிவாய் நின்று
அஸுரனை
எறிந்திட்ட— விளாவாய் நின்று அஸுரன்
மேல் எறிந்துபொகட்ட—
இருடிகேசா!— ஹர்ஷிகேசனே!
என் தன் கண்ணே!— எனக்குக் கண்ணுண்
வெலை!
சேரியில்— இவ்விடைச் சேரியிலுள்ள
பிள்ளைகள் எல்லாரும்— எல்லாப் பிள்ளை
களும்
காது பெருக்கி— திரியிட்டுக் காதுகளைப்
பெருக்கிக்கொண்டு
திரியவுப்— திரியா நிற்கவும்
காண்டி— காணுகின்றாய்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. காரிகையார்க்கித்யாதி. “காரிகையார்க்கிரியாவே - காகாரில்
திரியையிடுகிடாய்” என்றவாதே, “சிரிக்கிறகாரிகையார்க்கும், திரியிட வந்துசிற்கிற உ. நா
க்கும் ஏதேனும் சேதமுண்டோ- என்னுடைய காதுகள் விங்கியெரியுமுகில்” என்று அவன்
சொல்லி கைக்கெட்டாதபடி நிற்க; தாரியாதாகிவித்யாதி. இளம்பருவத்திலே காதைப்பொறு
க்கலாயிருக்க, திரிமுதலானவற்றை யிடுகிறது பொறுதாகில் உனதலையிலே நோக்காமென்ப
மென்று அப்போது செய்பாமல் விட்டுவைத்த வென்னுடைய குற்றமேயன்றே வென்
தன்னை வெறுத்து, பின்னையும் விடாதே, சேரியித்யாதி. இவ்வுரில் உன்திறத்தின் பிள்ளை
களெல்லாரும் காதுபெருக்கித் திரியவும் காணுகின்றாயிறே பென்றவாதே, உ. வன் அதுபாதி
தோற்றநிற்க; ஏர்விடையித்யாதி. “வம்பவிழ்கானத்துமால்விடை” என்கிறபடியே- காங்
கெஞ்சுள்ளே உன்னை நலிவதாக எதிர்த்துவந்த அரிஷ்டநேமியாகிற பரிஷபத்தை நிரஸித்த
கன்றுகள் மேய்க்கிற விடத்திலே இளங்கன்றான வடிவைக்கொண்டுவந்து ஓசுரன் நிற்க
அந்தக்கன்றை யெடுத்து விளவாய்நின்ற அஸுரன்மேலே யெறிந்து இரண்டுதலை ஸுபாபம்
முடித்து அவற்றின் கையில் அடக்கப்படாதே உன்னை நோக்கித்தந்தவனாய், உன்னைக்கண்டவாய்
நுடைய ஸர்வேந்தரியங்களையும் உன்வசமாக்கிக் கொள்ளுகையாலே ஹர்ஷிகேசனென்னும
திருநாமத்தை யுடையவனாய், எனக்கு (சு) தர்ஷடிபூதனானவென்று உகந்து சொல்
லுகுவன். ய.

மு.—கண்ணைக்குளிரக் கலந்தேங்கு நோக்கிக் கடிசுமழ் பூங்குழலார்கள்
எண்ணத்துளென்று மிருந்துதித்திக்கும் பெருமானே! எங்களமுதே!
உண்ணக்கனி கடருவன் கடிப்போன்று நோவாமே காதுக்கிவன்
பண்ணைக்கிழியர் சுகட முறதத்திட்ட பற்பாபா விங்கெவாராய். கக.

பதவுரை.

கடி. சுமழ் — பரிமாம் விசாரின்று
பூ குழலார்கள் — பூக்களானிந்த கூங்கலை
புடைய ஸ்திரீகள்
‡ கண் குளிர — தங்கள் கண் குளிரும்படி.
எங்கும் கலந்து நோக்கி — உன்னுடைய
அவயவசோபையை எங்குமொக்க ஸமு
தாய மாகப்பார்த்து
எண்ணத்துள் — உன்னோடு கலக்கவேணு
மென்னும் நினைவில்
என்றும் இருந்து — என்றும் பொருந்தி
யிருந்து
தித்திக்கும் — அவர்களுக்கு போக்பனாக
நின்ற
பெருமானே! — பெருமையை புடையவனே!

எங்கள் அமுதே! — எங்களுக்கு அமிர்த
மானவனே!

சுகடம் — சுகடாஸ்தனை
பண்ணை கிழிய உறத்திட்ட — கட்டுச்
சூழும்படி உறத்த
பற்பாபா! — பந்தாபனே!

உண்ண — நீ அமுது செப்ப
கனிகள் தருவன் — பழங்கள் கொடுப்பேன்;
ஒன்றும் நோவாமே — சற்றும் நோவாதபடி
காதுக்கு — உன்காதுகளுக்கு
கடிப்பு இடுவன் — பூஷணம் இடுவன்;
இங்கே வாராய் — அதக்கைசந்து இங்கேவா.

‡ “கண்ணை” என்கிறவிடத்தில் “ஐ”
என்னுமது சார்பை.

வ்யா. பதினொரம்பாட்டு. கண்ணையித்யாதி. * இவ வாய்ச்சிபர் கண்ணினுள்
விடவேசெய்து விழிக்குமவனுடைபாலே கண்ணைக்குளிரக்கலந்து. உன்னுடைய கண்ணை
அவர்களுடைய கண்களோடே குளிரக்கலந்து. இத்தால் - கண்கலவிநயச் சொன்னபடி.
எங்கும்நோக்கி. அவர்களுடைய வடிவை ஸமுதாயே பார்த்து. கடிசுமழ் பூங்குழலார்கள்.
பரிமாப்பரசுமான் பூக்களாலே அலங்காரமா யிருந்துள்ள குழலை புடையவர்களுடைய.
எண்ணத்து ளென்றமிருந்து தித்திக்கும் பெருமானே. நெஞ்சுக்குள்ளே ஸர்வகால மிருந்து
ரஸிக்கும் பெரிபோனே. அன்றிக்கே, கண்ணை பென்கிறவிடத்தில், ஐகாரத்தை அப்படியாக்கி,
கடி. சுமழ் பூங்குழலாரானவர்கள் தங்கள் கண்குளிரும்படி. உன்னுடைய அவயவசோபையைச்
கலக்கக்கொண்டு எங்குமொக்கப்பார்த்து, உன்னோட்கலக்கலியின் பரகாரங்களை பெண்ணை
அவர்களுடைய அபிமதாநுபமான எண்ணங்கடவாமல் அனுக்குள்ளே பென்று மொக்கச்
செய்து அவர்களுக்கு நிரதிசயபோக்பனாகாநிற்கும் பெருமையை புடையவனே பெண்ணை
ஷமாம். எங்களமுதே. எங்களுக்கு நிரதிசயபோக்பனாமாய் ஸத்தாதா(ய)கனுய்யிருக்கிற
வனே. உனக்கபிமதைகளான வவர்களுக்கும் பரிவரான வெங்களுக்கு முகப்பாம்படி உன்
காது பெருக்குகைக்கு வாவென்ன; நான் வருகிறேன், நீ எனக்கு என்னம்புதருவாயென்ன;
உண்ணக்கனிகள் தருவன். நீ விருப்பி யமுதுசெய்யும்படி புனக்குப் பழங்கள் தருவே
னென்ன; ஆனாலும் கடிப்பிடப்புகுந்தால் காதுநோமே யென்ன; கடிப்போன்றும் நோவாமே
காதுக்கிவன். சற்றும் நோவுவாராதபடி உன்காதுகளுக்குக் கடிப்பிடவேனென்றவாறே
உடன்பட்டமை தோற்றநிற்க; பண்ணையித்யாதி. கணவளர்த்தருளுகிற தனியிடத்திலே
காவல்வைத்த சுகடம் அஸுராவீஷ்டமாய் உன்னை நலியவா, அதைதக்கோப்புக்குலைபவதைத்

சுப்பொகட்டு ஐகத்துக்கு வேர்ப்பற்றானவுண்ணே நோக்கித் தந்தவனல்லையோ, இங்ஙனே
வாராயென்று புகழ்ந்துகொண்டழைக்கிறான். கக.

மு.—வாவென்றுசொல்லி யென்கையைப்பிடித்து வலியவேகாதிர்கடிப்பை
நோவத்திரிக்கிலுனக் கிங்கிழுக்குற்றென் காதுகணைந்தீங் கில்லேன்
நாவற்பழங்கொண்கை வைத்தேனியையானாய் நம்பீ முன்வஞ்சமகளைச்
சாவப்பாலுண்டு சகடிதப்பாய்ந்திட்ட தாமோதரா விங்கேவாராய். கஉ.

பதவுரை-

வா என்று சொல்லி— ‘வா’ என்று
சொல்லியழைத்து
என்கையை— என்னுடையகையை
பிடித்து— சிக்கெனப் பிடித்துக் கொண்டு
வலிய— பலாத்காரமாக
காதில்— என் காதில்
கடிப்பை— கடுக்களை
நோவ— நோம்படி
திரிக்கில்— திரிகி இட்டாயானால்
உனக்கு— உனக்கு
இங்கு— இப்போது
இழுக்குற்று என்— சேதமாவ துண்டோ?
காதுகள் நொந்திடும்— என்காதுகள் நோம்,
(ஆதலால்)
கில்லேன்— (வர)மாட்டேன்;
(என்று அவன் சொல்ல;)

நம்பீ!— பூர்ணானவனே
நாவல் பழம்— (நீயுக்கும்) நாவற்பழங்களை
கொண்டு வைத்தேன் — ஸம்பாதித்துச்
கொண்டுவந்து வைத்தேன்;
இவை ஆனாய்— இவற்றைப்பாரி;
முன்— முன்பு
‡ வஞ்சமகள்— வஞ்சகையான பேய்க்கி;
சாவ— மாளும்படி
யால் உண்டு— அவன் முலைய் யாலையுண்டு
சகடு— சகடமானது
இற— இன்று முறிந்துவிழும்படி
பாய்ந்திட்ட— அவன்மேல் பாய்ந்த,
தாமோதரா!— தாமோதரனே!
இங்கேவாராய்..

‡ “வஞ்சமகளை” என்கிறவிடத்தில் யீகா
ரம் சாரியை.

வ்யா. பண்ணிசண்டாம்பாட்டு. வாவித்யாதி. “பற்பநாயாவிங்கேவாராய்” என்
றவாறே வாவென்றுசொல்லி யென்கையைப்பிடித்து. என்னை வாவென்றுசொல்லியழைத்து,
நான் வரக்கொள்ள, என்கையை யுறைக்கப்பிடித்துக்கொண்டு. வலியவே காதில் கடிப்பை
நோவத்திரிக்கிலுனக் கிங்கிழுக்குற்றென். பலாத்காரேன என்காதில் கடிப்பை நோம்படி. திரிகி
யிடுவதுயாகில் உனக்கு இங்குச் சேதமாவதுண்டோ, என்காதுகள் நோங்காண், வரமாட்
டேனென்ன; நாவற்பழம் கொண்டுவைத்தே னியையானாய் நம்பீ. இவன் வருகைக்காக,
“நீயுக்கும் நாவற்பழம் கொண்டிவைத்தேன்; இவற்றைப் பாராய் நம்பீ” என்று காட்ட,
அத்தைக்கண்டவாறே வருவாரைப்போலே நிற்க, முன்னித்யாதி. முன்பு தன்வடிவை
மறைத்துத் தாய்வுகொண்டு வஞ்சகையாய்வந்த பேய்ச்சிையைச் சாம்படியாக முலைப்பாலை
யுண்டு, நலிவதாக மேலிட்டுவந்த சகடத்தை முறியவுதைத்துப்பொகட்டு, அவ்விருதுகளை
கையில் அகப்படாமல் உண்ணேநோக்கித் தந்தவனாய், அந்தசக்திமானா யிருக்கச்செய்தே அசு
க்தரைப்போலே யென்கையிலே பிடியுண்டு நான் கட்டின கயிற்றின் தழும்படி உன்வயிற்றிலே.
கிடக்கையாலே தாமோதரனென்று பேராம்படி யென்கையாலே கட்டுண்டிருந்த நீர்மையை
யுடையவனன்றோ, இங்கே வாராயென்று- உகந்தழைக்கிறான். கஉ.

அ. நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—வார்காதுதாழப் பெருக்கியமைத்து மகரக்குழையிட வேண்டிச்
சீராலசோதை திருமாலைச் சொன்னசொற் சிந்தையுணின்றுதிகழப்
பாரார்தொல்புகழான் புதுவைமன்னன் பன்னிரு நாமத்தாற் சொன்ன
ஆராதவந்தாதி பன்னிரண்டும் வல்லாரச்சுதனுக் கடியாரே. கக.

பதவுரை.

வார்— இபல் பாசுவே நீண்டார நின்ற
காது— காத்தானது
தாழ— தாழும்படியாக
பெருக்கி— பெருக்கச் செய்து
அமைத்து— அளவிலே அமைத்து
மகரக்குழை— மகரகுண்டலங்களை
இடவேண்டி— சாத்த ஆசைப்பட்டு
சீரால்— சீர்மையோடே
அசோதை— யசோதைப்பிராட்டி
திரு மாலை— ஸ்ரீயு பதியானவனைக் குறித்து
சொன்ன— சொன்ன
சொல்— சொலவுகளானவை
சிந்தையுள்— தம் திருவுள்ளத்தில்
நின்று— ஸர்வகாலமும் நின்று
திகழ— விளங்கும்படி
பார் ஆர்— பூமிப்பரப்படங்க லும்நிறைந்ததாய்

தொல்— ஸ்வபா விகமான
புகழான்— கீர்த்தியை யுடையராய்
புதுவை— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு
மன்னன்— நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார்
பத்து இரண்டு நாமத்தால் — கேசவாஜி
த்வாதச நாமத்தோடு
சொன்ன— அருளிச் செய்ததாய்
ஆராத— அதுபவித்து முடியாததாய்
அந்தாதி— அந்தாதிபான
பத்து இரண்டும்— இப்பன்னிரண்டு பாசுங்
களையும்
வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்
அச்சுதனுக்கு— ஆச்சிதரை ஒருகாலும்
நமுவலிடாதவனுக்கு
அடியார்— அந்தாங்க கிங்கராவர்.

வ்யா. வாரித்யாதி. ஸ்வபாவமே. பெருமுகுநீண்டகாதுவேண்டுமளவும்தாழப்பெருக்கி,
மட்டிலேபமைத்து, மகரக்குழை சாத்தவேணுமென்றாசைப்பட்டு. சீராலித்யாதி. சீர்மைகுன்
றாகபடி. யசோதைப்பிராட்டி. ஸ்ரீயுபதியானவனைக் குறித்துச்சொன்ன சொலவுகளானவை,
சிந்தையுள் நின்று திகழ. தம்முடைய திருவுள்ளத்தினுள்ளே ஸர்வகாலமும் நின்றுவிளங்க.
பாராரித்யாதி. பூமியிலுள்ளாருடைய ஹந்தபங்கள் நிறையும்படி. பழையதான புகழையுடைய
யராய்த் திருப்புகழைக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார். பன்னிருநாமமித்யாதி. வைஷ்
ணவசிஹ்நமான திருத்வாதசநாமங்களுடைய அருளிச்செய்ததாய், அதனவ அதுபவிதாக்க
ளுக்கு ஒருகாலும் தீர்ப்பிற்றவாதே மேன்மேலு மபேஷிக்கும்படி. நிரதிசயபோக்யமாயிருக்
கிற அந்தாதிபான விவை பன்னிரண்டு பாட்டையும் ஸாபிபராயமாக வல்லவர்கள். அச்சுத
னுக்கடியாரே. ஆச்சிதரை யொருகாலும் நமுவலிடாத ஸ்வபாவனவனுக்கு அநவரத கிஞ்
சித்தகார பராகப்பெறுவர். கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சாணம்.

(*)

அடிவரவு.—போய் வண்ண வையம் வணம் சோத்தம்

விண் முலை என் மெய் காரிகை கண்ணை வா வார்காது வெண்ணெய்.

ஆதிருமொழி-கஉ - க்கு, பாட்டு - ககக.

இரண்டாம்பத்து- ஈலாந்திருமொழி- வேண்ணையனாந்த- பாவேசம்.

மாநா வான யசோனதப்பிராட்டி அவனுடைய வவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த பால்பாதுகுணமாக அவனை யநுஸரித்துக்கொண்டு, காதுபெருக்கி, திரியும் கடிப்பும் முதலானவையிட்டுக் காதுஞ்சுத்திப் பெருக்கித் தலைக்கட்டி னவநந்தரம், பிள்ளைகளைக் காது பெருக்கினால் அந்தச் செடி நீங்கக் குளிப்பாட்டும் க்ரமத்திலே இவனை மஞ்சனமாட்டவேனு மென்று உத்யோகித்து, அதுக்கு வெண்டு முபகசனங்களையும் ஸம்பாதித்து வைத்து நீராட வாவென்றழைத்து, அவன் இசைபாதவன்னிலும் விடாதே கிர்ப்பந்தித்து, அவச்யம் இன்று திருமஞ்சனம் செய்பவேண்டின ஹேதுவையு மவனுக்கறிவித்து, திருமஞ்சனம் செய்தால் பின்பு திருமேனிக்கலங்காசமாகச் சாத்துகைக் குறுப்பானவையாகத்தான் தேடிவைத்த அந் கராகா திகளையும் காட்ட இசைந்துவருகைக்குடலாக அவனுக்கு அபிமதமான அபூபபலாதி களையும் முன்னிட்டு அவன்பக்கல் தனக்குண்டான ஸ்நேஹாதிகளையும் சொல்லி, * புழுதி யனாந்த பொன்மேனிகாண நான் மிகவும் விரும்பியிருப்பன், ஆனாலும் கண்டவர்கள் “ஒரு த்தி பிள்ளை வளர்த்தபடிபென்” என்று பழிப்பார்கள்; அவ்வளவேயுமன்று, நீபுழுதியும் உடம்புமாறிருக்கிறபடியைக் காணில் உனக்கபிமதையான நற்பிள்ளைப்பிராட்டி. சிரிக்கும், என்றறப்போலே சிலவற்றைச் சொல்லியும் அவனை வருத்தி யுடன்படுத்தி மஞ்சனமாட்டின ப்ரகாசத்தையும் தாமுமதுபவிக்க வாசைப்பட்டு, பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ததவஸ்த்தாபநாரா யக்கொண்டு அவன் அப்போது பேசின பாசாங்களை யெல்லாம் தக்காலம்போலே அவனைக் குறித்துப் பேசி, அவனை மஞ்சனமாட்டிகையாகிற ரஸத்தைத் தாமுமதுபவித்து ஹர்ஷ்டரா கிரு ரித்திருமொழியில்.

மு.—வேண்ணையனாந்த குணங்கும் விளையாடு புழுதியுங்கொண்டு
திண்ணெனவிவ்விரா வுன்னைத் தேய்த்துக்கிடக்க நாளுட்டேன்
எண்ணெய்புளிப் பழங்கொண்டிங் கெத்தனைபோது மிருந்தேன்
நண்ணவரிய பிரானே! நாரண! நீரட வராய். க.

பதவுரை.

வேண்ணெய் அனாந்த — வேண்ணையை
அனாந்தையா லுண்டான
குணங்கும் — முடை நாற்றத்தையும்
விளையாடு — விளையாடுகையா லுண்டான
புழுதியும் — புழுதியையும்
கொண்டு — கொண்டு
இவ்விரா — இன்றிரவில்
உன்னை — உன்னை
தேய்த்து — தினவால் உடம்பைப் படுக்கை
யிலே தேய்த்துக்கொண்டு
கிடக்க — கிடக்கும்படி
நான் — உன்விஷயத்தில் பரிவையுடையான்
திண்ணென — நிச்சயமாக
ஷட்டேன் — ஸம்மதிக்க மாட்டேன்

எண்ணெய் [என் நெய்] — (உன் உடம்பில்
பூசுகைக்கு உரிய) எண்ணெய்க்காப்பும்
புளிப் பழம் — அந்த எண்ணெயைக் கழற்சு
வதற்குப் புளிக்காப்பையும்
கொண்டு — கையில் கொண்டு
இங்கு — இவ்விடத்தில்
எத்தனை போதும் — நெடும் போதாக
இருந்தேன் — இராகின்றேன்;
நண்ணல் அரிய — ஸ்வயந்ரத்தால் ஒருவர்க்கு
கும் கிட்டவொண்ணாத
பிரானே! — உபகாரசனே!
நாரண! — நாராயணனே!
நீர் ஆட — திருமஞ்சனம் கொண்டருள்
வராய் — வந்தருள் வேணும்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. வெண்ணெயனைந்த குணங்கும். வெண்ணெயமுதுசெய்யும்போது
லுண்டான அபிரிவேசாதிசயத்தாலே “தாரார்தடந்தோள்களுள்ளவழிகைநீட்டி” என்று
றைபுந்தனையும் வயிறுநிறையுமென்னும் (க)மொளக்தயத்தாலே வெண்ணெய்த்தாழிக்கு
ர திருக்கைகளுள்ளவழிகை யள்ளியும் “முழுதும்வெண்ணெயனைந்து” என்கிறப
வெண்ணெயை முழுக்க விருந்தனைந்து அமுது செய்கையாலே திருமேனி பெங்கும்
ண்ணெய் முடையாயிறே யிருப்பது. விளையாடுமுதியும். அதுக்குமேலே விளையாடப்
புழுதியிலேபோயிருந்து அனைந்துவிளையாடுகையாலே அந்த வெண்ணெய்ப்பசையோ
திருமேனியெங்கும் புழுதியும்பற்றியிறே கிடப்பது. கொண்டு. இப்படி வெண்ணெ
கையால்வந்த குணங்குநாற்றத்தையும் விளையாடினபோதைப் புழுதியையும் கொண்டு.
ண்ணெ. திண்ணியதாக- நிச்சயமாக வென்றபடி. இவ்விராவித்யாதி. இந்தராதரியில்
னை கண்டுதிபாலே உடம்பைப் படுக்கையிலே தேய்த்துக்கொண்டுகிடக்க நான் ஸம்வதி
ன். திண்ணென்- ஓட்டேன். நிச்சயமாக வுன்னை யிப்படி கிடக்கவொட்டேன், நான்
ட்டியேவிடுவேனென்ன; எனக்கு குளிக்கைக்கு வேண்டுமவை கொண்டுவந்தாயோ வெ
; எண்ணெயித்யாதி. உன் திருமேனிக்கு முந்துறச்சாத்துகைக்கு எண்ணெய்க்காப்பும்,
பு அது கழற்றுக்கைக்குப் புளிக்காப்பும் கொண்டு அநேகம்போதில்லையோ இங்கே நானி
கிறது. நண்ணலரியிரானே. ஸ்வயத்தந்தால் ஒருவர்க்கும் கிட்டவொண்ணாத வுபகா
னவனே. நாரண. மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் ப்ரகாசகமான திருநாமமிறே யிது.
நாமமிலேயிறே யிவளுக்கிப்போதுநோக்கு. நீராடவாராய். ஒட்டேனென்று ப்ரோமத்தா
கொன்னாலும் உபகரணங்களை முன்னிட்டாலும் ப்ரயோஜனமில்லையே, நீவந்தாலிறே ப்ர
ாஜமுள்ளது; ஆனபின்பு, நீராடவரவேணுமென்றபேசுநிக்கிறான். க.

மூ.—கன்றுகளோடச் செலியிற் கட்டெறும்பு பிடித்திட்டால்
தேன்றிக்கேமோகில் வெண்ணெய்திரட்டி விழுங்குமா காண்பன்
நின்றமராமரம் சாய்த்தாய்! நீ பிறந்த திருவோணம்
இன்று நீ ராடவேண்டு மெம்பிரா னோடாதேவராய். உ.

பதவுரை.

—கன்றுகளானவை
— வெருண்டோடும்படி
வியில்— அவற்றின் காதுகளில்
டெறும்பு— கட்டெறும்பை
டத்து இட்டால்— பிடித்து விட்டாயாகில்
ன்றி— ஒன்று போனவழி ஒன்று போகா
மல் சிதறி
மும் ஆகில்— ஒடிப்போய் விடுமானால்
(பிறகு நீ,
வண்ணெய் திரட்டி— வெண்ணெயைத்
திரட்டி

விழுங்கும் ஆ— விழுங்கும்படியை
காண்பன்— காண்பேன்; [காணமாட்டேன்
என்றபடி.]
[கன்றுகள் சிதறி ஒடிப்போனால், பசுக்
கறவாதாகையால் பால் கிடைக்காமற் போக
வே உனக்கு ஜீவநமான வெண்ணெய் குறை
ந்து விடும் என்று கருத்து.]
நின்ற— நெருங்கி நின்ற
மராமரம்— ஸப்தஸால வர்க்குங்களை
சாய்த்தாய்!— முறித்துச் சாய்த்தவனே!
இன்று— இந்நாள்

நீ பிறந்த— நீ அவதரித்த
திரு ஓணம்— சாவண நகத்திற்காண்;
(ஆதலால்,)
நீ நீர் ஆடவேண்டும்— நீ திருமஞ்சனம்
கொண்டருள வேணும்;

எம் பிரான்!— என் நாயனே!
ஓடாதே— (என்னை வஞ்சித்து) ஓடிப்
போகாமல்
வாராய்— வந்தருளவேணும்.

வயா. இரண்டாம்பாட்டு. கன்றித்யாதி. இவளழைக்கச்செய்தேயும் வாராதே, லீலாபரணயின்று கன்றுகள் வெருண்டோடுகிறது காண்கைக்காக அவற்றின் செவியிலே கட்டெறும்புகளைப் பிடித்திட அத்தைக்கண்டு சொல்லுகிறாள்;— கன்றுகள் வெருண்டோடும்படியாக அவற்றின் செவியிலே முறியக்கடிக்கும் கட்டெறும்புகளைப் பிடித்திட்டால். தென்றியித்யாதி. வெருண்டு ஒன்றுபோனவழி ஒன்றுபோகாதே சிதறி, காணவொண்ணாது படி ஓடிப்போய்விடுமாய்க். வெண்ணெய்திரட்டி விழுங்குமாகாண்பன். வெண்ணெயிலுண்டான விருப்பத்தாலே அத்தைத்திரட்டி யிருந்து நீவிழுங்கும்படியைக்காணக்கடவேன். கன்றுண்டானாலன்றோ பசு கறக்கலாவது, பசு கறந்தாலன்றோ பாலுண்டாவது; பாலுண்டாய் வெண்ணெயுண்டாகவேணும், ஆகையால் உன்னுடைய ஜீவநங்கிடாய் குறைப்புகுகிறதென்கை. நின்ற மராமரம் சாய்த்தாய். ‡ ஓராச்சிதனுடைய அதிசங்கையைப் போக்குகைக்காகச் சினைத்தபடி இலக்குக் குறிக்கவொண்ணாதபடி. நெருங்கிநின்ற மராமரங்களை மறுபாடுருவ எய்து சாய்த்தவனே. நீ பிறந்த திருவோண மின்று. நீ அவதரித்த திருவோணநகத்திற்காணியின்று. இதுதான் வைஷ்ணவ நகத்தர மாகையாலும் அவதாராரந்தரங்களிலே இந்த நகத்தாரவய முண்டாகக்கடுகையாலும் தர்மயைக்கயத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறது. நீ நீராடவேண்டும். பிறந்தநாளைக்கும் குளியா திருப்பாருண்டோ; (க) ஸர்வதா நீயின்று திருமஞ்சனஞ்செய்ய வேணுமென்ன; “ மாட்டேன் ” என்று ஓடப்புக்கவாதே எம்பிரானோடாதேவாராய். என்னுடைய நாயனே! ஓடலாகாது காண், வாராயென்கிறாள். உ.

மூ.—பேய்ச்சிமுலையுண்ணக்கண்டு பின்னையு நில்லாதென்னெஞ்சம்

ஆய்ச்சியசெல்லாருங் கூடியழைக்கவு நான்முலைதந்தேன்
காய்ச்சின நீரோடு நெல்லிக் கடாசத்திற் பூரித்துவைத்தேன்
வாய்த்த புகழ்மணிவண்ணா! மஞ்சனமாட நீவாராய். ந.

பதவுரை.

பேய்ச்சி— பூதநையின்
முலை— முலைப்பாலை
உண்ண— அவள் மாளும்படி நீ அமுது
செய்யாநிற்க
கண்டு பின்னையும்— கண்டபின்பும்
என் நெஞ்சம்— என் நெஞ்சானது
நில்லாது— (உன்னிடத்தில் ப்ரீதியாலே)
தரிக்கமாட்டாமல்

ஆய்ச்சியர் எல்லாரும்— இடைச்சிக் கொல்
லாருமும்
கூடி— ஒன்று சேர்ந்து
அழைக்கவும்— (“ அவன் பூதநையின் முலை
புண்ட போதைச் செய்தி கண்டாநி
யாயோ? நீயுமவனுக்கு முலைகொடு
க்கப் புகுகிறாயே ” என்று-பயந்து)
என்னை அழையாநிற்கச்செய்தேயும்

முலைதந்தேன் நான்— உனக்கு அஞ்சாமல்
முலை கொடுத்த நான்;
நெல்லியொடு— நெல்லியோடே
காய்ச்சின— காய்ச்சின
நீர்— தீர்த்தத்தை
கடாரத்தில்— திருமஞ்சனத் தாழியிலே
பூரித்து வைத்தேன்— நிறைத்துவைத்தேன்;

வாய்த்தபுகழ்— நல்லயசஸ்ஸை யுடையனாய்
மணி வண்ணா!— நீலமணி போன்ற வர்
ணத்தை யுடையனான கண்ணனே!
மஞ்சனம் ஆட— (புழுதிமுதலியவை போம்
படி) நீராட
நீ வாராய்.

வ்யா. முன்றும்பாட்டு. பேய்ச்சியித்யாதி. “ வஞ்சனையால்வந்த பேய்ச்சி ” என்
கிறபடியே- தன்வடிவை மறைத்து என்வடிவைக்கொண்டிவந்த பேய்ச்சியுடைய முலையை
அவள் முடியும்படி யுண்டமைகண்டிருக்கச்செய்தே. பின்னையும் நீல்லாதேன் னெஞ்சம். இத்
தைக்கண்டால் அஞ்சியோடவேண்டியிருக்க, பின்னையும் என்னுடைய நெஞ்சானது உன்
பக்கல் ஸ்நேஹமடியாக (க) தரிக்கமாட்டாதே. ஆய்ச்சியரெல்லாருங் கூடியழைக்கவும். பேய்
ச்சி பட்டுக்கிடக்கிறபடியையும் நீ அவள்மேலே யிருந்து முலையுண்கிறபடியையும் கண்டு,
இடைச்சிகளெல்லாரும் (உ) பீதைகளாய்க் கூப்பிடச்செய்தேயும் நானஞ்சாமல்வந்து உன்னை
யெடுத்து முலையைத்தந்தேன். இப்படியன்றோ எனக்கு உன்பக்கலுண்டான ஸ்நேஹம்; ஆன
பின்பு நான்சொன்னது செய்யவேணும் காணென்கை. காய்ச்சினநீரித்யாதி. உன்னுடைய
திருமேனிக்கதுகுணமாக நெல்லியோடே காய்ச்சின திருமஞ்சனத்தைக் கடாரத்திலேபூரித்து
வைத்தேன். வாய்த்தவித்யாதி. பேய்ச்சியுடைய வஞ்சனையிலே அகப்படாதே அவளை நிர
ஸித்து உன்னையோக்கித் தருகையாலே நன்றான புகழையுடையனாய், அதுபவிப்பார்க்கு ஆக
ர்ஷகமாம்படி. நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுமுடையவனே. மஞ்சனமாட நீவாராய். மாணிக்கத்
துக்கு மாசேறினாற்போலே உன் திருமேனியில் வந்தேறியான புழுதி முதலானவை போம்
படி. திருமஞ்சனம் செய்யவரவேணும். ந..

மு.—கஞ்சன் புணர்ப்பினில்வந்த கடியசகடமுதைத்து

வஞ்சகப்பேய் மகஞ்ச வாய்முலைவைத்த பிரானே!

மஞ்சளும் செங்கழுநீரின் வாசிகையு நாறுசாந்தும்

அஞ்சனமுங் கொண்டுவைத்தே னழகனே! நீராடவாராய் ச.

பதவுரை.

கஞ்சன்— கம்ஸனுடைய

புணர்ப்பினில் வந்த— ப்ரேரணையினால் வந்த

கடிய— க்ருரமான

சகடம்— சகடாஸுரனை

உதைத்து— திருவடிகளால் முறித்து

வஞ்சகம்— வஞ்சனையையுடைய

பேய் மகள்— பூதநையானவள்

துஞ்ச— மாண்டுபோம்படி.

முலை— அவள் முலையில்

வாய் வைத்த— வாய் வைத்தமுது செய்த

பிரானே!— நாயனே!

மஞ்சளும்— மஞ்சள் காப்பும்

செம் கழுநீரின் வாசிகையும் — செங்கழு.

நீர்மாலையும்

நாறு— கஸ்தூரி, பனி நீர் முதலியவற்றால்

பரிமளியாநின்ற

சாந்தும்— (கலவைச்) சந்திரமும்

அஞ்சனமும்— (திருக்கண்களுக்குச் சாத்த)

அஞ்சனமும்

கொண்டு வைத்தேன்— ஸம்பாதித்துவைத்

திருக்கிறேன்;

(ஆதலால்,)

அழகனே!— அழகையுடைய கண்ணனே!

நீராடவாராய்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. கஞ்சனித்யாதி. கம்ஸப்ரேரிதனாய்வந்த அதிக்ரூணன சகடாஸுரனை, முலைவரவு தாழ்த்துச்சீறி நிமிர்த்த திருவடிகளாலே கலக்கழியும்படி யுதைத்து. வஞ்சகமித்யாதி. தாய்வடிவுகொண்டுவந்த வஞ்சகியான பேய்ச்சி முடியும்படியாக அவள் முலையிலே உன் திருப்பவளத்தைவைத்து உண்ட வுபகாரகனுனவனே. சகடாஸுரன் கையிலும் பூதநைகையிலும் அகப்படாமல் உன்னை நோக்கித்தந்த வுபகாரகனுனவனன் றோவென்கை. மஞ்சளமித்யாதி. உன் திருமேனிக்கு நிறம்பெறச் சாத்துகைக் கீடான மஞ்சளும், உன் திருமுடிக்கலங்காரமாகச் சாத்தத்தக்க செங்கழுநீர் வாசிகையும், உன் திருமேனிக்கதுருணமாம்படி ஆறிக்குளிர்த்து மணத்திருக்கிற சாந்தும், உன்னுடைய திருக்கண்களுக்குச் சாத்துகைக்கீடான அஞ்சநமும் கொண்டுவந்து வைத்தேன். அழகனே நீராடவாராய் இவையெல்லாம் மிகையாம்படியான வழகையுடையவனே! உன்னமுதூ தோன்றும்படி திருமஞ்சளம் செய்ய வரவேணும். ச.

மு.—அப்பங்கலந்த சிற்றுண்டி யக்காரம் பாலிற்கலந்து
சொப்படநான் சுட்டுவைத்தேன் தின்னலுறுதியேனம்பி!
செப்பிள மென்முலையார்கள் சிறுபுறம்பேசிச் சிரிப்பர்
சொப்பட நீராடவேண்டுஞ் சோத்தம்பிரா னிங்கேவாராய். ரு.

பதவுரை.

நம்பி!— பூர்ணனுனவனே!
நான்— தாயான நான்
அப்பம் கலந்த— அப்பத்தோடே சேர்ந்த
சிறு உண்டி— சிற்றுண்டியை
பாலில்— பாலிலே
அக்காரம் கலந்து— நீ கருப்புக்கட்டியை இட்
டுப் பிசைந்து
சொப்பட— நன்றாக
சுட்டுவைத்தேன்— பக்வமாக்கி வைத்தேன்;
தின்னல் உறுதியேல் — அவற்றை அமுது
செய்ய விருப்புற்றிருந்தாயாகில்
சொப்பட— நன்றாக
நீர் ஆடவேண்டும்— திருமஞ்சளம் கொண்
டருள் வேணும்;

(நீ நீராடா திருந்தால்,)
செப்பு— செப்புப்போன்ற ஸந்தி வேசத்தை
யுடைத்தாய்
இள— இளையதாய்
மெல்— ம்ரதுவான
முலையார்கள்— முலையை யுடையவர்கள்
சிறு — தோற்றின நிசபாஷிதங்களை
புறம்பேசி— காணாதவிடங்களிலே சொல்லி
சிரிப்பர்— பரிஹஸிபா நிற்பர்கள்;
பிரான்!— நாயனே!
சோத்தம்— உன்னைத் தொழுகிறேன்;
இங்கேவாராய்— (அவர்கள் பரிஹாஸத்
துக் கிடமலும்படி) இங்கே வரவேணும்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. அப்பமித்யாதி. அப்பத்தையும் அத்தோடே சேர்ந்த சிற்றுண்டியாகிற அபூப விசேஷத்தையும். அக்காரம் பாலில்கலந்து. பாலிலே நீகருப்புக்கட்டியையிட்டுப் பிசைந்து. சொப்படவித்யாதி. நன்றாக நான் சுட்டுவைத்தேன். சொப்பட - நன்றாக. தின்னலுறுதியேல் நம்பி. பிள்ளைத்தனத்தில் பூர்த்தியை யுடையவனே! அமுது செய்யவேணுமென்று அதிலே உற்றிருந்தாயாகில், நீராடவேண்டுமென்று மேலே அந்வயம். செப்புப்போலே யிருக்கிற ஸந்திவேசத்தையுடைத்தாய் இளையதாய் ம்ரதுவாயிருக்கிற முலை

யையுடையவர்கள். சிறுபுறம் பேச்சிச்சிறிப்பர். நீ நீராடாமலிருக்கிற வடிவைக்கண்டால் தோற்றின புன்மைகளைக் காணாதவிடங்களிலே சொல்லிச் சிபியாநிற்பர்கள். சிறுமை - புன்மை. புறம்பேசுகையாவது - காணாதவிடத்தே சொல்லுகை. சொப்பாட நீராடவேண்டும். அதுக்கிடமறும்படியாகவும் நன்றாக நீராடவேணும்மென்ன; அவ்வளவிலும் அவன்வாராமையாலே சோத்தம்பிராணிங்கேவாராய். பிரானே! உண்ணத்தொழுகிறேன், இங்கே வாராயென்று அழைக்கிறான். ௫.

மு.—எண்ணெய்க்குடத்தையுருட்டி யினம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பிக்
கண்ணைப்புரட்டி விழித்துக் கழகண்டு செய்யும்பிரானே!
உண்ணக்கனிகடருவ னெலிகடலோத நீர்போலே
வண்ணமழகியநம்பி! மஞ்சனமாட நீ வாராய் கா.

பதவுரை.

எண்ணெய்க்குடத்தை-எண்ணெய்க்குடத்தை
உருட்டி— உருட்டியும்
இள பிள்ளை— (நூங்குகிற) சிறுப் பிள்ளையை
கிள்ளி எழுப்பி— விரிட்டுக் கூப்பிடும்படி.
யாகக் கிள்ளி எழுந்திருக்கச் செய்தும்
கண்ணை— கண் இமையை
புரட்டி விழித்து— அகவாய் புறவாயாகப்
புரட்டி விழித்து [அப்பூச்சி காட்டி
என்றபடி.]
கழகண்டு— இப்படி பொறுக்க முடியாத
தீம்புகளை
செய்யும்— செய்யா நின்ற

பிரானே!— ஸ்வதந்தரனே!
உண்ண— நீ புஜிக்கும்படி
கனிகள் தருவன்— பழங்கள் கொடுப்பேன்;
(ஆனபின்பு,)
சூலி— கோஷியா நின்ற
கடல்— ஸமுத்ரத்தின்
இதம்— திரைக் கிளப்பத்தையுடைய
நீர்போலே— ஜலம்போலே
அழகிய வண்ணம் — அழகிய நிறத்தை
யுடைய
நம்பி!— பூர்ணனே!
மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. எண்ணெயித்யாதி. அகத்திலுள்ளா ரெல்லாரும் அந்யபர
ராம்படியாக எண்ணெய்க்குடத்தை யுருட்டி. அத்தை யிறைப்பார் வழிப்பாராய்க்கொண்டு
வ்யாகுலப்படாநிற்கச்செய்தே; இளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பி. அத்தைவிட்டிங்கே யோடிவர
வேண்டும்படி-கிடந்துறங்குகிற சிறுப்பிள்ளையைத் தேளெறிந்தாற்போலே விரிட்டுக்கூப்பிடும்
படியாகக் கிள்ளியெழுப்பி. கண்ணைப்புரட்டிவிழித்து. அருகுநின்றவர்கள் முகத்திலே “அப்
பூச்சி” என்று கண்ணினிமையை அகவாய் புறவாயாகப்புரட்டி விழித்து. கழகண்டு செய்யும்
பிரானே. இப்படி நுஸ்ஸஹமான தீம்புகளைச் செய்யும் ஸ்வதந்தரனாவனே. ஒருத்தர்
கையிலும் அடங்காதான யிராநின்றையே யானாலும், நான் இப்போது சொல்லிற்றுச் செய்ய
வேணுங்காணென்று கருத்து. உண்ணக்கனிகள் தருவன். நீ விரும்பி யமுது செய்யும்படி
நாவல்பழம் முதலான பழங்களைத்தருவேன். ஒலிகடலித்யாதி. கோஷிக்கிறகடலின் திரை
க்கிளப்பத்தை யுடைத்தான ஜலம்போலே திருமேனியின் நிறமழகிய நம்பி!. மஞ்சனமாட
நீ வாராய். உன் திருமேனியில் அழகு தோன்றுமபடி திருமஞ்சனமாட நீ வரவேணும்...க

மு.—கறந்தநம்பாலுந்தயிருங் கடைந்துறிமேல் வைத்தவேண்ணெய்
பிறந்ததுவேமுதலாகப் பெற்றறியே னெம்பிரானே!
சிறந்தநற்றா யலர்தூற்று மென்பதனாற் பிறர்முன்னே
மறந்து முசையாடமாட்டேன் மஞ்சனமாட நீ வாராய். எ..

பதவுரை.

என்பிரானே!— என் நாயனே!
பிறந்தது முதலாக — நீ பிறந்தவன்று
தொடங்கி
கறந்த— ப்ராப்தகாலங்களில் கறக்கப்பட்ட
நல் பாலும்— நல்ல பாலையும்
தயிரும்— தயிரையும்
கடைந்து— கடைந்து
உறி மேல் வைத்த — உறி மேல் வைக்கப்
பட்ட
வேண்ணெய்— வெண்ணெயையும்
பெற்று அறியேன்— நான் பெற்றதேயில்லை;

சிறந்த நல்தாய்— “ பிள்ளைமேல் சூற்ற முண்
டானாலும் மறைக்கக் கடவ மிக்க
ப்ரீதியை யுடைய தாயானவள்
அலர் தூற்றும்— பழி தூற்றா நின்றாள்”
என்பதனால்— என்று உலகத்தார் சொல்லு!
மத்தைப்பற்ற
பிறர் முன்னே— அயலார் முன்பு
மறந்தும்— ஞாபகம் தப்பியும் கூட
உசையாட மாட்டேன்— வாய்விடமாட்டேன்;
மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. கறந்தவித்யாதி. ப்ராப்தகாலங்களிலே கறந்த நல்லபாலும்..
நன்மையாவது - நாயுழியும் உழுக்குநெய்போருகை. தயிரும். அந்தப்பாலிலேயுறைந்ததயிரும்..
கடைந்துறிமேல் வைத்தவேண்ணெய். அப்படி யிருந்துள்ள தயிரைக் கடைந்து தாழியிலே
சேர்த்து உறிமேலேவைத்த வெண்ணெயும். பிறந்ததித்யாதி. நீபிறந்தவன்றுதொடங்கி, என்
நாயனே! இவை நான் பெற்றறியேன். சிறந்தவித்யாதி. சூற்ற முண்டானாலும் மறைக்கக்
கடவ மிகவும் ஸ்நேஹிரியான தாயானவள்தான் பழிதூற்றுகின்றாளென்று லோகம்சொல்லு!
மத்தைப்பற்ற அந்நருடையமுன்பு அபுத்தியூர்வகமாகவும் வாய்விடமாட்டேன். மஞ்சன
மாடீவாராய். இப்படி உனக்கு ஸ்நேஹிரியான வெனக்கு ப்ரியமாக நீ மஞ்சனமாட வர
வேணும். எ..

மு.—கன்றினை வாலோலைகட்டிக் கனிகளுதிரவேறிந்து
பின்றுடர்ந்தோடியோர் பாம்பைப் பிடித்துக்கொண் டாட்டினாய்போலும்.
நின்றிறத்தேனல்லே னம்பி! நீபிறந்த திருநன்னாள்.
நன்று நீ நீராடவேண்டும் நாரணுவோடாதேவாராய். அ.

பதவுரை.

கன்றினை— ஒரு கன்றை
வால் ஒலை கட்டி— வாவில் ஒலையைக்கட்டி
கனிகள் உதிர எறிந்து— பழங்கள் உதி
ரும்படி மரத்தின்மேல் வீசியெறிந்து
பின் தொடர்ந்து— பின்னே தொடர்ந்து

ஒடி— ஒடிச்சென்று
ஓர் பாம்பை— ஒரு பாம்பை
பிடித்துக் கொண்டு— பிடித்துக் கொண்டு
ஆட்டினாய் போலும்— ஆட்டினாயோதான்
நம்பி!— திம்பில் கைதேறினவனே!

நின் திறத்தேன் அல்லேன்— உன் படி
கொன்றும் நானறியேன்; (ஆதலால்,)
நீ பிறந்த— நீ அவதரித்த நீ நன்றாக
நல்— விலக்ஷணமான நீராடவேண்டும்;
திரு நாள்— திரு நகத்திற்காண் இன்று; நாரண!— நாராயணனே!
ஓடாது வாராய்— ஓடாமல் வந்தருளாய்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. கன்றினையித்யாதி. கன்றுகள் மேய்க்கப்போனவிடத்தே வெருண்டு துள்ளியோடுமது காண்கைக்காக ஒருகன்றை வாலிலே ஓலையைக்கட்டி, உன்னை நலிகைக்காகக் கன்றுகளின் நடுவே கலகிவந்து நின்றதோர் ஆஸூரமானகன்றைக்குணிலாகக்கொண்டு ஆஸூரமான வினாவினுடைய பழங்கள் உதிரவெறிந்து. பின்னித்யாதி. அதுக்குப் பின்பாக வொடிச்சென்று ஒருபாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆட்டினாயோதான். நீ யிப்போது செய்கிற தீம்பால் அவையும் செய்தாயாக நான் கேட்டதுங்குடும்பிறே. துடர்ந்தென்றது - (க) கதிவாசிபாய், சென்றென்றபடி. நின்னித்யாதி. உன்படிகளெனக்கொன்றும் தெரிகிறதில்லை. அதுகிடக்கிடு. நீபிறந்த திருநன்னாள். நீ யவதரித்த விலக்ஷணமான திரு நகத்திற்காணின்னு. நன்று நீ நீராடவேண்டும். நன்றாக நீ திருமஞ்சநம் செய்யவேணும். ஒருநாளும் நீராடாதாரும் பிறந்தநாளில் நீராடாதாரில்லையிறே. நாரண வோடாதேவாராய். ஸர்வாத்மாக்களோடும் ஒழிக்கவொழியாத ஸம்பந்தத்தை யுடையவனே! என்னுடைய சொல்லை மறுத்து ஓடலாகாதுகாண், வாராய். அ

மு.—பூணித்தொழுவினிற்புக்குப் புழுதியனைந்த பொன்மேனி
காணப்பேரிது முகப்ப னுகிவங்கண்டார் பழிப்பர்
நாணெத்தனையுமில்லாதாய்! நற்பின்னை காணற்சிரிக்கும்
மாணிக்கமே! என்மணியே! மஞ்சனமாட நீவாராய். க.

பதவுரை.

பூணித் தொழுவினில்— பசுக்களையடைத்துத் திறந்து விடும் தொழுவினிலே
புக்கு— ப்ரவேசித்து
புழுதி அனைந்த— புழுதியை அனைந்த
பொன் மேனி— பொன் போன்ற திருமேனியை
காண— காண்கைக்கு
பெரிதும்— மிகவும்
உகப்பன்— விரும்பியிருப்பேன்;
ஆகிலும்— நானுகந் திருந்தாலும்
கண்டார்— உன்னைப் பார்த்தவர்கள்
பழிப்பர்— (“ ஒருத்தியிள்ளை பெற்று வளர்த்தபடியென்.” என்று) ஏசுவர்கள்; எத்தனையும்— சற்றேனும் [துளிகட] நாண் இலாதாய்!— வெட்க மில்லாதவனே! நற்பின்னை— நற்பின்னை யானவள் காணில்— உன் உடம்பைக் கண்டாளாகில் சிரிக்கும்— சிரியாநிற்கும்;
(ஆதலால்,)
என்— எனக்கு
மாணிக்கமே!— மாணிக்கம்போன்றவனே!
மணியே!— மணிபோன்றவனே!
மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. பூணியித்யாதி. பசுக்களையடைத்துத் திறந்துவிடும் தொழுவினிலேபுக்கு. ஜாத்யுகிதமாகத் தொழுக்களிலே புருந்து விளையாடாநிற்குமிதே. புழுதி

யனெந்த பொன்மேனி. பால்பாதுகுணமாகப் புழுதியையிருந்தனைகையாலே, அது திருமேனியெங்கும் வியாப்தமானாலும் பொன்னுக்குப் புழுதியேறினாற்போலே யிருக்கும்படியைப் பற்றச்சொல்லுகிறது. காணப்பெரிதுமுகப்பன். நீராட்டிக்காண்பதிலும் (க) முக்தபாவம் கோற்றுக்கையாலே, இப்படி யிருக்கிற வுன்திருமேனியைக் காண்கைக்கு மிகவும் விரும்பி யிருப்பன். ஆகிலும் கண்டார் பழிப்பர். நானுகந்திருந்தாலும் உன்னைக்கண்டவர்கள் “ஒருந் தி பிள்ளை பெற்று வளர்த்தபடி யென்!” என்று ஏசுவர்கள். நானெத்தனையுமிலாதாய், ஏகதேச சமும் லஜ்ஜையிலலாதவனே. நற்பின்னைகாணிற் சிரிக்கும். நீ புழுதியும் உடம்புமாயிருக்கிற படியை நற்பின்னை காணுமாகில் மைத்துனமையாலே சிரிக்கும். நாட்டார் பழிக்கு அஞ்சுகிறமாத்ரமோ, நற்பின்னை சிரிப்புக்கு லஜ்ஜிக்கவேண்டாவோ. நீ அதுசெய்யாதொழிகிறது. நீர்லஜ்ஜைகையாலிறையென்று கருத்து. மாணிக்கமேயென்மணியே. வடிவழகுக்கு ஒன்றே உபமாநமாவதொன்றில்லாமையாலே அங்குமிங்கும் கதிர் பொறுக்குகிறாள். மாணிக்கம் போலேயும் மாகதம்போலேயு மிருக்கிற வடிவழகை யுடையவனே யென்னை. மஞ்சனமாட நீ வாராய். இப்படி யிருக்கிற வுன்திருமேனியில் வந்தேறியான அழுக்குக் கழிந்து விளங்குடம் படி திருமஞ்சனமாட வரவேணும்.

அ. சிகமத்தில்- இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித்தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—கார்மலிமேனிரிந்துக் கண்ணபிரானையுகந்து
வார்மலிகொங்கையகோதை மஞ்சனமாட்டியவாற்றைப்
பார்மலிதோல்புதுவைக்கோன் பட்டர்பிரான் சொன்னபாடல்
சீர்மலிசெந்தமிழ்வல்லார் தீவினையாதுமில்லே. ௨.

பதவுரை.

கார்— நீர் கொண்டெழுந்த காளமேகத்திற் காட்டில்	பார் மலி— பூமியி லடங்காத ஏற்றத்தை யுடையதாய்
மலி— மிகுத்திருந்துள்ள	தொல்— பராசீரமான
மேனி நிறம்— திருமேனி நிறத்தை யுடை யன	புதுவை— புனீ வில்லிபுத்தூருக்கு
கண்ண பிரானே— கண்ண பிரானே	கோன்— நிர்வாஹகரான்
உகந்து— ஆதரித்து	பட்டர் பிரான்— பெரியாழ்வார்
வார் மலி கொங்கை— கச்சி லடங்காமல்	சொன்ன— அருளிச்செய்ததாய்
விம்மும்படியான முலையையுடைய	சீர் மலி— லக்ஷணங்களமைந்ததாய்
அசோதை— யசோதைபானவள்	செம் தமிழ்— செந்தமிழா யிருந்துள்ள
மஞ்சனம் ஆட்டிய— நீராட்டின	பாடல்— (இப்)பாடலை
ஆற்றை— பரகாரத்தை	வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்
	தீவினை யாதும் இலர்— தீவினை யொன்று மில்லாதவர்கள்.

வ்யா. கார்மலிமேனிரிந்து. நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகத்திற்காட்டில் மிகுத்திருந்துள்ள திருமேனி நிறத்தையுடைய. கண்ணபிரானையுகந்து. ஆச்சரிதர்க்கு ஸுலபனுமாய் உபகாரகனுமானவனை ஆதரித்துக்கொண்டு. வார்மலியித்யாதி. கச்சி லடங்காமல்.

(க) 3-ஹாவம்.

1 (பா) “ நிறத்தென் கண்ணபிரானே.”

விம்முப்படியான முலைபையுடைய யசோதைப்பிராட்டி-மஞ்சநமாட்டின ப்ரகாரத்தை. பார்மலி யித்பாதி. பூமியிலடங்காத ஏற்றத்தையுடைத்தாய்ப் பழையதாயிருந்துள்ள திருப்புது வைக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த. சீர்மலிசெந்தமிழ்வல்லார். சீர்மலிகை யாவது- சப்தலக்ஷணங்களில் குறைவற்றிருக்கையாலே அழகுமிக்கிருக்கை. அன்றிக்கே, பகவத்குணங்களால் நிறைந்திருக்கிற வென்னுதல். செந்தமிழ். ஆர்ஜவயுத்தமான் தமிழ். அதாவது- சப்தத்தினுடைய ப்ரஸந்தையாலே உள்ளில் கிடக்கிற அர்த்தம் தானே ப்ரகாசிக் கும்படி யிருக்கை. பாடல். பாட்டுக்கள், வல்லார். இவற்றை ஸாபிப்ராயமாகவல்லவர்கள். தீவினையாதுமில்லே. தீவினையொன்று மில்லாதவராவர். அவர்களுக்கு ஒரு துஷ்கர்மங்களுமி ல்லை யென்கை.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—வேண்ணெய் கன்று பேய்ச்சி கஞ்ச னப்ப மெண்ணெய்
கறந்த கன்றினே பூணி கார் பின்னை.

—(*)—

ஆ - திருமொழி, கரு - க்கு, பாட்டு - கசக.

அ. “ எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாளே ” என்கிறபடியே அவதார ஸமயமே தொடங்கி இவ்வவதாரசேஷ்டித ரஸமெல்லாம் தானே முற்றுட்டாக வதுபவித்த யசோதைப்பிராட்டி, அவனுடைய அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த பால்பாறுகுண மாக அவள் அவனை “ மஞ்சநமாடவாராய் ” என்று அர்த்தித்து, அவன் அதுக்கிசையா மையாலே அநேக ப்ரகாரேண அதுஸரித்து உடன்படுத்தி மஞ்சநமாட்டித் தலைக்கட்டின வந்ததாம், அவனுக்குத் திருக்குழல்வாருவதாக உத்யோகித்து அவன் பிணங்கியோடாமல் இசைந்து நிற்கைக்காக, லோகத்தில் சிறுப்பிள்ளைகளைக் குழல்வாருவார், அவர்களை வசப் படுத்துகைக்காக மருட்டிச் சொல்லுமபோலே, இவனுடைய பால்பாறுகுணமாக “ அக் காக்காய் குழல்வாரவா ” என்று பலகாலு மிவன் செவிகேட்கச் சொல்லிச் சீராட்டிக்கொ ண்டிருந்து திருக்குழல்வாரின ப்ரகாரத்தையும் தாமதுபவிக்க வாகைப்பட்டு, பாவநாப்ரகர் ஷத்தாலே ததவஸ்த்தாபந்ராயக்கொண்டு, தத்காலம்போலே தாம் அவனைக்குறித்து அப்பா ஈரங்களைச் சொல்லி, திருக்குழல் வாருகையாகிற ரஸத்தை யதுபவிக்கிறார். ... *

மூ.—பின்னைமணளைப் பேரிற்கிடந்தானே

முன்னையமரர் முதற்றனி வித்தினே

என்னையுமெங்கள் குடிமுழுதாட்கொண்ட

மன்னனைவந்து குழல்வாராயக் காக்காய்

மாதவன்றன்குழல் வாராயக்காக்காய். க.

பதவுரை.

பின்னை— நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு
மணளை— வல்லபனாப்

பேரில்— “ திருப்பேர் ” என்னும் இவ்வ
தேசத்தில்

கிடந்தானை— பள்ளிகொண்டருளினவனுப்
முன்னை அமரர்— நித்ய ஸூரிகளுக்கு
முதல்— தலைவனுய்
தனி வித்தினை— அத்விதீபகாரண பூதனுய்
என்னையும்— என்னையும்
எங்கள் குடிமுழுது— * ஏழாட்காலும் பழிப்
பில்லாத எங்கள் குடியி லுள்ளாரெல்லாரை
யும்

ஆள் கொண்ட— அடிமை கொண்ட
மன்னனை— ராஜாவானவனை
வந்து— அருகே வந்து

‡ குழல்வாராய் அக்காக்காய்;

மாதவன் தன்— ஸ்ரியஃ பதியான வனுக்கு
‡ குழல்வாராய் அக்காக்காய்.

‡ இது சிறுப் பிள்ளைகளைக் குழல் வாராவார்
சீராட்டாகச் சொல்லுகிற பாசரம். பேலில் “ உற்
றன பேசு நீ யோடித்திரியாதே ” என்று, “ பின்
டத் திரளையும் பேய்க்கிட்ட நீச்சோறு முண்டற்கு
வேண்டி நீ யோடித் திரியாதே ” என்று மருவிக்
செய்த மையால் காதத்தை நோக்கிச் சொல்லும் பாசர
மென்று கொள்ளவேண்டும். “ அக்காக்காய் ” என்
பது வ்யாவஹாரிகச் சொல்லு.

வ்யா. முதற்பாட்டு. பின்னைமனானை. நற்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனான
வனை. இவ்வவதாரத்துக்கு ப்ரதாரமஹிஷி பிவளிதே. மேன்மைக்கு ஸ்ரியஃபதியென் னுமா
போலேயிதே நீர்மைக்கு இவனுக்கு வல்லபனென்கிறதும். பேரில் கிடந்தானை. அதுக்குமேலே
ஒரு நீர்மையிதேயிது. அவதார ஸௌலப்பம் போலன்றிதே அர்ச்சாவதார ஸௌ
லப்பம். “ கொம்பினார் பின்னை கோலங்குதிதற்கேறுகொன்றான் - தென்திருப்பேருள்
மேஷு மெம்பிரான் ” என்கையாலே - பின்னைக்கு மனானானதுக்கும் பேரில்கிடந்தானைக்கு
மொரு சேர்த்தியுண்டிதே. நற்பின்னைப்பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்து, பின்பு அவனோ
டேகூடவந்து கண்வளர்ந்தருளிற்றுத் திருப்பேரிலேபோலே காணும். முன்னையமாரி த்யாதி.
கிழ்ச்சொன்ன நீர்மைக்கெதிர்த்தட்டான மேன்மையைச்சொல்லுகிறது. (க) “ யத்ரு வ லுமெ-
வாயுபுலஹி லெவாரி ” என்கிறபடியே பகவதபவத்துக்கு முற்பாடான நித்யஸூ-
ரிகளுக்கு சேஷித்வேதப்ரதாரனுய் அவர்களுடைய ஸத்தாதிகளுக்கும் (உ) தாரகாதிகளுக்கும்
தானே ஹேதுவானவனை. என்னையுமித்யாதி. தன்னைப் பரிந்தன்றி உனனாகாதவென்னை
யும் * ஏழாட்காலும் பழிப்பில்லாத எங்கள் குடியி லுள்ளாரெல்லாரையும் ஸ்வரூபா நுரூபமான
வடிமைபைக்கொண்ட. மன்னனை. ராஜாவானவனை. வந்து குழல்வாராயக்காக்காய். இது சிறுப்
பிள்ளைகளைக் குழல்வாராவார் சீராட்டாகச் சொல்லும் பாசரம். மாதவனித்யாதி. நீர்மைக்குப்
பின்னைமனானானைற்போலே, மேன்மைக்கு ஸ்ரியஃபதியானவனுடைய குழல்வாராய் வந்தக்
காக்காய்.

மூ.—டேயின்முலையுண்ட பிள்ளையிவன் முன்னம்

மாயச்சகடு மருது மிறத்தவன்

காயாமலர் வண்ணன் கண்ணன் கருங்குழல்

நாய்தாகவந்து குழல்வாராயக் காக்காய்

தாமணிவண்ணன் குழல்வாராயக் காக்காய். உ.

பதவுரை.

இவன்— இச்சிறுப் பிள்ளையானவன்
முன்னம்— முன்பு

பேரின்— பூதநையின்
முலை— முலைப்பாலை

(க) “ யத்ரபூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவாரி. ” (உ) யாரகாதி.

உண்ட— அமுது செய்து
பிள்ளை— பிள்ளைகான்;
மாயம்— கர்த்தரிமமான்
சகலம்— சகலத்தையும்
மருதும்— யமளார் ஜுநங்கனாகிற இரட்டை
மருத மாத்நையும்
இறுத்தவன்— முறித்துப் பொகட்டவன்
கான்;
காயா மலர்— காயாம் பூப்போன்ற

வண்ணன்— திருநிறத்தையுடையவன்கான்;
கண்ணன் — (இப்படியிரா நின்ற) கண்ண
னுடைய
கரு குழல்— கறுத்திரா நின்ற திருக்குழலை
தூய்தாக— நன்றாக
வந்துகுழல் வாராய் அக்காக்காய்;
தூ மணி— பழிப்பற்ற நீலமணி போன்ற
வண்ணன்— திருநிறத்தையுடைய வனுடைய
குழல்வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. பேயின்முலையுண்ட பிள்ளையின்முன்னம். முன்னம் தாய் வடிவாகொண்டிருந்த பூதநையுடைய முலையை, தாய்முலையுண்ணுமாபோலே யிருந்துண்ட (க) முக்தனிவன். இவனுக்குப் பிள்ளைத்தனத்தில் புரையில்லையாகில் அவன் முடிந்தபடியென் னென்னில்; பரதிகூலித்துக் கிட்டினார் முடியக்கடவ வஸ்து ஸ்வபாவத்தாலே முடிந்த வித் தனை. மாயச்சகலமருது பிறுத்துவன். அதுக்குப் பின்பு, கண்வளர்ந்தருளா நிற்கச்செய்தே அபுஸா வில்டமாய் நலியவந்த கர்த்தரிமமான் சகலத்தையும், தவழ்ந்து போகா நிற்கச் செய்தே நடுவே நலிவதாகின்ற யமளார்ஜுநங்கனையும் காலாலும் துடையாலும் தள்ளி முறித்துப் பொகட்டவன். காயாமலர்வண்ணன். ஆத்மகுணங்கள் மிகையாம்படி அப்போ தலர்ந்த செவ்விக்காயாம் பூப்போலையாய், அதுகூலரை எழுத்திடு வித்துக் கொள்ளும் வடி வழகு படைத்தவன். கண்ணன். வீரபருணாலும் விடவொண்ணாத ஸ்ரெளலப்பத்தை யுடையவன். கருங்குழல். குழலுக்கு ஒரு போலி காணாமையாலே வெறும் கருங்குழ லென்கிறார். தூய்தாகவந்து குழல்வாராய். நன்றாகவந்து குழல்வாராய். தூய்தாக வாரு கையாவது - அலகலகாய்ச் செப்பம் கிடக்கும்படி வாருகை. தூமணிவண்ணன். பழிப் பற்ற நீலத்தன் போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன். காயாம் பூப்போலே போது செய் யாதே ஒரு படிப்பட்டிருக்கும் நீலத்தன் போன்ற வடிவழகையுடையவனென்கை. ... உ.

மு.—திண்ணக் கலத்துத் திரையுறி மேல் வைத்த
வெண்ணெய் விழுங்கி விரையறுங்கிடும்
அண்ணலமர் பெருமான யாயர்தம்
கண்ணனைவந்து குழல்வாரா யக்காக்காய்
கார்புகில்வண்ணன் குழல்வாரா யக்காக்காய். ந.

புதுவரை.

திண்ணம்— திண்ணிதான்
கலத்து—கலத்திலே
திரை— கயிறுகளால் பின்னப்பட்டுப் பெரி
தாயிருந்துள்ள
உறிமேல்— உறியில்
வைத்து— பதரப்படுத்தி வைக்கப்பட்ட

வெண்ணெய்— வெண்ணெயை.
விழுங்கி— விழுங்கி
விரையன்— கடுக ஓடிவந்து
உறங்கிடும்— உறங்குவான்போல் கிடக்கு
மவனாய்
அண்ணல்— ஸர்வஸ்வாமியாய்

அமரர் பெருமானே— நித்யஸூரி நாதனாய்
ஆயர்தம்— இடையர்களுக்கு
கண்ணனை— கண்ணன வனுடைய
குழல் வந்து வாராய் அக்காக்காய்;

கார்முகில்— நிலமேகம் போன்ற
வண்ணன்— வடிவையுடைய வனுடைய
குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. திண்ணக்கலத்து. சிக்கென்ற கலத்திலே. கோல்களாலே மாறியடித்தாலும் ஈடுபடாத கலமென்கை. திரையுறிமேல்வைத்த. பெரிய வறிமேலே வைத்த. திரையுறியாவது - கயிற்றுப் பின்னலாகக் கொண்டு சமைத்த பெரியவறி. வெண்ணெய் விழுங்கி. இப்படி சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை வைத்தகுறியழியாமல் “தைவம் கொண்டதோ” என்னும்படி விழுங்கி. விரையனுங்கிமே. உடையவர்கள் காணாமதற்கு முன்னே கடுகப் போந்து, அறியாதாரைப் போலே கிடந்துறங்கா நிற்கும். வெண்ணெய் விழுங்குகிற போதைப் பதற்றத்திலுங் காட்டில் பதறி உறங்கப்படுக்கால் கண்ணுறங்குகிறேன். குறுவிழிக்கொண்டு, வந்தார், போனார் நிழலாட்டம் பார்த்துக் கொண்டு கிடக்கையாலே, “இதென்ன பொய்யுறக்கம்” என்று பிடித்துக் கொள்ளு மவர்காரிதே. அண்ணல். ஸ்வாமி. இந்த நவநீதசொர்ப வந்தாரந்தத்தாலே அதுகூலரானவர்களை பெழுதிக்கொள்ளுமவன். அமரர்பெருமானே. * ஆயர்வயு மமரர்களதிடதிடைய. மேன்மைக்கு இதுக்கவ்வுருகு சொல்லலாவதில்லையிதே. ஆயர்தம்கண்ணனை. அம்மேன்மைக்கெதிர்த்துட் டான நீர்மை சொல்லுகிறது. இடக்கை வலக்கை யறியாத இடையர்க்கு நிர்வாஹகனான வனை. கண்ணன். அவர்களுக்குக் கண்ணனவனென்னவுமாம். கார்முகில்வண்ணன். வர்ஷு கவலாஹகம்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன். இதனால்- அதுபவிப்பார்க்கு ச்ரமஹர டான வடிவையுடையவனென்கை. குழல்வாராய். ந.

மு.—பள்ளத்தில்மேயும் பறவையுருக்கொண்டு

கள்ளவசுரன் வருவானேத் தான்கண்டு

புள்ளிதுவென்று பொதுக்கோவாய் கீண்டிட்ட

பிள்ளையைவந்து குழல்வாராயக் காக்காய்

பேய்முலையுண்டான் குழல்வாராயக் காக்காய். சி.

பதவுரை.

பள்ளத்தில்— நீர்த்தாழ்வு கனிலே
மேயும்— இரை தேடித்திரியா நிற்கிற
பறவை— கொக்காகிற பசுதியின்
உரு கொண்டு— ரூபத்தைக் கொண்டு
வருவான்— வாரா நின்ற
கள்ள அசுரனை— கர்த்ரிமனான அஸுரனை
[வசுரஸுரன்.]
தான்— பராக்காய் கன்றுமேய்த்து விளை
யாடுகிற தான்
கண்டு— பார்த்து

இது புள் என்று— அஸுரனென்று இத்
தைப் பெருக்க நினைப்பதே ஒரு பசுதி
யென்று ஆபாஸமாக நினைத்து
வாய்— அதின் வாயை
பொதுக்கோ— சடக்கை
கீண்டிட்ட— கிழித்துப் பொசுட்ட
பிள்ளையைவந்து குழல்வாராய் அக்காக்காய்;
பேய்— பூதநாயின்
முலை உண்டான்— முலையை உண்டவனுடைய
குழல்வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. பள்ளத்திலித்யாதி. நீர்த்தாழ்வுகனிலே இரைபெடுத்துத்திரி யாநிற்கும் (ச)பசுமாகிறபசுதியின் வடிவைக்கொண்டு. கள்ளவசுரன். கர்த்ரிமமான அஸுரன்.

உ-ப, ரு-தி, ச-ரு-பா-பள்ளத்தில்மேயும்-கற்றினம்மேய்த்து- விபாக்கியானம். கஅசு-

தன்னுடைய ரூபத்தை மறைத்து பகரூபங்கொண்டிவந்தது- கற்றிமனாகையாலேயே. வருவானேத்தான்கண்டு. இப்படி பச்சந்தனப்பக்கொண்டு தன்னை நலிய வருகிறவனை, அந்நபரானாக் கன்றுமேய்த்துவின்று விளையாடுகிற தான்கண்டு, புள்ளிதுவென்று. அஸுரனென்று இத்தைப்பெருக்க நினையாதே, ஒருபக்கமிடன்று ஆராயமாகறினாத்து. பொதுக்கோ வாய்கீண்டிட்ட தன்னை நலிவதாக அங்காந்துவருகிறவனாய், அதிநுடைய நினைவுக்கிடமறும்படி சடக்கெனக்கிழித்துப்பொகட்ட, பொதுக்கொவென்கிறது- பொதுக்கெனவென்றபடி. அதாவது- சடக்கெனவென்கை, பிள்ளையை. பிள்ளைத்தனத்தில் புரையில்லாதவனை. இத்தனையும் செய்பாறிற்கச்செய்தே இதுதானுமொரு விளையாட்டாயிருந்தபடி. பேய்முலையுண்டான். அவன் முலையுண்கிறவிடத்தில் பிள்ளைத்தனத்தில் புரையில்லாததற் போலேயாய்த்து- இதுவும்.

மு.—கற்றினமேய்த்துக் கனிக்கொருகன்றினைப்
பற்றியெறிந்த பரமன்திருமுடி.
உற்றனபேசி நீ யோடித்திரியாதே
அற்றைக்கும்வந்து குழல்வாராயக் காக்காய்
ஆழியான்நன் குழல்வாராயக் காக்காய். ரு.

பதவுரை.

கன்று இனம்— கன்றுகளின் திரளை
மேய்த்து— மேய்த்து
ஒரு கன்றினை — அஸுரமயமாய் வந்த
ஒரு கன்றை
பற்றி— காலைப்பிடித்துத் தூக்கியெடுத்து
கணிக்கு— அஸுரமயமாய் நின்ற விளாவின்
கனி உதிருகைக்காக
எறிந்த— அதன்மேல் வீசிபெறிந்த
பரமன்— உபகாரகனுடைய

திரு முடி—அழகிய திருக்குழலை
உற்றன— உன் ஜாதிக்கேற்றவற்றை
பேசி— சொல்லிக்கொண்டு
நீ ஓடி திரியாதே— நீ ஓடிப் போகாமல்
அற்றைக்கும்— நாள்தோறும்
வந்து குழல் வாராய் அக்காக்காய்;
ஆழியான் நன் — திருவாழியைக் கையி்
லேந்தின வனுடைய
குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. கற்றினம்மேய்த்து. கன்றுகளினுடைய திரளேமேய்த்து. பால்பத்தில் கன்றுகள் மேய்த்து, பின்பிறே பசுக்கள்மேய்ப்பது; ஆகையாலே இவனும் கன்றுகள்மேய்க்கத் தொடங்கினுனாத்து. கனிக்கொருகன்றினைப் பற்றியெறிந்த. இப்படி கன்றுமேய்த்துத் திரியாறிற்குறிவிடத்திலே தன்னை நலிகைக்காகக் கன்றான வடிவைக்கொண்டும் விளாவானவடிவைக்கொண்டும் வந்துநின்ற சிலவஸுரர்களைக்கண்டு, “ விளங்கனிக் கிளங்கன்று விசிறி ” என்கிறபடியே முள்ளாலே முள்ளைக்களையுமாபோலே அஸுரமயமாய்வந்து நின்றதொருகன்றை, காலைப்பிடித்துத் தூக்கியெடுத்து அந்த விளங்கனி யுதிருகைக் காக எறிந்து இரண்டையும் சேரமுடித்துப் பொகட்ட. பரமன்திருமுடி. தன்னை நலியவந்த இவற்றின் கையில் தான்படாதே, அவற்றை நிரஸித்து ஜகத்துக்கு பரமசெஷியான தன்னை நோக்கித்தந்த உபகாரகனுடைய திருமுடியை. உற்றனபேசி நீயோடித்திரியாதே. உன்னுடைய ஜாத்யுகிதமானவற்றைச் சொல்லிக்கொண்டு, ஓரிடத்திலே நிலையின்றிக்கே நீபறந்து திரியாதே. அற்றைக்கும்வந்து குழல்வாராய். நாள்தோறும் வந்து திருக்குழல்வாராய். ஆழியான். திருவாழியையுடையவன். அவிதேயரை நியமிக்கவல்ல பரிகரமுடையவனென்கை. ரு.

மு.—கிழக்கிற் குடிமன்னர் கேடிலாதாரை

அழிப்பானினைந்திட வ்வாழியதனால்

விழக்குமளவிலே வேரறுத்தானைக்

குழற்கணியாகக் குழல்வாராயக் காக்காய்

கோவிந்தன்றன் குழல்வாராயக் காக்காய். சு.

பதவுரை.

கேடிலாதாரை— கர்ஷணசரபத்தால் ஒரு

குறையுமில்லாத இந்தராதிகளை

அழிப்பான்— அழிப்பதாக

நினைந்திட்ட— நினைத்த

கிழக்கில் குடி— பராக்ஜயோதிஷ புரவாஸி

களான

மன்னர்— நரகாஸூரன் முதலான வர்களை

விழிக்குந் அளவிலே— ஒரு சிமேஷப் பொழு

திலே [கன்முடித்திறப்பதற்குள்ளே]

வோர் அறுத்தானை— வேற்றுப் போம்படி

பண்ணின வனுடைய

குழற்கு— திருக்குழலுக்கு

அணி ஆக— அலங்காரமாக

குழல் வாராய் அக்காக்காய்;

கோவிந்தன்— பசு மேய்ப்ப வனுடைய

தன் குழல்— சிறந்த குழலை

வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. கிழக்கில் குடிமன்னர். பராக்ஜயோதிஷ புரவாஸிகளாய் நரகாஸூரப்பர்திகளான ராஜாக்களை. கேடிலாதாரை. வரபல புஜபலங்களுண்டாகையாலே நமக்கொருகேடில்லையென்று நினைத்திருந்தவர்களை. அழிப்பான் நினைந்திட்டு. ஆச்ரிதரான இந்தராதிகளை நனிகையாலே அழிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றி. அவ்வாழியதனால். * கருதுமிடம் பொருடதாய், “அறமுயலாழி” என்கிறப்படியே தன்னிலுங்காட்டில் ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநத்தில் மிகவும் முயலாநிற்கும் ஏற்றத்தையுடைய திருவாழியாலே. விழக்குமளவிலே வேரறுத்தானை. இமைத்து விழிக்கும் முன்னே கிழங்கெடுத்துப் பொகட்டவனை. அத்வா, கேடிலாதாரை யழிப்பான் நினைந்திட்டு- கிழக்கில் குடிமன்னர்- விழிக்குமளவிலே- ஆழிய தனால்- வேரறுத்தானை என்று அந்வயமாக்கி- “நமக்கு ரக்ஷணாக ஈச்வரன் உண்டு” என்றிருக்கையாலே- தங்களுக்கொரு கேடின்றிகே யிருக்குமிந்தராதிகளை அடர்த்தழிப்பதாகக் கோவின பராக்ஜயோதிஷபுரவாஸிகளான நரகப்பர்த்தயஸூரராஜாக்களானவர்களை யழிக்கப் பார்க்கிற வளவிலே அச்செய்தி இந்தன் வந்து விண்ணப்பம்செய்தவந்தரம், பெரியதிரு வடியை மேற்கொண்டு நரகபுரத்திலே யெழுந்தருளி *கருதுமிடம் பொரவல்ல திருவாழி யாலே அந்த நரகாதிகளை மறுகிரையுண்டாகாதபடி அறுத்துப்பொகட்டவனை யென்னவு மாய். குழற்கணியாகக் குழல்வாராய். திருக்குழல்களுக்கு அழகு பிறக்கும்படி குழல்வாராய். கோவிந்தன். பராக்ஷணத்திலே தீர்ந்த வ்யாபாரங்களையுடையவன். தண்குழல். ச்லாக்ய மானகுழல். சு.

மு.—பிண்டத்திரனையும் பேய்க்கிட்ட நீர்ச்சேர்ந்ம்

உண்டற்குவேண்டி நீ யோடித்திரியாதே

அண்டத்தமர் பெருமானழகமர்

வண்டொத்திருண்ட குழல்வாராயக் காக்காய்

மசயவன்றன் குழல்வாராயக் காக்காய். எ.

பிண்டம். — பித்தாதிகளைக் குறித்திருக்கிற
பிண்டங்களாகிற
திரளையும் — திரளையும்
பேய்க்கு — பிசாசங்களைக் குறித்திட்ட
நீர் சோறும் — நீயோடு சேர்ந்த சோறுகளை
யும்
உண்டற்கு வேண்டி — உண்கைக்கு ஆசைப்
பட்டு
நீ — பவிப்புக்கான நீ [பைவிஹ்சு,]
ஒடி திரியாதே — அதுக்கிடம் தேடித் தட்
டித் திரியாமல்

அண்டம் — நித்ப விபூதியிலீரா நின்ற
அமரர் — நித்ப ஸூரிகளுக்கு
பெருமான் — அகிபதியா யிருப்பவனுடைய
அழகு அமர் — அழகு பொருந்தி யிரா
நின்றதாய்
வண்டு ஒத்து — வண்டு போலே
இருண்ட — கறுத்திரா நின்ற
குழல் வாராய் அக்காக்காய்;
மாயவன் தன் — ஆச்சர்ய சக்தியுத்தன
வனுடைய
குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பிண்டத்திரளையும். பித்தர்கள் முதலானவை யுத்தேசித்து
இடம் பிண்டங்களாகிற திரளையும். பேய்க்கிட்டீர்ச்சோறும். பிசாசங்களை யுத்தேசித்து
இட்ட ஜலஸஹிதமான சோறுகளையும். உண்டற்குவேண்டி. உண்கைக் காசைப்பட்டு.
நீயோடித்திரியாதே. அது கிட்மிடந்தேடி நீ தட்டித்திரியாதே. அண்டத்தமர்பெருமான். நித்ப
யவிபூதியிலே ஸூரிகளுக்கு தாயகாதிகொல்லாம் தானையாயிருக்கும் பெரியவனுடைய
அழகமர்வண்டொத் திருண்டகுழல்வாராய். அழகுபொருந்தி யிருந்துள்ள வண்டுபோலே சுரு
ண்டிருண்டிருக்கிற குழல்களை வாராய். மாயவனித்யாதி. ஆச்சர்யசக்தி யுத்தனவனு
டைய குழலை வந்துவாராய். எ

மூ.—உந்தியெழுந்த வருவமலர் தன்னில்

சந்தச்சதுமுகன் றன்னைப் படைத்தவன்

கொந்தக்குழலைக் குறந்துபுளியட்டித்

தந்தத்தின் சீப்பாற் குழல்வாராயக் காக்காய்

தாமோதரன்றன் குழல்வாராயக் காக்காய். அ.

பதவுரை.

உந்தி எழுந்த — திருநாயியி லுண்டான
உருவம் — அழகிய
மலர் தன்னில் — தாமரை மலரிலே
சந்தம் — சந்தஸ்ஸை நிரூபகமாக வுடைய
சது முகன் தன்னை — நான் முகனாகப் பரஹ்
மாவை
படைத்தவன் — ஸர்ஷ்டித்த வனுடைய
கொந்தம் — நெறித்திரா நின்ற
குழலை — திருக்குழலை
புளி குறந்து — புழுனுரு வார்த்து

அட்டி — உறைக்கத்தடவி
தந்தத்தின் சீப்பால் — தந்தத்தால் செய்யப்
பட்ட சீப்பாலே
குழல்வாராய் அக்காக்காய்;
தாமோதரன் தன் — தாமோதரனுடைய
குழல் வாராயக் காக்காய்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. உந்தியித்பாதி. திருநாயியிலே களர்ந்த அழகிய தாமரைப்பூவிலே. உருவம் - அழகு. சந்தமித்யாதி. ஜகத்ஸ்ரஷ்டியில் வந்தால் தன்னோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படி ஜ்ஞாநசக்திகளால்வந்த வைலகூண்யத்தைபுடைய சதுர்முகனை ஸ்ரஷ்டித்தவன். சந்தம் - அழகு. அன்றிக்கே, சந்தமென்று (க) சந்தஸ்ஸாய், வேதத்தைத் தனக்கு நிரூபகமாகவுடைய நென்னவுமாம். கொந்தக்குழலைக் குறந்துபுளியட்டி. திருமஞ்ச நஞ் செய்கிறபோதுபுளிகுறந்து அட்டித்திருமஞ்சநஞ்செய்கையாலே நெறித்திருக்கிறகுழலை. கொந்தம் - நெறிப்பு. புளிபட்டிக்கொந்தக் குழலென்றது - புளியட்டின கொந்தக்குழலென்றபடி. திருக்குழல் வாருகிறகாலத்தில் இது கூடாமையாலே திருமஞ்சநகாலத்திற் செய்த தென்னுமிடம் நிச்சிதமிதே. * எண்ணெய் புளிப்பழங்கொண்டிதே திருமஞ்சநம்செய்தது. அதவா, கொந்தக்குழலை - நெறித்திருக்கிற திருக்குழலை, குறந்து புளியட்டி. அகங்களில் வளர்ந்ததனால் ஸ்வைரமாகக் குறந்தது. புளியுண்டு - ‡ புழுசு, அத்தை வார்த்தென்னவுமாம். குறந்தது புளியென்கிறவிடத்தில், துகரம் கடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறது. § ஒண்சங்கதை வாள்போலே. “புழுகட்டி” என்று பாடமாகில் - புழுகைக்குறந்தட்டி. என்று பொருளாகக்கடவது. தந்தத்தின்சீப்பால்குழல்வாராய். திருக்குழலினுடைய சலாக்யதாது குணமாகத் தந்தத்தால்பண்ணின சீப்பைக்கொண்டு குழல்வாராய். தாமோதரணித்பாதி. அபலையான வெணக்குப் பிடித்துக் கட்டலாம்படி. ஸுலபனா யிருக்கிறவனுடைய குழல் வாராய். அ.

மூ.—மன்னன்றன் தேவிமார்கண்டு மகிழ்வெய்த

முன்னிவ்வுலகினை முற்றமளந்தவன்

பொன்னின்முடியினைப் பூவணமேல்வைத்துப்

பின்னையிருந்து குழல்வாராயக் காக்காய்

பேராயிரத்தான் குழல்வாராயக் காக்காய். க.

பதவுரை.

மன்னன் தன்— அஸுர ராஜனை மஹா

பலியின்

தேவிமார்— மனையாட்டி களானவர்கள்

கண்டு— இவன் வேஷத்தையும் பாஷணத்

தையும் பார்த்து

மகிழ்வு எய்த— களிக்கும்படி

முன்— முன்னே

இவ்வுலகினை முற்றம்— இந்தலோகம் முழு

தையும்

அளந்தவன்— அளந்து கொண்ட வனுடைய

¶ பொன் முடியினை— அழகிய திருமுடியை

பூ அணைமேல் வைத்து— பூப்போலே மெழ

தென்ற படுக்கையின்மேலே வைத்து

பின்னே இருந்து— பின்புறத்திலே நின்று

குழல் வாராய் அக்காக்காய்;

ஆயிரம் பேரான்— ஆயிரம் திருநாமத்தை

புடையனான வனுடைய

குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

¶ “பொன்னின்” என்கிறவிடத்தில் “இன்” என்னுமது சாரியை.

(க) ஹ்ஸ்ஸாய். ‡ “புழுசு” என்பதைத்தான் “புழுசு” என்பார்கள்.

§ “ஒண்சங்கதை வானாழியான்” என்கிறவிடத்தில், சங்கு கதை-சங்கதை, என்று கண்டிக்குறைத்தலாய்ப் புணர்ந்தாற்போலெயென்கை.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. மன்னனித்யாதி. “புலன்கொள்மாணாய்” என்கிற படியே - ஸர்வேந்த்ரியாபஹார கூடமான வாமநரூபமும், “பொங்கிலங்கு புரிநூலும்” இத்தபாதிப்படியே - அவ்வழகுக்குமேலே கிளர்ந்து விளங்காநின்ற உள்ள யஜ்ஞோபவீதமும், கர்ஷ்ணஜிநமும், முஞ்சியுமான விநீதவேஷமுமாய்க்கொண்டு மஹாபலியஜ்ஞ வாடத்திலே வல்லாராடினாற்போலே பதறி நடந்துசென்று நின்ற நிலையையும், “கொள்வன்நான்” இத்தபாதிப்படியே சொன்ன (க) முத்தஜல்பத்தைபும்கண்டு, அஸுரராஜனான மஹா பலியினுடைய ஸ்த்ரீகளானவர்கள் ப்ரீதைகளாம்படி முந்துறநின்று அர்த்தித்து, கையிலே நீர் விழுந்த ஸமநத்தரம், முன்பே தன்னதாயிருக்கிற விர்தலோகத்தையெல்லாம் இப்போது அபூர்வமாகப்பெற்றற்போலே யவந்து கொண்டவனுடைய. பொன்னின் முடியினை. அழகிய திருமுடியை. பொன் - அழகு. இன் - சாரியை. பூவனைமேல் வைத்து. திருமுடியை மார்த்தவத்துக்கிடாக, பூப்போலே மர்துவான அணைமேலேவைத்து. பின்னேயிருந்து குழல்வாராய். வாருகைக்கு அதுகுணமாகப் பின்னேயிருந்து திருக்குழல்வாராய். பேராயிரத்தான். தன் வைலகூண்யத்தைக்கண்டு ஸ்துதிக்குமவர்களுக்கு இழிந்த விடமெல்லாம் துறையாம்படி (உ) “ஷெ ஷ்வா நாகிஷஹஸ்வாநா” என்கிறபடியே அநேகம் திரு நாமங்களை யுடையனாவனுடைய குழல்வாராய்.க.

அ. கிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—கண்டார்பழியாமே யக்காக்காய் கார்வண்ணன்
வண்டார்குழல்வார வாவுன்றவாய்ச்சிசொல்
விண்டோய்மதிள் வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டன்சொல்
கோண்டாடிப் பாடக்குறுகா வினைதானே. ய.

பதவுரை.

அக்காக்காய்— “அக்காக்காய்!

கண்டார் பழியாமே— ‘கண்டவர்கள் பழி
யாத படி.

கார் வண்ணன்— நீல மேகவண்ண னானவ
னுடைய

வண்டு ஆர்— மதுபாநார்த்தமாக வண்டிகள்
படிந்திருக்கிற

குழல்— திருக்குழலை

வார— வாருவதற்கு

வா என்ற— வா” என்று சொல்லியழைத்த
ஆய்ச்சி— யசோதைப் பிராட்டியின்

சொல்— சொலவை

விண் தோய்— ஆகாசத்தை அளாவிய

மதிள்— மதினையுடைய

வில்லி புத்தூர்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு

கோன்— நிரவாஹகரான

பட்டன்— பெரியாழ்வார்

சொல்— அருளிச்செய்த இத்தை

கோண்டாடி— சப்தார்த்தவைலகூண்யத்
தைப் புகழ்ந்து கொண்டு

பாட— பாடுமளவில்

வினைதான்— “வினை” என்று பேர்
பெற்றவை யெல்லாம்

குறுகா— அவர்களருகில் கிட்டமாட்டாது.

வ்யா. கண்டாரித்யாதி. திருமஞ்சநஞ்செய்து குழல்வாராதிருந்தால் கண்டவர்கள் பழிக்கக்கூடும், அவர்கள் பழியாதபடியாக. அக்காக்காய். கார்வண்ணனித்யாதி. மேகம்

போலே ச்யாமளமான வடிவை யுடையவனுடைய, இருட்சியாலும் சுருட்சியாலும் வண்டு போலேயிருக்கிற திருக்குழலை வாரும்படியாக வாவென்று சொன்ன யசோதைப்பிராட்டியி னுடைய சொல்லை. விண்டோயித்யாதி. ஆகாசத்திலே மிகவுழுபர்ந்த மகிளையுடைய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வா ரருளிச்செய்த வித்தை. கொண்டாடியித் யாதி. சப்தார்த்த வைலக்ஷணயத்தைக் கொண்டாடி, ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு பாட, வினை யென்று பேர்பெற்றவை யடங்கலும் தானே யருகுவந்துகிட்டா. ௮.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—(*)—

அடிவரவு.—பின்னைப் பேய் திண்ணப் பள்ளம் கற்றிக் கிழக்கில் பிண்ட முந்தி மன்னன் கண்டார் வேலி.

ஆ. திருமொழி- ௩௪ - க்ரு, பாட்டு - ௧௫௯.

அ. யசோதைப்பிராட்டி அவனைத் திருக்குழல் வாருவதாக உத்யோகித்து, அவன் “ஒட்டேன்” என்று அழுதும் இறங்கியோடாமெக்காக அவனுடைய பால்யத்துக் கறு குணமாம்படி, அக்காக்காய் குழல் வாரவாவென்று பலகாலும் அவன்செவிகேட்கச்சொல்லி யிருந்து அவனை யுகப்பித்துத் திருக்குழல் வாரினபடிபை, தாமதுபவிக்கையில் ஆசையுடை யராய், பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே அவளான நிலையையடைந்து, தத்காலம்போலே அவனைக் குறித்துப் பாசரங்களைப்பேசி யறுபவித்தாராபினிற்றார் - கீழ்; திருக்குழல் வாரினவநந்தரம் பூச்சுட்டுவதாகத் தேடுகிறவனவிலே, ஜாத்யுகிதமாகக் கன்றுமேய்க்கப்போகிற பிள்ளைக ளோடே தானும் போவானாக வுத்யோகித்து, கன்றுகள்மேய்த்து மறிக்கிற கோலைத்தா வென்ன; அவள் இசைந்து கோலைக்கொடாமல், “இவனை ஒப்பித்துக்காணவேணும்” என் னும் கருத்தாலே கோலைவாங்கித் தருகிறேனென்று இவனை யழுகைமருட்டி “அக்காக்காய் கோல்கொண்டுவா” என்று பலகாலும் சொன்ன ப்ரகாரத்தை, தந்நாவயுக்தராய்க்கொண்டு அவனைப்போலே தாமும் அவனைக்குறித்துப்பேசி அந்த ரஸத்தை யறுபவிக்கிறார் - இத்திரு மொழியில். *

மு.—வேலிக்கோல்வெட்டி விளையாடவில்லேற்றித்

தாலிக்கொழுந்தைத் தடங்கழுத்திற்பூண்டு

பீலித்தழையைப் பிணைத்துப் பிறகிட்டுக்

காலிப்பின் போவாற்கோர் கோல்கொண்டுவா

கடனிறவண்ணற்கோர் கோல்கொண்டுவா க.

பதவுரை.

வேலி—வேலிக்கால்களிலே வளர்ந்திருக்கிற	விளையாடு வில்—	விளையாடுவதற்கான வில்
கோல்— கோலை		ஸாகப் பண்ணி
வெட்டி— வெட்டி.	ஏற்றி—	அதிலே நாண ஏறிட்டு

தாலி— பனையினுடைய
கொழுந்தை— வெண் குருத்தை
தட கழுத்தில்— பெரிய கழுத்தில்
பூண்டு— ஆபரணமாகப் பூண்டு
பீலி— மயிலினுடைய
தன்முபை— தோகைகளை
பிணைத்து— சேர்த்து
பிறகு— திருமுதுகிலே
இட்டு— தொங்க விட்டு
காலி பின்— கன்றுகளின் பின்னே
போவாற்கு— மேய்க்கப் போமவனுக்கு

ஈ ஓர் கோல் கொண்டுவா;
கடல் நிறம்— கடலோ டொத்த நிறத்தை
யுடைய
ஈவண்ணற்கு— வடிவையுடைய வனுக்கு
ஈ ஓர் கோல் கொண்டுவா.

ஈ “ ஓர் கோல் கொண்டுவா ” என்கிற விது
வும், அக்காக்காய் விளிந்துச் சொல்லும் பாசுமென்
னுமது ஏழாம்பாட்டாலும், கடைப்பாட்டாலும் விள
ங்கும். இவ்விடத்தில் கோலாவது - கன்றுகள் மே
ய்த்து மறிக்கிற கோல்; அதைக்கொண்டுவா என்றபடி.
ஈ “அண்ணற்கு” என்று பிரித்தால், ஸ்வா
மிக்கென்று பொருள்

வ்யா. முதற்பாட்டு. வேலிக்கோல்வெட்டி. வேலிக்கால்களிலே வளர்ந்து நிற்கும்
கோல்களைவெட்டி. அன்றிக்கே, வேலியென்று- வளைவாய், வளைந்தகோலைவெட்டி பெண்ண
வுமாம். விளையாடு வில்லேற்றி. லீலார்த்தமாக வில்லாகப்பண்ணி நாணியேறிட்டு. தாலிக்
கொழுந்தைத் தடங்கழுத்திற்குண்டு. ஜாத்யுசிதமாகையாலே ச்ரேஷ்டமாயிருந்துள்ள ஆமைத்
தாலியைத் தடவிதான கழுத்திலேபூண்டு. அன்றிக்கே, தாலியென்றது- தானியென்றபடி
யாய், கொழுந்தென்றது- அதின் வெண்குருத்தாய், அது வெள்ளிபோலே யிருக்கையாலே
அத்தை ஆபரணமாகத் தெற்றிப் பூண்பர்களிறே யிடையர்; அத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.
பீலியித்யாதி. பீலிப்பிச்சங்களைச் சேர்த்துத் திருமுதுகிலே நாற்றி. காலியித்யாதி. கன்று
காலியின் பின்னே அவற்றை மேய்க்கக்காகப் போமவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. கட
லித்யாதி. கடலோடொத்த நிறத்தையுடைத்தான வடிவை யுடையவனுக்கு. க.

மூ.—கொங்குங் குடந்தையுங் கோட்டியுரும் பேரும்
எங்குந்திரிந்து விளையாடு மென்மகன்
சங்கம் பிடிக்குந் தடக்கைக்குத் தக்கநல்
அங்கமுடையதோர் கோல்கொண்வோ
அரக்குவழித்ததோர் கோல்கொண்வோ. உ.

பதவுரை.

கொங்கு— (புஷ்பாதிசுளால்) பரிமளத்தை
யுடைய
குடந்தையும்— திருக் குடந்தையிலும்
கோட்டி ஊரும்— திருக்கோட்டி யூரிலும்
பேரும்— திருப்பேர் நகரிலும்
எங்கும்— மற்றுமுள்ள திருப்பதிகளிலும்
திரிந்து— வ்யாபரித்து
விளையாடும்— விளையாடா நிற்கிற
என் மகன்— என் பிள்ளையுடைய
சங்கம்— ஸ்ரீபாஞ்ச ஜயத்தை

பிடிக்கும்— பிடித்துக்கொண்டிராநின்ற
தட— விசாலமான
கைக்கு— திருக்கைக்கு
தக்க— தகுந்திராநின்றதாய்
நல் அங்கம் உடையது— நல்லவடிவையுடையது
தான

ஓர் கோல் கொண்டுவா;
அரக்கு வழித்தது— அரக்குப்பூசப்பட்டிருந்
பதான
ஓர் கோல் கொண்டுவா.

பு.—கறுத்திட்டேதிர்நின்ற கஞ்சனைக்கொன்றான்
பொறுத்திட்டேதிர்வந்த புள்ளின்வாய்கீண்டான்
நெறித்த சூழல்களை நீங்கமுன்னோடிச்
சிறுக்கன்று மேய்ப்பாற்கோர் கோல்கொண்டோ
தேவிரானாக்கோர் கோல்கொண்டோர, ந.

பதவுரை.

சுந்தர—கொபத்தை டுடையனுப் கொண்டு
 உத்திட்டி கின்ற— எதிர்த்து நின்ற
 கஞ்சனா— கம்ஸனா
 கொடும்பன்— முடித்தவனுப்
 பொறுத்திட்டி— வருகிற போதை வேகத்
 தைப் பொறுத்து நின்று
 எதிர் வந்த— தன்னை நலிவதாக எதிரேவந்த
 பஞ்சின்— பகாஸூரனுடைய
 பாப் கண்டான்— வானபக் கிழித்தவனுப்
 பொறித்த— செறித்து முன்னே தொங்கா
 நின்ற

‡ குழல்கள்— திருக்குழல் களாண்மை
நீங்க— ஒடுகிற வேகத்தால் இரண்டாம்
குழல் நீங்கும் படியாக
முன் ஓடி— சுற்றுக்கு முன் லீன் பாய
சிறு கன்று— இளங்கன்றுகளை
மேய்ப்பாற்கு— மேய்க்கு மனன வானுக்கு
ஓர் கோல் கொண்டுவிட;
தேவர் பிரானுக்கு — தேவர்களுக்கு உப
காரகனான வானுக்கு
ஓர் கோல் கொண்டுவிட.

† “குழல்களை” என்கிற விடயத்தில் இவ்வாறு சாரியை.

வீட்டா. முன்றும்பாட்டு. சுறுத்தித்யாதி. கறுப்பு- சிற்றும். தன்மேலே க்கோதகத்தை
கூட்டலுக்கொண்டு எதிரிட்டுநின்ற கம்ஸனைக்கொன்றவன், பொறுத்தித்யாதி. வருநீறு
கொடுத்த வேகத்தைப் பொறுத்துநின்று, தன்னை நலிவதற்கு எதிரேவந்த பகாஸூரனுடைய
பாசைக்கிழித்தவன். நெறித்தவித்யாதி. நெறித்து முன்னே நாலாநின்ற குழல்களானவை,
உயிற்ற விசையாலே இரண்டருகும் நீங்கும்படியாகக் கன்றுகளுக்கு முன்னேயோடி. சிறுக்
கந்தித்யாதி. இளங்கன்றுகளை மேய்க்கிறவனுக்கு ஓர் கொல்கொண்டுவா. தேவிராணுக்கு.
புறப் பரகர்திகளான கம்ஸாநிகளை பழியச் செய்கையாலே தேவர்களுக்கு உபகாரகளுரை
வெலுத்து.

மூ.—ஒன்றியுரைப்பா ஒருசொல்லே சொல்லுவான்

துன்று முடியான் துரியோதன் பக்கல்

சேன்றங்குப் பாரதங் கையெறிந்தானுக்குக்

கன்றுகள்மேய்ப்பதோர் கோல்கொண்வோ

கடல்நிறவண்ணற்கோர் கோல்கொண்வோ ஸ.

பதவுரை.

ஒன்றி— அடுத்தாரைக் கைவிடாமையா
கிற ஓர்த்தத்தையே
உரைப்பான்— சொல்லுவனாய்
ஒரு சொல்லே— எல்லார்க்கும் அபயப்ததா
நம்பண்ணுகையாகிறசொல்லொன்றையே
சொல்லுவான்— சொல்லா நிற்பானாய்
துன்று— நவரத்நங்கன முத்தின
முடியான்— கிரீடத்தையுடைய
துரியோதன் பக்கல்— துரியோதன்விடத்
திலே

சென்று— பாண்டவர்களுடையதுகைச் சென்று
பாரதம்— பாரத யுத்தத்துக்கு
அங்கு— அங்கே
கை எறிந்தானுக்கு— கைதட்டிப் போந்த
வனான வனுக்கு
கன்றுகள்— கன்றுகளை
மேய்ப்பது— மேய்க்கத்தக்க
ஓர் கோல் கொண்வோ;
கடல் நிறவண்ணற்கு ஓர் கோல் கொண்வோ.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. ஒன்றித்தபாதி. “பாண்டவர்களும் நாங்களும்கூடி ஜீவிப் பதில்லை” என்னு மோர்த்தமே சொல்லுவானாய், “கூடிஜீவிப்பதில்லையேயாகிலும், அவர் களுக்கும் ஏதேனும் சில கொடுக்கவேண்டாவோ” என்று மத்யஸ்த்தர் சொன்னால் “அவர்க ளுக்கு ஒருகோற்குத்து நிலமும் கொடுப்பதில்லை” என்னுமொரு வசநமே சொல்லுவானு. மாயிருக்குமவனென்கை. அன்றிக்கே, ஆச்சரிதவிஷயத்தில் (க) “பி. சூ. ஹாவெ நஸம்வா ஹூ” இத்தபாதிப்படியே-ஒருபடியா லும்அவர்களைக்கைவிடாமையாகிற ஓர்த்தமேசொல்லுவனாய் (உ) “ஊயம் ஸவபுஹுதெவெஹா டிஹி” இத்தபாதிப்படியே - அவர்களுடைய ரக்ஷ ணத்துக்குடலான வசநமொன்றுமே சொல்லாநிற்பானா யிருக்குமவனென்று பகவதவிசேஷ ணமாகவுமாம். துன்றுமுடியான். நவரத்நங்கனினுலே நெருங்கின அபிஷேகத்தை யுடைய வன். அபிஷேகத்தகூத்திரயராலே நெருங்கி ஸேவிக்கப் படுமவனென்னுதல். துரியோத னன் பக்கல். ஏவம்பூதனான துரியோதன் பக்கவிலே. சேன்றங்குப்பாரதம் கையெறிந்தானுக்கு. இரண்டு தலையும் பொருந்தவிடலாமோவென்று துதனாய்ச்சென்று பொருத்தப்பார்த்தவிடத் தில் பொருந்தாமையாலும் யுத்தத்திலே, பொருந்துகையாலும்; ஆனால், அதுதன்னைச் செய் கவென்று பாரதயுத்தத்துக்கு அங்கே கைதட்டிப் போந்தவனுக்கென்னுதல். அன்றிக்கே, ஆனால் அதுதன்னைச் செய்வதென்று இசைந்துபோந்து, பாண்டவர்களுக்காய்நின்று பாரத யுத்தத்திலே கையுமணியும் வகுத்தவனுக் கென்னுதல். எறிதல்- இடுதலாகையாலே, வேண் டினபொருள் கொள்ளலாமிதே. கன்றுகள்மேய்ப்பதோர் கோல்கொண்வோ. பசுமேய்க்கை யிலும் அவன் விரும்பியிருப்பது கன்றுகள் மேய்க்கையாய்த்து. அதுக்குத் தகுதியாயிருப்ப தொரு கோல்கொண்வோ. கடலித்தபாதி. கடலோடொத்த நிறத்தையுடைத்தான வடிவை யுடையவனுக்கு. ச.

(க) “மிதரபாவேந ஸம்பராப்தம்.” (உ) “அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாமி.”

பு.—சீரோன்றுதாய் துரியோதனன்டக்கல்
வெரோன்று வேண்டிப் பெருத வுரோடத்தால்
பாரோன்றிப் பாரதங் கைசெய்து பார்த்தற்குத்
தேரோன்றை யூர்ந்தாற்கோர் கோல்கொண்வோ
தேவபிராணுக்கோர் கோல்கொண்வோ ரு.

பதவுரை.

பு.— ஆச்ரித பாரதந்தர்யமாகிற குணம்
பு.— சேருகைக்கு உறுப்பான [ஒன்று
கை-கூடுகை]
பு.— தூதவ்யபாரதில் அதிகரித்த
வனாய்
பு.— துரியோதன பக்கல் — துரியோதனன்
டைச் சென்று
பு.— “ பாண்டவர்களுக்கு ஒருந்
தன்னை பாகிலும் கொடு ” என்று
பு.— தாழ்த்தித் தோற்றக் கேட்டும்

பெருத— வேண்டினபடி ஸபியாத
உரோடத்தால்— ரோஷத்தாலே
பார் ஒன்றி— பூமியிலே கால் பாவி நின்ற
பாரதம்— பாரதயுத்தத்திலே
பார்த்தற்கு— அர்ஜுனனுக்கு
கை செய்து— துணையாயிருந்து
ஒன்று தேரை— ஒப்பற்ற தேரை
ஊர்ந்தாற்கு— நடத்தியருளின வனுக்கு.
ஓர் கோல் கொண்டுவா;
தேவபிராணுக்கு ஓர் கோல் கொண்டுவா.

வ்யா. லீர்தாம்பாட்டு. சீரோன்றுதாய். “ இன்னார் தூதனை நின்றான் ” என்
தெய்விய ஆச்ரிதபாரதந்தர்யமாகிற குணம் தனக்குச் சேருகைக்குறுப்பான தூதந்தர்யத்
திலே அதிகரித்து. துரியோதனப்பக்க லாரோன்றுவேண்டி. அதார்மிகனாய் பந்துக்களே
யடர்ந்து, டலத்தாலே ஜீவிக்கவிருக்கிற துரியோதனப்பக்கலிலே சென்று “ உங்களுக்குள்ள
அம்சங்களை விபலித்து இரண்டுதலையும் பொருந்தி ஜீவித்திருங்கோள் ” என்று முந்நுறச்
சொன்னவளவில், அவன் “ அதுசெய்யேன் ” என்றவாறே, “ ஆனால் பத்தூர்தன்னைக்
கொடுக்கப்பார்ப்பது ” என்ன; “ அதுவும்கெய்யேன் ” என்றவாறே “ ஒருந் தன்னைபா
டும்கொடு ” என்றவளவில், அவன் அதுக்குமிசையாமல், “ அவர்களுக்கு தர்மமுண்டு
(க)தத்பலமான ஸ்வர்க்காதி லோகங்களுமுண்டு, அத்தையதுபவிக்கக்கடவர்கள், எங்களுக்கு
இத்தனையுமன்றோ உள்ளது, அதில் ஒன்றும் கொடுப்பதில்லை ” என்று வெட்டி-தாக வார்
த்தைசொல்ல; பெருத வுரோடத்தால். ஒருந் தானும் பெருத ரோஷத்தாலே. ஆனால் *விர
போக்யையன்றோ வஸுந்தரை, யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்களொருவர் பூமியை யாரு
க்கொன்ன; அவன் அதுக்குப் பொருந்தினவாறே; பாரோன்றி. திருவுள்ள முகந்து,
பூமியிலே பார்த்தகால்பாவிநின்று. பாரதம் கைசெய்து. பாரத யுத்தத்திலே பாண்டவர்க
ளுக்காக நின்று கையுமணியும் வகுத்து. பார்த்தற்குத்தேரோன்றை யூர்ந்தாற்கு. ஆயுதமெடு
க்க வொண்ணாமையாலே ஸாரதயத்திலே அதிகந்தனாய், அர்ஜுனனை (க) ரதியாக்கி, ப்ரதி
பகஷத்தை உருளைக்காலாலே நெருக்குகைக் குறுப்பாகையாலே அத்விதீயமான தேரை. நட
த்தினவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. தேவபிராணுக்கு. இந்தநீர்மைக் கெதிர்த்தட்டாம்படி
சித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனான மேன்மையை யுடையவனுக்கு, இத்தால்-மறுஷ்யத்வே
பரத்வத்தைச் சொன்னபடி.

(க) தது. (உ) ரதியாக்கி.

மூ.—ஆலத்திலையா ன்ணவினைமேலான்

நீலக்கடலுள் நெடுங்காலங் கண்வளர்ந்தான்

பாலப்பிராயத் தே பார்த்தற்கருள்செய்த

கோலப்பிராணுக்கோர் கோல்கொண்போ

குடந்தைக்கிடந்தாற்கோர் கோல்கொண்போ. கா.

பதவுரை.

‡ ஆல் இலையான்— ஆலிலையில் கண் வளர்ந்
தருளுமவனுய்

¶ அரவி அணைமேலான்— திருவனந் தாழ்வா
னாகிற படுக்கையின்மேல் கண்வளர்ந்

தருளுமவனுய்
நீலம்— (திருமேனியின் நிழலிட்டாலே)

சுறுத்தியாகின்ற

கடலுள்— ஸமுத்தரத்திலே

நெடு காலம்— ப்ரளயம் வருமளவும்

கண் வளர்ந்தான்— திருக்கண் வளர்ந்தரு
ளுமவனுய்

பாலப் பிராயத்து— இளம்பருவத்திலே

பார்த்தற்கு— அர்ஜுனனுக்கு

அருள் செய்த— கர்பை செய்தரு ளினவனுய்

கோலம்— அழகியனுய்

பிராணுக்கு— லோகோபகாரக னானவனுக்கு.
ஓர் கோல் கொண்டுவா;

குடந்தை— திருக்குடந்தையிலே

கிடந்தாற்கு— கண்வளர்ந்தருளுமவனுக்கு.
ஓர் கோல் கொண்டுவா.

‡ “ ஆலத்திலையான் ” என்கிற விடத்தில்
‘ அந்து ’ என்னுமதும்;

¶ “ அரவினணைமேலான் ” என்கிற விடத்
தில் ‘ இன் ’ என்னுமதும் சாரியை.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. ஆலத்திலையான். ஜகத் ப்ரளயம்வந்தபோது வடதளத்திலே
கண்வளர்ந்தருளினவன். அத்து சாரியை. அரவினணைமேலான். திருவநந்தாழ்வானாகிற
படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். (க) “ ஸஹஸ்ரவதநோ தேவரீ பணுமணி விராஜிதஸி | ஸ்ரவ வடவர்க்ஷோபூ தநந்தோ
ஜி கஸி | ஸவஸ வடவர்க்ஷோபூ தநந்தோபுதா குவவாந ” என்கிறபடியே - வடவர்
க்ஷமாநுலும் திருவநந்தாழ்வானிறே. ஆலத்திலையா னரவினணைமேலா னென்கையாலே -
அந்த அர்த்தமுந் தோற்றுகிறது. நீலக்கடலுள் நெடுங்காலம் கண்வளர்ந்தான். க்ஷீரமாகை
யாலே வெளுத்தறிமாயிருக்கச்செய்தேயும், திருமேனியின் நிழலிட்டாலே நீலமான நிற
த்தைபுடைத்தாயிருக்கிற கடலிலே, ப்ரளயாவதியாகக் கண்வளர்ந்தருளினவன். “கருந்
தண்மகடல் கண்துயின்றவன்”, “ உவர்க்குங்கருங்கடல் நீருள்ளான் ” என்கையாலே
நீலக்கடலென்று - இந்த லவணஸமுத்தரத்தனைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அரவி னணைமேலா
னுய்க்கொண்டு நீலக்கடலுள் நெடுங்காலம் கண்வளர்ந்தானென்று மேலே அவ்விக்கவுமாம்.
பாலப்பிராயத்தே பார்த்தற்கருள்செய்த. இந்தரன்வந்து “ என்னுடைய புத்ரான விவணை
ரகஸித்தருளவேணும் ” என்று காட்டிக்கொடுக்கையாலே, பால்யவயஸ்ஸிலே அர்ஜுனனு
க்கு அருள்செய்தபின்பு, இவன், தன்னளவிலே ஸ்நேஹித்து வசவர்த்தியாய்ப் போருகை
யாலும், எல்லாரசுவினும்போலன்றியே இவனளவில் தான் பக்ஷிபதித்துப் போருகையாலும்
அவ்வருள் மேன்மேலான வளர்ந்துசென்ற வித்தனையிறே. கோலப்பிராணுக்கு. அழகிய

(க) “ ஸஹஸ்ரவதநோ தேவரீ பணுமணி விராஜிதஸி | ஸ்ரவ வடவர்க்ஷோபூ தநந்தோ
புதோ ருபவான் || ”

பொருள் உருவத்தில், அத்விதமான விக்ரஹத்தை இவனுக்கு சக்தார்விஷயமாக்கி, அந்தவிக்ரஹத்தில் வடிவகாரத்தைச் சொல்லுகிறதாதல். குடந்தைக் கிடந்தாற்கு. “குடந்தைக் கிடந்தாற்கு” என்கிறபடியே கர்ஷ்ணாவதார ஸௌலப்பமெல்லாம் தோற்றும்படியிறே தோற்றத்திலே கண்வளர்ந்தருளுவது. அங்கும் கொலப்பிராணாபுபோலே, இங்கும் கொலப்பிராணாபுபோலே சாய்ந்தருளுவது.

மூ.—பொற்றிகழ் சித்திரகூடப் பொருப்பினில்
உற்றவடிவி லொருகண்ணங் கொண்டவக்
கற்றைக்குழலன் கடியன் விரைந்துன்னே
மற்றைக்கண் கொள்ளாமே கோல்கொண்வோ
மணிவண்ணனம்பிக்கோர் கோல்கொண்வோ. எ.

பதவுரை.

பொன் — சொன்கள், கண்கள் முதலிய
வற்றையுண்டான பொலிவையுடைத்தாய்
பெண் — விளங்கா கின்ற
சித்திரகூடம் — “சித்திரகூடம்” என்கிற
கூடத்தில் — மலையின் சாரலிலே
வடிவம் — பிராட்டியின் வடிவில்
உற்ற — விபரித புக்தியாலே சென்று உற்ற
இரண்டு கண்களில்
கூறுகள் — ஓடு கண்ணை
கொண்ட — பறித்து விட்ட
கூ — அப்படிப்பட்ட தன்மையை உடைய
நாய — செரிந்திருந்துள்ள
முடி — பரிமுடிமை யுடையனாய்

கடியன் — குற்றத்துக் கீடாக சிசுதிக்கும்
கொடுந் தன்மையை யுடையனான இவன்
உன்னை — (கோல் கொண்டுவாராத) உன்னை
(ச் சிறி)
மற்றை கண் — மிகுந்திருக்கும் மற்றொரு
கண்ணையும்
கொள்ளாமே — பறியாதபடி.
விரைந்து — விரைவாய்
கோல்கொண்டுவா;
மணி வண்ணன் — நீலமணிபோன்ற வடிவை
யுடையனாய்
நம்பிக்கு — பூர்ணானவனுக்கு
ஓர் கோல் கொண்டுவா.

வாய் எழும்பாட்டு. பொற்றிகழித்தயாதி. (க) “ஸஹஸ்ரதிசுக்ஷுடொயம் நிரி
ஸாஜோவகோநிநிஃ | யஸ்மிந்வஸதி காகுத்ஸ்தி கஃ பௌவநநிநி” என்கிறபடியே
நிதிரைபொதலையி லிருப்பிலுங்காட்டில் உகந்தெழுந்தருளி யிருக்கும்படி சோலைகளும் கணை
களும் பாறைகளும் அருவிகளும் முதலானவற்றால் வந்த பொலிவையுடைத்தாய் விளங்கா
கின்றன என்கிறபடியே கர்ஷ்ணாவதார ஸௌலப்பமெல்லாம் தோற்றும்படியிறே தோற்றத்திலே கண்வளர்ந்தருளுவது. அங்கும் கொலப்பிராணாபுபோலே, இங்கும் கொலப்பிராணாபுபோலே சாய்ந்தருளுவது.

(க) “ஸஹஸ்ரதிசுக்ஷுடொயம் நிரிஸாஜோவகோநிநிஃ | யஸ்மிந்வஸதி காகுத்ஸ்தி கஃ பௌவநநிநி” (உ) “பர்யாயேண ப்ரஸுப்தி”

ரித புத்தியாலே வந்து திருமேனியிலே புண்படுத்த, அத்தாலே பெருமாள் சீறியருளி, காகத்தைக்குறித்துப் ப்ரஹ்மாஸ்தரத்தை ப்ரயோகிக்க; அது, புக்கவிடமெங்கும் தொடருகையாலே ஓரிடத்திலும் போக்கற்று, (க) “தலேவ ஸரணம் உக” என்கிறபடியே தன்னுடைய ப்ராணாக்ஷணர்த்தமாக வந்து சரணம்புக, அத்தாலே, ப்ரஹ்மாஸ்தரத்துக்கு ஒரு கண்ணழிவைக் கற்பித்து, ப்ராணனோடே போகவிட்ட கதையைச் சொல்லுகிறது- உற்றவடிவிலோருகண்ணுங் கொண்ட என்று. அதாவது - விபரீதபுத்தியடியாகப் பிராட்டியுடைய வடிவிலே சென்றுற்ற இரண்டு கண்ணில் ஒரு கண்ணைப் பறித்துவிட்டவ னென்கை. அக்கற்றைக் குழலன் கடியன். அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவனாய், செறிந்த திருக்குழலை யுடையனாய் இருக்கிறவன், குற்றத்துக்கிடாக தண்டிக்கும் க்ரூரன். விரைந்தித்யாதி. ஆனபின்பு சொன்னது செய்யாமையாலே உன்னைச் சீறி, மற்றைக் கண்ணையும் பறியாதபடியாக விரைந்து கோல்கொண்டுவா. மணிவண்ணனம்பிக்கு. நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையனாய், ஸ்வாதந்தர்யத்தால் நூண்ணானவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. எ.

மூ.—மின்னிடைச்சீதை பொருட்டாலிலங்கையர்
மன்னன்மணி முடிபத்து முடன்வீழத்
தன்னிகரொன்றில்லாச் சிலைகால்வளைத்திட்ட
மின்னுமுடிபற்கோர் கோல்கொண்டுவா
வேலையடைத்தாற்கோர் கோல்கொண்டுவா. அ.

பதவுரை.

மின்— மின்னலையொத்த

இடை— இடையை யுடையவளான

சீதைபொருட்டா— ஸீதையின் நிமித்தமாக

இலங்கையர்— லங்காவாஸிகளான ராக்ஷஸர்
களுக்கு

மன்னன் — தலைவனான ராவணனுடைய

மணி— ரத்நக்ரிடங்களால் விளங்கா நின்ற

முடி. பத்தும்— பத்துத்தலைகளும்

உடன்— ஏககாலத்திலே

வீழ— அற்று விழும்படியாக

தன்— தனக்கு [வில்லுக்கு]

நிகர் ஒன்று இல்லா— ஒப்பானதொன்றில்
லாத [ஒப்பற்ற]

சிலை— ததுஸ்ஸை

கால் வளைத்து— கால்வளையப்பண்ணி

இட்ட— எய்தவனாய்

மின்னு—விளங்கா நின்றதுள்ள

முடியற்கு— திரு அபிஷேகத்தை யுடையவ

ஓர் கோல் கொண்டுவா; [னுக்கு]

வேலை— கடலை

அடைத்தாற்கு— மலையாலணைகட்டினவனுக்கு

ஓர் கோல் கொண்டுவா.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. மின்னித்யாதி. மின்னோடொத்த இடையையுடைய ளாகையாலே - விரஹஸஹயல்லாத ம்ரதுப்ரகர்தியாய், அயோநிஜை யாகையாலே- கர்ப்பவாஸக்லேசமுழுப்பட வறியாத பிராட்டிக்காக. இலங்கையர் மன்னன். இப்படி யிருக்கிறவனைப் பிரித்துக்கொண்டுபோய்ச் சிறைவைத்தவனாய், லங்கையிலுள்ளார்க் கெல்லாம் நிர்வாஹகனாய் இருக்கிற ராவணனுடைய. மணிமுடிபத்து முடன்வீழ. ரத்நாதிகளாலே அலங்கர்த்தமான தலைகளை ஒரொன்றாக அறுத்தவிடத்தில், அவன்கொண்ட வரபலத்தாலே மீளவும் மீளவும்கிளருகையாலே, பத்தும் ஸீசர வொருகாலேயற்று விழும்படியாக. தன்னிகரித்யாதி. தன்

க்கு உபமாநமாவ தொன்றில்லாதபடியிருக்கும் திருநிலை, கால்வளைப்புப் பண்ணின. வளைத்து இட்ட- வளைத்து எய்த வென்றபடி. மின்னுமுடியற்கு. இப்படி ராவணவதம் பண்ணுகையாலே - விளங்காநின்ற உள்ள வீராபிஷேகத்தையுடையனாய் நின்றவனுக்கு. வேலையடைத்தாற்கு. “சுரிசுழல் கனிவாய்” இத்தாதிப்படியே வேலையடைத்ததும் பிராட்டிக் காகவிநே. அ.

மூ.—தேன்னிலங்கைமன்னன் சிரந்தோணிசெய்து
மின்னிலங்குபூண் விபீடணனம்பிக்கு
என்னிலங்கு நாமத்தளவு மரசேன்ற
மின்னிலங்காரற்கோர் கோல்கொண்வோ
வேங்கடவாணற்கோர் கோல்கொண்வோ. கூ.

பத்துரை.

தென்— தென் திசையிலுள்ள
இலங்கை— லங்காபுரிக்கு
மன்னன்— அரசனான ராவணனுடைய
சிரம்— தலைகளையும்
தோள்— தோள்களையும்
ஹனி செய்து— அறுத்துப் பொகட்டு
மின் இலங்கு— மிகவும் விளங்கா நின்ற
பூண்— ஆபரணம் பூண்டவனாய்
நம்பி— ராமபக்தியால் பூர்ணனான
விபீடணனுக்கு— விபீஷணன்வானுக்கு
இலங்கு— “விளங்கா நின்ற உள்ள

என் நாமத்தளவும்— என் பெயர் இவ்வளவு
கில் செல்லு மளவும்
அரசு— உனக்கு அரசு செல்லக்கடவது
என்ற— என்றருளிச் செய்தவனாய்
மின் இலங்கு— மின்னல் போல் விளங்கா
நின்ற
ஹற்கு— ஹாரத்தை யுடைய வனுக்கு
ஓர் கோல் கொண்டுவா;
வேங்கடம்— திருவேங்கடமலையில்
வாணற்கு— வர்த்தனுக்கு மவனுக்கு
ஓர் கோல் கொண்டுவா.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. தேன்னித்யாதி. (க) தூர்க்கதரபயுக்தமாகையாலே ஒரு வரால் அழிக்கவொண்ணாதபடியிருக்கும், கட்டளைப்பட்ட லங்கைக்கு நிர்வாஹகனான ராவணனுடைய. தென் என்று - அழகாய், கட்டளைப்பட்டிருக்கையைச் சொல்லுகிறது. சிரந்தோள் துணிசெய்து. தேவர்கள் கொடுத்த வரபலத்தாலே அழிவில்லைபாக நினைத்திருந்த தலைகளையும் தோள்களையும் ஹனித்துப்பொகட்டு. மின்னித்யாதி. ஒளிகிடாநின்ற உள்ள ஆபரணத்தையுடைய பூர்விபீஷணன்வானுக்கு. (உ) ‘கௌரிக் மகஸூர்’ இவ் வரபடியே லங்கையைவிட்டு அந்தரிக்ஷகதனானபோதே ராவணஸம்பந்தத்தால் வந்த அபூரி குடிபோய், ராமஸம்பந்தத்தால்வந்த பூரீயால் பூர்ணனாகையாலே நம்பி யென்றெழுது. என்னி லங்கித்யாதி. என்னுடைய உஜ்ஜ்வலமான நாமம் இந்த லோகத்தில் எவ்வளவும் செல்லும், அவ்வளவும் உனக்கு ராஜ்யம் நடக்கக்கடவதென்று அருளிச்செய்த. மின்னலங்காரற்கு. ஒளி விடாநின்ற பொப்பனையை யுடையவனுக்கு. அலங்காரம் - ஒப்பனை. அன்றிக்கே, “மின் னிலங்காரற்கு” என்று பாடமானபோது - மின்போலே விளங்காநின்ற உள்ள ஹாரத்தை யுடையவனுக்கென்று பொருளாகக்கடவது. வேங்கடவாணற்கு. “மிடைந்தவேழ் மாங்க

(க) உ - மகஸூர். (உ) “அந்தரிக்ஷகதச்சரிமாந்.”

ஓ மடங்கெய்து வேங்கடமடைந்தமால் ” என்றிபடியே - அவ்வவதார குணமெல்லாம் இங்கே பரகாசிக்கும்படி திருமலைக்கு நிர்வாஹகனு யிருக்கிறவனுக்கு. ... கூ.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—அக்காக்காய்நம்பிக்குக் கோல்கொண்வோவென்று

மிக்காளுரைத்தசொல் வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டன்

ஒக்கவுரைத்த தமிழ்ப்பத்தும் வல்லவர்

மக்களைப்பெற்று மகிழ்வரில் வையத்தே. ம.

பதவுரை.

நம்பிக்கு—“தீம்பில் கைவனார்த விவனுக்கு

வில்லி புத்தூர் — ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
நிர்வாஹகரான

கோல் கொண்டுவா என்று— கன்றுமேய்க்

பட்டன்— பெரியாழ்வார்

கத்தக்க கோல் தேடித்தா ” என்று

ஒக்க— அவன்சொன்னோர் போலே

மிக்காள்— கண்ணனுடைய சைசவ சேஷடி

உரைத்த— அருளிச்செய்த

தங்களை அதுபவிக்கப்பெறாத தேவகிப்

தமிழ்— த்ராவிடமான

பிராட்டியிற் காட்டில், ததநுபவத்தா

பத்தும்— (இப்) பத்துப் பாட்டையும்

லுண்டான மேன்மையை யுடையான

வல்லவர்— கற்கவல்லவர்கள்

யசோதைப்பிராட்டி.

மக்களை— பகவதபிமுகர்களானசிஷ்யபுத்தூர்

உரைத்த— சொன்ன

பெற்று— பெற்று

சொல்— சொல்லை

[களை

இவ்வையத்து— இந்த மண்ணிலகில்

மகிழ்வார்— களித்திருக்கப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. அக்காக்காய் நம்பிக்குக் கோல் கொண்வோவென்று. கன்றுகள் மேய்க்கப் போம்படி கோல்தேடித்தாவென்று, அழுகிறவவனை அழுகைமருட்டுகைக்காகச் சொன்ன பாசரமாய்த்திது. கீழ், “ அக்காக்காய் குழல்வார வா ” என்றதோபாதியிறே -இங்கு, அக் காக்காய் கோல்கொண்டுவா வென்றதும். மிக்காளுரைத்தசொல். இருவருமொக்க நோன்பு நோற்கச்செய்தே, இவனைப் பெற்றமாத்ரமேயாய், இவனுடைய பாலசேஷடிதங்க ளொன்று மதுபவிக்கப் பெறுமையாலே “ திருவிலேனென்றும் பெற்றிலேன் ” என்ற தேவகிப்பிராட்டியைப் போலன்றியே, “ எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாள் ” என்னும்படி இவ்வவதாரத்திலுள்ள ரஸமெல்லா மதுபவிக்கப்பெற்ற பாக்யாதிகையான யசோதைப் பிராட்டி. சொன்னசொல்லை. வில்லிபுத்தூர்ப் பட்ட னோக்கவுரைத்த தமிழ் பத்தும் வல்லவர். ஸ்ரீவில்லி புத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் அவளுடைய பாவபந்தத்தை யுடையராய், அவன் சொன்னோர்போலே சொன்னதாய், ஸர்வாதிகாரமான த்ராவிடமாயிருந்துள்ள பத்துப் பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். மக்களிடையாதி. பகவ(ஜ்)க் ஜ்ஞாநப்ரேம பரிபூர்ணரான சிஷ்யபுத்தூர்களைப் பெற்று, அவர்களும் தாங்களுமாய்க்கொண்டு, இந்த ஸம்ஸாரபூமியிலே ஆநந்திகளா யிருக்கப் பெறுவர். ம.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

(*)

அடிவரவு.—வேலி கொங்கு கறுத் தொன்றே சீ ராலப் பெற்றிகழ்

மின்னிடைத் தென்னிலங்கை அக்காக்கா யாரிரை

ஆ. திருமொழி- கரு - க்கு, பாட்டு - கூகூ.

இரண்டாம் பத்து, ஏழாம் திருமொழி பாவேசம்.

அ. தாயாரான யசோதைப்பிராட்டி, தனக்குக் குழல்வாரின வந்ததும், பூச்சுட்டிவ
கடிக் கத்தெவாவிலே, அவன் கன்றுகள் மேய்க்கப்போவதாக நினைத்து, “அவை மறித்து
மேய்க்கக்கூடான கோல் தாவேனும்” என்றபேணிக்கு, அது, தனக்கு அநிக்ஷ்டமானது
மேய்க்கக் கூடாது. அவன் கொடாதொழிகையாலே, அவன் அழப்புக்கவாமே, அவனை அழுக்கைமருட்
வாக்காக “அக்காக்காய் கோல்கொண்டு வா” என்று பலகாலும் சொல்லி அவனமுதலைய
புறந்த கம்பித்த பின்பு, அவனுக்குப் பூச்சுட்டிவதாகக் கோலி, செண்பகம் மல்லிகை செ
ண்பகம் இருவாட்சி தொடக்கமாய், நிறத்தாலும் மணத்தாலும் ஒன்றுபோலொன்றன்றிக்
கூட மலகத்தையாயிருக்கும் புஷ்பங்களை யுண்டாக்கி, அவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லி,
கனக்கு இன்ன இன்ன பூச்சுட்டிம்படி வாவென்று அதுவர்த்தித்ததைத்துப் பூச்சுட்டின
பாகமென்றத் தாமதமதுபவிக்க வாசைப்பட்டு, தத்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு, அவனைக்குறித்து
மனம் போசுஞ் போலே பேசி அந்த எலத்தை யதுபவிக்கிறார்- இத்திருமொழியில், ... *

மு.—ஆநிரைமேய்க்க நீ போதி யருமருந் தாவதறியாய்
கானகமெல்லாந்திரிந்துன் கரியதிருமேனிவாடப்
பாணையிற்பாலைப்பருகிப் பற்றுதாரெல்லாஞ் சிரிப்பத்
தேனிலினியிரானே! செண்பகப்பூச் சூட்டவாராய். க.

பதவுரை.

ஆநிரை— தேனிலுங் காட்டில்
இனிய— இனியனான
போதி— நாயனே!
மருந்தார் எல்லாம் — உன்னை உகவாதா
ரெல்லாரும்
பரிஹஸிக்கும்படி
கறந்தபாணை யோடேயிருக்கிற
பாலை— (பச்சைப்) பாலை
பருகி— குடித்து
மேய்— உன்னுடைய
கூட்ட— கறுத்த
திருமேனி— திருமேனியானது
வாட— (காட்டில் பொரு மையாலே)
வாடும்படியாக
எனவர் எல்லாம்— காடெங்கும்
வருந்து— வருசரித்து

ஆநிரை— பாக்களின் திரளை
மேய்க்க— மேய்ப்பதற்கு
நீ— மர்துஸ்வபாவனான நீ
போதி— போகா நின்றாய்;
அரு— பெறுதற்கரிய
மருந்து ஆவது— மருந்தாயிருக்குமத்தை
அறியாய்— அறிவித்தலை;
[இந்த மேனி ஸம்ஸாரிகளுக்கு * நோய்
களாக்கும் மருந்தாய் நிக்ஷஸ்டிரிகளுக்கு
*போகமகிழ்ச்சிக்கு மருந்தாயிருக்க; இங்
தைக் கொண்டு காட்டில் வாட்டு கிறேனே
என்று அறிகுறியில்லை என்று கருந்து.]
(ஆதலால் பசுமேய்க்கப் போகை தவிர்த்து)
செண்பகம் பூ— செண்பகப்பூவை
சூட்ட— நான் சூட்டும்படி
வாராய்— வந்தருள வேணும்.

வ்ய. முதற்பாட்டு. ஆநிரைமேய்க்கநீபோதி. உன்வாசியறியாதே, தனக்கு மேய்ச்சு
பாப்பாவிடத்தே ஓடாதிற்கும் பசுநிரையை மேய்க்கைக்காக ஸுகுமாரனான நீ போகாரின்
மேய். அருமருந்தாவதறியாய். நீ உன்னைப் பெறுதற்கு அரியமருந்தாவதறிகிறிலே, இங்குள்ளா
ருக்கு கொடுக்காதுக்கும்மருந்தாய், அங்குள்ளார்க்கு * போகமகிழ்ச்சிக்கு மருந்தாயிரே

இவன்றாணிநுப்பது. கானகமெல்லாந்திரிந்து. காட்டிடமெங்கும் திரிந்து. பசுக்கள் பச்சை கண்டவிடமெங்கும் பரந்து மேய்கையாலே, உனக்கும் அவைபோன விடமெங்கும் திரிய வேணுமிதே. உன்கரியதிருமேனிவாட. * கண்டவர்கள் கண்குளிரும்படியிருக்கும், உன்னு ணைய ச்யாமளமான திருமேனியானது, காட்டழல் பொருமையாலே வெக்கைதட்டின பூப் போலே வாடும்படியாக.

பாணையிற்பாலைப்பருகி. கறந்தபாணையோடே யிருக்கிற பச்சைப்பாலை, அந்த பாத் தத்திலே யிருக்கச்செய்தே பருகி. பற்றதாரெல்லாம் சிரிப்ப. உன்னையுசுவாதா ரெல்லாரும் “எங்கள் வீட்டில் கைப்பாணையில் பாலைக் குடித்துப் போந்தான்” என்று சிரிக்கும்படியாக. தேனிலினியிரானே. தேனிலுங் காட்டிலினியான உபகாரகனாவனே. இத்தால் - அது பவிப்பார்க்கு ஒருகாலும் தர்ப்தி பிறவாதே, மேன்மேலன அதுபவிக்க வேண்டுமபடி யிருப் பாறு யிருக்கிற தன்னை யுபகரிப்பானும் தானையா யிருக்குமவ னென்கை. செண்பகப் பூச் சூட்டவாராய். காலபுஷ்பமான செண்பகமானது செவ்விசுன்றாமல் சாத்தவாராய். தேனி லினிய பிரானே - பற்றதா ரெல்லாம் சிரிப்ப - பாணையிற்பாலைப்பருகி- உன்கரிய திருமேனி வாட - கானகமெல்லாந்திரிந்து- ஆநிரைமேய்க்க நீ போதி - அருமருந்தாவ தறியாய்- செண் பகப்பூச் சூட்டவாராய் என்றவயம். க.

மூ.—கருவுடைமேகங்கள் கண்டாலுன்னைக் கண்டாலொக்குங் கண்கள்

உருவுடையாயுலகேழு முண்டாகவந்து பிறந்தாய்

திருவுடையாண்மணவாளா! திருவரங்கத்தே கிடந்தாய்

மருவிமணங் கமழ்கின்ற மல்லிகைப்பூச் சூட்டவாராய். உ.

பதவுரை.

கரு உடை— ஜலகர்ப்பமான [நீர்கொண்
மேகங்கள்— மேகங்களை [டெழுந்த
கண்டால்— பார்த்தால்
உன்னை— உன்னை
கண்டால்ஒக்கும்— கண்டாற்போலேயிருக்கிற
கண்கள்— கண்களினுடைய
உருவு உடையாய்!— அழகையுடையவனே!
உலகு ஏழும்— ஸத்த லோகங்களும்
உண்டாக— ஸத்தை பெறும்படி
வந்து— திருவாய்ப்பாடியிலே வந்து
பிறந்தாய்!— திருவவதரித்தவனே!

திரு உடையாய்— உன்னை, தனக்கு ஸம்பத்
தாக உடையாளான பிராட்டிக்கு
மணம் ஆளா!— வல்லபனானவனே!
திரு அரங்கத்து — திருவரங்கம் பெரிய
கோயிலில்
கிடந்தாய்! — கண்வளர்ந் தருளுமவனே!
மணம்— பரிமளமானது
மருவி— பொருந்தி நின்று
கமழ்கின்ற— வீசாநிற்கிற
மல்லிகை பூ— மல்லிகைப் பூவை
சூட்ட வாராய்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கருவித்யாதி. கண்கள்- உன்னைக் கண்டால்- கருவுடை
மேகங்கள் கண்டாலொக்கும்- உரு உடையாய். கண்களானவை உன்னைப்பார்த்தால், நீர்கொண்
டெழுந்த காளமேகங்களைக்கண்டாற்போலே குளிரும்படியான வடிவையுடையவனே. அன்
றிக்வே, நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகங்களைக்கண்டால் உன்னைக்கண்டாற்போலே யிருக்கும்.

கண்களுருவுடையாய். அழகு ஒருதட்டும் தானொருதட்டுமாப்படியான கண்களினழகையுடையவனே யென்னவுமாம். உலகேழுமுண்டாகவந்து பிறந்தாய். ஸகலலோகங்களும் உன்னுடைய அவதாரத்தாலே லப்தஸத்தாகமாய் உஜ்ஜீவிக்கும்படி வந்து பிறந்தவனே. திருவுடையாள் மணவாளா. “கஸ்துரீயம்” “ஸ்ரீயஸ்தீ” “திருவுக்கும் திருவாகிய” என்கிற படியே - உன்னை, தனக்கு ஸம்பத்தாக வுடையனாயிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்பனானவனே. திருவாங்கத்தே கிடந்தாய். அவளுகப்புக்காக ஸம்ஸாரி சேதநரை ரகதித் தருளும்படி கோபிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே. மருவியித்யாதி. பரிமளமானது நீங்காமல் நின்று கமழாதிக்கிற மல்லிகைப்பூச் சூட்டவாராய். உ.

மூ.—மச்சோமோளிகையேறி மாதர்கடம்மிடம்புக்குக்
கச்சோபேட்டைக்கிழித்துக் காம்புதுகிலவைகீறி
நிச்சலுந்தீமைகள்செய்வாய்! நீருவேங்கடத்தேந்தாய்!
பச்சைத்தமநகத்தோடு பாதிரிப்பூச் சூட்டவாராய். கூ.

பதவுரை.

மச்சோமோ— நடு நிலங்கோடே கூட

மாளிகை— மேல் நிலங்களிலும்

ஏறி— சென்று ஏறி

[நடு நிலங்கள் மேலும், மேல்கிலங்

கள்மேலுமேறி என்றபடி.]

மாதர்கள்தம் இடம்— பெண்களிருக்கிற

விடங்களிலே

புக்கு— புருந்து

கச்சோமோ— அவர்கள் முலைக்கச்சோமோகூட

பட்டை— அதற்கு மேலிடான பட்டுக்களையும்

கிழித்து — கிழித்து

[கச்சையும் பட்டுக்களையும்

கிழித்து என்றபடி.]

காம்பு துகில் அலை — நல்ல கரையையுடைய
புடவைகளையும்

கிறி— கிழித்து

நிச்சலும்— நாள் தோறும்

தீமைகள் செய்வாய்! — தீம்புகள் செய்யு
மவனே!

நீள்— உயர்த்தியையுடைய

திரு வேங்கடத்து— திருவேங்கட மலையி
லெழுந்தருளி யிருக்கிற

எந்தாய்!— என் ஸ்வாமியானவனே!

பச்சை— பசுமை குன்றாத

தமநகத்தோடு— தவநத்தோடு

பாதிரி பூ— பாதிரிப் பூவை

சூட்ட வாராய்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. மச்சித்யாதி. மச்ச- நடுநிலம். மாளிகை- மேல்நிலம். மச்சோமோகூட மாளிகையிலே சென்றேறி. மாதர்கள்தம்மிடம்புக்கு. பெண்களிருக்கிற விடங்களிலே புக்கு. கச்சோபேட்டைக் கிழித்து. அவர்கள் முலைக்கச்சோமோ அதற்கு மேலிடானபட்டுக்களையும் கிழித்து. காம்புதுகிலவைகீறி. பணிப்புடவைகளானவற்றையும் கிழித்து. காம்பு துகில்- விளிம்பில் பணியுடன் சேர்ந்தபுடவை. நிச்சலும் தீமைகள் செய்வாய். நாடோறும் தீம்புகளைச் செய்யுமவனே. வளர வளர தீம்பு கையேறிச் செல்லாநின்றகிறே. நீள் திருவேங்கடத்தேந்தாய். ஒக்கத்தையுடைத்தான வடக்குத்திருமலையிலே நிற்கிற என் ஸ்வாமியானவனே. * காணமும் வானமும் வேடுமானவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிறது ஸ்வாமிதவ.

பாப்தியாலேயிறே. பத்தையித்பாதி. பசுமைகுன்றாத தமநகத்தேதோடே, அதுக்கு பரபாக
மான நிறத்தையுடைய பாதிரிப்துவையும் சூட்டுப்படி வரவேணும். ந.

மூ.—தெருவின் கண்ணிளவாய்ச்சிமார்களைத் தீமைசெய்யாதே
மருவந்தமநகமுஞ் சீர்மலைமணங் கமழ்சின்ற
புருவங்கருங்குழனெற்றிப் பொலிந்த முகிற்கன்றுபோலே
உருவமழகியாம்பீ புகந்திவை சூட்டவீவாராய். ச.

பதவுரை.

புருவம்— புருவங்களுள்
கரு— கறுத்தியா பின்ற
குழல்— திருக்குழலும்
நெற்றி— (இவ்விரண்டுக்குள் மடுவே விள
ங்கா நிற்கிற) நெற்றியும்
(ஆகிற இவ்வவயவ சோடையாலே,)
பொலிந்த— விளங்கா நிறப்பொரு
முகில் கன்றுபோலே— கோகம் பெற்ற கன்று
போலே
உருவம் அழகிய— வடிவால் அழகியனாய்
நாட்டி!— ஸர்வவித பரிபூர்ண னுனவிலை!
தெருவின் கண் நின்று— வித்தியில நின்று

இது— பரவந்தால் இலைய
ஆய்ச்சிமார்களை — இடைப்பெண்களிடத்
திலே
தீமை செய்பாதித— தீம்பு செய்யவேண்டா;
மணம் கமழின்ற— பரிமளம் வீசாநின்ற
மருவம்— மருவையும்
தமநகமும்— தவநகத்தையும் சேர்த்துக் கட
டின
நீர் மலை இவை— அழகிய இம்மலைகளை
உகந்து சூட்ட— நாணுகந்து சூட்டுப்படி.
நீ வாராய்— நீ வந்தருள வேணும்.

வ்யா. நான்காப்பாதி. தெருவின் கண் நின்று. நான் மத்திலும் மானிகையிலு மேறி
னெனேற, தெருவிலையன்றே நின்றேன், என்ன நீ இப்படி சொல்லுவா நென்னென்ன ;
அவ்விடத்தில் தானே நீ தீமைசெய்யாதிருக்கிறது. தெருவின் கண்களில் நின்று. இளவாய்ச்சி
மார்களைத் தீமைசெய்யாதே. அவ்விடத்தில் விளை பாடா நிற்கிற மருவத்தாவினைய இடைப்பெண்
களைத் தீமைசெய்யாதே. நெற்றில் நிறைக்கை, விலையகசணங்களைப் பறிக்கை, அவர்க
ளோடு. வைப்பிணக்கினைக் புகலாக இவன் செய்யும் விஷயங்கள் வாசாமகோசாமகை
யாலே, தீமைபென்று ஒருவராகல்லாதே யாகச் செஞ்சொல்லுகிறார். மருவும் தமநகமுஞ் சீர்மலை
மணங்கமழ்சின்ற. மருவும் தமநகமும் கலந்துகட்டின அழகிய மலைகளானவை பரிமளம்
காழாபின்றன. மன் திருக்குழலிலே செரத்தக்க மணம் புகழ்போகாநின்றதென்கை. புருவ
மித்பாதி. உபவநாழிதபாண புருவமும், இருண்டருந் துள்ள குழலும், இரண்டுக்குள் மடு
வே விளங்கா நிற்கிற தெருநெற்றியுமாகிற இவ்வவயவசோடையாலே உஜ்ஜ்வலையிருப்பதொ
ரு முகிலின்ற கன்றுபோலே வடிவால் அழகியனாய் ஸர்வவித பரிபூர்ண னுமாய் இருக்கிற
விலை. உகந்தித்பாதி. “ உனக்குச் சூட்டப் பெற்றேனும் ” என்கிற வகுப்புடனே, மணம்
கமழாநின்றுள்ள இம்மலைகளை நான் உனக்குச் சூட்டுப்படியாக வரவேணும். ச.

மூ.—புள்ளினைவாய் பிளந்திட்டாய் பொருகரியின் கொம்பொசித்தாய்
கள்ளவரக்கியை ஏக்கோடு காவலனைத் தலைகொண்டாய்
அள்ளி நீ வெண்ணெய் விழங்க வஞ்சாதுடியே னடித்தேன்
தேள்ளிய நீரினெழுந்த செங்கழுநீர் சூட்டவாராய். ௫.

பதவுரை.

கொண்டாய்— தலைகளை மறுத்துப்

பொகட்டவனே!

நீ— நீ

வெண்ணெய்— வெண்ணெயை

அள்ளி விழுங்க— அள்ளி அமுது செய்யும்

போது

அடியேன்— அடியேன்

அஞ்சாது— உன் திருமேனியின் ஸைகு

மார்பத்தைப் பார்த்து அஞ்சாமல்

அடித்தேன்— அடித்தேன்;

(ஆனபின்பு, நான் செய்தத்தைப் பொறுத்து)

தெள்ளிய நீரில்— நிர்மலமான நீரிலே

எழுந்த— விகசித்த

செங்கழுநீர்— செங்கழுநீரை

சூட்ட வாராய்.

பொ. ஐந்தாற்பாட்சி. புள்ளினாரித்யாதி. கன்றுகள் மேய்க்கிறவிடத்தில் * பன்
மத்தில் மேயும் பறவையுருக்கொண்டு உன்னை நவீனதாகவந்த பகாஸுரனை வாயைக்கிழித்
துப் பொகட்டவனே. பொருவித்யாதி. “ கல்யாணத்துக்கு ” என்று அழைத்துவிட்டு
வழியில் விவாக கம்ஸன் நிறுத்திவைத்ததாய், உன்மேலே யுத்தேதாந்முகமாய்வந்த சூவ
வயாபிடத்தின் கொம்பை அநாயாஸேநப் பிடுங்கிப் பொகட்டவனே. கள்ள மித்யாதி.
“ தைத்தே தோவன் ” என்று கர்த்ரிம வேஷங்கொடுவந்த சூர்ப்பணகியாகிற ராக்ஷஸி
மூக்கோடு அவளுக்கு ரக்ஷகனான ராவணன் தலையையும் அறுத்துப்பொகட்டவனே. இவ
புத்தே அவன் காவலனாகையாவது - இவனை “ ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணித்திரி ” என்று
பிழைக்கிறேன். அன்றிக்கே, பொதுவிலே, காவலனென்னையாலே ராக்ஷஸஜாதிக்காக ரக்ஷ
கனென்னடியாம். இத்தால் - ப்ரபலவிரோதிகளை அநாயாஸேநப்போக்கி, உன்னை யதுபவி
ப்பார்க்கு உன்னை யுபகரித்தவனன்றோ வென்கை. அள்ளியித்யாதி. “ இவன், வெண்ணெய்
நாணெய் விழுங்கவல்லனாவ தெப்போதோ ” என்று ப்ரார்த்தித்திருந்த நான், நீ வெ
ண்ணெய் அள்ளி விழுங்கவும் பெற்றுவைத்து உன்மார்த்தவத்தைப் பார்த்தஞ்சாமல் அடி
படையடித்தேன். யாவர்களும் அதுதாபம் தலையெடுத்தால் “ அடியேன் ” என்றிறே சொ
ல்லுவது. இவன்தான் அதுதன்னை முன்னே நினைபாதே அடிக்கவேண்டியற்றும், இவன் மற்
முமோரிடத்திலே இது செய்யுமாகில் வரும்பழிச்சொலவுக்கு அஞ்சியிறே. தெள்ளிய வித்
யாதி. ஆனபின்பு நான் முன்செய்த வத்தைப் பொறுத்து, தெளிந்த நீரில் எழுந்ததாகை
யாலே கிறத்தாலும் பரிமளத்தாலும் விலக்ஷணமாயிருக்கிற செங்கழுநீரை செவ்வையிலே
நான் சூட்டிப்படி வாராய்.

மூ.—எருதுகளோடுபொருதி யேதுமுலோபாய் காணம்பி!

சுருதிய தீமைகள் செய்து கஞ்சனைக்கால் கொடோய்ந்தாய்

தேருவிற்கு உமைகள் செய்து சிக்கெனமல்லர்களோடு

பொருது வருகின்ற பொன்னே புன்னைப்பூச் சூட்டவாராய். கூ.

பதவுரை.

நம்பி!— நற்பின்னையிடத்தில் வ்யாமோஹத்
தால் பூர்ணானவனே!

எருதுகளோடு — அஸுரா விஷ்டமான

எருதுகளோடே

பொருதி — (நற்பின்னைக்காக) போர்

செய்யா நின்றாய்;

ஏதும்— ஒன்றிலும்

உலாபாய் காண்— ஆசையற்றிரா நின்றாய்
காண்;

[தேஹத்தைப் பேணுதல், ப்ராணனைப்
பேணுதல் ஒன்றும் செய்யாதிநாநின்
றாய் என்று கருத்து.]

கருதியு— கம்ஸன் உன்மேல் செய்ய நினைத்த

திமைகள்— திமைகளை

செய்து— அவன்மேல் நீ செய்து

கஞ்சனை— கம்ஸனை

கால் கொடு— உன் திருவடிகளைக் கொண்டு
[திருவடிகளாலே]

பாய்ந்தாய்— உதைத்தாய்;

தேருவின் கண்— அவனை நிரஸிப்பதாகப்

போகிற வழியிலே

திமைகள் செய்து— வண்ணனைக் கொன்ற
தும், வில்லை முறித்ததுமான திமைகளைச்

செய்து

மல்லர்களோடு— சாணூர முஷ்டிகர்களாகிற
மல்லரோடு

சிக்கென— நிரந்தரமாக

பொருது— போர் செய்து

வருகின்ற— வருகிற

பொன்னே!— பொன் போன்ற வடிவை

யுடைய கண்ணனை!

புன்னை பூ— புன்னைப் பூவை

சூட்ட வாராய்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. எருதுகளோடு பொருதி. நற்பின்னைப் பிராட்டியை லபிக்கையிலுண்டான ஆசையாலே உன் திருமேனியின் மார்த்தவம்பாராமல் அஸுரவிஷ்டமான எருதுகளோடே பொராரின்றாய். காலாந்தரமாயிருக்கச் செய்தேயும் தத்தாலம்போலே ப்ரகாசிக்கையாலே, “பொருதி” என்று- வர்த்தமானமாகச் சொல்லுகிறது. ஏதுமுலோபாய் காண். ஒன்றிலும் லோபமற்றிரா நின்றாய்காண். அதாவது- தேஹத்தைப் பேணுதல், ப்ராணனைப்பேணுதல் செய்யாதிருக்கை. நம்பி. நற்பின்னையளவிலே வ்யாமோஹத்தால் பூர்ணானவனே. கருதியதிமைகள்செய்து. கஞ்சன் உன்றிறத்தில் செய்யக்கருதின திமைகளெல்லாவற்றையும் அவன் திறத்திலே நீசெய்து. கஞ்சனைக்கால்கோடு பாய்ந்தாய். கம்ஸனைத் திருவடிகளாலே உதைத்தாய். அதாவது (க) “சுஹிஷ்ணுவ்யஸ்யிதஃ” என்கிறபடியே அவனிருந்த உபரந்தமஞ்சஸ்த்தலத்திலே சென்று குகித்து, (உ) “கெஸௌக்யஷ்டிவிமல திரீ டிவநீதமௌ ஸகஸஸ்வா தயாபாஸ கஸௌவரிவவா கவ” என்கிறபடியே அபிஷேகத்தைப் பறித்தெறிந்து, மயிராப்பிடித்திழுத்து மஞ்சஸ்த்தலத்திலின்றும் பூமியிலே விழத்தள்ளி, அவன்மேலே குதித்திறே அவனைக்கொன்றது. தேருவின் கண் திமைகள் செய்து. தேரு- வழி. அவனை நிரஸிப்பதாகப் போகிறபோது வழியிலே அவனுடைய ஈசாங்கொல்லியான ரஜகளைக்கொன்று, ஆபுதசாலையிலே புக்கு அவனுக்கு மறம்பிறக்கும்படி ‘வில்விழ

(க) “துங்கமஞ்ச வ்யவஸ்த்திதஃ.” (உ) “கேசேஷ்வாகர்ஷ்ய விகளத் கிரீட மவநீதலே ஸகம்ஸம் பாதயாமாஸ தஸ்யோபரி பபாதச ||” “இது வண்ணனுடையபேர்.

வுக்கு' என்று அலங்கரித்திருக்கிற வில்லை முறித்து, அவனுக்கு அபரிமதகஜமான சூலையாபிடத்தைக்கொண்டு செய்தவிவையிறே தெருவின்கண் செய்த தீமைகளாவன. சித்தென்ன மல்லர்களோடு பொருது. “ஏவிறுச்செய்வானேன்றெதிர்த்து வந்தமல்லர்” என்றபடி யே கம்ஸன் ஏனினது செய்யவேனுமென்று மற்பொருகையை ஏனுகொண்னவந்தசான்று முந்தியகராகிற மல்லரோடே ப்ரதிஜ்ஞா பூர்வகமாக உறைக்கப் பொருதழித்து. வருகின்றபொன்னே. இப்படி விரோதவர்க்கத்தை நிரஸித்து வருகிறபோதைச் செருக்காலே பொன் போலே உஜ்ஜ்வலமான வடிவையுடையவனே. முந்திற கம்ஸநிரஸந்தைச்சொல்லி, அதுக்கு பூர்வத்திலுள்ளவற்றை, பின்பு சொல்லுவானென்னென்னில்; கம்ஸநிரஸநமே ப்ரதாநமாய், இவை அதுக்குறுப்பாக, போகிறவழியில் செய்த வ்யாபாரங்களாகையாலே அதுக்கு முன்னதாகச்சொன்ன விதில் விரோதமில்லை. புண்ணையித்யாதி. உனக்குப்பாங்கான புண்ணைப்பூச்சுட்டிம்படியாக நீவாராய். “பொண்ணே புண்ணைப்பூச்சுட்டவாராய்” என்கையாலே- பொன்னோடே பொண்ணைச்சேர்ப்பாரைப்போலே, பொன்போலேயிருக்கிற திருமேனியிலே பொண்ணெய்ந்த தாதையுடைய புண்ணைப்பூவைச்சுட்டப் பார்க்கிறார்களானும்.

மூ.—குடங்களேத்தேறவிட்கே கூத்தாடவல்லவெங்கோவே

மடங்கொண்மதிமுகத்தாரை மால்செய்யவல்ல வென்மைந்தா

இடந்திட்டிரணியனஞ்சை யிருபிளவாகமுன்கீண்டாய்

குடந்தைக்கிடந்தவெங்கோவே குருக்கத்திப்பூச்சுட்டவாராய். எ.

பதவுரை.

குடங்கள்— பல குடங்களை

எறித்து— கையிலெறித்துக் கொண்டும்

ஏறிட்டு— ஆகாசத்தில் எறிந்தும்

கூத்து ஆட வல்ல— கூத்தாடுவதில் ஸமர்த்தனாய்

எம் கோவே!— எங்களுக்கு ஸ்வாமியானவனே!

மடம் கொள்— மடப்பத்தை யுடையாய்

மதி முகத்தாரை— பூர்ணசந்தரணைப் போலே

குளிரந்தமுகத்தை யுடையான பெண்களை

மால் செய்ய வல்ல— மயக்கவல்ல

என் மைந்தா!— என் பிள்ளையானவனே!

முன்— முற்காலத்தில்

இரணியன்— ஹிரண்யாஸுரனுடைய

நெஞ்சை— மார்பை

இடந்து— திருவுகிரங்களாலே ஊன்றியிரட்டி

இரு பிளவாக— இரண்டு பிளவாப்படி.

கீண்டாய்!— கிழித்தூப் பொகட்டவலை!

குடந்தை— திருக் குடந்தையாலே

கிடந்த— கண்வளர்ந்தருளுற

என் கோவே!— என் நாயனே!

குருக்கத்தி பூ— குருக்கத்திப் பூவை

சூட்ட வாராய்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. குடங்களித்யாதி. ப்ரஹ்மணர் ஐச்வர்யம் விஞ்சினால் பாகூர்திகள் பண்ணுமாபோலே, இடையர் ஐச்வர்யம் விஞ்சினால் செருக்குக்குப் போக்குவிட்டா வெதொரு கூத்தாய்த்து - குடக்கூத்தாவது உபயனிபூத்யைச்வர்யம்போ லன்றிக்கே, நிறந்தா படைத்த ஐச்வர்யமிறே மிவனுக்கிது. இடையர்க்கு ஐச்வர்யந்தானாவது- கோஸமீர்த்துமிறே. அந்தஸமீர்த்தி குறைவறவுள்ளது தனக்கேயாகையாலே, அத்தால்வந்த செருக்குக்குப் போக்குவிட்டிக் குடக்கூத்தாடினபடி சொல்லுகிறது. தலையிலே அடுக்குக்குடமிருக்க, இரண்டுநோள் களிலும் குடங்களிருக்க, இரண்டு கைகளிலும் குடங்களை யேந்தி ஆகாசத்திலே எறிந்தாடுவ

தொரு கூத்தாய்த்து - குடக்கூத்தாவது. அதைச் சொல்லுகிறது குடங்களேத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்ல என்று. “குடம்” என்னுதே, குடங்கள் என்கையாலே - பல குடங்களை யும் கொண்டு ஆடினமையைச் சொல்லுகிறது. “எடுத்தேறவிட்டு” என்கையாலே - அவற்றைத் திருக்கையிலே யெடுத்து ஆகாசத்திலே உயர எறிவது ஏற்பதானமையைச் சொல்லுகிறது. கூத்தாடவல்ல வென்கையாலே - மற் றும் இக்கூத்தாடுவாருண்டேயாகிலும், இவனுடைய ஆடின கட்டளை ஒருவர்க்கு மாடப்போகாதென்னு மிடம் சொல்லுகிறது. இவனுடைய வைத்திரி பரதசாஸ்தரத்திலும் காண வரிதாயிருக்கை. எங்கோவே. எங்களுக்கு நாய சுணைவனே. மடங்கொளியாதி. இப்படி யிருக்கிற சேஷத்தத்தாலே மடப்பதையுடையாய், பூர்ணசந்தானப்போலே குளிர்ந்து ஒளிவிடாநின்ற முகத்தையுடையாய் யிருக்கிற ஸ்திரீகளைப் பிச்சேற்றவல்ல வென்னுடைய பிள்ளையானவனே. இடந்திட்டியாதி. நெஞ்சென்று - மார்வைச் சொல்லுகிறது. தேவர்கள் கொடுத்த வரபலத்தாலே பூண்கட்டியிருக்கிற ஹிரண்யனுடைய மார்வை, “கொலைக்கையாளன் நெஞ்சிடந்த கூருகிரான்” என்கிறபடியே கூரிய திருவுகிர்களாலே உறைக்க ஆன்றியிடந்து இரண்டு கூறும்படியாக முற்காலத்திலே கிழித்துப் பொகட்டவனே. இத்தால் - சிறுக்கனுடைய ஆபத்திலே வந்து உதவினவனாகையாலே தளர்ந்தாரை நோக்குமவனென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. குடந்தையித்யாதி. அவதாரங்களுக்குப் பிற்பாடானவர்களுக்கும் உதவுகைக்காகத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளின என்னுபனானவனே. குருக்கத்தியித்யாதி. உனக்கென்று தேடிவைத்த குருக்கத்திப்பூவை உன் திருக்குழலிலே சூட்டும்படியாக வாராய்.

மு.—சீமாலிகனவனோடு தோழமைக் கொள்ளவும்வல்லாய்
சாமாறவனே. யெண்ணிச் சக்கரத்தாற்றலைகொண்டாய்
ஆமாறழியும்பிரானே யணியரங்கத்தே கிடந்தாய்
எமாற்றமெண்ணத்தவிர்த்தாய் யிருவாட்சிப் பூச்சூட்டவாராய். அ.

பதவுரை.

சீமாலிகன் — ‘மாலிகன்’ என்னும் பெயரையுடையான்
அவனோடு— ஆஸுரபகர்க்குகளுள் தலைவன் என்று ப்ரஸித்திபெற்ற அவனோடே தோழமை கொள்ளவும்— ஸ்நேஹிக்கவும் வல்லாய்!— ஸமர்த்தனானவனே!
அவன்— அவ்வஸுரனானவன்
சாம் ஆறு— சாகத்தக்க வழிகளை
நீ எண்ணி— நீ யோசித்து
சக்கரத்தால்— சக்ராயுதத்தாலே
தலை கொண்டாய்!— அவன் தலையை அறுத்துப் பொகட்டவனே!
ஆம் ஆறு— மேல் வருமதை
அறியும்— அறியவல்ல

பிரானே!— நாயனே!

அணி— அழகு பொருந்திய
அரங்கத்து— திருவரங்கமாநகரில்
கிடந்தாய்!— கண்வளர்ந்தருளுமவனே!
‡ என்—உன்மேல் பரிவையுடையாளானான்
எமாற்றம்— துக்கத்தை [னுடைய
தவிர்த்தாய்!— நீக்கினவனே!
இருவாட்சி பூ— இருவாட்சிப் பூவை
சூட்ட வாராய்.

§ “சீமாலிகன்” என்கிறவிடத்தில், ‘சீ’ என்னுமது ஒளபசாரிகச் சொல்லு. ‘பூ’ என்னுமது ‘சீ’ என்றாய், கண்ணோடு நட்புக்கொண்டதால்வந்த சீர்மையைச் சொல்லுகிறதென்பர்.

‡ ஐகாரம் சாரியை.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. சீமாலிகனித்பாதி. மாலிகனென்பா னொருத்தன் கர்ஷ்ணனுக்கு ஸகாவாய், பல ஆபுதங்களும் பயிற்றுவிக்க கர்ஷ்ணன்பக்கவிலே கற்று, இந்த ஆஸக்திபலத்தாலே ஒருவர்க்குமஞ்சாமல் லோகத்திலுள்ள ஸாதுக்களை நலிந்து திரியப்புக்கவாறே, “ஸகாவாய்ப்போந்த விவனை நிரஸிக்கவொண்ணாது” என்று திருவுள்ளத்தில் அகப்பந்தவ்யாகுலம் நடந்துபோருகிற காலத்திலே, அவனை ஒருபோது கருகியமித்தவாறே, அவன்றான், “நறுகுமுறுகு” என்றழைப்பாலே சிலபிதற்றி, எல்லா வாபுதங்களும் பயிற்றுவித்திரேயாகிலும், என்னை, “ஆழிபயிற்றுவித்திலீரே” என்ன; “இதுநமக்கு அஸாதாரணம், உனக்கு கர்த்தவ்யமன்றுகாண்” என்ன; “எனக்கு கர்த்தவ்யமன்றியிலே யிருப்பதோ ராபுதமுண்டோ” என்று அவன் நிர்ப்பந்தங்களைப் பண்ணினவாறே, இவனுடைய துஸ்ஸவபாவங்களடியாக, “இவனை நிரஸிக்கவேணும்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி, தன்னுடைய சீர்ப்பைகுன்றாதபடி ஆபுதம் பயிற்றுவிக்கிறானாக, திருவாழியை ஒருவராலே சுழற்றி ஆகாசத்திலே எழவிசி, சுழன்று வருகிற திருவாழியை மீண்டும் திருக்கையிலே அநாயாஸை ஏற்க, அவன் இத்தைக்கண்டு, “எனக்கு இது அரிதோ” என்று கைநீட்ட, “உனக்கு இது அரிதுகாண்” என்னச்செய்தேயும் அவன் வாங்கிக்கழற்றி மேலேவிட்டு, மீண்டு சுழன்று வருகிறபோது பிடிப்பானாகநினைத்து, தன்கழுத்தை யடுக்கத்தன்விரலையெடுத்திட்டுக் கொடுநிற்க, அது * வட்டவாய் நுதிமேயியாகையாலே சுழலவர இடம் போராதது கொண்டு அதன்விச்ச இவன்கையில் பிடிபடாமல் இவன் தலையை யரிந்து பொகட்டது என்று இதிஹாஸாதிகளிலே சொல்லப்பட்டதொரு வந்ததாந்தத்தை இப்பாட்டில் பூர்வாந்தந்தாலே ஸங்க்ரஹண சொல்லுகிறது.

சீமாலிகனவனோடு தோழமைக்கொள்ளவும் வல்லாய். சீ- ஓபபசாரிகம். மாலிகனென்று பேரையுடையனாய் ஆஸுரப்ரகர்தியா யிருக்கிறவனோடே, உன் குணத்தாலே கலந்து தோழமைக்கொள்ளவும் வல்லவனே.

சாமாஸவனை நீயெண்ணி. ஸாதுபிதாதினைப் பண்ணப்படுக்கவாறே, இனி அவனை யழிபச்செய்யாவிடில் நாடு சூழுகி-வாது” என்று அவன் சாகத்தக்க வழிகளை நீயே சிந்தித்து, அதாவது- “தோழனைக் கொன்றான்” என்று தனக்கு அபவாதம் வாராதபடியாகவும் “தன்னாலேதான் முடிந்தான்” என்னும்படியாகவும் தக்கவழியைச் சிந்திக்கை. “அவனை” என்கிற இடத்தில், ஐகாரம்- அவ்யாபம். சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய். “நமக்கு அஸாதாரணமான ஆபுதம், உனக்கிதாசாது காண்” என்னச்செய்தேயும் அவன் நிர்ப்பந்தம் பண்ணினதுக்காக, அவனை, ஆழிபயிற்றுவிப்பாடைப்போலே உபாயரூபண திருவாழியாலே சிர்ச்சேதம் பண்ணிப் பொகட்டவனே. ஆமாறியும்பிரானே. சத்ருநிரஸம், ஆச்ரிதரக்ஷணமாகிற விவற்றில் எதேனுமொன்றில் புருந்தால், மேல்விளைவதறியும் உபகாரகுணவனே.

அணியரங்கத்தே கிடந்தாய். “இங்கேகிடந்தால் நமக்கு முமுகூஸ்க்களை லரிக்கலாம்” என்று ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான கோயிலிலே பள்ளிகொண்டருளுகிறவனே. ஏமாற்றமென்றைத்தவிர்த்தாய். “நல்லார்கள் வாழும் நளிரங்கம்” என்கிறபடியே பரிவருள்ள தேசத்திலே பள்ளிகொள்ளுகையாலே உன் ஸௌகுமார்யாதினை நினைத்து, “உனக்கென்வருகிறதோ” என்று வயிற்றெரியாநிற்குமென் கலேசத்தைப் போக்கினவனே. ஏமாற்றமாவது- ஐக்கம். இருவாட்சிப் பூச்சுட்டவாராய். காலபுஷ்பமானவிது செவ்வியழிவதற்கு முன்னே உன் திருக்குழலிலே நான் சூட்டுப்படிவாராய். அ.

மூ.—அண்டத்தமர்கள் சூழ வத்தாணியுள்ளங்கிருந்தாய்
தோண்டர்கணெஞ்சிலுறைவாய் தாமலரண்மணவாளா
உண்டிட்லேகிளையெழு மோராலிலைமிறுபிட்கொண்டாய்
கண்ணோ னுன்னையுக்கக் கருமுகைப்பூச்சுட்டவாராய். கூ.

பதவுரை.

¶ அண்டத்துள்— பூநீ வைகுண்டத்திலே
அத்தாணி— நித்ப ஸந்கிஹிதர்களான
அமர்கள்— நித்பஸுடிரிகள்
சூழ— சூழ்ந்து ஸேவித்திருக்க
அங்கு— அவர்கள் நடுவே
இருந்தாய்!— வீற்றிருக்காமவனே!
தொண்டர்கள்— பக்தர்களுடைய
நெஞ்சில்— மரஸ்ஸில்
உறைவாய்!— நித்பவாஸம் செய்யுமவனே!
தூ— பரிசுத்தமான
மலரான்— தாமரைமலரைப் பிறப்பிடமாக
வுடைய பெரியபிராட்டியாருக்கு
மணம் ஆளா!— வல்லபனுனவனே!
ஏழு உலகினையும்— ஸப்தலோகங்களையும்

உண்டிட்டு— (பரமபத்தி ஸூத்ரபடி)
திருவயிற்றிலேவைத்து
ஓர் ஆல் இலையில்— ஒரு ஆலந்தாரிலே
சூயில் கொண்டாய்!— கண்வளர்ந்தருந்
மவனே!

உன்னே— உன்னே
நான் கண்டு— நான் பார்த்து
உகக்க— ஆகத்திக்குரிய
கருமுகை பூ— கருமுகைப் பூவை
சூட்ட வாராய்.

¶ “உள்ளங்கிருந்தாய்” என்கிறவிட
த்திலுள்ள ‘உள்’ என்னுமது இவ்விடத்
தில் அந்வயித்துக் கிடக்கிறது.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. அண்டத்தித்யாதி. “இறந்தால் தங்குமூண்டமே” என்
றும், “அண்டம்போ பாட்சிபவர்க்கு” என்றும், பரமபதத்தை “அண்டம்” என்று சொல்
லக்கடவதிறே. அண்டத்துள் அத்தாணி- அமர்கள் சூழ - உங்கிருந்தாய். பரமபதத்தினுள்ளே
அருகிருப்பபுடையாரான நித்பஸுடிரிகள் சூழ ஸேவிக்க, அவர்கள் நடுவே * ஏழுலகும்
தனிக்கோல் செல்ல வீற்றிருந்தருளினவனே. அத்தாணி- அருகிருப்பு. தோண்டர்கள் நெஞ்சி
லுறைவாய். இந்த விபூதியில் முழுகூடக்களாய் உன்பக்கல் ப்ரோமபுக்தா யிருக்குமவர்களு
டைய மரஸ்ஸினுள்ளே, பரமபதத்திருப்பி லுங்காட்டில் உகந்து நித்பவாஸம் பண்ணும
வனே. தாமலரான்மணவாளா. தூய்தான தாமரைப்பூவைப் பிறந்தகமாகவுடைய பெரிய
பிராட்டியார்க்கு நாயகனுனவனே. (க) “ஸ்ரீ பாலாய பு” என்கிறபடியே பரமபதத்
திலும், “அரவிந்தப்பாவைபுந்தாலும்” என்கிறபடியே தொண்டர்களுடைய ஹந்தயத்
திலும், பிராட்டியும் தானுங் கூடவிதே பெழுந்தருளி யிருப்பது.

உண்டிட்டித்யாதி. ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி ஸகலலோகங்களையும் திருவயிற்றிலே
வைத்து ஒரு பவனுன ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே. இந்த ஆபத்ஸகத்வத்துக்கு
தேறது, கீழ்ச்சொன்ன ஸ்ரீயிபதித்வமிறே. (உ) “யஸ்ய லீக்ஷ்யே உவநஹிதவராயீ
நோ விபதெஹிஷு” என்கிறபடியே ஸகலமும் அவருடைய இங்கிதபராதீநனயிறே

(க) “ஸ்ரீயா ஸார்த்தம்.” (உ) “யஸ்ய லீக்ஷ்யமுகம் ததிங்கித பாதிநோ வித
த்தே கிலம்.”

செய்வது. கண்டித்யாதி. மாலைபும் மயிர்முடியுமாயிருக்கி றஉன்னைக்கண்டு நானுக்கும்படி யாக உகக்கும் கருமுகைப்பூச் சூட்டவாராய்.

மூ.—சேண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி

எண்பகர்பூவுங்கொணர்ந்தே னின்றிவைசூட்டவாவென்று

மண்பகர்கொண்டானை யாய்ச்சி மகிழ்ந்துரைசெய்தவிம்மாலை

டண்பகர்வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டர்பிரான்சொன்னபத்தே. ௮,

பதவுரை.

சேண்பகர்— “சேண்பகமும்
மல்லிகையோடு— மல்லிகையுமாகிற இப்
பூக்களோடு

செங்கழுநீர்— செங்கழுநீரும்

இருவாட்சி— இருவாட்சியும் முதலாக

எண்பகர்— ‘இன்னது இன்னது’ என்று
எண்ணிச் சொல்லப்பட்ட

பூவும்— பூக்களெல்லாவற்றையும்

கொணர்ந்தேன்— தேடிக் கொண்டுவந்தேன்;

இவை— இப்புஷ்பங்களை

இன்று— இப்போது

சூட்ட— சூட்டுப்படி

வா என்று— வரவேணும்” என்று

பகர்— தன்னது என்று சாஸ்த்ரஸித்தமான

மண்— பூமியை

கொண்டானை— மஹாபலிபிடத்தில் நீரேற்று

அளந்துகொண்டவனைக் குறித்து

ஆய்ச்சி— யசோதைப்பிராட்டி

மகிழ்ந்து— மனமுகந்து

உரைசெய்த— சொன்னவற்றை,

பண்— பண்ணிலே சேரும்படி [பண் -
ராகம்.]

பகர்— சொல்லா நிற்கிற

வில்லிபுத்தூர் கோன்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரு
க்குத் தலைவரான

பட்டர்பிரான்— பெரியாழ்வார்

சொன்ன— அருளிச்செய்த

இமாலை— சொல்மாலைபான இவையும்

பத்தே!— ஒருபத்தே!

[என்று இப்பத்தின் மேன்மைபப்
புகழ்ந்து, இதனுடைய ரஸாதபவந்
தானே இதுக்கு பலமென்று தோற்ற
வருளிச் செய்கிறார்.]

சேண்பகமல்லிகையோடுத்யாதி. ப்ராதிகால புஷ்பிதமான செண்பகமும் ஸாயங்கா
லபுஷ்பமான மல்லிகையுமாகிற விவற்றோடே, ப்ராதிகாலபுஷ்பங்களான செங்கழுநீரிருவாட்
சியும் முதலாக எண்ணிச் சொல்லப்பட்ட பூக்களெல்லாங் கொண்டு வந்தேன். அன்றிக்கே,
எண்பகர்பூ வென்றது- இன்னதின்தென்று பரிகணிக்கப்படுமதாய் சாஸ்த்ரஸித்தமுமாகிற
பூக்களென்னவுமாம். கொணர்ந்தே னென்றது-கொண்டுவந்தேனென்றபடி. இன்றிவைசூட்ட
வாவென்று. இப்போது இவற்றை உன்திருக்குழலிலே சூட்டவரவேணுமென்று. மண்பகர்
கொண்டானை. பகர்தமண்ணைக் கொண்டவனை. பகர்தல்- “மூவடி தா” என்ற இவனு
டைய உக்தியாதல்; “தந்தேன்” என்ற மஹாபலி உக்தியாதல். சாஸ்த்ரஸித்தமான பூமி
பையெல்லாம் கொண்டவனை யென்னுதல். ஆய்ச்சிமகிழ்ந்துரைசெய்த. இப்படியிருக்கிற
வனைக்குறித்து இன்றிவைசூட்டவாவென்று யசோதைப்பிராட்டி உகந்துசொன்ன ப்ரகாரங்
களை. செய்த வென்றது - செய்தவற்றையென்றபடி. பண்பகர்வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டர்
பிரான் சொன்ன - இம்மாலை - பத்தே. ஆரேனுமொருவர் ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லிலும்
பண்ணிலேசேரும்படி சொல்லாநிற்கும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாணகரான பெரியாழ்வா

ரருனிச்செய்த இம்மாலையும் ஒருபத்தே! என்று இதனுடைய ச்லாக்யதையைச் சொல்லு
கிறது. இதுக்கொரு பலம் சொல்லாதே இத்தைச் லாகித்துவிட்டது, இதனுடைய ரஸா நுப
வந்தானே இதுக்கு பலமென்று தோற்றுக்கக்காக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

—(*)—

அடிவரவு.—ஆநிரை கரு மச்ச தேருப்புள் எருது குடம்
சீமா லண்டம் செண்பக மீந்திரன்.

ஆ - திருமொழி, கக - க்கு, பாட்டு- களக.

அ. கீழே, அவனைத் திருமஞ்சுரமாட்டித் திருக்குழல்வாரின யசோதைப்பிராட்டி
“அவன் திருக்குழலுக் கலங்காரமாகப் பூச்சுட்டவேணும்” என்றுகோலி, ஒன்றுபோ
லென்றன்றிக்கே விலகணமான புஷ்பங்கள் பலவற்றையும் ஸம்பாதித்து “இவைசெவ்வி
யழிவதுக்கு முன்னே உனக்கு நான் சூட்டிம்படி வரவேணும்” என்று அவனைப் பல
காலமழைத்துப் பூச்சுட்டினவந்தரம், “அவனழகுக்கு தர்ஷடிதோஷம் வாராதபடி காப்
பிட்டுவேணும்” என்று நினைத்து, “ஸாயங்காலத்திலே உன்னேஸைவிப்பதாக தேவஜாதி
பெல்லாம் வந்து நில்லாநின்றது, காலமும் ஸந்தயை ஆயிற்று. இக்காலத்தில் உகரதேவதை
கள் ஸஞ்சரிக்கும் மன்றுமுதலான ஸ்த்தலங்களில் நில்லாதே உனக்கு அந்திக்காப்பிடும்படி
வரவேணும்” என்று பலகாலமதுவர்த்தித்தழைத்துக் காப்பிட்ட ப்ரகாரத்தை, தாமமுப
விக்க வாசைப்பட்டு, உகந்தருளின நிலமான திருவெள்ளறையில் அவன்நிற்கிற நிலையிலே
அவனைக்குறித்து, யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்நேஹத்தையும் பரிவையு முடையராய்க்
கொண்டு, அவன்பேசிஒற்போலேபேசி அவனுக்குத் திருவந்திக்காப்பிடுகையாகிற ரஸத்தை
யுபபவிக்கிறார் - இத்திருமொழியில். *

மூ.—இந்திரனோ பிமனீசனிமையவரெல்லாம்
மந்திரமாமலங்கொண்டு மறைந்துவராய் வந்துநின்றார்
சந்திரன்மாளிகைசேருஞ் சதுரர்கள்வெள்ளறைநின்றாய்
அந்தியம்போதிதுவாது மழகனே காப்பிடவராய். க.

பதவுரை.

சந்திரன்— சந்திரனானவன்
மாளிகை— ப்ராஸாதங்களிலே
சேரும்— வந்து சேரும்படியிருப்பதாய்
சதுரர்கள்—மங்களாசாஸந ஸமர்த்தர்கள்வர்த்
திக்கிற

வெள்ளறை—திருவெள்ளறையிலே
நின்றாய்— நின்றருளமவனே!
இந்திரனோ— தேவேந்திரனோடே
பிமன்— சதுர்முகப்ரஹ்மாவும்
சசன்— ருத்ரனும்

இமைபவர் எல்லாம் - மற்றுமுள்ள தேவ
தைகளெல்லாரும்
மந்திரம் - புருஷஸூக்தாதி மந்திரங்களால்
அபிமந்திக்கப்பட்ட
மா மலர் - சிறந்த கல்பகாதிபுஷ்பங்களை
கொண்டு - கையில் கொண்டு
மறைந்து - அபலார் கண்ணுக்குப் புலப்
படாதபடி
உவராய் - அதுர விப்கர்ஷ்டர்களால்
வந்து நின்றார் - வந்திராநின்றார்கள்;

அழகனே! - (கண்ணெச்சில் வாராமைக்காக,
எப்போதும் காப்பிடவேண்டுமென்படியான.)
அழகையுடையவனே!
இது - இந்தஸமயமானது
அந்தியம் போது ஆகுட் - ஸாயம் ஸந்தயா
காலமாயிருக்கும்;
(ஆகையால்,)
காப்பு இட - உன்னமுகுக்குத் திருவந்திக்
காப்பிடும்படி.
வாராய் - நீ வந்தருளாய்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. இந்திராநித்யாதி. த்ரைலோக்ய பாலகனான இந்தரேனோடே,
சதுர்ந்தசுபுவந ஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மாவும், ஜகத் ஸம்ஹாரகர்த்தாவான ருத்ரனும், இவர்
களுக்கு ப்ரஹ்மஞ்சராய் வர்த்திக்கும் மற்றுமுண்டான தேவர்களுமெல்லாம். இத்தால் - அதி
காரி புருஷர்களுடைய அவர்களுக்குக் குடிமக்களாய் வர்த்திக்குவார்களோடு வாசியுற எல்லா
ருமென்றபடி. ப்ரஹ்மருத்ரேந்தரர்கள் மூவரையும் சொல்லுகிறவிடத்தில், இந்தரனை முந்
துறச் சொல்லிற்று - அவனோபாதி ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் அதிகரித்த கார்யத்தால் வந்த
வற்றாநித்திரையொழிய, ஈசுவரத்வ கந்தமில்லை யென்று தோற்றுகைக்காக. இவர்கள்தான்
தொட்டில் ப்ரஹ்மே பிடித்து இவ்விஷயத்திலே கிஞ்சித்கரித்திறே போருவது. ஆகையாலே
* எழிலுடைச்சுகண்கிணிக் தந்துவனாய்சின்ற வந்தரேனோடே, * வண்ணச்சிறுத்தொட்டில் வர
விட்ட ப்ரஹ்மாவும், * உடையார் கருமணிவாவிட்ட ருத்ரனும், * வலம்புரி, சேவடிக்கிண
கிணிக் முதலானவை வரவிட்ட மற்றுமுண்டான தேவர்களுமெல்லாமென்கை.

மந்திராமாமலர்கொண்டு. திருமந்தபுஷ்பங்கொண்டு. மந்திரமென்கிறது - * மறை
கொண்ட மந்திரமான ஸ்ரீபுருஷஸூக்தாதினை. மாமலரென்கிறது - ச்லாக்யமான கல்பக
புஷ்பாதினை. மறைந்துவாய் வந்துநின்றார். “கட்கரிய பிரமன் கிவனிந்திரன்” என்கிற
படியே இம்ருவ்னாரருடைய கண்ணுக்கு விஷயமாகாதவர்க ளாகையாலே பிறர்க்குத் தெரியந
டபடியாக நீ ப்ரஹ்மஸூக்தாதிவாழே வரும்படி உனக்கு அதுரவிப்கர்ஷ்டராய் வந்து நின்றார்
கள், “மறைந்துவரா” என்று பாடமானாலும், உவரா - அதுர விப்கர்ஷ்டராகவென்று
பொருள்.

சந்திராநித்யாதி. சந்தரபதத்தளவும் செல்ல ஒங்கியிருக்கையாலே, சந்தரன், மாளி
கைகளிலே வந்து சேரும்படியிருப்பதாய், உன் ஸௌகுமார்யாதிகளையறிந்து மங்களாசாஸ
நம் பண்ணி நோக்கவல்ல ஸமர்த்தரானவர்கள் வர்த்திக்கிற திருவெள்ளறையிலே நின்றரு
ளினவனே, அந்தியம்போதிதுவாதும். இது ஸந்தயாகாலமாயிருக்கும். விளையாட்டுப்பராக்
காலே அஸ்தமித்தனும் அறிகுறியில்லையே! அழகனே. தர்ஷடிதோஷபயத்தாலே அநவாதம்
காப்பிடவேண்டுமென்படியான அழகையுடையவனே, அஸ்தமித்தநியாதாற்போலே உன்னம
கின்வாசியும் அறிகுறியில்லையே! காப்பிடவாராய். உன்னுடைய ஸ்வாபாவிகமான ஸமு
தாயசோபைக்கும் ஒப்பணையழகுக்கும் ஒரு குறைவாராதபடியாகத் திருவந்திக்காப்பிட
வாராய்.

மு.—கன்றுகளில்லம்புகுந்து கதறுகின்றபசுவெல்லாம்

நின்றொழிந்தேனுன்னைக்கூவி நேசமேலொன்றுமிலாதாய்

மன்றிநில்லெலந்திப்போது மதிட்டிருவெள்ளறைநின்றாய்

நன்றுகண்டாயென்றென்கொல்லு நானுன்னைக்காப்பிடவாய். உ.

பதவுரை.

பசு எல்லாம்— பசுக்களெல்லாம்

கன்றுகள் இல்லம்— கன்றுகள் நிற்கிற இடத்திலே

புகுந்து— வந்துபுகுந்து

கதறுகின்ற— கன்றுகளைக் குடிக்கவிடிக்

கறக்குதல் ஒன்று செய்வானென்கொண்டு,

முலைக்கறிப்பாலே கதறுகின்றன;

உன்னை கூவி— உன்னை நானழைத்து

நின்று ஒழிந்தேன்— நின்றுவிட்டேன்;

[நானுன்னை அழைப்பதில் உற்றிருந்தமை யால் கன்றுகளைக்குடிக்கவிடுவாரொருவரு மில்லாமற்போகவே பசுக்கள் கதறுகின்றன என்று கருத்து. இப்போதிது சொல்லுகிறது - சடக்கெனக் காப்பிட வரவேண்டுமென்று மதுக்குறுப்பாக.]

நேசம் ி ஒன்றும்— என்பக்கல் அல்பவ்ரே றுமும்

இலாதாய்— இல்லாதவனே!

அந்தி போது— மாலைப் பொழுதில்

மன்றல்— நாற்சந்தியிலே

நில்லல்— நில்லாதேனென;

மதிள்— மதிவாயுடைய

திரு வெள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே

நின்றாய்— நின்றருளுமவனே!

என் தன்— தாயான என்னுடைய

சொல்லு— சொல்லானது

நன்றுகண்டாய்— உனக்குப்ரியமாயிருக்குங் கிடாய்;

(ஆகில் என்செய்பவேணுமென்று அவன் கேட்க;)

நான் உன்னை காப்பு இட வாராய் என்கிறான்.

(ஈ ஏல் - அசை.)

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கன்றித்யாதி. பசுக்களானவை யெல்லாம் கன்றுகள் நிற்கிறவிடத்திலே வந்து புகுந்து, கன்றுகளைக் குடிக்கவிடிக், கறக்குதல் செய்வாரில்லாதது கண்டு முலைக்கறிப்பாலே கதறுகின்றன. அதவா, “கதறுகின்ற” என்றத்தை, கீழும் மேலும் அர்வயித்து- கன்றுகளெல்லாம் தொழுவத்தில் தந்தாம் நிலைகளிலே புகுந்துநின்று முலையுண்ணப் பெறுமையாலே நாக்கொட்டிக் கதறுகின்றன; பசுக்களெல்லாம் புறம்பே நின்று, கன்றுகள் குடித்தல் கறத்தல் செய்யப்பெறாமல் முலைக்கறிப்பாலே கதறுகின்றன வென்னவமாம். அவை அப்படிக்கதறவேண்டுகிறது - முன்போலே நீ கன்றுகளைவிட்டுக் கறவாமையன்றோ, அது செய்யாதொழிவானென்னென்ன; நின்றொழிந்தேனுன்னைக்கூவி. நான் உன்னை யழைத்துநின்றுவிட்டேன்; பின்னை அங்கு ஆரது செய்வார்? அவை கன்றை நினைத்துக் கதறுகிறப்போலே யன்றோ, நானும் உன்னையழைத்து நின்றுவிட்டபடி. நேசமே லொன்றுமிலாதாய். என்பக்கல் ஸ்வேஹமாகில் ஒன்றுமில்லாதவனே. கதறுகிற தாய்களளவில் கன்றுகளுக்குண்டான ஸ்வேஹம், என்பக்கலுனக்குண்டாகவேண்டாலோ; அது ஏக தேசமும்இல்லாதவனு யிருந்தாயே நீ. நான் உன் பக்கல் ஸ்வேஹ மற்றிருக்கிறேனே, விளை யாடி வருகைக்காக நின்றேனத்தனையன்றோவென்ன; மன்றிநில்லெலந்திப்போது. ஸந்த்யா காலத்திலே கூடாந்தரதேவதைகள் நிற்குமிடமான நாற்சந்தியிலே நில்லாதே கொள்ளாய். விளையாடுகைக்கு ஸ்தலமும் காலமுமல்லகாணிது. மதிள் திருவெள்ளறைநின்றாய். மங்களா

சாஸநபார்க்கு அஞ்சவேண்டாதபடி உனக்கு அரணாகப்போரும்படியான மதினையுடைய திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே. புறம்பே புறப்பட்டு வ்யாபரியாதே அவ்வரணுக் குள்ளே நின்றாயாகில் : எனக்கிப்படி வயிறுபிடிக்கவேண்டாவே. நன்றுகண்டா யென்றன் சொல்லு. இப்படி சொன்னவிடத்திலும் தன்சொல் அவன் கைக்கொள்ளாமையாலே, என் சொல்லு நன்றுகிடாய், அத்தைக் கைக்கொள்ளென்கிறான்; “தாயர்வாய்ச்சொல் கருமங்கண் டாய்” என்றாற்போலே. நானுண்ணைக்காப்பிடவாராய். உன் பக்கல் ஸ்தேநஹயுக்தையாய் மங்க ளாசாஸநபரையா யிருக்கிறான், அநவாதம்காப்பிடவேண்டும்படியான ஸௌகுமாரியா திகளை யுடைய உண்ணைக் காப்பிடும்படியாக நீவாராய். உ.

மூ.—செப்போதுமென்முலையார்கள் சிறுசோறுமில்லஞ்சிதைத்திட்டு
அப்போதுநாணுரப்பப்போ யடிசிலுமுண்டிலையாள்வாய்
முப்போதும்வானவசேத்து முனிவர்கள்வெள்ளறைநின்றாய்
இப்போதுநானுண்டுஞ்செய்யே நெம்பிரான்காப்பிடவாராய். ந.

பதவுரை.

முப்போதும்— காலை, உச்சி, மாலைபாகிற
மூன்றுகாலங்களிலும்
வானவர்— தேவர்களாலே
ஏத்தும்— துதிக்கப்படுமவனுப்
முனிவர்கள் — உன் சீர்மையையே எப்
போதும் மநம்பண் னுமவர்கள்
வந்ததிக்கிற
வைள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே
நின்றாய்!— நின்றருளுவனாவனே!
எம்பிரான்!— எமக்கு நாயனாவனே!
ஆள்வாய்!— என்னை ஆளப்பிறந்தவனே!
செப்பு ஒதும்— பொற்கின்னமென்று சொல்
லத்தக்க நிலைமையை உடைத்தாய்
மெல்— மூதுவாயிருந்துள்ள
முலையார்கள்— முலையையுடையவர்களுடைய
சிறு சோறும் — வினையாட்டுக்காக மணல்
கொழித்துச்சமைத்த சிறுசோற்றையும்

சிறு இல்லும்— மணல் கொட்டகத்தையும்
சிதைத்திட்டு— அழித்துப்பொகட்டு
(அதுவுமன்றியில்,)
அப்போது — அவற்றை அழித்த அக்கா
லத்திலே
நான் உரப்ப— நானுண்ணைச்சீறி வார்த்தை
சொல்ல
போய்— அன்றி லுப்போய்
அடிசிலும்— அடிசிலையும் [அடிசில் - இனி
தானசோறு.]
உண்டிலை— அமுதுசெய்திலை; (ஆகிலும்,)
இப்போது— இப்போது
நான் ஐன்றும் செய்யேன்— நானுண்ணைப்
பிடித்தல் அடித்தல்ஒன்றும்கெய்தில்லை;
காப்பிட வாராய்.

வ்யா. மூன்றாற்பாட்டு. செப்பித்யாதி. செப்பென்று சொல்லும்படியான ஸந்தி வேசத்தை யுடைத்தாய், அதுபோலே கடிநமாயிருக்கையன்றிக்கே ம்ந்துவாயிருக்கும் முலையை யுடையவர்களுடைய. சிறுசோறுமில்லஞ்சிதைத்திட்டு. ஸீலார்த்தமாக மணற்கொழித்துச் சமைத்த சிறு சோற்றையும் கொட்டகத்தையு மழித்திட்டு. அப்போது நாணுரப்பப்போய். “ பெண்களோடே கைப்பிணக்கிட்டு வினையாடித்திரிய வேண்டாகாண் ” என்று அப்போது நான்கொபித்தவாறே, நான் பிடிக்குதல் அடிக்குதல் செய்யப்போகிறேன் என்று என்முன் நிகழவுஞ்சிப்போய். அடிசிலுமுண்டிலை. உனக்கினிதாகச் சமைத்துவைத்த அடிசிலுமமுது

செய்திலை. ஆள்வாய். என்ன யாளப் பிறந்தவனே. இப்படியோ நீ பென்னையாளத்தேடுகிறது. இவனையாளகையாவது- இவன் சொல்வழி வந்து, இவன் கொடுத்தவற்றையும் விநிபோகம் கொண்டு, கொற்கீழ்க்கன்றாய் நடக்கையிறே. முப்போதுமித்யாதி. “ஆதிநடுவந்திவாய்” என்கிறபடியே, தரிஸந்தபுழம் - ப்ரஹ்மபாவநை தலைபெடுத்தபோதெல்லாம், தேவர்களாலே, ஸ்துதிக்கப்படுமவனாய், மங்களாசாஸநபரராய்க்கொண்டு உன்னுடைய ஸமர்த்தியைபே எப்போதும் மநம்பண்ணுநிற்குமவர்களுடைய திருவெள்ளறையிலே நிற்குமவனே. இப்போது நானொன்றும்செய்யேன். அப்போது ஹிதரூபமாக உன்னைக்கோபித்து வார்த்தை சொன்னேனாகிலும் இப்போது நானுன்னை ஒன்றும் செய்பேன். எம்பிரான் காப்பிடவாராய். என்னுடைய நாதனே! உனக்கு நான் காப்பிடும்படிவாராய். ஈ.

மூ.—கண்ணின்மணற்கோடு தூவிக்காலிறுப் பாய்ந்தனையென்றேன்று
எண்ணரும்பிள்ளைகள் வந்திட்டிவரால் முறைப்புகின்றார்
கண்ணனே வெள்ளறைநின்றாய் கண்டாரோடே தீமைசெய்வாய்
வண்ணமேவேலைய தோப்பாய் வள்ளலே காப்பிடவாராய். ச.

பதவுரை.

கண்ணனே! வெள்ளறை நின்றாய்!—;
கண்டாரோடே— கண்டவரோடெல்லாம்
தீமை செய்வாய்— தீம்புகள் செய்யுமவனே!
‡ வண்ணம்— நிறத்தால்
வேலையது ஒப்பாய்— கடலைஒத்தவனே!
[கடல்போன்ற நிறத்தை
யுடையவனே! என்றபடி.]
வள்ளலே!— உதாரஸ்வபாவனே!
என் அரும்— கணக்கிடமுடியாத
பிள்ளைகள்— (உன்னாலேபட்ட) பெண்
பிள்ளைகளான
‡ இவர்— இவர்கள்
வந்திட்டி— என்முன்னேவந்து
கண்ணில்— “எங்கள் கண்களில்

மணல்— மணலை
கொடு தூவி— கொண்டு தூவி
காலிறுல்— காலாலே
பாய்ந்தனை— உதைத்தாய்”
என்று என்று — என்று ..தனித்தனியே
உன்னைக்குறித்துச் சொல்லி
முறைப்புகின்றார் — முறையிடுகின்றார்;
(ஆதலால் இனி அவர்களிடம் போகாமல்,)
காப்பு இட வாராய்.

‡ “வண்ணமே” என்கிறவிடத்தில் ‘ஏ’
என்னுமது; ‡ “இவரால்” என்கிற
விடத்தில் ‘ஆல்’ என்னுமதும் அசைச்
சொற்கள்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. கண்ணிலித்யாதி. கண்விழித்து வினையாடவொண்ணாதபடி.
கண்ணிலே மணலைக்கொடுவந்துதூவி. “எங்கள் கண்ணிலே மணலைத்தூவுவானென்” என்ற
வாராறே, கொபித்துக் காலாலே புதைத்தாயென்று தனித்தனியேசொல்லி. ஒருவரிருவரன்
றிக்கே, அஸங்க்யாதரான பிள்ளைகள் உன்னால் ஈடுபட்டமை தோற்றவந்து இவர்கள் முறைப்
படாநின்றபடி பாராய்!. கண்ணனே வெள்ளறைநின்றாய். எல்லார்க்கும் ஸுலபனாய்க்கொ
ண்டு திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே. கண்டாரோடே தீமை செய்வாய். உன்
னோடு ஸம்பந்தமும் ஸ்நேஹமுமுண்டாய் நீ செய்தது பொறுக்கத்தக்கவர்க ளன்றிக்கே,
கண்டவர்களோடெல்லாம் தீம்புகளைச்செய்யுமவனே. இப்படி தீமைசெய்ய லாகாதுகாண்.
வண்ணமேயித்யாதி. நிறத்தால் ஸமுத்தத்தோடொக்குமவனே. -வண்ணம் - நிறம். ஏகா

... அப்பம். வேலை - ஸமுத்தாம். அதுவென்றது - வேலையாகிற வதுவென்றபடி. இத்
... திப்புசெய்தாலும் விடவொண்ணாத வடிவழகையுடையவ னென்கை. வள்ளலே.
... வதனை யெனக்கு உபகரித்தவனே! காப்பிடவாராய். ச.

மு.—பல்லாயிரவரிவ்வூற்றிப் பிள்ளைகடமைகள்செய்வார்
எல்லாமுன்மேலன்றிப்போகா தேம்சிரானியிங்கேவாராய்
நல்லார்கள்வேள்றையின்றாய் ஞானச்சுடரேயுன்மேனி
சோல்லாரவாழ்த்தினிறேத்திச் சொப்படக்காப்பிடவாராய். ௫.

பதவுரை.

நல்லார்கள்— ஸா துக்கள் வாழ்கிற
வெள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே
கின்றாய்— நின்றருளுமவனே!
ஞானம்— ஜ்ஞாநமாகிற
சுடரே— ப்ரபையையுடையவனே!
எம் பிரான்!— என் நாயனே!
இ ஊரில்— இவ்விடைச்சேரியில்
திமைகள் செய்வார் — திம்புகளைச் செய்யு
மவரான
பிள்ளைகள்— பிள்ளைகள்
பல் ஆயிரவர்— அநேகமாயிரம் பேர்களி
ருக்கிறார்கள்;

எல்லாம்—அவர்கள்செய்யும்திமைகளெல்லாம்
உன்மேல் அன்றி— உன்மேலே அம தொழிய
போகாது— புறம்பு போகாது;
(ஆதலால்,)
நீ இங்கே வாராய்— நீ அவர்களைநாடு கேசா
மல் இங்கேவா;
உன் மேனி— உன் திருமேனியை
சொல் ஆர— சொற்கள் நிறையுட்படி.
நின்று ஏத்தி— ஈ நின்று ஸ்துதித்து
வாழ்த்தி— மங்களாசாஸநம்பண்ணி
சொப்பட— நன்றாக
காப்பு இட வாராய்.

ஈ 'நின்று' என்னுமது-வார்த்தைதப்பாடு.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. பல்லாயிரவரித்யாகி. பஞ்சலக்ஷம் குடியானவிவ்வூறில் தி
மை செய்யுமவர்களான பிள்ளைகள் அநேகமாயிரம்பேரிறே. எல்லாமுன்மேலன்றிப்போகாது.
தந்தாம் செய்த திமைகளை நீ செய்தாயென்று உன்மேலே வையாநின்றார்கள். ஆகையால்,
அவர்கள்செய்த திமைகளெல்லாம் உன்மேலே ஏறுமதொழிய புறம்புபோகாது. எம்பிரான்
நீயிங்கேவாராய். என் நாயனே! உன்மேலே தோஷமேறிடுகிறவ ரிடத்தில்நின்றும், அவர்கள்
நினைவும் சொலவும் பொறுதார் வர்த்திக்கிற விங்கேவாராய். நல்லார்கள் வேள்ளறையின்றாய்.
உன்பக்கத்தோஷகந்தம்சொல்லுமவர்களைஹியாதே உனக்குஸ்நேஹிகளாய் மங்களாசாஸந
பராயிருக்கிறவர்கள் வர்த்திக்கிற திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே. ஞானச்சுடரே.
ஜ்ஞாநப்பையை யுடையவனே. உன்மேனி. அந்தஜ்ஞாநத்துக்கும் ஜ்ஞாநாச்சரயமான ஸ்வ
ரூபத்துக்கும் ப்ரகாசகமான உன்னுடைய திருமேனியை. சோல்லா - நின்றேத்தி. சொல்
நிறையுட்படி. நின்று ஸ்துதித்து. ஸர்வசத்தவாச்சயமான விஷயத்தினிறே சொல் ஆருவது.
“கவிக்கு நிறைபொருளாய் நின்றான்” என்னக்கடவதிறே. வாழ்த்தி. மங்களாசாஸ
நம் பண்ணி. சொப்படக் காப்பிடவாராய். நன்றாக நான் காப்பிடவாராய். சொப்பட - நன்
றுகுவென்றபடி. ௫.

மு.—கஞ்சன்கறுக்கொண்டு நின்மேற் கருநிறச்செம்மயிர்ப்பேயை
வஞ்சிப்பதற்குவிடுத்தா னென்பதோர்வார்த்தையுமுண்டு

மஞ்சதவழ்மணிமாட மதிட்டிருவெள்ளறைநின்றும்
அஞ்சவனியங்குநிற்க வழக்கனகாப்பிடவாராய். க.

பதவுரை.

மஞ்சு — மேகங்களானவை
தவழ் — தவழும்படியான உயர்த்தியை
யுடைத்தாய்
மணி — நவரத்தங்கள் அழகுத்திரைமைக்காய்
மாடம் — மாடங்களுமாயும்
மதி — மதினையுமுடைய
திரு வெள்ளறை — திரு வெள்ளறையிலே
நின்றார்! — நின்றருளுவனவிலே!
கஞ்சன் — “கஞ்சனுவைவன்”
நின்றுமேல் — உன்னமேல்
கறு (பு) கொண்டு — கொம்புகொண்டு
கறு நிறம் — கறுத்த நிறத்தையும்தான்
செய் மயிர் — சிவந்தமயிவையு முடையவானான்

பேயை — புகழையை
வந்தும்பதும் — வந்தாணவரிலே உன்னை
முடிப்பதற்காக
வித்தாள் — அனுப்பினான்
வன்பு — வன்பு
தர் வார்த்தையும்தான் — ஓருவர்த்தாந்தமும்தான்
உண்டு — நீ நிறந்தபொருளைக் கேட்டவனாக;
(ஆதலால்,
நீ அங்கு நிற்க — நீ அங்கே நிற்க
அஞ்சுவன் — நான் அஞ்சாபதின்மேன்,
அழகனே! — காப்பிட வேண்டிப்படியானான்
அழகையுடையவனே!
காப்பு இட வாராய்.

வ்யா. ஆறாப்பாட்டு. கஞ்சனியாதி. அசரீரினாகாய் கேட்டவனன்று தொடங்கி,
அந்நாத்தம் வைத்துவருவது அந்நாத்தையாலே உமக்களவையாகக் கண்ணைப் போதி, ஸந்தம
கார்ப்பம் நுழைப்போர்த்தென்குவிட்டு, “அஞ்சுமகார்ப்பமனவிதெப்போதேவிரப்பது”
என்று ஹிந்திப்பதாய் பார்த்துக்கொண்டி ராநிற்கச்செய்தேயும்தாயும் தவழ்ப்புறவொழிய
அசலியாதாது. இரையிலேவந் விநிதந்த, அவிநிதனிலே அங்குநின் னும் திருவாய்ப்பாடியிலே
பேயந்தவித்தை, துர்க்காவசநா நிகளாலே அநிந்த கர்ணன் உன்னிதையத்திலே மிகவும் சிற்
தந்தையுடைய அனுப்புகொண்டு, கறுப்பென்கிறவிது “கறு” என்று குறைக்கவிடக்கிறதா.
கறுப்பு - சிற்றம். கருநிறப்பாதி. இரையதா நெருவையு கொண்டாற்போலே கறுத்த
நிறத்தையு அங்கிஜ்வாலையோலே சிவந்த தலைமயிரையும் உடையவாயிருக்கிற பெய்ச்சியை,
“கேடுகொடுகேடு கொண்டால் அனை அன்னால் ஸா திகுப்போகாதா, வந்தாத்தால் சென்று
ஸாதி” என்று விட்டான் என்பதொரு வார்த்தையு முண்டுகொண்டிருக்கிறபேயது. இவ்வார
த்தையான், பரிநந்தியோம் வணக்கேவர்ப்பக்கனிலே கேட்டுவந்து சொன்னாராதல்; பரிமது
வாயில் நீ பாவவையுக்க மிக்கெவந்து நிறந்ததாதல்.

மஞ்சிப்பாதி. மேகங்களானவை தவழும்படியான உயர்த்தியை யுடைத்தாய், மணி
மயான மாடங்களுமாயும் அனாறுப் போருப்படியான மதினையுமுடையதான திருவெள்ளறை
யிலே உகிலையா நின்றவனே. அஞ்சுவன் நியங்குநிற்க. “புகழைவந்து வந்தாத்தால் உன்னை
நவரத்தையு வந்து தன்வசமா பன்றிக்கே கர்ணப்போரிதையாய்” என்று வார்த்தை நிறக்
கையால் “அவன் இன்னம் அகாவரவிடம், எது செய்ப்பென்று தெரியாதா” என்று
பயஸ்த்தாகமான அவிவிடத்தில் நீ நிற்கிற வினாக்கு நான் அஞ்சாபதின்மேன். அழகனே காப்பி

நீ உலகவழக்கமென்பதை, பாவை வழக்கமென்று தமிறர் வழங்கிப்போருவர்கள்.

டவாராய். ஆனபின்பு அங்கு சில்லாதே அதிலோகமான அழகையுடையவனே! உன்னுடைய
க்கு தர்ஷிதோஷம் வாராதபடியாகக் காப்பிடவாராய்.

மூ.—கள்ளச்சகமேருதுங் கலக்கழியவுதைசெய்த
பிள்ளையரசே! நீ பேயைப்பிடித்து முலையுண்டபின்னை
உள்ளவாறென்றமறியே ஞெளியுடைவெள்ளறைநின்றாய்
பள்ளிகொள்போதிதுவாதும் பரமனே காப்பிடவாராய். எ.

பதவுரை.

ஒளி உடை— அழகையுடைத்தான
வெள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே
நின்றாய்!— நின்றருளுவானே!
பரமனே!— பரமபுருஷனவனே!
கள்ளம்— வஞ்சகமான
சகடம்— சகடத்தையும்
மருதம்— யமவாஜ்— நங்கனையும் [யமனம்—
இரட்டையானது.]
கலக்கு அழிய— ஸத்திபத்தங்கள் அற்றுப்
போம்படி
உதை செய்து— உதைத்த

பிள்ளை அரசே! — பிள்ளைத்தனத்தில் புறைய
பற்று நின்ற பெருமையையுடையவனே!
நீ— நீ
பேய் முலையை பிடித்து— பேய்ச்சிறியின் முலை
யைக் கைபால்பிடித்து
உண்டபின்னை— சுவைத்த பின்பு
உள்ள ஆறு— உள்ளபடி
ஒன்றும் அறியேன்— ஒன்றுமறிகிறிலைகள்
இது— இக்காலம்
பள்ளி கொள் போது ஆகும்— கண்வளர்ந்த
தருளுகிற ஸமயமாயிரா நின்றபொழுது
காப்பு இட வாராய்.

வ்யா. எழார்பாட்டு. கள்ளமித்யாதி. கண்வளர்ந்தருளச்செய்தே உன்னை நனியா
தாக அஸுரானிஷ்டமாய்வந்த கர்ந்திராசகடத்தையும், தவழ்ந்துபோகாநிற்கச்செய்தே உன்னை
நவிவதாக அஸுரானிஷ்டமாய்நின்ற யமவாஜ்— நங்கனையும் தன்னுடைய ரூபம் கட்டுந்
குலைந்து சிதிலமாய் விழும்படியாக, “காலாந்தகடம் பாய்ந்தான்” என்றும், “ஊருகரத்தி
னெடுமுந்திய” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, திருவடிகளாலும், திருத்துடை, திருத்தேனாள்
களாலும் தள்ளிப்பொகட்ட, பிள்ளையரசே. இந்த அதிப்ரவர்த்திகளைச் செய்யாநிற்கச்செய்த
தேயும் பிள்ளைத்தனத்தில் புரைபற்றிருந்த பெருமையை யுடையவனே. நீபேயைப்பிடித்து
முலையுண்ட பின்னை. நீ பேயைத்தாபாக, பிடித்து முலையுண்டபின்பு. உள்ளவாறென்றமறியே
யேன். உள்ளபடி யொன்றும் அறிகிறேனில்லை. அதாவது— இன்னம் அப்படிக்கொத்தவாழ்
றைச் செய்வதுயாகில், “ஒருநாளல்ல ஒருநாள் அபாயம் விளையும்” என்று பயப்பட்டு
நின்றேனென்கை. ஞெளியுடையித்யாதி. மாண்களும் மதின்களுமான அழகையுடைய திருந்
வெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே. பள்ளிகொள்போதிதுவாதும். நீ கண்வளர்ந்தருளுகிற
போதாய்த்து இப்போது. ஸந்த்ரபாகாலத்தளவன்றிக்கே, மாலை வைகற்றுக் காலென்றபடி
பரமனே காப்பிடவாராய். ஸைந்த்ரயாதிகளால் உனக்கு மேற்பட்டாரில்லாதவனே! உனக்கு
கொரு குறைவாராதபடியாக நான்காப்பிடவாராய்.

மூ.—இன்பமதனையுயர்த்தா யிமையவர்க்கென்றுமரியாய்
கும்பக்களிறட்டகோவே கோடுங்கஞ்சனெஞ்சினிற்கூற்றே
சேம்பொன்மதிள்வெள்ளறையாய் செல்வத்தினால்வளர்பிள்ளாய்
கம்பக்கபாலிகாணங்குக் கடிதோடிக்காப்பிடவாராய். அ.

பதவுரை.

இன்பம் அதனை — ஆநந்தத்தை
உயர்த்தாய் — எனக்கு அநிசரிப்பித்தனவே!
இமையனர்க்கு — தேவர்களுக்கு
என்றும் — ஸந்தானம்
அரியாய் — அறிதற்கரியனாவனவே!
சூரியம் — சூம்பத்தையுடைய
கவிரும்பு — சுவலையரிடகனுக்காத
அடி — கொன்ற
கோடுவ — ஈனாநானகவே!
கொடு — கருதற்குரியனவை
கஞ்சன் — கர்ணமுடைய
கெஞ்சினில் — கருவிலிலே
கூப்பிற — காமப்பிரபால் அபிசரித்த கிரீவ
கூப்பிலே!
செய்யென மாற்றி — செய்வென மாற்றி
விருப்பத்தக்கவருடையுடைய

வெள்ளறையாய் — திரு வெள்ளறையை
இருப்பிடமாக வுடையவனே!
செல்வத்தினால் — செல்வச்செருக்கோடு
வளர் — வளராதின்ற
பிள்ளாய் — பிள்ளையானவனே!
அங்கு — அன்னிடத்தில்
கம்பம் — கண்டவர்களுக்கு நடுக்கத்தைத்
தாக்கடவ
கபாலி காண் — கபாலத்தைமுடைய தூர்க்கை
ஸஞ்சரிபாதினாக்காண்;
(ஆக்ஷரம் எஞ்சுந் தேவதைகள்
உலா வந்த அந்நிபித மாமுதில்
அங்கு கில்லாதே,)
காப்பி இட — நான் காப்பிடும்படி.
கடிதம் — கிரியை
தடி வாசாய் — தடி வா.

பாயா. வியாக்கியானம். இன்பமதனையுயர்த்தாய். உன்னுடைய அநந்தரூபத்தைச் சேஷித்தாய். உயர்த்தாய் என்ற ஸூத்தத்தை எவன்கு நோக்கினான். “தொழுதகைய பிணை கண்ட அநிசரித்த தெய்வத்தையின்பத்தின்று நிகழ்வான்” என்னக்கூடவதிறே. இமையனர்க்கென்றுமரியாய். தந்தாபுரணம். ஐயுதந்தாபுரணம். உயர்வையுடையவர்க்கும் தேவர்களுக்கும் என்றவொரு தாத்தையுடையவனே. இத்தாய் = கிருத்தொண்ணீர்மையுடையவதி ர்த்துடைய நோக்கையையச் செய்வதென்று. சூம்பத்தையுடையவனே. “சூம்பத்தையுடையவனே” என்கிறாயுடைய மனத்தத்தினாலே. உயர்ந்தியையுடையவர்க்கும் சுவலையரிடத்தை நிரஸித்த செயற்புத்தையுடையவனாவனவே. கோடுங்கஞ்சன் கெஞ்சினிற்குற்றே. உணர்வுகல் என்றவொரு தந்தையுடையவர்க்கும் கர்ணமுடையவனாவனவே. கருவிலில் கூத்தம்மீபால் பாயாவது அங்குக்கோண்டு தெய்வத்தையுடையவனே.

சேம்பொம்மதின் வெள்ளறையாய். செய்வென மாற்றி நிகழும் என்றவொருவனே. மதினையுடைய திருவெள்ளறையை வளர்த்துநாமாக வுடையவனே. செல்வத்தினால் வளர்பிள்ளாய். அகலத்தின்றுமகிழ்வோலே பலர்க்கும் வியாப்யனாய் வளருகையன்றிக்கே, ஸஞ்சரி நியமத்தில் அபகாரமல் வேண்டியவடி. செய்நு வேண்டியவடி. பழித்த, செல்வச் சொருக்கோடு வளருகையினையானவனே. கம்பக்கபாலிகாணங்கு. கண்ட வர்களுக்கு நடுக்கத்தை விளைக்கும் உகாபவையுடையவன் கபாலத்தைமுடையவனான தூர்க்கை ஸஞ்சரிக்கிற ஸத்தலக்காணவியம். அன்றிக்கே, கபாலிவென்று = குந்தனைச்சொல்லிற் முகமுடைய. கடிதோடிக் காப்பிடவாய். அந்தசஞ்சுந் தேவதைகள் ஸஞ்சரிக்கிற ஸந்தபாகஸத்தில் அங்கு கில்லாதே. இக்காணத்திலே நான் உன்னக்குக் காப்பிடும்படி. உட்கொண்டேவாடிவாசாய். அ.

பு.—திருக்கோடுநீர்சங்கிற் கொண்டிட்டெழின்மறையோர் வந்துநின்றார்
தருக்கேனம்பிசந்திரின்று தாய்சொல்லுக்கொள்ளாய்சிலநாள்
திருக்காப்புநாணுண்ணைச்சாத்தத் தேசடைவெள்ளறைநின்றாய்
உருக்காட்டுமந்திவிளக்கின் றொளிகொள்ளவேற்றுகேன்வாராய். கூ.

பதவுரை.

தேச உரை.— தேஜஸ்ஸை உண்டாய்
வெள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே
நின்றாய்— நின்றருளுமவனே!
நம்பி— திம்பில் கைவளர்ந்தவனே!
சில நாள்— இன்னும் சில நாளைக்கு
தாய் சொல்லு— தாய்மார் வார்த்தையை
கொள்ளாய்— மேற்கொண்டு நடக்கவேணும்,
இருக்கொடு — புருஷஸூக்தம்முதலிய
ரிக்குக்களோடேகூட
நிர்— சுத்தஜலத்தை
சங்கில் கொண்டிட்டு— சங்கிலைகொண்டு
எழில்— விலகூணரான
மறையோர்— வைதிகப்ராஹ்மணர்கள்
வந்து நின்றார்— உனக்கு ரகச்யபிரிவுதாக
வந்திரா நின்றார்கள்;

(ஆதலால்,)
சந்தி நின்று— நாற்சந்தியிலே நின்று
தருக்கேல்— கர்வியாதேகொள்;
நான்— தாயானநான்
உன்னை— உனக்கு
திருக் காப்பு சாத்த— அழகிய ரகச்யபிரிவும்
பொருட்டு
உரு— உன் திருமேனியை
காட்டும்— காட்டத்தக்கதான
அந்தி விளக்கு— திருவந்திக்காப்பை
இன்று— இப்போது
ஒளி கொள்ள— ஒளியை உடைத்தாம்படி
வற்றுகேன் — ஏற்றாநின்றேன்;
வாராய்— அதைக்கண்டருளும்படி வாராய்.

வ்யா. ஒன்பதாப்பாட்டு. இருக்கித்யாதி. “வேதப்புனிதவிருக்கை” என்கிறபடி.
யே புருஷஸூக்தாதிகளான ரிக்குக்களோடேகூட சுத்தஜலத்தையும் சங்கிலைகொண்டு,
உனக்கு ரகச்யபிரிவுகைக்காக விலகூணரான ப்ராஹ்மணர்வந்து நின்றார்கள்; அவர்களைச்
கொண்டு ரகச்யபிரிவித்துக் கொள்ளவேணுங்காண். உங்கள் ஐயரும் அப்படியன்றோ செய்
வது, வாராயென்ன; அதுகேளாமல் கர்வித்து சந்தியிலேநின்று வினையாடப்படுக்கவாறே
தருக்கேல்நம்பி சந்திரின்று என்கிறான். தீப்பால் பூர்ணானவனே, கூடாத்ரகேவதைகள்
ஸந்தி திபண்ணும் நாற்சந்தியிலேநின்று கர்வியாதேகொள். அவர்கள் ரகச்யபிரிவுகைக்காக
வந்திலைபாகிலும், அந்த ஸ்த்தலந்தன்னில் நில்லாதேவாராய். தாய்சொல்லுக் கொள்ளாய் சில
நாள். இன்னம் சிலநாள் மாதர்வசநபரிபாலநம் செய்யவேணுங்காண். திருக்காப்புநாணுண்
னைச்சாத்த. நான் உன்னை அழகிதான ரகச்யபிரிவு. தேசடைவெள்ளறைநின்றாய். விலகூணா
ரானவர்கள் வர்த்திக்கையால்வந்த தேஜஸ்ஸையுடைத்தான திருவெள்ளறையிலே நின்றரு
ளினவனே. உருக்காட்டு மந்திவிளக்கு. உன் திருமேனியைக்காட்டும் திருவந்திக்காப்பு. ஏற்
துவார் ஏற்றியெடுப்பது நிரதிரியபோக்யமான திருமேனிகாண்கை புருஷார்த்தமாகவிறே;
ஆகையாலே உருக்காட்டுமென்கிறது. இன்றொளிகொள்ள வேற்றுகேன்வாராய். இப்போது
ஒளியையுடைத்தாம்படி ஏற்றாநின்றேன், இத்தைக்கண்டருளும்படி கடுகவாராய். திருக்
காப்பு நாணுண்ணைச்சாத்த - உருக்காட்டு மந்திவிளக்கின் றொளிகொள்ள வேற்றுகேன் வார
ாய் என்றவயம். கூ.

அ. நிகழத்தில், இத்திருமொழி சுற்றாக்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

மூ.—போதமர்செல்வக்கொழுந்து புணர்திருவேள்ளறையானை
மாதர்க்குயர்ந்தவசோதை மகன்றன்னைக்காப்பிட்டமாற்றம்
வேதப்பயன்கொள்ளவல்ல விட்சித்தன்சொன்னமலை
பாதப்பயன்கொள்ளவல்ல பத்தருள்ளார்வினைபோமே. ம.

பதவுரை.

மாதர்க்கு— ஸ்திரீகளுல்லரினும்
உயர்க்கு— மேற்பாட்டவளான
அசோதை— யசோதைப்பிராட்டி.
போது— செந்தாமரைப்பூவில் [போது -
புஷ்பம்.]
அமர்— பொருத்தியிருப்பவனாய்
செல்வம்— “ஸ்ரீ” என்று பேசையுடைய
ளாய் [ஸகலஸம்பந்தாத்நிகையாய்]
கொழுந்து— பாதநாமஹிஷியான பெரிய
பிராட்டியாரோடு
புணர்— கித்யஸம்ஸ்சிஷ்டனாய்
திருவெள்ளறையானை — திருவெள்ளறை
யில் கித்யுமனாய்
மகன்றன்னை — தனக்கு புத்தனாய் நின்ற
கண்ணனைக்குறித்து
காப்பிட்டபாற்றார்-சகலகாரிட்ட மாசுதன்களை

வேதம்— வேதத்தின்
பயன்— தாத்பர்யத்தை
கொள்ள வல்ல— கைக்கொள்வதில் ஸமர்த்த
ரான
விட்சித்தன்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— அருளிச்செய்த
மலை— சொல்மலையான இத்திருமொழியில்
பாதம்— பாட்டுக்கள்தோறும் பின்னடியில்
சொன்ன
பயன்— ஈ ப்ரயோஜனத்தை
கொள்ளவல்ல— கைக்கொள்ளவல்ல
பத்தர் உள்ளார்— பக்தியுத்தர்களாய் உள்ள
வர்களுடைய
வினை— மங்களாசாஸன விரோதியானபாபம்
போம்— தன்னடையே விட்டோடிப்போம்.
ஈ அநாவது- காலாமடியிற்கொன்ன காட்
பிடுகை.

வ்யா. போதமர்செல்வக்கொழுந்து. தனக்குப் பிறந்தகமான தாமரைப்பூவை யிருப்
பிடவாக வுடையளாய், ஸ்ரீயாகையாலே ஸகலஸம்பந்தஸம்ஷ்டபூதையாய், பாதநாமஹிஷியா
யிருந்துள்ள பெரியபிராட்டியார். “பங்கயச்செல்லி” என்றிறே திருநாமம். புணர்திரு
வேள்ளறையானை. அவள் தாமரைப்பூவை மறந்து, “அசலகில்லேன்” என்கிறபடியே
சுதனாகாலமும் பிரியமடைந்தே கித்யஸம்ஸ்சிஷ்டம் பண்ணும்படியாய்க்கொண்டு திருவெள்
ளறையிலே நிற்கிறவளை. “கோல் தேடிபோடுங் கொழுந்தது” என்கிறபடியே கொழுந்
தானதொன்று, ஈ பங்கத்தையொழிய தரிக்கமாட்டாதாற்போலே யாய்த்து போதமர் செல்
வக்கொழுந்தான விவனும் திருவெள்ளறையானை உபகந்தேதோடே புணர்ந்தல்லது தரிக்க
மாட்டாதபடி. உபகந்தம், ஆகாமாய் கித்யுமனாத்நமாய், அகின்மேலே படர்ந்தகொடியே
பாதநாமாயிருக்குவபோலே யாய்த்து, * செந்தாமரைக்கண்ணர் அபாதநமாய் இவளை
அவ்ளருக்கு பாதநாமாயிருக்குமபடி. மாதர்க்குயர்ந்தவசோதை. “என்னநோன்பு நோற்றாள்
கொலோ வினைப் பெற்ற வயிறுடைபார்” என்றும், “எல்லாம் தெய்வங்கை யசோதை
பெற்றாள்” என்றும் சொல்லுமபடி. இவளைப் பின்னையாகப்பெற்று, இவனுடைய பாலசேஷ
பாதநாமையான ஸகலாஸங்களு மதாபிவிக்கப்பெற்றவ ளாகையாலே லோகத்தில் ஸ்திரீகளுல்
லாரினும் உத்தர்ஷ்டையான யசோதைப்பிராட்டி.

மகன்றன்னைக் காப்பிட்ட மாற்றம். ருபகுணசேஷடிதங்க ளெல்லாவற்றாலும் அநவா
தம் காப்பிடவேண்டும்படியாயிருக்கும் தன்னுடைய புத்ரானுவனை, புத்ரஸ்ரோஷுமெல்லாந்
தோற்ற சகைநாயிட்ட பாசுரங்களை. வேதப்பயனித்யாதி. பகவத்விஷயத்தில் மங்களாசாஸநம்
பண்ணுகையே வேததாத்தர்யமென்றறிந்து கைக்கொள்ளவல்ல பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த
மாலையான வித்திருமொழியில். பாதப்பயனித்யாதி. பாட்டுக்கள்தோறும் பின்னடியிற்சொன்
ன ப்ரபோஜநத்தைக் கைக்கொள்ளவல்ல பக்திமான்களாபுள்ளவர்களுடைய மங்களாசாஸந
விரோதியாயுள்ள பாபம் தன்னடையே விட்டுப்போம்.

பெரியஜீபர் திருவடிகளே சரணம்.

—(*)—

அடிவரவு.—இந்திரன் கன்று செப்பு கண்ணில் பல்லா கஞ்சன் கள்ள
மின்ப மிருக்குப் போதமர் வெண்ணெய்.

அடி - திருமொழி, கள - க்கு, பாட்டு - கவிஞர்.

அ. கீழ்- பூச்சுட்டிக் காப்பிட்டி, தனக்கு வசவர்த்தியாகி, தன்னருகே இவனை
புறக்கி, நிர்ப்பரையாய், மாதாவான யசோதைப்பிராட்டி தானுமுறங்கி உணர்ந்து, தன்னு
டைய கர்ஹகார்யபரவசையாப் வாயபரியாநிற்க, இவனு முணர்ந்துபோய் ஊரிலகங்கனிலே
புக்கு, அங்குண்டான வெண்ணெய்களை விழுங்கி அவையிருந்த பாத்தங்களைபுருட்டி யுடைத்
து, காப்ச்சிவைத்த பாலேச் சாய்த்துப்பருகி, அவர்கள் சமைத்துவைத்த பணியாரங்கள் முத
லாவற்றை நிச்சேஷமாக வெடுக்கு ஜீவித்து, சிறுபெண்ணையழைத்து அவள்கையில் வளை
யைக் கழற்றிக்கொண்டுபோய் அந்தைக்கொடுத்து நாவற்பழங்கொண்டு, இப்படி திம்புகளைச்
செய்கையாலே அவ்வவ கர்ஹங்களிலுள்ளார் தனித்தனியே வந்து முறைப்பட்டு “உன்
பிள்ளையை இங்கே யழைத்துக்கொள்ளாய்” என்ற ப்ரகாரத்தையும், இவளரும் இவர்கள்
சொன்ன வந்ததத்திலே இவளை இங்கே யழைத்துக்கொள்ளுகக்காக, பலகாலு ரிவளை
ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவது, ‘உன்னைப் பிறர்சொல்லும் பரிபவம் எனக்குப் பொறுக்கப்போகி
றதில்லை, வாராய்’ என்பதாய் இப்புடைகளிலே பலவற்றையும் சொல்லி இவளை யழைத்த ப்ர
காரத்தையும் ததவஸ்த்தாபந்நராய்க்கொண்டு பேசி, முன்பு அவன் செய்த க்ரீடைகளால்
லாவற்றையு மறுபவித்து ஹர்ஷ்டாகிநூர்- இத்திருமொழியில். *

முதற்பாட்டு. ஊரில் ஸ்த்ரீகளிலே சிலர் தங்கள் கர்ஹங்களிலே இவன் செய்த
திம்புகளை, தாயாரான யசோதைப்பிராட்டிக்கு வந்து சொல்லி, அவளை நீ யிங்கேயழைக்க
வெணுமென்றபடியைச் சொல்லுகிறது. *

மூ.—வெண்ணெய்விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடைபிட்டத னேசைகேட்கும்
கண்ணிரான்கற்ற கல்விதன்னைக் காக்ககிலோமுன் மகனைக்காவாய்
பண்ணிற்புளிப் பெய்தாலோக்குந் தீமைபுரைபுரையாலிவை செய்யவல்ல
அச் சணற்கண்ணனோர் மகனைப்பெற்ற வசோதைநங்காயுன் மகனைக்கூவாய்க்.

பதவுரை.

புண்ணிலை— வண்ணத்திலே
 புனி— புனியை [புனிக்குழம்பை]
 பொத்தால் ஒக்கும்— வார்த்தால் கரிக்குமாப்
 போலே
 நீரை— ஆற்றவெண்ணை நீர்ப்புகளை
 புனை புனை— அகந்தேறாமல் [ஆல் - அரை.]
 செய்யவல்ல— செய்வதில் கிட்புணை
 அண்ணாற்று— தன்மையுனை பலாபாடுகூறு
 அண்ணான்— வேந்திதந்தால் ஒத்திபாத
 வண்ண [அண்ணான் - நூரந்தந்தன்.]
 ழை— அழகிபொருளை
 மகனை— புத்தனை
 பெற்ற— பெற்றவனாய்
 மந்தை— புத்தையான
 ஆரோதாரம்— மரோகதையாழைபோ!
 வெண்ணெய்— தாழிலில் வேறித்தையை
 த்த வெண்ணெயை
 விழுங்கி— திர்செய்வாகக் களவிலே விழுங்கி
 வெறும் கலந்தை— வெண்ணெய் இறந்த
 மந்தத்தை
 வெறுமை இம் மகல்விலே இம் மென்மை த்து

அதன்— அது உடைகிற போதுண்டான
 ஓசை— த்வியை
 கேட்கும்— கேளாநின்ற
 கண்ணன்— கர்ஷணனான
 பிரான்— ‡ உபகாரகன்
 கற்ற— அப்யஸித்த
 கல்விதனை— கர்த்ரிமவித்யையை
 காக்கிலோம்— காத்துக்கொள்ள சக்தை
 களாகிறிலோம்;
 (ஆனபின்பி,)
 உன்மகனை— உன்பிள்ளையை
 காவாய்— நீ காத்துக்கொள்;
 (அதுக்குடலாக)
 உன்மகனை— தீம்புகளைச் செய்துதிரிகிற
 உன்பிள்ளையை
 காவாய்— அழைத்துக்கொள்ளாய்
 என்று ஊறிப்பெண்கள் முறையிட்டுச்
 சொல்லுந்ருர்கள்.

‡ இது வெறுத்துச்சொல்லும்வார்த்தை;
 அபகாரக நென்று விபரித லக்ஷணையால்
 பொருள்கொள்க.

வாயா. முதற்பாட்டு. வெண்ணெய்விழுங்கி. கடைந்தெடுத்துத் தாழிலிலே சேர்
 த்த வெண்ணெய் வெண்ணெயை திர்செய்வாகக் களவிலேவிழுங்கி. அவ்வளவுமன்றிக்கே வேறுங்
 கலந்தை வெறுப்பினையிட்டு. அது இறந்தபாத்தந்தைக் கல்விலேயிட்டு உடைத்து. வெண்
 நெய்த்தைக் விழுங்கிவருகிறான், வெறும்கலங்களை வெறுப்பினையிட்டுடைக்குமோ? இத்தால்
 இவனுக்குப் பரமஜனநிலைவெண்ணை அதனோசைகேட்கும். அது உடைகிறபோதை ஓசை
 கேள்வியாய்த்து இவனுக்குப் பரமஜனம்; அதுக்காகச் செய்யும் என்ன; ஆனால், “ உங்
 கள் கர்ஷணனோ இவனுக்குப் புறா அவகாசமில்லாதபடி. அடைத்து நோக்கிக்கொள்ளுங்
 கோள் ” என்ன; கண்ணபிரான்கற்ற கல்விதனைக் காக்கிலோம். கர்ஷணனான வபகாரகன்
 கற்ற கர்த்ரிமவித்யையை நாம்கள் காக்கவாட்டுகிறிலோம். எல்லாருடைய களவும் காக்க
 வாய், இவனுடைய களவு எங்கனால் காக்கப்போகாதென்கை. பிரானென்றது - வ்யதிரே
 கோக்தி. ஸ்வைஸ்வாபரையென்றபடி. உத்தம் கர்ஹங்களை நீங்கள் காக்கமாட்டிகோளா
 கில் ஆக்காய்மரென்ன; உன்மகனைக்காவாய். உன்னுடையபிள்ளையை நீ காத்துக்கொள்ளு
 விதியானில் எல்லாம் காவலாயிம்; நீ அந்தைச்செய்யாய் என்றவாதே, விதுப்பிள்ளைகள் தீம்
 புகளைச் செய்யார்களோ? அவன் அறிபாமல் ஏதேனும்சில செய்துண்டாகில் நீங்களும் சத்
 துர்ப் பொறுக்கவேண்டாமோ? இப்படி. அலாதுற்றலாமோ வென்ன; புண்ணில் புளிப்பெய்தா
 லொக்கும் தீமை. புண்ணிலே புனியைக் குறந்திட்டால் கரிக்குமாபோலே துஷ்ஸஹமான

நெய்ச்சேர் செய்பாரின்றால் எங்கனென்பொறுப்பது. நீங்கள் ஓரகத்திலுள்ளாரன்றோ இப்
படி சொல்லுகிறீர்கள், உங்களோரகத்திலும் இப்படி நின்று இவன் தீம்புகளைச் செய்கிறானு
கா தென்பென்ன; எங்களகமொன்றிலுமன்று, புரையுரையாலிவைசெய்யவல்ல. அகந்தோறும்
இப்படியிருந்துள்ள தீம்புகளைச் செய்பவல்லவன்காணிவனென்கிறார்கள். புரையாவது -
கற்றம். வீபஸையால் - அகந்தோறு மென்றபடி. ஆல் - அசை. அண்ணல் கண்ணான்.
அண்ணலென்றது - ஸ்வாமிவாசகம். அண்ணல் கண்ணனென்றது - ஸ்வாமித்வ ஸூசக
மான கண்ணையுடையவென்றபடி. இத்தால் - இவ்விடத்தில், ஸ்வாமி பென்றது - கீர்தரி
மார்க்குத் தலைவனென்றபடியாய், இதுக்கு பரகாசகமான கண்ணையுடையவென்றதாய்த்து.
அன்றிக்கே, அண்ணற்கென்றது - அண்ணனுக்கென்றபடியாய், அண்ணனென்றது - அண்
னியனாகாதவ நென்றபடியாய், இப்படி தீம்புகளைச் செய்கையாலே “ தன்னம்பி நம்பியு
மிங்கு வளர்ந்தது அவனிவைசெய்தறியான் ” என்கிறபடியே ஸாதுவாய்த்திரியும் நம்பி
முத்தபிரானுக்கும் தனக்கும் ஒருசேர்த்தியில்லாதவனென்னவுமாம். ஓர்மகனைப்பெற்ற அசோ
தைங்காய். இப்படி அக்விதியான பிள்ளையைப்பெற்றபூர்த்தியை யுடையவனே. உன்
மகனைக்கடவாய். இப்படி தீம்புகளைச்செய்து திரியாமே, உன்மகனை உன்பக்கலிலே அழைந்
துக்கொள்ளாய்.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. இப்படி இவர்கள் சொன்னவந்தாம் யசோதைப்பிராட்டி.
தன்புத்ரானுவனை யழைத்தபாகாரத்தைச் சொல்லுகிறாள்.

மு.—வருக வருக வருக விங்கேவாமந் நம்பீ வருகவிங்கே
கரியகுழல்செய்யவாய் முசத்துக் காதுத்த நம்பீ வருகவிங்கே
அரியனிவனெனக்கின்று நாங்கா யஞ்சநவண்ணு வசலகத்தார்
பரிபவம்பேசத்தரிக்ககிலேன் பாவியேனுக்கிங்கே போதராயே. உ.
பதவுரை.

வாமநன்— * குறள்பிரமசாரியாய்க்கொண்டு
நம்பீ!— அபிமதம்பெற்று பூர்ணானவனே!
இங்கே— (அவ்விடத்தைவிட்டு) இங்கே
வருக வருக வருக— கடுக ஓடிவா;
கரிய குழல்— கறுத்த திருக்குழலையும்
செய்ய வாய்— சிவந்த திருப்பவளத்தையும்
முகம்— திருமுகமண்டலத்தைபு முடைய
னாய்
நம்பீ!— குணபூர்ணானவனே!
காதுத்த!— கருத்தஸ்தசக்ரவர்த்தியின் வம்
சத்தை விளங்கச்செய்யுமவனே!
இங்கே வருக— இங்கே வந்தருளாய்;
நங்காய்!— (“ உன்மகனைப் புகழ்ந்தழைக்
கறையல்லது, அச்சமுறும்படி கடிந்து
பேசுகிறிலேயே ” என்றெண்ணைப்
பொடிசிற) நங்காய்!

இவன்— இப்பிள்ளையானவன்
எனக்கு— தாயான எனக்கு
இன்று— இப்போது
அரியன்— கைக்கெட்ட முடியாதவன்,
(என்றுசொல்லி : பிள்ளையைக்குறித்து,)
அஞ்சநம்— மைமேபான்ற
வண்ணு— திருநிறத்தைபுடையவனே!
அசல் அகத்தார்— அபல்விட்டுப்பெண்கள்
பரிபவம் பேச — ‘ கள்ளன், தீம்பன் ’
என்றற்போலேஉன்னைப்பரிபவித்துப்பேச
தரிக்க கிலேன் — நான் நரித்திருக்க
மாட்டேன்;
பாவியேனுக்கு— உன்மேல் ஊரார்னுரேற்
றக் கேட்கும்படியான பாபத்தைப்பண்
னின என்மனக்கவலை தீரும்படி
இங்கே போதராய்— இங்கே வராய்.

வ்யா. வருகவருகவருகவிங்கே. அங்கேயிருந்து திம்புகளைச் செய்து கண்டார்வா யாலே பரிபலங்கேளாதே இங்கே வாலென்சிறுள். வருகவென்றது வாலென்றபடி. அவன் கறிக வருகைக்காகப் பலகாலும் சொல்லுகிறான். இப்படி யழைத்தகிடத்திலும் வாராமையா லே, வாழ்நாள் வீ வருகவிங்கே. நீவாமநம்பியன்றோ, ஆச்சரிதாக்கணம் செய்யுட் குணபூர்த்தி யுடைய நீ யிங்கேவாராயென்கிறான். அங்வளவிலும் வாராமையாலே; தரியகித்யாதி. கறுத்த திருக்குழலையும், சிவந்த திருப்பவளத்தையும், உபயாநாநிதமாப்க்கொண்டு இரண்டுக்கும் நடுவே விளங்காதின்ற திருமுசத்தையுமுடையனும், மாதாபிதாக்கள் சொல்லிற்றுச் செய்யும் குணபூர்த்தியையுடைய காருத்தனன்றோ நீ, இங்கே வாராயென்னை; முறைப்பட்டுவந்து நின் மலர்களிலே ஒருத்தி “அஞ்சவுரப்பான் அசோதை” என்சிதபடியே நீ நியமிபாமல் கொள் கொம்பு கொடுத்தன்றோ இப்படி இவன் திம்பிலே தகனைறவேண்டிற்று, இப்போது மிவ னைப் புகழ்ந்துகொண்டு அழைக்கிற யித்தனை போக்கி, நியமித்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகி ற்வேயென்பன்; அரியநிலனைக்கின்று நங்காய் என்கிறான். பிள்ளை பெற்று ஸ்நேஹித்துவள ர்த்துப்போரும் பூர்த்தியையுடையவனே! இவனைக்கு இன்றுபெறுதற்கு அரியவனன்றோ, இப்படியிருக்கிறவனை நான் கருக நியமிக்கமாட்டேன்காணென்கை. இப்படி இவள்சொன்ன னுக்கு உத்தரம் சொல்லி, மீளவும் தன்பிள்ளையான வவனைக்குறித்து பரபரிபவம் பொறுக்க மாட்டாமையாலேவந்த தன் கலைசத்தைச் சொல்லி யழைக்கிறான் அஞ்சநவண்ணு. கண்டவர் கள் கண்குளிரும்படி அஞ்சநம்போன்ற திருநிறத்தையுடையவனே. அசலகத்தார் பரிபவம் பேசத் தரிக்ககில்லேன். அசலகத்தாரானவர்கள் “கள்ளன், திம்பன்” என்றாற்போலே உன் னைப்பரிபவங்கள் சொல்லக்கேட்டுப் பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன். பாலியேனுக்கிங்கேபோத றாயே. இச்சொலவுகள் கேட்கும்படியான பாயத்தைப் பண்ணினவெனக்கு இந்தக்லைசம் திரும்படி இங்கேவாராய். உ.

அ. மூன்றும்பாட்டு. முன்புந்தையவர்களை யொழிப வேறே சிலர் வந்து, தங்கள் கர் ஹந்திலே அவன் செய்த திம்புகளைச்சொல்லி, இப்படி அருகிருந்தாரை அரியாயஞ்செய்ய லாமோ, உன்பிள்ளையை உன்பக்கலிலே யழைத்துக்கொள்ளப் என்றபரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. *

மூ.—திருவுடைப்பிள்ளைதான் தீயவாறு தேக்கமொன்றுமில்ன் தேசுடையன்
உருகவைத்ததுதேதோடு வெண்ணையுறிச்சி யுடைத்திட்டுப் போந்துநின்றான்
அருகிருந்தார்தம்மை யநியாயஞ்செய்வதுதான் வழக்கோவசோதாய்!
வருகவேன்றுன்மகன்றன்னைக்கடவாய் வாழ்வோட்டான்மதுகுதநனே. ந.

பதவுரை.

அசோதாய்— யசோதைப்பிராட்டிபே!
திரு உடை— ஐச்வர்பத்தால் குறைவில்லாத
பிள்ளை— உன்பிள்ளையான கண்ணன்
தான்— தான்
தீய ஆறு— தீம்பு செய்யும்வகைகளில்
ஒன்றும்— சிறிதேனும்
தேக்கம் இலன்— தேங்குதலில்லாதவனாய்

தேச உடையன்— அதுதன்னையே தனக்கு
தேஜஸ்ஸாகவுடையனாரிராநின்றான்;
உருக வைத்த— உருக்குவதற்காக அடுப்
பில்வைத்த
வெண்ணைய்— வெண்ணையை
குடத்தொடு— தாழியோடே
உறிச்சி— உறிஞ்சி

உடைத்திட்டு— பாத்தாத்தபுமுடைத்து
போந்து— இவ்வருகே வந்து
சின்ருன்— சில்லா சின்ருன்;
மதுசூதான் — முன்பு விரோதியானமது
வை நிர்ஸித்தவன்
வாழ வுட்டான்— இப்போது தானேவிரோ
திப்பாடுகின்றது, எவ்வெங்குடிவாழ்ந்திருக்க
வொட்டுகிறதில்ன்;

அருகு— அண்ணையிலே

இருந்தார் தம்மை — குடியிருப்பவரான
எங்களை
அநியாயம் செய்வது — உன் பிள்ளையைக்
கொண்டு வேண்டிற்றுச் செய்கிறானது
வழக்கோதான்— ந்யாயந்தானோ?
உன்மகன்தன்னை— உன்பிள்ளையான கண்
ணனை
வருக என்று— “ என்னண்டைக்குவா ”
என்று

கூவாய்— அழைத்துக்கொள்.

வ்யா. திருவுடைப்பிள்ளை. ஸ்ரீமானுனபிள்ளை. ஐச்வர்யத்தால்குறை வற்றவனென்கை. இத்தால் - ஸ்வசுற்றுத்தில் ஜீவநமற்று வயிறுவாழாமல் செய்குருனன்றே, செல்வக்கிளர்ப்பாலே செய்கிற தீம்புகளிறே யிவைபென்கை. தான்தியவாறு தேக்கமொன்று மிலன். தான் தீம்புசெய்யும் ப்ரகாரங்களில் தன் பிறப்பையும் ஐச்வர்யத்தையும் பார்த்து, “நாம் இத்தைச் செய்ப்படியென் ” என்று தேங்குதல் அல்பமுமுடையவ னல்லன்; தடையறச் செய்பா நிற்கு மென்கை. தேகடையன். தேக்கமில்லாதவனவேபோ, இதுதன்னையே தனக்கு தேஜஸ்ஸாகவுடையனா யிராகிற்கும். இத்தால் - பிறர்சொல்லும் பழிச்சொலவுக்கு அஞ்சா னென்கை. இப்படி ரீங்கன் சொல்லுகைக்கு இவன்றான் செய்தவையென்னென்ன ; செய் தவற்றில் ஒன்றைச்சொல்லுகிறான் உருகிவித்யாதி. உருக்குவதாகவைத்த பாத்தத்தோடே வெண்ணையெயுறிஞ்சி பாத்தாத்தபு முடைத்து, தான் அல்லாதாரைப்போலே இவ்வருகே போந்து சில்லா சின்ருன். அருகித்யாதி. உன்னயலிலே குடியிருந்த வெங்களை உன் பிள்ளை யைக்கொண்டு வேண்டிற்றுச் செய்கிறானதான் ந்யாயமோ அசோதாய். வருக வென்றுன் மகன்றன்னைக்கூவாய். உன்னுடையபிள்ளையானவனை, இங்கே நின்று இன்னமும் தீம்புகளைச் செய்பாமல் உன்னருகே வாவென் றழைத்துக்கொள்ளாய். வாழவொட்டான் மதுசூதானே. நீ இது செய்பாபாகல் எங்களை அவன்குடிசெய்து குடிவாழ்ந் திருக்கவொட்டான்காணெ ன்கை. மதுசூதான் என்றது - முன்பு விரோதிநிர்ஸநஞ் செய்து போந்தவன், இப்போது, தான் விரோதியாய் நின்று நலியாநின்ற நென்கிற வெறுப்பாலே.

அ. நான்காம்பாட்டு. “ வருகவென்றுன் மகன்றன்னைக் கூவாய் ” என்றவாறே, இவன் அவனை ஸ்துதிபூர்வமாக அழைக்க, அவனும் ப்ரீதனா யோடிவந்து அகத்திலே புஞா, இவன் எதிரேசென்று எடுத்துக்கொண்டபடியைச் சொல்லுகிறது.

மு.—கொண்டல்வண்ண விங்கேபோதராயே கோயிற்பிள்ளாயிங்கே போதராயே
தேண்டிரைசூழ் திருப்போக்கிடந்த திருநாரணவிங்கே போதராயே
உண்வேந்தேனம்மென்று சொல்லியோடி யகம்புகவாய்ச்சிதானும்
கண்டேதிரே சென்றேதேத்துக்கொள்ளக் கண்ணபிரான் கற்றகல்விதானே. ச.

பத்வரை.

கொண்டல்— காளமேகம்போன்ற
வண்ண— வடிவையுடையவனே!
இங்கே போதாய்— இங்கேவாராய்;

கோயில் — திருவரங்கம் பெரியகோயிலில்
வர்த்திக்கிற
பிள்ளாய்— பிள்ளையானவனே!

இங்கேபோதராய்— இங்கேவாராய்;
தென்— நிர்மலமான
திரை— அலைகளைபுடைய புனலாலே
சூழ்— சூழப்பட்ட
திருப்பேர்— திருப்பேர்கரிலே
கிடந்த— கண்வளர்ந்தருளின
திரு நாராண— ஸ்ரீமநாராயணனே!
இங்கே போதராய்—இங்கே அம்மமுண்ணவா
(என்று கண்ணனைத் தாயரனவள்
பஹுமாரித்தழைக்க;)
‡ அம்மம் உண்டுவந்தேன்— “ நான் அம்ம
முண்டுவந்தேன்கான் ”
என்று சொல்லி—என்று சொல்லி
ஒடி— விரைவாய்வந்து

வ்யா. கொண்டலித்யாதி. நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே யிருக்கிற வடிவை புடையவனே! அங்கு நின்று மிங்கே போதராயே. போதராயென்றது- வாராயென்றபடி. கோயில்பிள்ளாயிங்கேபோதராயே. “ கொண்டல்வண்ணன்- வேண்ணையுண்டவாயன் ” என னும்படி கோயிலிலேவணிக்கிற பிள்ளையானவனே! இங்கே போதராயே. தேண்டிரையித் யாதி. தெளிந்த திரைகளை புடைத்தான புனலாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரிலே கண்வளர்ந்த ஸ்ரீமானான நாராயணனே! இங்கே அம்மமுண்ணப்போதராயே. உண்டித்யாதி. இப்படி ஸ்துதி பூர்வகமாக அவளழைத்தவாறே, கிட்டவந்து அம்ம முண்டுவந்தேன் காணென்று சொல்லி ஒடிவந்து அகத்திலேபுகுந்து, தாயாரான இவளும் இவன்வந்த ிவரத்தையும் முகத் தில் ப்ரஸந்ரதையும்கண்டு ப்ரீதையாய் எதிரேசென்று எடுத்துக்கொள்ள, கண்ணபிராண வன் கற்றகல்வி யிருந்தபடியே! என்று ப்ரீதராகிரூர்.

அன்றிக்கே, ஆய்ச்சிதானும் கண்டெதிரேசென்றெடுத்துக்கொள்ளவென்றது- பிறர் சொல்லுமாபோலே தன்செயலைத் தானேசொன்னபடியாய், அம்மமுண்ணவாவேணுமென் றழைத்தால் அருகேவந்து நின்று, ‘ வேணும்,- வேண்டா ’ என்னவமைந்திருக்க, உண்டு வந்தேன்மம் என்றபடியும், ஒடிவந்து உள்ளேபுகுந்தபடியும், அந்த உக்திவர்த்திகளைக் கண்டு வித்தையாய், தாயாரானதானும், முன் தான்செய்த தீம்புகளைமறந்து எதிரேவந்து எடுத்துக்கொள்ளும்படியாகப் பண்ணினபடியும், இவை யெல்லாவற்றையும் அதுஸந்தித்து, கண்ணபிரான் கற்றகல்விதானேயென்று- ஒருவன் கற்றகல்வி யிருந்தபடியே! இப்பருவத் திலே இத்தனை விரகெல்லாம் இவனறிவதே! என்று தன்னிலே ச்லாகித்து ப்ரீதையாகிருளெ ன்று யோஜிக்கவுமாம். இப்படியானபோது, பூர்வோத்தாரத்தங்கள் சேர்ந்துகிடக்கும்....ச.

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. இப்படி க்ர்ஹத்திலே வந்து புகுந்து இவளை யுகப்பித்து நின்று அவன் முன்போலே அசலகங்களிலேபோய் தீம்புகளைச்செய்ய, அதிலே ஒருத்தி வந்து தன்னகத்தில் அவன் செய்த தீம்புகளைச் சொல்லி முறைப்பட்டு, உன்மகனை யிங்கே யழைத்துக்கொள்ளா யென்றபடியைச் சொல்லுகிறது. *

அகம் புக— வீட்டுக்குள் நுழைய
ஆய்ச்சிதானும்— தாயானயசோதையும்
கண்டு—இவன் வரவைக்கண்டு
எதிரே சென்று—எதிரேபோய்
எடுத்துக் கொள்ள— மருங்கி லெடுத்துக்
கொள்ளும்படி
கண்ணபிரான்—கண்ணபிரான்
கற்ற—அப்பவித்த
கல்விதான்!—கல்விருந்தபடியென்!
என்று மனமகிழுகிறார்.

‡ “ அம்மம் ” என்பது - முல்லைப்பாலுக் கும் அந்தத்துக்கும் பர்ப்பாப நாமமென்று அடையவளைந்தான்.

மு.—பாலைக்கறந்தேப் பேறவைத்துப் பல்வளையாளேன் மகளிருப்ப
மேலையகத்தே நெருப்புவேண்டிச் சென்றிறைப்பொழுதங்கே பேசினின்றேன்
சாளக்கிராமமுடையாம்பி சாய்த்துப்பருகிட்டுப் போந்துநின்றான்
ஆலைக்கரும்பின் மொழியைய வசோதைநங்காயுன் மகனைக்கூவாய். ரு.

பதவுரை.

ஆலை— ஆலையிலிட்டு ஆடந்தக்க
கரும்பு அணைய— கரும்பையொத்தகாய்
இன்— மதுமான
மொழி— வாக்கையுடையளாய்
அசோதை நங்காய்— ஸ்திரீத்வ பூர்த்தியை
யுடையளான அசோதாய்!
பல் வளையாள்— பலவளைகளையுடைய
என் மகள்— என்மகளானவள்
பாலை கறந்து— பசுவின்பாலைக்கறந்து
அடுப்பு— அடுப்பின்மேலே
ஏறவைத்து— மிடைக்களோடு ஏற்றிவைத்து
இருப்ப— அதற்குக் காவலாயிருக்க
மேலை அகத்து— உன் அகத்துக்கு மேலண்
டைவிட்டிலே
நெருப்பு வேண்டி சென்று— இது காய்ச்ச
வதற்கு நெருப்பெடுத்து வருவதாகப்
போய்

இறைப்பொழுது— கூணகாலம்
அங்கே— அவ்விட்டில்
பேசி நின்றேன்— பேசிக்கொண்டு பராக்
காய் நின்றேன்;

(அப்போது,)

சாளக்கிராமம்— ஸ்ரீஸாளக்கிராமத்தை
உடைய— இருப்பிடமாகவுடையனாய்
நம்பி — ஒன்றாலும் குறைவில்லாதவனாய்
யிருக்குமவன்

சாய்த்து— அப்பாத்ரத்தைச்சாய்த்து
பருகிட்டு— அதிலிருந்த பாலைக்குடித்து
போந்து நின்றான்— கடக்கவந்து நில்லா
நின்றான்;

(ஆகையால் இனி அவன் எங்களகத்தில்
தீம்புசெய்யாதபடி,)

உன்மகனை— உன்பிள்ளையான கண்ணனை
கூவாய் — உன் அருகிலழைத்துக்கொள்.

வ்யா. பாலைக்கறந்து. * வாங்கக்குடம் நிறைக்கும் வள்ளல் பெரும்பசுக்களினாலுண்டான
பாலையெல்லாம்கறந்து. அடுப்பேறவைத்து. அந்தப்பாலையெல்லாம் காய்ச்சுகைக்காக மிடைக்க
ளோடும் தடைக்களோடும் அடுப்பிலே ஏற்றிவைத்து. பல்வளையாளேன்மகளிருப்ப. பலவளை
களையுமுடையளான வென்மகள் இதுக்குக் காவலாக இராநிற்க. மேலையகத்தே நெருப்புவேண்
டிச் சென்று. உன்னகத்துக்கு மேலையானவகத்திலே இது காய்ச்சுகைக்கு நெருப்பெடுத்துக்
கொள்வதாகப்போய். இறைப்பொழுதங்கே பேசினின்றேன். கூணகாலமங்கே அவர்களோடே
வார்த்தைசொல்லி நின்றேன். இதுவே அவகாசமாக; சாளக்கிராமம்த்யாதி. ஸ்ரீஸாளக்கிராமத்
திலே நித்யவாஸம்செய்கிற பூர்ணன், அபூர்ணரைப்போலே அத்தனை பாத்ரங்களையும் மறித்
துப்பருகி, தான், அல்லாதாரைப்போலே இடையப்போந்து நில்லாநின்றான். ஆலைக்கரும்பின்
மொழி யை யு முடையவளே. உன்மகனைக்கூவாய். உன் பிள்ளையானவனை, அங்குநின்று தீமைசெய்
யாதே உன்பக்கலிலே வரும்படி விரைந்தழையாய். ரு.

அ. ஆறும்பாட்டு. “ அசோதைநங்காய் உன்மகனைக்கூவாய் ” என்றவாறே, தன்
மகனை இவளழைத்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

மு.—போதர்கண்டாயிங்கே போதர்கண்டாய் போதரேனென்னுதே போதர்கண்டாய்
ஏதேனுஞ்சொல்லியசலகத்தா ரேதேனும் பேசநான் கேட்கமாட்டேன்
கோதுகுலமுடைக்குட்டினையோ குன்றேத்தாய் குடமாகூத்தா
வேதப்போருளே யென்வேங்கடவா வித்தகனே யிங்கேபோதராயே. சு.

பதவுரை.

கோது குலம் உடை—எல்லாராலும் கொண்
டாடத்தக்க சீரையுடைய
ஒ குட்டினே— வாராய் பிள்ளாய்!
குன்று— கோவர்த்தபர்வதத்தை
எடுத்தாய்— குடையாக எடுத்தவனே!
குடம் ஆடு— குடமெடுத்தாடின
கூத்தா— கூத்தையுடையவனே!
வேதம்— ஸகலவேதங்களுக்கும்
போருளே— ப்ரதிபாதிபனுனவனே!
என்— என்னுடையவனென்னும்படி
வேங்கடவா— திருவேங்கடமலையில் நிற்
கிறவனே!
வித்தகனே— ஆச்சர்யசக்தியுத்தனவனே!
இங்கே— (அவ்விடத்தைவிட்டு) இங்கே
போதர் ‡ கண்டாய் }
போதர்கண்டாய்— } விரைந்து ஓடிவா;
போதரேன் என்னுதே — வரமாட்டே
னென்று சொல்லாமல்

போதர் ‡ கண்டாய்— வாராய்;
அசல் அகத்தார்— அசல் வீட்டுக்காரர்கள்
ஏதேனும் — உன்விஷயமாக வாக்கால்
சொல்ல வொண்ணாத தோஷங்களை
சொல்லி— தங்களிலே சொல்லி
ஏதேனும்— என் காதல் கேட்கவும் வா
யாற் சொல்லவுமொண்ணாதவற்றை
பேச— சொல்ல
நான்— உனக்குத்தாயானநான்
கேட்க மாட்டேன்— கேட்டுப் பொறுக்க
மாட்டேன்;
(ஆதலால்,)

இங்கே போதராய்— இங்கேவாராய்.
என்று யசோதை கண்ணனை அழைக்கிறாள்.

‡ “போதரு” என்கிறவிது - “போதர்”
என்று கிடக்கிறது.

வ்யா. போதர்கண்டாயிங்கே. அங்கேகின்று தீம்புசெய்யாதே இங்கே போருகிடாய்.
போதர் என்றதுபோதருவென்றபடி. போதர்கண்டாய். இவன் கடுகவருகைக்காக மீளவும் ஒருக்
கால் சொல்லுகிறாள். இப்படி இவளழைக்கச்செய்தே அவன் வரமாட்டேனென்ன; போதரே
னென்னுதே போதர்கண்டாய். வாரேனென்னுதே வாகிடா யென்கிறாள். என்செய்யத்தான்
நீ இப்படி நிர்ப்பந்தித் தழைக்கிறதென்ன; ஏதேனும் சொல்லி அசலகத்தார் ஏதேனும் பேச
நான் கேட்கமாட்டேன். அசலகத்தாரானவர்கள் உன்விஷயமாக வாசாமகோசரமான தோஷ
ங்களைத் தங்களிலேசொல்லி, அவ்வளவுமன்றிக்கே, என் பக்கலிலே வந்து என் செவியாற்
கேட்கவும் வாக்காற் சொல்லவுமொண்ணாதவற்றைச் சொல்ல நான் கேட்டிருக்கமாட்டேன்.
கோதுகுலமுடைக்குட்டினே! ஓ!! எல்லாரும் கொண்டாடும் சீரையுடைய பிள்ளாய். இப்படி
யிருந்துள்ள நீ எல்லாரும் பழிக்கும்படியாவதே! என்று விஷண்ணையாய், ஓ! என்கிறாள்.

குன்றேத்தாய். கோக்களையும் கோபகுலத்தையும்
சகித்தவனே. குடமாகூத்தா. கோஸமர்த்தியால் வந்த
டாகக் குடக்கூத்தாடினவனே. குடமாகூத்தனென்றது-
வெனென்றபடி. இவ்விரண்டாலும் இக்குலத்துக்கு

ஐச்வர்யமே உனக்கு ஐச்வர்யமென்று நினைத்திருக்குமவனன்றோ, நீ இதுக்கீடாக வர்த்திக்க வேணுங்காணென்கை. வேதப்போருளே. (க) “வெட்டுவெழு வுடுவெழு வுடுவெழு வுடுவெழு” என்கிறபடியே ஸகல வேதப்பாதிபாத்யனாவனே. என்வேங்கடவா. அப்படியே சாஸ்தரத் திலே கேட்டுப்போகையன்றிக்கே, கண்ணிலே காணலாம்படி * வாணோர்க்கும் வைப்பான திருமலையிலே இரண்டு விபூதியிலுள்ளாரையும் ஒருதுறையிலே அதுபவிப்பித்துக்கொண்டு என்னுடையவனென்னும்படிநிற்கிறவனே. வித்தகனே. இப்படி நிற்கையாலே விஸ்மயநீயனாவனே. இங்கேபோதாயே. உன்னுடைய குணஹாசி சொல்லுவார் வர்த்திக்கிறவிடத்தில் நின்றும் உன்குணமே பேசாநிற்கும் நானிருக்கிறவிடத்தில் வாராய். சா.

அ. ஏழாம்பாட்டு. “ வித்தகனே யிங்கேபோதாபே ” என்று இவளழைத்தவிடத்தில் வாராமல் வேறோரகத்திலே போய்ப்புக்கு, அவர்கள் வரதார்த்தமாகச் சமைத்துவைத்த பதார்த்தங்கனையடைய ஜீவிக்கையாலே, ஒருத்திவந்து அதைச் சொல்லி முறைப்பட்டு உன்மகனை அழைத்துக்கொள்ளா யென்றபடியைச் சொல்லுகிறது.

மு.—செந்நெலரிசி சிறுபருப்புச் செய்தவக்கார ஈறுநெய்பாலால்
பண்ணிரண்டு திருவோண மட்டேன் பண்ணிப்பிள்ளைபரிசறிவன்
இன்னமுகப்பனானென்றுசொல்லி யெல்லாம்விழுங்கிட்டுப் போந்துநின்றான்
உன்மகன்றன்னை யசோதைநங்காய் கூவிக்கொள்ளா யிவையுஞ்சிலவே. எ.

பதவுரை.

அசோதை நங்காய்;
செம் நெல் அரிசி— செந்நெலரிசியும்
சிறு பருப்பு— சிறு பயற்றம்பருப்பும்
செய்த— பாகதோஷமற காய்ச்சித்திரட்டின
அக்காரம்— கருப்புக்கட்டியும்
நறு நெய்— மணமிக்க நெய்யும்
பாலால்— பாலமாகிற இவற்றாலே
பத்து இரண்டு திருவோணம் — பண்ணி
ரண்டு திருவோணம்
அட்டேன்— நோன்புக்கு உறுப்பாகப் பாயஸா
பூபங்கள் சமைத்தேன்;
பண்டும்— முன்பும்
இ பிள்ளை— இப்பிள்ளையின்
பரிசு— தன்மையை
அறிவன்— அறிவேன்;
எல்லாம் — திருவோணவர்த்தத்துக்காகச்
சமைத்தவற்றையெல்லாம்

விழுங்கிட்டு— நிச்சேஷமாக விழுங்கி
(அவ்வளவிலும் அதர்ப்பதனப்,)
இன்னம்— “இன்னமும்
நான் உகப்பன்— நான் விரும்பாநின்றேன்”
என்று சொல்லி— என்று சொல்லி
போந்து நின்றான் — அவ்விடம்விட்டுப்
போந்து ஒன்றுமறியாதவன்போல்
நில்லாநின்றான்;

(ஆதலால்,)

உன் மகன் தன்னை— உன் பிள்ளையை
கூவிக்கொள்ளாய்— அழைத்துக்கொள்;
இவையும்— பிள்ளைகளைத் தீம்புசெய்ய விட்
டிருக்கிறவிதாவும்
சிலவே— ஒரு பிள்ளைவளர்க்கையோ?
என்றுசேரியிற் பெண்கள் முறையிடுகிறபடி.

வ்யா. செந்நெலித்யாதி. “உரநிலத்திலே பழுதற விளைந்து சிவந்து சுத்தமான செந்நெலரிசியும், அப்படிப்பட்ட நிலத்தில் விளைந்த சிறுபயறு நெரித்துண்டாக்கின பருப்பும்,

(க) “ வேதைச்சு ஸர்வைரஹமேவ வேத்யம். ” “ உரநிலம்-ஸாரகேஷத்தரம்.

பாகதோஷம் வாராதபடி காய்ச்சித்திரட்டி நன்றாகச்செய்த கருப்புக்கட்டியும், நற்பசுவின் பாலாய் நால் ஒன்றும்படி காய்ச்சித்தேயத்துச் செவ்விஞன்றமல் கடைந்து உருக்கின நெய்யும், நற்பசுக்களில் கறந்தபாலுமாகிற விவற்றினாலே. பன்னிரண்டு திருவோணமட்டேன். பன்னிரண்டு திருவோணம் வரதாங்கமாக பாபஸாபுபங்கம் சமைத்தேன். பண்டு மிப்பிள்ளை பரிசறிவன். முன்பும் இப்பிள்ளைப் பாகாமறிவன். அதாவது - திருவோணவரதத்துக் கொன்று ஆரம்பித்து இவை சமைத்தபோதே, இவனும் தீம்பிலே ஆரம்பித்து, தேவாச்சாரம் செய்வதுக்குமுன்னே இவற்றைவாரி ஜீவித்துவிடுமென்கை. இப்போது மப்படியே-எல்லாம் விழுங்கிட்டு. இத்திருவோணத்துக்கென்று சமைத்தவையெல்லாம் ஒன்றும் சேஷியாதபடி விழுங்கி. இன்னமுகப்பண்ணானென்றுசொல்லி. அதிலும் தர்ப்திபிறவாமல் இன்னமும் வேண்டியிருப்பன் நானென்றுசொல்லி. போந்துநின்றான். அந்நபாரைப்போலே அங்குநின்றும்விடப் போந்துநில்லாநின்றான். உன்மகன்றனை யசோதைநங்காய் கூவிக்கொள்ளாய். யசோதைப் பிரட்டி ! அங்குத்தீமை செய்யாமல் உன்னுடைய பிள்ளையை உன்பக்கலிலே அழைத்துக் கொள்ளாய். இவையும்கிலவே. பிள்ளைபெற்றார்க்கு, பிள்ளை தீம்புசெய்யாமல் பேணிவளர்க்க வேண்டாவோ, இவையும் சிலபிள்ளைவளர்க்கையோ. எ..

அ. எட்டாம்பாட்டு. “ உன்மகன்றனை யசோதைநங்காய் கூவிக்கொள்ளாய் ” என்றவாறே, தன்மகனை அவளழைத்த பரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—கேசவனே யிங்கேபோதராயே கில்லேனென்றா திங்கேபோதராயே
நேசமிலாதா ரகத்திருந்து நீ விளையாடாதே போதராயே
தூசனஞ்சொல்லுந் தொழுத்தைமாருந் தொண்டருநின்ற விடத்தினின்றும்
தாய்சொல்லுக்கொள்வது தன்மங்கண்டாய் தாமோதரா விங்கேபோதராயே.

பதவுரை.

கேசவனே— அழகிய மயிர்முடியையுடைய வனே!	தூசனம் சொல்லும்— உன்னை தூஷிக்கிற
இங்கே போதராய்— இங்கேவாராய்;	தொழுத்தைமாரும்— இடைச்சிகளுக்கு
கில்லேன் என்னது — ‘ வரமாட்டேன் ’ என்னமல்	அடிச்சிகளானவர்களும்
இங்கே போதராய் - ;	தொண்டரும்— இடையர்க்கு அடியான வர்களும்
நீ — இங்கு சற்றுவிளையாடி வருகிறே னென்கிற நீ	நின்ற— நிற்கிற
நேசம் இலாதார்— உன்திறத்தில் ஸ்நேஹ மற்றவர்களுடைய	இடத்தில் நின்றும்— இடங்களில் நின்றும்
அகத்து இருந்து — அகத்திலே நின்று	போதராய்— இங்கேவாராய்;
விளையாடாதே — விளையாட்டொழிவது மன்றி,	தாய் சொல்லு— தாய்வார்த்தையை கொள்வது— மேற்கொண்டு நடப்பது
	தன்மம் கண்டாய்— தர்மங்காண்;
	தாமோதரா— தாமோதரனே!
	இங்கே போதராய்.

வ்யா. கேசவனே யிங்கேபோதராயே. பரசஸ்த கேசனானவனே! அசைந்து வருகிற குழல்களும் நீயுமாய் நடந்துவரும்போதையழகை நானதுபவிக்கும்படி அங்குநின்ற யிங்கே வாராய். இப்படி இவளழைத்தவிடத்தில் “ நாணிப்போது வரமாட்டேன் ” என்ன

கிட்டுவென்னு திங்கேபோதராயே. மாட்டேனென்னுதே இங்கே வாராயென்கிறான். நானி
யென்கிறபொதிருந்து வினாயாடி வருகிறேனென்ன; நேசமித்யாதி. வினாயாடுட்டோ
யென்கிற உனக்கு வேறிடமில்லையோ; உன்பக்கல் ஸ்நேஹமில்லாதாகத்திலே திருந்து நீ
யிடம் பாடாதே இங்கேவாராய். தூசனம்சொல்லும் தொழுத்தைமாரும் தொண்டரும் நின்றவிட
த்தில் நின்றும். இவ்வளவேயோ? இடைச்சிகளுக்கு அடிச்சிகளாய்ப் போருகிறவர்களும்
இடையர்க்கு அடியராய்ப்போருகிறவர்களும் உனக்குச்சொல்லுகிற தூஷணங்களுக்கு ஓரவதி
யில்லையான், அவர்கள் நின்றவிடத்தில் நில்லாதேபோராய். இப்படி சொன்னவிடத்திலும்
அவன் வராமையாலே, தாய்சொல்லுக்கொள்வது தன்மங்கண்டாய் என்றிருக்கிறான். பெற்ற
தாய்வசதங் கொள்ளுகை பிள்ளைகளுக்கு தர்மங்காண்; நீ தான், பிறந்தபோதே மாதர்வசந
பரிபாலனம் பண்ணினவனன்றோ. தாமோதரா. கயிறற்றையிட்டு வயிற்றிலே கட்டலாம்படி
எனக்குத்தான் முன்பு பவ்வனாயிருந்தவனுமன்றோ. இங்கேபோதராயே. ஆனபின்பு, என்
சொல்லையுமே இங்கேவாராய். அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. “தாமோதரா விங்கேவாராய்” என்றழைத்தவிடத்திலும்
வாராதே வேறேயொரு கர்ஹத்திலே போப்பபுக்கு, அவர்கள் சமைத்துவைத்த அபூபாதி
கையடைய வாரிஜீவிக்மை முதலான தீம்புகளைச்செய்ய, அவ்வகத்துக்குக் கடவளானவன்
வந்து முறைப்பட்டு “உன்பிள்ளையை விங்கேயழைத்துக்கொள்ளாய்” என்றபடியைச்
சொல்லுகிறது.

மூ.—கன்னலிலட்கேத்தோடீடை காரொள்ளிலுண்டை கலத்திலிட்டு
என்னகமென்மநான் வைத்துப்போந்தேனிலன் புக்கவற்றைப்பெறுத்திப்போந்தான்
பின்னுமகம்புக்குறியைநோக்கிப் பிறங்கொளியெண்ணெயுஞ் சோதிக்கின்றான்
உன்மகன்றன்னை யசோதைநங்காய் கூவிக்கொள்ளாய் யிவைபுஞ்சிலவே. கூ.

பதவுரை.

அசோதைநங்காய்! - ;
கன்னல்— கருப்புக்கட்டிப் பாகுடன்சேர்ந்த
இலட்டுகத்தோடு— லட்டுகத்தோடு
சுடை— சுடையும்
கார் எள்ளில் உண்டை— காரொள் இட்டு
வாரின எள்ளுண்டையும்
கலத்தில்— கலத்திலே
வைத்திட்டு— வைத்து
என் அகம் என்று— ‘என்னகமாகையால்
இக்குப் புகுவாரில்லை’ என்றுகினைத்து
நான் போந்தேன் — நான் வெளியேவந்
தேன்;

(அவ்வளவில்,)
இவன்— இப்பிள்ளையானவன்
புக்கு— அங்கேபுகுந்து
அவற்றை— அப்பணியாரங்களை
பெறுத்தி— † நான்பெறும்படி பண்ணி
போந்தான்— வந்தான்;
பின்னும்— மறுபடியும்
அகம்புக்கு— வீட்டிலேபுகுந்து
உறியை நோக்கி— உறியைப்பார்த்து
† இது வாயினேகோக்தி: அதாவது -
அவற்றில் எனக்கு ஒன்றும் சேஷியாதபடி
நானே களவுகண்டானென்றை.

† சதுர்ப்புஜநபோபஸம்ஹரணத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார்.

‡ மருதே - தூஸ்கரியாமல்.

பிறங்கு ஒளி— மிகவும் செவ்வியையுடைய
வெண்ணையும்— பசு வெண்ணையும் உண்
டோ வென்று
சோதிக்கின்றான்— ஆராயா நின்றான்;
(இத்தீம்புகளெனக்குப் பொறுக்கப்
போகாமையால்,)

உன் மகன்தன்னை— உன்பிள்ளையை
கூவிக்கொள்ளாய்— அழைத்துக்கொள்;
இவையும்— இப்படி இவனைத்தீம்பிலே
கைவளா விட்டிருக்கிற விவையும்
சிலவே— ஒரு பிள்ளையார்க்கையோ?
என்று சொல்லிப்பெண்கள் முறைபிடுகிறபடி.

வ்யா. கன்னல். கருப்புக்கட்டி. இது, மேற்சொல்லுகிறவை பெல்லாவற்றோடும்
அர்வயித்துக் கிடக்கிறது. கருப்புவட்டோடே சமைத்தவை, வட்டிலுங்காட்டில் ரவிக்கு
பிறிதே. இலட்டுகத்தோடு சீடை காரெள்ளிலுண்டை. இலட்டுகமாவது - ஓரபூபவிகேஷம்.
அத்தோடேசீடையையும், காரெள்ளிட்டுவாரின எள்ளுண்டையையும். கலத்திலிட்டு. அவ
ற்றுக்கதுருபமான பாத்ரங்களிலே யிட்டு. என்னகமென்றுநான் வைத்துப்போந்தேன். என்
னகமன்றோ, இங்குப் புகுவாரி. லேயே யென்றுவைத்து நான் புறம்போந்தேன். இவன்புக்
கவற்றைப் பெறுத்திப்போந்தான். நான் போந்ததே அவகாசமாக இவன் சென்று புக்கு அவ
ற்றை நான் பெறும்படி. பண்ணிப்போந்தானென்று வ்யாதிரேகமாகச் சொல்லுகிறான். அதா
வது - அவற்றில் எனக்கொன்றும் லபிபாதபடி தானே ஜீவித்துப்போந்தானென்கை. பின்
னுமகம்புக்குறியை நோக்கி. அதுபோராமல் பீண்டும் அகத்திலேபுக்கு உழியைப்பார்த்து.
பிறங்கொளி வெண்ணையும் சோதிக்கின்றான். மிகவும் செவ்வியையுடைத்தான வெண்ணையு
முண்டோவென்று ஆராயாநின்றான். உன்மகனித்யாதி. யசோதைப்பிராட்டி. உன்னு
டைய பிள்ளையானவனை அங்குநின்றும் தீம்புசெய்யாதே உன்னருடையபைத்துக்கொள்ளாய்.
இவையும்சிலவே. இப்படி யிவனைத்தீம்பிலே கைவளாவிட்டிருக்கிற விவையும் ஒருபிள்ளை
வளர்க்கையோ.

அன்றிக்கே, உன்மகன்தன்னை யசோதைநங்காய் கூவிக்கொள்ளாயென்று - குணபூர்
த்தியையுடைய வசோதாய்! அவனும் உன்னைப்போலே குணபூர்த்தியையுடையனும்படி உன்
னருடே யழைத்துக்கொள்ளா யென்றவாறே, என்னுடைய குணபூர்த்தியும் அவனுடைய
தோஷங்களும் சொல்லிக்கதறுகையோ உங்களுக்குள்ளது, சிறுபிள்ளைகள் படலைத்திறந்(து)த
குரம்பைகளிலேபுக்கு கண்டவற்றைப் பொறுக்கி வாயிலேயிடக்கடவதன்றோ, உங்கள் பிள்ளை
கள்தானே உங்களுக்கு வசவர்த்திகளாய்த் திரிகிறன என்று இவள் இவர்களை வெறுத்து
விமுகையாக, அவன் செய்தவற்றுக்குமேலே, இவையும் சிலவேயென்று - இவள் இன்னாப்
பாலே சொல்லுகிறா ளாகவுமாம். கூ.

அ. பத்தாம்பாட்டு. “ உன்மகன்தன்னை யசோதை நங்காய் கூவிக்கொள்ளாய் ”
என்று ஒருத்திசொல்லி வாய்மாயுவதுக்குமுன்னே வேறே யொருத்திவந்து, தன்னுடைய
கர்ஹத்தில் இவன் செய்த தீம்புகளை முறைப்பட்டபடியைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—சொல்லிலரசிப்படுதிநங்காய் குழலுடையனன்பிள்ளைதானே

இல்லம்புதந்தேன் மகளைக்கூவிக் கையில்வளையைக் கழற்றிக்கொண்டு
கொல்லையினின்றும் கொணர்ந்துவற்ற வங்கொருத்திக் கவ்வளைகோடுத்து
நல்லனநாவற்பழங்கள்கொண்டு நானல்லேனென்று சிரிக்கின்றானே. . ய.

பதவுரை.

கோபி — குறையுள்ளபாணவசோதாய்!
உன்மகன் செய்த சீர்புகளைச்
சொன்னால்

அசம்பாதி — கோபியா நின்றாய்;
உன் பிள்ளைதான் — உன் பிள்ளையானவன்
சூழல் உடையன் — பற்பல வஞ்சகச் செய்
கைகளை உடையனாயிராநின்றான்;
இல்லம் புகுந்து — என் விட்டில்லுழைந்து
என்மகளை — என் பெண்பிள்ளையை
கூவி — பேர் சொல்லியழைத்து
கையில் — அவள்கையிலிருந்த
வளையை — அடையாளவளையை
கழற்றிக்கொண்டு — கழற்றிக்கொண்டுபோய்
கொல்லையில் நின்றும் — கொல்லையிலிருந்து
கொணர்ந்து — தெருவில் கொண்டுவந்து

அங்கு — அவ்விடத்திலே
விற்ப — நாவற்பழம்விற்ப
ஒருத்திக்கு — ஒருபெண்ணுக்கு
அவளை — அந்தவளையை
கொடுத்து — கொடுத்து
நல்லன — தன்மேனியோடொத்து அழகிதான்
நாவல் பழங்கள் — நாவற்பழங்களை
கொண்டு — வாங்கிக்கொண்டு
(போரும் போராடுதென்று சொல்லுகிற
வளவிலே நான் கண்டு ' இவ்வளை இவளு
க்கு நீயோதந்தாய்? ' என்று கேட்க;)
நான் அல்லேன் என்று — ' இவ்வளை கொடு
த்தவன் நானல்லேன்காண் ' என்று
சொல்லிக்கொண்டு
சிரிக்கின்றான் — சிரியாநின்றான்.

வயா. சொல்லலரசிப்படுதி நங்காய். முன்பே ஒருத்திசொன்னதுக்குமேலே புண்
னின்மேல் புண்ணாக இவளுமொருத்திவந்து தன்மகன் குறைகளைச் சொல்லப்புக்கவாறே,
இதுவுமொரு சிலுவை! என்று தாயான யசோதைப்பிராட்டி. குபிதையாக; நங்காய்! உன்
பிள்ளை செய்தவற்றைச்சொல்லில் நீ கோபியாநின்றாய். சூழலுடையன் உன்பிள்ளைதானே.
உன்பிள்ளையானவனானே துஸ்ஸஹமாய் உனக்குவந்து சொல்லியல்லது. நிற்கவொண்ணாத
படியான சூழல்களை புடையனாயிராநின்றான். சூழலாவது-சூழ்ச்சி. அதாவது- நானாவான
கர்த்தரிமவகைகள். அவற்றில் இவனுக்கில்லாதது இல்லையெனென்ன; இப்படி சொல்லுகைக்கு
அவன் இப்போது துஸ்ஸஹமாகச் செய்ததுதான் ஏது; அத்தைச் சொல்லென்னச் சொல்லு
கிறான்மேல்; இல்லம் புகுந்தென் மகளைக்கூவி. என்ன கத்திலே புகுந்து என்மகளைப் பேரைச்
சொல்லியழைத்து. கையில்வளையைக் கழற்றிக்கொண்டு. அவள்கையில் † அடையாளவளையைக்
கழற்றிக்கொண்டுபோய். கொல்லையிதயாதி. கொல்லையில் நின்றும் கொடுவந்து, அங்கே
நாவற்பழம் விற்கிறொருத்திக்கு அவ்வளையைக்கொடுத்து. நல்லன நாவற்பழங்கள்கொண்டு.
தனக்கேற்றவழகிதான் நாவற்பழங்கொண்டு, போரும் போராது என்று சொல்லுகிறவளவிலே
நான்கண்டு, “ இவ்வளை உனக்குவந்தபடி யென் ” என்று அவளைக்கேட்க, அவள் “ இவன்
தந்தான் ” என்ன; “ நீயோ இவளுக்கு வளைகழற்றிக் கொண்டு கொடுத்தாய் ” என்ன; நானல்
லேனென்று சிரிக்கின்றானே. “ நானல்லேன்காண், என்கையில் வளைகண்டாயோ, நான் உன்
இல்லம் புகுகிறது கண்டாயோ, உன் பெண்ணைப் பேரைச்சொல்லியழைக்கிறதைக் கேட்டா
யோ, வந்து கையில் வளைகழற்றினது கண்டாயோ, கண்டாயாகில் உன்வளையை யங்கேபறித்
துக்கொள்ளாவிட்டதென் ” என்றற்போலே எனக்கு மறுநாக்கெடுக்க விடமில்லாதபடி. சில
வார்த்தைகளைச் சொல்லிநின்று சிரியாநின்றான், இதிற காட்டிலுண்டோ துஸ்ஸஹமான
தீம்பென்கை.

† நாவற்பழம் விற்கிறவளிடத்தில் கண்டு கேட்கவேண்டும்படி யிருக்கையாலே “ அடையாளவளை ” என்று விசேஷித்தருளிச் செய்கிறார்.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி சுற்றார், தமக்கு ப்ராப்பராவ ரென்குறார்.

மு. — வண்டுகளித்தினாக்கும் பொழில்சூழ் வருபுனற்காவிரித் தேன்னரங்கன்
பண்டவன்செய்த கிரீடையெல்லாம் பட்டர்பிரான் விட்டுசித்தன்டாடல்
தோண்டிவைபாடித் குணிக்கவல்லார் கோவிந்தன் னாடியார்களாகி
எண்டிசைக்கும் விளக்காகிநிப்பா ரிணையடியென் றிலேமெலனவே. கக.

பதவுரை.

வண்டு — வண்டுகளானவை

கனித்து — மதுபாநத்தாலே கனித்து

இனாக்கும் — பேரொலியாய்ப் பாடாநிற்கிற

பொழில் — சோலைகளாலும்

வரு — அச்சுசோலைகளுக்காகப் பெருகுவாரா
நின்ற

புனல் — நீரையுடைத்தான

காவிரி — திருக்கரீவரியாலும்

சூழ் — சூழப்பட்டதாய்

தென் — அழகிதான

அரங்கன் — திருவரங்கத்தில் வர்த்திக்கிற

அவன் — அப்படிப்பட்டவைபவத்தை யுடை
யனுனவன்

பண்டு — விபவாவதாரத்திலே

செய்த — செய்தருளின

கிரீடை எல்லாம் — கிரீடையாட்டுச் செய்கை
களெல்லாவற்றையும்

விட்டு சித்தன் — விஷ்ணுவை மகஸ்விலே
உடையராய்

பட்டர்பிரான் — ப்ராஹ்மணோத்தமரான்
பெரியாழ்வார்பாடின

பாடல் — பாடலாகப்

இவை கொண்டு இப்பாசாங்களைக்கொண்டு

பாடி — வாயாசப்பாடி

குணிக்க வல்லார் — உடம்பு இருந்தவிடத்
திலிராதே ஆடவல்லவர்களாய்

கோவிந்தன் தன் — கோவிந்தனுன கண்
ணனுக்கு

அடியார்கள் ஆக — தாஸபூதர்களாய்

எட்டு திசைக்கும் — எட்டுதிக்கிலுமுள்ள
இருள்நீங்கும்படி

விளக்கு ஆகி நிப்பார் — விளக்காக விளங்கி
நிற்குமவர்களுடைய

இணை — சேர்த்தியழகையுடைத்தான

அடி — திருவடிகள்

என்தலைமேலன — என்தலைமேலே வர்த்
திக்குமவைகளாயிருக்கும்.

[அவர்கள் திருவடிகளை என்சென்னியிற்
சூடுவேன் என்றபடி.]

வ்யா. வண்டித்தாதி. வண்டுகளானவை மதுபாநத்தாலே கனித்துப்பாடுகிற கோ
ஷத்தை யுடைத்தான பொழில்களாலும், பொழில்களுக்கு தார்கமாகப்பெருகி வாராநின்
றுள்ள புனலையுடைத்தான காவிரியாலும் சூழப்பட்டு, திரும்பின்களும் திருக்கோபுரங்களும்
திருவிதிகளும் * மாடமாளிகைகளுமான இவற்றோட்டைச் சேர்த்தியால்வந்த அழகையுடை
த்தாயிருந்துள்ள * திருவரங்கப்பெருகரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற வைபவத்தை யுடைய
னுனவன் முன்புசெய்த லீலாசேஷத்தங்களுல்லாவற்றையும். பட்டர்பிரானித்யாதி. ஸர்வ
வ்யாபகனுன விஷ்ணுவை மகஸ்விலேயுடையராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான் பெரியாழ்வார்
பாடின பாடலான விவற்றைக்கொண்டு. பாடிக்குணிக்கவல்லார். ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ப்பாடி,
உடம்பு இருந்தவிடத்திலிராதே விக்ரதராய் ஆடவல்லவர்களாய். கோவிந்தனித்யாதி. இந்த
சேஷத்தங்களுல்லாம்செய்த கோவிந்தனுக்கே அடியார்களாய், தங்களுடைய ஸந்திதி
விசேஷத்தாலே எட்டுதிக்கிலுமுண்டான அந்தகாரம்போம்படி ப்ரகாசகராய்க்கொண்டு
நிற்குமவர்களுடைய. இணையடியென்றிலேமேலனவே. சேர்த்தியழகையுடைத்தான திருவடி
களானவை என்தலைமேலே ஸர்வகாலமும் வர்த்திக்குமவைகளென்குறார்.

பெரியாழ்வார் - "தவவல்லபிராக்கன் நம்மைப் பாளுடைபார்களப்பண்டே" என்னுமாப் பெரியாழ்வார் - இத்தவாப்பளித்தவர்களுடைய வைபவத்தையும் அவர்கள் பக்கல் தமக்குண்டான சேவைகளை நினைத்தபடியுஞ்சிச் செய்தாராய்த்து. கக.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—(*)—

அடியாறு—வேண்ணெய் வருக திருக்கொண்டல் பாலை போதர்
சேந்நெல் கேசவன் கன்னல் சோல்லில் வண் டாற்றில்.

ஆ - திருமொழி, கஅ - க்கு, பாட்டு - ௨௦௦.

அ. கிழில் திருமொழியிலே - ஊரில் ஸ்திரீகளானவர்கள் தந்தாமகங்களில் இவன் செய்த நெய்க்கொச்சொல்லி, தாயாரான யசோதைப்பிராட்டிக்கு வந்து முறைப்பட்டு "உன் மகன் பிங்கேபழைத்துக்கொள்ளவேணும்" என்றபடியையும், அதுக்கிடாக அவன் அவனை வழைத்த பாகாரங்களைச் சொல்லுகையாலே அவன் ஊரிலகங்கள் தோறுப்பெய்த நவநீத சொர்யாதி கரிடா விசேஷங்களை யறுபவத்தாராய் நின்றார்; பரப்பதெய்வநைகனான பெண்களோடே அவன் ஓ இட்டிகொண்டு விளையாடுகையாலே அவனானே பட்டபெண்கள், மாதாவான யசோதைப்பிராட்டிபக்கலிலே வந்து, தங்கள் திறத்தில் அவன்செய்த நெய்க்கொச்சொல்லி, ஆச்சரிதவிரோதி நிரைநகிலனாய், ஆச்சரிதரகுகனாய், ஆச்சரிதர் கட்டவுமடிக்கவுமாய்ப்படியெவரியனாய், ஆச்சரிதர்க்கு நற்சீவனானதன்னை, பூதநைகையில் அகப் படாமல் கொக்கிக்கொடுத்தவனாய், ஆச்சரிதர்க்குத் தன்னையழியமாரியும் கார்பம்செய்யாவ னாய், ஆச்சரிதர் ஆர்த்தியறிந்துசென்று உதவுமவனாய், நித்யாச்சரிதையான பூமிப்பிராட்டி.க்காக நமக்கையானபூமியை உத்தரித்தவனாய் இப்படி ஸர்வவிஷயமாக உபகாரங்களைப் பண்ணின வன் எங்குத்திறத்தில் அபகாரங்களைச் செய்பாரின்றான், ஆனபின்பு இவன்கிழ லீவிக்கப் போகாது, இவனுலேநாங்கள் இன்றுமுடிவுதோம் என்று பலகாலும்சொல்லி முறைப்பட்ட பாகாரத்தை, தாமுமப்படியேபேசி, அவனுடைய அந்த லீலாவ்யாபார ரஸத்தை அதுபவிக் கிருர் - இத்திருமொழியில். *

மு.—ஆற்றிலிருந்து விளையாடுவோங்களைச்

சேற்றுலேறிந்து வளைதுகில் கைக்கொண்டு

காற்றிற்கடியனாயோடி யகம்புக்கு

மாற்றமுந்தாரான லீன்றுமுற்றும்

வளைத்திறம் பேசானலின்று முற்றும். க.

ஓ இட்டிகொள்ளுகையாவது - ஒன்றுகொடுத்து, ஒன்றுவாங்குகை; இதுதானும் வார்த்தாவிஷயத்திலெனக்கொள்க.

பதவுரை.

ஆற்றில் இருந்து-யமுநையாற்றங்கரை மண
விவிரந்து
வினையாடுவோங்களை — தோழிகளுடன்
வினையாடுகிற எங்கள்மேல்
சேற்றால் எறிந்து— சேற்றையிட்டெறிந்து
வளை— எங்கள் வளைகளையும்
துகில்— புடவைகளையும்
கைக்கொண்டு— வாரிக்கொண்டு
காற்றில்— காற்றிற் காட்டிலும்
கடியனாய்— வேகசாலியாய் [மிகவும் த்வ
ரிதனாய்]
ஒடி— ஒடி
அகம் புக்கு— விட்டினுள்ளே நுழைந்து

மாற்றமும் தாராளம்— நாங்கள் கூப்பிட்டு
இரந்தாலும், அதற்கு ஒரு மறுமொழி
யும் கொடாத கண்ணனால்
இன்று முற்று (து) ம்— இன்று ‡ முடி-
வோம்;
வளைத்திறம்— வளையின் விஷயமாக
பேசானால்— தருவன், தாரேன் என்பவற்-
றிலொன்றும் பேசாதவனாலே
‡ இன்றுமுற்றும்.

‡ இது - வயிறெறிந்து சொல்லும்வார்த்-
தை. உயிரை இழக்கக்கடவோ மென்றபடி.
‡ இருகாற்சொல்லுகிறது - ஆற்றமுமையின்
மிகுதி.

வ்யா. முதற்பாட்டு. ஆற்றிலிருந்து. சிலர் “ எங்களது ” என்றபிமாநிக்கும் நிலத்-
திலே யிருந்தோமோ, ஸர்வஸாதாரணமான ஸ்தலத்திலேயன்றோ நாங்களிருந்தது. இத்தால்
ஏகாந்தமாய், இவனுக்குவந்து தீர்ப்புசெய்ய வொண்ணாதபடி பலரும் போவார் வருவாரான
ஸ்தலத்திலேயன்றோ நாங்களிருந்ததென்கை. வினையாடுவோங்களை. வினையாடுகிறவெங்களை.
தன்னையொழிய நாங்கள் அந்நபரைகளன்றோ; தன் இடையாட்டம்பட்டோமோ: நாங்கள்
முன் தீமை செப்தோமாகிலுமாமிறே; தன்னைக்கடைக்கண்ணால் கணிசித்தோமோ: தன்னை
யிங்கிட்டெண்ணினுரில்லைகிடர். சேற்றாலெறிந்து. சேற்றையிட்டெறிந்து. பிறரதியாதபடி-
கைகளாலே ஸ்பர்சித்தாலாகாதோ; “ இதேது ” என்று பிறர்கண்டு கேட்கும்படி சேற்றை
யிட்டெறியவேணுமோ. வளைதுகில்கைக்கொண்டு. நாங்கள் குளிக்கைக்காகக் களைந்திட்டு
வைத்தவளைகளையும் துகில்களையும் வாரிக்கொண்டு. இடைப்பெண்களாகையாலே ஆபரணங்-
களும் பரியட்டங்களும் களைந்திட்டுவைத்திறே குளிப்பது. காற்றிற்கடியனாயோடி. துடர
அகப்படாதே காற்றிலுங்காட்டில் கடியனாயோடி. தன்ஜீவரத்தில் ஒன்றும் குறையாதபடி-
கொண்டால், எங்கள் ஜீவரத்தையும் கொண்டுபோகவேணுமோ. அவனுக்கு ஜீவநம் இவர்
களுடைய வளைகளும் துகில்களும்; இவர்களுக்கு ஜீவநம் அவன்நன்னுடைய வடிவிறே. அகம்
புக்கு. பின் துடர்ந்துசென்றாலும் காணப்போகாதபடி தன்னகத்திலேசென்றுபுக்கு. வழி
பறித்து அஸாதாரண ஸ்தலத்திலே யாய்த்திருப்பது. மாற்றமும் தாராளமென்றும். நாங்-
கள் தன்பேரைச் சொல்லியழைத்தாலும் அதுக்கு ஒருமறுமாற்றந்தானும் சொல்லுகிற
னில்லை; வார்த்தையும், ஏதேனும்வளையும் துகிலுமோ; ஒரு வார்த்தைதன்னையாகிலும் தந்-
தாலாகாதோ. இப்படி ஒருவார்த்தையுமுட்படச் சொல்லாதவனாலே இன்றுமுடிவோம். ஒரு
வார்த்தைபெறில் ஜீவிப்பார்போலேகானும். வளைத்திறம்பேசானு லின்றுமுற்றும். தருவ
னென்னுதல், தாரேனென்னுதல், வளையிடையாட்டமாக ஒன்றும் சொல்லாதவனாலே இன்று
முடிவோம். “ முற்றுதும் ” என்கிறவிது, “ முற்றும் ” என்று குறைந்துகிடக்கிறது. முற்றுதல்
முற்றலாய்; அதாவது - முடிவாய், முற்றுமென்றது - முடிவோமென்றபடி. ... க.

மு.—குண்டலந்தாழக் குழல்தாழநாண்தாழ
எண்டிசையோரு மிறைஞ்சித்தொழுதேத்த
வண்டமர்ப்புங்குழலார் துகில்கைக்கொண்டு
விண்டோய்மரத்தானு லின்றமுற்றும்
வேண்டவுந்தாரானு லின்றமுற்றும். உ.

பதவுரை.

குண்டலர்— காதுப்பணிகள்
தாழ— தோளளவும் தாழ்ந்தசைய
குழல்— திருக்குழற்கற்றை
தாழ— அத்தொடொக்கத் தாழ்ந்தசையவும்
வண்ட— திருக்கழுத்திற் சாத்தின விடுநா
ணுனது
தாழ— திருவுந்தியளவும் தாழ்ந்தசையவும்
எட்டு திசையோரும்— எட்டு திக்கிலுமுள்ள
தேவர், முனிவர் முதலியவர்களுள்ளாரும்
இவற்றிற்) ஸாஷ்டாங்கமாக
தொழுது— வணங்கி
மந்த— ஸ்துதிக்கவும்
வண்டு அமர்— வண்டுகள் படிந்துகிடக்கிற

பு— பூக்களா லலங்கரிக்கப்பட்ட
குழலார்— மாரிமுடியையுடைய ஸ்திரீகளு
டைப
துகில்— புடவைகளை
கைக்கொண்டு — வாரிக்கொண்டு
விண் தோய்— ஆகாசத்தை அளரவிய
மரத்தானால்— குருந்தமரத்தின் மேலேறி
யிரா நின்றவனால்
இன்று முற்றும் ;
வேண்டவும்— “ துகிலைப்பணித்தருளாய் ”
என்று வேண்டினாலும்
தாரானால் — அவற்றைக் கொடாதவனால்
இன்று முற்றும்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. குண்டலந்தாழக்குழல்தாழநாண்தாழ. குண்டலம் - காதுப் பணி. அது திருத்தோளளவும் தாழ்ந்தசைய, திருக்குழல்களும் அதுக்கு பரபாகபாம் படி அத்தொடொக்கத்தாழ்ந்தசைய, திருக்கழுத்திற்சாத்தின விடுநாணுனது திருவுந்தியளவுத் தாழ. எண்டிசையோரு மிறைஞ்சித் தொழுதேத்த. எட்டு திக்கிலுமுண்டான தேவமறு ஷபாதிக்கொல்லாம் இவ்வடிவழகையும் சேஷடிதவைலக்ஷணயத்தையும் கண்டு பகராபிமாராய் வணங்கி ஸ்தோத்தரம்பண்ண. வண்டமர்ப்புங்குழலார் துகில்கைக்கொண்டு. வண்டு கன்மாறுதபூக்களாலே அலங்கர்த்தமான குழலையுடையவர்களுடைய, கரைபிலே யிட்டு கவத்த பரிபட்டங்களைக் கைக்கொண்டு. விண்டோய்மரத்தானுலின்றமுற்றும். இவர்களுந் கொட்டாதபடி கண்ணிலேதோய வளர்ந்த குருந்தமரத்திலேயிருந்தவனால் இன்றுமுடிவோம். வேண்டவும் தாரானுலின்றமுற்றும். “ துகிலைப்பணித்தருளாய் ” என்றபேஷிக்கவும் கொடாதவனால் இன்றுமுடிவோம். உ.

மு.—தடம்பதோமரைப் பொய்கைகலக்கி
விடம்பநோகத்தை வால்பற்றியிர்த்துப்
படம்பபைந்தலை மேலேழப்பாய்ந்திட்
டேம்பையுசைத்தானு லின்றமுற்றும்
முச்சியினின்று லின்றமுற்றும். ஈ.

பதவுரை.

தடம்படு— விசாலமான
தாமரை பொய்கை-தாமரைப் பொய்கையை
கலக்கி — (உள்ளேகுதித்து) கலங்கப்
பண்ணி
விடம் படு— அதனால் சீறி விஷத்தை உமிழ்ந்து கொண்டு கிளர்ந்த
நாகத்தை— காளியஸர்ப்பத்தை
வால் பற்றி ஈர்த்து— வாலேப்பிடித்திழுத்து
படம்படு— படத்தையுடைத்தாய்
பை— கோபத்தாலே விஸ்தர்தமான

தலை மேல்— அதன் தலைமேலே
எழ பாய்ந்திட்டு— அதிர்த்தியாலே விஷத்தைக் கக்கும்படி கிளர்க்குதித்து
உடம்பை— திருமேனியை
அசைத்தானால்— அசைத்து ஆடினவனாலே இன்று முற்றும்— ;
உச்சியில்— அக்காளியன் படத்தின்மேல்
நின்றானால்— அவனினேத்து விழுந்து சரணம்
புகுமனவும் நெருங்க மிதித்து நின்றவனாலே
இன்று முற்றும்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. தடமித்யாதி. இடமுடைத்தான தாமரைப்பொய்கையென் னிறே ப்ரஸித்தி- காளியன் புகுவதற்குமுன்பு; பின்பிறே ஈநச்சுமல் பொய்கையாயிற்று. இப் படிப்பட்ட பொய்கையை, (க) “நிவவா தஹுரேததே ஸவபுராஜஸ்ய” வெமகஃ । நெகநாதிவததா ததே க்ஷோவிதஸ்ய ஸஹாஹுரஃ ॥ ” என்கிறபடியே பெரிய விசை யோடே உள்ளே குதித்துக் கலங்கப்பண்ணி. விடம்படுநாகத்தை வால்பற்றி யீர்த்து. இப்படி கலக்கினவாறே (உ) க்ருத்தனாய், விஷத்தையுமிழ்ந்துகொண்டுகிளர்ந்த காளியனாகிற ஸர்ப்ப தத்தை ஒரு சரக்காக நினையாதே வாலேப்பிடித்திழுத்து. படம்படுபைந்தலை மேலேழப்பாய்ந் திட்டு. படத்தை யுடைத்தாய், கோபத்தாலே விஸ்தர்தமான அதின் தலைமேலே, அதிர்த்தி யாலே விஷத்தைக் கக்கும்படி கிளர்க்குதித்து. உடம்பையசைத்தானாலினுமுற்றும். காளி யனுடைய க்ரோதத்தையும், கிளர்த்தியையும், அவன்பணங்கனிலே இவன் சென்று குதித்த படியையும் கலையிலே நின்றாகண்டு, “இப்பாம்பின்வாயிலே அகப்படப்புகுகிறானித்தனை, எல்லாரும் முடிந்தோம்” என்று படுகாடுபட்டு விழுந்துகிடக்கிற அநுகூலரான (ஈ) கோபகோபீ ஜநங்கள் தரித்தெழுந்திருக்கும்படியாக, அங்கேகின்று திருமேனியை அசைத்தாடின வனாலே இன்று முடிவுதோம். உச்சியில்நின்றானாலினுமுற்றும். அவன் இனேத்து விழுந்து சரணம்புகுமனவும் அந்த பணத்தின்மேலே நெருங்கமிதித்து நின்றவனாலே இன்று முடிவு தோம். இத்தால்- ப்ரதிகூலனை (ச) தமிழ்ந்து, அநுகூலரானவர்களுடைய வயிற்றெரிச்சலைப் போக்கினவன், ஸ்வசேஷ்டிதங்களாலே எங்களை இப்படி வயிற்றெரியும்படிபண்ணு நின்றான்; ஆனபின்பு, அவனாலே நாங்கள் இன்றுமுடிவுதோமென்கை. இருகாற்சொல்லுகிறது - ஆற்றாமையினுடைய அதிசயம்.

மூ.—தேனுகளுவி சேகுத்துப் பணங்கனி
தானேறிந்திட்ட தடம்பெருந்தோளினால்
வானவர்கொன்விட வந்தமழைதேத்
தாரிரைகாத்தானு லின்னுமுற்ற
மவையுய்யக்கொண்டானு லின்னுமுற்றும். ச.

(க) “நிபபாத ஹ்ரதே தத்ர ஸர்ப்பராஜஸ்ய வேகதஃ । தேநாநிபததாதத்ர க்ஷோ பித ஸ்ஸ மஹா ஹ்ரதஃ ॥ (உ) ஈ-ஹுய்-கோபத்தையுடையனாய். (ஈ) மொவமொவீஜந. (ச) டிதித்து - நிரலித்து.

பதவுரை.

தென்காண்—தென்காணுநனுடைய
புயி—புயினை
செருத்த—முடித்து
புயி—புயினை ஆஸுரமான பனைமாதின்
பழங்களுநிரும்படி
புயி—புயினை
செருத்த—(அத்தேனுகளை) விசிறிந்த
புயி—புயினை மிகவும் பெரிய
தென்காண்—தென்காணு
புயி—புயினை
புயி—புயினை
புயி—புயினை
புயி—புயினை

தறித்து—மலைப்பெயித்துத்தறித்து
ஆநிறை—பசுக்கூட்டத்தை
காத்தானால்—ரக்ஷித்தவனாலே
இன்று முற்றும் - ;
அவை—அவற்றை
உய்யக் கொண்டானால்—உஜ்ஜீவிப்பித்த
வனால்
இன்று முற்றும்.

* “பனைமுன்.....வலிவரின் ஐயோயம்
முன்.....” என்ற நன்னூற் சூத்திரத்தை
நினைக்க.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. தேனுக்கனித்யாதி. (க) “மூலஹிதா ஸுரணெடுநவ
லெக்டெரெ மதஜீவிதீ | தவ்யி ஹவ வஸி நக்ஷவ பெ நக்ஷு ருணராஜி நி || தக
வயா நடுநகாநி காலாபிராநிவதநவரே | வ்யயி யாவா தபாபிவ சிஹவாநி தா
வநாதிவ” என்கிறபடியே கழுதைபான வடிவைக்கொண்டு, தன்னைவிவதாக வந்துநின்ற
தென்காணுநனுடைய பானனை, ஆகாசத்திலே யெடுத்துச் சுழற்றுகிற வேகத்தாலே
முடித்து, ஆஸுரமான பனைமாதின் பழங்களுநிரும்படியாக, தானெறித்திட்ட மிகவும்
பெரியதென்காணு. வானவரித்யாதி. தனக்கிடுகிறசொற்றை விலக்கி மலைக்கிறிந்ததடியாக
மிகவும் குடித்து, தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகளுன இத்தான், ஆப்பாடியிலுள்ள கோக்க
றும் கொபகோபிஜங்களுந் கடலிலே போய்ப்புகும்படி வர்ஷிக்கச்சொல்லி, புஷ்கலாவர்
த்தகாதி சேமகங்கை ஏவிவிடுகையாலே அவற்றால் வந்தவாஷத்தை, முன்பே : ரக்ஷகம்.
என்று சொன்ன மலைதன்னையே குடைபாகவெடுத்துத்தறித்து, உள்ளத்தில் தான்கொப்பு
முபகாமியும் பசுக்களை ரக்ஷித்தவனாலே இன்றுமுடிவுதோம். அவையித்யாதி. அம்மழை
யிசேபெடாதபடி கோக்கி, அவற்றை உஜ்ஜீவிப்பித்தவனாலே இன்றுமுடிவுதோம்.

இத்தால் - ரக்ஷபவர்க்கத்துக்கு வந்த வர்ஷாபந்தைப் போக்கினவன், எங்களுக்கு விர
ஜாபத்தை விளைத்து நலியாவின்றான்; ஆனபின்பு, அவனாலே நாங்களின்று முடிவுதோ
மென்கை.

மு.—ஆய்ச்சியர்சேரி யனைதயிர்பாலுண்டு
பேர்த்தவர்கண்டு பிடிக்கப் பிடியுண்டு
வேய்த்தடந்தோளினுர் வேண்ணெய்கொண்மாட்டாதங்
காப்புண்டிருந்தானு லின்றுமுற்றி
மடியுண்டமுதானு லின்றுமுற்றும். ரு.

(ச) “தர்ஸித்வா ப்ராமணைவை கோம்பரே கதஜீவிதம் | தஸ்மிந்நேவ ஸசிக்ஷைப
தேவாந்நர்ணாஜி || தகதி பலாந்பநேகாநி தானாக்ராக்ஷிபநக்ரே | ப்ரதிவ்யாம் பாதயா
வாநாபிராநிவதநவரே ||”

பதவுரை.

சேரி- சேரியிலே

ஆப்ச்சியர்- இடைபர்கள்

அகை- மத்தைநாட்டியுடைத்த

தாபிர்- (கடைவதாகவைத்த) தாபியும்

பால்- (காய்ச்சுவதாகவைத்த) பாலையும்

உண்டு- அமுது செய்து

பேர்த்து- பின்னையுமொருக்கால் வெண்
ணைய களவு காண்புக்கவனவிலே

அவர்- அவ்விடைச்சிகள்

கண்டு- ஒளித்திருந்து கண்டு

பிடிக்க- கையிலகப்படுத்திக் கொள்ள

பிடி உண்டு- அவர்கள் கையிலே பிடி
பட்டு

வேய்- மூங்கிலைப்பொத்ததாய்

நட- சுற்றுடைமையை உடைத்தான

தோனினார்- தோன்கோயுடையவர் களு
டைய

வெண்ணைய்- வெண்ணையை

கொள்மாட்டாது- அபஹரிக்கமாட்டாமல்

அங்கு- அவர்களிடில்

ஆப்புண்டு இருந்தானால்- கட்டுண்டிருந்த
வனால்

இன்று முற்றும் - ;

அடி உண்டு- அவர்கள் கையாலடியுண்
டிருந்து

அழுதானால்- அழுதவனாலே

இன்று முற்றும்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. ஆப்ச்சியர்சேரி. இடைச்சிகள்சேரியிலே. அகையின்பா
வ்வுண்டு. அவர்கள் கடைவதாக மத்து நாட்டி. யுடைத்தவனவிலே வைத்ததயிரையும், காய்ச்
சுவதாகவைத்த பாலையு மமுதுசெய்து. அன்றிக்கே, அகையிரென்றது - அபிநிவேசாதி
சயத்தாலே தன்கையுள்ளவும் போகவிட்டு அகையப்பட்ட தயிரென்னவுமாம். பேர்த்தவர்
கண்டு பிடிக்கப்பிடியுண்டு. “ மீண்டு ஒருகால் வெண்ணைய் களவுகாண ” என்று புருந்த
வனவிலே, அவர்கள் ஒளித்திருந்து கண்டபிடிக்க அவர்கள் கையிலேபிடிபட்டு. வேயித்யாதி.
பசுமையாலும் சுற்றுடைமையாலும் வேய்ப்பாலே யிருப்பதாய், பெரிதாயிருந்துள்ள தோனே
யுடையவர்களுடைய வெண்ணையை அபஹரிக்கமாட்டாதே. அங்கித்யாதி. அங்கேயவர்கள்
கட்டக் கட்டுண்டிருந்தவனாலே இன்று முடியுதோம். அடியுண்டித்யாதி. சுட்டின்வளவு மன்
றிக் கே, அவர்களடிக்க அவர்கள் கையாலே அடியுண்டிருந்த மூதவனாலே இன்றுமுடிவுதோம்.

இத்தால் - அதுகூலையான அபலைகளுக்கு, சுட்டிவைக்கலாம்படி பவ்யனாயிருந்தவன்,
எங்களுக்கு அபவ்யனாய் மிதுக்குக்களைப் பண்ணுகின்றான்; ஆனபின்பு, அவனாலே நாங்கள்
இன்றுமுடிவுதோ மென்கை. ௫.

மூ.—தள்ளித்தள்ளாநடை யிட்டிள்மீள்னையாய்

உள்ளத்தினுள்ளே யவனையுறநோக்கிக்

கள்ளத்தினால்வந்த பேய்ச்சிமுலையுயிர்

துள்ளச்சுவைத்தானா லின்மமுற்றந்

துவக்கறவுண்டானா லின்மமுற்றும். கூ.

பதவுரை.

தள்ளி- தடுமாறி

தள்ளாநடை இட்டு- காலுன்றி நடக்கத்

தரிப்பில்லாமையாலே தள்ளாநடை யிட்டு

இள பிள்ளை ஆய் - இளம்பிள்ளையாயிருக்
கச்செய்தே

உள்ளத்தின் உள்ளே- துன்றெஞ்சினுள்ளே

அவன்— அவன் [பூதநகைய]

உறவோடு— ‘என்னை நலிபவருகிறான்’

என்று உறைக்கப்பார்த்து

சம்பந்தினை மீத— கந்தரிமமா கவந்த

பெய்தி— பூதநகையின்

முன்— முன்புபாலோடே

உற— அவருடைய பாண்ணையும்

துள்ள— அவன் துடிக்கும்படி

சுவைத்தானால்— பசையற உண்டவனாலே

இன்று முற்றும் - ;

துவக்கு அற— அந்தவிஷத்தில் தனக்கொரு
ஸ்பர்சமில்லாதபடி

உண்டானால்— உண்டவனாலே

இன்று முற்றும்.

பா. ஆறம்பாட்டு. தள்ளித்தள்ளிநடையிட்டு. காலுன்றி நடக்கத் தரிப்பில்லாமை
யாலே தமோறித்தளர்நடையிட்டு. இளம்பிள்ளையாய். (க) முகத்தகிசுவாய். இத்தால் = நடக்
கைக்குப் பத பஸமில்லாத அதிபாலனாயிருக்கச்செய்தே யென்கை. உள்ளத்தினுள்ளே அவனை
புறநோக்கி. பிறர்க்குத்திரியாதபடி தன்மநஸ்ஸினுள்ளே “ நம்மை நலிவதாக வருகிறவன்
இவன் ” என்று அவனை உறைக்கப்பார்த்து. கள்ளமித்பாதி. தன்வடிவை மறைத்துத்
தாள்வடிவைக்கொண்டு கந்தரிமத்தாலேவந்த பூதநகையுடைய முலைப்பாலோடே அவருயி
ரையும் அவன் துடிக்கும்படி பசையற வுண்டவனாலே இன்று முடிவுதோம். துவக்கறிந்தபாதி.
அவன்மீத பூதநகைய புண்ணிற்கச்செய்தே, அந்நஞ்சில் தனக்கொரு ஸ்பர்சமற வுண்டவ
னாலே என்று முடிவுதோம்.

இத்தால் - ஆச்ரிதர்க்கு நற்சீவனான தன்னை பூதநகையில் அகப்படாமல் நோக்கி
உபநித்தவன், எங்களுக்குத் தன்னைத் தாராமல் அருமைப்படுத்தாரின்றான்; ஆனபின்பு,
அவனாலே நங்கள் இன்று முடிவுதோமென்கை.

மூ.—மாவலிவேள்வியின் மாணுருவாய்ச்சேன்று

முவடிதாவேன் நிர்ந்தவிம்மண்ணினை

ஓரடியிட் டிரண்டா மடிதன்னிலே

தாவடியிட்டானு லின்றுமுற்றும்

தரணியளந்தானு லின்றுமுற்றும். எ.

மாவலி— மஹாபலியின்

வேள்வியில்— யஜ்ஞவாடத்திலே

மாண் உரு ஆப்— பரஹ்மசாரி வேஷத்தை

புடையனாய்

சென்று— போய்

மூ (என்று) அடி தர் என்று— ‘ என் கர்

லாலே மூன்று அடிதா ’ என்று

இரந்த— யாகித்து நீரேற்றுப் பெற்ற

இ மண்ணினை— இந்த பூமியை

ஓர் அடி இட்டு— அதன் பாப்படங்கலும்

தனக்குள்ளையாம்படி ஒரு அடியைஇட்டு

இரண்டாம் அடி தன்னிலே— இரண்டாவ

தான அடியிலே

தாவு அடி இட்டானால்— மேலுலகங்களெல்

லாம் தனக்குள்ளையாம்படி தாவிபடி

யிட்டவனாலே

இன்று முற்றும்;

* தரணி— பூம்பாதினோகத்தை

அளந்தானால்— அளந்தவனாலே

இன்று முற்றும்.

* “ பரணி ” என்னும் வடசொல்லின்

திரிபு.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. மாவலிவேள்வியில். இந்தரனுடைய ஐச்வர்யத்தை பலத்தா
லே அபஹரித்துக்கொண்டு, “ கோவாகிப மாவலி ” என்கிறபடியே தன்னரசாய்,
அபூழிக்கொண்ணாதபடி. ஒளதார்பமென்பதொரு குணத்தையுடையனாயிருந்த மஹா
பலியினுடைய யாகத்திலே. மாணுருவாய்ச்சேன்று. “ கள்ளக்குறளாய் ” என்கி
றபடியே - அவனை ஸர்வஸ்வபஹாரம் பண்ணுகைக்காக வாமநவேஷத்தைக் கொண்டு
வடிவழகாலும் நடைபழகாலும் அவன் அபஹர்யசித்தனாய் தான் சொன்னதுமாறும் செய்
புட்படி சென்று. மூவடிதாவென்றிரந்த இம்மண்ணினே. அவன் சடக்கென இசைந்து தரு
கைக்காகவும், பின்பு ஓடிக்கு அவனைச் சிறைவைக்கைக்காகவும் “ வன்காலாலே மூன்றடி
தா ” என்று இரந்துபெற்ற இப்பூமியை. மண்ணென்கிறனிது - மற்ற லோகங்களுக்கெல்
லாம் உபலக்ஷணம். ஓரடியித்யாதி. அளக்கிறவனவிலே பூமிப்பரப்படங்கலும் தனக்குள்.
னோ யாம்படி ஓரடியிட்டு இரண்டாமடிதன்னிலே. தாவடியித்யாதி. ஊர்தவலோகங்க ளட
ங்கலும் தனக்குள்ளே யாம்படி தாவிபடியிட்டவனாலே இன்றுமுடிவுதோம். தரணியித்யாதி.
திருவடிகளின் மார்த்தவம்பாராதே, நீ ஓராச்சிதனுக்காக இப்படி. லோகத்தை யளந்துவனாலே
யின்று முடிவுதோம்.

இத்தால் - தன்னை யழியமாறியும் ஆச்சரித ரபேக்ஷிதம் செய்யுமவன் எங்க ளபேக்ஷிதம்
செய்யாதே யிடுபடுத்தானின்றான்; ஆனபின்பு, அவனாலே நாங்கள் முடிவுதோடுமென்கை.

மூ.—தாழைதண்ணும்தற் றடம்பெரும்பொய்கைவாய்
வாழுமுதலே வலைப்பட்டுவாதிப்புண்
வேழந்துயர்கெட விண்ணோர்பெருமாயு
ஆழிபணிகொண்டானு லின்றுமுற்று
மதற்கருள்செய்தானு லின்றமுற்றம். அ.

பதவுரை.

தாழை— (கரையிலே) தாழைகளையும்
தண்ண ஆம்பல்— (உள்ளே) குளிரந்த ஆம்
பலையுமுடைத்தாய்
தட பெரு— மிகவும் பெரிதான
பொய்கைவாய்— தடாகத்திலே
வாழும்— இரானின்ற
முதலே— முதலையாகிற
வலை— வலையிலே
பட்டு— அகப்பட்டு
வாதிப்பு உண்— வருந்தின [வாதிப்பு -
பாதை.
வேழம்— பூநீ கஜேந்தரந்நவா ணுடைய
துயர்— மனத்துன்பமானது
கெட— தீரும்படியாக

விண்ணோர்— நித்யஸூரிகளுக்கு
பெருமான்— நிர்வாஹகனவன்
ஆய்— பெரியதிருவடியை மேற்கொண்ட
வனாய்
ஆழி— சக்ராயுதத்தாலே
(முதலையைத் துணித்து அர்த்தச்சிறையை
விடுவித்து,)
பணி கொண்டானுல்— அந்த கஜேந்தரன்
கையிலிருந்த பூவைத்தம் திருவடிகளில்
இடுவித்துக்கொண்டவனாலே
இன்று முற்றம்;
அதற்கு— அந்த கஜேந்தரனுக்கு
அருள் செய்தானுல்— அப்படி கர்ப்பைபண்
ணினவனால்
இன்று முற்றம்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. தாழையித்யாதி. கரையிலே தாழைகளையும் உள்ளே குளிர்ந்த கழிப்புகளையும் முடைத்தாய், மிகவும் பெரிதாயிருந்துள்ள பொய்கையிடத்திலே. தாழை-கரையிடுண்டான சொலைக்கு உபலக்ஷணம். “மொய்ம்மாம்பூம்பொழிற் பொய்கை” என்ற மூன்றே ஆழ்வார். ஆம்பல்-உள்ளுண்டான புஷ்பங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். “வைகு-தாபனாவந்திய வேழம்” என்கிறபடியே தாமரை நெருங்கப் பூத்துக்கிடக்கிறதுகண்டு அது பற்றிக்கைக்காகவிறே “உள்ளே துஷ்டஸத்த்வம் கிடக்கிறது” என்று அறியாதே ஸ்ரீகஜேந்தான் ஸன் இப்பொய்கையிலே அற்பாதரத்தேதோடே சென்று இழிந்தது. வாழுமுதலை வலைப் பட்டு. நெடுங்காலமெல்லாம் “நம் சாபமோக்ஷத்துக்கு ஓராணை வருவ தெப்போதோ” என்கிறவினைவோடே, அதினுள்ளே வர்த்தித்தமுதலையாகிற வலையிலேயகப்பட்டு. வாதிப்புண் வேழம் துயர்கேட.(க) “கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே” என்கிறபடியே அது கிருக்கிழுக்க, தான்கரைக்கிழுக்க, (உ) “விவ்யம் வர்ஷண கழ” என்கிறபடியே நெடுங்காலம் இப்படி பாதைப்பட்ட ஸ்ரீகஜேந்தராழ்வானுடைய “கையிற்றி செவ்வி யழி-பாமல் திருவடிகளிலே சாத்தப்பெற்றிலோமே” என்கிற க்லேசம் தீரும்படியாக. வீண் ணைப்பெருமானு யாழிபணி கொண்டானாலின்று முற்றும். * அயர்வறுமமரர்களதிபதியானமை சோற்றப் பெரிபதிருவடியை மேற்கொண்டுசென்று, (ஈ) “முடி வுணை ஸ்ரணோயா” என்கிறபடியே திருவாழியாலே முதலையைத் துணித்து அந்தச்சிறையை விடுவித்து அவன் கையில் பூவைத் திருவடிகளிலே விடுவித்துக்கொண்டு இப்படி ரக்ஷித்தவனாலே இன்று முடி-வுதோம். அதற்குத்தாதி. “கைமமாவுக்கருள்செய்த” என்கிறபடியே அந்த வாளைக்கு அப்படி அருள்செய்தவனாலே இன்று முடிவுதோம்.

இத்தால்- ஆசுந்தனுடைய ஆர்த்திதீரச்சென்று ரக்ஷித்தவன் எங்களை ஆர்த்தைகளாயி-பெடும்படி பண்ணுகின்றான்; ஆனபின்பு, அவனாலே நாங்கள் இன்று முடிவுதோமென்கை.

மு.—வானத்தேழுந்த மழைமுகில்போலெங்கும்

கானத்துமேய்ந்து களித்துவிளையாடி

எனத்துருவாயிடந்த விம்மண்ணினைத்

தானத்தேவைத்தானு லின்றுமுற்றும்

தரணியிடந்தானு லின்றுமுற்றும். கூ-

பதவுரை.

வானத்து— ஆகாசத்திலே

எழுந்த— நீர்கொண்டெழுந்த

மழை முகில் போல்— வர்ஷணகவலாஹகம்

போன்ற

எனம் உரு ஆம்— வராஹரூபியாய்

கானத்து— காட்டிலே

எங்கும்— எல்லாவிடங்களிலும் ஸஞ்சரித்து

மேய்ந்து— கோரைக்கிழங்கு முதலியவற்றை

அமுதுசெய்து

களித்து— செருக்கையுடைத்தாய்

விளையாடி— விளையாடி

இடந்த— அண்டபித்தியில்நின்று மொட்டு

விடுவித்தெடுத்த

இ மண்ணினை— இந்த பூமியை

தானத்தே— ஸ்வஸ்தாநத்திலே

வைத்தானால்— வைத்தவனால்

இன்று முற்றும்;

தரணி— பூமியை

இடந்தானால்— உத்தரித்தவனாலே

இன்று முற்றும்.

(க) “கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே.” (உ) “திவ்யம் வர்ஷண ஹஸாகம்.” (ஈ) “க்ராஹஞ்சக்ரோண மாதவஃ.”

(122) உ-ப, ம-தி, கூ-ம-பா-வானத்தெழுந்த-அங்கமலக்கண்ணன்-வியாக்கியானம். உச்சு

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வானத்தெழுந்த மழைமுகில்போல். ஆகாசத்திலே நீர் கொண்டுமுந்த காளமேகம்போலே. இத்தால்- திருமேனியின் நிறத்தைச் சொல்லுகிறது. எங்கும் கானத்துமேய்ந்து. காட்டிலே ஒருபுறதிபகூடபயமற எங்கும் ஸஞ்சரித்து, கோரைக் கிழங்கு முதலானவற்றை ஜீவித்து. களித்துவிளையாடி. ஜாதுபுசிதமான கர்வத்தோடே கூடிக் கொண்டு விளையாடி. ஏனத்துருவாய். நீருக்கும் சேற்றுக்குமிறையாத வராஹவேஷத்தை யுடையனப். இடந்தவித்பாதி. அண்டபித்தியில் நின்றும் ஒட்டுவிடுவித்தெடுத்த இந்த பூமியை “நான்றிலவேழமண்ணும் தானத்தவே” என்னும்படி ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே வைத்தவனாலே இன்று முடிவுதோம். தூணியித்பாதி. இப்படி நிமக்கையான பூமியை உத்தரித்தவனாலே இன்று முடிவுதோம்.

இத்தால்-புளையாபந்நையான பூமியை யெடுத்தவன், எங்களை விரஹப்ரளயத்தே தள்ளா நின்றான்; ஆனபின்பு, அவனாலே நாங்களின்று முடிவுதோமென்கை.கூ.

அ. சிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—அங்கமலக்கண்ணன்றன்னை யசோதைக்கு
மங்கைநல்லார்கடாம் வந்துமுறைப்பட்ட
அங்கவாசொல்லைப் புதுவைக்கோன்பட்டன்சொல்
இங்கிவைவல்லவர்க் கேதமொன்றில்லையே. ம.

பதவுரை.

மங்கை— பருவத்தால் இளையராய்
நல்லார்கள்தாம்— கர்ஷணன் விஷயத்தில்
ஸ்நேஹமுடையரான பெண்களானவர்கள்
அங்கமலம்— அழகிய செந்தாமரைப்பூப்
போன்ற
கண்ணன் தன்னை— திருக்கண்களையுடைய
கண்ணைப்பற்ற
அங்கு வந்து— அவளகத்திலேவந்து
அசோதைக்கு— யசோதையிடத்திலே
முறைப்பட்ட— முறையிட்ட

சொல்லை— சொற்களை
புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
கோன்— நிர்வாஹகரான
பட்டன்— பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த
சொல் இவை— சொல்லான இவற்றை
இங்கு— இந்தஸம்ஸாரத்தி லிருந்துவைத்தே
வல்லவர்க்கு— ஓதவல்லவர்களுக்கு
ஏதம்— பொல்லாங்கு
ஒன்று— அல்பமும்
இல்லை— இல்லாதபடிபோம்.

வ்யா. அங்கமலக் கண்ணன்றன்னை. சிவப்பாலும் விகாஸத்தாலும் செவ்வையாலும் அழகிய தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களை யுடையவனைப்பற்ற. அசோதைக்கு. தாயாரான யசோதைப்பிராட்டிக்கு. மங்கை நல்லார்கள்தாம். பருவத்தாலினையராய் கர்ஷண னளவிலே ஸ்நேஹநிகளுமாயிருக்கிற பெண்களானவர்கள் தாங்கள். அங்கு-வந்துமுறைப்பட்ட. அவளகத்திலே வந்து தங்களைப்போடுதோற்ற முறைப்பட்ட. அவர்சொல்லை. அவர்கள் சொல்லை. மங்கைநல்லாரானவர்கள்தாம் - அங்கமலக்கண்ணன்றன்னைப்பற்ற-அங்கு - வந்து-அசோதைக்கு- முறைப்பட்ட சொல்லை என்றநவயம். புதுவைக்கோன்பட்டன்சொல்-இவை. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த சொல்லானவிவற்றை. இங்கு-வல்

வெளிக்கு. இந்த ஸோகத்திலே ஸாபிப்ராபமாக வல்லவர்களுக்கு. ஏதமொன்றில்லையே. பொல்
வெளிச்சென்னப்பட்டவை யொன்றுமில்லாதபடி போம். ௨௫

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சாணம்.

அடிவரவு.—ஆற்றில் குண்டலம் தடம் தேனுகளாய்ச்சி தள்ளி
மாவலி தாழை வானத்து அங்கமலம் தன்னேர்.

ஆதிருமொழி- கக - க்கு, பாட்டு - ௨௧௦.

மூன்றும்பத்து, முதல் திருமொழி, தன்னேராயிரம் ப்ரீவசம்.

அ. திருவாய்ப்பாடியில் ப்ராப்தயௌவநகளாய் லீலாபகைகளாய்த்திரிகிற பெண்
கள் திறத்தில் அவன் துஸ்ஸஹமான தீட்புகளைச்செய்து தங்களை நலிகிற ப்ரகாரத்தை;
தாபரான யசோதைப்பிராட்டிக்குவந்து முறைப்பட்ட ப்ரகாரத்தை; தத்பாவயுக்தராய்க்
கொண்டு, தாமும் அவர்களைப்போலேபேசி அவனுடைய அந்த லீலாய்பாராஸத்தை அது
பலித்தாராய்நின்றார்-கீழ்; மாதர்ஸ்நேஹத்தாலே பலகாலும் அவனை அம்மமுண்ணுவதைத்
தம் அம்ம மூட்டியும்போரும் யசோதைப்பிராட்டி, அவனுடைய பருவத்தின் இளமையை
தம் அதுக்கதுருபமல்லாதபடியான அதிமாதுஷ சேஷ்டிதங்களையும் கண்டு, அவனை “ தன்
னுடைய பிள்ளை ” என்று நினைத்திருக்கை தவிர்த்து, “ அநியாம்பனாய் அப்ரகிஹித லீலா
ரணபானுன ஸர்வேச்வரன் ” என்றதுஸந்தித்து அவனைக்குறித்து அவைதன்னைச்சொல்லி,
“ உனக்கம்மந்தாவஞ்சுவன் ” என்று பலகாலும் பேசின பாசுரத்தை; ததவஸ்தாபந்நராய்க்
கொண்டு தாமு மப்படியேபேசி அந்தாஸத்தை அதுபலிக்கிறார்- இத்திருமொழியில். ... *

மு.—தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு தளர்நடையிட்டு வருவான்

பொன்னேய் நெய்யோடு பாலமுதுண்டொரு புள்ளுவன் பொய்யேதவழும்
மின்னேர் நுண்ணிடை வஞ்சமகள் கோங்கைதுஞ்ச வாய்நிவத்தபிரானே
அன்னையுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவ னம்மந்தரவே. க.

பதவுரை.

நன்— தனக்கு

நேர்— ஒப்பான

ஆயிரம் பிள்ளைகளோடு— ஆயிரம் பிள்ளை
களோடு கூட

தளர்நடை இட்டு— தளர்நடை நடந்து

வருவான்— வருமவனாய்

பொன் எய்— பொன்னோடொத்த நிறத்
தையுடைய

நெய்யோடு— நெய்யோடு கூட

பால் அமுது— போக்யமர்ன் பாண்பும்

உண்டு— அமுது செய்து

ஒரு— அத்விதீயனான

புள்ளுவன்— கர்த்ரிமனாய்க்கொண்டு

பொய்யே— பொய்யாக

தவழும்— தவழும்வனாய்

மின் நேர்— மின்னலை ஒத்ததாய்

துண்— ஸஞ்சுமமான்

இடை— இடையையுடைய

வஞ்சம் மகள்— வஞ்சகியான பூதநையான
வள்

துஞ்ச— மாறும்படி.

கொங்கை— அவள் முலையிலே

வாய் வைத்த— திருப்பவளத்தை வைத்து
உண்ட

பிரானே— நாயனே!

அன்னே— ஷ அம்மே!

உன்னை— இதுவரை என்பிள்ளையாக பாவி
க்கப்பட்ட உன்னை

அறிந்து கொண்டேன் — அருந்தெய்வ
மென்று இன்று அறிந்து கொண்டேன்;

(ஆகையால்,)

உனக்கு— உனக்கு

அம்மம் தர— முலை கொடுக்க

அஞ்சவன்— பயப்படா நின்றேன்.

ஷ “ அம்மே! ” என்று அச்சத்தால்
சொல்லுகிற வார்த்தை.

வ்யா. முதற்பாட்டு. தன்னேரித்யாதி. “ கர்ஷணன் திருவாய்ப்பாடியிலே வந்த
வதரிக்கிறபோது அவனோடொக்க ஆயிரம் பிள்ளைகள் சேரப்பிறந்தார்கள் ” என்று சொல்
லுவதொரு ப்ராஸித்தி உண்டிறே; பிறப்பாலும் வளர்ப்பாலும் வயஸ்ஸாலும் வளர்த்தியாலும்
அந்யோந்யமுண்டான ஸ்நேஹத்தாலும் தன்னோடொக்கச் சொல்லலாம்படி யிருப்பார் ஆயி
ரம் பிள்ளைகளோடேயாய்த்துத் தளர்நடையிட்டு வருவது. (க) “வாயுராஜஹுதிஸுஹிஹு”

என்றுபால்யம்தொடங்கிப் பெருமானையொழிய தரிக்கமாட்டாதஇனையபெருமானைப்போலே,
இவர்களும பால்யமேதொடங்கி இவனையொழிய தரிக்கமாட்டாத ஸ்நேஹத்தையுடையராய்,
எப்போதுமொக்கக் கூடித்திரிகையாலே இவர்களோடேகூடியே தளர்நடையிட்டு வருமெ
ன்னலாமிறே. “ தளர்நடையிட்டு வருமவனே! ” என்று ஸம்புத்தி.பொன்னேய் நெய்யோடு பால
முதுண்டு. செவ்விசுன்றமலுருக்கித் துஞ்சினதாகையாலே பொன்னோடொத்த நிறத்தை
யுடைத்தான நெய்யோடே,ரஸ்யமான பாலமுதையுமுண்டு. ஒருபுள்ளுவன் பொய்யே தவழும்.
புள்ளுவமாவது- மெய்ப்போலே யிருக்கும்பொய். உண்டிருக்கச்செய்தே ‘உண்டிலேன்’ என்
கையாலே ‘ அஸத்யவாதி ’ என்று தோற்றுமிறே. ஒருபுள்ளுவனென்றது-களவுக்கு அத்
விதீயனென்றபடி. பொய்யேதவழும். தளர்நடையிட்டுத் திரிகிறவன் அதுக்குக் கூதமல்லாதா
ரைப்போலே தவழுகிறதும் கர்த்தரிமமென்று தோற்றுமிறே; ஆகையாலிறே பொய்யேதவழு
மென்றது. இதுவும், பொய்யேதவழு மொருபுள்ளுவனே! என்று ஸம்புத்தி.

மின்னேரித்யாதி. பெற்றதாய்போலே வருகையாலே, மின்னோடொத்த நுண்ணிய
இடையையும் வஞ்சநத்தையுமுடையனான பேய்ச்சியானவள் முடியும்படி அவள் முலையிலே
திருப்பவளத்தை வைத்துண்ட உபகாரகனவனே. இவ்விடத்தில் உபகாரமாவது, * உலக
ங்கட்கெல்லா மோருயிரான தன்னை முடிக்கவந்தவனே நிரஸித்து, தன்னேநோக்கித் தந்தவிது
விறே. அன்னே. அதாவது- அம்மே! என்று அச்சத்தாலே சொல்லுகிற வார்த்தை. உன்னை
யறிந்துகொண்டேன். முன்பெல்லாம் என் பிள்ளையாகவும், நான்தருகிற அம்மம் முதலானவை
உனக்கு தாரகாதிகளாகவும் நினைத்திருந்தேன்; உன்படிகள் அதிமாறுஷங்களாகையாலே
“ ஆயர்புத்திரனல்ல நருந்தெய்வம் ” என்கிறபடியே- இவன் நம்மோடு ஸஜாதீயனுமல்லன்,
நாம்கொடுக்கிறவை இவனுக்கு தாரகாதிகளுமல்லவென்று நன்றாக வறிந்துகொண்டேன்.
உனக்கஞ்சவனம்மந்தரவே. இப்படி யிருக்கிறவுனக்கு அம்மந்தரவஞ்சவன். “ தவழுகை

பென் போல் என்றவோபாதி “அம்மம்” என்கிற இவன்சொல்வும் பொய்யென்று தோற்றுகிற
கண்ணோடும் அவன் சொல்வை அதுஸரித்துச்சொல்லுகிறான். க.

மு.—பொன்போன் மஞ்சனமாட்டி யமுதாட்டிப் போனேன் வருமள விப்பால்
வண்பாரச்சகட மிறச்சாடி வடக்கிலகம் புக்கிருந்து
மின்போனுண்ணிடை யா ளொருகன்னியை வேற்றருவஞ் செய்துவைத்த
அன்பாவுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. உ.

பதவுரை.

பொன் போல்— பொன் போல் (வடிவமுக
விளங்கும்படி)
மஞ்சனம் ஆட்டி— திருமஞ்சனம் செய்து
அமுது ஊட்டி— அமுது செய்யப் பண்ணி
போனேன்— யமுனை நீராடப்போன நான்
வரும் அளவு இப்பால் — வருவதற்கு
முன்னே
வட— வலியதாய்
பாடம்— பாமாயிருக்கிற
சகடம்— சகடமானது
இற— கட்டுக்குலைந் தழியும்படி
சாடி— திருவடிகளாலுதைத்து
வடக்கில்— இவ்வகத்துக்கு வடக்கிலுள்ள
அகம்— அகத்திலே

புக்கு இருந்து— புருங்கு † இருந்து
மின் போல்— மின்னலை யொத்ததாய்
துண்— ஸஞ்சுமமான
இடையாள்— இடையையுடையளான
ஒரு கன்னியை — ஒரு நவயளவரைபான
பெண்ணை
வேறு உருவம் செய்து வைத்த— ஸம்போக
சிற்றநங்களாலே மாறுபட்ட வடிவை
யுடையளாம்படி பண்ணிவைத்த
அன்பா— கண்டதொன்றிலே மேல் விழு
ம்படியான அன்பையுடையவனே!
உன்னை இதயாதி பூர்வவத்.
† “ இருந்து ” என்கிறவிது — வார்த்
தைப்பாடு.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. பொன்னித்யாதி. திருமேனியமுக விளங்கும்படியாகத்
திருமஞ்சனஞ்செய்து, “ என்னிளங் கொங்கையமுத மூட்டி ” என்கிறபடியே அமுது
செய்யப்பண்ணி, “ யமுனை நீராடப்போனேன் ” என்கிறபடியே யமுனையாகிறவாற்றிலே
குளிப்புதாகப்போன நான் வருவதற்குமுன்னே. வண்பாரச்சகடமிறச்சாடி. வலியதாய்க் கண
வியாதிருக்கிற சகடமானது கட்டுக்குலைந்து முறிந்துபோம்படியாக, முலைவாவுதாழ்த்துச்
சிறி சிமிர்த்த திருவடிகளாலே உதைத்து. வடக்கிலகம்புக்கிருந்து. இவ்வகத்துக்கு வடவ
ருகிலகத்திலே புக்கிருந்து. மின்போல் நுண்ணிடை யாளொரு கன்னியை. மின்போலே
துண்ணிதான இடையையுடையளாய், நவயெளவரையா யிருப்பா ளொருத்தியை. வேற்
உருவம் செய்துவைத்த. ஸம்போகசிற்றநங்களாலே விகர்தவேஷையாம்படி. பண்ணிவைத்த.
அன்பா. கண்டதொன்றிலே மேல்விழும்படியான ஸ்நேஹத்தையுடையவனே. இத்தால் -
திம்பனென்றபடி. உன்னை யறிந்துகொண்டேன். இவன் நம்மோடு ஸஜாதியனல்லன், வ்யா
பர்த்தனென்று உன்னை உள்ளபடி யறிந்துகொண்டேன். உனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. ஆன
பின்பு. உனக்கம்மந்தர வஞ்சுவன். உ.

மு.—கும்மாயத்தோடு வேண்ணெய் விழுங்கிக் குடத்தயிர் சாய்த்துப்பருகிப்
பொய்ம்மாய் மருதான வசுரரைப் பொன்றுவித்தின்று நீவந்தாய்
இம்மாயம்வல்ல பிள்ளைம்பியுன்னை யென்மகனே யென்பர் நின்றார்
அம்மாவுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. ஈ.

பதவுரை.

கும்மாயத்தொடு — குழையச் சமைத்த
பருப்போடு
வெண்ணெய்— வெண்ணெயை
விழுங்கி— விழுங்கியும்
குடம்— குடத்தில் நிறைத்த
தயிர்— தயிரை
சாய்த்து— அத்தோடே சாய்த்து
பருகி— அமுது செய்தும்
பொய் மாயம்— பொய்யே ஆச்சர்யமான
மருது ஆன— மருதமங்களாய் நின்ற
அசுரரை— அஸுரர்களை
பொன்றுவித்து— விழுந்து முறியும்படி
பண்ணியும்

இன்று— இப்போது
நீ வந்தாய்— நீ ஒன்றும் செய்யாதாரைப்
போலே வந்தாய்;
இ மாயம்— இப்படிப்பட்ட ஆச்சர்யங்களை
வல்ல— செய்ய வல்லவனாய்
பிள்ளை நம்பி— பிள்ளைத்தனத்தால் பூர்ண
னாவனே!
உன்னை— இப்படிப்பட்ட, உன்னை
நின்றார்— நடு நின்றவர்கள்
என் மகன் என்பர்—“என்னுடைய பிள்ளை
யாகச் சொல்லா நிற்பார்கள்;
அம்மா— எவ்வஸ்வாமியானவனை!
உன்னை இப்பாதி பூர்வவத்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. கும்மாயமித்யாதி. குழையச் சமைத்துவைத்த பருப்போ
டே வெண்ணெயையும் சேரவிழுங்கி, குடத்தயிரித்யாதி. குடத்திலே நிறைத்திருந்ததயிரை
அத்தோடே(யா)சாய்த்து(முதுசெய்தது.பொய்யித்யாதி.தங்கள்வேஷம் அதுவன்றிக்கேயிரு
க்கச்செய்தே, பொய்யே ஆச்சர்யமான மருதுகளாய்நின்ற அஸுரர்களை மறியவிழுந்து
முறியும்படிபண்ணி. இன்று நீ வந்தாய். இப்போது ஒன்றும் செய்யாதாரைப்போலே நீ வந்
தாய். இம்மாயம்வல்ல பிள்ளை நம்பி. இந்த ஆச்சர்யங்களைச் செய்வல்லவனாய், பிள்ளைத்தன
த்தால் பூர்ணனாவனே!. உன்னை யென்மகனே யென்பர் நின்றார். இப்படி யிருக்கிறவுன்னை
உன்வாசியறியாத நடுநின்றவர்கள் “என்னுடைய மகன்” என்று கொல்லுவார்கள். அம்மா
வுன்னை யறிந்துகொண்டேன். நான் அங்ஙனன்றிக்கே, “என்மகனன்று” என்றும்,
“எல்லார்க்கும் ஸ்வாமி” என்றும் உன்னை உள்ளபடி யறிந்துகொண்டேன். உனக்கித்
யாதி. ஆனபின்பு, உனக்கம்மந்தர வஞ்சவன்.

மூ.—மையார்கண் மடவாய்ச்சியர்மக்களை மையன்மைசெய்தவர் பின்போய்க்
கோய்யார் பூந்துகில் பற்றித்தனி நின்று குற்றம் பலபல செய்தாய்
பொய்யாவுன்னைப் புறம்பலபெசுவ புத்தகத்துக்குள கேட்டேன்
ஐயாவுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. ச.

பதவுரை.

மை ஆர் — அஞ்சுநத்தால் அலங்கரிக்கப்
பட்ட
கண்— கண்களையுடையராய்
மடம்— மடப்பத்தை யுடையரான

ஆய்ச்சியர் மக்களை— இடைப் பெண்களை
மையன்மை செய்து— மோஹிப்பித்து
அவர் பின் போய்— அவர்கள் பின்னே
போய்

† கொய் ஆர்— கொய்தல் நிறைந்த
 † பூ— அழகிய
 துகில்— புடவைகளை
 பற்றி— பிடித்து
 தனி நின்று— தனியனுப் நின்று
 பல பல— எண்ணிறந்த
 குற்றம்— தீமடிகளை
 செய்தாய்— பண்ணினாய்;
 பொய்யார்— கர்த்தரிமனே!
 உன்னை— உன் விஷயமாக
 பேசுவ— பிறர் பேசுகிற
 புறம்பல— பொல்லாங்குகள்

புத்தகத்துக்கு— ஒருபுத்தக மெழுதுகைக்கு
 உள— தகுந்துள்ளவற்றை
 கேட்டேன்— என்காதால் கேட்டேன்;
 ஐயா— கர்த்தரிமர்க் கெல்லாம் ஸ்வாமியான
 வனே!
 உன்னை இத்யாதி பூர்வவத்.

† கொய்யார் பூந்துகிலாவது - புடவை
 களின் கொய்ச்சகம். [கொய்ச்சகமென்பது
 'கொசாம்' என்று உலகத்தில் சிதைந்து
 வழங்கும்.]

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. மையாரித்யாதி. அஞ்சுநத்தாலே அலங்கீர்தமான கண்
 களையும், ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதாநமான மடப்பத்தைபும், குடிப்பிறப்பையு முடையரான
 பெண்களை. மையன்மைசெய்து. உன்பக்கலிலே ஸ்நேஹிநிகளாய் தாய்மார் முதலானார்க்கு
 வசவர்த்திநிகளாகாதபடி உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே பிச்சேற்றி. அவர்பின்போய்.
 அவர்களுடைய பின்னேபோய். கொய்யார்பூந்துகில்பற்றி. கொய்தலார்ந் திருந்துள்ள அழ
 கிய பரியட்டங்களைப் பிடித்து. இத்தால் - அவர்கள் பரியட்டங்களின் கொய்ச்சகங்களைப்
 பிடித்துக்கொண்டு, அவர்கள் பின்னேபோயென்கை. தனியின்று குற்றம் பலபலசெய்தாய்.
 ஏகாந்த ஸ்தலத்திலேநின்று அவாச்யமான வ்யாபாரங்களை அபரிசுந்தரமாய்ப்படி செய்தாய்.
 ஆவதென், நானொரு குற்றமும் செய்திலேன், நீ மற்றுக்கண்டாயோவென்ன பொய்யாவித்
 யாதி. கர்த்தரிமனே! உன்னைப்பொல்லாங்கு பலவற்றையும் பிறர்சொல்லுமவைகள் ஒருபுஸ்
 தகம் நிறைய வெழுதத்தக்கவை கேட்டேன். அவர்கள் சொல்லுமதும் நீ கேட்டதுமே
 யோ ஸத்யம், நான்கொன்னதன்றோ ஸத்யமென்ன; ஐயா. இதென்ன தெளிவுதான்! என்று
 கொண்டாடுகிறான். அன்றிக்கே, ஐயா வென்று - கர்த்தரிமர்க்கெல்லாம் ஸ்வாமியானவனே
 யென்கிறாளாதல். : உன்னையறிந்துகொண்டேன். உன்னை அதிலோகமான வுத்திசேஷத்தங்களை
 யுடையவனென் றறிந்துகொண்டேன். உனக்கிட்யாதி. ஆனபின்பு, உனக் கம்மந்தா
 வஞ்சுவன். ... *சு.

மூ.—முப்போதுங் கடைந்தீண்டிய வெண்ணையினோடு தயிரும்விழுங்கிக்
 கப்பலாயர்கள் காவிற்கொணர்ந்த கலத்தோடு சாய்த்துப்பருகி
 மெய்ப்பாலுண்டமு பிள்ளைகள்போல ரீவிம்மிவிம்மியழுகின்ற
 அப்பாவுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே னு.

பதவுரை.

மூன்று போதும்— காலே, உச்சி, அந்தி
 ஆகிற மூன்று போதிலும்
 கடைந்து— கடையப்பட்டு
 ஈண்டிய— திரண்ட

வெண்ணையினோடு— வெண்ணையோடே
 தயிரும்— தயிரையும்
 விழுங்கி— அழுது செய்து
 ஆயர்கள்— இடையர்கள்

கப்பால்— தேர்ளாலே
காவில்— காவடியில்
கொணர்ந்த— கொண்டுவந்த பரிலே
கலத்தொடு— அந்த பாதர்த்தோடே
சாய்த்து— சாய்த்து
பருகி— அழுதுசெய்து
மெய் பால்—உடம்பிலுண்டாகிற் முலைப்பாலே
உண்டு— தாசகமாக உண்டு

அழு— அது பெருதபோது அழுகிற்
பிள்ளைகள் போல— பிள்ளைகளைப் போலே
நீ— நீ
விம்மி விம்மி— விக்கி விக்கி
அழுகின்ற— என் முலைப்பாலுண்கைக்கு
அழுகிற்
அப்பா— என் நாயனே!
உன்னை இதயாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. முப்போதுமிதயாதி. எப்போதும் கறப்பன் கடைவன்
வாய்ச் செல்லும் போலே காணும் திருவாய்ப்பாடி. சிறுகாலையும் உச்சியும் அந்தியுமாகிற்
முன்று பொழுதும் கடைந்து திரண்ட வெண்ணெயோடே; அக்காலங்களெல்லாவற்றிலு
முண்டான செறியத் தோய்த்த தயிரையும் விழுங்கி. கப்பாலிதயாதி. தேர்ளாலே இடையார்
காவிலே கொண்டுவந்த பால்களை, கொண்டுவந்த பாதர்த்தோடே சாய்த்துப்பருகி. மெய்ப்
பாலிதயாதி. உடம்பில்முலைப்பால் தாசகமாகவுண்டு, அதுபெருதபோது அழும் பிள்ளை
களைப்போலே * என்னின்று கொங்கையமுத முண்கைக்கு நீபொருமிப் பொருமியழுகின்ற.
அப்பாவுண்ணை யறிந்துகொண்டேன். இந்த அதிமர் நுஷ சேஷடித்தையுடையபெரியோனே!
உன்னை “ மதுஷ்யஸஜர்தீயன்ல்லன் ” என்று அறிந்துகொண்டேன். உனக்கிதயாதி. ஆன்
பின்பு, உனக்கம்மந்தரவஞ்சுவன்.

மூ.—கரும்பாநீள்வயற் காய்கதிர்ச்செந்நெலைக் கற்றுகிரை மண்டித்தின்ன
விரும்பாக்கன்றென்று கொண்டு விளங்கினிழ வேறிந்தபிரானே
சுரும்பாநீள்குழற் கன்னிபொருத்திக்குச் சூழவலைவைத்துத்திரியும்
அரம்பாவுண்ணை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. சு.

பதவுரை.

நீள் வயல்— விசால்மான் வயலிலே
கரும்பு ஆர்— கரும்புபோல லெழுந்ததாய்
காய்— பசங்காய்ப்பான்
கதிர்— கதிரையுடைய
செந்நெலை— செந்நெல் தாந்ந்ததை
கன்னு ஆ நிரை— கன்னிகளையுடைய பசுக்
கூட்டமானது

மண்டி— மேல் விழுந்து
தின்ன— தின்னாநிற்கச் செய்தே
விரும்பா— தின்கையில் விருப்ப மில்லாத
ஒன்று— ஒரு
கன்று கொண்டு— கன்றைக் கொண்டு
விளகனி— விளாவின் பழங்கள்
விழ— சிதறி விழும்படி

எறிந்த— விட்டெறிந்த
பிரானே— உபகாரகனுனவனே!
சுரும்பு ஆர்— (புஷ்பத்தில் நகையால்)
வண்டுகள் படிந்திருக்கிற
மெல் குழல்— மர்துலான் கூந்தலையுடைய
ளான்
கன்னி ஒருத்திக்கு — நலயள்வனையான்
ஒரு பெண் விஷயத்திலே
சூழ—தப்பாமல் அகப்படுத்திக் கொள்ளுகிற
வலை— திருக்கண்களாகிற வலையை
வைத்து— வைத்து
திரியும்— தரியாநின்ற
அரம்பா— தீம்பனுனவனே!
உன்னை இதயாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஆரூம்பாட்டு. கீரும்பித்யாதி. பரந்தவயவிலே கரும்புபோலே எழுந்து
பசங்காயான கதிரையுடைய செந்நெல்லை. கற்றூரிறை. கன்றுகளோடேகூடின பசுநிரையா
னது. மண்டித்தின்ன. விரும்பி மேல்விழுந்து தின்னாநிற்கச்செய்தே. விரும்பாக்கன்றென்று
கொண்டு. தானும் தின்பாரைப்போலே பாவியாநிற்கச்செய்தே, தின்கையில் விருப்பமில்லாத
தொரு கன்றைக்கொண்டு. விளங்கனி வீழ்வேறிந்திரானே. ஆகர்ஷகமாம்படி பழுத்துநின்ற
விளாவினுடைய பழங்கள் சிதறிவிழும்படியெறிந்த உபகாரகனை. ஓரஸூரன் கன்றாய்வந்து
நிற்க, ஓரஸூரன் விளாவாய்வந்துநிற்க, இத்தையறிந்து, ஒன்றையிட்டு ஒன்றையெறிந்து
இரண்டையும் நிரலித்துப்பொகட்ட உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. கரும்பாரித்யாதி. எப்
போதுமொக்கப் பூமாறுமைபோலே வண்டுகளானவை நெருங்கப்படிந்து கிடக்கும்படி யிருப்
பதாய், மர்துவாயிருந்துள்ள குழலையுடையளாய் நவயெளவநையா யிருப்பாளாருத்திக்கு.
குழவலைவைத்துத் தீரியுமரம்பா. “வாசுதேவன்வலை” என்றும், “தாமரைத்தடங்கண் விழி
களி நகவலை” என்றும், “கார்த்தண்கமலக்கண்ணென்னும் நெடுங்கயிறு” என்றும் சொல்
லுகிறபடியே - தப்பாமலகப்படுத்திக்கொள்ளும் திருக்கண்களாகிற வலையை எப்போது
மொக்க அவள் விஷபத்திலே வைத்து, அகப்படுமாயும் அர்ப்பரைப்போலே ஸஞ்சரிக்கிற
தீம்பனுவலே. உன்னையறிந்துகொண்டேன். ஏவம்பூதனானவுன்னை நன்றாகவறிந்துகொண்
டேன். உனக்கித்யாதி. ஆனபின்பு, உனக்கம்மந்தரவஞ்சுவன். கூ.

மருட்டார்மேன் குழல் கொண்டுபோழில்புக்கு வாய்வைத் தவ்வாயர்தம்பாடிச்
சுருட்டார்மேன்குழற் கன்னியர்வந்துன்னைச் சுற்றுந்தொழ நின்றுசோதி
பொருட்டாய மிலே னெம்பெருமானுன்னைப் பெற்றதற்ற மல்லான்மற்றிங்
கரட்டாவுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. எ.

பதவுரை.

மருட்டு ஆர்— மிகவும் மதிமயங்கப் பண்
னுமதாய்
மெல்— மர்துவான் தவ்நியையுடைய
குழல் கொண்டு— வேய்ங்குழலைக்கொண்டு
போழில் புக்கு—போகத்துக்கு ஏகார்தமான்
போழிலிலே போய்ப்புகுந்து
வாய் வைத்து— அந்த வேய்ங்குழலை வாயில்
வைத்து ஊதி
அ ஆயர்தம் பாடி— அவ்விடையருடைய
சேரியி லுள்ள
சுருண்டு— சுருண்டு
ஆர்— பூவாலே அலங்கர்தமாய்
மெல்— மர்துவான்
குழல்— கூந்தலையுடையரான்
கன்னியர்— பெண்களானவர்கள்

வந்து— குழலோசைதூண்ட வந்து
உன்னை— குழலுதுகிற உன்னை
சுற்றும் தொழ— நாற்புறத்திலும் ஸேவிக்க
சோதி நின்ற— ஜ்யோதிஸஸையுடைய
எம் பெருமான்— என் நாயனே! [நின்ற
உன்னை— பெருந்தீம்பனானவுன்னை
பெற்ற— பின்னையாகப் பெற்ற
குற்றம் அல்லால்— தோஷமொழிய
மற்று— மற்றைப்படி
இங்கு— இச்சேரியிலுள்ளாரோடு
பொருள் தாயம் இலேன்— அர்த்ததாயமுடை
யேனல்லேன்;
அரட்டா— தீம்பனே!

உன்னை இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. மருட்டாரித்யாதி. கேட்டவர்களை மற்றொன்றறியாதபடி மரு
ளப்பண்ணுதலால் மிக்கிருப்பதாய், அவர்கள் செவியைப்பற்றி வாங்கும்படியாய் மர்துவான்

தவ்விடைய யுடைத்தான வேயங்குழலைக்கொண்டு போகத்துக்கேகாந்தமான பொழிலிலே போய்ப்புக்குத் திருப்பவளத்திலே ஸவத்தாதி. அவ்வாயிரித்பாதி. “ கர்ஷணன் கிடாய், பெண்கள் கிடாய் ” என்று பெண்களைக் காத்துக்கொண்டுதிரியும் அவ்விடையருடையபூரில். சுருட்டாரித்பாதி. சுருண்டு, பூவாலே அலங்கர்தமாய், மர்துவாயிருந்துள்ள குழலைபுடைய பெண்களானவர்கள் குழலோசையாலே ப்ரேரிதராய்வந்து உன்னைச்சுழலின்னுதொழ, அத் தால் வந்த தேஜஸ்ஸை யுடையனாய் நின்றவனே. பொருள்தாயமித்பாதி. என்னுடைய நாத னானவனே! இப்படி தீம்பனானவன்னைப் பிள்ளையாகப் பெற்ற குற்றமொழிய இவ்வூரில் என் னார் என்னோடு காறுகாமென்ன எறிவார்களோடு ஓர்த்ததாய முடையேனல்லேன். அரட் டாவன்னை யறிந்துகொண்டேன். இப்படி தீம்பனானவனே! உன்னை நன்றாக வறிந்துகொண் டேன். உனக்கித்பாதி. ஆனபின்பு உனக்கம்மந்தரவஞ்சுவன். எ.

மூ.—வாளாவாகிலுங் காண்கில்லார் பிறர்மக்களை மையன்மைசெய்து
தோளாலிட்டவ ரோடுதிளைத்து நீசொல்லப்படாதன செய்தாய்
கேளாராயர் குலத்தவரிப்பழி கேட்டேன் வாழ்வில்லை நந்தன்
காளாயுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவ னம்மந்தரவே. அ.

பதவுரை.

வாளா ஆகிலும்— வெறுமனே யாகிலும்
[நீ தீம்பு செய்யாதிருந்தாலு மென்று
கருத்து.]

காண கில்லார்— (உன் மினுக்குப் பொரு
தவர்கள்) உன்னைக் காண வேண்டார்கள்;

(இப்படியிருக்கச் செய்தேயும்,)

பிறர் மக்களை— அபற் பெண்களை

மைபன்மை செய்து — உன்னழகாலே
மயக்கி

தோளால் } — தோளாலே அணைத்து
இட்டு }

அவரோடு — அப்பெண்களோ டொக்க
நின்று

திளைத்து— விளையாடி

சொல்லப் படாதன — வாயாற் சொல்ல
வொண்ணாத தீம்புகளை
நீ செய்தாய்— நீ செய்தாய்;

ஆயர் குலத்தவர்— இடைக்குலத் திலுள்ள
வர்கள்

இ பழி— இப்படிப்பட்ட பழியை

கேளார்— கேட்கப் பொருர்கள்:

கெட்டேன்! — [இது - வெறுத்துக் கை
நெரித்துச்சொல்லும் வார்த்தை.]

வாழ்வு இல்லை — இச்சேரியி லெனக்கு
வாழப்போகாது;

நந்தன்— ஸாதுவான நந்தகோபருடைய

காளாய்— குமாரனானவனே!

உன்னை இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. எட்டாம்மாட்டு. வாளாவித்பாதி. நீ தீம்பு செய்யா திருக்கிலும் உன்மினு க்கம் பொருதவர்கள் வெறுமனேயாகிலும் உன்னைக் காணவேண்டார்கள். அதுக்குமேலே பிறர்மக்களை மையன்மை செய்து. பிறருடைய பெண்களை உன்னுடைய இங்குதாதிகளாலே அறிவுகேட்டை விளைவித்து. தோளாலிட்ட வரோடுதிளைத்து. தோளாலே யணைத்திட்டு அவர்களோடே நின்று விளையாடி. நீ சொல்லப்படாதன செய்தாய். வாக்காற் சொல்ல வொண்ணாதவற்றை நீ செய்தாய். கேளாராயர்குலத்தவரிப்பழி. இடைக்குலத்திலுள்ளவர் கள் இப்பழிகேட்கப் பொருர்கள். கெட்டேன் வாழ்வில்லை. கெட்டேன்! , இவ்வூரில் எனக் கொருவாழ்வில்லை. அதாவது இவ்வூரில் வர்த்திக்கப் போகாதென்கை. கெட்டேனென்றது

யிஷாதாதிசயத்தாலே கைநெரித்துச் சொல்லுகிற வார்த்தை: நந்தன்காளாய். பசம்புல்
 சூச்சாவ மிதியாத ஸ்ரீ நந்தகோபர்பிள்ளையான நீ இப்படி செய்யக்கடவையோ. அன்
 றிக்கே, அவர் உன்னையியமித்து வளர்க்காமையிறே நீ பிப்படி தீம்பனாய்த் தென்னுதல்.
 உன்னையறிந்து கொண்டேன். பருவமிதுவாயிருக்க, செய்கிற செயல்கள்துவாகையாலே
 உன்னை “நாட்டார்படியல்ல” என்று அறிந்துகொண்டேன். உனக்கித்யாதி. ஆனபின்பு
 உனக்கம்மந்தா வஞ்சவன். அ.

மூ.—தாய்மார்போவர் விற்கப்போவர் தம்பபன்மார் கற்றாரிரைப் பின்புபோவர்
 நியாய்ப்பாடி யிளங்கன்னிமார்களை நேர்பட்டவே கொண்டேபோதி
 காய்வார்க்கென்று முகப்பனவேசெய்து கண்டார்கழறத்திரியும்
 ஆயாவன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சவ னீம்மந்தரவே. கூ.

பதவுரை.

தாய்மார்— தாய்மாரானவர்கள்
 மோர் விற்க— மோர் விற்பதற்காக
 போவர்— (பெண்களை அகம்பார்க்க வை
 த்தவிட்டு) அயலுருக்குப் போவார்கள்;
 தம்பபன்மார்— தம்பபன்மா ரானவர்கள்
 கன்று ஆ நிரை பின்பு— இளம்பசுக் கூட்
 டத்தின் பின்னே
 போவர்— போகா நிற்பர்கள்;
 நீ— அந்தஸமயம் பார்த்திருக்கிற நீ
 ஆய் பாடி— இடைச் சேரியிலுள்ள
 இள கன்னிமார்களை — நவயளவரைகளான
 பெண்களை
 நேர்பட—உன்னைவுக்குவாய்க்குமிடங்களில்

கொண்டு போதி— கொண்டுபோகாநின்றாய்;
 காய்வார்க்கு— உன்மேல் சீருநின்ற சிசு
 பாலாதிக்கு
 என்றும்— எப்போதும்
 உகப்பனவே— உகக்கும்படியான வற்றையே
 செய்து— செய்து
 கண்டார்— உன் செயல்களைக் கண்டவர்கள்
 கழற— (மனம் நொந்து) உறுத்திச் சொ
 ல்லும்படி—
 திரியும்— திரியாநிற்கிற
 ஆயா— இடைக்குமாரனே!
 உன்னை இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. தாய்மாரித்யாதி. பெண்களை அகம்பார்க்க வைத்து,
 தாய்மாரானவர்கள் மோர்விற்கப் போகா நிற்பர்கள். இடையர்க்கு ஐச்வரியம் மிகவுமுண்
 டானாலும் இடைச்சிகள் மோர்விறு ஜீவிக்குமதிறே தங்களுக்குத் தகுதியான ஜீவரமாக
 கினைத்திருப்பது. மோர்தான்விற்கை அரிதாயிருக்கும்மே. திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்ச
 லக்ஷம் குடியிலும் கற்ப்பனகடைவன குறைவற்றிருக்கையால் அசலார்களிலேபேர்ய விற்க
 வேண்டுமையாலே இக்காலவிளம்பம் இவனுக்கு அவகாசமேறுதுவாயிறே யிருப்பது. தம்ப
 பன்மாரித்யாதி. தாய்மார்போனல் தம்பபன்மார்தா னிருந்தாலும் இவனுக்கு நினைத்தபடி
 செய்யப்போகாதிறே; அதுவுமில்லாதபடி, தம்பபன்மாரானவர்கள் கற்றுவாரிரையின்பின்
 னே போகாநிற்பர்கள். அவை மேச்சலுள்ளவிடங்களிலே தூரப்போகையும், இவர்கள்வர
 த்தை சியமியாமல் அவற்றின்பின்னே போகையும், அவைமேபந்து வயிறுநிறைந்தாலல்லது
 மீளாதொழிகையும், அவை மீண்டால் அவற்றின்பின்னே இவர்கள் வருகையுமாயிறே யிரு
 ப்பது; ஆகையால் இந்தக்கால விளம்பமும் இவனுக்கு அவகாசமிறே. நியாய்ப்பாடி யிள்
 ல்கன்னிமார்களை நேர்பட்டவே கொண்டேபோதி. நீ திருவாய்ப்பாடியில் யுவதிகளானபெண்களை

உன்னினைவுக்கு வாய்க்கும்படி. கொண்டுபோதி. அதாவது - உனக்கு அபிமதமான ஸ்தலங் களிலே கொண்டுபோகாநின்ற யென்றபடி. தாய்மார் தமப்பன்மார் போகையாலும், கால விளம்ப முண்டாகையாலும், அவ்வகந்தானே அபிமதஸ்தலமா யிருக்கச்செய்தேயும் “ப்ரா மாதிகமாக ஆரேனும் வரக்கூடும்” என்றிறே ஸ்தலாந்தரம் தேடிப் போகவேண்டுகிறது. காய்வார்க்கென்றும் உகப்பனவேசெய்து. உன் குணத்திலும் தோஷத்தை ஆவிஷ்கரிக்குமவர் களாய், உன்பக்கல் தீவேஷபரையேபோரும் சிசுபாலா திகளுக்கு, ‘சொல்லி பரிபவிக்மைக்கு இடம்பெற்றேரே’ என்று ஸர்வகாலமும் உகக்கும்படியானவற்றைச்செய்து. கண்டார்கழறத் திரியுமாயா. காய்வாரன்றிக்கே, உனக்கு நல்லவர்களாய் நீ செய்கிற வ்யாபாரங்களைக் கண்ட வர்கள் நீ செய்கிற தீம்புபொறாமல் நியமிக்கும்படி திரியாநிற்கிற ஆயனே. குல மர்யாதை தன்னையும் பார்க்கிறிலையே யென்கை. உன்னை யறிந்துகொண்டேன். நீ யிப்படி திரிந்தா யாகிலும் உன்னுடைய அதிமாதுஷ சேஷ்டிதங்களைக் கண்ட பின்பு, உன்னை “மதுஷ்ய ஸஜாதியனல்லன்” என்று அறிந்துகொண்டேன். உனக்கித்யாதி. ஆனபின்பு, உனக்கு அம்மந்தரவஞ்சுவன். கூ.

மூ.—தோத்தார் பூங்குழற்கன்னி யொருத்தியைச் சோலைத்தடங்கொண்டேபுக்கு
முத்தார் கொங்கைபுணர்ந்திரா நாழிகை மூவேழுசென்றபின் வந்தாய்
ஒத்தார்க்கொத்தன பேசுவருன்னை யுரப்பவே நானொன்று மாட்டேன்
அத்தாவுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவ. நம்மந்தரவே. ௮.

பதவுரை.

தோத்து— கொத்தாய்
ஆர்— சேர்த்திருந்துள்ள
பூ— பூக்களணிந்த
குழல்— கூந்தலையுடையளாய்
கன்னி— நவயளவநையான
ஒருத்தியை— ஒருத்தியை
‡ { தடம்— இடமுடைத்தான
சோலை—சோலையிலே
கொண்டு புக்கு— அழைத்துக் கொண்டு
போய்
முத்து— முத்துமாலையாலே
ஆர்— அலங்கரிக்கப்பட்ட
கொங்கை— ஸ்தலங்களிலே
புணர்ந்து— ஸம்சுலேஷித்து
இரா— நேற்றிரவு
மூன்று ஏழு நாழிகை சென்றபின்— மூன்று
யாமம் கடந்தபிறகு

வந்தாய்— வீடுவந்து சேர்ந்தாய்;
உன்னை— உன்திறத்தில்
ஒத்தார்க்கு ஒத்தன — வேண்டுவார்க்கு;
வேண்டினபடி யெல்லாம்
பேசுவர்— குற்றம் சொல்லுவார்கள்;
உரப்ப — (இப்படியிருக்கிற வுன்னைக்)
கோபிக்க.
நான்— தாயான நான்
ஒன்றும் மாட்டேன்— எவ்வளவும் சக்தை
யாகிறிலேன்;
அத்தா— என் நாயனே!
உன்னை இத்யாதி பூர்வவத்.

‡ “ தடம் ” என்றது “ தட்டி ” என்ற
வடசொல்லின் விகாரமாய், “ சோலைத்தட ”
மென்றதற்கு - சோலைப் பிரதேசங்களிலே
யென்று பொருளாகவுமாம்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. தோத்தாரித்யாதி. கொத்தாய்ச் சேர்த்திருந்துள்ள பூக்க ளாலே அலங்கர்த்தமான குழலை யுடையளாய், திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள பெண்களிற்காட்டில்

“இன்னுள்” என்று குறிக்கப்படுவா னொருத்தியை. சோலைத்தட்டம்கொண்டேபுக்கு. இட முடைத்தான சோலையிலே கொண்டேபுக்கு. முத்தார்கொங்கைபுணர்ந்து. முத்துவடத்தாலே டுட்குத்தமான முலைகளிலே ஸம்சலேஷித்து. இராநாழிகை மூவேழு சென்றபின் வந்தாய். மத்தி மூன்றுபாம மற்றபின் வந்தாய். ஒத்தார்க்கொத்தன பேசுவருன்னை. உன் செயலிது வாகையாலே வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவது சொல்லுவருன்னை. உனக்கு தோஷம் சொல் வார்க்கெல்லா மிடமாய்படி செய்பாதின்றி பெண்கை. உரட்டிலே நாடுன்னுமமாட்டேன். இப்படி யிருக்கிற வுன்னைக் கொடுக்கவென்றால் நான் ஏகதேசமும் சுஷ்மையாகிடுவேன். பிள் ளைகந்திம்புகண்டால் தாய்மார் சிசுநியார்களுோ? “உன்னுடைய முகம் கன்றும்” என்னு மத்தாலே அது என்னுற் செய்யப்போகிறதில்லை. அத்தா. என்னுடைய நாடுனை. உன்னை யந்ந்துகொண்டேன். உன்னுடைய அகிமாதுஷம் கண்டபின்னை “ஆரியாம்பன்” என்றறி ந்துகொண்டேன். உனக்கித்யாதி. ஆனபின்பு, உனக்கம்மந்தரவஞ்சுவன்.

அ. நிகமத்திற், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகருர்.

மு.—காரார்மேனிரிற் தெம்பிராணக் கடிமழை பூங்குழலாய்ச்சி
ஆராவின்னமுதுண்ணத் தருவனம்மந்தாரே நென்றமாற்றம்
பாசார்தொல்புகழான் புதுவைமன்னன் பட்டர்பிரான் சொன்னபாடல்
ஏராரின்னிசை மாலையல்லா ரிருடிகேசு னடியாரே. கக.

புதுவுரை.

கார் ஆர்— மேகத்தோடொத்த
மேனிரிற்—திருமேனிரிற்றத்தையுடையனாய்
எம் பிராணை— எனக்கு உபகாரகனானவனை
கடி கமழ்— வாஸனை விசாரின்று
பூ— பூக்களையணிந்த
குழல்— கடந்தலையுடைய
ஆய்ச்சி— யசோதைப் பிராட்டி.
ஆர— ஒருக்காலும் தெகுட்டாததாய்
இன்— போக்யமாயிருந்துள்ள
அமுது— கொங்கை யமுதத்தை
உண்ண— அவன் உண்ணும்படி
தருவன்— தருவாளாயிருந்த
நான்— நான்
அம்மம் தாரேன் என்ற மாற்றம்— “உனக் கு அம்மம்கர அஞ்சுவன்” என்ற பா சாத்தை

பார்— பூமிப்பரப் பூங்குழலும்
ஆர்— நிறைந் திருப்பதாய்
தொல்— ஸ்வாபாவிசமான
புகழான்— கீர்த்தியை யுடையராய்
புதுவை— திருப்புதுவைக்கு
மன்னன்— நிர்வா ஹகரான
பட்டர் பிரான்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— அருளிச்செய்த
பாடல்— பாடலாகிற
ஏர் ஆர்— இயைபுகாலே நிறைந்துதாய்
இன்— இனிய
இசை— இசையோடே கூடியிருந்து.
மாலே— சொல்பாலையை
வல்லார்— ஒத வல்லவர்கள்
இருடிகேசன்— ஹ்ருஷீகேசனுக்கு
அடியார்— கிங்கராகப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. காராரித்யாதி. மேகத்தோடு சேர்ந்த திருமேனியின் நிறத்தையுடையனாய் எனக்கு உபகாரகனானவனை. கடிமழைபூங்குழலாய்ச்சி. நறுநாற்றம் கமழாநின்றுள்ள அழ கியகுழலை யுடையளான யசோதைப்பிராட்டி. ஆராவித்யாதி. ஒருக்காலும் தெகுட்டாததாய் இனிதாயிருந்துள்ள என்னிளங்கொங்கையமுதமுண்ண முன்புந்தந்துமேலும் தருவாளாயிரு

ந்த நான் உன்னை யறிந்துகொண்டபின்பு, “ உனக்கம்மந்தாரேன், அஞ்சவன் ” என்று சொன்ன சொலவை. பாராரித்யாதி, விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியற இருந்தாமிருந்தவிடமெங்கும்கொண்டாடுகையாலேபூமியெங்கும்ஹைந்திருப்பதாய், ஸ்வாபானிகமானபுகழையுடையராய், திருப்புதுவைக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருணிச்செய்த பாடலான. ஏராரித்யாதி. இயலழகால்மிக்கு, அதுக்குமேலே இனியவிசையோடே கூடியிருந்துள்ள ஸந்தர்ப்பத்தை ஸாபிபராயமாகவல்லவர்கள், இருடிகேசனடியாரே. இந்த்ரியங்களைப்பட்டிபுகிராமல் ஸ்வரூபாநுரூபமாக நடக்கும்படி கயமிக்குமவனுக்கு கித்யதிககராகப்பெறுவர். கசு

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு, — தன்னேர் போன் கும்மாபம் மையார் முப்போது
கரும்பு மருட்டார் வாளா தாய்மார் தோத்தார் காரா சஞ்சாம்.

ஆ - திருமொழி, உடி - க்கு, பாட்டு - உஉஉ.

முன்றும் பத்து - இரண்டார் திருமொழி - அஞ்சனவண்ணனை, பாடுவசம்.

அ. “ அம்மமுண்ணத்துயிலெழாய் ” என்றும் “ சனநன்றணிமுலையுண்ணத்தருவன் ” என்றும் “ இவன்பருவத்துக்கு அதுகுணமான தாரகமிது ” என்றுகினைத்து காலாறுகுணமாக முலையெடுத்துப்போரும் மாதாவான யசோதைப்பிராட்டி, இவனுடைய சேஷத்தங்களைக் கண்டு இவன்பக்கல் புத்ரத்தாதி ப்ரதிபத்தி குலைந்து தேவதாப்ரதிபத்தி வினைந்து, இவன் “ அம்மமுண்ணவேணும் ” என்று அழச்செய்தேயும், “ உன்னையறிந்துகொண்டேன். உனக்கம்மந்தரவஞ்சவன் ” என்று பலகாலும் சொன்ன ப்ரகாரத்தை, தாமும் அப்படியேபேசி அநுபவித்தாராய் நின்றார்-கிழ்; அவள் அத்தை அப்போதேமறந்து, முன்போலே தன்னுடைய புத்ரனாகவே இவனை ப்ரதிபத்திபண்ணி அபிமானித்து, ப்ராஹ்மணர்க்கு பால்பத்திலே ப்ரஹ்மசர்ய மதுஷ்டித்து, பின்பு கார்ஹஸ்த்ய மதுஷ்டிக்கை தர்மமாயிருக்குமாயோலே, இடையர்க்கும் இளம்பருவத்தில் கன்றுகள்மேய்த்து, பக்வரானபின்பு பசுநிரைமேய்க்கை ஜாத்யுசிதமாகையாலே, (க) “ ஸ்வபுஷுஜமதீவாபுன வதீவாபுன ஸ்வபுஷுஜம ” என்கிறபடியே கன்றுகள்மேய்க்கத் தகுதியான பருவத்தைப் பாப்தனான விவனை*சிறுகாலே யூட்டி யொருப்பிடுத்தி, கன்றுகள் மேய்க்கும்படி போகவிட்டு, அவன்போனவரந்தாம் கூண்காலவிச்சேஷம் பொறுக்கமாட்டாதவளாகையாலே அவன் ஊரிலே நின்று செய்யும் ஸ்வைகவிஹாரங்கையெல்லாம் பரக்கச்சொல்லி, இப்படி செய்து திரியாமல் “ கன்றுகளின் பின்னே இவனை என்செய்யப்போகவிட்டேன் ” என்று இவனுடைய மார்த்தவத்தையும், போகிறவிடத்தின் காடியந்தைகூணையங்கையு மதுஸந்தித்து, “ ஸுகுமாரண விவனை இப்படியிருக்கிற காட்டிலே போகவிட்டேனே ” என்றும், அவ்வளவுமன்றிக்கே, “ குடையும் செருப்பும் கொடாமல் வெய்யிலும் கல்லும் முள்ளுமான தேசத்திலே போகவிட்டேனே ” என்றும் பகுமுகமாக க்லேசித்துச்சொன்ன ப்ரகாரத்தை, ததவஸ்த்தாபந்நாயக்கொண்டு தாமும்படியேபேசி அநுபவிக்கிறார்- இத்திருமொழியில். *

(க) “ ஸ்வஸ்ய ஜகத்பாலன வத்ஸபாலன பபூவது ”

மூ.—அஞ்சனவண்ணனை யாயர்கோலக்கொழுந்தினை
மஞ்சனமாட்டி மனைகடோறுந்திரியாமே
கஞ்சனைக்காய்ந்த கழலடிநொவக்கன்றின்பின்
என்செயுப் பிள்ளையைப் போக்கினெனெல்லேபாவமே. க.

பதவுரை.

அஞ்சனம்— மைப்போன்ற.
வண்ணனை— திருமேனியை யுடையனாய்.
ஆயர் கோலம்—இடைக்கோலம்பூண்டவனாய்
கொழுந்தினை— அல்லிவையர்களுக்குத்தலை
வனான கண்ணனை
மஞ்சனம் ஆட்டி— நீராட்டி.
மனைகள்தோறும்— பிறர்மனைகள்தோறும்
திரியாமே— (தன்மனையிற்போல்) திரியக்.
கண்டிருக்கப்பெறாமல்
கஞ்சனை— கம்ஸனை
காய்ந்த— உதைத்த

கழல்— வீரக்கழலை யுடைய
அடி— திருவடிகளானவை
நொவ— நொம்படியாக
கன்றின்பின்— புல்லைக்கண்டு பரந்தோடித்
திரியும் கன்றுகளின்பின்னே
பிள்ளையை— என்பிள்ளையை
என்செய— ஏதுக்காக
போக்கினென்— போகவிட்டேன் ;
எல்லே பாவமே—என்னே! நான் பண்ணின
பாவமிருந்தபடியென்!
என்று வெறுத்துச்சொல்லுகிறாள்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. அஞ்சனவண்ணனை. * கண்டவர்கள் கண்குளிரும்படி அஞ்ச-
னம்போலே யிருண்டிருக்கிற திருமேனியை யுடையவனை. அஞ்சனம் - மை. மைப்படி மேனி
யிறே. ஆயரித்யாதி. கன்றுகளின்பின்னேபோகிறபோதை நடையின் த்வரையும் திருமேனி
யின் குறுவெயர்ப்பும் அலைந்த திருக்குழல்களும் திருக்கையில் பிடித்த பொற்கோலுமான
ஆயர்கோலத்தையுடையனாய், அவர்களுக்கு முன்னேடிச் சார்யம்பார்க்கும் தலைவனாவனை.
அன்றிக்கே, வேரிலே வெக்கைதட்டினால் கொழுந்து முற்பட வாடுமாபோலே அவர்களுக்கு
ஒருநொவுவந்தால் முதல் தன்முகம் வாடும்படியிருக்கையாலே “கொழுந்து” என்கிறதாக
வுமாம். “ஆயர்கொழுந்தாய்” என்றாரிறே ஆழ்வார். மஞ்சனம்த்யாதி. “பொன்போல்
மஞ்சனமாட்டி” என்கிறபடியே திருமேனியழகு விளங்கும்படி திருமஞ்சனம் செய்து, தன்
மனைபோலே பிறர்மனைகடோறும் வ்யாபரித்துத் திரியக்கண்டிருக்கப்பெறாதே. கஞ்சனைக்காய்-
ந்தகழலடிநொவ. கடிநப்ரகர் தியான கம்ஸனை உதைக்கையாலே நொந்திருவடிகளானவை. கல்-
லும் கரமொன காட்டுவழியிலே நடக்கையாலே மிகவும் நொம்படியாக. கழலடி. வீரக்கழலை
யுடைத்தான திருவடிகளென்கை. கன்றின்பின் என்செயப்பிள்ளையைப் போக்கினென். ஓரி-
டத்தில் நில்லாதே பரந்தோடித்திரியும் கன்றுகளின் பின்னே மர்துப்ரகர் தியான பிள்ளையை
ஏதுக்காகப் போகவிட்டேன். இவன் பக்வனாய் சத்ருஜயம்பண்ண வல்லனானாலும் “பிள்ளை”
என்றிறே இவள் சொல்லுவது. எல்லே பாவமே. என்னே! நான் பண்ணின பாபமிருந்தபடி-
என்! என்று வெறுத்துச்சொல்லுகிறாள். க.

மூ.—பற்றுமஞ்சள்பூசிப் பாவைமாரோடு பாடியில்
சிற்றிற்சிதைத்தெங்குந் தீமைசெய்துதிரியாமே.
கற்றுத்தாளியுடைவேடர் கானிடைக்கன்றின்பின்
எற்றுக்கென்பிள்ளையைப் போக்கினெனெல்லேபாவமே. உ.

புதுவுரை.

பற்று— பற்றும்படியான்

மஞ்சள்— மஞ்சளை

பூசி— திருமேனியில் பூசிக்கொண்டு

பாடியில்— ஆப்பாடியிலுள்ள

பாவைமாரோடு— பெண்களோடே

சிறு இல்— தன்னை உபேசுதித்து விளையா

டுகிறவர்களுடைய மணற்கொட்டகங்களை

சிறைத்து— திருவடியாலழித்து

எங்கும்— எவ்விடங்களிலும்

தீமை செய்து— இப்படிப்பட்ட தீம்களைச் செய்து

திரியாமே— திரியாதபடி

கன்று— கன்றுகளுடைய

தூளி உடை— தூளிகளாலே வ்யாப்தமாய்

வேடர்— வேடர்திரிகிற

கர்னிடை— காட்டிலே

கன்றின்பின்— கன்றுகளின் பின்னே

என் பின்னையை— என்னுடைய கண்ணின்

எற்றுக்கு— எதுக்காக

போக்கினேன்— போகவிட்டேன்?

எல்லே! பாவமே.

வ்யா. இரண்டாம் பட்டு. பற்றுமஞ்சள் பூசி. ஊர்த் பெண்கள் தங்களுக்குப் பூசுகைக்கு மஞ்சள் அரைத்தால்தீபம் உப்பாப்பது இவனுடம்பிலேயாய்த் து. ஒருத்தர் இமுகின் விடத்திலே ஒருத்தரிமுகாதே தனித்தனியேயிமுகி, பற்றுப்பார்க்கையாலே திருமேனியெங்கும் மஞ்சள் பூசினற்போலே பிருக்குமாய்த் து. அத்தைப்பற்ற “பற்றுமஞ்சள் பூசி” என்னுறள். பாடியில்-பாவைமாரோடு. திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள பெண்களோடே. சிறுநில சிறைத்து. தன்னை உபேசுதித்திருந்து விளையாடுகிறவர்களுடைய கொட்டகங்களை யழித்து. எங்கும் தீமைசெய்து திரியாமே. இப்புகடைகளிலே எங்கும் தீம்களைச்செய்து திரியாதபடியாக. இப்படி திரியக்கண்டிருக்கையாலே காணும் இவ்வந்தானுகப்பது. கற்றுத்தாளியுடை வேடர் காளிடை. முன்வருகிறவர்களைத் தெரியாதபடி கன்றுகளினுடைய தூளியாலே வ்யாப்தமாய் அடிச்சப்பறிக்கும் வேடர் மஞ்சளிக்கிற காட்டிலே. கன்றின்பின் எற்றுக்கென்பின்னையைப் போக்கினேன். புறம்பொன்றையும் பார்க்கவொட்டாதே தன்பின்னே ஒடித்திரியப்பண்ணும் கன்றுகளின்பின்னே என்ன பாயோஜனத்துக்காக என் பின்னையைப் போகவிட்டேன். எல்லே பாவமே. பூர்வவத்.

மூ.— நன்மணிமேகலை நங்கைமாரோடு நாடோறும்

பொன்மணிமேனி புழுதியாடித் திரியாமே

கன்மணிநின்றதீர் கான்தரிடைக்கன்றின்பின்

என்மணிவண்ணனைப் போக்கினேன் எல்லேபாவமே. ந.

புதுவுரை.

என்— என்ருக்கு அதுபவிக்கலாம்படியான்

மணி வண்ணனை— நிலமணிபோன்ற வடிவை

யுடையவனை

நல்— லோகோத்தரமான

மணி— நவமணிகள் பதித்த

மேகலை— மேகலையையுடையராய்

நீ பற்றுப்பார்க்கை பற்றும்; பற்றுதென்று பரிசை பார்க்கை. † இமுகுதல்-பூசுதல்.

“அடிச்சு.” என்றது— “அடித்து” என்றதற்குப்போலி.

சங்கமாரோடு — ஸௌந்தர்ய பூர்த்தியை
புடையரான பெண்களோடே

பெண் — அழகிய

மணி — சீராத்நம்போன்ற

மேனி — திருமேனியானது

நான்தொழும் — ப்ரதிதிநீழும்

புழுதி ஆட — புழுதியிலனைந்து

திரியாமே — திரியாதபடி

கல் — மலையானது

மணி நின்று அதிர் — (இவன் கன்றுகளை
யழைக்கிற த்வரியாலும், அவை கூப்
பிடுகிற த்வரியாலும்) ப்ரதித்வரி
பெழும்படிபடியான

கான் அதரிடை — காட்டுவழியிலே

கன்றின் பின் — கன்றுகளின் பின்னே

போக்கினேன் — எல்லே பாவமே.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. நன்மணிபித்யாதி. நல்லாத்நங்களாலே சேர்க்கப்பட்ட மே
கலையையுடையராய், ஜாத்புசிதமான குண பூர்த்தியையுடையரான பெண்களோடே ஒருநாளிர
ண்டு நாளன்றிக்கே நாடோறும். பொன்னித்யாதி. அழகிய நீலாத்நம்போலே யிருக்கிற திரு
மேனி அவர்களோடு இப்புகொள்ளுகையாலே புழுதியாடித் திரியாதபடியாக. * மஞ்சன
மாட்டி பண்கடோறும் திரியக்காண்பதிலும் இப்படி புழுதியாடித் திரியக்காண்கையாலே
காணும் இவன்தானாகத்திருப்பது. கன்மணியித்யாதி. “ கன்று மேய்த்து விளையாடல்
லான வரைக் கானில் ” என்கிறபடியே மலேமேல் காடுகளிலே கன்றுகளை மேய்க்கையாலே
ஜாத்புசிதமாக இவன் கன்றுகளை யழைக்கிற த்வரியாலும், அவைதான் கூப்பிடுகிற த்வரியா
லும். அங்குண்டான மலையானது மணித்வரிபோலே நின்று ப்ரதித்வரி எழும்படியான காட்
டு வழியிலே கன்றின்பின்னே. என் மணிவண்ணனைப் போக்கினேன். ஏதேனுமொன்றைக்
கண்டவாறே வெருண்டோடுகிற கன்றுகளின்பின்னே, எனக்கதுபாவ்யமான நீலாத்நம்போ
ன்ற வடிவையுடையவனைப் போகவிட்டேன். எல்லேபாவமே.

மூ.—வண்ணக்கருங்குழன் மாதர்வந்தலர்தாற்றிடப்
பண்ணிப்பலசெய்திப்பாடி யெங்குந்திரியாமே
கண்ணுக்கினியானைக் கானதரிடைக்கன்றின்பின்
எண்ணற்கரியானைப் போக்கினே னெல்லேபாவமே. ச.

பதவுரை.

வண்ணம் — அழகியதாய்

கரு — கறுத்திருந்துள்ள

குழல் — கூந்தலையுடையரான

மாதர் — ஸ்த்ரீகளானவர்கள்

வந்து — அரைகுலையத்தலைகுலையவோடிவந்து

அலர்தாற்றிடப்பண்ணி — பழிதூற்றும்படி

யாக்கப்பண்ணி

பல செய்து — அளவற்ற தீம்புகளைச் செய்து

இ பாடி எங்கும் — இச்சேரியெங்கும்

திரியாமே — திரியாதபடி

கண்ணுக்கு — கண்களுக்கு

இனியானை — போக்யனாய்

எண்ணற்கு — ‘இப்படியாயினான்’ என்று
நினைக்கைக்கு

அரியானை — அரியானை

கானதரித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. வண்ணமித்யாதி. வண்ணம் — அழகு. அழகியதாய்க் கறு
த்திருந்துள்ள குழலையுடையரான ஸ்த்ரீகளானவர்கள் தலைகுலையவோடிவந்து பழிதூற்றும்
படியாகப்பண்ணி. பலசெய்திப்பாடியெங்கும் திரியாமே. ‘பல’ என்னும்தொழிய இத்தனை

யென்று பரிகணிக்க வொண்ணாதபடியான தீம்புகளைச் செய்து இவ்வூரெங்கும் திரியாதபடியாக. அலர்தூற்றுகையும் இவனிப்படி செய்கையுந்தானே ரஸமாயிருக்கும்போலே காணுமிவளுக்கு. கண்ணுக்கினியான. தீம்பாலே நெஞ்சுகள் புண்பட்டாலும் அவற்றைக் கண்வாங்கவொண்ணாதபடி தர்ஷடிப்பியன யிருக்குமவனை. எண்ணற்கரியான. ஸ்வயத்தந்தாலே பெறப்பார்ப்பார்க்கு நினைக்கைக்கும் அரியனவனை. கானதரிடைக்கன்றின்பின் - போக்கினைன். இப்படி துரல்பனவனைக் காட்டுவழியிலே கன்றுகளின்பின்னே போகவிட்டேன். எல்லேபாவமே. ச.

மு.—அவ்வவ்விடம்புக்கவ்வாயர் பெண்டிர்க்கணுக்கனாய்க்
கோவ்வைக்கனிவாய் கோடுத்துக் கூழமைசெய்யாமே
எவ்வஞ்சிலையுடைவேடர் கானிடைக்கன்றின்பின்
தேய்வத்தலைவனைப் போக்கினே எல்லேபாவமே. ௫.

பதவுரை.

தெய்வம்— தேவர்களுக்கு
தலைவனை— நிர்வாஹகனவனை
அ அ இடம்— மச்சு, மானிகை முதலான
அவ்வவ இடங்களிலே
புக்கு— ஏகாந்தமாகச் சென்றுபுக்கு
அ ஆயர் பெண்டிர்க்கு — அவ்விடைப்
பெண்களுக்கு
அணுக்கனாய்— அந்தரங்கனாய்
கோவ்வை கனி— கோவைக்கனியோடொத்த
வாய்— திருவதாத்தை

கொடுத்து — அவர்களுக்கு ஜீவநமாகக்
கொடுத்து
கூழமை செய்யாமே— கூழமைத்தன மடி
த்துத் திரியாதபடி.
எவ்வும்— பயங்கரமாக
சிலை } வில்லைக் கையிலேயுடைய
உடை }
வேடர்— வேடர் திரிகிற
கானிடை— காட்டிலே
கன்றின் பின் போக்கினேன்; எல்லே
பாவமே.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. அவ்வவ்விடம்புக்கு. * மச்சொடு மானிகை நிலவறை முதலான அவ்வவ ஸ்தலங்களிலே பிறர்க்குத் தெரியாதபடி சென்றுபுக்கு. அவ்வாய்பெண்டிர்க்கணுக்கனாய். அவ்வவ ஸ்தலங்களிலிருந்த இடைப்பெண்களுக்கு அந்தரங்கனாய். அதாவது அவர்கள் (க)புத்தபநீரமாகத்தன்னைச் சமைத்துவைக்கை. கோவ்வைக்கனிவாய் கோடுத்து. கோவைப் பழம்போலே யிருக்கிற திருவதாத்தை அவர்களுக்கு ஜீவநமாகக்கொடுத்து. கூழமை செய்யாமே. கூழமைத்தனமடித்துத் திரியாமே. கூழமையாவது- “ உன்னையல்லதறியேன், உன்னாலல்லது தறியேன் ” என்று † அவரவர்க்கே யற்றனாய்ப் பரிமாறுகை. எவ்வும் சிலையுடை வேடர்கானிடை. எவ்வும்சிலை யென்றது - “ எவ்வும் வெவ்வேல் ” என்னுமா போலே, கண்டவர்களுக்கு பயங்கரமாய்க்கொண்டு துக்கத்தைப் பண்ணுகின்றன சிலையென்னுதல். அன்றிக்கே, “ஏவும்” என்கிறவித்தை, “எவ்வும்” என்று குறைத்துக்கிடக்கிறதாய், “ ஏ ” என்று - அம்புக்குப்பேராய், அம்போடே சேர்ந்த சிலையென்னவுமாம். முற்பட்ட யோஜனைக்கு, எவ்வுமென்றது-† எவ்வத்தைப் பண்ணுகிறகு மென்றபடி; பிற்பட்ட

யோஜனைக்கு எவ்வும் என்கிறவிடத்தில் வகரவொற்று, கீழிலடிகளுக்குச் சேரவேண்டுகையாலே வந்துகிடக்கிற வித்தனை. இப்படி யிருந்துள்ள சிலையைபுடையரான வேடர் வர்த்தி க்கிற காட்டிடத்திலே. கன்றின்பின் தேய்வத் தலைவனைப் போக்கினேன். ஸ்வை கதிகளான கன்றுகளின்பின்னே தேவர்களுக்குத் தலையானவனைப் போகவிட்டேன். எல்லேபாவமே. ௫.

மூ.—மிடறுமெழுமெழுத்தோட வெண்ணெய் விழுங்கிப்போய்ப்
படிபலசெய்திப்பாடி யெங்குந்திரியாமே
கடிபலதிரி கானதரிடைக் கன்றின்பின்
இடறவென்பிள்ளையைப் போக்கினே னெல்லேபாவமே. சூ.

பதவுரை.

வெண்ணெய்— வெண்ணெயை
மிடறு— கழுத்திலே
மெழுமெழுத்து ஓட— (உறுத்தாமல்)
மெழுமெழுத்து உள்ளே யோடும்படி
விழுங்கி— அழுது செய்து
போய்— புறம்பு போய்
பல— அளவற்ற
படிபல—தீம்புகளை
செய்து— செய்து
இ பாடி எங்கும்— இச்சேரியெங்கும்

திரியாமே— திரியாதபடி
பல கடிபல— பல காட்டாலைகள்
திரி— திரிய நின்றுள்ள
கான் அதரிடை— காட்டுவழியிலே
கன்றின் பின்— கன்றுகளின் பின்னே
இடற— தட்டித் திரியும்படி
என் பிள்ளையை — ஸுகுமாரனை என்
கண்ணை

போக்கினேன் எல்லே பாவமே.

வ்யா. ஆறாம்பாட்டு. மிடறு மெழுமெழுத்தோட வெண்ணெய் விழுங்கிப்போய். இத் தால் - வெண்ணெய் விழுங்கும்போதை அநாயாஸம் சொல்லுகிறது. அதாவது - ஒதா பூபாதிகள் அழுதுசெய்யும்போது குறிக்கொண்டு திருப்பவளத்திலே இட்டிருந்து மென்று மெள்ள மிடற்றுக்குக்கீழே விழிச்சேவேணுமிதே; அங்ஙனன்றிக்கே, “தாழியில் வெண் ணெய் தடங்கையா விழுங்கிய” என்றும், “தடாநிறைந்த வெள்ளிமலையிருந்தாலொத்த வெண்ணெயை வாரிவிழுங்கிட்டு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே வெண்ணெயினுடைய ஸம்ப் த்தியைக்கண்டு பரியப்பட்டு அபிவிசேசாதிசயத்தாலே திருக்கைபைவிரித்து நிறையவள்ளி “கைகலந்துண்டான்” என்கிறபடியே இடக்கையாலும் வலக்கையாலும் வாரியழுது செய் யும்போது ஒருபருக்கை யில்லாமையாலே மிடற்றிலுறுத்தாமல் மெழுமெழுத்து உள்ளே யோடும்படியாயிதே யிருப்பது. ஆகையால் இது இவன் ஸௌகுமார்யத்துக்குச் சேர்ந்தி ருக்குமிதே. இப்படி வெண்ணெயை யழுதுசெய்து, கவ்யாந்தரங்களிற் காட்டிலும் இவன் விரும்பியிருப்பது வெண்ணெயேயிதே. * ஈட்டிய வெண்ணெய் தொடுவுண்கைக்காகவிறே வந்தவதரித்தனும். விழுங்கிப்போயென்றது - விழுங்கியிட்டென்னுதல்; ஸ்வகர்ஹத்திலே இப்படி வெண்ணெயை விழுங்கிப் புறம்போயென்னுதல்.

படிபலசெய்து. படிபல - தீம்பு. பலவென்கையாலே - அதுக்கு எண்ணில்லாமை சொல்லுகிறது. “பந்துபறித்துத் துகில்பற்றிக்கிறிப் படிபறன் படிபுசெய்ய” என்கிற படியே விரையாடுகிற பெண்கள்கையில் லீலோபகரணங்களைப் பறிப்பது, அவர்கள் புடை

நவைகளைப் பற்றிக் கீழிப்பது, சிற்றில்களை யழிப்பது, “தொட்டுதைத்து நலியேல்” “எம் மைப்பற்றி மெப்பிண்க் கிட்டக்கால்” என்கிறபடியே அவர்களோடே இட்டிகொண்டு மெப்பிண்க் கிடுவதாய்ச் செல்லும் வ்யாபாரங்களுக்கு ஓவதாயில்லையிறே. இவன் செய்யு ட்வை அவாச்யமுமாய் அஸங்க்யையமுமா யிருக்கையாலேயிறே “படிது” என்றும் “பல” என்றும் இவன் அடக்கிச் சொல்லிவிட்டது. இப்படி செய்து. இப்படியெங்கும் திரி யாமே. ஓரகமிரண்டகத்தள வன்றிக்கே, ஒருதெரு இரண்டிதெருவளவு மன்றிக்கே, பஞ்ச லக்ஷம் குடியாய் ஒருகோல் ஒருமனையான் இத்திருவாய்ப்பாடியெங்கும் இப்படி திரியாதபடி யாக. “அஞ்சவுரப்பள்ளிசோதைபாணுட விட்டிட்டிருக்கும்” என்கிறபடியே இவன் இப்படி செய்பாநின்றால் பயப்பட நிபமியாதே “நம்முடைய பிள்ளையும் ஸமர்த்தனாப் இப்படி செய் யப்பெற்றோம்” என்று இது தன்னைக்கண்டு உகந்திருக்குமவளிறே. ஆகையாலிறே இப் படி திரியாதபடி போகவிட்டேனென்று க்லைசிக்கிறது.

கடிநுபலதீரி. களிநுகன் பலவும்திரிகிற. “கெளறு” என்கிற மத்ஸ்யத்தை, “கெ டி-று” என்னுமாபோலே, களிநு என்கிற வித்தை, “கடி-று” என்கிறது. கருடனை “கரு ளன்” என்று டகரத்துக்கு ளகரமாகச் சொல்லுகிறாப்போலே, களிற்றை “கடி-று” என்று ளகரத்துக்கு டகரமாகச் சொல்லுகிறது. ஆனைகள் பலவும் திரிகிற வென்கையாலே, “காட் டானைகள் ஆனைக்கண்டால் ஓடித்தொடர்ந்து விழவிட்டுக் கொல்லும்” என்று அஞ்சிச் சொல் லுகிறான். கானதரிடை. காட்டுவழியிடத்திலே, அதாவது- சிற்றடிப்பாடாகையாலே இட வாய் வலவாய்ப்போக இடமற்றிருக்குமிறே. கன்றின்பின். அதிலும் தன்னிஷ்டத்திலே போய் வருகையன்றிக்கே, புல்லுக்கண்டவிடத்திலே துழைந்து போகாநிற்கும் கன்றுகளின் பிள்ளை திரியவேணுமே. இடறவென்பிள்ளையைப் போக்கினேன். இப்படி தட்டித்திரியும் படியாக ஸுகுமாரனான் வென்பிள்ளையைப் போகவிட்டேன். எல்லேபாவமே. கூ.

மூ.—வள்ளிநுடங்கிடைமாதர் வந்தலர்துற்றிடத்

துள்ளிவிளையாடித் தோழரோடு திரியாமே

கள்ளியுணங்குவெங் கானதரிடைக்கன்றின்பின்

புள்ளின்றலைவனைப் போக்கினேனெல்லே பாவமே. எ.

பதவுரை.

வள்ளி— இளங்கொடி போன்று

நுடங்கு— துவளா நின்னுள்ள

இடை— இடையையுடைய

மாதர்— பெண்களானவர்கள்

வந்து— ஓடிவந்து

அலர் துற்றிட— பழிதூற்றும் படியாக்

துள்ளி— (நிலத்தில் மிதித்து நடவாதே)

துள்ளிக்கொண்டு

விளையாடி— விளையாடி

தோழரோடு— தோழன்மார்களோடு

திரியாமே— திரியாதபடியாக

கள்ளி— (மழையில்லாக் காலத்திலும் பசு மைமாறாத)

கள்ளியானது உணங்கும்— பால்வற்றி உலரும் படியாய்

வெம்— வெப்பத்தையுடைய

கான் அதரிடை— காட்டுவழியிலே

புள்ளின் தலைவனை— பெரிய திருவடிக்கு

நாதனானவனை

போக்கினேன்;—எல்லே பாவமே.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. வள்ளியித்யாதி. வள்ளி-கொடி. கொடிபோலே துடங்கு கிற இடையையுடையரான பெண்கள் வந்து தங்கள் திறத்தில் இவன் செய்த படி யுகளைச் சொ ல்விப் பழிதூற்ற. உளைய விளையாடினால் பழிதூற்றா திராக்களிற்றே. துள்ளிவிளையாடித் தோ ழுரோடு திரியாமே. இப்படி இவர்கள்வந்து பழிதூற்றாநின்றால் ஒருசற்றும் பயமின் றிக்கே இதுதன்னையே தனக்கேற்றமாகக்கொண்டு கர்வித்து, குழக்கன் றுகள் செருக்காலே துள்ளு மாபோலே நிலத்தில் மிதித்து நடவாதே துள்ளிக்கொண்டு விடுநாதித்து * தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளான தோழன்மாரோடே திரியாதபடியாக. கள்ளியுணங்குவெங்கானதரிடைக் கன் றின்பின். அநாவர்ஷடியாலும் பசுமைமாறாத கள்ளியானது நிலவெம்மையாலே பால்வற்றிப் பசுமையழிந்து உலரும்படி அதிபுஷ்ணமான காட்டுவழியிலே கன்றுகளின்பின்னே. புள்ளின் தலைவனைப்போக்கினேன். பெரியதிருவடிக்கு நாயகனாப் அவன்மேற்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கு மதொழிய ஒருகாலமும் கால்நடைதந்து திரியாதவனைப் போக்கினேன், எல்லேபாவமே. எ.

மு.—பன்னிருதிங்கள் வயிற்றிற்கொண்ட வப்பாங்கினால்
என்னிளங்கொங்கை யமுதமுட்டி யேதேத்தியான்
பொன்னடிநோவப்புலரியே கானிற்கன்றின்பின்
என்னிளஞ்சிங்கத்தைப் போக்கினேனெல்லே பாவமே. அ.

பதவுரை.

பத்து இரண்டு திங்கள் — பன்னிரண்டு	ஊட்டி எடுத்து— ஊட்டி வளர்த்து
மாஸம்	என்— எனக்கு
வயிற்றில் கொண்ட— (பிள்ளைக்கு நலுக் கம் வாராமல்) வயிற்றிலே வைத்து	இள சிங்கத்தை— இளஞ்சிங்கம் போன்ற வனை
நோக்கின்	பொன்— ஸஞ்சுமா ஸந்தரமா ன்
அப்பாங்கினால்— மிகப்பாங்காக நடத்திப்	அடி— திருவடிகள்
போந்த ஸ்நேஹத்தாலே	நோவ— ரோம்படியாக
யான்— தாயான் நான்	புலரி— விடியிற் காலத்திலே
என்— என்னுடைய	கானில்— காட்டிலே
இள— குழைந்திருக்கிற	கன்றின் பின்— கன்றுகளின் பின்னே
கொங்கை அமுதம்— முலையின் பாலை	போக்கினேன் = ; எல்லே பாவமே.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. பன்னிருதிங்கள். (க) “ததஸ்வாஹஸாஸஸ்” என் கிறபடியே சகர்வர்த்திதிரும்புணைப்போலே இவனும் பன்னிரண்டுமாஸம் கர்ப்பவாஸம்பண் ணியிறே பிறந்தது. கர்ப்பிணிகளான் ஸ்திரீகள் தங்களுடைய ஆதரத்தால், ஸ்திதி கமந சய நாதிகளால் கர்ப்பத்திலிருக்கிற பிள்ளைகளுக்கு நலுக்கம்வாராதபடி பேணிக்கொண்டிறே திரிவது; அப்படியே இவளும் பன்னிரண்டுமாஸமும் ஒருநலுக்கம் வாராதபடி பேணி தன் வயிற்றிலேவைத்துக்கொண்டிருந்த ஸ்நேஹவிசேஷத்தைச் சொல்லுகிறாள்—பன்னிரு திங்கள் வயிற்றிற்கொண்ட வப்பாங்கினால் என்று. என்னிளங்கொங்கை யமுதமுட்டி யேதேத்தியான். வயிற்றிலிருந்தகாலம் நலுங்காமல் நொக்கினவள், பிறந்துவளருகிறகாலத்தில் நலுங்கவிடா னிறே; ஆகையாலே இவனுடைய பருவத்துக்கிடான தாரகமிட்டு தானெடுத்து வளர்த்துக்

§ “...உக்குறள்...யவ்வரினிய்யாம்” என்ற நன்னூற் சூத்திர முணர்க.

(க) “ததச்சத்வாதசேமாலே”

கொண்டு போந்தபடி சொல்லுகிறான். இப்படி ஸ்ரேஷ்டியான வென்னுடைய இளமுலையில் பாலைபூட்டி யானெடுத்தது. பிள்ளை முழுசி முலை நெருங்கலத்தில் “வரக்கு” என்று இருக்கையன்றிக்கே, குழைந்திருக்கும்படியைப்பற்ற “இளமுலை” என்கிறது. கொங்கையமுதமென்கையாலே- முலைப்பாலென்கிறது. ஊட்டியெடுத்தியானென்றது- கிலத்தில் விடாமல் ஒக்கலையிலெடுத்துக்கொண்டிருந்து வளர்த்துவைத்தேவனென்கை. பொன்னடிநோவப்புலரியேகாணிற் கன்றின்பின். *தன்போதுகொண்ட தவிசு “நெரிஞ்சி” என்னும்படி அத்யந்தம் ம்ருதுவாய் ஸ்பர்ஹணீயமான திருவடிகள் கடிநஸ்தலத்திலே நடக்கையாலே உளைந்து நோம்படியாக, சிறுகாலே காட்டிலே மேய்ச்சல் கண்டவிடத்திலேயோடும் கன்றுகளின் பின்னே. என்னிளஞ்சிங்கத்தைப் போக்கினேன். என்னுடைய பிள்ளையாய் நான் சீராட்டி-வளர்க்கையாலே ஸிஹமக்கன்றுமேலே செருக்கித்திரிசுவனைப் போகவிட்டேன். எல்லேபாவமே. அ.

மு.—குடையுஞ்செருப்புங் கொடாதே தாமோதரனைநான்
உடையுங்கடியனவூன்று வெம்பரற்களுடைக்
கடியவெங்கானிடைக் காலடிநோவக கன்றின்பின்
கொடியேனென்பிள்ளையைப் போக்கினேனெல்லே பாவமே. க.

பதவுரை.

குடையும்— (வெயிலுக்கு ரக்ஷகமான) குடையையும்
செருப்பும்— (நிலவெம்மை முதலிய வற்றுக்கு ரக்ஷகமான) செருப்பையும்
கொடாதே— கொடாமல்
தாமோதரனை— வயிற்றில் கயிறுத்துத்தும்புப் பையுடையனான கண்ணனை
நான்— தாயான நான்
உடையும்— (ஸூரியன் வெப்பத்தாலே) பிளந்து கிடப்பவனவாய்

கடியன— கூரியனவாய்க் கொண்டு
உன்று— காலிலே உறுத்துவனவாய்
வெம்— கால் வைக்க முடியாதவையான
பரற்கள் உடை— பருக்காங்கற்களை யுடைத்தாய்
கடிய வெம்— அதுபுஷ்ணமான
கானிடை— காட்டிலே
கால் அடி நோவ— உள்ளடி நோம்படியாக
கன்றின் பின்— கன்றுகளின் பின்னே
கொடியேன்— கடிநஸ்தியான நான்
என் இதயாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. குடையும் செருப்பும் கொடாதே. வெயிலுக்கு ரக்ஷகமான குடையையும், அடிச்சூட்டுக்கும் முள்ளு முதலானவற்றுக்கும் ரக்ஷகமான செருப்பையும் கொடுத்து விடாதே. தாமோதரனை நான். எனக்கு பவ்யனாய் நான் கட்டினகட்டு அவிழ்க்க மாட்டாமலிருந்த பிள்ளையானவனை நான். உடையுங் கடியனவூன்று வெம்பரற்களுடை. உஷ்ணத்தாலேதான் உடைந்துகிடப்பதாய், கூரியதாய்க்கொண்டு காலிலேவூன்றுவனவாய், கால் வைக்கப் பெறாதபடி அதுபுஷ்ணமான பருக்கைகளையுடைய. கடியவெங்கானிடை. மேல் ஒதுங்க நிழலில்லாதபடி கொடியதாய் வெவ்விதான காட்டிலே. காலடிநோவ. கால்களின் உள்ளடி நோம்படியாக. கன்றின்பின் கொடியே எனென்பிள்ளையைப் போக்கினேன். பச்சை கண்ட விடமெல்லாம் பரந்துதிரியும் கன்றுகளின் பின்னே இவற்றை யெல்லாம் ஒக்கவொக்க நிரூபியாத கொடுமையை யுடையேனான நான் ஸூருமாரான வென்னுடைய பிள்ளையைப் போகவிட்டேன். எல்லேபாவமே. க.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—என்றுமெனக்கினியானே யென்மணிவண்ணனைக்
கன்றின்பின்போக்கினே நென்றசோதைகழறிய
பொன்றிகழ்மாடப் புதுவையர்கோன் பட்டன்சொல்
இன்றமிழ்மலைகள் வல்லவர்க்கிடரில்லையே. ய.

பதவுரை.

என்று— “எப்போதும்
எனக்கு— தாயான எனக்கு
இனியானே— பிரியனாய்
என்— எனக்கு அற்புதவிக்கலாப்படிப்பான
மணி வண்ணனை— நீலரத்தம்போன்ற வடி
வையுடையனாவனை
கன்றின் பின்— கன்றுகளின் பின்னே
போக்கினேன்— கரட்டில் போகவிட்டேன்”
என்று— என்று
அசோதை— யசோதைப் பிராட்டி
கழறிய— மனம் வருந்திச் சொன்ன சொ
ல்லை
பொன்— பொன்னாலே செய்யப்பட்டதாய்

திகழ— ஒளிரிடர் நின்றுள்ள
மட்டம்— மாடங்களை யுடைய
புதுவையர்— திருப்புதுவையில் வந்ததிக்கு
மவர்களுக்கு
கோன்— நிர்வாஹகாரன்
பட்டன்— பெரியாழ்வார்
சொல்— அருளிச் செய்ததாய்
இன்— போக்யமயிருந்துள்ள
தமிழ் மலை— தமிழ்த் தொடைகளான
இவற்றை
வல்லவர்க்கு— ஓதவல்லவர்களுக்கு
இடர்— துக்க மென்பது
இல்லை— இல்லாமற் போம்.

வ்யா. என்று மெனக்கினியானே. இப்போது செய்கையன்றிக்கே; எல்லாக்காலத்
திலும் எனக்கு ரஸாவஹனாவனை. என்மணிவண்ணனை. எனக்கு அற்புதவியமான நீல
ரத்தம்போன்ற வடிவையுடையவனை. கன்றின்பின்போக்கினேனென்றசோதைகழறிய. “வினைவ
தறியாதே கன்றுகளின்பின் போகவிட்டேன்” என்று யசோதைப்பிராட்டி. கலைசப்பட்டு
ச்சொன்னதை. பொன்றிகழ்மாடப் புதுவையர்கோன் பட்டன்சொல். பொன்னாலே செய்யப்
பட்டு விளங்குநின்றுள்ள மாடங்களை யுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரி லுள்ளார்க்கு நிர்வாஹக
ரான பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த. இன்றமிழ்த்பாதி. சப்தார்த்தங்களினுடைய ரஸத்
தையுடைத்தான தமிழ்த்தொடைகளான விப்பத்தை ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்களுக்கு பக
வதவிச்சிலைத் துக்கமில்லை.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு:—அஞ்சநப் பற்று நன்மணி வண்ணம் அவ்வ மிடறு
வள்ளி பன்னிரு குடை யென்றும் சீலை.

ஆ. திருமொழி உக க்கு; பாட்டு உகக.

மூன்றும்பத்து, மூன்றாந் திருமொழி, சீலைக்குதம்பை-ப்ரவேசம்.

அ. ஜாதுபுசித தர்மமாகையாலே பவனைக் கன்றுகள் மேய்க்கப் போகவிட்ட யசோ
தைப்பிராட்டி, அவன் போனவநந்தாம் தத்விச்சேஷா ஸஹையாக்கொண்டு, அவன் ஊரில்
நின்றபோது செய்யும் லீலாசேஷ்டி.தங்களை யெல்லாம் சொல்லி, இப்படிசெய்து திரியாமல்
இவனை ஐதுக்காகப் போகவிட்டேன் என்றும், அவனுடைய மருந்தவத்தையும் போகிறவிட
த்தின் கொடுமைகளையு மதுஸந்தித்து, இப்படி ஸுகுமாரானவிவர்களை இந்தக்கொடியகாட்
டிலே கன்றுகளின்பின்னே போகவிட்டேன் என்றும் க்லேசித்துச் சொன்ன ப்ரகாரங்களை,
தாமும் அப்படியே அவனைக்குறித்துப்பேசி யதுபவித்தாராய் நின்றார்க்கீழ்; கன்றுகளைமே
ய்த்து மீண்டு வருகிறபோது அவன் எதிரே சென்று அவனுடைய திருமேனியையும் அவன்
காரத்தையும் கண்டு ப்ரீதையாய், தானதுபவித்துப் பலர்க்கு மழைத்துக்காட்டி, லேசாகத்
திலே என்னைப்போல் பின்னைபெற்று ரீலையென்பது; நான் வாழ்வையுபகந்து, உன்னைக் கன்
றுமேய்க்கப் போகவிட்டேன், என்னைப்போலே கடிநசித்தையா விருப்பானொருஸ்தீரீ யில்
லையென்பது; உன்னுடைய திருமேனியெல்லாம் கற்றுத்துளிபா யிருக்கிறதுகாண், நீராடத்
தக்கவை சேமித்துவைத்தேன், நீராடி யமுதுசெய்யென்பது; குடையும் ஓசுருப்பும் கொடா
மையாலே திருவுடிகளும் வெதுப்பித்திருக்கண்களும் சிவந்து திருமேனியுமலசு தலை படைந்
தாய்காண் என்பதாய்; பின்னையும் பலவற்றையும் அவனைக்குறித்துச் சொல்லிக்கொண்டு
சென்று, “கண்ணா நீ நானைத்தொட்டுக் கன்றின்பின் போகேல் கோலஞ்செய் திங்கேயிரு.”
என்னுமதளவாக ஷவன் செய்யுமவையும் தவிருமவையும் கற்பித்த ப்ரகாரங்களை மெல்லாம்
ததவஸ்தாபந்நராய்க்கொண்டு, தம்முடைய ப்ரேமாகியததாலே தாமுமவனைக்குறித்து அய்
படியேபேசி, அந்த ரஸத்தை யதுபவிக்கிறார் - இத்திருமொழியில். *

மூ.—சீலைக்குதம்பையொருகா தொருகாது செந்நிறமேற்றேன்றிப்புக்

கோலப்பிணைக்கச்சங் கூறையுடையங் குளிர்முத்தின் கோடாலமும்

காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தைவந்து காணீர்.

ஞாலத்துப்புத்திரனைப் பெற்றார் நங்கைமீர் நானே மற்றருமில்லை. க.

பதவுரை.

ஒரு காது— ஒரு காதிலே
சீலை குதம்பை— சீலைத் தக்கையையும்
ஒரு காது— மற்றொரு காதிலே
செந்நிறம் மேல்தோன்றிப்பு— செங்காந்தள்
பூவையும்
கூறையுடையும்— திருமேனிக்குத் தகுதி
யாகச் சாத்தின பரியட்டத்தையும்
கோலம்— அழகியதாய்
பிணை— பெரிதாயிருந்துள்ள
கச்சம் — (பரியட்டம் நமுவாமைக்குச்
சாத்தின) கச்சையும்

குளிர்— குளிர்ந்திரா நின்ற
முத்தின்— முத்தாலே தொடுக்கப்பட்டதாய்
கோடு— பிறைபோலே வளைந்திருக்கிற
ஆலமும் — ஹாரத்தைபு முடையனாய்க்
கொண்டு
காலி பின்னே— கன்றுகளின் பின்னே
வருகின்ற— வாராநின்றவனாய்
கடல்— கடல் போன்ற
வண்ணன் — திருநிறத்தை யுடையனான
வனுடைய

வேடத்தை— வேஷத்தை
வந்து காணீர்— வந்து பாருங்கள்;
நங்கை மீர்— ஒன்றிலும் குறைவில்லாத
பெண்டிர்காள்!
ஞாலத்து— பூமண்டலத்திலே

புத்திரனை— பிள்ளையை
பெற்றார்— பெற்றவர்களுள்
நானே — (“ நல்லபிள்ளை பெற்றவள் ”
என்று சொல்லத்தக்கவள்) நானே;
மற்று ஆறும் இல்லை— வேறொருவருமில்லை.

வ்யா. முதற்பாட்டு. கீலையித்யாதி. ஒருகாதிலே சீலைக்குதம்பை, ஒருகாதிலே சிவந்தநிறத்தைபுடைய மேல்தோன்றிப்பூ. இரண்கோதிலும் சீலைக்குதம்பையிட்டு விட, அதிலே ஒருகாதிலத்தைக் கழற்றிப்பொகட்டுச் செங்கார்தள்பூவை யிட்டுக்கொண்மெவந்தா னாய்த்து. கோலப்பணைக் கச்சங்கூறையுடையும். திருமேனிக்ஞாத் தகுதியாகச்சாத்தின பரிவட்டமும், அதுநழுவாதபடி அதின்மேலேசாத்தின தர்சநீயமாய்ப் பெரிதான கச்சம். குளிர்முத்தின் கோடாலமும். குளிர்ந்தமுத்தாலே சமைக்கப்பட்டுப் பிறைபோலே வளைந்தி ருக்கிற ஹாரமும். “ ஆரம் ” என்கிறவிது “ ருயொருவெஃடி ” என்கிற ந்யாயத்தாலே “ ஆலம் ” என்று கிடக்கிறது. அன்றிக்கே, “ ஆரம் ” என்று பாடந்தானாகவுமாம். காலிப் பின்னேவருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்துகாணீர். “ காலி ” என்கிறவிது ஜாதிப் பேராகையாலே, இவ்விடத்தில் கன்றுகளைச் சொல்லுகிறது. கன்றுகளை வயிறுநிறையமேய் த்து அவற்றை முன்நடக்கவிட்டு தான்பின்னேவாரா நிற்க, கடல்போன்ற நிறத்தையுடையவ னுடைய அலங்காரத்தை வந்துகாணிகோள். “ சீலைக்குதம்பை ” இத்யாதியாற் சொன்ன மொப்பணையையிறே “ இங்கு வேஷம் ” என்கிறது. காணீரென்கிறது — கண்படைத்த ப்ர யோஜனம் பெறுபடிவந்து காணுங்கொளென்கை. ஞாலத்தித்யாதி. பிள்ளைவாசியறியும் குணபூர்த்தியு... வர்களே! லோகத்தில் புத்திரனைப்பெற்றவர்களில் “ நல்லபிள்ளைபெற்ற வள் ” என்று சொல்லத்தக்கேன் நானே, மற்றொருவருமில்லை. “ என்னநோன்பு நோற் றுள் கொலோ இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள் ” என்று கொண்டாடப்பட்டார் என்னை யொழிய மற்றொருவருண்டோவென்கை. க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. “ காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்து காணீர் ” என்று கன்றுமேய்த்து வருகிறபோதை அவனுடைய வடிவையும் அலங்கா ரத்தையும் தானதுபவித்துப் பிறர்க்குக் காட்டினாலையிறே கீழ்கின்றது; இது, அவனை எதி ரே சென்று அணைத்துக்கொண்டு; தன்னுடைய ஸ்நேஹத்தாலே அவன் முதத்தைப்பார்த் துச் சொல்லுகிற பாசரமாயிருக்கிறது. *

மூ.—கன்னின்மாமதிள்சூழ்தரு பூம்பொழிற்காவிரித் தேன்னரங்கம்
மன்னியசீர் மதுகுதனா கேசவா பாவியேன்வாழ்வுகந்து
உன்னை யிளங்கன்றுமேய்க்கச் சிறுகாலையூட்டி யொருப்படுத்தேன்
என்னின்மனம்வலியா ளொருபெண்ணில்லை என்குட்டமேமுத்தந்தா உ.

பதவுரை.

கன்னி— அழிக்க வொண்ணாததாய்
நல்— மனோஹரமாய்
மா— பெரிதாயிருந்துள்ள

மதிள்— மதிள்களாலே
சூழ்தரு— சூழப்பட்டு
பூ— நித்யவஸந்தமான

பொழில்— சோலைகளை யு முடைத்தாய்,
 காவிரி— காவேரீ நதியோடு கூடி
 தென்— தென் திசைக்கு ப்ரதானமான்
 ஆரங்கம்— திருவரங்கத்திலே
 பன்னிய— பொருந்தி வர்த்திக்கிற
 சீர்— கல்பாண குணயுக்தனாய்
 மது சூதன— மதுவை நிரஸித்தவனாய்
 கேசவா— அழகிய மயிர்முடியை யுடைய
 வனுவனே!
 பாவியேன்— பாவியான நான்
 வாழ்வு— நம்குடிக்கேற்ற கன்றுமேய்க்கை
 முதலியவாழ்வை
 உகந்து— விருந்தி
 உன்னை— இவ்வலைச்சலுக்காளல்லாதஉன்னை

சிறு காலே— விடிவோறே
 ஊட்டி— உண் பித்து
 இள கன்று— இளங் கன்றுகளை
 மேய்க்க— மேய்க்கைக்காக
 ஒருப்படுத்தேன் — அவற்றின் பின்னே
 போகவிட்டேன்;
 என்னில்— (இங்கனே செய்து பொறுத்
 திருந்த) என்னிலுங்காட்டில்
 மனம் வலியாள்— நெஞ்சு முடையளான
 ஒரு பெண்— ஒரு பெண்
 இல்லை— இவ்வுலகத்திலில்லை;
 என் குட்டனே— என் பிள்ளாய்
 முத்தம் தா— முத்தம் கொடு
 என்று அனைத்து உகந்து சொல்லுகிறாள்.

வ்யா. கன்னியித்யதி. அழிவில்லாததாய் அகிலஐநமநோஹரமாய் அரணுகப்போ
 ருப்படியான பெருமையை யுடைத்தாயிருந்துள்ள திருமதிள்களாலே சூழப்பட்டு, நித்ய
 வஸந்தபான் திருச்சோலைகளை யுடைத்தாய், அவற்றை வளர்ப்பதான காவிரியாகிற மஹாநதி
 பொருங்குடித் தெற்குத்திக்குக்கு ப்ரதானமாயிருந்துள்ள திருவரங்கன் திருப்பதியிலே யாவ
 றும் வந்தடிவணங்கும்படி நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸௌசீல்யகுணயுக்தனாய், ஆசிரித்
 விரோதிகளை மதுவை நிரஸித்தாற்போலே நிரஸித்துப் போகடுமவனாய், அவர்களுக்கு மது
 பாவியமாய்ப்படி ப்ரசஸ்தமான திருக்குழலையுடையனாயிருக்கிறவனே. பாவியேன் வாழ்வுகந்து.
 உன்னுடைய வருமை பெருமையும் ஸௌகுமார்யமுமறியாத பாபியானான் ஜாதுகித தர்
 மாறுஷ்டாநமாகிற வாழ்வையுகந்து. உன்னை. இவ்வலைச்சலுக்கெல்லாம் ஆளல்லாதவுன்னை.
 இளங்கன்று மேய்க்க. அள்ளியுண்ணவறியாத உன்னைப்போலே, பறித்துக்கசக்கித் தீத்தவே
 ண்டெப்படியான இளங்கன்றுகளை மேய்க்கும்படியாக. சிறுகாலேயூட்டி யொருப்படுத்தேன்.
 அவைமேய்க்கப் போங்காலமான விடிவோறே “மீள வருமளவும் உனக்கு தாரகமாக வே
 னும்” என்று ஊட்டி அவற்றின்பின்னே போகவிட்டேன். என்னில் மனம்வலியா ளொரு
 பெண்ணில்லை. இப்படி உன்னைப்போகவிட்டுப் பொருத்திருந்த வென்னிற்காட்டில் நெஞ்
 சமுடையாளொரு பெண் லோகத்திலில்லை. வேறுசிலராகில் நெஞ்சுழிந்து விழுந்துவிடார்
 களோ வென்கை. என்குட்டனே முத்தம் தா. என்னுடைய சிறுப்பிள்ளையானவனே முத்தம்
 தா வென்று அனைத்து உகந்து சொல்லுகிறாள். முத்தம் - அதரம். உ.

மு.—காகேருடேபோய்க் கன்றுகள்மேய்த்து மறியோடிக்கார்க் கோடற்பூச்

சூடிவருகின்ற தாமோதரா கற்றுத்துளி காணுன்னுடம்பு
 பேடைமயிற்சாயற் பின்னேமணாளா நீராட்டமைத்து வைத்தேன்
 ஆடியமுதுசெய் யப்பனுமுண்டில னுன்னோடேனே யுண்பான். ந.

பதவுரை.

காகேருடு போய்— காகுகளினுள்ளே போய்
 கன்றுகள் மேய்த்து— கன்றுகளை மேய்த்து

மறி ஓடி— அவைகைகழியப் போகாதபடி
 மறிக்கைக்காக முன்னே ஓடி

* கார் கோடல் பூ- பெரிய கார்தள் பூக்களை
சூடி- திருமுடியில் சூட்டிக் கொண்டு
வருகின்ற- வருகிற
தாமோதரா- தாமோதர்த்னே!
உன்- உன்னுடைய
உடம்பு- திருமேனியடங்கலும்
கன்று- கன்றுகளால் கிளப்பப்பட்ட
தூளிகாண்- தூளிப்படிந்து கிடக்கிறது
மயில் பேடை- பெண்மயில் போன்ற
சாயல்- சாயலையுடைய
பின்னை- நற்பின்னைப் பிராட்டிக்கு

மண்ணா- வல்லபனாவனே!
நீராட்டு- நீராடுவதற்கு வேண்டுவன்
அமைத்து வைத்தேன்- ஸந்தத்தமாக்கி
வைத்தேன்;
ஆடி- நீராடி
அமுதுசெய்- அமுது செய்யவேணும்;
உன்னோடுனே- உன்னோடு கூட
உண்பான்- உண்ணவேணுமென்று
அப்பனும்- உன் தமப்பனாரும்
உண்டிலன்- இதுவரை உண்ணவில்லை,
தாமிதம் செய்பாமல் சடக்கெனவா
என்றபடி.

* கார்- கறுப்பும், பெருமைபும்.

வ்யா. முன்றும்பாட்டு. காரேருடுபோய். கன்றுகளுக்குப் புல்லும்தண்ணீர் முள்ளி
விடம் பார்க்கைக்காகவும், அவை மேய்க்கைக்காகவும், ஒன்றுபோலொன்றன்றிக்கே பலவகை
ப்பட்டிருந்துள்ள காரைகளுக்குள்ளேபோய். கன்றுகள்மேய்த்து மறியோடி. கன்றுகளை மேய்
த்து, அவை கைகழியப்போகாமல் மறிக்கைக்காக முன்னேயோடி. கார்க்கோடல்பூச்சூடி
வருகின்ற. அவை வயிறுநிறைய மேய்ந்து ஊரைநாக்கி மடங்கிவாரே பரிதனாய், பெரிய
கோடல் பூக்களைத் திருமுடியிலே சாத்திக்கொண்டு வாராநிற்கிற. தாமோதரா. முன்பு தன்
க்குரியாம்புளியிருந்த பந்தத்தை யுணர்த்துகிறான். மேலும் தான் நிபமித்தபடி செய்கை
க்காக. கற்றுத்தூளிகாணுன்னுடம்பு. கன்றுகளினுடைய திரளுக்கு நடுவே போகையாலே
அந்த தூளி யேறிக்கிடக்கிறதுகாண் உன்னுடைய திருமேனியெங்கும். பேடை மயிற்சாயல்
பின்னைமண்ணா. மயில் பேடைபோலும் சாயலையுடைய நற்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனான்
வனே. இத்தால் - ஜாத்யுகித தர்மாதுஷ்டானத்தால்வந்த தூளியாகையாலும், அதுதான்
ரத்தத்திலேயேறின வார்ப்புப்போலே யிருக்கையாலும் எனக்கினிதா யிருந்ததாகிலும், உன
க்கபிமதையான நற்பின்னை யோட்டைக்கலவிக்குறுப்பாகக் குளிக்கவேணுமிடத்தை
ஸூசிப்பிக்கிறான். நீராட்டம்மத்துவைத்தேன். நீராடுகைக்கு வேண்டுவன் சன்மத்துவை
த்தேன். அதாவது - * எண்ணெய் புளிப்பழம் கொண்டுவருகையும், * காய்ச்சின நீரோடு
நெல்லிக் கடாரத்தில் பூரித்துவைக்கையுமிறே. ஆடியமுதுசெய். இளைப்பாஸே சடக்கென
அமுதுசெய்யப்புகுராதே, நீராடிவிட்டு அமுது செய்யவேணும். அப்பனுமுண்டிலன் உன்
னோடுனே யுண்பான். “உன்னோடுனே யுண்ணவேணும்” என்று உங்கள் தமப்பனா
ரும் உண்டிலர். ஆனபின்பு, காலவிளம்பம்பண்ணுதே கடுக அமுது செய்யென்கை.....ந.

மு.—கடியார்பொழி லணிவேங்கடவா கரும்போரேறே நீயுக்கும்

குடையுஞ்செருப்புங் குழலுந்தருவிக்கக் கொள்ளாதே போனாய்மாலே

கடியவெங்கானிடைக் கன்றின்பின்போன சிறுக்குட்டச் செங்கமல

வடியும்வெதும்பி யுன்கண்கள்சிவந்தா யசைந்திட்டாய்நீ யெம்பிரான். ச,

பதவுரை.

கடி ஆர்- பரிமள ப்ரசரமான்
பொழில் - பொழில்களையுடைத்தாய்
அணி- அழகிய

வேங்கடவா- திருவேங்கடமலையில் உறை
யுமனனே;
கரு- கறுத்த நிறத்தை யுடைத்தாய்.

போம் — யுக்திதோழ்முகாரா

வீரம் — மிஷபம்போல் செருக்கிரிஞ்சு
மனனே!

மனம் — கன்றுகளிடத்தில் வயாபோன்றதை
யுடையவனே!

நீ உகஞ்சும் — நீ உகஞ்சுமனவயான

குடையார் — குடையாயும்

கொஞ்சும் — கொஞ்சியாயும்

குறையார் — வேயங்குறையாயும்

தருவிக்க — தருவிக்கச் செய்தோரும்

கொள்ளாதே — (அவற்றைக்) கொள்ளாமல்

பேயலும் — கன்றுமேய்க்கப் போனவனே!

கூடியவன் — மிகவும் வெவ்விதான

காட்டிலே — காட்டிலே

கன்றின் பின் — கன்றுகளின் பின்னே

போன — தொடர்ந்து போன

சிறு குட்டன் — சிறுப்பிள்ளையான வன்
னுடைய

செங்கமலம் — செந்தாமரைப்பூப் போன்ற

அடியும் — திருவடிகளும்

வெதும்பி — கொதித்து

உன் — உன்னுடைய

கண்கள் — கண்களும்

சிவந்து ஆய் — சிவந்த தூவி

அசைந்திட்டாய் — இளைத்தாய்;

நீ எம் பிரான் — நீ என் நாயனன்றே

என்று மனம் தளர்ந்து சொல்லுகிறான்.

வ்யா. காண்காம்பாட்டு. கடியித்யாதி. பரிமளபரசரமான பொழில்களை யுடைத்
தாய். அமுதபதாயிருந்துள்ள திருமலையில் கித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனே. கரும்போரேறே.
கடறுத்த சிறுத்தை யுடைத்தாய், செருக்காலே எதிரேபொருது ஸ்வைரத்திலே திரியும் மிஷ
பம்போலே, திருவாய்ப்பாடியை மூலையடியே நடத்தி, மேனாணிப்புத் தோற்றத் திரிகிற
வனே. “பட்டிமேய்த்தோர் காரேறு” என்னக்கடவனிறே. நீ யுகக்குமித்யாதி. நீ யுகக்கு
மனவயான வர்ஷரதபவாரணமான குடையும், கண்டகாதி பரிஹாரகமான திருவடிநிலைகளும்,
கன்றுகளையடைத்து மேய்க்கைக்கும் அழைக்கைக்கு முறுப்பாக ஓதுகைக்குடலான வேயங்
குறையும் தருவிக்கச்செய்தே இவற்றைவாங்கிக்கொள்ளாதே, கன்றுகள் மேய்க்கையில் வயா
போன்றதாலே போனவனே. கடியவெங்காளிடைக் கன்றின் பின்போன. மிகவும்வென்மை
யையுடைத்தான காட்டிலே கன்றுகளேபோனவிடமெங்கும் தொடர்ந்துபோன. சிறுக்குட்டச்
செங்கமலவடியும் வெதும்பி. சிறுப்பிள்ளையான உன்னுடைய சிவந்தமலம்போன்ற திருவடி
களும் கொதித்து, செங்கமலவடியென்கையாலே- திருவடிகளினுடைய மென்மை குன்றித் தி
மதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. இப்படியிருக்கிற திருவடிகள் குடையும் செருப்புநின்
திலே * கடியவெங்காளிலே திரிந்தால் வெதும்பச்சொல்லவேண்டாவிதே. உன் கண்கள்
சிவந்தாய். கால்கொதித்தால் கண்கள்சிவக்கை நிச்சிதமிதே. அதுக்குமேலே, கன்றுகளுக்கு
மேய்ப்பதற்குமேய்க்கை, அவற்றின் வயிற்றிலே நிறைவுகுறைவு பார்த்தை, “அஷ்டமங்கங்
கங் வகுநிறுதுண்டே” என்று சுற்றுமலகாலும் பார்த்தை, கைகழிப்போனவை யுண்
டேய வென்று மறிக்கைக்குப்பார்க்காழகலாக ஹொன்றிலே ஊன்றப்பார்க்கையாலும் திரு
வடிகள் சிவக்குமிதே. அசைந்திட்டாய் எம்பிரான். இளைத்திட்டாய் என்பதானே. திரு
வடி கள் வெதும்பித் திருக்கண்கள் சிவந்தவையேபோ, ஊருக்குள்ளே திரியும்போது “கரும்
போரேறு” என்னுமபடி. புஷ்கலமான வடிவையுடையனாய் செருக்கித்திரியக்கடவன்
போர இளைத்துவிட்டாயென்று வெறுத்துச் சொல்லுகிறான்.

மூ.—பற்றாநடுங்க முன்பாஞ்சசன்னியத்தை வாய்வைத்தபோரேறேயென்

சிறுயர்சிங்கமே சீதைமனனா சிறுக்குட்டச் செங்கண்மாலே

சிறுறடையுஞ் சிறுப்பத்திரமுமிவை கட்டிலின்மேல் வைத்துப்போய்க்

கற்றையரோடு கன்றுகண்மேய்த்துக் கலந்துன்வந்தாய் போலும். நு.

பதவுரை.

மேலும் - நூற்றுக்காண துர்யோதனாதிசுள்
கிழங்கு - கிழங்குப் படியாக
பெருமை - பெருமை அற்றத்திலே
பாஞ்ச சர்ப்பத்தை - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை
வாயில் - வாயில் வைத்து நினை
புத்தொழுக்கமான ரிஷபம்
போன்ற கண்ணனே!
என்- எனக்கு விதேயனுப்
செய் ஆயர் சங்கமே- இடையர்களுக்கு சிங்
கக்குட்டி போன்றவனே!
சினை யனானா- வீதாவல்லபனே!
சிறு குட்டன்- சிறுப்பிள்ளையாய் (இருக்
கச்செய்தேயும்,)
செய்கண் - செந்தாமரைப்பூப் போன்ற
கண்ணையுடையனாய்

மாலே— ஸர்வசேஷி பானவனே!
சிறு ஆடையும் — உன் பருவத்தாக்குத்
தகுதியான திருப்பரியாட்டமும்
சிறு— உன் கைக்கடங்கிவ
பத்திரமும் இவை— வினாயாடு பத்திரமு
மாகிற இவற்றை
கட்டிலின் மேல்— கட்டில் மேலே
வைத்து போய்— வைத்து, மறந்துபோய்
கன்று— கன்றுகள் மேய்க்கிற
ஆயிரோடு— இடைப் பிள்ளைகளோடு
நீ— நீ
கன்றுகள் மேய்த்து— கன்றுகளை மேய்த்து
உடன் கலந்து— ஆவர்களோடே சேர்ந்து
வந்தாய் போலும்— வந்தாயோ தான்,
என்று உகக்கிறான்.

யா. கீர்த்தாம்பாட்டு, பற்றாதிப்பாதி. (க) “ 32 பூணாணிவாணவா ” என்கிற படிபே உனக்குப் ப்ராணபூதான பாண்டவர்களை நனிகையாலே (உ) “ ஷிஷ்டஹந்தமஹா துஷ்ட ” என்னும்படி உனக்கு சத்ருக்களான துர்யோதனாதிகள் (ங) “ ஸமஸ்யாபாபா யாத-பூராணா ஹ்யுத்யாதி வுதாரயசி ” என்கிறபடிபே இதினுடைய த்வரிதயைக் கெட்டு நடுங்கும்படியாக பாரத ஸமரத்திலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்பத்தைத் திருப்பவளத்திலேவைத் துதி. யுத்திதார்க்குமான ரிஷபம்போலே செருக்குத்தோற்ற நின்றவனே. என்சிற்றாயர் சிங்கமே. எனக்குபல்யனாய் “ தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள் ” என்கிற சிறுப்பிள்ளைகளோ டே ரெட்டிஹக்கன்றுபோலே மேனாணிப்புத்தோற்ற விளையாடித் திரிகிறவனே. கீதைமனாளா, ப்ரதிகுலகாஸரமும் அதுகல ரக்ஷணமும் கண்டால் (ச) “ ஹத-பூரண வரிஷ ஸுபாஷ ” என்கிறபடிபே, உகந்தனைக்கும் ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்கு வல்லபனுனவனே. சிறுக் குட்டிச் செங்கண்மாலே. சிறுப்பிள்ளைபா யிருக்கச்செய்தே புண்டரீகாக்ஷத்வத்தாலே “ ஸர் வஸ்மாத்தபான் ” என்று தோற்றும்படி யிருக்கிறவனே. சிற்றினடையுமித்யாதி. உன் பரு வத்துக்குத் தகுதியான திருப்பரிவட்டமும் உன் திருக்கைக்கடங்கினை விளையாடேத்திரமு மாகிற விவற்றைக் கன்றுமேய்க்கப்போகிற த்வரையாலே கிடக்கைப்பாட்டிலே பொகட்டுப் போவானாப்போலே, கண்வளர்ந்தருளின கட்டிலின்மேலேவைத்து மறந்துபோய். கற்றாய் ரோகே கன்றுகள்மேய்த்து. கன்றுகள் மேய்க்கிற இடைப்பிள்ளைகளோடே நீ கன்றுகளை மேய்த்தா. கலந்துடன் வந்தாய்போலும். “ அவர்களிலே ஒருவன் ” என்னலாம்படியு அவர் களுடனே செர்ந்து வந்தாயோதானென்று உகக்கிறாள். ௩.

(ச) “மம பானாஹி பாண்டவா” (உ) “தவிஷ தர்நம் நபோக்தவ்யம்”

(ந) “கனகாஷோதாதத்தராஷ்டிரானும் ஹர்ஷபாநி வ்யதாரயத்” (ச) “பார்த்தாரம் பரிக்ஷயஜே”

மு.—அஞ்சுடராழி யுன்கையகத்தேந்து மழகாரீபொய்கையக்து
நஞ்சுமிழ்நாசத்தினோடு பிணங்கவுநானுயிர் வாழ்ந்திருந்தேன்
என்செய்யவேன்னை வயிறுமறுக்கினு யேதுமோரச்சமில்லை
கஞ்சன்மனத்துக் குகப்பனவேசெய்தாய் காயாம்பூவண்ணங் கொண்டாய். கா!

பதவுரை.

அம் சுடர்— அழகிய தேஜஸ்ஸையுடைய
ஆழி— திருவாழியை
உன்— உன்னுடைய
கையகத்து— திருக்கையிலே
எந்தும்— எந்திக் கொண்டிருக்கிற
அழகா— அழகையுடையவனே!
நீ— நீ
பொய்கை— நச்சப் பொய்கையிலே
புக்கு— அவகாவித்து
நஞ்சு உமிழ்— விஷத்தை உமிழா நின்ற
நாகத்தினோடு— காளிப நாகத்தோடு
பிணங்கவும்— போர் செய்தபோதும்
நான்— தாயான நான்
உயிர் வாழ்ந்து இருந்தேன்— ப்ராணனை தரி
த்திருந்தேன்;

என்னை— என்னை
என் செய்ப— ஏதுக்காக
வாயிறு மறுக்கினும்— வாயிறு குழம்பப்பண்ண
னினாய்?
எனும்— சற்றும்
ஓர் அச்சம்— ஒருபாபமும்
இல்லை— உனக்கில்லை;
காயாம்பூ — காயாமல் போன்ற
வண்ணம்— நிறத்தை
கொண்டாய்— உடையவனே!
கஞ்சன்— கம்ஸனுடைய
மனத்துக்கு— மகஸ்ஸுக்கு
உகப்பனவே— ப்ரியமான வற்றையே
செய்தாய்— செய்து போரா நின்றாய்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. அஞ்சுடரித்யாதி. உன் திருமேனி நிறத்துக்கு பரபாகமான அழகிய தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழியை, வெறுப்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும் படியான உன் திருக்கையிலே தரித்துக்கொண்டிருக்கிற அழகையுடையவனே. நீ பொய்கை புக்கு. * கருதுமிடம் பொருது, கைநிற்கும் பரிசுமூண்டாயிருக்க, இப்பற்றி யில்லாதாரைப் போலே நீ உன்னுடைய மார்த்தவத்தைப் பாராமல் நச்சப்பொய்கையிலே போய்ப்புக்கு. நஞ்சுமிழ் நாகத்தினோடு பிணங்கவும் நானுயிர்வாழ்ந்திருந்தேன். க்ரோதத்தாலே மேன்மேலென நஞ்சை யுமிழாநின்றான் காளியனாகி ஸர்ப்பத்தோடே, அது தன்னுடலாலே உன்னைக் கட்ட, அத்நையுதறிப்பொகட்டு, அதுனுச்சியிலேறி அதின்வலைப் பிடித்துக்கொண்டு நின் னுதினைத்து வாயாலே ரத்தம் கக்கும்படியாட, இப்படியாய்க்கொண்டு அந்நேரம் பிணங் கிண்போது நான் ப்ராணனோடே யிருந்தேனிறே. என்செய்ய வேன்னை வயிறு மறுக்கினாய். ஏதுக்காக என்னை யிப்படி வயிறுமறுக்கப் பண்ணினாய். ஏதுமோரச்சமில்லை. இப்படி ஸா ஹஸ பர்வர்த்திசெய்தால் “ உனக்குத்தான் ஒரு தீங்குவரும் ” என்றதல், “ எனக்குவயி ரெரியும் ” என்றதல், “ லோகமிதுகண்டால் பொருது ” என்றதல், உனக்கு ஏகதேச மும் ஒரு பயமில்லை. கஞ்சன்மனத்துக் குகப்பனவேசெய்தாய். “ உனக்கேதேனு மொரு அபாய மெப்போதோவருவது ” என்று இடம்பார்த்திருக்கும் கம்ஸனுடைய மகஸ்ஸுக்கு ப்ரியமானவற்றையே செய்தாய். காயாம்பூவண்ணங்கொண்டாய். காயாம்பூப்போலே யிரு க்கிற திருநிறத்தை யுடையவனே, வேண்டின படியாகிறது, இவ்வடிவுக்கு ஒரு வைகல்யம் வாராமல் பிழைக்கப்பெற்றேனென யென்கை, கா.

மு.—பன்றியுமாமையு மீழுமமாகிய, பாற்கடல்வண்ணு வுன்மேல்.

கன்றினுருவாகி மேய்புலத்தேவந்த கள்ளவசுரர் தம்மைச்

சென்றுபிடித்துச் சிறுக்கைகளாலே விளங்காயெறிந்தாய் போலும்

என்றுமென் பிள்ளைக்குத்தீமைகள் செய்வார்களங்ஙன மாவர்களே. எ

பதவுரை.

பன்றியும்— வராஹாவதாரமும்

ஆமையும்— கூர்மாவதாரமும்

மீனமும் ஆகிய— மதஸ்யாவதாரமும் செய்
தருவினவனுய்

பாற் கடல்—கூர்மஸமுத்தரம் போன்ற

வண்ணு— திருநிறத்தை யுடையவனே!

உன் மேல்— உன்னை நலிவதாக.

கன்றின் உரு ஆக— கன்றின் வடிவையு
டையராய்க் கொண்டு

மேய்— கன்றுகள் மேய்கிற

புலத்து— நிலத்திலே

வந்த— வந்து கலந்து நின்ற

களனம்— கர்த்ரிமச் செயல்களையுடைய

அசுரர் தம்மை— அஸுரர்களை

சென்று. — அவர்கள் கேஷ்டைகளானே

‘ அஸுரர் ’ என்றறிந்துகொண்டு

சிறு கைகளாலே— சிறிய கைகளாலே

பிடித்து — கன்றாய் நின்ற அஸுரனைப்
பிடித்து

விள— அஸுரமான விளாவினுடைய

காய்— காயுதிரும்படி

எறிந்தாய் போலும்— எறிந்தாயேந்தான்!

என் பிள்ளைக்கு— என் பிள்ளை திறத்திலு

தீமைகள்— தீப்புகளை

செய்வார்கள்— செய்யக் கோலினவர்கள்

என்றும்— எப்போதும்

அங்ஙனம் அவர்கள்— அப்படியே மாண்டு
போகக்கடவர்கள்

என்று கைநெறித்துச் சீறிச் சொல்லுகிறான்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பன்றியுமாமையுமீழுமமாகிய, பூம்புத்தரணம்பண்ணின வராஹமும், மந்தராதாரமான கூர்மமும், ப்ரளயாப்தஸகமான மதஸ்யமுமன. இத்தால்- அப்பாக்கர்த திவ்யஸம்ஸ்த்தாரத்தையழியமாறி திரயக்ஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணியருளின நீர்மைபைச் சொல்லுகிறது. வராஹாவதாரத்தை முற்படச்சொல்லிற்று- ப்ரளயார்ணவ மக்நையான பூமியையெடுத்த வளவன்றிக்கே, ஸம்ஸாரார்ணவமக்நரானசேதநரைஉத்தரிப்பிக் கைக்காக தத்ததறுரோபாயங்களை உபதேசித்த வேற்றத்தைப்பற்ற. “ ஏனத்துருவாயி டந்தபிரான்-ஞானப்பிரான் ” என்றாரிறே யாழ்வார். திருமங்கையாழ்வாரும் “ ஏனத்தினு ருவாகி நிலமங்கை யெழில்கொண்டான் ” என்றவனந்தரம், “ ஞானத்தினொளியுருவை ” என்றாரிறே. இவர்தாமும் “ எயிற்றிடை மண்கொண்டவெந்தை யிராப்பகலோதுவித்து ” என்றுமேலே அருளிச்செய்கிறாரிறே. பாற்கடல்வண்ணு. பாற்கடல்போலே வெளுத்திரு ந்துள்ள திருமேனி நிறத்தையுடையவனே. இத்தால்- “ பாலினீர்மை ” என்கிறபடியே ஸத்த்வப்ரகாரான கர்த்ருகபுருஷர்களுடைய ருச்யதுருணமான திருமேனி நிறத்தையுடைய னாய்க்கொண்டு, அவர்களுக்கு ஆச்சரணியாய் ரக்ஷித்தபடி சொல்லுகிறது. “ பார்க்கடல் வண்ணு ” என்று பாடமாகில்- பார்க்குந்த கடல்போலேயிருக்கிற திருமேனினிறத்தையுடையவனே யென்கை. அப்போது, இப்படியிருக்கிற திருவடிவையிறே நீ அழியமாறி, திரயக் ரூபமாக்கிக்கொண்டு ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணிற்றென்படி.

உன்மேலித்யாதி. இப்படி ஜகத்துக்கு ஸர்வப்ரகாரர்களை உன்மேலேநலிவதாக
‘நீ’மேய்க்கிற கன்றுகளுக்குள்ளே தத்துவம்மான் வடிவைக்கொண்டு அனைமேய்க்கிற நிலத்
திலேவந்து கலந்துகின்ற கர்ந்திமரான அஸுரர்களுக்கே. சென்றுபிடித்துச் சிறுக்கைகளாலே.
அவர்கள்சேஷமுத விசேஷங்களாலே அறிந்துசென்று சிறுக்கைகளாலே பிடித்து. விளங்கா
‘யெறிந்தாய்போலும். ஆஸுரமாய் உன்னைநலிவதாக நின்றவிளாவினுடைய காயுதிர்க்க, எறி
‘வாசைப்போலே, தூக்கியெடுத்தெறிந்து இரண்டுதலைபையும் முடித்துப்பொகட்டாயோதான்
என்றவாறே “எறிந்தேன்காண்” என்று சொல்லிநிற்க; ‘என்றும்த்யாதி. என்னுடைய
‘பிள்ளைக்குத் தீமைசெய்வதாகக் கோலினவர்கள் என்றும் அப்படியாய்ப் போவர்களுண்டு
‘நெஞ்செரிச்சலாலே சொல்லுகிறார். அங்ஙனமாவர்களுண்டு அப்படியேயாவர்களுண்டு
‘புடையாய், அவ்வினவும் கன்றுப்போலே நசித்துப்போவர்களுண்டு அப்படி. எ.

மூ.—கேட்டறியாதன் கேட்கின்றேன் கேசவா கோவலரிந்திரற்குக்
காட்டிய சோறுங்கறியுந்திருங் கலந்துதனுண்டாய் போலும்
ஊட்டமுதலிலே னுன்றன்னைக்கொண் டெருபோது மெனக்கரிது
‘வாட்டமிலாய்புகழ் வாசுதேவாவன்னை யஞ்சுவனின்றிடுதோட்டம். அ.

ஊதவுரை.

கேசுவா—கேசுவனே!

கேட்டு அறியாதன்—இதற்குமுன் உன்
‘திறத்தில் கேட்டறியாத வற்றையெல்லாம்
கேட்கின்றேன்—இப்போது கேளாநின்
‘மேன்;

கோவலர்—இடையர்கள்

‘இந்திரற்கு—இந்தரனுக்காக

‘காட்டிய—அனுப்பின

‘சோறும்—சோற்றையும்

‘கறியும்—அதற்குத்தக்க கறியையும்

‘தாயிரும்—தாயிரையும்

‘கலந்து—சேர்க்கலந்து

‘உடன்—ஒன்றும் சேஷியாதபடி

‘ஊட்டாய் போலும்—உண்டாயோதான்;

(இப்படி யுண்ணவல்ல உனக்கு,)

ஊட்ட—நாஸ்தோறும் ஊட்ட.

முதல் இலேன்—கைம்முதலுடையேன்
‘லேன்;

‘உன்றன்னை கொண்டு—உன்னை னைத்துக்
‘கொண்டு

ஒரு போதும்—ஒரு வேளையும்

எனக்கு—எனக்கு

அரிது—ஆற்றவரிது;

‘வாட்டம் இலா—எப்போதும் வாய்ந்த

‘புகழ்—புகழையுடைய

‘வாசுதேவா—வஸுதேவர் திருமகனே!

‘உன்னை—உன்னைக் குறித்து

‘இன்று தோட்டம்—*கேட்டறியாதன்
‘கேட்டஇன்று முதலாக

‘அஞ்சுவன்—பயப்படா நின்றேன்.

‘வியா. எட்டாம்பாட்டு. கேட்டறியாதனவியாதி. ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்குக் காரண
‘பூதனுக்கையாலே “கேசவன்” என்னும் திருநாமத்தையுடையவனே, இதுக்குமுன்பு உன்
‘விஷயத்தில் கேட்டறியாதன் வெல்லாம் இப்போது கேளாநின்றேன் என்றவாறே, “அதே
‘தூதான்” என்று அவன்கேட்க; கோவலரித்யாதி. கோதநராகையாலே வர்ஷார்த்தமாக
‘வத்ஸரந்தோறும் இந்தரனுக்குச் சோறிட்டுப் போருமடையானவர்கள், அந்த இந்தரனுக்
‘குடுவதாக வரக்காட்டின * துன்னுசகடத்தாற்புக்க பெருஞ்சோற்றையும் அதுக்குத்தக்க கறி
‘யையும் தயிரையும் அவ்னுக்கிடாதபடி சில வுத்திவிசேஷங்களைச் சொல்லி நீ விலக்கி, “நமக்

கெல்லாப்படிபாடும் சகலகமாயிருக்கிற விம்மலைக்கிடங்கோள் ” என்று அதின் முன்னே யிடுகித்து, (1) “ மொலையுடையாழி ” என்று * ஒருபூதவடிவைக்கொண்டு வந்திருந்து எல்லாவற்றையும் சேர்க்கலந்து ஒன்றொழியாமல் நீயே புஜித்துவிட்டாயென்று. “ பாசந நல்லன பண்டிகளால் புகப்பெய்த வதனைபெல்லாம் - பேரியிருந்தங்கொரு பூதவடிவிகொன் னென் மகனின் நனார்ப் - மாயன்தனையெல்லாம்முற்றவாரி வளைத்துண்டிருந்தான் ” என்று பலரும் வந்து சொல்லாநின்றார்கள், “ அப்படி செய்தாயோதான் ” என்ன; திருத்தரணிய் தின்றவாறே ஊட்டமுதலிலே னுன்றன்னைக்கண்டொருபோது மெனக்கரிது. என்கிறான்: அதாவது - இப்படியுண்ண வல்லவனக்கு நாள்தோறு மிப்படியூட்டத்தக்க முதலுடையே னல்லேன்; இப்படி யிருக்கிற வுண்ணக்கொண்டு ஒருபோது மெனக்காற்ற வரிதென்கை. வாட்டமிலாப்புகழ் வாசுதேவா. தூக்காலும் வாட்டமின்றிக்கே நித்யமாய்ச் செல்லும்படி யான புகழையுடைய வஸுதேவர் புநரேன, இப்படிக்கொத்த வ்யாபாரங்களால் உன்புகழ் க்கு ஒருவாட்டம் வாராதேழிபவேனுமென்று கருத்து. உன்னையஞ்சுவனின்னு தோட்டும். இப்படிப்பட்ட அதிமாதுஷத்வத்தைச்செய்த வுண்ணக்குறித்து, இன்னமேது செய்யத்தே குகிறாய், உன்புகழ்க்கு வாட்டம் வர்ப்புகுகிறதோவென்று, கேட்டறியாதன கேட்ட வின்று துடக்கமாக நானஞ்சாநின்றே னென்கிறான்.அ

மு.—திண்ணர்வேண் சங்குடையாய் திருநாட்டிருவோண மின்றேழநாண்முன்
பண்ணேர்மொழியாரைக் கூவிமுனையுட்டிப் பல்லாண்டு கூறுவித்தேன்
கண்ணலஞ்செய்யக் கறியுங்கலத்ததரிசிபு மாக்கிவைத்தேன்
கண்ணு நீ நானைத்தொட்டேக் கன்றின்பின் போகேல் கோலஞ்செய்திங்கேயிருகூ.

பதவுரை.

திண் ஆர்— ப்ரதிகூல நிரஸநத்தில் நிலை
பேராமல் நின்று முழங்கும் திண்ணையை
புடைத்தாய்

வேண்— வெண்மையை புடைத்தான்

சங்கு— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை

உடையாய்— திருக்கையி லுடையவனே!

திருநாள்— நீ பிறந்த திருநகூத்தரமான

திருவேணம்— திருவேண நகூத்தரம்

இன்றெழுநாள்— இன்றைக்கேழநாள்

ஆகையாலே,

முன்— அதுக்குமுன்னே

பண்— பண்ணேறேகூடின

ஏர்— அழகிற

மொழியாரை— மொழியையுடையவர்களை

கூவி— அழைத்து

முனையுட்டி— திருமுனை சாத்தி

பல்லாண்டு கூறுவித்தேன்—மங்களாசாஸனம்
பண்ணுவித்தேன்

கண்ணலம்— திருக்கல்பானாம்

செய்ய— திருவேணத்திருநகூத்திரத்துக்
குச் செய்வதாக

கறியும்— கறியமுதுகளும்

அரிசியும்— அமுதுபடிகளும்

கலத்ததாக்கி வைத்தேன் — பர்தர்ஸ்தமாக்
வைத்தேன்

கண்ணு— எனக்கு கண்ணாபிருந்தவனே

நீ— கன்றுகள்மேய்க்கப்போம், நீ

நானைத்தொட்டு— நானைமுதலாக

கன்றின்பின்— கன்றுகளின் பின்னே

போகேல்— போகாதேகொள்

கோலம் செய்து— ஆபரணதிகளால் வந்த

வொப்பனையை யுடையனய்க்கொண்டு

இங்கே இரு - அகத்தைவிட்டுப் போகாமல்

இங்கேயிரு.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. திண்ணர் வெண்சங்குடையாய். “படைபோர் புக்கு முழங்கு மப்பாஞ்சசன்னியம்” என்கிறபடியே ப்ரதிகுலநிரஸந்தில், நிலைபேராமல் நீன்று முழங்கும் திண்மையை யுடைத்தாய் “பாலன்னவண்ணத்துன் பாஞ்சசன்னியம்” என்கிற படியே திருமேனி நிறத்துக்கு பரபாகமாய்க்கொண்டு அதுகூலர்க்கதுபாவ்யமான வெண்மை யையுடைத்தா யிருக்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்பத்தை யுடையவனே. திருநாள் திருவோணமின்றேழு நாள். நீ பிறந்த திருநகர்தரமான் திருவோணம் இற்றைக்கேழநாள். முன்னித்யாகி. ஆகை யாலே அதுக்குடலாக முன்னே பண்ணோடேகூடின அழகிய மொழியையுடையவர்களை யாழைத்துத் திருமுனைசாத்தி மங்களாசாஸனம் பண்ணுவித்தேன். கண்ணாலமித்யாகி. திரு வோணத் திருநகர்தாத்துக்குத் திருக்கல்யாணம் செய்வதாக கறியமுதுகளும் அமுதுபடி கூறும் சேர்த்து பாதாஸ்த மாக்கிவைத்தேன். கண்ணா. எனக்குக் கண்ணா யுள்ளவனே. நீ நானைத்தோட்டுக் கன்றின்பின்போகேல். “ஜாத்யுகிதமான தர்மம்” என்று கன்றுகள் மேய் சூப்பிபோம் நீ, நாளை முதலாகக் கன்றுகளின்பின்னே போகாதேகொள். கோலஞ்செய்திங்கே யிரு. அபரணுகளால் வந்த வொப்பணையை யுடையவனுப்கொண்டு அதைவிட்டுப் போ காமல் இங்கேயிருவென்று அதுவர்த்தந பூர்வகமாக நியமித்துச் சொல்லுகிறான்.கூ.

அ. நிகரத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—புற்றாவல்து லசோதநல்லாய்ச்சி தன்புத்திரன் கோவிந்தனைக்
கற்றின மேய்த்துவரக் கண்கோந்தவர் கற்பித்தமாற்ற மெல்லாம்
செற்றமிலாதவர்வாழ்தரு தென்புதுவை விட்டுசித்தன்சொல்
கற்றிவைபாடவல்லார் கடல்வண்ணன்கழலினை காண்பார்களே. ய.

பதவுரை.

புற்றா— புற்றிலேவளநிற
அரவு— பாம்பின் படத்தை போத்த
அல்லால்— திதாபத்தை யுடையாளாய்
அசோத— அசோதை பென்னும் பெய
ரை யுடையவராய்
நல்ல—பின்னே நிறத்தில் பேரன்னைபாடியவளா
யிருக்கிற
அரப்சி— அரப்சியானவள்
தன்— தன்னுடைய
புத்திரன்— பிள்ளையார்
கோவிந்தனை— பாசுக்களை ரக்ஷிக்கையால்
வந்த கோவிந்த நென்னும் திருநாமத்
தையுடையவனை
கன்று— கன்றுகளினுடைய
இனம்— திரை
கோவிந்தன்— வாயிறுகிறைய மேய்த்து
வா— திரவரவர
கண்— கண்ணாக்கண்

நகந்து— மனமகிழ்ந்து
அவன்— அவன்
கற்பித்த— அவனைக்குறித்து இன்னபடி
யின்னபடி செய்வென்று கற்பித்த
மாற்றமெல்லாம்—சொலவுகளெல்லாவற்றையும்
செற்றம் இலாதவர்— தாம்செய்யும் செய்கை
களில் அஸூயை மில்லாதவர்கள்
வாழ்தரு— வர்த்திக்கிற
தென்— அழகிய
புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வா
ஹகரான
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வா ரருளிச்செய்த
சொல் இவை— சொல்லான விவற்றை
கற்று— ஓராசார்பன் பாக்களிலே அப்பணித்து
பாட வல்லார்— (அதிலுண்டான இணியை
யாலே வாய்பாடைத்த ப்ரமேயாஜநம்பெறுப்)
பாடவல்லவர்கள்

கடல்— கடல்போன்ற

வண்ணன்— திருநிறத்தையுடையனான் கர்ஷ்ணனுடைய

இணை— ஒன்றுக்கொன்றொப்பான

கழல்— திருவடிகளை

காண்பார்கள்—கண்டநுபவிக்கப் பெறுவார்கள்.

வ்யா. புற்றாவித்யாதி. தன்நிலத்திலே மிடியுற வளருகையால்வந்த ஒளிபையும் கொழுப்பையுமுடைத்தான அரவினுடைய பணம்போலேயிருக்கிற நிதம்ப்ப்ரதேசத்தையுடையளாய், “யசோதை” என்கிற திருநாமத்தையுடையளாய், புத்ரவிஷயத்தில் ஸ்ரேஷ்ணத்தையுமுடையளாயிருக்கிற ஆய்ச்சியானவன். தன்புத்திரன் கோவிந்தனை. தன்புத்ரனான கோவிந்தனை. இவனுக்குப் புத்ரனாகையாலேயிறே, கோவிந்தனாகத்தான் பெற்றனான். கர்ஷ்ணனை பென்றபடி. கற்றினம் மேய்த்துவரக்கண்ணோக்து, கன்றுகளினுடைய ஸமுதரத்தை ஒன்றொழியாமல் வயிறுகிறையமேய்த்து, அத்தாலே ஸந்துஷ்டனாய்க் கொண்டுவரக்கண்டு ப்ரீதையாய். அவள் கற்பித்த மாற்றமெல்லாம். அவள் அவனைக்குறித்து “இன்னபடி இன்னபடி செய்” என்று கற்பித்த சொலவுகளெல்லாவற்றையும். சேற்றமித்யாதி. மங்களாசாஸநபராய் அதுக்கு அதுகூலரைக் கூட்டியும் ப்ரதிகூலரை கீட்டியும் தாம்செய்யும் வ்யாபாரங்களில் அஸூனையிலலாதவர்கள் வர்த்திக்கிற தர்சயமான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாணகரான பெரியாழ்வார் ருளிச்செய்த சொல்லான விவற்றை. கற்று-பாடவல்லார். ஓராசார்யன் பக்கலிலேயப்பயித்தது, இதிலுண்டான சஸ்யதையாலே ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு பாடவல்லார். கடல்வண்ணன் கழலிணைகாண்பார்களே. “காவிப்பின்னை வருகின்ற கடல்வண்ணன்” என்றுசொன்ன கடல்போன்ற நிறத்தையுடையனான் கர்ஷ்ணனுடைய பரஸ்பர ஸந்தர்சமான திருவடிகளைத் தாங்கண்டாற்போலே கண்டநுபவிக்கப் பெறுவரென்கை. ... 0.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—கீலை கன்னி காடு கடி பற்றா ரஞ்சகப் பன்றி
கேட்டுத் திண்ணார் புற்றுத் தழை.

ஆ - திருமொழி, உஉ - க்ரு, பாட்டு - உசக.

மூன்றும்பத்து- நான்காந்திருமொழி - தழைகளும் - ப்ரவேசம்.

அ.—கீழே - “நானைத்தொட்டுக் கன்றின்பின் போகேல் கோலம் செய்திங்கையிரு” என்கையாலே, ஏழுநாளொழுந் தருளியிருந்து திருவோணத் திருநகைத்தாமங் கொண்டாடி விட்டபின்பு; பசுக்களையும் கன்றுகளையும் மேய்க்கப்போய் அவைமேய்ந்த ப்ரீதியாலே தன்னை நானாப்ரகாரமாக அலங்கரித்துக் குழலூதுவது இசைபாடுவதாய்க் கொண்டு தானும் * தன்னையிரம் திருத்தோழன்மாருமாகப் பெரியமேனணிப்போடே எழுந்தருளி வருகிற ப்ரகாரத்தைக் கண்டு, திருவாய்ப்பாடியிலே பெண்கள் பல்கணிவழியே துழைந்து பார்ப்பாரும் நிற்பாரும், அவன் வரும்போதாக எதிரே நின்று உங்கள்வளையை யிழுவாதே கொள்ளுங்கோள் என்பாரும், வருகிற வவன்வடிவை என்பெண் அருகேகின்று கண்டாளித்தனை,

அதுகண்டு இவ்வுதிரொன்று புணரானின்ற தென்பாரும், அவன்வருகிற படியைத் தெருவிலே கண்டு, அவன்பக்கல் ஸ்வேஹத்தாலே தாங்கள் விக்ரதகளாய், காணாதாரையு மழைத்துக் காட்டுவாரும், அவன் சேஷடிதத்திலே யீடுபட்டு தாங்கள் அந்நயார்ஹரானமை சொல்லுவாரும், அவன் இத்தெருவே வருபாகில் “எங்கள் பந்தைப் பறித்துக்கொண்டு போனவன்” என்றுவகைந்து அவனுடைய பவனவாய் முறுவலைக் காண்போம் என்பாரும், அவன்வர வைக்கண்டு தாம்தாம் ஈடுபட்டமையைத் தாய்மர்க்குச் சொல்லும்படி விக்ரதகளாவாரு மாய், இப்படி அவன்பக்கல் காழற்றப்பகாரத்தை அவர்களெல்லாருடையவும் பாவவர்த்தியை யுடையாய்க் கொண்டு தாம் அவனைக்குறித்துப்பேசி பரீதராகிரார் - இத்திருமொழியில்.

மூ.—தழைதருந் தொங்கலுந் ததும்பியெங்குந் தண்ணுமையெக்க மத்தளிதாழ்ப்பீக் குழல்களுங் கீதமுமாகியெங்குங் கோலிந்தன் வருகின்றகூட்டங்கண்டு மழைகொலோ வருகின்றதேன்று சொல்லி மங்கைமார் சாலகவாசல்பற்றி நுழைவனந் நிற்பனராகியெங்கு முள்ளம்விட்டுண்மறந்தொழிந்தனரே. க.

பதவுரை.

தழைதருந் தொங்கலும்—தழையென்றும்,
தொங்க லென்றுப்போர் பெற்ற பீலிக் குடைகள்
எங்கும் ததும்பி— எங்கும் நிறைந்து
தண்ணுமை— மீதங்கங்களுந்
எக்கம்— ஓருதந்திரியையுடைய
மத்தளி— மத்தளியென்னும் வாத்தியங்களுந்
தாழ்ப்பீலி— பீலிதாக்கின திருச்சிறு பங்க
ளும்
குழல்களும்— இலைக்குழல், வேய்க்குழல்
முதலான முரணிகளும்
கீதமும்— ஜாதிக்குத்தக்க பாட்டுக்களும்
எங்கும் ஆகி— எங்கு மிவைவையாய்க்
கொண்டு
கோலிந்தன்— கண்ணிரான்
வருகின்ற— * தன்னேராயிரம் பிள்ளைக
ளும் தானுமாக வருகிற

கூட்டம்— கூட்டத்தை
கண்டு— பார்த்து
மழை கொல் ஓ— “மேகஸமுஹ மோதான்
வருகின்றது— தறைமேலே நடந்து வரு
கிறது”
என்று— என்று
மங்கைமார்— யுவதிகளான பெண்கள்
சொல்லி— களித்துச் சொல்லி
சாலகம் வாசல் } ஜாலகாந்தரங்களைச்
பற்றி } சென்றுகிட்டி.
நுழைவனந்—(வயாமோஹத்தாலே சென்று
மேல்லிமூவதாக) நுழைவாரும்
நிற்பனர் ஆகி— (குருஜநபீதி முதலிய
வற்றால்) நிற்பாருமாகி
எங்கும்— அவன்போன வழியெங்கும்
உள்ளம் விட்டு— நெஞ்சைப் பாக்கவிட்டு
ஊண்— உணவை
மறந் தொழிந்தனர்— மறந்து விட்டார்கள்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. தழையித்யாதி. தழையென்றும், தொங்கலென்றும்- பீலிக் குடைவிசேஷங்கள். “தழைதொங்கல் சாபாலம் பிச்சம் குளிரி பீலிக்குஞ்சமாகும்” என்று தழையென்றும், தொங்கலென்றும், சாபாலமென்றும், பிச்சமென்றும், குளிரியென்றும், பீலிக்குடைக்குப் பேராகச்சொன்னானிறே திவாகான். எல்லாம் பீலிக்குடைக்குப்பேரான லும் அதில் ஆகாரபேதமுண்டாகையாலே, தழையென்றும் தொங்கலென்றும் பிரித்துச் சொ ல்லுகிறது. “தழைதருந்” என்றுபலவாகச்சொல்லுகையாலே, “தொங்கலும்” என்றொருபடி தத்திலும் பஹுவசநம்விவகிதம். ததும்பியெங்கும். எங்கும்நிறைந்து. தண்ணுமை. அதாவது-

ஒருமங்களவர்தயவிசேஷம். எக்கமாவது- ஏகதந்திரியாய், மத்தனியென்று பிரித்துச்சொல்லவுமாம். அன்றிக்கே, எக்கமத்தனியென்று - ஒரு பறைவிசேஷமாகவுமாம். தாழ்ப்பீலி. பீலிதாக்கின சிற்றெழுத்துதல்; பீலிதாழ்ந்த வாத்தபென்னுதல். குழல்களும். இவர்க்கு முல், வேய்ங்குழல்முதலான குழல்களும். கீதமும். ஜாதபிசுதமான பாட்டுக்களும். ஆகியெங்கும். எங்கு மிவையெய்யாய்க்கொண்டு. கோலிந்தன்வருகின்ற கூட்டங்கண்டு. கோரசுஷணத்துக்கு முடி சூடினவன் * தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளும் தா னு மாய் வருகிற திரளைக்கண்டு. மழைகோலோ வருகின்ற தென்னுசோலி மங்கைமார். மேக ஸமுஹமோதான் தறைமேலே நடந்துவருகிறதென்று யுவதிகளானஸ்தீர்கள் கொண்டாட்டத்துடனே சொல்லி. சாலகவாசல்பற்றி. பலகணித்வரங்களைக் கிட்டி. நுழைவனநிற்பனராகி. வ்யாமோஹத்தாலேசென்று மேல்விழுவதாக நுழைவாரும். ஜாலகப்ரதிபந்தத்தாலும் பந்துவர்க்க பீதியாலும் ஸ்தீர்த்வாபிமாநத்தாலும் நிற்பாருமாகி. எங்குமுள்ளம்விட்டு. அவன் போனவழியெங்கும் நெஞ்சைப்பரக்கவிட்டு. ஊண்மறந்தொழிந்தனரே. உணவைமறந்துவிட்டார்கள். உணவைநினைக்கும்போது நெஞ்சவேணுமிதே; நெஞ்ச அவன்பின்னே போய்விட்டதே; நெஞ்சில்லாதார்க்கு நினைக்கப்போமோ. ஆகையாலே, “மறந்தனர்” என்னுதே, மறந்துவிட்டார்களென்கிறது.

மு.—வல்லிநுண்ணித முன்னவாடைகோண்டு வசையறத் திருவரைவிரித்துத்துப் பல்லிநுண்பற்றுக வுடைவாள்சாத்திப் பனைக்கச்சுந்திப் பலதழைநடுவே முல்லைநன்னறுமலர் வேங்கைமலரணிந்து பல்லாயர்குழாநடுவே எல்லியம்போதாகப் பிள்ளைவரு மெதிர்நின்றங்கினவழியேவென்மினே உ. பதவுரை.

வல்லி— கல்பகக் கொடியின்
நுண்— நுண்ணியதான
இதழ் அன்ன—இதழ் போல் ம் துவாய்
நிறத்திருக்கிற
ஆடை கொண்டு — பரியட்டத்தைக்
கொண்டு
வசை அற— பழுதற்றிருக்குட்படி [நன்றாக]
திரு அரை— திருவரையிலே
விரித்து உடுத்து— விரித்துச் சாத்திக்கொண்டும்

(அதுக்குமேலே,)

பனைக்கச்சு— பெரிய கச்சை
உந்தி— கிளப்பி
பல்லி— பல்லியானது
நுண் பற்றுக— சுவர்களிலே இடைவெளி
யறப் பற்றிக்கிடக்குமாப்போலே
உடைவாள்— திருக்குற்றுடைவாளை
சாத்தி— சாத்திக்கொண்டும்
பல தழை நடுவே— பல பீலிக்குடைகளின்
நடுவே

நல்— அழகியதாய்
நறு— பரிமளம் வீசாநின் நுள்ள
முல்லை மலர்— முல்லைப் பூவும்
வேங்கை மலர்— வேங்கைப்பூவுமாகிற இவ
ற்றை
அணிந்து—தொடுத்துச் சாத்திக்கொண்டும்
பல்— பலரான
ஆயர்— இடையருடைய
குழா நடுவே— திரள் நடுவில்
எல்லியம்போது ஆக—அந்தியம் போதாகா
நின்றவளவில்
பிள்ளை—*நந்தகோபன்குமரனான கண்ணன்
வரும்— வருவன்;
அங்கு— அவ்வழியிலே
எதிர் நின்று— எதிரே நின்று
இனம் வளை—(உங்கள்கையில் கிடக்கிற) திர
ளானவளைகளை
இழவேல்மின் — இழவாதே கொள்ளுங்
கோள்.
என்று தோழிமார்கள் சொல்லிக்கொள்ளும்
பாசரமாய்ச் செல்லுகிறது.

மூ.—சுரிதையுந் தெறிவில்லுஞ் சென்னகோலுமேலாடையுந். தேவாழன்மார் கொண்
ஒருகையா லொருவன் ன் றே ளெழுந் தி யாநிறையின னோக் குறித்தசங்கம். [டோட
வருகையில் வாடியிள்ளைகண்ணன் மஞ்சளமேனியும் வடிவங்கண்டான்
அருதேநின்றொன்பெண்ணோக்கிக்கண்டான் துகண்டிவல்லுரோன் றுபணர்க்கின்றுதே.

பத்துஷைர.

தேதாஜி—தேதாஜி
ஒரு கையால்—ஒரு திருக்கையாலே
ஊன்றி—ஊன்றிக் கொண்டு,
(மற்றொரு திருக்கையாலே),
ஆ நிரை—பசு நிரையின்
இனம்—கூட்டமானது
மீள—திரும்புகைக் குறுப்பாக
குறித்த—ஊதின
சங்கம்—சங்கத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு
வருகையில்—மீண்டு வருகிறவளிலே
வாடிய—வாட்டத்தைபுடையனாய்
பிள்ளை—நவயௌவநஞ்ஞ
கண்ணன்—கண்ணனுடைய

மஞ்சளும்— பட்டுப்படாத மஞ்சளையும்
மேனியும்— திருமேனியின் நிறத்தையும்
வடிவும்— அவயவ ஸமுதாய சோபையையும்
அருகே— அவன் வருகிற வழிக்கருகிலே
நின்றான்— நின்றவான்
என் பெண்— என் பெண்ணைவன்
கண்டான்— (எல்லாரும் பார்க்கிறாப்போலே)
பார்த்தான்;

(அதுவுமன்றி, அபூர்வதர்சனமாகையாலே);
நோக்கிக்கண்டான்—விரும்பிக் கணவைத்துப்
பார்த்தான்
அது கண்டு— இவன் கணவைத்துப்பார்த்த
அவ்வளவைக்கொண்டு
இ ஊர்— இச் சேரியி லுள்ளவர்கள்
ஒன்று புணர்க்கின்றது - அவ்வேழைவருக்
கொரு ஸம்பந்தத்தைக் கட்டிப்பிடித்
துச் சொல்லாநின்றார்கள்.
என்று ஒருத்தியின் தாய் சொல்லுகிறாள்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. சுரிகையுமித்யாதி. பசுமேய்க்கப்போம்போது விரோதிரிஸ
நத்துக்கும் லீலைக்குமுறுப்பான வுபகரணங்கள் பலவும் கொண்டாய்த்துப்போவது. சுரிகை
என்று ஓராயுதவிசேஷம். சீமே, “உடைவாள்சாத்தி” என்றும், இங்கே, “சுரிகை”
என்றும் சொல்லுகையாலே விரோதிரிஸநத்துக்குடலான ஆயுதங்கள். *சென்று செருக்கெ
ய்யுமவர்களாகையாலே ஆயுதமும் வேணுமிதே. தெறிவில்லாவது - சுண்டினில்லு; இதுவும்
செண்டுகோலும் லீலைக்குபகரணம்; இவற்றையும். மேலாடையும். பசுமேய்த்துவரும்போ
து திருவரைக்குத் தருகிறாக, முன்புசாத்தின பரியட்டத்தாடனே சாத்துகைக்குத் தருகி
யான மேற்சாத்தையும். தோழன்மார்க்கொண்டேட்ட. ஸமராவயஸ்கராயத் தனக்கு ஸ்நேஹிக
ளாய்த் தன்னைப்பொருக்கண்காலமும் பிரிந்திருக்கமாட்டாத தோழன்மாரானவர்கள் தங்கள்
தங்கள் கைகளிலேகொண்டு அபேக்ஷிதஸமயத்திலே கொடுக்கக்காக ஓரடி தாமாமல் பின்
னேவினர் துலேவித்துக்கொண்டுவர. ஒருகையாலொருவன்றன்தோளையுன்றி. கீழ்ச்சொன்ன
தோழன்மாரளவன்றிக்கே, உயிர்த்தோழனாய் பரியபரனுமாய் ஹிதபரனுமாயிருப்பானொரு
வனுடைய தோளை ஒருதருக்கையாலே ஸ்பர்சித்து. ஆநிரையினம்மீளக்குறித்தசங்கம். மற்
றொருதருக்கையாலேபசுநிரையினுடைய திரளானதுமீளும்படியாகவுதினசங்கத்தைப்பிடித்
துக்கொண்டு. சங்கம்குறிக்கும்போது, ஆநிரையினமானது மேய்கைக்குறுப்பாகக் குறிக்க
மதுமாய் பற்றுமுகமாயிதே யிருப்பது. இலையெல்லாம், ஊதுகிற த்வநிவிசேஷத்தாலே
வாஸநைபண்ணின் பசுக்களறியுமிதே; இப்போது ஸாயங்காலமாகையாலே, மீளக்குறித்தசங்
கம் என்கிறது. இந்தத்வநிதான் * பூங்கொள் திருமுகத்து மடுத்தூதிய சங்கொலிப்போலே
திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுக்கும் தன்வரவையுணர்த்துகைக் குடலாயிதேயிருப்பது.
வருகையில்வாடியுள்ள கண்ணன். இப்படி வருகிறவளவில், பசுக்களின் பின்னே திரிந்த
ஆயாஸம்பொருத ஸௌகுமார்யத்தாலும், பசுக்களின் பின்னே பின்பிந்து போகையாலு
ண்டான தளர்த்தியாலும்வந்த வாட்டத்தையுடையனாய் நவயெனவருவாயிருந்துள்ள கர்ஷண
னுடைய. மஞ்சளும் மேனியுமித்யாதி. *பற்றுமஞ்சள் பூசம்படி ஸுலபனாகையாலே அவர்
கள் பூச, பட்டுப்படாத மஞ்சளும், அதுக்குப்பரபாகமான திருமேனியின் நிறமும், திவ்யமான
அவயவ ஸமுதாயசோபையும், அவன் வருகிறவழிக்கருகே நின்றவளான என்பெண், எல்
லாரும் காண்கிறவோபாதி கண்டான். நோக்கிக்கண்டான். வினையாடப்போகிறவன் அபூர்வ
தர்சனத்தாலே புரிந்து கணவைத்துப்பார்த்தான். அதுகண்டிவ்வூரென்று புணர்க்கின்றதே. இவ
ள்கணவைத்துப்பார்த்த அவ்வளவைக்கொண்டு, அவன்பக்கவிலே ப்ரவணையாய்ப் பார்த்தா
ளாகக்கொண்டு, இவ்வூரானது ஒன்றைத்தொடுத்து நடத்தாநின்றது. ஒன்றுபுணர்க்கையா

வது இவனுக்குமவனுக்கும் ஒருஸம்பந்தமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே உண்டானுற்போலே ஒன்றைப்பிடித்துச் சொல்லுகை. ந.

மூ.—குன்றெடுத்தாரினைகாத்திரான் கோவலனாய்க் குழலாதியூதிச்
கன்றுகண்மேய்த்துத் தன்றோழரோடு கலந்துடன்வருவானேத் தெருவிற்கண்டு
என்றுமிவன் யொப்பாரை நங்காய் கண்டறியேனேடி வந்துகாணாய்
ஒன்றுநில்லா வனாகழன்று துகிலேந்திளமுலையு மென்வச மல்லவே. ச.

பதவுரை.

கோவலன் ஆய்கோபுருலத் தின்றெடுத்தவனுப்
குன்று— கோவர்த்தந பர்வதத்தை
எடுத்து— குடைபாக எடுத்து
ஆகினை— பசுக்களின் தானை
காத்த—(சுமழைவந்தேழுநாள் பெய்தபோது)
பிரான்— உபகாரகன் [ரக்ஷித்த
குழல்— வேய்க்குழலை
வசுதி ஊதி— பசுக்களின் முதுகைக் கொண்டு
கன்றுகள் மேய்த்து— கன்றுகளை மேய்த்து
தன் தோழரோடு— கூடப்போனதன் தோழ
நங்காய்—ஸ்திரீ தவபூர்த்திபாயுடையவனே !
கலந்து— கலந்து
உடன் வருவானே— கூடவருகிறவனை
தெருவில் கண்டு—தெருவிசைபார்த்து
நங்காய்—ஸ்திரீ தவபூர்த்திபாயுடையவனே !

என்றும்— எந்நாளும்
இவனை ஒப்பாரை—இவன்போல்வாரை
கண்டறியேன்— பார்த்தறியேன்
எடி— தோழி!
வந்து காணாய்— வந்துபார்;
(அவனைக் கண்டபின்பு)
தூதில்— வந்ததாமர்
கழன்று— அனையில் தங்காதபடி கழன்று
வனை— கைவளைகளும்
ஒன்றும் நில்லா—ஒன்றும் நிற்கிறனவில்லை;
எந்து— எந்தப்படுபதாய்
இன்— இன்பகான்
முலையு— முலைகளும்
என் வசம் அல்ல— என்னுடைய வசத்தின்
நிற்கிறன வில்லை.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. குன்றெடுத்தாரினைகாத்திரான். இந்தான் பசுக்கோபத்
தாலே கல்வர்த்தனை வர்ஷிப்பிக்கப்பட்டிருக்கவாதே “கல்வர்த்தனைக்கன்மாரிகாத்தாய்” என்கி
றபடியே— முன்பு “ரக்ஷகம்” என்று சொன்ன மலைநாட்டினையே வர்ஷவாரணமான குடைபா
கவெடுத்து, ரக்ஷயவர்க்கமான பசுநிரையின்மேல் ஒருதுளியிழாதபடி ரக்ஷித்தவுபகாரகன்.
கோவலனாய். கீழ்ச்சொன்னதுக்கும் மேல்சொல்லுகிறதற்கும் தோது இக்குடிப்பிறப்பினே.
ஆய்என்கையாலே— இடைத்தனத்தில் புரையிலலாமெனசொல்லுகிறது. ஆகையாலே “ரக்ஷ
யவர்க்கமான பசுக்கள் நலுங்குவொண்ணாது” என்றுமுநாள் ஒருபடிப்பட மலையைச்சுமந்து
கொண்டிருந்து ரக்ஷித்தது. இப்படி மலையைச்சுமந்துநின்றவிடத்தில் ஓராயாஸம் தோற்றிற்
றில்லையிதே— ரக்ஷயவர்க்கத்தில் ஒருவர்தந்தாமுடையரகூணத்துக்கு ஒருபதம்பண்ணினாரில்
லாமையாலே. குழலாதியூதி. இதுவும் ஜாத்யுகித் வர்த்தியிதே. விப்பையாலே— பலகாலும்
ஊதும் என்னுமிடம் சொல்லுகிறது. அதாவது— கன்றுகள் மேய்க்கைக்கும் கைகழியப்
போகாதபடி மறிக்கைக்கும் ஊரைநோக்கி மீளுகைக்கு முடலாகப் பலகாலு முதுமிதே. கன்
றுகளித்யாதி. கன்றுகள் வயிறுநிறையும்படி மேய்த்து, கூடப்போன் தன்னுடைய தோழ
ன்மாரோடே “அவர்களிலொருவன்” என்னலாம்படி கலந்து கூடவருகிறவனைத் தெருவி
லேகண்டு. என்றுமித்யாதி. ஒருகாலத்திலும் இவனையொப்பாரைக் கண்டறியேன் நங்காய்.

எடி! வந்துகாணியென்று - தனக்குத் தோழியானவளையும் காணவழைக்கிறாள்; நங்காயென்
கையாலே - நினைத்தகாரியம் தனக்குத் தலைக்கட்டித் தர்வல்ல குணபூர்த்தியுடையவ ளென்னு
மிடந் தோற்றச் சொல்லுகிறாள். ஏடியென்றது - தோழியென்றபடி: “ எல்லேயுமேடியும்
தோழியும் முன்னிலைப்பேர் ” என்னக்கடவதிறே. ஒன்றித்பாதி. அவனைக்கண்ட வநர்
தரம் தனக்குப் பிறந்த விகார்திபைச் சொல்லுகிறாள். துகில் - கழன்று - வளை - ஒன்றுமில்லா
பரியட்டமு மரையிற் றெங்காதபடி கழன்று, கையில்வளைகளும் வலிபதிறுத்திலும் ஒன்றும்
நிற்கின்றவிலலை. ஏந்திள்முலையு மென்வசமல்லலை. ஏந்துதலையும் இளமையை யு முடைத்
தான முலையும் என்னுடைய வசத்தில் நிற்கிறதில்லை. “ கொங்கைகளிர்ந்து குமைத்துக்
குதுகுலித்து ஆவியையாருலஞ்செய்யும் ” என்கிறபடியே தன்வீச்சமாகக் கிளர்ந்து நலியா
நின்றது.

மு:—சுற்றினின்றாயர் தழைக்கரிடச் சுருள்பங்கிநேத்திரத்தாலணிந்து
பற்றினின்றாயர் கடைத்தலையே பாடவுமாடக் கண்டேனன்றிப்பின்
பற்றெருவார்க்கென்னேப் பேசலொட்டேன் மாலிருஞ்சோலை யெம்மாயற்கல்லால்
கொற்றவனுக்கிவளர்! மென்றெண்ணிக்கொடுமின்கள் கொடராகிர்கொழும்பமே.

பதவுரை:

ஆயர்— தோழரான இடையர்கள்
சுற்றி நின்ற—குழ நின்றதுகொண்டு
தழைகள்— பிலிக்குடைகளை
இட— திருமேனிக்குப்பாங்காகப்பிடித்துவர்
சுருள்— சுருண்ட
பங்கி— திருக்குழல்களை
நேத்திரத்தால்— பிலிக்கண்களாலே
அணிந்து— அலங்கரித்து
ஆயர்— இடையர்களுடைய
கடைத்தலை— தலைக்கடையிலே
பற்றி நின்ற— நெஞ்சு பொருந்தி நின்று
பாடவும் ஆடவும் கண்டேன்—பாடவும் ஆட
வும் பார்த்தேன்;
அன்றிப்பின்— இப்படிப்பட்ட இவனுக்
கொழிய
மற்று ஒருவர்க்கு—வேறொருவர்க்கென்று
என்னை— என்னை
பேசலொட்டேன்—சொல்லவொட்டேன்;

(என்ன; நீ எவ்னுக்கொழியவென்று சொ
ல்லுகிறபென்ன;)

மாலிருஞ்சோலை—திருமாலிருஞ்சோலையிலே
என்—என்னைத்தனக்குஉரித்தாக்கிக்கொண்ட
மாயற்கு அல்லால்—ஆச்சர்யசக்தியுத்தினை
எம்பெருமானுக்கொழிய

(என்ன; ஆகில் என்செய்யச் சொல்லுகிற
யென்ன;)

கொற்றவனுக்கு—ஆயிரத்தினு வான அவனுக்கு
இவள் ஆம்— இவள்தகுந்தவள்

என்று எண்ணி—என்று நினைத்து

கொடுமின்கள்—கொடுங்கோள்;

கொடராகில்— அப்படி கொடர்களாகில்

¶ கொழும்பமே— உங்கள் குழப்பம் முடி

வோடே தலைக்கட்டுமத்தனை

யென்று கருத்து.

¶ கொழும்பம்— மனக்கலக்கம்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. சுற்றினின்றாயர் தழைக்கரிட. திருத்தோழன்மாரான வாயர்
அத்பந்த ஸ்நேஹிகளாய்ச் சூழ்ந்துகொண்டு நின்று வர்ஷாதப பரிஹாசமான குடைகளைத்தன்
திருமேனிக்கு அதுகுணமாகப்பிடிக்க. சுருள்பங்கி நேத்திரத்தாலணிந்து, சுருண்ட திருக்கு
ழலை யெடுத்துக்கட்டி, சூழப்பிலிக்கண்களாலே யலங்கரித்து. பற்றினின்றாயர் கடைத்தலையே
பாடவு மாடக்கண்டேன். ஆயர்தலைக்கடையிலே நெஞ்சுபொருந்திநின்று பாடவும் ஆடவும்

கண்டேன். அன்றிக்கே, பற்றிநின்றென்றது - தலைக்கடையப்பற்றிநின் நென்னவுமாம்! ஆய்தலைக்கடையென்றது - நம்முடைய தலைக்கடை என்றபடி. அன்றிப்பின் மற்றொருவர்க்கென்னைப் பேசலோட்டேன். இப்படிப்பட்டவனுக்கொழிய வேறொருவர்க்கென்று என்னைச் சொல்லவொட்டேன். நீங்கள் நினைத்திருக்கிறது செய்யலாவதில்லை; நீங்கள் வாய்விடில் நான்முடிவன். “மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிவாழ்கில்லேன்” என்னுமபோலே சொல்லுகிறாள். இப்படி இவள் சொன்னவாறே, இவள் தன்னினைவை இவள் வாயாலே கேட்கக்கூக “எவனுக்கொழிய என்று நீசொல்லுகிறது” என்ன; மாலிருஞ்சோலையேம் மாயற்கல்லால் என்கிறாள். “கர்ஷ்ணனுக்கு” என்னுதே இப்படி சொல்லிற்று - இவனுக்கு இரடியுடைமை சொல்லுகைக்காக. அடியுடைமை சொல்லும்போது ஒருநீகோதர ஸம்பந்தம் சொல்லவேணுமிதே. மாலிருஞ்சோலையோலே என்னையும்தனக்கு அஸாதாரணை பாக்கிக்கொண்ட ஆச்சர்ய சக்தியுத்தனுக் கொழியவென்றபடி. திருவாய்ப்பாடியி லுங்காட்டில் திருமாலிருஞ்சோலை அவனுக்கு அஸாதாரண தேசம்போலேகாணும். அவதாரகால மித்தனையுமிதேபங்கு; நித்யஸந்திநி யிங்கேயிதே. கொற்றவனுக்கு. கொற்றம் - வெற்றி. நீங்கள் கொடுத்தலிகொளாகிலும் தனக்கு என்றது விடாதவனுக்கென்கை. * அண்ணாந்திருக்கவேபாங்கவனைக்கைப்பிடித்தவனிதே. இவளாம் என்றெண்ணிக்கோடுமின்கள். *தனிவழி போயினு னென்னும்சொல் வாராதபடி(ச) “த-உ)ஸீகுவயொபுதா(ஓ)” என்கிறபடியே- “அவனுக்குஇவள்அதுருபை” என்று நினைத்து(உ), ஸஹபஃபுதவபு தீஹுவெநா(ஓ) என்கிறபடியே கொடுங்கோள். கொடராகில் கோழம்பமே. அப்படி கொடகோளாகில் நீங்கள் குழம்பினிகொளா மித்தனை; நான் போகைதவிரேன். சிந்தயந்திபோலே யிருப்பாளொருத்திபோலேகாணுமிவள். ஆனபின்பு, உங்களுக்குழப்பம் நிஷ்பரயோஜநம்; முடிவோடே தலைக்கட்டு மென்கிறாள். கோழம்பம் - குழப்பம். ரு.

பு.—சிந்தாமலங்கத்தன்றிருநெற்றிமேற்றிருத்திய கோறம்புந் திருக்குழலும்

அந்தரமுழவத் தண்டழைக் காவின்கீழ் வருமாயசோடுன் வளைகோல்வீச

அந்தமொன்றில்லாத வாயப்பிள்ளையறிந்தநிந் திவ்விதீபோதுமாகில்

பந்துகொண்டானென்று வளைத்துவைத்துப் பவளவாய்முறுவலுங் காண்போந்தோழி.

பதவுரை.

தன்—தன்னுடைய

திரு நெற்றி மேல்—திருநெற்றியிலே சாத்தி

சிந்தாம—விந்தா முண்ணமானது [ன

இலங்க—விளங்கவும்

திருத்திய - அதுக்குமேலே திருந்தச்சாத்

கோறம்பும்—திருக்குறும்பமும் [தின

திரு குழலும் - அதுக்குப்பரபாகமான திரு

இலங்க—விளங்கவும் [க்குழற் கற்றையும்

அந்தாம்—ஆகாசமடங்கலும்

முழவம் — வாத்யகோஷங்களாலே முழங்க

தன்—குளிர்ந்த [வும்

தழை— பிலிக்குடையாகிற

காவின் கீழ்— சோலையின் கீழே

வரும்— தன்னுடனே வருகிற

ஆபரோடுன்—இடைப்பிள்ளைகளோடேகூட

வளை கோல்— வளைந்த தடிகளை

வீச— (ஒருவர்க்கொருவர் வெற்றிகூறி)

எறிந்து கொண்டுரை

ஒன்று— (ஒப்பனை முதலியவற்றில்) ஒவ்

வொன்றே

அந்தம் இல்லாத— எல்லகாணவொண்ணாத

ஆயப்பிள்ளை— இடைப்பிள்ளையானவன்

(ச) “ துல்யசிலையோ வர்த்தாம் ” (உ) “ ஸஹதர்மசரீ தவ ப்ரதீச்சசைநாம் ”.

§ இது சாதிக்கி; கோதரசப்தம் பர்வதத்தையும் வசிக்ஞம்.

அறிந்தறிந்து— தன்னையொழிய எனக்குச்
செல்லாமையையும், என்னை யொழியத்
தனக்குச் செல்லும் படியையு மறிந்து
வைத்தும்

இவ்விதி— இத்தெருவில்
போதும் ஆகில்— வருவானானால்
பந்து— “எங்கள்பந்தை
கொண்டான்— (நாங்கள் விளையாடும்போது)
பறித்துக்கொண்டு போனான்”

என்று— என்று முறையிட்டு
வளைத்துவைத்து—புறம்போகாதபடி தடுத்து
பவளம்— பவளம்போன்ற [வைத்து
வாய்— திருவதர்த்தையும்
முறுவலும்— புன் சிரிப்பையும்
தோழி— தோழி!
காண்போம்— நாம்கண்டதுபவிக்கக்கடவோம்
என்று தோழிகள் ஒருவர்க் கொருவர்
பேசுகிறதாய்ச் செல்லுகிறது.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. சிந்தாமலங்கத்தன் திருநெற்றிமேல். “நாள்மன்னு வெண்
டிங்கள்கொல் நயந்தார்கட்கு நச்சிலைகொல்” என்னும்படியான அழகையுடைய தன்திரு
நெற்றிக்குமேலே, அதுக்கு பரபாகமாய்ப்படி சாத்தின ஸிந்தாரகுர்ணமானதுவிளங்க. திரு
த்திய கோறம்பும் திருக்குழலும். அதுக்குமேலே திருந்தச்சாத்தின திருக்குறம்பும், அது
க்கு பரபாகமான திருக்குழற் கற்றையும் விளங்க. கீழ், “இலங்க” என்றது இங்கும்
வரக்கடவது. அந்தரமுழவம். ஆகாசமெல்லாம் வாத்ய கோஷங்களாலே முழங்க. முழங்
மென்று — மத்தளமாய், அதினுடைய முழக்கம் அத்பா ஹார்யமாய்க் கிடக்கிறது. தண்ட
ழைக்காவன்கீழ். குளிர்ந்த பீலிக்குடையாகிற சோலைக்கீழே. வருமாயரோடென். தன்னு
டனே வருகிற திருத்தோழன்மாரான ஆயரோடேகூட, வளைகோல்வீசு. ஒருவர்க்கொரு
வர் வெற்றிகாட்டி வளைதடி பெறிந்துகொண்டு. அந்தமொன்றில்லாத வாயப்பிள்ளை. ஒப்பனை
யழகும் வருகிற அலங்காரமும் லீலாவ்யாபாரமும் ஒரொன்றே எத்தனையேனு மளவுடையரா
லும் எல்கைகாண வொண்ணாத இடைப்பிள்ளை. அறிந்தறிந்திவ்விதி போதுமாகில். தன்னை
யொழிய வெனக்குச் செல்லாமையும் என்னையொழியத் தனக்குச் செல்லும்படியான தீம்பு
களையுமறிந்தால் இத்தெருவில் வரக்கூடாது; இவற்றையறிந்து வைத்தும் இத்தெருவே வந்
தானாகில். பந்துகொண்டானென்று வளைத்துவைத்து. “திரளிலே நாம் அவனை வளைக்கும்படி
பென்?” என்று நீ நினைக்கவேண்டா, “நாங்கள் விளையாடுகிறபோது எங்கள் பந்தைப் பறி
த்துக் கொண்டுபோனான்” என்றுசொல்லிப் போகாதபடி தடுத்துவைத்து. பவளவாய்
முறுவலும் காண்போம்தோழி. நாம் இப்படி செய்தவாறே, அவன் கால்வாங்கிப் போகாமே
நின்று மந்தஸமிதம் பண்ணாமே, அப்போது அவனுடைய பவளம்போலே யிருக்கிற திருவ
தரத்துக்கு பரபாகமான முறுவலையும், தோழி! நாம் கண்டதுபவிக்கக் கடவோம் என்று
மீறோதிக்கிறாள்.

மு.—சாலப்பன்னிரைப்பின்னே தழைக்காவன்கீழ்த் தன்றிருமேனி நின்றொளிதிகழ
நீலநன்னறுங்குஞ்சி நேத்திரத்தாலணிந்து பல்லாயர்குழாநடுவே
கோலச்செந்தாமரைக்கண் மிளிரக்குழலாதி யிசைபாடிக்குனித்தாயரோ
டாலித்துவருகின்ற வாயப்பிள்ளை யழகுசுண்டென்மக ளயர்க்கின்றதே. எ.

பதவுரை.

§ சாலப்— பற்பலவான

நிரை பின்னே— பசுத்திரனின் பின்னே

தழை— பீலிக்குடையாகிற

§ சால— மிகவும்.

காவின் கிழ்— சோலையின் கிழே
தன்— தன்னுடைய
திருமேனி— திருமேனியானது
நின்று— ‡ நின்று
ஒளி திகழ— ஒளி விளங்க
நீலம்— நீலநிறத்தை யுடைத்தாய்
நல்— சுருட்சியாலும் நீட்சியாலு முண்டான
நன்மையையுடைத்தாய்
நய— பரிமாறும் கமழாநின்றுள்ள
குஞ்சி— திருக்குழற் கற்றையை
நேத்திரத்தால்— பீலிக்கண்களாலே
அணிந்து— அலங்கரித்து
பல்— பல
ஆயர் குழா நடுவே— இடையர்களின் கூட்
டத்தின் நடுவே
கோலம்— அழகியதாய்
செம்— சிவந்திருந்துள்ள

தாமரை— தாமரைபோலே யிருக்கிற
கண்— திருக்கண்களானவை
மிளிர— ஸ்பிரிக்கும்படி
குழல்— வேய்ங்குழலே
ஊதி— ஊதிக்கொண்டும்
இசை— அதற்குரிய இசைகளை
பாடி— பாடிக்கொண்டும்
குனித்து— ஆடிக்கொண்டும்
ஆயரோடு— இடைப்பிள்ளைகளோடு
ஆவித்து வருகின்ற— ஸம்பரமித்து வருகிற
ஆயப்பிள்ளை— இடைப்பிள்ளையின்
அழகு கண்டு— வடிவழகைக்கண்டு
என் மகள்— என் பெண் பிள்ளையானவள்
அயர்க்கின்றது— துவளாநின்றாள்
என்று ஒருத்தியின் தாய் சொல்லும்
பாகுமாய்ச் செல்லுகிறது.

‡ 'நின்று' என்கிறவிது - வார்த்தைப்பாடு.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. சாலப்பன்னிரைப் பின்னே. மிகவும் பலவான பசுநிரைகளின் பின்னே. ஓரொரு திறமாக வெண்ணிலும் பரிகணிக்க வொண்ணாதபடியாய்த்து கோஸம், தத்திரா னிருக்கும்படி. இப்படியிருக்கிற பசுநிரையை முன் நடக்கவிட்டு பிற்கூழையிலே யாய்த்து இவற்றன் வருவது. தழைக்காவில்கீழ். பீலிக்குடைச் சோலைக்கீழே. தன்திரு மேனி நின்றொளிதிகழ. பசுக்கள் வயிறுநிறைய மேய்ந்து மீளப் பெறுகையாலும், “பெண் களோடே கலக்கைக் கிடான காலம்வந்தது” என்னுமத்தாலு முண்டான வுகப்பாலே தன் னுடைய திருமேனியானது நின்றொளிவிளங்க. நீலநன்னறுங்குஞ்சி நேத்திரத்தாலணிந்து. நீலமான நிறத்தை யுடைத்தாய் சுருட்சியாலும் நீட்சியாலு முண்டான நன்மையை யுடைத் தாய் பரிமாறாமா யிருந்துள்ள திருக்குழலேப் பீலிக்கண்களாலே அலங்கரித்து.

பல்லாயர் குழாநடுவே. அநேகமான ஆயர் திரளுக்கு நடுவே. கோலச்செந்தாமரைக் கண்மிளிர. தர்சனீயமாய்ச் சிவந்த தாமரைபோலே யிருக்கிற திருக்கண்களானவை. மிளிர. இத்தால் - திருத்தோழன்மாருடைய திரளை இடம்வலங் கொண்டு பார்த்து மகிழ்ந்துகொ ண்டு வரும்படி சொல்லுகிறது. குழலாதியிசைபாடிக்குனித்து. “ஆமருவினநிரை மேய்க்க நீபோக்கு ஒருபகலாயிரமுழி” என்னும்படி பசுவெல்லாம் தன்னையிப்பிந்து நோவுபட்டுக் கிடந்த பெண்கள் தான்வருகிறமையறிந்து கொந்தளிக்கும்படியாகவும், அவர்களைப் பீரிசை யாலே தனக்குண்டான ஆர்த்தியெல்லாம் தோன்றும்படியாகவும், ப்ரணயரோஷம் கொண் டாடி யிருப்பார்நெஞ்சில் மறம் தீரும்படியாகவும் தக்தபாசரங்களை வைத்துத் திருக்குழலே யூதி, அதுக்கு அநுரூபமான இசைகளையும்பாடி, “கூத்தன்கோவலன்” என்கிறபடியே வருகிறபோதை நடையழகாலே வல்லாராடினாற்போலேயாடி.

ஆயரோடாலித்துவருகின்ற வாயப்பிள்ளை. இப்படியே கிழ்ச்சொன்ன தோழன்மாரான வாயரோடேகூட மேனாணிப்புத்தோன்ற கர்வித்துவருகிற இடைப்பிள்ளையுடைய. அழகு

கண்டென் மகளயர்க்கின்றதே. அவனுடைய வடிவழகைக்கண்டமா தரங்கொண்டுகாணும்
என்னுடைய பெண்பிள்ளையானவள் தன்னுடைய குடிப்பிறப்பையும் ஸ்திரீத்வாபிமாநத்தையு
மும் என்னுடைய நியந்தர்த்தத்தையும் நிரூபிக்கக் கூடியமையல்லாதபடி அறிவழிகிறது. ... எ.

மூ.—சிந்தரப்பொடிக்கொண்டு சென்னியப்பித் திருநாம மிட்டங்கோரீ நிலையந்தன்னால்
அந்தரமின்றித் தன்னெறிபங்கியை யழகிய நேத்திரத்தாலணிந்து
இந்திரன்போல் வருமாயப்பிள்ளை யெதிர்நின்றங்கினவளை யிழைவலென்னச்
சந்தியினின்றுகண்டார் நங்கைதனறுகிலோடு சரிவளைகழல்கின்றதே. அ.

பதவுரை.

சென்னி— “ திருமுடியிலே
சிந்தரம் பொடி கொண்டு— விந்தூர சூர்
ணத்தைக் கொண்டு

அப்பி— சாத்தியும்
அங்கு— திருநெற்றியில்
ஓர் இலை † தன்னால்— ஓரிலையாலே
திருநாமம் இட்டு— ஊர்த்தவபுண்டாம் சா
த்தியும்

தன்— தன்னுடைய
நெறி— நெறித்திரா நின்றுள்ள
பங்கியை— திருக்குழலை
அழகிய— அழகியதான
நேத்திரத்தால்— பிலிக்கண்களாலே
அணிந்து— அலங்கரித்துக் கொண்டும்
இந்திரன் போல்— தேவேந்தரனைப்போல்
வரும்— வருகிற
ஆயப்பிள்ளை— இடைப்பிள்ளைக்கு
எதிர் அங்கு— எதிரான அவ்விடத்தில்

நின்று— நின்றுகொண்டிருந்து
இனம் வளை— திரளான வளைகளை
இழவேல்— இழவாதேகொள் ”
என்ன— என்று என் பெண்ணைக் குறித்து
நான் சொல்லக்கொடுத்தேயும்
சந்தியில்— அவன் வருகிற வழியான சந்
தியிலே

நின்று கண்டார்— நின்று கிடார்!
நங்கைதன்— * நாண்மடமச்சம் முதலியவற்
றால் குறைவற்றவளான இவளுடைய
துகிலொடு— பரியட்டத்தோடு
சரிவளை— சரி யென்னும் வளையும்
கழல்கின்றது— கழலாநின்றது
என்று ஒருத்தியின் தாய் தந்தோழி
மார்களுடன் கொல்லித் தளருகி
றளாய்ச் செல்லுகிறது.

† ‘ இலையந்தன்னால் ’ என்றவிடத்தில்
‘ அம் ’ சாரியை.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. சிந்தரப்பொடிக்கொண்டு சென்னியப்பி. சாதிவிங்கப்பொ
டிகொண்டு திருமுடியிலேசாத்தி. கீழ், “ சிந்தரமிலங்கத்தன் திருநெற்றிமேல் ” என்று
விந்தூரசூர்ணத்தைத் திருநெற்றியிலே விளங்கும்படி திகைமாகச்சாத்தினபடி சொல்லிற்று;
இங்கே, “ சென்னியப்பி ” என்கையாலே திருமுடியிலே திருக்குழல்மேலே அலங்காரமா
கக்கொண்டு பரக்கச்செறியச்சாத்தினபடி சொல்லுகிறது. திருநாமமிட்டங்கோரீலையந்தன்னால்.
நேரியதாய்நீண்டு ஒட்டினவிடத்திலே பற்றுமபடி இளையதாய் நிறத்திருப்பதொரு இலையா
லே! திருநெற்றியிலே திருநாமமாக இட்டு. ஊர்த்தவபுண்டாக்காரமாக அழுத்திவைக்குமாய்
த்து. அங்கென்று— திருநாமத்துக்கு அதுருபஸ்தலமான திருநெற்றியைச் சொல்லுகிறது.
“ இலையம் ” என்கிறவிடத்தில், அம்-சாரியை. அதவா, சாதிவிங்கப்பொடியை ஆய்ஸஜலத்
தாலே நனைத்துத் திருநெற்றியிலே திருநாமமாகச்சாத்தி யென்னவுமாம். அப்போதைக்கு,
“ ஓரிலயம் ” என்று பாடமாய், இல்லென்று- உள்ளாய், அயமென்று- ஜலமாய், ஓரிலயமென்

“ இலையந்தன்னால் ” என்று பாடாந்தரம்.

மது திருப்பவனத்துக்குட்பட்டதொரு ஜலமென்றபடி. “ஆயப்பிள்ளை” என்கிற இடைத்தனத்துக்கும் பிள்ளைத்தனத்துக்கும் சேருவதொரு வ்யாபாரமிதேயிது. அந்தரம்த்யாதி. தன்னுடைய நெறித்தகுழலை யிடவெனியில்லாதபடி அழகிய பிவிக்கண்களாலே அவங்கரித்து.

இந்திரன்போல்வருமாயப்பிள்ளை. ஸஜாதியரான தேவர்களுடங்கலும் ஸேவிக்க அவர்களுக்கு நிர்வாஹகலான இந்தரன் அவர்கள்நடுவே தன்வையவமெல்லாந்தோற்றவருமாபோலே, *தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளான திருத்தோழன்மாடங்கலும் ஸேவிக்க அவர்கள்நடுவே தன்செருக்கும் பெருமையும் தோற்றும்படி வருமாயப்பிள்ளை. அன்றிக்கே, இந்தரசுபத்தத்துக்கு முக்யவர்த்தி ஈசுவரவிஷயத்திலேயாகையாலே, பரமலாம்யாபந்நரான ஸூரிகள்களேவிக்க அவர்கள் நடுவே ஸர்வேசுவரன்றன் வருமாபோலே வருகிறவனென்னவுமாம். தர்மயையக்யமுண்டேயாகிலும் அவதாரப்ரபுத்தமான நிலையெனட்டு, (க) “விஷ்ணுநாஸ்தேஹமஸ்யவீரபு” என்றற்போலே இப்படி சொல்லலாம்தே. இப்படிவருகிற ஆயப்பிள்ளையுடைய எதிர்நின்றங்கின வளையிழவேலென்ன. அவன்வரவுக்கு எதிராக அந்தஸ்தலத்திலேநின்ற உன்னுடைய இனவனைகளை இழவாதேகொள்ளென்று நான்கொல்ல. “எதிர்நின்றகை” என்றும், “வளையிழக்கை” என்றும் இரண்டில்லைபோலேகாணும். இனவளையென்கயாலே-எதிர்நின்றவர்கள்கையில் ஒருவளையும் தொங்காதென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. வளையிழக்கையாவது - ஸ்திரீத்வ மழிகையிதே.

சந்தியிலின்றுகண்டிர். என்சொல் கேளாமல் ஊரப்பொதுவான அவன்வருகிறவழியான சந்தியிலேநின்றுகண்டிர். *நங்கைத்தனதுகிலோசுரிவளை கழல்கின்றதே. முன்பு ஸ்திரீத்வத்தால் பரிபூர்ணையாயிருந்த இவளுடைய பரியட்டத்தோடேகூடச் சரிவளையும் கழலாநின்றது. “கோல்வளை, கழல்வளை, வரிவளை” என்னுமாபோலே, “சரிவளை” என்னும் ஒருவளைவிசேஷம். “கழல்வளையைத்தாமும் கழல்வளையேயாக்கினர்” என்கிறபடியே முன்பே “சரிவளை” என்று பேராயிருந்தவித்தை, நாமமாத்ரமன்றிக்கே, கையில்நொங்காமல் சரிந்து கழன்றுபோம்படி பண்ணினாய்த்து அவன் தன்னுடைய காட்சியாலே. இத்தால் - வினவப்புருந்தவர்களுக்குத் தன் பெண்பிள்ளையுடைய விக்ரதிக்கு ஹேதுவையும் விக்ரதிவிசேஷந்தன்னையும் சொன்னாய்த்து. அ-

மு.—வலங்காதின் மேற்றோன்றிப் பூவணிந்து மல்லிகைவனமாலே மௌவன்மாலே

சிலங்காரத்தாற் குழல்தாழவிட்டுத் தீங்குழல்வாய் மடுத்தாதியுதி

அலங்காரத்தால்வரு மாயப்பிள்ளை யழகுகண் டென்மகளாசைப்பட்டு

விலங்கினில்லாதேதிர்நின்று கண்டிர்வெள்வளைகழன்று மெய்மெலிகின்றதே. கூ-

பதவுரை.

வலங்காதில்— வலங்காதினே

மேல்தோன்றி பூ— செங்காரத்தன் பூவை

அணிந்து— சாத்திக் கொண்டும்

வனம்— அழகிய

மல்லிகை மாலே— மல்லிகைப்பூ மாலையையும்

மௌவல் மாலே— காட்டுமல்லிகை மாலையையும்

[அணிந்து]— சாத்திக் கொண்டும்

சிலங்காரத்தால்— சங்காரத்தோடே

குழல்— திருக்குழற் கற்றையை

தாழ விட்டு— திருமுதுகில் தாழவிட்டும்

(க) “விஷ்ணுநாஸ்தேஹமஸ்யவீரபு”

தீம்- யாவர்க்கும் இனிமையைத்தாரா நின்
றுள்ள

குழல்- வேய்ங்குழலை
வாய் மடுத்தி- திருப்பவளத்தில் வைத்து
ஊதி ஊதி- பலகாலு திக் கொண்டும்
அலங்காரத்தால்- இப்படிப்பட்ட வேஷத்
தோடே

வரும்- வாராநின்ற
ஆயப்பிள்ளை- இடைப்பிள்ளையின்
அழகு கண்டு- அழகைக்கண்டு
என் மகள்- என் பெண்ணைவன்
ஆசைப்பட்டு- ஆசைப்பட்டு

விலங்கி நில்லாது- ('இது கண்டவர்களை
வருத்தும்' என்று கண்ணை மாறவைத்து)
வழிவிலங்கி நில்லாதே
எதிர் நின்று கண்டிர்- அவனுக்கெதிரே
நின்று கிடர்!

வெள்வளை- சங்குவளைகளும்
கழன்று- (கையில் தங்காமல்) கழன்று
மெய்- சரீரமும்
மெலிகின்றது- கர்சியாநின்றாள்
என்று- வினவவந்தவர்களுக்குத் தன்
பெண்ணின் தசையைச் சொல்லு
கிற தாயார் பாசுரமாய்ச்
செல்லுகிறது.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வலங்காத்தில் மேல்தோன்றிப் பூவணிந்து. வலக்கா திலே
செங்காந்தள் பூவை யலங்காரமாகச் சாத்தி. இடக்காதுக்கு ஒன்றும் சொல்லாமையாலே ஒரு
காதுக்குச் சாத்திக்கொண்டு வருகிறவிதமானும் ஓரழகாகச் சாத்திக்கொண்டு வந்தானென்
னுதல்; ஒரு காதுக்குச் சாத்தினவனவிலே, மல்லிகைமாலையைக் காண்கையாலே அத்தை
மறந்து இத்தைச்சாத்தி விட்டானென்னுதல். மல்லிகைவனமலை. “வனம்” என்கிறவி
த்தை, மல்லிகையோடே சேர்த்து - காட்டு மல்லிகைமலை யென்னுதல். அன்றிக்கே, வன
மென்று - அழகாய், மல்லிகையா லுண்டான அழகியமலை யென்னுதல். மௌவல்மலை.
மௌவலாவது மல்லிகையின் அவாந்தரபேதம். பூவை, காயா என்னுமிடத்தில், பூவை
யாவது - காயாவின் அவாந்தர பேதமானுற் போலே. மௌவல் மாலையென்று - இங்கும்
அந்தவனப்புக் கூட்டிச் சொல்லவுமாம். கீழ், “அணிந்து” என்றத்தை இங்கும் கூட்டி
இம்மாலையையுமணிந்து என்று சொல்லக்கடவது. இவைதான் திருமார்புக்கு அலங்கார
மாகச் சாத்துமலையிறே.

சிலங்காரத்தால் குழல்தாழலிட்டு. சிலங்காரம் - சர்ங்காரம்; அலங்காரமென்றபடி. இத்
தால் - திருக்குழல் பணியாகச் சாத்தும் பூந்தொடைகளைச் சொல்லுகிறது. அந்த அலங்
காரத்தோடே கூடத் திருக்குழலைத் திருமுதுகிலே தாழலிட்டு. தீங்குழல்வாய் மடுத்தாதியுதி.
தீமென்று - இனிமை. “இன்னார்க்கு” என்று விசேஷியாமையாலே - தன்னோடு பிற
ரோடு வாசியற எல்லார்க்கு மினிதாயிருக்கும் குழலென்றபடி. கேட்கிறவர்களிலும் தன்
செவி யணித்தாகையாலே “பேதுறுமுகம்செய்து நொந்து நொந்து” என்கிறபடியே
முதல்தன்னையருந்தி, பின்னையிறே யவ்வருகுபோவது. பிறரைவருத்துகையாவது - “அவி
யுணுமறந்து வானவரெல்லாம்” என்றும், “தும்புருவோடு நாரதனும் தந்தம்வினைமற
ந்து” என்றும், “கோவலர் சிறுமியர் - வந்து கவிழ்ந்து நின்றனர்” என்றும், “பறவை
யின் கணங்கள் கூடுதுறந்து வந்துகுழந்து” என்றும் “மாங்கள்நின்று மதுதாரைகள்
பாயும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - தேவமதுஷ்ய திரயக்ஸ்தாவர விபாகமற எல்லா
ரையு. மொக்க வருத்துகை. இப்படியிருக்கிற திருக்குழலைத் திருப்பவளத்திலே வைத்துப்
பலகாலு முதிக்கொண்டு.

அலங்காரத்தால் வருமாயப்பிள்ளை. ஏவம்பரகாரங்களான அலங்காரங்களோடே வருகிற இடைப்பிள்ளையுடைய. “பிள்ளை” என்கையாலே - (க) “யுவாகுமாரே” என்கிறபருவத்தைச் சொல்லுகிறது. அழகுக்கண்டென்மகளர்சைப்பட்டு. கண்டவர்கள் கண்ணையும் நெஞ்சையும் தன்வசமாக்கிக்கொள்ளும் அழகைக்கண்டு என்னுடைய பெண்பிள்ளையானவளாசைப்பட்டு. விலங்கினில்லாதேதிர்நின்றுகண்டீர். “இது கண்டவர்களை வருத்தும்” என்று கண்ணை மாறவைத்து வழிவிலங்கினில்லாதே அத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு எதிரேநின்று கிடீர். வெள்வளைகழன்று மேய்மெலிகின்றதே. சங்குவனையும் கழன்று சரீரமும் மெலிபாநின்றது. உடம்பு மெலிந்தன்றோ வளையும் கழலுவது; வளைகழலுதலை முந்துறச்சொல்லி, பின்பு உடம்பு மெலிவுசொல்லுவார் நென்னென்னில்; வளைகழன்றபின்பாய்த்து உடம்பில்மெலிவு இவளுக்குத் தோற்றிற்றென்னுதல். அன்றிக்கே, முந்துற வளைகழலுகைக்குத் தக்கவலிவுமெலிந்து; அவ்வளவுமன்றிக்கே, “இனி வளைக்கு ஆர்சபமில்லை ஓ!” என்னுட்படி மேன்மேலும் மெலிந்து மெல்லுகிறபடியைச்சொல்லுகிறனென்னுதல். இதையும் வினவவந்தவர்களுக்குத் தன்மகன் தைசையைத் தூபார்சொன்னவார்த்தை.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—விண்ணின்மீதமர்ங்கள் விரும்பித்தோழ மிறைத்தாயர்பாடியில் வீதியூடே
கண்ணன் காலிப்பின்னே யெழுந்தருளிக் கண்டிளவாய்க் கன்னிமார்காமுற்ற
வண்ணம்வண்டமர்பொழிற் புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன்சொன்ன மாலைபத்தும்
பண்ணின்பம்வரப் பாடும்தந்தருள்ளார் பரமானவைகுந்த நண்ணுவரே. ௮.

பதவுரை.

விண்ணின்மீது — ஸ்வர்க்காதிலோகங்களி

னுள்ள

அமரர்கள் — தேவர்கள்

விரும்பி — உகந்து

தொழ — ஸேவித்து நிற்க

மிறைத்து — அவர்களை அநாதரித்து

ஆயர் பாடியில் — இடைச் சேரியில்

வீதியூடே — வீதியின் நடுவே

காலி பின்னே — பசுக்களின் பின்னே

கண்ணன் — கண்ணிரான்

எழுந்தருள — எழுந்தருளா நிற்க

கண்டு — பார்த்து

இள — நலயளவநைகளான

ஆய் கன்னிமார்க — இடைப்பெண்கள்

காமுற்ற வண்ணம் — ஆசைப்பட்டபடியை

வண்டு — வண்டுகளானவை

அமர் — படிந்துகிடக்கிற

பொழில் — சோலைகளையுடைய

புதுவையர் — ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் உள்ளார்
க்கு

கோன் — நிர்வாற்றுகான

விட்டு சித்தன் — பெரியாற்றுவார்

சொன்ன — அருளிச்செய்த

மலை — சொல்மாலையான

பத்தும் — இப்பத்தப் பாசுநங்கையும்

இன்பம் வர — சஸாஸ்வாத முண்டாம்படி.

பண் — பண்ணிலே

பாடும் — பாடாநிற்கிற

பத்தர் உள்ளார் — பத்தர்களா யிருக்கும்
வர்கள்

பரமான — மேலானதுக்கும் மேலான

வைகுந்தம் — ஸ்ரீ வைகுண்டத்தை

நண்ணுவர் — விட்டப் பெறுவர்கள்.

(க) “யுவாகுமாரே”

வ்யா. விண்ணின்மீதுமரர்கள் விரும்பித்தொழு. ஸ்வர்க்காத்துபரிதநலோகங்களில் தேவர்கள் ஆதரித்துக்கொண்டுதொழு. பூபாரதிரஸநார்த்தமாக பார்த்தித்து அவதரிப்பித்தவர்கள் ஞானையாலே திருவவதாரகாலமேதொடங்கி இவனுடைய திவ்யசேஷத்தங்களை ஸ்ரீமந் பார்த்துக்கொண்டு அவ்வவசேஷத்தங்களைக்கண்டு வித்திராயிறே தேவர்கள் தானிருப்பது. ஆகையாலே, உபயவிபு, திராதனானவின் கோபஸஜாதியனாப், ஜாத்யுசிதவர்த்தியான கோகாஷணத்திலே அதிகரித்து, ஜாத்யுசிதமான அலங்காரத்தையுடையனாய்க்கொண்டு திரிகுறப்படியைக்கண்டால் அவர்கள் விரும்பித்தொழா திரார்களிறே. அன்றிக்கே, விண்ணின்மீதேன்கிறது - (க) “நாகஸ்ய பூஷண” என்கிற பரமபதத்தையர்ய, அங்குண்டான, அமரருண்டு. நித்பஸுபிரிகள், அவர்கள் தாங்களதுபவிக்கிற மேன்மைக்கெதிர்த்தட்டான் இரீர் மையைக் காண்கையாலே அத்பாதரம்பண்ணித் தொழுப்படியாக வென்னவுமாம். மிறைந்து. மிறுக்குச்செய்து. அதாவது - அப்படி தொழுது நிற்கிறவர்களுக்கு முகம்கொடாதே அநாதரித்து, பசுக்களையும் திருவாய்ப்பாடியி லுள்ளாரையும் ஆதரித்துக் கொண்டுபோகை. ஆய் பாடியில் வீதியூடேகண்ணன் காலப்பின்னே யெழுந்தருளக்கண்டு. திருவாய்ப்பாடியில் தெருவின்மேலே பசுக்களின் பின்னே கீழ்ச்சொன்ன வொப்பனைகளோடும் அவைதானும் மிகையாப்படியான வடிவநுகோடும் கர்ஷணனெழுந்தருளக்கண்டு. இளவாய்க்கன்னிமார் காழுற்றவண்ணம். “சாலகவாசல்பற்றி னுழைவனர் நித்பனராகி” என்றது முதலாக, “வெள்வளைகழன்று மெய்மெலிகின்றது” என்றது முடிவாகச் சொன்னபடியே யுவதிகளான இடைப்பெண்கள் ஆசைப்பட்டு விக்ரதகளான ப்ரகாரத்தை. வண்டமர்பொழிலித்பாதி. உதுபாநார்த்தமாகப்படிந்த வண்டிகள் வேறொன்றைப் புரிந்துபாராமல் ஸர்வகாலமும் பொருந்திக் கிடக்கும்படியான திருச்சோலைகளையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரி லுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகராய், * அரவத்தமளிப்படியே ஸர்வேசுவரனை எப்போதும் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டிருக்கையாலே “விஷ்ணுசித்தன்” என்னும் திருநாமத்தை யுடையான பெரியாழ்வார் நுனிச்செய்த மாலையான இப்பத்தையும். பண்ணின்பம்வரப்பாடும் பத்துள்ளார். கேட்கிறவர்களிலுங்காட்டில் பாடுகிறதங்களுக்கு இன்பம்வரும்படியாகப் பண்ணிலே பாடாநிற்கும் பக்திமான்களா யுள்ளவர்கள். பரமான்வைகுந்தம் நண்ணுவரே. (உ) “விஷ்ணு தீ வுரெஷ்டஷ்ட வஸுதீ வுரெஷ்டஷ்ட” என்கிறபடியே மேலானதுக் கெல்லாம்மேலாய் “பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு” என்கிறபடியே பகவததுபவமங்களாசாஸ நங்களைப்பண்ணி காலத்தவமுள்ளதனையும் வர்த்திக்கலாம் தேசமான ஸ்ரீ வைகுண்டத்தைப் ப்ரமிக்கப்பெறுவர்.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—தழை வல்லி கரிகை குன்று சுற்றிச் சிந்துரம்
சாலச் சிந்துரப்பொடி வலம் விண்ணட்டு.

ஆக - திருமொழி, உக - க்கு, பாட்டு - உருக.

(க) “நாகஸ்ய பூஷண” (உ) “விசுவதர்பூஷணேஷு ஸர்வதர்பூஷணேஷு”

மூன்றும்பத்து - ஐந்தாந்திருமொழி - அட்டுக்குவி - ப்ரவேசம்.

அ. கீழ்ச்சொன்னபடியே தான்விரும்பி மேய்த்துக்கொண்டுபோகிற கன்றுகளுக்கும் பசுக்களுக்கும், தனக்கு அபிமதவிஷயங்களான கோபகோபீஜநங்களுக்கும் பாதகமாம்படி இந்தரன் பசிக்கோபத்தாலே கல்வர்ஷத்தை வர்ஷிப்பிக்க, “ குன்றெடுத் தானிரை காத்திரான் ” என்கிறபடியே மலையையெடுத்து ரக்ஷயவர்க்கமானவற்றுக்கு ஒரு நலிவுவாராதபடி நோக்கினபுகாரம் திருவுள்ளத்திலே பின்னாட்டி, மலையெடுக்கவேண்டின ஹேதுக்களையும், மலைதன்னிலுண்டான வளப்பங்களையும், மலையினுடைய பரப்பையும், அதினுடைய கனப்பாட்டையும், அத்தை அநாயாசேநப் பிடுங்கியெடுத்தபடியையும், அதுதன்னை எழுநாள் ஒருபடிப்பட தரித்துக்கொண்டுநின்ற படியையும், அத்தால் திருக்கைக்கு ஒரு வாட்டமின்றிக்கேயிருந்தபடியையுமெல்லாம் தத்காலம்போலேதர்சித்துப்பேசி, அவனுடைய ஆபத்தைகவமாகிற மஹாகுணத்துக்கு ப்ரகாசகமான அந்த இவ்யசேஷ்டிதத்தினுடைய ரஸத்தையதுபவித்து இனியராகிரார்- இத்திருமொழியில். *

மூ.—அட்டுக்குவிசோற்றுப்பருப்பதமும் தயிர்வாவியு நெய்யளறுமடங்கப்

பொட்டத்துற்று மாரிப்பகைபுணர்த்த பொருமாகடல்வண்ணன் பொறுத்தமலை

வட்டத்தடங்கண்மடமான்கன்றினை வலைவாய்பற்றிக்கொண்டேறமகளிர்

கோட்டைத்தலைப்பால் கோதேதுவளர்க்குங்கோவர்த்தநமென்னுங் கொற்றக்குடையே.

பதவுரை.

அட்டு— சமைத்து

குவி— குவிக்கப்பட்ட

சோறு— சோறுகிற

பருப்பதமும்— பர்வதமும்

தயிர் வாவியும்— தயிரோடையும்

நெய் அளறும்— நெய்ச் சேறும்

அடங்க— ஆகிய இவற்றையெல்லாம்

பொட்ட— சடக்கென

துற்று— அழுது செய்து

மாரி— மழையாகிற

பகை— பகையை

புணர்த்த— உண்டாக்கினவனாய்

பொரு— திரைபொருகிற

மா கடல்— கருங்கடல் போன்ற

வண்ணன்— திருநிறத்தை யுடையனானவன்

பொறுத்த— தாங்கின

மலை— மலையாவது;

வட்டம்— வர்த்துலமாய்

தட— பெருத்திருந்துள்ள

கண்— கண்களையுடைத்தாய்

மடம்— தாயின் வசத்திலே ஒழுகும் பவ்

யதையையு முடைத்தான்

மான் கன்றினை— மான்கன்றை

வலைவாய்— வலையிலே

பற்றிக்கொண்டு— பிடித்துக்கொண்டு

குறமகளிர்— குறப்பெண்கள்

கொட்டை— பஞ்சுச்சுருளின்

தலை— தலையினாலே

பால்கொடுத்து— பூபால் உண்ணக்கொடுத்து

வளர்க்கும்— வளர்க்காநிற்பதாய்

கோவர்த்தனம் என்னும்— பசுக்களைப் பெரு

க்கிக்கொண்டு போருகையாலே ‘ கோவர்

த்தந ’ மென்னும் பேரையுடைத்தாய்

கொற்றம்— அம்மழையை வென்ற வெற்

றியையுடைத்தாய்

குடை— ஒருவர்மே லொருதுளி விழாத

படி கவிந்து நிற்கைபாலே குடையென்

னப்பெற்றமலையாம்.

பூபஞ்சுச்சுருளின் தலையாலே பால்தோய்த்து

மான்கன்றுகளுக்குக் கொடுப்பார்கள்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. அட்டுக்குவிசோற்றுப் பருப்பதமும். ஆக்கிக் குவித்த சோற்றுப் பர்வதமும். கோபஜநங்கள், வர்ஷார்த்தமாக இந்தரனை ஆராதித்து, அவன் பரிதனாய்வர்

ஷிப்பிக்க அத்தாலே பசுக்களுக்குப் புல்லும் தண்ணீருமுண்டாய், அத்தாலே பாலும்
நெய்யும்மிசுந்து ஜாத்யுகிதமான ஸம்பத்தோடே வர்த்திக்கக்கடவராயிறே யிருப்பது.
ஆகையாலிறே, “எழில்விழவில்பழநடைசெய் மந்திரவிதியிற் பூசனை” என்று இத்தைப்
பழையதாகநடந்துபோரும் அதுஷ்ட்டாரமாகச்சொல்லுகிறது. இப்படியாகையாலே, இந்த
ராராதரை பண்ணுகைக்காக, திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷங்குடியிலும் வாசல்கள்தோலும்
வரிவைத்துச்சமைத்து, “துன்னுசகடத்தாற் புக்கபெருஞ்சோறு” என்கிறபடியே சகடு
களிலே வைத்திழுத்துக்கொண்டுவந்த சோறெல்லாம்சேர, பெரும்திரும்பாணாடைபோலே
குவிக்கையாலே பர்வதம்போலே உயர்ந்திருக்குமிறே; அத்தைப்பற்ற “அட்டுக்குவிசோற்
றுப்பருப்பதம்” என்கிறது. பருப்பதமென்றது - பர்வதமென்றபடி, தூய்வாலியும், தயிர்
ரோடையும். நெய்யளறும். நெய்ச்சேறும். அச்சோற்றுமலையின்மேலே தொட்டியாகக்
கட்டி தயிரை நிறையவிடுகையாலே, அத்தை அந்தமலைக்குண்டான ணோடையாக ருபித்
துச்சொல்லுகிறது. நெய்யையும் அப்படியே தொட்டிகளாகப்பிடித்து அதுக்குள்ளும் சுற்
றெங்கும் நிறையவிடுகையாலே செறிந்துகிடக்கும்படியைப்பற்ற “அளது” என்கிறது.
இவை யிரண்டையும்சொன்னது - மற்றுமுண்டான பால் பழங்கள் கறிகள் முதலானவற்றுக்
கும் உபலக்ஷணம், அடங்க. இவையடைய. பொட்டித்துற்று. போர்த்துற்று. சடக்
கெனவமுதுசெய்து. தேவதாந்தரத்தை உத்தேசித்துச்சமைத்தனிது ததந்தர்யாயியாய்
நின்றும் ஜீவிக்கவும்வல்ல தனக்கொழிய, “தனக்கு அந்நயர்ஹாயிருப்பார்க்காகது”
என்றாய்த்து அடங்கத்தானே யமுதுசெய்தது. “நாங்கள் முன்புசெய்துபோந்தமர்யாதை
செய்யவேணும், என்று மறுமநஸ்ஸுப்பட்டு இன்னமும் இவர்கள் விலக்கவும்கூடும்” என்
றாய்த்துச் சடக்கெனவமுதுசெய்தது. மாரிப்பகைபுணர்த்த. வர்ஷமாகிற பகையைபுண்
டாக்கின. அதாவது - இந்தரனுக்கென்று சமைத்தசோற்றை அவனுக்கு இடாதபடி விலக்கி,
மலைக்கு இடச்சொல்லி, (க) “மொவய-டுநொஷி” என்று தான் அடையஜீவித்துவிடுகை
யாலேயிறே அவன் பசிக்கோபத்தாலே புஷ்கலாவர்த்தகாதி மேகங்கனையேவி வர்ஷிப்பிக்க
வேண்டிற்று; ஆகையாலே வர்ஷமாகிற பகையைபுண்டாக்கினான் இவன்றானையென்கிறது.
பொருமாகடல்வண்ணன். திரைபொருகிற கருங்கடல்போன்ற திருநிறத்தைபுடையவன்.
தான்பிறந்தஜூரி லுள்ளவர்களுக்கு அந்யசேஷத்தவத்தை அறுக்கையாலுண்டான ஹர்ஷோத்
ரேகத்தையும் திருமேனியின் புகரையும் சொல்லுகிறது. பொறுத்தமலை. தரித்துக்கொண்டு
நின்றமலை. ஏழுநாள் ஒருபடிப்படச்சுமந்துகொண்டிறே நின்றது. வட்டத்தடங்கண்மட
மான்கன்றிறே. வட்டணித்துப்பெருத்தகண்களையும், தாயினுடையவசத்திலே யொழுகும்
பவ்யதையையுமுடைத்தான மான்கன்றை. வலைவாய்பற்றிக்கொண்டு. வலையிட்டத்தேபிடித்
துக்கொண்டு. அம்மலைமேல் வர்த்திக்கிற குறவர், மான்கன்றுகளை குழுவலைக்குள்ளாக்கிப்
பிடித்துக்கொண்டுபோய், தங்களிடங்களிலே குறப்பெண்களையிலே காட்டிக்கொடுப்பார்
களாய்த்து. குறமகளிர்கோட்டைத் தலைப்பால்கோடுத்து வளர்க்கும். அந்தக்குறப்பெண்க
ளானவர்கள் பஞ்சுச்சுருளைப் பாலிலேதோய்த்து, அதினுடைய தலையை தாய்முலைபோலே
உண்ணக்கொடுத்து வளர்ப்பார்களாய்த்து. கொட்டை - பஞ்சுச்சுருள். கோவர்த்தநமித்தயாதி.
புல்லும் தண்ணீரும் எப்போதுமுண்டாய், பசுக்களை வர்த்திப்பித்துக்கொண்டு போருகை
யாலே “கோவர்த்தநம்” என்கிற பேரையுடைத்தாய், நலியவந்தவரஷத்தை ஜயி
த்து ஒருவர்மேல் ஒருதுளிவிழாதபடி கவிந்துநிற்கையாலே “கோவர்த்தநமென்னும் கொற்
றக்குடை” என்கிறது.

(க) “கொவர்த்தனோஸ்மி.” † வட்டணித்து - வர்த்துலமாப்.

மூ.—வழுவொன்றுமில்லாச்செய்கை வானவர்கோன் வலிப்பட்டமுனிந்து விடுக்கப்பட்ட
மழைவந்தெழுநாள் பெய்துமாத்தடைப்ப மதுகுதனேத்துமறித்தமலை
இழவுதரியாததோர்ற்றுப் பிடியிளஞ்சீயந்தொடர்ந்து முகுதலும்
குழவியிடைக்காலிட்டெதிர்ந்துபொருங் கோவர்த்தநமென்னுங்கொற்றக்குடையே. ௨

பதவுரை.

ஒன்றும் வழ இல்லா — இந்ந்ரபட்டம்
பெறுதற்குச் செய்த ஸாதநாம்சத்திலொ
ன்றும் நழுவுதலில்லாத
செய்கை— செய்கைகளைபுடைய
வானவர் கோன்— தேவேந்த்ரனுடைய
வலிப்பட்டு— வசத்திலிருக்குமவனுய்
முனிந்து— (ஆயிரம் கண்களும் சிவக்கும்
படி) கோபித்து
விடுக்கப்பட்ட— ஏவப்பட்ட
மழை— மேகங்களானவை
வந்து— வந்து
எழுநாள்— ஏழுநாள்
பெய்து— வர்ஷித்து
மாத்தடைப்ப— கோ, கோபாதிகள் புறம்பு
போக்கறும்படி தகைவைப்பண்ண
மது குதன்— மதுவைநிரஸித்த கண்ணன்
எடுத்து— ஆபாஸமின்றி எடுத்து

மறித்த— தலைகீழாகப் பிடித்த
மலை— மலையாவது;
இள சீயம்— சிங்கக்குட்டியானது
தொடர்ந்து— (யானைக்குழுவியை நலிவ
தாகத்) தொடர்ந்து
முகுதலும்— கிட்டினவளவிலே
இழவு— தன்குழவிக்கு வரும் துன்பத்தை
தரியாதது— ஸஹித்திருக்கமாட்டாத
ஓர்— ஒரு
சுற்றுப்பிடி—சுன்ற பெண்ணையானது,
குழவி— தன்குட்டியை
காலிடை— நாலுகால்வளங்கும் நடுவே
இட்டு— அடக்கிக்கொண்டு
எதிர்ந்து— அந்த சிங்கக்குட்டி யோடெதிர்
ந்து
பொருங்— போர்செய்யா நிற்கிற
கோவர்த்தநமென்னும் கொற்றக்குடையாம்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வழுவியாதி. இந்ந்ரபத ப்ராப்திக்குறுப்பான ஸாதந
த்தில் ஒன்றும் நழுவுதலில்லாதபடிசெய்து. அத்தாலே த்ரயஸ்த்ரிம்சத்தோடி. தேவர்களு
க்கு கிர்வாஹகனான இந்ந்ரனுடைய வலியிலே அகப்பட்டு. இத்தால் - மேகங்களுக்கு
அவன்சொன்னது செய்தே நிற்கவேண்டுமபடியான பராநீரத்வம் சொல்லுகிறது. முனிந்து
விடுக்கப்பட்ட. அவன் பலத்திலே யகப்பட்டு நிற்கிறவளவன்றிக்கே * பழநடைசெய் மந்திர
விதியில் பூசனைபெறுமையாலே நாமரைக்காடு வெடித்தாற்போலே ஆயிரங்கண்ணும் சிவக்
கும்படி கோபித்து ஏவப்பட்ட. மழைவந்து. புஷ்கலாவர்த்தகாதி மேகங்களானவைவந்து.
எழுநாள்பெய்து மாத்தடைப்ப. ஒருநாளிரண்டு நாளன்றிக்கே, ஏழுநாளொருபடிப்படக் கல்
வர்ஷமாக வர்ஷித்து, பசுக்களுக்கும் இடையரிடைச்சி களுக்கும் புறம்பு போக்கறும்படி
தகைவைப்பண்ண. மதுகுதனேத்துமறித்தமலை. விரோதநிரஸந சிலனானவன் எடுத்து,
பசுக்கள் எட்டிமேய்ந்து நிற்கலாம்படி தலைகீழாகமறித்தமலை. இழவுதரியாத தோர்ற்றுப்பிடி.
குழவியிழவுதரிக்க மாட்டாததொரு சுன்றபெண்ணையானது. இளஞ்சீயம் தொடர்ந்துமுடு
குதலும். வயஸ்ஸாலினைய விஹ்மமானது இத்தை நலிவதாகத் துடர்ந்துவந்து முடுகினவள
விலே. குழவியிடைக்காலிட்டெதிர்ந்துபொருங். தன்கண்ணைத் தன்னுடைய நாலுகால்வளங்கும்
நடுவே யிட்டுக்கொண்டு, அந்த விஹ்மக்கன்றோடே எதிர்ந்து பொராநிற்கிற. கோவர்த்தந
மென்னும் கொற்றக்குடையே.

மூ.—அம்மைத்தடங்கண்மடவாய்ச்சியரு மானுயருமானிரையுமலறி
 ி எம்மைச்சரணேன்று கொள்ளென்றிர்ப்ப விலங்காழிக்கை யெந்தையேத்தமலை
 தம்மைச்சரணேன்ற தம்பாவையரைப் புனமேய்கின்றமானினங் காண்மினென்று
 கோம்மைப்புயக்குன்றர் சிலைகுனிக்குங் கோவர்த்தநமென்னுங் கொற்றக்குடையே. ௩.

பதவுரை.

அம்— அழகியதாய்
 மை— அஞ்ஜநாலங்கர்தமாய்
 தட— விசாலமான
 கண்— கண்களையுடையராய்
 மடம்— மடப்பத்தையு முடையரான
 ஆய்ச்சியரும்— இடைச்சிகளும்
 ஆன் ஆபரும்— கோரகூணத்தையே தொ
 ழிலாகவுடையரான இடையர்களும்
 ஆ நிரையும்— பசுக்களின் திரளும்
 அலறி— வர்ஷபாதையால் வருந்திக் கூப்
 பிட்டு
 எம்மை— “ எங்களை
 சரண் என்று— ‘ரக்ஷிக்கக்கடவோம்’ என்று
 கொள் என்று— திருவுள்ளம்பற்றவேணும்”
 என்று
 இரப்ப— ப்ரார்த்திக்க
 இலங்கு— ஒளியையுடைய
 ஆழி— திருவாழியாழ்வானை
 கை— திருக்கையிலேந்தின
 எந்தை— என் ஸ்வாமியானவன்

எடுத்த— (அவற்றைக்காக்க) எடுத்த
 மலை— மலையாவது;
 தம்மை— தங்களை
 சரண் என்ற—ரக்ஷிக்கவேணுமென்றுபற்றின
 தம் பாவையரை— தங்கள் பெண்களை
 (புனத்திலே ஸஞ்சரிக்கிறவர்களுடைய
 கண்களைக்கண்டு,)
 புனம் மேய்கின்ற— “ நம் புனத்தையழி
 த்துமேய்கிற
 மான் இனம்— மான்களின் திரளை
 காண்மின்— பாருங்கள் ”
 என்று— என்றொருவர்க் கொருவர்காட்டி
 கோம்மை— திரண்டுருண்ட
 புயம்— தோள்களைபுடைய
 குன்றர்— பர்வதவாஸிகளான குறவர்
 சிலை— வில்லை
 குனிக்கும்— (அவர்கள்மேலே சாத்தை
 விடுவதாக) வளையாநின்றுள்ள
 கோவர்த்தநமென்னும் கொற்றக்குடையாம்.

வ்யா. முன்றும்பாட்டு. அம்மைத்தடமித்யாதி. வெறும்புறத்திலே அழகியதாய்,
 அதுக்குமேலே அஞ்சநத்தாலே அலங்கர்தமாய்ப் பெருத்திருந்துள்ள கண்களையும் ஸ்வாபா
 விகமான மடப்பத்தையு முடையரான இடைச்சிகளும். ஆனாயும். கோரகூணபரான இ
 டையரும். ஆநிரையும். அவர்களுக்கு ரக்ஷயமான பசுநிரையும். அலறி. (க) “ மொமொ
 வீஜ நலக்ஷு ௨௩ கீவா ௧-௪ ” என்கிறபடியே வர்ஷவேசத்தாலே க்லேசித்துக் கூப்பிட்டு.
 எம்மைச்சரணேன்று கொள்ளென்றிர்ப்ப. எங்களை “ ரக்ஷிக்கக்கடவோம் ” என்று நீயே
 ரக்ஷகனாய் ஏன்கொள்ளவேணு மென்றுப்ரார்த்திக்க. இலங்காழிக்கை யெந்தையேத்தமலை.
 * கருதுமிடம் பொரவல்ல தேஜஸ்சையுடைய திருவாழியைத் திருக்கையிலே யுடையனான
 என்ஸ்வாமியானவன் இவற்றை ரக்ஷிக்கக்காக வெடுத்தமலை. இப்போது, திருவாழி
 யைத் திருக்கையிலே யுடையனானமை சொன்னது - இந்தரனைத் தலையறுத்துப் பொகட
 வல்ல பரிகரமுண்டாயிருக்க, “ உண்பதுகொண்டநாம் உயிரையும் கொள்ளவொண்ணது,
 அதுகூலனுக்குவந்த கலக்கமாகையாலே தானே தெளிந்துவிடுகிறான் ” என்று தன்னுடைய

(க) “ கோகோபீ ஜநஸங்குலம் தீவார்த்தம். ” ி “ சரணேன்றுகொள் ” என்று
 பாடமிருக்கவேணுமென்று வ்யாக்யாநசைலியால் விளங்குகின்றது.

ரக்ஷயவர்க்கத்துக்கொரு நவிவுவாராமல்மலையெடுத்துக்கொண்டு நின்றநீர்மையைச் சொல்
லுகைக்காக. தம்மைச்சரணேன்ற தம்பாவையரை. தங்களை “ரக்ஷகர்” என்று பற்றியி
ருக்கிற தங்கள்பெண்களை. புனமேய்சின்ற மானினங்காண்மினென்று. புனத்திலே வ்யா
பரிக்கிறவர்கள் கண்களைக்காணு, “நம்புனத்தை யழித்துமேய்கிற மானினம் பாரிகோள்”
என்று ஒருவர்க்கொருவர்காட்டி. கோம்மைப்புயக் குன்றர் சிலைகுனிக்கும். அவர்கள்மேலே
சரத்தைவிடுவதாக, பெரியதோளை யுடையரான குன்னுவர் விற்களை வளையாநின்றுள்ள.
கோவர்த்தநமென்னும் கோற்றக்குடையே. ௩௩

பூ.—கடுவாய்ச்சின்வெங்கட்களிற்றினுக்குக் கவளமெடுத்துக்கொடுப்பானவன்போல்
அடிவாயுறக்கையிட் டெழப்பறித்திட்டமரர்பெருமான் கொண்ணீன்றமலை
கடல்வாய்ச்சென்று மேகங்கவிழ்ந்திறங்கிக் கதுவாய்ப்படநீர்முகந் தேறியெங்கும்
குடவாய்ப்படநின்று மழைபொழியுங் கோவர்த்தநமென்னுங் கோற்றக்குடையே. ௩௩

பதவுரை.

கடு— கொடியதான்
வாய்— வாயை யுடைத்தாய்
சினம்— மிக்க சீறுதலையுடைத்தாய்
வெம்— வெவ்விதான
கண்— கண்களையுமுடைத்தான்
களிற்றினுக்கு— யானைக்கு
கவளம்— சோற்றுக்கவளத்தை
எடுத்து— திரட்டி எடுத்து
கொடுப்பானவன்போல் — கொடுக்கும்பாக
னைப்போல்
அடிவாய்— மலையின் வேர்ப்பற்றிலே
உற— உறும்படியாக
கை— திருக்கையை
இட்டு— கிழே செலுத்தி
எழ பறித்திட்டு— கிளரப்பிடுங்கி
அமரர் பெருமான்— தேவர்களுக்குத் தலை
வனுன கண்ணன்

கொண்டு நின்ற — தாங்கிக்கொண்டுநின்ற
மலை— மலையாவது;
மேகம்— மேகங்களானவை
கடல்வாய் சென்று— கடலிலே போய்
இறங்கி— அதன் கரையிலே இறங்கி
கவிழ்ந்து— கவிழ்ந்து விடந்து
கதுவாய்ப்பட— (கடல்)வெறுந்தறையாய்; மூ-
நீர்— அங்குள்ள நீரையெல்லாம்
முகந்து— மொண்டுகொண்டு
ஏறி— ஆகாசத்திலேறி
எங்கும்— எல்லாவிடங்களிலும்
குடவாய்ப்பட நின்று— குடத்திட்டுச் சொரி
ந்தாற்போலே நின்று
மழை பொழியும்— மழைபொழியாநின்ற
கோவர்த்தநமென்னுங்கொற்றக்குடையாம்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. கடுவாய்ச்சின்வெங்கண் களிற்றினுக்கு. கொடியவாயையுந்
கோபத்தையும் வெவ்வித கண்ணையுமுடைய யானைக்கு. கவளமெடுத்துக் கொடுப்பானவன்
போல். கவளத்தைத் திரட்டியெடுத்துக் கொடுக்கிற பாகனானவனைப்போலே. இத்தால் -
மேகத்தை ஆணையினுடைய ஸ்தானேயாகவும், மலையைக்கவளத்தினுடைய ஸ்தானேயாகவும்
அது எடுத்துப்பிடிக்கிற கர்ஷணனைக் கவளமெடுத்துக் கொடுக்கிற பாகனுடைய ஸ்தானேயா
கவும் ரூபித்துக் கொண்டருளிச் செய்கிறார். மேகத்தை யானையென்கிறது - ஆணையோடு
அதுக்குஸாம்ய முண்டாகையாலே; “மதயானைபோலெழுந்த மாமுகில்காள்” என்னக்கட
லதிறே. “கடுவாய்ச்சின் வெங்கண்களிறு” என்கையாலே - இங்கும் மந்தகஜமென்று

தோற்று கின்றதிதே. எங்ஙனையென்னில்; கடுவாயென்று - க்ருமாயிருந்துள்ள பிணி தலாகிற சப்தத்தையும் க்ரோதத்தையும், “வெங்கண்” என்று - நெருப்புப்பற்றத் தண்களையும் சொல்லுகையாலே. இத்தனையும் மேகத்துக்கு முண்டிறே; கேட்டவர்களுக்கு பயங்கரமாம் படியான முழக்கமும், அடர்த்துக்கொண்டு வர்ஷிக்கிறதே ஆக்ரஹமும், “தீவனைத்து மின்னிலகும்” என்கிறபடியே கொள்ளிவட்டம் போலேயிருக்கிற மின்னினுடைய சழிப் பையுமுடைத்தாய், இருட்சியாலும் திரட்சியாலும் உயர்த்திபாலும் கண்டவர்களுக்கு “மத் தகஜம்” என்றே சொல்லலாம்படி யிருக்கையாலே.

அடிவாயுறக்கையிட் டெழப்பறித்திட்டே. மலையினுடைய வேர்ப்பற்றிலே உறும்படி யாகத் திருக்கையைக் கீழேசெலுத்தி, மற்றத் திருக்கையாலே மேலேபிடித்துக் கிளரப்பிடு ங்கி. அமரர்பெருமான் கோண்கீரன்றமலை. * அயர்வறுமமரர்களதிபதி, இயற்றியில்லாதா ரைப்போலே தானேதரித்துக் கொண்டுநின்றமலை. கடல்வாய்ச்சென்று மேகம்கவிழ்ந்திறங்கி. கடலிடத்தேசென்று மேகங்கள் இறங்கிக் கவிழ்ந்துகிடந்து. கதுவாய்ப்பட நீர்முகந்தேறி. கதுவாய்ப்பட வென்றது - வடுப்படுவென்றபடி. வடுப்படுகையாவது - குறைபடுகை. இத் தால் - கடல்குறைபடுமபடியாக அங்குள்ள நீர்க்கெல்லாவற்றையும் முகந்துகொண்டு ஆகாச த்திலே யேறியென்கை. அன்றிக்கே, கதுவுதல்-கவ்வுதலாய், அபிநிவேசயுக்தமானவாயை யுடைத்தாய்க்கொண்டு “பெரும்பெளவம் மண்டியுண்ட” என்கிறபடியே கடல்வெறுந் தறையாம்படி. அங்குள்ளநீரை முகந்துகொண்டு ஏறியென்னவுமாம். எங்கும் குடவாய்ப்பட நீன்று மழைபோழியும். ஸார்வதிரிகமாய்க்கொண்டு குடத்திட்டுச் சொரிந்தாற்போலே ஏழு நாள் ஒருபடிப்படநின்று வர்ஷத்தைச்சொரிகிற. கோவர்த்தநமென்னும் கோற்றக்குடையே.ச.

மூ.—வானத்திலுள்ளீர்வலியீருள்ளீரே லறையோவந்து வாங்குமினென்பவன்போல்
எனத்துருவாகிய வீசனெந்தையிடவனெழ வாங்கியேத்தமலை
கானக்களியானை தன்கொம்பிழந்து கதுவாய்மதஞ்சோரத் தன்கையேடுத்துக்
கடனற்பிறைவேண்டி யண்ணாந்துநிற்குங் கோவர்த்தநமென்னுங் கோற்றக்குடையே.

பதவுரை.

வானத்தில் உள்ளீர்— “மேலுலகங்களில்
வஸிக்குமவர்களே!
வலியீர் உள்ளீரேல்— வல்லமையுள்ளவர்க
ளாயிருந்தீர்களாகில்
அறை— ஜயஸ்சுகமான நாவலிட்டு
வந்து— இவ்விடம் வந்து
வாங்குமின்— இம்மலையை யெடுத்துக்கா
ணுங்கள்”
என்பவன் போல்— என்று சொல்லுமவன்
போலே
ஏனம் உரு ஆகிய— வராற்றவேஷங்கொண்டு,
பூமியை அண்டபித்தியினின்று மொட்டு
விடுவித்தவனுய்

சசன்— ஸர்வநிர்வா ஹகனாய்
எந்தை— எமக்கு ஸ்வாமியாயுள்ளவன்
இடவன்— மண்கட்டிபோலே
எழ— வேர்ப்பற்றோடே கிளரும்படி
வாங்கி— வாங்கி
எடுத்த— எடுத்துக்கொண்டு நின்ற
மலை— மலையாவது;
கானம்— காட்டிலே
களி— செருக்கித்திரிகிற
யானை— யானையானது
தன் கொம்பு— தன் தந்தத்தை
இழந்து—(கரைபொருதுதிரிகையாலே ஓரிட
த்தில்குத்துண்டு முறிகையாலே) இழந்து

கதுவாய் — கொம்பு முறிந்து புண்பட்ட
வாயிலே
முகம்— மதந்திரானது
சோர— ஒழுகாநிற்க [கது
தன் கை எடுத்து— தன் துதிக்கையையெடு
கூனல்— வளைந்திருந்துள்ள

பிறை—மூன்றும் பிழையெ[பிறை—சந்தர்களை]
வேண்டி— விரும்பி
அண்ணாந்து நிற்கும்—மேலே பார்த்துக்கொ
ண்டு நில்லாநிற்கிற
கோவர்த்தனமென்னுங்கொற்றக்குடையே.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. வானத்தித்பாதி. உபரிதலோகங்களிலே வர்த்திக்கையா
லே மதுஷ்யரிந்தாட்டில் அநிசயிதஜ்ஞாநசக்திகராதத்தந்தாமை அபிமாநித்துக்கொண்டிருக்
கிறவர்களை! நினைத்தது செய்துமுடிக்கவல்ல சக்தியான்களாயிருப்பாருள்ளிகொளாகில்.
அறையோவந்துவாங்குமினென்பவன்போல். “அறையோவறை! இம்மலையைவந்து, வாங்கிக்
காணுங்கோள்” என்பாரைப்போலே. ஏனத்துருவாகியவிசனெந்தை. *ஸப்தத்திபாதி
மதந்திரையான பூமியிடியவிழுந்து கீழிலண்டித்தியோடே சோந்துகிடக்க, நீருக்கும் மேற்
துக்குமிருபாத வராஹவேஷங்கொண்டு “ஊன்றியிடந்து எயிற்றிற்கொண்ட” என்கிற
படியே மறுபாடுருவக்குத்தி அண்டித்தியினின்றும் ஓட்டுவிடுவித்து ஆகாசத்திலேயேபெரிட்
டுத் திருவெயிற்றிலேதரித்த சக்திமானாய், தன்னையொழிந்த ஸம்ஸ்தபதார்த்தங்களும் தா
னிபட்டவழக்காம்படி நடத்தவல்ல ஸர்வகியந்தாவாய், அவற்றினுடையஸத்தைக் கவாதிநாமம்
படியிருக்கும் ஸர்வகாரணபூதனானவன்.

இடவனெழுவாங்கி யெடுத்தமலை. வேர்ப்பற்றோடே ஒருகட்டிபோலே கிளையுப்படி.
வாங்கி யெடுத்துக்கொண்டுநின்ற மலை. இடவனெழுப்பறித்தென்னுதல், போந்தென்னு
தல்செய்யாதே, வாங்கியென்கையாலே அநாயாசை எடுத்தமைசொல்லுகிறது. பர்வதங்க
டோடேகூட பாதாளகதையான பூமியைத் திருவெயிற்றிலேகுத்தி ஒட்டுவிடுவித்தெடுத்த
சக்திமானானவனுக்கு, ஒருகட்டியையிடந்தெடுத்தாற்போலே, அம்மலையை யிடந்தெடுக்கையில்
ஒருருடைவிலையிறே. கானக்களியானே தன்கொம்பிழந்து. காட்டிலேமதித்தாத்திரிசிறவானை
யானது உரைபொருது திரிகையாலே ஓரிடற்றிலே குத்தினவளவிலே தன்கொம்புமுறிய,
அத்தாலே தன்கொம்பையிழந்து. கதுவாய்மதஞ்சோர. கதுவுதல்- விடப்படுதலாய், கொம்
பு முறிந்து புண்பட்டவாயிலே மதஜலமொழுக, தன்கையித்யாதி. தன்னொருடையாலே
கையையெடுத்து வளைந்துபிறையை, தானிழந்தகொம்பாக பரமித்து அதற்கையேசுதித்து
மேலேபார்த்துக்கொண்டு நில்லாநிற்கும். கோவர்த்தனமென்னும் கொற்றக்குடையே. ...ரு

தூ.—செப்பாடுடைய சிருமாலவன்றன் செந்தாமரைக்கைவிர லேந்தியேயும்
கப்பாகமடுத்து மணிநெடுந்தோள் காம்பாகக்கொடுத்துக் கவித்தமலை
எப்பாமேபரந்திழி தேள்ளருவியிலங்குமணி முத்துவடம்பிறழக்
குப்பாயமெனின்னு காட்சிதருங் கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக்குடையே.

கூ.

பதவுரை.

செப்பாடு உடைய— ஆர்ஜவகுணத்தை யு
டையாய்
திரு மால்— ஸ்ரியபேதியாய்

அவன்— அப்படிப்பட்டகுணத்தையுடைய
தன்— தன்னுடைய

செம் தாமரை— செந்தாமரைப் பூப்போன்ற
கை— திருக்கையிலுள்ள
விரல்— கிரீடையும்கூட— கிரீட விரல்களையும்
கம்பாக— மலையாகிற குடைக்குக் காம்படி
யிடுண்டான கப்பாகக்கொண்டு
கவித்து— செறித்து
மணி— நீலமணிபோன்ற நிறத்தையுடைத்தாய்
நெடு— நெடியதாயிருந்துள்ள
தோள்— திருத்தோளை
காம்பாக— அக்குடைக்குக் காம்பாக
கொடுத்து— கொடுத்து
கவித்த— தலைகீழாகக் கவித்த
மலை— மலையாவது;

எப்பாடும்— எல்லாப்பக்கங்களிலும்
பாந்து இழி— பரவித் தங்குகிற
தெள் அருவி— தெளிந்த அருவிகளானவை
இலங்கு— விளங்காநின்றுள்ள
மணி— அழகிய
முத்து வடம்— முத்துவடம்போலே
பிறழ— தனித்தனியே பரகாசிக்க
குப்பாயம் என நின்று— அதுதான் அவ
னுக்கோர் முத்துச்சட்டையென்று
தோற்றும்படியாக நின்று
காட்சி தரும்— காட்சி கொடாநிற்கிற
கோவர்த்தனமென் னுங்கொற்றக்குடையாம்.

வ்யா. ஆரம்பாட்டு. செப்பாடையதிருமால். செப்பாடாவது - செவ்வை. அதாவது - ஆர்ஜவகுணம். “ திருமால் ” என்கையாலே, இவ்விடத்தில் அந்த ஆர்ஜவமாவது * சிதகுரைத்தாலும் நன்றுசெய்தாரென்கை. அன்றிக்கே, இந்தரனுக்கிட்ட சோற்றைவிலக்கி மலைக்கிவித்து வர்ஷாபத்தைவிளைத்து “ இவை பட்டது படுக ” என்றிருக்கை யன்றிக்கே, முன்பு “ ரக்ஷகம் ” என்று சொன்ன மலைதன்னையே யெடுத்து ரக்ஷித்த செவ்வைப் பாட்டைச் சொல்லுகிறது. இப்படி ரக்ஷிக்கக்கடி அவளோட்டை ஸம்பந்தமாகையாலே “ திருமால் ” என்கிறது என்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். அவன். அப்படிப்பட்ட குணத்தையுடையவன். தன்செந்தாமரைக்கைவிரலைத்தினையும் கப்பாகமடுத்து. தன்னுடைய சிவந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கையில் விரல்களைந்தையும் மலையாகிற குடைக்குக் காம்படியி லுண்டான கப்பாகக்கொண்டு செறித்து.

மணிநெடுத்தோள் காம்பாகக்கொடுத்துக் கவித்தமலை. நீலரத்நம்போன்ற நிறத்தையுடைத்தாய் நெடியதாயிருக்கிற திருத்தோளை அதுக்குக் காம்பாகக்கொடுத்து, பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ளார்க்கும் பசுக்களுக்கும் மழையால் நவிவு வாராதபடியாகவும், பசுக்களுக்குச் சுவபெடாத புல்லும்தண்ணீரு முண்டாம்படியாகவும் தலைகீழாகக்கவித்தமலை. எப்பாடும் பரந்திழி தெள்ளகூவி. “ சுனைவாய் நிறைநீர் பிளிறிச்சொரிய ” என்கிறபடியே அவனைச்சூழ எல்லாபார்ச்சுவத்திலும் இடைவிடாமல் தங்குகிற தெளிந்த சுனைநீரருவிகளானவை. இலங்குமணி முத்துவடம் பிறழ. விளங்காநின்ற அழகிய முத்துவடம்போலே தனித்தனியே பரகாசிக்க குப்பாயமெனநின்று காட்சிதரும். “ அதுதான் அவனுக்கொரு முத்துச்சட்டை ” என்று தோற்றும்படியாக நின்று காட்சிகொடாநிற்கும். கோவர்த்தனமென்னும் கொற்றக்குடையே

மூ.—படங்கல் லவமுடைப் பாம்பரையன் படர் பூமியைத்தாங்கிக் கிடப்பவன்போல்
தடங்கைவிரலைந்து மலரவைத்துத் தாமோதரன்ருங்குதடவரைதான்
அடங்கச்சென்றிலங்கையை யீடழித்தவனுமன்புகழ்பாடித் தங்குட்டன்களைக்
குடங்கைக்கொண்டு மந்திகள் கண்வளர்த்துங் கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக்குடையே

பதவுரை.

படங்கல் பல[†] உடை—பலபடங்கலையுடைய
 பாம்பு அரைபன்— ஸர்ப்பராஜ னுன்வன்
 படர்— பரம்பின
 பூமியை— பூமியை
 தாங்கி கிடப்பவன் போல்— தன்தலைகளா
 லே தாங்கிக்கொண்டு கிடக்குமாப்போலே
 தட— இடமுடைத்தான
 கைவிரல் லீர்தும்— கையிலுள்ள லீர்துவிர
 ல்களையும்
 மலரவைத்து— பரப்பிவைத்து
 தாமோதரன்— தாமோதரனுனவன்
 தாங்கு— தாங்கிக்கொண்டுநின்ற
 தட— பெரிய
 வரை தான்— மலையாவது;
 சென்று— ஆகாசவழியாலே போய்க்கிட்டி

இலங்கையை— லங்கையை
 அடங்க— முழுதும்
 ஈடழித்த— கட்டழித்துப்பொகட்ட
 அனுமன்— ஹதுமானுடைய
 புகழ்— கீர்த்தியை
 மந்திகள்— பெண்குரங்குகளானவை
 பாடி— பாடி
 தம்— தங்கள் தங்களுடைய
 குட்டன்களை— குட்டிகளை
 குடங்கை— உள்ளங்கையிலே
 கொண்டு— ஏந்திக்கொண்டு
 கண்வளர்த்தும்— சீராட்டியுறங்கப்பண்ண
 நிற்கிற
 கோவர்த்தன மென்னுங்கொற்றக்குடையே.
 † “பலவும்” என்ற விடத்தில் ‘உம்’சாரியை.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. படங்கலித்பாதி. பலபணங்கலையுமுடைய நாகராஜன், பா
 ப்பையுடைத்தான பூமியைத் தன்தலைகளாலே தரித்துக்கொண்டு கிடக்குமவன்போலே.
 தடங்கைவிரலேந்தும் மலரவைத்து. இடமுடைத்தான திருக்கையி லேந்துவிரலையும் மலர
 வைத்து. தாமோதரன் தாங்குதடவரைதான். ஓர் அபலைக்குக்கட்டவு மடிக்கவுமாம்படி பெளி
 யனாப், அவள்கட்டினகட்டை யவிழ்த்துக்கொள்ள சக்தனுமன்றிக்கே யிருந்தவன் தரித்
 துக்கொண்டுநின்ற பெரியமலேதான். பஞ்சலக்ஷம்சூடியும் ஊரிலுள்ள பசுநிரைகளு மெல்
 லாம் சேரவொதுங்கலாம்படியிறே மலையின்பரப்பு. தானென்று - அதின் கருத்தையும் அதின்
 மேலுண்டான வர்க்குங்களையும் மர்க்கிசேஷங்களையும் அந்நிலத்துக்கடைத்த மதுவ்யரையு
 மெல்லாம் நினைக்கிறது.

அடங்கச்சென்றிலங்கையை யீடழித்த. தூர்க்கத்யயுக்தமாய், தேவர்கள்கொடுத்த
 வரபலத்தாலும் ராவணனுடைய புஜபலத்தாலும் ஒருவரால்சென்று அழிக்கவொண்ணாத
 படியிருக்கிற லங்கையைமெல்லாம் “ஓதமாகடலைக்கடந்தேறி” என்கிறபடியே சென்று
 “உயர்கொள்மாக்கடிகாவையிறுத்து” இதுபாதிப்படியே கட்டழித்துப்பொகட்ட. அங்
 மன்புகழ்பாடி. ஹதுமானுடைய கீர்த்தியைப்பாடி. தம் குட்டன்களை. தந்தாமுடைய குட்
 டிகளை. குட்டனென்கிறது- ப்ரீதியாலே. குடங்கைக்கொண்டு. குடங்கைகளிலே யேந்தி
 கொண்டு. மந்திகள் கண்வளர்த்தும். மந்திகளானவை சீராட்டியுறங்கப்பண்ணநிற்கும்.
 மந்தி- பெண்குரங்கு. கோவர்த்தமென்னுங் கொற்றக்குடையே. எ.

மூ.—சலமாபுகிற் பல்கணப்போர்க்களத்துச் சரமாரிபொழிந்தேங்கும் பூசலிட்டு
 நலிவாஹுறக்கேடகங் கோப்பவன்போல் நாராயணன் முன்முகங்காத்தமலை
 இலேவேய்குரம்பைத் தவமாபுனிவரிருந்தார் நடுவேசென்றணர் சோறியக்
 கோலேவாய்ச்சின வேங்கைகணின் றறங்குங் கோவர்த்தநமென்னுங் கொற்றக்குடையே.

பதவுரை.

சலம்— நீர் கொண்டெழுந்த
மா முகில்— கார் மேகங்களுடைய
பல் கணம்— பல திரளானது
போர் களத்து— யுத்த பூமியிலே
சரம் மாரி பொழிந்து— சரங்களை வர்ஷித்
தாற்போலே வர்ஷித்துக்கொண்டு
எங்கும்— இடைச்சேரியடங்கலும்
பூசலிட்டு— இடித்து முழங்கி யுத்தம்பண்ணி
நலிவான்— வருத்துவதாக
உற— ஒருப்பட்ட வளவிலே
கேடகம் கோப்பவன்போல்— கடகு கோத்
துப் பிடிக்குமவன் போலே
நாராயணன்— நாராயணனுனவன்
(திருக்கையி லெடுத்துக் கொண்டு,)
முன்— முந்திவருகிற
முகம்— வர்ஷமுகத்தினின்றும்

காத்த— ரக்ஷித்த
மலை— மலையாவது;
இலை வேய் குரம்பை— பர்ணசாலேகளில்
வலிக்கிற
தவம் மா முனிவர் இருந் } தபஸ்விகளாயி
தார் நடுவே சென்று } ருந்த மஹர்ஷி
கள் நடுவே சென்று
அணார் சொறிய - தன்கழுத்தை அவர்கள்
சொறிய
கொலை— கொல்லுகிற
வாய்— வாயையுடையதாய்
சினம்— கோபத்தையுடைத்தான
வேங்கைகள் புலிகளானவை
நின்று உறங்கும்— நின்றபடியே உறங்கா
நிற்கிற
கோவர்த்தந மென்னுங்கொற்றக்குடையாம்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. சலமாழகிலித்யாதி. பலதிரளாய்க்கடலை வரளாகப்பருகி
நீர்கொண்டெழுந்த மஹாமேகங்களானவை, யுத்தபூமியில் சரவர்ஷம்போலே வர்ஷித்துக்
கொண்டு திருவாய்ப்பாடியில் ஊரோடு பசுக்கள் மேயுமிடத்தோடுவாசியற எங்கும் “ எங்க
ளைத் தப்பவல்லாருண்டோ ” என்று இடித்து முழங்கிப் பூசலிட்டு நலிவதாகவொருப்பட்ட
வளவிலே, அந்த சரவர்ஷத்தைத் தகைக்கைக்குக் கடகு கோத்துப் பிடிக்குமவன்போலே ஸர்வ
ரக்ஷகனான நாராயணன் தன்கையிலே யெடுத்துக்கொண்டு முந்திவருகிற வர்ஷமுகத்தைத்
தகைந்தமலை. இலைவேய்குரம்பை. இலையாலே வேய்த்தகுடில்; பர்ணசாலையென்றபடி.
இத்தை வாஸஸ்த்தாநமாக வுடையராயிருந்துள்ள. தவமா முனிவர். தபோநிஷ்டரான மஹ
ர்ஷிகள். இருந்தார்நடுவேசென்று. தபஸ்ஸுக்காக ஓரிடத்திலே திரளவிருந்தவர்கள் நடுவே
சென்று. அணார்சொறிய. “ ஸர்வமும் பகவதாத்மகம் ” என்று கண்டிருக்கையாலே ஒன்
றிலு மொருபயமற்றிருக்குமவர்கள் தன் கழுத்தைச் சொறிய. கொலைவாய்ச்சின வேங்கை
கள் நின்றிறங்கும். கொல்லுகிறவாயையும் சினத்தையுமுடைத்தான புலிகளானவை அந்த
ஸ்கத்தாலேநின்று உறங்காநிற்கும். கோவர்த்தநமென்னுங் கொற்றக்குடையே. ... அ.

மு.—வன்பேய் முலையுண்டதோர் வாயுடையன் வன்னுணைநின்றதோர் வன்பரத்தைத்
தன்பேரிட்டுக்கொண்டு தரணிதன்னிற் றுமோதரன் றுங்குதலவரைதான்
முன்பேவழிகாட்ட முசுக்கணங்கள் முதுகிற்பெய்து தம்முடைக்குட்டன்களைக்
கோம்பேற்றியிருந்து குதிபயிற்றுங் கோவர்த்தநமென்னுங் கொற்றக்குடையே. கூ.

பதவுரை.

வன் பேய்— வலியுடைய பூதநையின்
முலை— (விஷந்தடவின) முலையை

உண்டது ஓர் } உண்டதொரு வாயை
வாய்உடையன் } யுடையனாய்

வன்பாத்தை- வலிய பாத்தைத் (தாங்கிக்
கொண்டு)

நின்றது ஓர்— நின்றதொரு

வன் தூணை— வலிய தூணைப்போலே

தன்பேர்— ‘கோவர்த்தன்’ என்ற தன்
பேரை

இட்டுக்கொண்டு— அந்தமலைக்கு இட்டுக்
கொண்டு

தரணிதன்னில்— இந்நிலத்திலே

தாமோதரன்— ஆய்ச்சி யொருத்திக்குக்
கட்டவு மடிக்கவுமாம்படி பவ்யனாயிரு
ந்தவன்

தாங்கு— தாங்கிக்கொண்டு நின்ற

தடம் வரை தான்— பெரிய மலையாவது;

முடிக்கணங்கள்— (ஓர் வகைப்பட்ட) குரங்கு
களின் திரளானவை

முன்பே— ஏற்கவே

வழி காட்ட— ஒரு கிளையில் நின்றும் மற்ற
ஒரு கிளையில் பாயும் வழி
காட்டுகைக்காக

தம்முடை குட்டன்களை— தந்தம் குட்டி
களை

முதுகில்— முதுகிலே

பெய்து— கட்டிக்கொண்டு போய்

கொம்பு— கொம்பிலே

ஏற்றி இருந்து— ஏற்றிவைத்து

குதி— ஒரு கொம்பில் நின்று மொரு
கொம்பிலே தத்தும்படியை

பயிற்றும்— பழக்குவியாபிற்கிற

கோவர்த்த மென்னுங் கொற்றக்
குடையாம்.

வ்யா. ஒன்பதாம் பாட்டு. வன்பேய்முலையுண்டதோர் வாயுடையன். வலிய பேயு
டைய முலையுண்டதொரு வாயுடையவன். பேய்க்கு வன்மையாவது- இவனுடைய மௌ
க்த்யத்தையும் வடிவமுடையதும் கண்டவிடத்திலும் இளகாத நெஞ்சின்வலிமை. அன்றிக்கே,
வன்மை முலைக்கு விசேஷணமாய்- அதின் விஷத்தினுடைய க்ரோரயத்தைச் சொல்லவுமாம்.
நஞ்சேற்றின முலையிறே. ஓர்வாயென்றது- அந்த நஞ்சைப்பொறுத்து உண்கையாலும் அ
வனை முடிக்கையாலும் அத்தனிபமானவாயென்றபடி. வன்தூணென்றதோர் வன்பாத்தை
வலியபாத்தை தரித்துநின்றதொரு வலியதூணைப்போலே. “தரித்து” என்கிற விது
வுள் அத்யாஹார்பம்.

தன்பேரிட்டுக்கொண்டு. “கோவர்த்தன்” என்கிற தன்பேரை அதுக்கிட்டுக்கொ
ண்டு. தரணிதன்னில். தேசாந்தரங்களில் வ்யாவர்த்தி. அதாவது - பேரளவுடையாரன
ப்ரஹ்மேசாதிதர்போல்வார்க்கன்றிக்கே, கூடாத்ரமறுஷ்யரும் காணலாம்படியான இந்நில
த்திலே யென்றபடி. தாமோதரன். பெற்றதாய்க்குக் கட்டிவைக்கலாம்படி பவ்யனாயிருந்த
வன். “வன்பேய்முலை யுண்டதோர் வாயுடையன்” என்றும், “தாமோதரன்” என்றும்
சொல்லுகையாலே - பேய்த்தாயைமுடித்து ஆய்த்தாய்க்கு பவ்யனாயிருந்தபடி சொல்லு
கிறது. தாங்குதடவரைதான். இப்படி யிருக்கிறவன் தரித்துக்கொண்டுநின்ற பெரிய மலை
தான். முன்பேயித்யாதி. முடிக்கணங்களானவை ஏற்கவே பணையோடுபணையாயும்வழி
காட்டுகைக்காகத் தந்தாமுடைய குட்டிகளை முதுகிலே கட்டிக்கொண்டுபோய், கொம்பிலே
யேற்றியிருந்து ஒரு கொம்பில் நின்றும் ஒரு கொம்பிலே குதிக்கும்படியை, தான்முற்றுக
குதித்துக் காட்டி அப்யஸிப்பியாபிற்கும். கோவர்த்தமென்னுங் கொற்றக்குடையே. ...

அ. பத்தாம்பாட்டு. கோடியித்யாதி. “மழைவந் தெழுநாள் பெய்து மாத்தடைப் ப” என்கிறபடியே - ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட வர்ஷிக்கிறவளவில் ரக்ஷயவர்க்கத்துக்கு ஒரு நலிவுவாராதபடி மலையையெடுத்து தரித்துக்கொண்டுநின்று ரக்ஷித்த ப்ரகாரத்தை யருளிச் செய்தார் - கீழ்; இப்படி யேழுநாள் மலையைச் சுமந்துகொண்டு நின்றவளவில் திருக்கையில் ஒருவாட்டமின்றிக்கே யிருந்தபடியை யதுபவித்து, மங்களாசாஸ்பராகையாலே ப்ரீதரா யருளிச் செய்கிறார் - இதில்.

மூ.—கோடியேறு செந்தாமரைக் கைவிரல்கள் கோலமுமழிந்தில வாடிற்றில
வடிவேறுதிருவுகிர் நொந்துமில மணிவண்ணன் மலையுமோர் சம்பிரதம்
முடியேறிய மாமுகிற்பல்கணங்கண் முன்னெற்றி நரைத்தன போலவெங்கும்
குடியேறியிருந்து மழைபொழியுங் கோவர்த்தமென்னுங் கொற்றக்குடையே. ௧.

பதவுரை.

கோடி ஏறு— த்வஜத்தை ரேகாநுபமாக
தரித்துக்கொண்டிருப்பதாய்
செம் தாமரை— செந்தாமரைப்பூப் போன்ற
கை விரல்கள்— திருக்கைகளும் திருவிரல்
களும்

(ஏழுநாள் ஒரு படிப்பட மலையைச்
சுமந்து கொடு நின்ற வளவிலும்,)

கோலமும்— இயற்கையான அழகும்

அழிந்தில— அழிந்தனவில்லை;

வாடிற்றில— வாட்டத்தை யு மடைந்தன
வில்லை;

வடிவு ஏறு — அழகுமிக்கிருந்துள்ள

திரு உகிர்— திரு நகங்களானவை

நொந்தும் இல— நொந்தனவுமில்லை;

மணி வண்ணன் — நீலரத்தவர்களுனை
கண்ணெடுத்த

மலையும்— கோவர்த்த கிரியும்

(அத்தை இவனெடுத்துக் கொண்டு
நின்ற நிலையும்,)

ஓர் சம்பிரதம்— ஒரு கண்கட்டு வித்யை
யாயிருந்தது!;

(அந்த மலை எது வென்ன;)

முடி— மலையின் சிகரத்திலே

ஏறிய— ஏறின

மா முகில்— பெரிய மேகங்களின்

பல் கணங்கள்— பல திரள்களானவை

முன் நெற்றி— தங்கள் நெற்றியின் முன்
பாகமானது

நரைத்தன போல்— நரைத்தாப்போலே

எங்கும்— எல்லா விடங்களிலும்

குடி ஏறி இருந்து— குடிபேறியிருந்து

மழை பொழியும்— மழை சொரியா நிற்கி

கோவர்த்த மென்னும் கொற்றக்

குடையாம்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. கோடியேறு செந்தாமரைக் கைவிரல்கள். (க) “த்வஜவஜ்ஜாஜ்
ஹ்ருதவிஹ்ருதவாணிநா” என்கிறபடியே ஸீச்வரயஸூசகமான த்வஜவஜ்ஜாதி சிஹ்நங்
களை ரேகாநுபேண உடைத்தாயிறே திருக்கைதானிருப்பது; அதுக்கெல்லா முபலக்ஷண
மாக த்வஜமொன்றையு மருளிச்செய்கிறார். த்வஜத்தை ரேகாநுபேண தரித்துக்கொண்டிரு
ப்பதாய், நிறத்தாலும் செவ்வியாலும் மார்த்தவத்தாலும் செந்தாமரைபோலே யிருக்கிறதிரு
க்கையும் திருவிரல்களும். கோலமுமழிந்தில வாடிற்றில. ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட மலையைச்
சுமந்துகொண்டு நின்றவளவில், ஸ்வாபாஸ்கமான வழகும் அழிந்தனவில்லை; பாரம் பொறு
மையாலே தளர்ந்து வாட்டத்தை யடைந்தனவுமில்லை. வடிவேறுதிருவுகிர் நொந்துமில. அழகு
மிக்கிருந்துள்ள திருவுகிர்களானவை நொந்தனவுமில்லை.

(க) “த்வஜ வஜ்ஜாபஜ் கர்த சிஹ்நேந பாணிநா”

மணிவண்ணன்மலையு மொர்சம்பிரதம். நீராதநம் போலே யிருக்கிற வடிவையுடைய வன் எடுத்தமலையும், அதையையெனெடுத்து நின்ற நிலையும் ஒரு இந்தரஜாலம். அதாவது - மலையையெடுத்துச் சுமந்து கொடுகின்றது மெய்பாகில் அதின்காரியமான விகர்த்தகவிரலொ ன்று திருக்கையிலே காணவேண்டாவோ? அதில்லாமையால் இதொரு கண்காட்சி வித்யை போலே யிருப்பதொன்றென்கை. எடுத்த திருக்கையில் ஒரு விகர்த்தகாணமையாலே இந்த ரஜாலமென்ற வித்தையெழுதிய, அது பரமார்த்த மென்னுமிடத்தை பருளிச்செய்கிறார்மேல் முடியித்யாதி. மலையின்கொடு முடியிலேயேறின மஹா மேகங்களினுடைய பலவகைப்பட்ட ஸமுஹங்களானவை. முன்னெற்றி நரைத்தனபோல வெங்குங் குடியேறியிருந்து மழைபொழி யும். அதினுடைய முன்னெற்றி நரைத்தாற்போலே குழக் குடியேறியிருந்து லோகத்துக் கெல்லாம் ஐல ஸமர்த்தியுண்டாம்படி வர்ஷத்தைச் சொரியாநிற்கும், வர்ஷியாமல் வெளுத் திருக்கும் காலத்திலும் வஸ்தவ்யதேசம் மலைத்தலையோர மாகையாலே “ முன்னெற்றி நரை த்தனபோல வெங்கும் குடியேறியிருந்து ” என்கிறது. இப்படி மேகங்களிருந்து வர்ஷியா நிற்கும். கோவர்த்தநமென்னும் கோற்றக்குடையே. ஆகையால் இந்தரஜாலமென்று, பரமார் த்தமென்கை.

அ.—நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகொள்.
மு.—அரவிற்பள்ளிகொண்டரவந்துரந்திப் பரவப்பகையூர்தியவனுடைய
குரவிற்கொடி முல்லைகளின்முற்றங்குக் கோவர்த்தநமென்னுங் கோற்றக்குடைமேல்
திருவிற்பொலி மறைவாணர்புத்தூர்த் திகழ்பட்டர்பிரான் சோன்னமலைபுத்தும்
புரவுமனன்குடைப் பத்தருள்ளார் பரமானவைகுந்த நண்ணுவரே. கக.

பதவுரை.

அரவிற்பள்ளிகொண்டு— (கூரராப்தியிலே) பள்ளி
கொண்டு

(அத்தையிட்டு, ஆய்ப்பாடியில்
வந்தவதரித்து,)

அரவம்— காளியநாகத்தை

தூரந்திட்டு— ஓட்டிவிட்டு

அரவம்— ஸர்ப்பஜாதிக்கெல்லாம்

பகை— பகையான பெரிய திருவடியை

ஊர்தியவனுடைய— வாஹநமாகவுடைய
வனுடைய

குரவிற்பொலி— குரவமரத்திலே

கொடி— கொடியாய்ப் படர்ந்து கிடக்கிற

முல்லைகள்— முல்லைகளானவை

நின்று— நிலைபெற்று

உறங்கும்— உறங்கும்படி யிருப்பதாய்

கோவர்த்தநம் என்னும்— கோவர்த்தந

மென்னும் திருநாமத்தை யுடைத்தாய்

கொற்றம்— மழைதடுத்த வெற்றியை
யுடைத்தான

குடைமேல்— குடையான பர்வதவிஷயமாக

திருவின்— வைஷ்ணவ ஸ்ரீயால்

பொலி— விளங்கா நின்றவர்களாய்

மறை— வேதத்துக்கு

வாணர்— வ்யாஸபதம் செலுத்த வள்ள
ரானவர்கள் வர்த்திக்கிற

புத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில்

திகழ்— விளங்கா நின்றுள்ள

பட்டர் பிரான்— பெரியாழ்வார்

சொன்ன— அருளிச்செய்த

மலை— சொல் மலையான

பத்தும்— இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்

பரவும்— பரவும்படியான

மனம்— மனஸ்ஸை

நன்கு— நன்றாக

உடை— உடையவர்களாய்

பத்தர் உள்ளார்— பக்திமான்களா யுள்ள
வர்கள்

பரமான— எல்லாவற்றுக்கும் மேலான

வைகுந்தம்— ஸ்ரீ வைகுண்டத்தை

நண்ணுவர்— அணுகப் பெறுவர்கள்,

வ்யா. அரவிற்பள்ளிகொண்டு. மென்மை குளிர்ந்தி நாற்றங்களை பாகர்தியாக
வுடைய திருவனந்தாழ்வான்மேலே திருப்பாற்கடலிலே பள்ளிகொண்டு. அரவம்
துளிந்திட்டு. (க) “நா மவாந் துஜி-ஹி” என்கிறபடியே அப்படுக்கையை
விட்டுப்போந்து அவதரித்த விடத்திலே கோபஜாதியும் கோக்களும் தண்ணீர் குடிக்கிற மடு
வை விஷ்ணுவிதமாகக்கி கொண்டுவிடந்த காளியானிற ஸர்ப்பத்தை அங்குமின்று மோட்டி
விட்டு. அரவப்பகையூர்தியவனுடைய. “அரவம்” என்கிறஜாதிக்கெல்லாம் பகையான பெ.
ரிய திருவடிபை வா ஹ சமாக நடத்துகிறவனுடைய.

குரவியித்யாதி. “குரவு” என்கிற வர்க்குத்திலே கொடியாய்ப் படர்ந்துகிடக்கிற முல்லைகளானவை நின்றிறங்கும்படி யிருப்பதாய், கோவர்த்தநமென்கிற திருநாமத்தையுடைத்தாய், வர்ஷத்தைத் தகைகைக்குக் கொற்றக்குடையான பர்வதவிஷயமாக. “குரவக் கொடிமுல்லைகள்” என்றுபாடமானபோது - குரவாகிய வர்க்குமும் அதின்மேலே படர்ந்த கொடியான முல்லையும் நின்றிறங்குமென்று பொருளாகக்கடவது. திருநிற்பொலியித்யாதி. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயால் மிக்கு வேதத்துக்கு வ்யாஸபதம் செலுத்த வல்லநானவர்கள் வர்த்திக்கிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் ஸர்வோத்தரமாய்க்கொண்டு விளங்காநின்றள்ள பெரியாழ்வார நுளிச்செய்த சப்தஸந்தர்ப்பமான விப்பத்தையும், பகவுமனன்குடைப்பத்தருள்ளார். ப்ரீதி பரவசராய்க் கொண்டுபேசும் நல்லமநஸ்சையுடைய பக்திமான்களா யுள்ளவர்கள். பரமான வைகுந்தம் நண்ணுவரே. தங்களுடைய ஜ்ஞாந ப்ரேமாநுகுணமாக பகவதநுபவகைங்கர்யங்களிலே அர்வயித்து * அடியார்கள் குழாங்களைபுடன்கூடி வாழலாம்படியிருக்கும் ஸர்வோத்தரமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ப்ராபிக்கப்பெறுவர்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசாணம்.

அடிவாவு.—அட்டு வழு வம்மை. கடு வான் செப்பாடு பட்டம் சலம்
வன்பேய் கொடி யரவில் நாவல்..

—(*)—

ஆ - திருமொழி, உச - க்கு, பாட்டு - உகஉ..

முன்னுட்பத்து- ஆளுந்திதிருமொழி- நாவலம்பெரிய, ப்ரவேசம்.

அ.—நாம்பிறந்து வளருகிறவரிலே “ஒருக்ரவ்யத்தை ஒரு தேவதாந்தரத்துக் கிடுகையாவதென்” என்று இந்த்ரனுக்கிடிகிற சோற்றைவிலக்கி மலைக்கிடவித்து அத்தையடையத் தானமுதுசெய்து விடுகையாலே அவன் (உ)க்ருத்தனாய், திருவாய்ப்பாடியை யழிப்பதாக புஷ்கலாவர்த்தகாதி மேகங்களைப்பேயிக் கல்வரஷத்தை வர்ஷிப்பிக்க, “கல்லெடுத்துக் கன்மாரிகாத்தாய்” என்கிறபடியே கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணி, அந்தவரஷத்தை ரக்ஷயவர்க்கத்தின்மேலே விழாதபடி நோக்கின துவ்யசேஷ்டிதரஸத்தையதுபவித்தார் - சீழ்; “குழல்

(க) “நாகபர்யங்கமுதஸ்ரீஜ்யஹ்யாகதஃ.” (உ) குருகுலம்.

கோவலர் ” என்கிறபடியே - கோபர்க்குக் குழலாதுகை ஐந்துசித வர்த்தியாகையாலே, ஸ்ரீ நந்தகோபர் திரமகனாகையாலே தானும் அந்தவர்த்தியிலே யதிகரித்துப் பலகாலும் குழலாதுக் கொண்டு போருமவனாகையாலே, ஒருநாள் ஸ்ரீபர்த்தாவந்தத்திலே நின்று திருக்குழலேபூத. அந்தக்குழலோசையழியே யுலகிகளான ஸ்ரீகோபிமாரிலேசிலர் தங்கள்பந்துக்கள் பண்ணிவைத்த காவல்களையும் கடந்து இவன் நின்றவிடத்தேவந்து சூழ்ந்துகொண்டு நின்ற படியையும், வேறேசிலர் அரைசூலையத் தலைசூலைய வேடிவந்து ஸ்தரீத்வம் பின்னாட்டின படியாலே ஒடுங்கி நெகிழ்ந்தவுடையை ஒரு கையாலே தாங்கி இவனளவிலே கண்டேண்ட நின்ற படியையும், உபரிதருலோகவர்த்திகளான ஸ்தரீகள் இக்குழலோசையைக் கேட்டுவந்து திரண்டு நெஞ்சருகி, கண்கள்பனிக்கை முதலான விக்ரிகளோடே இகிலே செவிமடுத்ததுக்கொண்டு நின்றபடியையும், மேலகை திலோத்தமை முதலான நர்த்தகித பரைகளாய்த் திரியும் அபஸ்ரஸ்ஸுக்கள், உலாவியுலாவிக் குழலாதுகிற விவனுடைய வடிவையும் குழலோசையையும்கண்டு, “ நாமும் சிலராயாடிப்பாடித் திரிகிறோமே ” என்று லஜ்ஜித்து அறிவழிந்து தந்தாமுடைய ஆடல்பாடல்களைத் தாங்களே மாறின்படியையும், ஸததகிதபராய்த் திரியும் தம்புருநாரதரும் கிந்தரமிதுநங்கனும் இந்தக்குழலோசையினுடைய ரஸத்திலே யிடுபட்டுத் தந்தாமுடைய வீணைபமற்பார் கிந்தரம்தொடோ மென்பாரான படியையும், ஆகாசசாரிகளான கார்த்தப்பரெல்லாரும் அமர்தம்போலேயிருக்கிற இக்கிதவலையிலே யகப்பட்டு சிதிராய்க் கைமறித்து நின்றபடியையும், தேவர்களெல்லாரும் தங்கள் ஹவிர்ப்போ ஜாததைமறந்து திருவாய்ப்பாடி நிறையவந்து திரண்டு இக்குழலோசையினுடைய ரஸத்தை புஜித்து இவனைவிடாதே பின்பற்றித் திரிந்தபடியையும், பக்ஷி ஜாலங்கள் தந்தாம் கூட்ட வில்டுவந்து சூழ்ந்து பரிகாடுபோலே கிடந்தபடியையும், பசுத்திரங்கள் இக்குழலோசையைக்கேட்டு பரவசமாய்க் கால்களைப்பாப்பித் தலைகளை நாற்றிக் கொண்டு செவியை யசைக்கவும் மாட்டாமல் நின்றபடியையும், மான் திரள்களானவை மேய்கைமுதலான வற்றைமறந்து நிச்சலமாய்க்கொண்டு சித்ராப்பிதங்கள்போலே நின்றபடியையும், அசேதநமான மரங்களானவை சேதநங்களிலுங் காட்டில் அத்யாச்சர்யமாப்படி ஈடுபட்டபடியையும் தனித்தனி பேபேசி அவனுடைய திருக்குழலோசையினுடைய வைசித்யியை யதுபவிக்கோர் - இத்திருமொழியில்.

மு.—நாவலம்பெரிய தீவினில்வாழ நங்கைமீர்களிதோ உற்புநங்கேளீர்

நாவலம்புரியுடைய திருமாறுயவாயிற் குழலோசைவழியே

கோவலர்சிறுமிய ரிளங்கொங்கை குதுகுலிப்ப வுடலுளவிழந்தேங்கும்

காவலுங்கடந்து கயிறுமாலையாகிவந்து கவிழ்ந்துநின்றனரே.

பதவுரை.

பெரிய— பெரிதாயிருந்துள்ள

நாவல் † தீவினில்— ஜம்பூதவீபத்திலே

வாழும்— வாழாரின்றிருந்துள்ளவர்களாய்

நங்கைமீர்கள்— ஒன்றாறுங் குறைவில்லாத

வர்களே!

இது ஓர்— இதொரு

அற்புதம்— ஆச்சர்யத்தை

கேளீர்— கேளுங்கோள்;

தூ— சுத்தமான

வலம்புரி உடைய— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைத்

திருக்கையிலே உடைய

† “ நாவலம் ” என்ற விடத்தில் “ அம் ” சாரியை.

‡ கார்த்தப்பர்— கந்தர்வர்.

திருமால்- தியோபதியான்வன்

பாப- போக்பாபன்

வாயி- திருப்பவளத்தில் வைத்து உவது
கிற

குழல்- முரளியினுடைய

இசை வழியே- இசையின் மார்க்கமாக

கோ வலர்- இடையருடைய

சுறுமியர்- சிறுப் பெண்களானவர்கள்

இள- பக்வமாயிருந்துள்ள

கொங்கை- தங்கள் ஸ்தநங்கனாவை

குதுகுலிப்ப- நாங்கள் முன்னே போகிறோ

மென்று நெறித்து குதுகுலம் பண்ண

உடல் - சரீரமும்

உள் - நெஞ்சும்

அவிழ்ந்து- கட்டுக்கொலைந்து

எங்கும்- எங்குமுள்ள

காலலும்- காலையும்

கடந்து- அதிக்ரமித்து

கயிறு மாலை } கயிற்றில் ஒழுங்குபடச் சேர்

ஆகி வந்து } ந்த மாலைகள் போலே

திரள் திரளாகவந்து

கவிழ்ந்து நின்றனர்- (அவனைக் கண்ட

வாறே லஜ்ஜித்துக்) கவிழ்தலையிட்டு

நின்றார்கள்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. நாவலம்பெரியதீவனில். நாவலையுடைத்தான பெரியதீவிலே. தவீபார்தாங் களைப்பற்றப் பெருமைபையுடைய ஜம்பூத்வீபத்திலே யென்றபடி. இந்தத் தவீபத்திலுடைய வைபவம் வேறொரு தவீபத்துக்கில்லையிறே. அதாவது - தவீபார்தாங்களை ஸ்லாம் (க) போகபூமியாயிருக்கு மித்தனையிறேயுள்ளது; ஆர்ஜநபூமியுள்ளது இதிலேயிறே; இதுதன்னிலும் நவமகண்டமான பாரதவர்ஷமிறே ஆர்ஜநபூமியாயிருப்பது; வர்ஷார்தாங் களும் (க) போகபூமிகளித்தனையிறே; அப்படியிருந்த தாகிலும் பாரதவர்ஷ ப்ராதாந்யத்தைப் பற்ற தவீபார்தாங்கனிற் காட்டில் இந்தத் தவீபத்துக்கு ஏற்றம்சொல்லக் குறையில்லை; தவீபார்தாங்கனில் போகங்களுக்கும் உபரிதரபாதா லோகங்களில் போகங்களுக்கும் மோக்ஷத் துக்கும் ஸாதாநாஷ்ட்டாநம் பண்ணலாவது இங்கேயாகையாலும், திவ்ய தேசங்களும் முமுக்ஷுக்களும் ப்ராசுர்யேணவுள்ளது இங்கேயாகையாலும் இந்த பாரதவர்ஷத்தோடே கூடி யிருக்கையாலே ஜம்பூத்வீபத்தை “பெரியதீவு” என்றருளிச்செய்கிறார். வாழும்நங்கை மீர்கள். அவனவதரித்த தேசத்திலேபிறந்து அவனுடைய அவதாரகுண சேஷத்தங்களை யெல்லாம் அநுபவிக்கையாகிற வாழ்வையுடையராய், அதுக்கிடான ஜ்ஞாநப்ரேமங்களால் பூர்ணைகளாயுள்ளவர்களையென்று தாமும் கோபஜந்மத்தை ஆஸ்த்தாநம்பண்ணினவராகையாலே திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரோடு ஸஜாதீயராய்சின்று அங்குத்தை விசேஷஜ்ஞைக ளான ஸ்த்ரீகளிலே சிலரை ஸம்போதித்து அருளிச்செய்கிற ரென்னுதல்; அன்றிக்கே, (ச) “ஸவவவ வாஸு-தேவோஸௌ ஸாக்ஷா து-ரூஷ உவ்யதே । ஸ்ரீவ்யாபிதகதரூ”

என்கிறபடியே பகவத்வ்யதிரித்தரெல்லாரையும் ஸ்வாதந்தர்யகந்தரஹிததயா ஸ்த்ரீப்ராயரெ ன்றுகினைத்து ஜம்பூத்வீபத்தில் பகவததுபவ பரான விசேஷஜ்ஞையடைய “நங்கைமீர்” என்று ஸம்போதிக்கிறாகவுமாம். இதோற்புதம் கேளீர். இதோராச்சர்யம் கேளிகோள். தூவலம்புரியுடைய திருமால். தூய்தானவலம்புரியையுடைய ஸ்ரீயோபதியான்வன். இத்தால்- ப்ரதிகூலரை நிரஸிக்கவும் அநுகூலரைச் சேர்ப்பிக்கவும்வல்ல பரிகரத்தையுடையவனென்கை. ஸ்ரீபாஞ்சஜர்பத்துக்குத் தூய்மையாவது- சேஷநினைவறிந்து கார்யம் செய்யவல்ல சுத்தி. இப்படி யிருக்கையாலே தன்னுடைய தவநிகொண்டே அவனுகந்தார் வாழவும் முனிந்தார் முடியவும் பண்ணுகிறகுமாய்த்து. தூயவாயில் குழலோசைவழியே. திருப்பவளத்துக்குத்

(க) ஹோமஹலி.

(க) “ஸவவவ வாஸு-தேவோஸௌ ஸாக்ஷா து-ரூஷ உவ்யதே- ஸ்த்ரீப்ராயமிதரத்ஸர்வம்”

தூய்மையாவது-தன்னுடைய உக்திவிசேஷங்களாலே அநுகூலரைவாழ்ப்பண்ணவல்லசத்தி. இப்படியிருக்கிற திருப்பவளத்திலேவைத்து ஊதுகிற திருக்குழலோசைவழியே. அதாவது- 'சர்ஷணன்சிடாய் பெண்கள்கிடாய்' என்கிறவூரகையாலே, உறவுமுறையாரானவர்கள் பலவகைப்பட்ட அரண்களிலே பெண்களைக் கொடுப்புக்குக் கட்டிக்கொடு கிடவாநிற்கச்செய்தே அவர்களெல்லாரையுமுறக்கி, தங்கள் செவியிலே புகுந்து உணர்த்தி வாருங்கோள் என்பா னாப்போலே ஆகாஷிக்கிற குழலோசை வழிகாட்டவாய்த்து இவர்கள் தாங்கள் வந்தது. கோவலர்சிறுமியர். கோரசுணத்திலே ஸமர்த்தரானவர்களுடைய சிறுப்பெண்கள். இளங் கோங்கை குதுகுலிப்ப. தங்கள் வசத்தில் நில்லாதபடி பரிணாமான முலைகளானவை, தங்க லோப்பிற்பாடாக்கி "நாங்கள் முன்னேபோகிறோம்" என்று கௌதூஹலம்பண்ண. இளங் கோங்கை. சொல்கோளா ப்ரணைகளாய்த்து. குதுகுலிக்கையாவது-தவராதிசயத்தால்வந்த கிளப்பம். உடலுளவிழ்ந்து. கொங்கையில் குதுகுலிப்பு மாத்ரமன்றிக்கே கொங்கைக்கு ஆசிரயமானசரீரமும், ஸர்வேந்தரியங்களுக்கும் ப்ரதாநமான மடஸ்ஸும் கட்டுக்கொலைந்து. எங்கும் காவலும் கடந்து. எங்குமுள்ள காவலையும்கடந்து. அதாவது- அறைகளுக்குள்ளே ாரிட்டுத் தாரம்மாசனைத்துக்கொண்டு கதவுகளையுமடைத்துப் புறக்காவலாக வேண்டுமப்பந்துக்க ளும் கிடக்க, அந்தக்காவல்களையெல்லாம் கூடாத்தரபாஷாணங்களைப்போலே ஒருசரக்காக நினைபாமல் கடந்து. கயிறுமாலையாகிவந்து. கயிற்றிலே யொழுங்குபடச் சேர்த்தமலைகள் போலே நிரைநிரையாகவந்து. கவிழ்ந்துநின்றனரே. இவனைச் சூழ்ந்துகொண்டுநின்றாரர்கள். அன்றிக்கே, குழலோசைவழியேவந்து இவனைக்கண்டவாறே லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிட்டு நின்றார்களென்னுதல்; எதிர்செறிக்கமாட்டாமல் கவிழ்தலையிட்டு நின்றார்களென்னுதல். க.

மூ.—இடவணரை யிடத்தோளோசோய்த் திருக்கூடப் புருவநெரிந்தேறக்
குடவயிறுபட வாய்கடைகூடக் கோலிந்தன்முழல்கோ தேனபோது
மடமயில்களோடே மாண்பிணைபோலே மங்கைமார்கண் மலர்க்கூந்தலவிழ
உடைநெகிழ வோர்கையாற்றுகில்பற்றி யொல்கியோடரிக்க ணோடநின்றனரே. உ.
பதவுரை.

கோலிந்தன் — பசுமேய்க்கப் பெற்ற கண்
ண்டன்
இட வுணரை — இடப்பக்கத்துச் சமச்சுருஸ்த்
தாநத்தை
இட. தோளொடு சாய்த்து — இடத் திருத்
தோளோடே சாய்த்து
இரு கை — இரண்டு திருக்கைகளும்
கூட — வேயங்குழலோடே சேரவும்
புருவம் — திருப்புருவங்களானவை
நெரிந்து ஏற — நெளித்து மேலே கிளர்வும்
வயிறு — திருவயிறுனது
குடம் பட — குடம்போலே தோற்றவும்
வாய் — திருப்பவளமானது
கடைகூட — இரண்டருகும் குவிந்து வேயங்
குழல் துளைகளள்வாகவும்

குழல் கொடு — வேயங்குழலைக் கொண்டு
ஊதுனபோது — ஊதுனகாலத்திலே,
மடம் — மடப்பத்தையுடைய
மயில்களொடு மான் } மயில்கள் போலவும்
பிணை போலே } மான் பேடைகள்
போலவும்
மங்கைமார்கள் — புவதிகளான் ஸ்திரீகள்
மலர் — பூக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
கூந்தல் — கேசபர்சமானது
அவிழ் — நெகிழ்ந்து அலையவும்
உடை — பரியட்டமானது
நெகிழ் — நெகிழவும்
ஓர் கைபால் — ஒரு கையாலே
துகில் — நெகிழ்ந்த அத்துகிலே
பற்றி — பிடித்துக் கொண்டு

ஒல்கி— (லஜ்ஜித்து) ஒலிங்கி

அரி ஒலி— செவ்வரி, கருவரிகள் ஒடின

கண்— கண்களானவை

ஒட— அவன் பக்களிலே ஒட

நின்றனர்— திகைத்து நின்றார்கள்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. இடவண்ணையிடத்தோளோடு சாய்த்து. இடப்பார்ச்சுவத் தில் சம்சுருஸ்தாநத்தை இடத்திருத்தோளோடேசாய்த்து. இருகைகூட. இரண்டு திருக் கையும் திருக்குழலோடே சேர. புருவம்நெரிந்தேற. திருப்புருவங்களானவை நெளித்து மேலேகிளர. குடவயிறுபட. திருவயிற்றிலே வாயுவைப்பூரித்து நிறுத்தித் திருப்பவளத் தாலே க்ரமசு^௧ விட்டு ஊதவேண்டுகையாலே திருவயிறு குடம்போலே தோற்ற. வாய்கடை கூட. திருப்பவளம் இரண்டருகும் குவிந்து திருக்குழல் ஊள்களளவாக. கோவிந்தன் குழல் கோதினபோது. கோரகூணத்திலே தீக்ஷிதனாய், அவை விலங்காமைக்கும் மேய்கைக்கும் மீளுகைக்கும் தகுதியாக ஆதவல்லாளுகையாலே “கோவிந்தன்” என்கிறது; அறிபாதை ஊதிலும் த்வரிவாய்ப்பாலே ஆதர்ஷகமாம்படி யிருக்கையாலே “குழல்கொடு” என்கி றது. இத்தால்-ஊதுகிறவனுடைய ஸாமர்த்த்யமும், அதுக்கு உபகரணமான குழலினுடைய வைலகூண்யமும் சொல்லிற்றாய்த்து. மடமயில்களோடு மான்பிணைபோலே. மடப்பத்தை யுடைத்தான மயில்கள் போலவும், நோக்கையுடைத்தான மான்பேடை போலவும். “மயில் கள்” என்கிற பன்மைக்கிடாக, “மான்பிணை” என்கிற ஏகவசநமும்- ஜாத்யபிச்சாயமாய், பன்மைமயிலேயாகக்கடவது. மங்கைமார்கள். யுவதிகவான ஸ்த்ரீகள். மலர்க்கூந்தலவிழ்- புஷ்பாதிசுளாலே அலங்கர்த்தமான குழல்கள் நெகிழ்ந்தலேய. உடைநெகிழ். ஒப்பித்துடுத்த பரியட்டம் நெகிழ். இப்படி அரைகுலையத் தலைகுலையக் குழலோசைவழியே யோடிவந்து- ஓர்கையால் துகில்பற்றி. நெகிழ்ந்த துகிலை ஒருகையாலே தாங்கி. ஒல்கி. ஸ்த்ரீ த்வம் பின் னாட்டினபடியாலே ஒலிங்கி. ஓடரிக்களோடு நின்றனரே. ஸ்த்ரீ த்வம் பின்னாட்டினாலும் ஒலி கிறகண்ணை நிக்ஷேபிக்கப்போமோ. செவ்வரி கருவரியோடினகண்கள் அவன்பக்களிலே யோட நின்றார்கள். “மடமயில்” “மான்பிணை” என்ற தர்ஷ்டாந்தவயத்துக்கும் “மலர்க் கூந்தலவிழ்” “ஓடரிக்களோடு” என்ற இரண்டும் தார்ஷ்டாந்திகம். உ.

மூ.—வானிளவரசு வைகுந்தக்குட்டன் வாசுதேவன் மதுரைமன்னனந்தர்
கோனிளவரசு கோவலர்குட்டன் கோவிந்தன் குழல்கோதினபோது
வானிளம்படியர் வந்துவந்தீண்டி மனமுருகி மலர்க்கண்கள் பனிப்பத்
தேனளவுசெறிகூந்தலவிழ்ச் சென்னிவெர்ப்பச் செவிசேர்த்துநின்றனரே. ஈ..

பதவுரை.

வான்— பரமபதத்துக்கு

இள அரசு— யுவராஜனுய்

† வைகுந்தம் குட்டன்— அத்திரு நாட்டி

லுள்ளார் அநவரதம் நோக்க வேண்டும்

படியான சிறப்பிள்ளையாய்

வாசுதேவன்— வஸுதேவர் திருமகனுய்

மதுரை— வடமதுரைக்கு

மன்னன்— நிர்வாணனுய்

நந்தர் கோன்— நந்தகோபருக்குப் (பிள்ளை யாய்)

இள அரசு— இளவரசானவனுய்

கோவலர் குட்டன்— இடையர்களுக்குப்

பரியவேண்டும்படியான பிள்ளையாய்

† “வைகுந்தக்குட்டன்” என்றதற்கு,

‘வைகுண்டன்’ என்னும் பேரையுடைய

குட்டனென்னும் பொருளாகு மென்பர்.

கோவிந்தன்— பசுமேய்க்கப்பெற்ற கண்ண
 னானவன்
 குழல் கொடு ஊதினபோது—;
 வான்— தேவலோகத்திலே வர்த்திப்பாராய்
 இள— அதுபவயோக்யமான
 படியர்— சரீரங்களை யுடையரான ஸ்திரீகள்
 வந்து வந்து ஈண்டி—(குழலோசைதூண்ட)
 வந்து வந்து திரண்டு
 மனம்— மனஸ்ஸானது
 உருகி— நீர்ப்பண்டம் போலே உருகி
 மலர்— மலர் போன்ற
 கண்கள்— கண்களானவை

பனிப்ப— ஆந்தபாவ்பத்தாலே குளிரவும்
 தேன் அளவு— தேனோடு கூடின
 செறி— செறிந்த
 கூந்தல்— கூந்தலானது
 அவிழ— அவிழ்ந்து அலையவும்
 சென்னி— நெற்றியானது
 வேர்ப்ப— ஸ்வேதஸ்விந்நமாகவும்
 செவி— காதுகளை
 சேர்த்து— இக்குழலோசையிலே மடுத்துக்
 கொண்டு
 நின்றனர்— நின்றார்கள்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. வானிளவரசு. பரமபதத்துக்கு இளவரசாயுள்ளவன். (க)வர்த்தமந்திரிகள்கீழே பாலராஜனானவன் வர்த்திக்குமாபோலே யாய்த்து— “மூதுவராம்-
 விண்ணுட்டவர்” என்கிற நித்யஸூரிகளைப் பாதாநாக்கி அவர்கள்கீழே தன்னையமைத்துக்
 கொண்டு இவர்களுக்கு சேஷியாயிருக்கும்படி. “திருவனந்தாழ்வான்மடியிலும் ஸ்ரீஸேநா
 பதியாழ்வான் பிரம்பின் கீழிலும் பெரியதிருவடி கிறகின்கீழிலுமாய்த்து இத்தத்வம் வளரு
 வது” என்றிறே பட்டாருளிச்செய்வது. வைகுந்தக்குட்டன். அங்குள்ளார்க்குக் குழை
 ச்சரசக்காகினைத்து*அவ்ஸ்தாநேபயசங்கைபண்ணி அநவரதம் நோக்கவேண்டும்படியானபரு
 வத்தையுடையவன். வாசுதேவன். ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகன். இத்தால்*பிறப்பிலியானபா
 த்வத்தில் வ்யாவர்த்தி. மதுரைமன்னன். ஸ்ரீமதுரைக்கு ராஜாவானவன். பரமபதத்தில்
 ஸ்வதந்த்ராயிருப்பாரொருவரில்லாமையாலே தன்னுடைய ஆச்ரித பாதந்த்ரயம் தோற்ற
 இருக்கும்படியைப்பற்ற “இளவரசு” என்கிறது; இங்கு இருந்ததேகுடியாக ஸ்வதந்த்ர
 சாகையாலே ஈரசு அறுத்துக்கொண்டிருக்கும்படியைப்பற்ற “மன்னன்” என்றது. நந்தர்
 கோனிளவரசு. “வாசுதேவன்” என்றதுக்கும் அவ்வருகேயொரு நீர்மையிறையிது. அது
 ராஜகுலம்; இது கோபகுலமிறே. ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனான இளவரசு. பஞ்சலக்ஷ்மீரூபிக்
 கும் அரசு ஸ்ரீநந்தகோபராகையாலே, இவனை “இளவரசு” என்கிறது. கோவலர்குட்டன்.
 *வைகுந்தக்குட்டனில் வ்யாவர்த்தி. கோபஜாதியாகப்பரிந்து நோக்கவேண்டும்படியான
 பருவத்தையுடையவன். கோவிந்தன். ஜாத்யுசிதமான கோரகூணமே யாத்ரையாயுள்ளவன்.
 குழல்கொடுதினபோது. ஸர்வவசிகாரபரிகரமான குழல்கொண்டு ஊதினபோது. வானிளம்
 படியர். வானிலே வர்த்திப்பாராய் அந்தலோகமுள்ளவளவும் ஜராமாணங்களின்கீழே, (உ)
 போகயோக்யமான சரீரங்களையுமுடைய ஸ்திரீகள். படி-சரீரம். வந்துவந்தீண்டி. குழலோசை
 வழியே வந்துவந்து திரண்டு. மனமுருகி. மனஸ்ஸு நீர்ப்பண்டமாயுருகி. மலர்க்கண்கள்
 பனிப்ப. மலர்போலேயிருக்கிறகண்களில் ஆந்தாச்சருக்கள் துளித்துவிழ. தேனளவுசெறி
 கூந்தலவிழ. ஓடிவந்தவிசையாலே புஷ்பாதிசுருதிந்தாலும் அவை முடிக்கையா லுண்டான்.
 தேன்சுவடு கிடக்குமிறே; ஆகையாலே தேனோடேகூடின செறிந்த குழல்களானவையவிழ.
 சென்னிவேர்ப்ப. நெற்றிவேர்க்க. தேவஸ்திரீகளுக்கு வேர்ப்புண்டாமோ வென்னில்; வந்து

க்களுக்கு ஸ்வபாவபேதங்களைப் பிறப்பிக்கும் திருக்குழலோசையால்வந்த விகர்ஜியென்று
கொள்வது. சேவிசேர்த்துநின்றனரே. இக்குழலோசையிலே செனியை மதித்துக்கொண்டு
நின்றார்கள்.

மூ.—தேனுகன்பிலம்பன் காளியனென்னுந் தீப்பப்பூடுக ளடங்கவழக்கிக்
கானகம்படி யுலாவியுலாவிக் கருஞ்சிறுக்கன் குழலாதினபோது
மேனகையோடு திலோத்தமையரம்பை யுருப்பசியரவர் வெள்கிடியங்கி
வானகம்படியில் வாய்திறப்பின்றி யாடல் பாடலிவை மறநின்றதாமே. ச.

புதுவுரை.

தேனுகன்— தேனுகாஸுரன்,
பிலம்பன்— ப்ரலம்பாஸுரன்,
காளியன்— காளிய நாகன்,
என்னும்— என்று சொல்லப்படுகிற
தீம்ப— கொடியவையான
பூடுகள் அடங்க— பூண்டுகளையெல்லாம்
உழக்கி— தலையழித்துப் பொகட்டு
கானகம்— காட்டிலே
படி— இயற்கையாக
உலாவி உலாவி— (தன் இச்சையாலே
நின்று) நெடுங்காலம் ஸஞ்சரித்து
கரு— கரியதிருமேனியை யுடையனாப்
சிறுக்கன்— இளம்பிள்ளையான கண்ணன்
குழல் ஊதினபோது—
மேனகையோடு— மேனகையோடு

திலோத்தமை } இவர்களாகிற
அரம்பை }
உருப்பசி }
அரவர்— அப்ஸரஸ்ஸுக்கள்
வெள்கி— வெட்கப்பட்டு
மயங்கி— (இவனுடும் குழலோசையி
லீடுபாட்டாலே), மயங்கி
வானகம்— தேவலோகத்திலும்
படியில்— பூலோகத்திலும்
வாய்திறப்பு இன்றி— வாய்திறவாமல்
தாமே— (பரப்ரேக்ஷை யின்றிக்கே.)
தாங்களே
ஆடல் பாடல் இவை— ஆடலும் பாடலும்
மாகிற இவற்றை.
மறநின்ற— தவிரந்து விட்டார்கள்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. தேனுகனித்யாதி. கழுதையானவடிவைக்கொண்டு காட்
டுக்குள்ளே நவிவதாகவந்துநின்ற தேனுகன், இடைப்பிள்ளைகளும் தானுமாக விளையாடா
நிற்கச்செய்தே அவர்களோடு ஸமாநுபநாயக்கொண்டு வந்துகலந்து நம்பிமுத்தபிரானோ
டொக்க விளையாடி நவியத்தேடின ப்ரலம்பன், பசுக்களும் இடையரும் தண்ணீர்க்குடிக்கிற
மடுவை விஷத்தாலே துஷித்துக்கொண்டுகிடந்தகாளியன் என்றுசொல்லப்பட்டதுஷ்பூண்டு
களையடங்கத் தலையழித்துப்பொகட்டு. தீப்பப்பூடுன்றது - பரஹிம்ஸாரூபமான தீம்பை
யுடைத்தான பூண்டென்றபடி. ஓரொன்றே அதிப்ரபலமாயிருக்க, இவற்றை “ பூடுகள் ”
என்று கூறுதரமாகச் சொல்லிற்று - நிரஸிக்கிறவனுடைய பலத்துக்கு இவை அத்யாபாஸங்
கள் என்று தோற்றுகைக்காக. ஆகையாலிறே “ அழித்து ” என்னுதே, “ உழக்கி ” என்
றது. கானகம்படியுலாவியுலாவி. வாகியறிவாரில்லாத காட்டுக்குள்ளே “ தன்னுடைய
நடையழகு காட்டவேணும் ” என்னும் கருத்தாலன்றிக்கே ஸ்வாபாகிகமாகத்தன்னிச்சையா
லன்றிக்கே ஸஞ்சரித்து ஸஞ்சரித்து. எப்படியேயானாலும் அடிமாரியிடப்புக்கால் வல்லா
ரடினாற்போலேயிறே யிருப்பது. கருஞ்சிறுக்கன் குழலாதினபோது. கண்டவர்கள்கண்குளிரும்
படி ச்யாமாந்நான திருமேனியையும் பருவத்தால்வந்த இளமையையுமுடையவன் குழலா

தினபோது. இப்படி யுலாவிக்கொண்டிருந்து திருக்குழலையுதினவளவில். மேனகையிற்
யாதி. “ உபரிதலோகங்களில் ஆரிகைக்கும் பாரிகைக்கும் தங்களுக்கு மேற்பட்டாரில்லை ”
என்று பரவித்தகளாயிருக்கும் மேலகை, திலோத்தமை, ரம்பை, ஊர்வசி என்று அபஸ்ரஸ்
ஸுக்களானவர்கள் இவன் நடையாததையும் குழலோசையையும் கண்ணாலும் செவியாலும்
அதாபயிக்கையாலே “ நாமும் சிலராய் ஆடிப்பாடித் திரிகிறோமே ” என்று லஜ்ஜித்து, லஜ்
ஜையினுடைய முதிர்ந்தியாலே மயங்கி. வானகந்தியாதி. வானிடத்திலும் பூங்கிடத்திலும்
ஆடப்பாட என்கிறவிது நம்வாயாற் சொல்லக்கடவோமல்லோம் என்று தங்களுடைய ஆட-
லும் பாடலுமாகிற விவற்றைத் தவிர்த்தார்கள். இவர்கள் இப்படித்தவிர்த்தது, இரண்டினு
டையவும் வாசியறிந்த மத்பஸ்த்தரானவர்கள் “ இனி நீங்களுடவும் பாடவும் வேண்டா ”
என்று தவிர்த்தகையாலேயோவென்னில்; அன்று; தாமே. தாங்களைத் தவிர்த்துவிட்டார்கள். ௪

மு.—முன்னரசிங்கமதாதி யவுணன்முக்கியத்தை முடிப்பான் முவுலகின்
மன்னரஞ்சு மதுகுதநன்வாயிற் குழலினோசை செவியைப்பற்றிவாங்க
நன்னரம்புடைய தும்புருவோடு நாரதனுந் தந்தம்வினைமறந்து
கிந்நரமிதுங்களுந் தந்தங்கிந்நர ந்தோடுகிலோ மென்றனரே. ௫.

பதவுரை.

முன்— முற்காலத்திலே
நரசிங்கன் அது ஆக— நரசிஹம் வடிவம்
கொண்டு
அவுணன்— ஹிரண்யாஸுரனுடைய
முக்கியத்தை— மேன்மையை
முடிப்பான்— அழித்தவனாய்
மு உலகில் மன்னர்— முன்னுலோகங்களிலு
முள்ள அரசர்களுந்
அஞ்சர்— தன் மதிப்பைக் கண்டால் உள்
ளம் நடுங்கும்படியா யிருக்கிற
மது குதனன்— மது நிரஸநம் செய்தரு
ளின கண்ணன்
வாயில்— திருப்பவளத்தில் வைத்துவின
குழலின்— திருக்குழலினுடைய
ஓசை— த்வதியானது
செவியை— காதை

பற்றி வாங்க— பிடித்திருக்க
கல் நம்பு உடைய— கல்ல வினை நரணன்
யுடைய
தும்புருவோடு — ‘ தும்புரு ’ என்னும்
ரிஷியோடு
நாரதனும்— நாரதமஹர்ஷியும்
தம் தம்— தங்கள் தங்களுடைய
வினை— வினைபா
மறந்து— மறந்து
(அதுவு மன்றிக்கே, 1)
கிந்நர மினுனங்களுந்— ‘ கிந்நர மி துனங்
கள் ’ என்று சொல்லப்படு மவர்களுந்
தம் தம்— தத் தாமுடைய
கிந்நரம்— கிந்நரங்களை
தொடுகிலோம் என்றனர்— இனிந் தொடக்
கடவோ மல்லோமென்று விட்டார்கள்.

வ்யா. ஸிந்தாம்பாட்டு. முன்னரசிங்கமதாதி. முற்காலத்திலே “ தேவாநி சதுர்
வித ஜாதியில் ஒன்றாலும் பாடக்கடவே னல்லேன் ” என்று அவன்கொண்ட வரத்திற்கு
அவிருத்தமாக நிரஸிக்கைக்காக “ நரஸ்யா யு த ந-ஃசுக்வா வரிஹஸ்யா யு த ந-
ஃசுயா ” என்கிறபடியே - நரத்வ விஹமத்வங்க ளிரண்டையும் சேர்த்து ஒருவடிவாகக்கொ
ண்டு. “ அதாகி ” என்றது, இப்படி நரத்வ விஹமத்வங்களைச் சேர்த்து ஒருவடிவாகக்கொ
ண்டது.

(க) “ நரஸ்யார்த்த ததும்க்ந்வா ளிஹமஸ்யார்த்த ததும்தகா ”

விடத்தில் சேராச்சேர்ந்தியா யிருக்கையன்றிக் கே “அழகியான் தானே யரியுருவன் தானே” என்றும், இந்நூல் வடிவிலுடைய வதிசயத்தைச் சொல்லுகிறது. அருண் முக்கியத்தை மூட்டான். எல்லாம் யல்லாத பெரும்தவத்தாலே பல மிறுக்குக்களைப் பண்ணின னுன்கொண்ட அபரகையல்லச் செய்து, தானே ஜகத்துக்கெல்லாம் பாதாநாய், பகவந்நாமம் கேட்கப் பொருடில் அதுசொன்னதுவே ஹேதுவாக “வயிற்றிற் பிறந்தபிள்ளை” என்று பாராதே வாசம்கேசரமான பிடைகளை யெல்லாம் பண்ணின ஹிரண்யாஸுரனுடைய வேண்டப் பாட்டை யழித்துப் போகட்டவன். மூவுலகில் மன்னரஞ்சும். மூன்றுலோகத்திலுண்டான ராஜாக்களும், அஜிமாதுஷ சேஷடிதங்களால்வந்த தன்மதிப்பைக்கண்டால் உள்ளம் நடுங்கும்படியிருக்கிற. மதுகுதனன்வாயிற் குழலினோசை செவியைப்பற்றிவாங்க. ஆசரிதவினோதி யான மதுவை சரஸித்தவனுடைய திருப்பவளத்தில் வைத்துநின் திருக்குழலினுடையதவ, நியானது செலிபைப்பிடித்திழுக்க. நன்னரம்பித்யாதி. செவிபடைத்தாரெல்லாரையும் தன் னுடைய தவநியாலே வசிகரிக்கவற்றான நன்மையையுடைய வினைநரம்பைத் தந்தாமுக்குப் பெரியவுடைமையாக நினைத்திருக்கும் தும்புருவும் நாரதனும். “காநவித்யைக்கு தும்புரு நாரதர்” என்று ஸர்வலோகப்ரஸித்தராயிருக்குமவர்களிறே; இப்படி யிருக்கிறவர்களும், தந்தம்வினைமற்றது. தந்தாமுக்கு ஸர்வகாலமும் அபிமதமான வினைகளையெடுத்துப் பாடாத வளவன்றிக்கே, அவைதன்னை நோகமற்றது. கிந்நரமித்யாதி. கிந்நரங்கொண்டு பாடித்திரி கையாலே “கிந்நரமிதுநங்கள்” என்று ஜகத்ப்ரஸித்தங்களா யிருக்கிறவர்களும் தந்தாமு டைய கிந்நரம் இனித் தொடக்கடவோமல்லோமென்று விட்டார்கள். ௫.

மு.—செம்பெருந்தடங்கண்ணன் தீரடோளன் தேவகிசிறுவன் தேவர்கள்கிங்கம்
நம்பரமனிந்நான் குழலாதக்கேட்டவர்க ளிடருற்றனகேளீர்
அம்பரந்திரியுங் கார்த்தப்பரெல்லா மமுதகீதவலையாற் சுருக்குண்
நம்பரமன்றென்று நாணிமயங்கி நைந்துசேய்ந்து கைம்மறித்துநின்றனரே.. கா.

பதவுரை.

செம்— சிவந்ததாய்
பெரு தட— மிகவும் பெருத்திருந்துள்ள
கண்ணன்— திருக்கண்களை யுடையனாய்
திரள்— (மூங்கில் போலே) திரண்டிருக்கிற
தோளன்— திருத்தோள்களை யுடையனாய்
தேவகி— தேவகிப் பிராட்டிக்கு
சிறுவன்— மகனாய்
தேவர்கள் கிங்கம்— தேவலிஹ்மமாய்
நம்— நமக்கு
பரமன்— தன் பெருமை யெல்லாமறிய
லாம்படி யிருக்குமவன்
இநான்— இந்தநிநம்
குழல் ஊத— திருக்குழலுதும் போது
கேட்டவர்கள்— (அக்குழலோசையைக்)
கேட்டவர்கள்

இடர் உற்றன்— இடருற்ற பாகாரங்களை
கேளீர்— கேளுங்கோள்;
அம்பரம்— ஆகாசத்திலே
திரியும்— திரியாநின்ற
கார்த்தப்பர் எல்லாம்— கந்தர்வ ஜாதியர்
எல்லாரும்
அமுத கீதம்— அமர்தம்போல் இனிய
இசையாகிற
வலையால்— வலையாலே
சுருக்குண்டு— கட்டுண்டு
நம் பரம் அன்று என்று— நம்மால் இனிப்
பாடப் போகாதென்று
நாணி— முன்பெல்லாம் பாடினதற்கும்
லஜ்ஜித்து
மயங்கி— மயங்கி

நெந்து— மநச்சைதில்யத்தையு மடைந்து
சோர்ந்து— சரீரமும் கட்டுக் கொலைந்து

கை மறித்து நின்றனர்— இனி நாம் ஒன்
றுக்கும் கடலோ மல்லோமென்று கை
யை மடக்கிக் கொண்டு நின்றார்கள்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. செம்பெருந்தடங்கண்ணன். சிவந்து மிகவும் பெருத்திருக்கிற
திருக்கண்களை யுடையவன். திரள்தோளன். கணையங்கன்போலே திரண்டிருக்கிற திருத்
தோள்களை யுடையவன். தேவகிசிறுவன். தேவகிப்பிராட்டிக்கு விதேயனுன புத்தானவன்.
தேவர்கள் சிங்கம். துர்மாநிகளான தேவர்களுக்கு விஹமம்போலே அந்நிபவரீயனு யிருக்
கும்வன். நம்பரமன். தன்னபிமர்நாந்தர்ப்பூதரான நமக்குத் தன்பெருமையெல்லா மறிய
லாம்படி யிருக்குமவன். இந்நாள் குழலூத. இற்றைநாள் குழலூத. கேட்டவர்க ளிடருந்
றனகேளீர். இக்குழலோசையைக் கேட்டவர்கள் இதனுடையரஸத்தாலே வித்தானபடி
யைக் கேளிகோள். கேட்டவர்கள்தான் ஆர், அவர்களிடருந்ந் பரகாரமென்னென்ன; சொ
ல்லுகிறதுமேல் அம்பரமித்யாதி. அந்தரிக்ஷசாரிகளாய் நர்த்தகீத பரராய்ப்போரும் கந்தர்வ
ஜாதீயரெல்லாம் அமர்தம்போலே யினிதான கானவலையிலே கட்டுண்டு. நம்பரமன்றென்று.
இனிப்பாடவென்பதொன்று நமக்கு பாமன்றென்று. நாணி. சீழ்பாடிப்போனதுக்கும் லஜ
ஜித்து. மயங்கி. சீழ்மேல் ஒன்றுதானும் நினைக்கமாட்டாதபடி யறிவழிந்து. னெந்து.
அறிவுக்கு த்வாரமான அந்தர்கரணம் சிதிலமாய். சோர்ந்து. சரீரம் கட்டுக்கொலைந்து தளர்
ந்து. கை மறித்து நின்றனரே. தங்கள் தளர்த்தி வாக்கால் சொல்லவும் பலமற்று “ ஒன்று
க்கும் கூழமல்லோம் ” என்று கையை மறித்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

மூ.—புவியுணன்கண்டதோ அற்புதங்கேளீர் பூணிமேய்க்குமிளங் கோவலர்கூட்டத்
தவையுணகத்தனையான்குழலூத வமாலோகத்தளவுஞ் சென்றிசைப்ப
அவியுணமறந்து வானவசெல்லா மாயர்பாடிநிறையப் புதர்தீண்டிச்
செவியுணவின்சுவை கொண்மேகிழ்ந்து கோவிந்தனைத்தோடர்தென்றும்விடாரே.
பதவுரை.

புவியுள்— பூமியிலே
நான் கண்டது ஓர்— நான்கண்டதொரு
அற்புதம்— ஆச்சரியத்தை
கேளீர்— கேளுங்கோள்;
பூணி மேய்க்கும்— கன்றுகள்மேய்க்கிற
இள கோவலர் } கோபாலபாலமிக்கிருந்
கூட்டத்தவையுள் } துள்ள கூட்டத்திலே
நாகம் அணையான்— திருவனந்தாழ்வான்
மேலேபள்ளிகொண்டருளு மவனுன ஸர்
வேச்வரன்

குழல் ஊத— திருக்குழலை ஊத.

(அதின் த்வரியானது,)

அமரலோகத்தளவும்— தேவலோகத்தளவும்
சென்று— வியாபித்து
இசைப்பு— த்வரிக்க

வானவர் எல்லாம்— தேவஜாதீயரெல்லாரும்
அகி— அந்தணர் தங்களுக்களிக்கும் றறவி
ஸ்ஸை
உணு மறந்து— புஜிக்க மறந்து
ஆயர்பாடி— திருவாய்ப்பாடியானது
நிறைய— நிறையுப்படி
புருந்து— வந்து
ஈண்டி— நெருங்கி
செவி உள் நா— செவியின் உள்நாவாலே
இன்சுவை—குழலோசையின் இனியரஸத்தை
கொண்டு— உட்கொண்டு
மகிழ்ந்து— உள்ளம் களித்து
கோவிந்தனை— பசுமேய்க்கும் கண்ணனை
தொடர்ந்து— பின்தொடர்ந்து
என்றும்— ஒருகூணகாலமும்
விடார்— விடமாட்டாமலிருந்தார்கள்.

உயர். ஏழாம்பாட்டு. புலியுள் நான்கண்டதோ ரற்பதம் கேளீர். கார் காலத்திலே
காற்றை உட்காழ்ப்போலே இப்படி யிருப்பதொன்று உண்டாகைக்கு யொக்பதையில்லாத
புலியே. “இது அகடிதம்” என்று அறிந்தான் பிறர்வாயால் கேட்கையன்றிக்கே ப்ர
தபகூடாகக் கண்டதோ ராச்சர்பம் கேளிகோள். பூணிமேய்க்குமிளம் கோவலர் கட்டத்தலை
யுள். குழல்களு “முதிக்கொண்டு கன்றுகளும் பசுக்களும் மேய்த்துத்திரியும் இளங்காலிக
ளான இடையர் திரண்டதிரளில். நாகத்தீனையான்குழலுநத. அநந்தசாயியாகையாலே ஸர்
வாசிகனானவன் தத்ஸஜாதீயனாய்நின்று குழலுநத. அமரலோகத்தளவும் சென்றிகைப்ப. அந்
சக்குழலோசை தேவலோகத்தளவும் சென்று தவநிக்க. அவியுணமறந்து வானவரெல்லாம்.
தேவர்களெல்லாரும், தங்களுடைய கௌரவாதுகுணமாக யாகங்களிலே ப்ராஹ்மணர் ஸமர்
பரிக்கும் ஹவிஸ்ஸுக்களை புஜிக்கமறந்து. அவர்களுக்கு தாரகாதிகளெல்லாம் அமர்தமா
யிருக்க அதுமறந்தார்கள் என்றதே, இத்தைச்சொல்லிற்று* தங்கள் வைபவத்துக்குறுப்பா
கையாலே அதுவிங்காட்டில் அவர்கள்விரும்பி ஜீவிப்பது இதுவான்கையாலே. ஆயர்பாடிநிறை
யப்புருத்தீண்டி. அவ்வளவன்றிக்கே மறுவ்யகந்தம்பொருடல் பூமியில்காலிட அருவருத்
துத் திரியுமவர்கள் “இவன் பிறந்துவளருகிற ஊர்” என்னுமத்தாலே திருவாய்ப்பாடி.
நிறையப்புகுந்து திரண்டு. செவியுணாவின் கனவகொண்மேகிழ்ந்து. செவிக்குள்ளில் நாவா
லே குழலில்பிறந்த இசையின் இனியரஸத்தை புஜித்து ஆநந்தித்து. செவிக்கு நாவுண்டோ
லென்னில்; “செவியுணாநீட்ட” என்னக்கடவதிறே; சேதந ஸமாதியாலே சொல்லுகிறது.
அன்றிக்கே, செவிக்கு உணவாயிருந்துள்ள இனிதான காரநஸத்தை புஜித்து என்னவுமாம்
“செவிக்குணவில்லாதபோது” என்றானிறே. கோலிந்தனைத்தொடர்ந்தென்றும்விடாரே.
கோரகூண்பரணவனை அவன்போனவிடமெங்கும் தொடர்ந்து ஒருகூண்காலமும் விடுகிறி
லர்கள். ஸர்வஸ்மாத்தபரணவன் கோபஸங்க மத்யத்திலே தத்ஸஜாதீயனாய் நின்று குழ
லுதுகையும், அந்தக்குழலோசை தேவலோகத்தளவும் செல்லுகையும், அதைக்கேட்டுத்
தேவர்களெல்லாரும் தாங்கள் விரும்பியிருக்கும் ஹவிர்ப்போஜனத்தை மறக்கையும், அவ்வ
ளவன்றிக்கே மறுவ்யகந்தம்பொருதவர்கள் கோபச்சேணியிலேவந்து திரளுகையும், இந்தக்
குழலோசையினுடைய ரஸத்தை புஜித்து ஆநந்திகளாய்க்கொண்டு இவனைவிடாதே பிள்
பற்றித்திரிகையுமாகிற இவையெல்லாம் அகடிதங்களாகையாலும், அதுக்குமுன்பு இந்த
லோகத்தில் கண்டநியாமையாலுமிதே “புலியுள் நான்கண்டதோ ரற்பதங்கேளீர்” என்று
அருளிச்செய்தது. எ.

மூ.—சீறுவிரல்கடடவிப்பரிமாறச் செங்கண்கோடச் செய்யவாய்க் கொப்பளிப்பக்
குறுவெயர்ப்புருவங் கூடலிப்பக் கோலிந்தன்குழல்கோ தேனபோது
பறவையின்கணங்கள் கூடேறந்து வந்துகுழந்து பகோகூகிப்பக்
கறவையின்கணங்கள் கால்பரப்பிட்டே கலிழந்திறங்கிச் செவியாட்டகில்லாவே.

பதவுரை.

சீறு— சீறுத்திருந்துள்ள
விரல்கள்— திருவிரற்களானவை
தடவி— தடவிக்கொண்டு
பரிமாற— வ்யாபரிக்கும்படியாகவும்,
செம் கண்— சிவந்த கண்களானவை

கோட— ஸ்னாயும்படியாகவும்
செய்ய— சிவந்த
வாய்— திருப்பவளமானது
கொப்பளிப்ப— குமிழ்க்கும்படியாகவும்,
குறு வெயர்— குறுவெயர்ப்பு அருமயின்

புருவம்— திருப்புருவமானது
கூடலிப்ப— மேலே கிளர்ந்து வளையும்
படிபாகவும்
கோலிந்தன்— கோலிந்தனுனவன்
குழல் கொடு— திருக்குழலைக் கொண்டு
ஊதினபோது— ஊதினபோது
பறவையின் கணங்கள்— பசுக்களின் திரள்
களானவை
கூடு துறந்து— தந்தாமுடைய கூட்டை
விட்டு
வந்து— கர்ஷணன் பக்கலிலே வந்து

குழந்து— குழந்து கொண்டு
படு காடு— வெட்டி விழுந்த காடுபோலே
கிடப்ப— மெய் மறந்து கிடக்க
கறவையின் கணங்கள்— பசுக்களின் திரள்
களானவை
கால் பரப்பிட்டு— கால்களைப் பரப்பி
கவிழ்ந்து இறங்கி— தலைகளைத் தொங்க
விட்டுக் கொண்டு
செவி— காதுகளை
ஆட்ட கில்லா— அசைக்கவும் மாட்டாதே
நின்றன.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. சிறுவரல்கள் தடவிப்பரிமாற. “கருஞ்சிறுக்கன்” என்ற புருவத்துக்குத் தகுதியாம்படி சிறுத்திருந்துள்ள திருவிழர்களானவை திருக்குழலினதுளைகளில் புதைக்கவேண்டிவது புதைத்துத் திறக்கவேண்டிவது திறக்கக்காகக் குழலினதுளைகளைத் தடவிக்கொண்டு வ்யாபரிக்க. செங்கண்கோட. * இடவணரை யிடத்தேர்ளொடுசாய்த் துத் துளைதோறும் கண்ணோடநின்று ஊதுகையாலே, சிவந்திருக்கிற திருக்கண்களானவை வக்கிக்க. செய்யவாய் கொப்பளிப்ப. “வாய்கடைகூட” என்கிறபடியே இரண்டுகடைவாயையும் குவித்து ஊதுகிறபோது சிவந்திருப்பவளமானது அகவாயிலுண்டான வாயுவினுடைய பூரிப்பாலே குமிழ்க்க. குறுவெயர்ப் புருவங்கூடலிப்ப. * உலாவியுலாவிக் குழலுதுகிற ஆயாஸம்பொருமல் ஸௌகுமார்யத்தாலே குறுவெயர்ப்பரும்பின திருப்புருவமானது மேலேகிளர்ந்துவளைய. கோலிந்தன் குழல்கொடுத்தினபோது. கோரகூணத்திலே தீக்ஷிதனாய். அவற்றை மேய்த்துக்கொண்டு திரியுமவன் அவை மேய்ந்து வயிறுநிறைந்த ஹர்ஷத்தாலே ஸர்வஜந்துஜாதமநோஹரமான திருக்குழலைக்கொண்டு ஊதினபோது. பறவையின்கணங்கள். பசுக்களினுடைய திரள்கள். கூடு துறந்து. தந்தாமுடைய வஸ்தவ்யஸ்த்தலங்களைவிட்டு. வந்து குழந்து படுகாடுகிடப்ப. குழலோசைவழியே ஊதுகிறவனளவும் வந்துகுழந்துகொண்டு வெட்டிவிழுந்தகாடுபோலே பரவசமாய்க்கிடக்க. கறவையின்கணங்கள். பசுக்களினுடைய திரள்களானவை. கால்பரப்பிட்டு. பரவச்யத்தாலே கால்களைப்பரப்பி. கவிழ்த்திறங்கி. தலைகளை மிகவும் நாற்றிக்கொண்டு. செவியாட்டகில்லாவே. “செவியையசைக்கில் இசைக்குப் பரதிபந்தகமாம்” என்று செவியையாட்டவும் மாட்டாதேநின்றன. அ.

மூ.—திரண்டெழுதழைமழை முகில்வண்ணன் செங்கமலமலர்குழ வண்டினம்போலே
சுருண்டிருண்ட குழருழந்த முகத்தானாகின்ற குழலோசைவழியே
மருண்டுமொன்கணங்கண் மேய்கைமறந்து மேய்ந்தபுல்லுங் கடைவாய்வழிசோர
இரண்டுபாடுர் துலங்காப் புடைபெயரா வெழுதுசித்திரங்கள்போல நின்றனவே. கூ.

பதவுரை.

(கார்காலத்திலே,)

திரண்டு— திரண்டு
எழு— மேலெழுந்து

தழை— தழைத்திருக்கிற
மழை முகில்— காளமேகம் போன்ற
வண்ணன்— திருநிறத்தை யுடையனானவன்

செம் கமலம்பலர்— செந்தாமரைப் பூவை
குழி— குழப்படிந்த
வண்டு இனம் போலே— வண்டுகளின்
திரள்போலே
சுருண்டு இருண்ட— சுருட்சியையும் இருட்
சியையு முடைத்தான
குழல்— கேசபாசங்களானவை
தாழ்ந்த— தாழ்ந்திருந்துள்ள
முகத்தான்— முகத்தையுடையவன்
ஊதுகின்ற— ஊதுகிற
குழல் ஓசைவழியே— குழலோசை செவிப்
பட்ட வழியே
மான் கணங்கள்— மான் திரளானவை
மருண்டு— அறிவழிந்து

மேய்கை மறந்து— மேய்ச்சலையும் மறந்து
மேய்ந்த— மேயக் கவ்வின.
புல்லும்— புல்லும்.
கடைவாய் வழி— கடைவாய் வழியே
சோர— நழுவி விழ
இரண்டு பாடும்— முன்னும் பின்னுமான
இரண்டருகும்
துலுங்கா— அசைபாமலும்
புடை— பக்கங்களில்
பெயரா— அடிபெயர மாட்டாமலும்
எழுது— (சுவரில்) எழுதப்பட்ட
சித்திரங்கள் போல — சித்திரங்களைப்
போலே
நின்றன— ஒரு செயலற்று நின்றன.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. திரண்டேழு தழைமழைமுகில்வண்ணன். கார்நாலத்திலே தன்னிலே திரண்டு கிளர்ந்து. அகவாயில் நீர்க்கந்தாலே தழைப்புண்டாயிருக்கிற வர்ஷை வலாஹகம்போலே யிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவன். செங்கமலமித்யாதி. சிவந்தசெந்தாமரைப்பூவைச் சூழப்படிந்தவண்ணுடைய திரள்போலே சுருட்சியையு மிருட்சியையு முடைத்தான திருக்குழல்கள் தாழ்ந்த திருமுகத்தையுடையவன். ஊதுகின்ற குழலோசை வழியே. ஊதாரினுள்ள திருக்குழலோசை செவிப்பட்டவழியே. மருண்டித்யாதி. மான் திரள்களானவை ஸஜாதியவிஜாதிய விபாகாதிகள் தோன்றாதபடி அறிவழிந்து, தனக்கு தாரகமாக எப்போதும் செய்துபோரும் மேய்கையைத் தவிருகையன்றிக்கே, விஸ்மரித்து மேயக்கவ்வின புல்லும் இறக்குதல் உமிழ்தல் செய்யமாட்டாத. பாவசயத்தாலே கடைவாய் வழியே நழுவிவிழ. இரண்டுபாடேத்யாதி. முன்னும்பின்னுமான இரண்டருகும் அசையாதே பக்கங்களில் போகவும் மாட்டாதே சித்தரத்தில் எழுதினவைபோலே ஒரு வ்யாபார மற்று நின்றன. கூ.

மு.—கருங்கண்டோகை மயிற்பீலியணிந்து கட்டினன்குடுத்த பீதகவாடை.
அருங்கலவுருவி னாயர்பெருமா னவனொருவன் குழலாதினபோது
மாங்கணின்னு மதுதாரைகள்பாயு மலர்கள்வீழும் வளர்கொம்புகடாமும்
இரங்குங்குடம்புந் திருமானின்ற நின்றபக்கநோக்கி யவைசெய்யுங்குணமே. ம.

பதவுரை.

கரு— கறுத்த
கண்— கண்ணையுடைத்தான
தோகை— இறகுகளையுடைய
மயில் பீலி— மயில் பிச்சங்களை
அணிந்து— திருமுடியில் சாத்திக்கொண்டு,
நன்கு— நன்றாக

கட்டி உடுத்த— அழுந்தச் சாத்தின
பீதகம் ஆடை— திருப்பிதாம் பரத்தையும்
அரு— பெறுதற்கரிய
கலம்— திரு ஆபரணங்களையு முடைய
உருவின்— திருமேனியை யுடையனாய்
ஆயர்— இடையர்க் கெல்லாம்

பெருமானவன்— தலைவனானவனாய்
ஒருவன்— அத்விதீயனாய் இருக்கிறவன்
குழல் ஊதினபோது—;
மரங்கள்— மரங்களானவை
நின்று— ஒருபடிப்பட நின்று
மது தாரைகள்— மது தாரைகளை
பாயும்— பாயாநிற்கும்;
மலர்கள்— கொம்பில் நிற்கும் பூக்களெல்
லாம்
வீழும்— நிலைகொலைந்து வீழாநிற்கும்;

வளர்— மேலே வளருகிற
கொம்புகள்— கொம்புகளானவை
தாழும்— கீழே படியாநிற்கும்;
இரங்கும்— தன் நிலை கொலைந்து ஈடுபடா
நிற்கும்;
கூட்பும்— (அஞ்ஜலி செய்வாரைப் போலே,
தாழ்ந்த கொம்புகளைக்) குவியாநிற்கும்;
அவை— அந்த மரங்களானவை
செய்யும்— செய்யா நிற்கிற
குணமே— குணமிருந்தபடியென்!
என்று ஆச்சர்யப் படுகிறார்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு, கருங்கண்னதோகையித்யாதி. கருகின கண்ணையுடைத்தான
தோகையிற்றிப்பிலையத் திருமுடிக்கு அலங்காரமாகச்சாத்தி. கட்டி நன்குதேத்த பீதகவாடை
யருங்கலவுருவின். திருவரைபூத்தாற்போலே அமுந்தக்கொண்டு நன்றாகச்சாத்தின திருப்
பீதாம்பரத்தையும், பெறுதற்கரிய திருவாபரணங்களைமுமுடைய திருமேனியையுடையனாய்,
ஆயர்பெருமானவனொருவன் குழலூதினபோது, ஆயர்க்கதிபதியான நீர்மையையுடையனாய்,
அழகா லும் நீர்மையாலும் ப்ரஸித்தனாய் அத்விதீயனாய் இருக்கிறவன் திருக்குழலூதினபோது.
மரங்களினின்று மதுதாரைகள்பாயும். தேவமதுஷ்யதிரயக்ஜாதிகள்உருகினவளவன்றிக்கே, அசே
தரங்களான வர்சுதங்களானவை ஒருபடிப்படநின்று உள்ளருகினமை தோற்ற மதுதாரை
கள் பாயாநிற்கும். மலர்கள்வீழும். கொம்பில்நிற்கிற பூக்களெல்லாம் நிலைகொலைந்து வீழா
நிற்கும். வளர்கொம்புகள் தாழும். மேலேவளருகிற சாகைகளானவை கீழேபடியாநிற்கும்.
இரங்கும். தன்னிலைநின்றலைந்து ஈடுபடாநிற்கும். கூட்பும்திருமால்நின்ற நின்றபக்கம்நோக்கி.
ஸ்ரியஃபதியானவன் உலாவியுலாவிநின்று குழலூதினவழியே அவன் நின்ற நின்ற பார்ச்சவங்
களைநோக்கி, அஞ்சலிசெய்வாரைப்போலே தாழ்ந்த கொம்புகளைக் குவியாநிற்கும். அவை
செய்யும் குணமே. அவைசெய்த குணமிருந்தபடி யென்றான்! என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார். ம.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—குழலிருண்கேருண் டேறியகுஞ்சிக் கோவிந்தனுடைய கோமளவாயில்
குழன்முழஞ்சுகளினூடு சூழித்ததுக் கொழித்திழிந்த வமுதப்புனறன்னைக்
குழன்முழவம்விளம்பும் புதுவைக்கோன் விட்சேத்தன்விரித்ததமிழ்வல்லார்
குழலைவென்றகுளிர்வாயினாகிச் சாதுகோட்டியுட் கொள்ளப்படுவாரே. கக.

பதவுரை.

குழல்— திருநெற்றியில் தாழ்ந்த குழலை
யுடையனாய்
இருண்டு— கறுத்து
சுருண்டு— சுருண்டு
ஏறிய— மேலே நெடுகவளர்ந்த
குஞ்சி— மயிர்முடியை யுடையனாய்

கோவிந்தனுடைய— பசு மேய்க்குமவனான
கண்ணனுடைய
கோமளம்— அழகிய
வாயில்— திருப்பவளத்தில்
குழல்— திருக்குழலின்
முழஞ்சுகளினூடு— துளைகளின் வழியே

குமிழ்த்து— கிளர்ந்து
கொழித்து எழுந்த— அலையெறிந்துகுதித்த
அமுதம் புனல்தன்னை— அமர்தஜலத்தை
குழல்முழுவம்— குழலின் ஓசையாக
விளம்பும்— சொன்ன
புதுவை கோன்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
நிர்வாஹகரான
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
விரித்த— விரிவாகச் சொன்ன
தமிழ்— தமிழ்ப்பாட்டுக்களான இவற்றை

வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்
குழலை— குழலோசையின் குளிர்ந்தியை
வென்ற— கீழாம்படிபண்ணி
குளிர்— குளிர்ந்த
வாயினர் ஆக— சொல்லை யுடையராய்க்
கொண்டு
சாது கோட்டி— ஸானுக்களின் கோஷ்டம்
யுயில்
உள் கொள்ளப்படுவார் — அங்கீகரிக்கப்
பெறுவர்கள்.

வ்யா. குழலித்யாதி. “ சுருண்டிருண்ட குழல்தாழ்ந்தமுகத்தான் ” என்கிறபடியே திருநெற்றிப்ரதேசத்திலே தாழ்ந்த திருக்குழலாய் இருண்டுசுருண்டு மேலேநெடுகவளர்ந்த கேசபாசத்தையுடையனாய் கோரகூணபரனாயிருக்கும்வனுடைய அழகிய திருப்பவளத்தில். குழல்முழஞ்சித்யாதி. திருக்குழலில் துளைகளின்வழியே கிளர்ந்து அலையெறிந்துகுதித்த அமர்தஜலத்தைக் குழலோசையாகச்சொன்ன. இத்தால்- குழலோசையினுடைய ப்ரவாஹமும் சல்யதையுஞ் சொன்னபடி. புதுவைக்கோன் விட்டுசித்தன் விரித்த தமிழ் வல்லார். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் இதினுடைய வைபவத்தை வில்தரேணப்ரதிபாதித்த த்ராவிடகாதைகளான இவற்றை ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். குழலைவென்ற குளிர்வாயினராகி. திருக்குழலோசையினுடைய குளிர்ந்தியையும் கீழ்ப்படுத்தித் தான்மேலாம்படி குளிர்ந்த வ்யவஹாரத்தை யுடையராய். சாதுகோட்டியுள் கொள்ளப்படுவாரே. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இரனிலேபுகுந்தால் அவர்கள் ஸஹந்தயமாகப் பரிக்ரஹிக்கும்படியாவார்கள். கக.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—நாவல் இட வான் தேனுடன் முன் செம்பெரும்புவி சிறு
திரண்டு கருங் குழ லைய.

—(*)—

ஆ - திருமொழி, ௨௫ - க்கு, பாட்டு - ௨௭௩.

அ. “ போகத்தில் வழுவாத புதுவையர்கோன் ” என்கிறபடியே திருவவதார ஸமயமே தொடங்கி கர்ஷ்ணுவதார குணசேஷ்டதங்களை யொன்றொழியாமல் அதுபவித்துக் கொண்டு போந்தார்-கீழ்; மற்றும்ள்ளவாழ்வார்களைக் குமிழ்நீருண்ணப்பண்ணும் அவனுடைய ஸௌந்தர்யமாகிற ஆழங்கால்தானே மேடாய் தரித்துநின்று மங்களாசாஸநம்பண்

ணிப்போரும் ஸ்வபாலானவீவர், இப்போது அவர்களைப்போலே அவனையுபவிக்கவே னுமென்னுமாசைகிளர்ந்து, அவ்வாசாநுநுபமாகக்கிடையுபவிக்கப்பெற்றமையாலே தாமான தன்மையழிந்து ஒருகோபகர்யகாவஸ்தையை ப்ராப்தராய், ஸ்வதையை அந்ரபாதேசத்தாலே பேசுகிறார். அதாவது- ப்ருவம் கிரம்புவதுக்குமுன்னே கர்ஷணவிஷயத்திலே ப்ரவணையாகாநின்ற தன்மகளுடைய தசைபைக்கண்ட திருத்தாயார், இவன்ப்ருவத்தின் இளமையையும், இப்படியிருக்கச்செய்தே அவன்விஷயத்திலே ப்ரவணையாய் அவனோடே இவள்கலந்துவருகிறபடியையும், இதுக்கடி ஸஜாதீயைகளாய் தத்விஷயத்தில் ப்ரவணைகளாயிருக்கும் பாலைகளோடுண்டான ஸம்ஸர்க்கம் என்னுமத்தையும், இவள் ஸீலாவ்யாபாரத்திலே அந்வயிக்கிலும் அவனுடைய சிஹ்நக்களொழிய வேறொன்றறியாளானபடியையும், இவை எல்லாவற்றுக்கும் மூலமாகத் தோழிமார் இவளை வசிகரித்துக்கொண்டுபோய் அவன் பக்கவிலே அகப்படுத்தினபடியையும், இவள் தன்னுடைய ப்ராவண்ய ப்ரகாரங்களையும், இத்தைக்கண்ட ப்ருவார்க்கமும் அந்ரபாடும் சொல்லுகிற வார்த்தைகளையுமெல்லாம், ஸந்திதிரைக்கூறித்தும் தன்னிலையும் பேசின பாசரங்களாலே யருளிச்செய்கிறார். *

மூ.—ஐயபுமுதி யுடம்பனைத் திவள்பேச்சு மலந்தலையாய்ச்
செய்யுநாலின் சிற்றாடை செப்பனுக்கவும் வல்லளல்லள்
கையினிற் சிறுதூதையோ டிவள் முற்றில்பிரிந்துமிலள்
பையாவணைப் பள்ளியானோடு கைவைத்திவள் வருமே. க.

பதவுரை.

இவள்— இளம்ப்ருவத்தாளான என் பெண்
பிள்ளையானவள்
உடம்பு— தன் உடம்பெல்லாம்
ஐய புமுதி— அழகிய புமுதியாம்படி
அனைந்து— புமுதியனைந்து
(உடம்பெல்லாம் புமுதியாவானென்?
என்றால், வினையாடிப் புமுதிய
னைந்தே நென்னமாட்டாமல்,)
இவள் பேச்சும்— இவள் தன் சொல்லும்
அலந்தலையாய்— கலங்கினதாய்
(அதுவுமன்றி,)
செய்ய— சிவந்த
நூலின்— நூலாலே சமைக்கப்பட்ட
சிறு ஆடை— சிற்றாடையை
செப்பன்— ஒழுங்குபட
உடுக்கவும் வல்லள் அல்லள்— உடுக்கவும்
மாட்டாதவளாய்

கையினில்— கையிலிருக்கும், தான
சிறு தூதையோடு— (மணற் சோரூக்கும்)
சிறிய தூதையோடு
முற்றில்— சிறு சுளகையும்
பிரிந்தும் இவள்— விடுவதும் செய்திலள்;
(பிள்ளையென் செய்யுமென்னில்;)
இவள்— இப்படிப்பட்ட ப்ருவத்தாளான
இவள்
பை— பணத்தையுடைய
அரவு— திருவனந்தாழ்வானுகிற
அணை— அணையை
பள்ளியானோடு — திருப்பிக்கையாசு
உடையவனோடு
கைவைத்து வரும்— கை கலந்து வாரா
நின்றாள்.
என்று ஒரு பிராட்டிதசையை ப்ரமித்த
ஆழ்வார், தாயார் பாசரத்தாலே பேசுகிறார்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. ஐயபுமுதியுடம்பனைந்து. அழகியபுமுதியை யுடம்பெங்குமனைந்து. அதாவது- புமுதியிலேயிருந்து வினையாடுகையாலே சரீரமெல்லாம் புமுதியாலே

புத்தமாயிருக்கை. இவள்பேச்சுமலந்தலையாய். 'உடம்பெல்லாம் புழுதிபாவானென்' என்
பெயர்பாடிப் புழுதிபார்த்தை' என்று சொல்லாமடேற; அது சொல்லாமல்,
புத்தமாய் அந்தனை யென்றப் போலே சில அரவீத பாஷணங்களைப் பண்ணுகை
போல இவள்பேச்சும் கலங்கி. செய்யவியாது. வெந்தூலாலே சமைக்கப்பட்ட சிறிய
புத்தையை உதிக்கு மடைவறிந்து நன்றாகவுறிக்கவும் மாட்டாள். கையினிலித்ப" தி. வினை
பாடுகலமாய்க்கொண்டு கையிலிருக்கும் மணற்சோறுக்கும் சிறு தூதையும் மணற்கொழிக்
குச் சிறுசளக்கும் இவள் விடுவதும் செய்திலள். இவள்பருவமிது. டையரவியாது. "அர
வணையாய்போறே" என்னும்படி திருவனந்தாழ்வானைப் பரிக்கைபாக வுடையவனோடே
இவள்கைகலந்து வாராநின்றாள். க.

மூ.—வாயிற்பல்லுமெழுந்தில மயிருமுடி கூடிற்றில
சாய்விலாதகுறுந்தலைச் சிலபிள்ளைகளோடிணங்கித்
தீயணக்கிணங் காடிவந்திவ டன்னன்ன செம்மைசொல்லி
மாயன் மாமணிவண்ணன் மேலிவண் மாலுறுகின்றாளே. உ.

பதவுரை.

வாயில்— வாயிலே
பல்லும்— பற்களும்
எழுந்தில— எழுந்தனவில்லை;
மயிரும்— மயிரும்
முடி கூடிற்றில— சேர்த்து முடிக்கலாம்படி
கூடினவில்லை;
‡ இவள்— இத்தன்மையளான என் பெண்
பிள்ளையர்னவள்
சாய்வு இலாத— ஒடுக்கமில்லாத வர்களாய்
குறுந்தலை— தண்மையில் தலைநின்ற
சில பிள்ளைகளோடு— சில பெண்களோடு
இணங்கி— சேர்ந்து
தீ இணக்கு— பொல்லாத இணக்கத்தோடே
இணங்காடி— கலந்து
வந்து— வந்து

‡ இவள்— இவள்
தன் அன்ன— இப்படி செய்துவந்த தன்
னோடொத்த
செம்மை— செவ்வையை
சொல்லி— சொல்லிக்கொண்டு
மாயன்— ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களை யுடைய
யனாய்
மாமணி— நீலமணிபோன்ற
வண்ணன் மேல்— திருநிறத்தை யுடைய
வன் மேலே
மால் உறுகின்றாள்— பிச்சேசுரரின்னாள்.

‡ "இவள்" என்று அடிக்கடி சொல்
வது— பருவத்துக்கும் செயலுக்கும் சகல
வைஷம்ப மிருந்ததி! என்னுமத்தைப்பற்ற.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வாயிற்பல்லுமெழுந்தில. வாயில் பல்லும் முனைத்தன
வில்லை. இத்தால் - பெற்றதாயாகையாலே இவளை அத்யந்த சிசுவாகரினைத்துச் சொல்லு
கிறாள். மயிரும் முடி கூடிற்றில. மயிரும் சேர்த்து முடிக்கலாம்படி கூடினவில்லை. சாய்
வியாது. சாய்வு - ஒடுக்கம். தாய்க்கடங்காதே தண்மையில் தலைநின்ற சில பெண்பிள்ளை
களோடே கூடி. தீயணக்கிணங்காடிவந்து. பொல்லாத இணக்கத்தோடே இணங்கிவந்து.
அதாவது - தன்னோடு கலந்தாரைத் தாய்க்கீழடங்காதபடி கலக்கலுக்கும் விஷயத்தோடே
கலந்துவந்தென்கை. இவள் தன்னன்ன செம்மைசொல்லி. இப்படி செய்துவந்த இவள்,
தன்னோடொத்த செவ்வையைச் சொல்லி. அதாவது - 'இத்தனைபோது' என்கேபோனாய்.

ஆரோடிணங்கிவந்தாய்? என்றால், உண்மை சொல்லுகையன்றிக்கே தன் னுடைய கந்தரிம? து
குணமாகச்சில் குழலோக்கிகளைச் செவ்வையேபாலே சொல்லி யென்றை. மாயன் மாமணி
பெண்ணென்மேல். ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களையும் நீலத்தம்போன்ற வடிவையு முடை
யவன் விஷயத்திலே. இவள் மாலுறுகின்றாளே. இப்படி. செம்மைசொன்னவிகள், அதுக்
குச்சேராதபடி. அவன் குணசேஷ்டிதங்களைச் சொல்லுவது வடிவழகைச் சொல்லுவதாய்க்
கொண்டு பிச்சேறுகின்றான். உ.

மு.—பொங்குவெண் மணற்கொண்டு சிற்றிலுமுற்றத் திழைக்கலுறில்

சங்குக்காந்தண்டு வாள்வில்லுமல்ல திழைக்கலுறள்

கோங்கையின்னங் குலிந்தேழுந்தில கோலிந்தேழுலனைச்

சங்கையாகி யென்னுள்ளநாடோறும் தட்டுருப்பாகின்றதே.

ந.

பதவுரை.

முற்றத்து— முற்றத்திலே

பொங்கு— துண்ணியதாய்

வெண்— வெளுத்திரா நின்ற

மணல் கொண்டு— மணலைக் கொண்டு

சிறு இல்— சிற்றிலே [கொட்டகத்தை]

இழைக்கல் உறில்— சமைக்க முயன்ற
ளாகில்

சங்கு— ஸ்ரீபஞ்சஜந்யமும்

சக்கரம்— திருவாழியாழ்வானும்

தண்டு— கதையும்

வாள்— நந்தகவாளும்

வில்லும் அல்லது— ஸ்ரீசார்ங்கதாஸஸம்
மல்லாத மற்றொன்றை

இழைக்கல் உறள்— இழைக்க நீளையாள்;

கோங்கை— முலைகளானவை

இன்னம்— இன்னம்

குலிந்து— முகம் திரண்டு

எழுந்தில— எழுந்தனவில்லை;

கோலிந்தேழு— பசு மேய்க்கும் கண்ண
தேனே

இவளை
சங்கை ஆக — } 'இவளுக்குகவி உண்டா
யிருந்ததாக வேணும்'

என்று சங்கித்து

நாள் தொறும்— நாடோறும்

என் உள்ளம்— என் மனமானது

தட்டுருப்பா கின்றது— தடுமாறிச் செல்லா
நின்றது.

வ்யா. முன்றும்பாட்டு. பொங்கித்தாது. “ புறம்பே போய் * தியிணக்கிணங்
காடாதே முற்றத்திலே யிருந்து விளையாடி ” என்று நான் நியமித்து வைத்தால், வண்ட
விட்டதாகையாலே துண்ணியதாய் வெளுத்திருக்கிற மணலைக்கொண்டு முற்றத்திலே கொட்
டகமுமிட வொருப்பட்டாளாகில். உறில் என்கையாலே - இதில் இவளுக்கு மனஸ்ஸில்லா
மையும் தன்னுடையநிர்ப்பந்தத்துக்காகச் செய்கிற தித்தனையென்னுமனம் தோற்றச்சொல்லு
கிறாள். சங்கித்தாது. அவனுக்கு அஸாதாரணசிஹ்நமாய் அழகுக்கும் விரோதிநிரஸநத்
துக்குமுடலாயிருக்கும் ஸ்ரீபஞ்சாபுதமுமொழிய வேறென்று இடநிலையாள். கோங்கை
யின்னம் குலிந்தேழுந்தில. “ முலையோ முழுமுற்றும் போந்தில ” என்கிறபடியே முலைகளா
னவை ஆண்முலைக்கும் பெண்முலைக்கும் வாசித்தோற்ற முகம் திரண்டு கிளர்ந்தனவில்லை. இவள்
தான் யுவதியானாலும் தாயார்க்கு அவளுடைய சைசவமிறே தோற்றுவது. கோலிந்தேழு
டிவளைச் சங்கையாகி. பசுக்களோடும் பொருந்திவர்த்திக்கும் நீர்மையையுடையனவனே
டே யிவளுக்குக் கலவியுண்டாகவேணுமென்று சங்கித்து. என்னுள்ளம் நாடோறும் தட்டு
ருப்பாகின்றதே. என்னுடைய மனஸ்ஸானது நாள்தோறும் தடுமாறிச்செல்லாநின்றது. இவ

முதலாயிரம் சைவத்தைப் பார்த்தவாறே “உண்டு” என்னப்போகிறதில்லை; ஆகையால், இன்னதென்று நினைவிக்கமாட்டாமல் என்னுடைய ஹந்தயமானது தமொரு சின்றதென்னை. தட்டுமுப்பு தமொற்றம்.

மூ.— ஏழைபேதையோர் பாலகன்வந் தேன்பெண்மகளை யென்கித்
தோழிமார்பலர் கொண்டுபோய்ச் செய்தகுழ்ச்சியை யார்க்குரைக்கேன்
ஆழியானென்னு மாழமோழையிற் பாய்ச்சியகப்படுத்தி
முதுமுடிப்பறியாததென்னு முதுரையுமில்லே. ச.

பதவுரை.

ஏழை— சபலையாய்
பேதை— அறியாதவளாய்
ஓர்— ஒப்பற்ற
பாலகன்— இளம்பருவத்தளான
என் பெண்மகளை— என் பெண்பிள்ளையை
தோழிமார்பலர்— பல தோழிமார்கள்
வந்து— நோகவந்து
என்கி— ஈடுபடுத்தி
கொண்டுபோய்— தங்கனோடுகூடக் கொண்
டுபோய்
ஆழியான் என்னும் — திருவாழியை
யுடையவனென்று ப்ரஸித்தமாய்
ஆழம்— ஒருவரால் நிலைகொள்ள வொண்
னாத ஆழத்தைபுடைத்தான்
¶ மோழையில்— கிழாறு போலே யிருக்க
ிற விஷயத்திலே

பாய்ச்சி— உள்நுறத் தள்ளி
அகப்படுத்தி— அகப்படப்பண்ணி
செய்த— செய்த
குழ்ச்சியை— கீர்தரிம வ்யாபாரத்தை
ஆர்க்கு உரைக்கேன்— ஆருக்குச் சொல்
லுவேன்;
மூழை— “அகப்பையானது [துடுப்பு]
உப்பு— தான் முகக்கிற பதார்த்தத்தின்
ரஸத்தை
அறியாதது— அறியமாட்டாதது.”
என்னும்— என்கிற
முதுரையும்— பழமொழியும்
இலள்— தன் பக்கவிலலாதவளானாள்.
¶ மோழை— கிழாறு.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. ஏழை. நல்லதுகண்டால் விடமாட்டாத சபலை. பேதை. மேல்விளைவது நிரூபிக்கத்தக்க வறியில்லாதவள். ஓர்பாலகன். இரண்டுக்குமடியான பருவத்தின் இளமையையுடையவள். என்பெண்மகளை. இப்படியிருக்கிற வென்பெண்பிள்ளையை. தோழிமார்பலர்-வந்து-என்கி-கொண்டுபோய். தோழிமாரநேகராகவந்து “விளையாடப்போரு” என்று எத்தி, கூடக்கொண்டுபோய். ஆழியானென்னு மாழமோழையிற்பாய்ச்சியகப்படுத்தி - செய்தகுழ்ச்சியை யார்க்குரைக்கேன். “அணியாராழி” என்கிறபடியே ஸர்வாபரணங்களும் தானையாகப்போரும்படியான திருவாழியையுடையவனென்று ப்ரஸித்தமாய், ஒருவரால் நிலைகொள்ளவொண்ணாதபடியிருப்பதாய், அகப்பட்டாரை உள்வாங்கிக்கொள்ளும் கிழாறுபோலே யிருக்கிறவிஷயத்திலே உள்நுறத்தள்ளியகப்படும்படி. பண்ணிச் செய்த கீர்தரிமவ்யாபாரத்தை யார்க்குச்சொல்லுவேன். மூழையித்பாதி. இவள்படிபார்த்தால், “முகந்துபரிமாறுகிற மூழையானது தான்முகக்கிற பதார்த்தத்தின் ரஸமறியாது” என்னும் அந்த முதுரையும் தன்பக்கல் இல்லாதவள்கிடர். அதாவது- தாங்கள் கலந்து பரிமாறுகிறவிஷயத்தின் ரஸமறியாதாரை “உப்பறியா மூழையாய்” என்று லோகம்சொல்லும்.

பழமொழிக்கும் போக்யதையில்லாதவன் காணுமிவன். இப்படியிருக்கிற விவளை இவர்கள் இவ்விஷயத்திலே கொண்டுபோய் அகப்படுத்தி மற்றொன்றறியாதபடியாக்ருவதே! என்று தன்னிலேநொந்து சொல்லுகிறான். ச.

நாமோரு மறியவேபோய் நல்லதுழாயலங்கல்
சூடிநாரணன் போமிடமெல்லாஞ் சோதித்துழிதருகின்றான்
கேவேண்கேன்றார் பலருளர் கேசவனோடிவளைப்
பாகோவலிமே னென்றென்று பார்தமோறினதே று.

பதவுரை.

நாடும்— திருவாய்ப்பாடி சூழ்ந்த நாட்டி
லுள்ளாரும்
ஊரும்— திருவாய்ப்பாடியாகிற ஊரிலுள்
ளவர்களும்கூட
அறிய— அறியும்படியாக
போய்— அகத்தைவிட்டுப் புறம்பேபோய்
நல்ல— பசுமை நிறத்தையுடைய
துழாய் அலங்கல்— திருத்துழாய் மாலையை
சூடி— சூட்டிக்கொண்டு
நாரணன்— கண்ணனானவன்
போம் இடம் எல்லாம்— வ்யாபரிக்குமிடம்
மெங்கும்
சோதித்து— தேடி
உழிதருகின்றான்— திரியாநின்றான்;

கேடு— (இக்குடிக்குக்) கேட்டை
வேண்கேன்றார்— விரும்புகிறவர்கள்
பலர் உளர் — பலருமுண்டு;
(ஆகையால்,)
கேசவனோடு— ப்ரசஸ்தகேசனான கண்ண
னோடு
இவளை— அவன் பின்னே திரிகிற இவளை
பாடுகாவல் இடுமின்— அருகு காவலிடுங்
கோள்;
என்று என்று— என்று இத்தையே பல
காலும் சொல்லி
பார்— பூமியிலுள்ள அதுகூல ஜநமானது
தமோறினது— தனும்பிச் செல்லா நின்றது

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. நாமோருமறியவேபோய். தானும் தன்னையணைந்த பந்து வார்க்கமும் அறிந்தவளவாக அவன் பக்கலிலே ப்ரவணையாய் அகம்விட்டுப் புறப்படாம விருக்கையன்றிக்கே, திருவாய்ப்பாடி சூழ்ந்தநாடும் திருவாய்ப்பாடியான ஊர்தானும் இருந்ததேகுடியாக அறியும்படியாக கர்ஹத்தைவிட்டுப் புறம்பேபோய். நல்லதுழாயலங்கல் சூடி. ஸம்ச்சேஷத்தாலே பிசகின திருத்துழாய் மாலையைச் சூடிக்கொண்டு. நாரணனித்யாதி. நாராயணனென்னும் திருநாமத்தையுடைய கர்ஷணன் வ்யாபரிக்குமிடம் பலவுண்டாகையாலே அவன் போமிடமெல்லாம் அவனைக் காண்கைக்காக ஆராய்ந்து திரியாநின்றான். அதாவது-பசுமையக்கை,பெண்களோடே கலக்கை,விளையாடுகை தொடக்கமானவற்றுக்காக அவன் வ்யாபரிக்கு மிடங்களெங்கும் தேடித்திரியா நின்றானென்கை. கேவேண்கேன்றார் பலருளர். இக்குடியின் மினுக்கம் பொருமையாலே “ இதுக்கோரவத்யம்வாக் காணவல்லோமே !” என்று இக்குடிக்குக்கேடு வேண்டியிருக்கிறார் பலருண்டு. கேசவனித்யாதி. ஆனபின்பு, ப்ரசஸ்த கேசனானவனோடே அவ்வைலகூணயத்திலே யெடுப்புண்டு பின்பற்றித் திரிகிறவிவளை, தானேபோய்ச் சேர்ந்தாளாகாமல் நீங்களை கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து அருகு காவலிடுங்கோள். அதாவது-அவனுக்கு ஆஸ்ரமான அந்நிபுரக்காவலிலே யாக்குட்கோ

சொன்னக. என்றோன்று பார்த்தமேறினதே. இப்படி இத்தகைப் பலகாடும் சொல்லி, இக் குடிக்குத் திருவாரப்பொழுத லொசுத்தல் அநுகூல ஜாமனது நின்று தருமப்பற்றைக் கீழர். ௫.

மூ.—பட்டங்கட்டிப் போற்றோடுபெய்திவள் பாடகமுந் சிலம்பும்
இட்டமாகவளர்த் தேதேதேனாக் கேன்னோ டிருக்கவருள்
போட்டப்போய்ப் புறப்பட்டுநின்றிவள் பூவைப்பூவண்ணுவேன்னும்
வட்டவார்துழன் மக்கைமீ ரிவண்மாவறுகின்றாளே. கூ.

பதவுரை.

வட்டம்— சுருட்சியை யுடைத்தாய்
வார்— நீண்டிருந்துள்ள
குழல்— கூந்தலை யுடையவர்களாய்
மங்கைமீர்— பருவத்தால் வந்த இளமை
யையுடையவர்களான பெண்களாள்!
பட்டம்— நெற்றிக்கணியான பட்டத்தை
கட்டி— கட்டியும்
பொன் தோடு— (காதுக்கணியான) பொன்
ஒச்செய்த தோட்டையும்
பாடகமும் சிலம்பும்— (கழலணியான)
பாடகத்தையும் சிலம்பையும்
பெய்து— இட்டும்
இவள் இட்டமாக— இவளிடப்பட்டபடி
வளர்த்து— வளர்த்து
எடுத்தேனுக்கு — இப்படியிலேதே நிக்
கொண்டு திரிந்த எனக்கு
இவள்— இப்படி அருமையாக வளர்க்கப்
பட்ட இவள்

என்னோடு— இப்படி சீராட்டிவளர்த்த என்
னோடு.
இருக்கவருள்— என்னருகி லிருக்கவும்
இலாகநிலன்;
இவள்—
போட்ட— திரிநென்று
போய்— என்னாக் கைவிட்டுப் போய்
புறப்பட்டு நின்று— என்னாரும் காணத்
தெருவிலே புறப்பட்டு நின்று
பூவைப்பூ வண்ணு என்னும்— ‘ காயாப்பூப்
போன்ற நிறத்தையுடையவனே! ’
என்று வாய்விட்டுக் கூப்பிடா
நிற்கும்;
(இவளுடைய நென்னென்ன;)
மாலு மகன்னாள்— பிச்சேறினாள்
என்பித்தனை காணநிறந்த தென்கிறாள்.

வ்யா. ஆறம்பாட்டு. பட்டம்தயாதி. லலாடபூஷணமான பட்டத்தைக்கட்டி, கர்ணபூஷணமான பொன்னின் தோட்டையிட்டு, பாதபூஷணமான பாடகத்தையும் சிலம்பையும்மிட்டு. “ பெய்து ” என்கிறக்கிரியை இங்கும் அர்வயிக்கக்கடவது. இவைதான் ஸர்வபாணங்களுக்கு முபலக்ஷணம். இட்டமாகவியாதி. நியமித்து வளர்க்கையன்றிக்கே இவளுடைய இஷ்டத்திலே வளர்த்து, நிலத்திலே நடக்கவிடாமல் ஒக்கலையிலே பெயித்துக் கொண்டு திரிந்தவெனக்கு. இவள்-என்னோடுருக்கவருள். இப்படி நான் சீராட்டி வளர்க்கப்பெற்ற விவள், இப்படி வளர்த்தவளானோடுவென்று ஸ்கேஷித்து எனக்கு பவ்யையாய் நடக்கவேணும்பே; அது செய்யாவிட்டால், நான் தன்னைக்கண்டதுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறும்படி. நெஞ்சொழியவும் என்னருகு. விடாமலிருக்கலாமிதே; அதுவும் செய்கிறிலள். போட்டப்போயித்தயாதி. அவ்வளவுமன்றிக்கே, சடக்கென என்னைவிட்டுப்போய், எல்லாரும் காணும்படி தெருவிலே புறப்பட்டு நின்று, ஸ்தீரீத்வத்தாலே வாய்திறவாமலிருக்கக்

கூடவகிவன் காயாம் பூவண்ணுவென்று அவனுடைய வடிவத்தை யதுபவிக்கை யிறுண்டான கவிடாய்தோற்றக் கூப்பிடாநிற்கும். வட்டவார்த்துல் மங்கைமீர். சுருட்டிலேயுட குழலையும் உருவத்தால்வந்த இளமைபையு முடையவர்களே! சந்தருமெல்லாம் உங்கள் தாய்மார்க்கு விபாய்களாய்ப் போருகிற்கோனே, இவளுமப்படி போரவேண்டாவோ, அது செம்பா டல்; இவள்மாலுறுகின்றாளே. இவள் அவன்விஷயத்திலே பிச்சேறுகின்றாள். ... கூ.

மூ.—பேசவுந்தேரியாத பேண்மையிற் பேதையேன் பேதையிவள்
கூசமின்றிநின்றார்க டம்மேதீர் கோல்கழிந்தான் மூழையாய்க்
கேசவாவென்றுங் கேடிலீயென்றுங் கிஞ்சகவாய் மொழியாள்.
வாசவார்குழன் மங்கைமீர்வண் மாலுறுகின்றாளே. எ.

பதவுரை.

வாசம்— பரிமாபாசரமாய்
வாரர்— நின்றிருந்துள்ள
குழல்— கூந்தலை யுடையர்களாய்
மங்கைமீர்— மடப்பத்தால் பூர்களைகளான
பெண்கள்!
பேதையேன்— இவளைச் செவ்வே நிறுத்
தும் வகையறியாத என்னுடைய
பேதை— பெண்பிள்ளையாய்
பேசவும் தேரியாத— ஒருவார்த்தை சொல்
லவும் பே(ர)றுத
பெண்மையின்— பெண்தன்மையை யுடை
யளாய்
கிஞ்சகம்— கிளியினுடைய
வாய் மொழியாள்— வாய் மொழிபோன்ற
வாய் மொழிபையுடையளான

இவள்— இவள்
நின்றார்கள் தம்— நான் மட மச்சம் பயிர்ப்பு
முதலானவற்றில் தவறாமல் நின்ற
வர்களுக்கு
எதீர்— முன்னே
கூசம் இன்றி— கூசாமல்
கோல் கழிந்தான்— கோலில் நின்றும்
நீங்கின
மூழையாய்— அகப்பைபோலே
(எனனோடு உறவற்றவளாய்க் கொண்டு)
கேசவா என்றும்— ‘ அழகிய மயிர்முடியை
யுடையவனே!’ என்றும்
கேடிலீ என்றும்— ‘ ஒரு கேடுமற்றவனே!’
[அச்சுதனே!] என்றும் சொல்லி
மாலுறுகின்றாள் — பிச்சேறுகின்றாள்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பேசவுந்தேரியாத பேண்மையின். ஒருவார்த்தை சொல்லப்
பேறுத ஸ்திரீத்வத்தையுடைய. அதாவது தன்னுடைய ஆசாரத்தால் ஸ்திரீத்வத்துக்கு
ஒரு நழுவுதல்வாராதபடி வர்த்திக்குமளவன்றிக்கே, நழுவுதலுண்டாக ஒருவர் ஒரு வார்த்
தைசொல்லிலும் அதுபொருமல் † மாந்தும்படியான ஸ்திரீத்வத்தையுடையவனென்கை. ஸ்த்
ரீத்வமாவது—“ நான் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு ” என்கிற ஆதமகுணயோகம். பேதையேன்
பேதை. ஒரு விரகறியாத வென்னுடைய பெண்பிள்ளை. அதாவது - தன் குலத்துக்கும்
ஸ்திரீத்வத்துக்கும் அதுகுணமாக நடத்தாமதொழியப் பேர்ந்துபுரிந்து நிற்கைக்கு ஒரு
விரகறியாத வென்வயிற்றிற் பிறந்தவனென்கை. இவள். இப்படியிருக்கிறவள். கூசமின்றி
நின்றார்கள்தம்மேதீர். “ தந்தாமுடைய ஸ்திரீத்வத்திலும் மாதர்பவ்யதையிலும் தவறாமல்
நின்றவர்கள் தங்கள் ஸந்நிதியிலே நாமித்தைச் செய்யும்படியென் ” என்கிற கூச்சமின்
றிக்கே. கோல்கழிந்தான்மூழையாய். ‡ கோல்கழிந்தமூழைபோலே தனக்கு ஆசரயமானவெ

† மாந்தும்படியான - மனம்வருந்தும்படியான. ‡ ‘தரியாத’ என்று பாடமானால்
விபாக்கியாநத்துக்குச் சேரும். § கோல்கழிந்த மூழை - காப்பில்லாத அகப்பை.

ன்னோடு ஒட்டற்றவளாய். இத்தால்- எனக்கு நியம்பையல்லாதவளென்கை. கேசவாவென்றும். ப்ரசஸ்தகேசனுவனேயென்றும். கேடிலீயென்றும். உன்னுல்லது செல்லாதவர் கோயோருளாரும் கைவிடாதவனேயென்றும். கிஞ்சகவாய்மொழியாள். கிளியோடொத்த வாயிற் பழுப்பையும் பேச்சில் இளமையையுமுடையவள். தளக்கடங்காமல் கைகழிந்து அவன்பேரைச் சொல்லிநின்று கூப்பிடுகிற தசையிலும், இவளுடைய அதரசோபையும் மது ரபாஷணமும் திருத்தாயாருக்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறது காணும். வாசவார்முழல்மங்கைமீர். பரிமளிதமாய் ஒழுகுநீண்டமயிர்முடியையும் பருவத்தால்வந்த இளமையையுமுடையவர்களை! இவள்மாலுறுகின்றாளே. இப்படி யிவள் அவன் விஷயத்திலே பிச்சேருகின்றாள். எ.

மூ.—காறையுணங் கண்ணாடிகாணந் தன்கையில் வளைகுலுக்கும்
கூறையுடுக்கு மயர்க்குந் தன்கோவைச் செவ்வாய்திருத்தும்
தேறித்தேறிநின் றுயிரம்பேர்த் தேவன்றிறம் பிதற்றும்
மாறின்மாமணி வண்ணன்மேலிவண் மாலுறுகின்றாளே. அ.

பதவுரை.

காறை— பொன்னாற் செய்த காறையை
பூணும்— கழுத்திலே பூணுகின்றாள்;
கண்ணாடி— கண்ணாடிப் புறத்திலே
காணும்— (காறையும் கழுத்துமான அழகை) காணுகின்றாள்;
தன் கையில்— தன் கையிலிருக்கிற
வளை— வளையை
குலுக்கும்— அசைத்துப் பாராநின்றாள்;
கூறை— புடைவையை
உடுக்கும்— ஒழுங்குபட உடாநின்றாள்;
(அவன் வரவுக்கீடாக இவ்வளவு அலங்கரித்தவளவிலும், அவன் வரக்காண மையாலே,)
அயர்க்கும்— தளராநின்றாள்;
(மீளவும் இதற்குமேலாக அலங்கரிக்கத் தொடங்கி,)
கோவை— கோவைக்கனிபோலே

செம்— சிவந்திருந்துள்ள
தன் வாய்— தன்னுடைய அதரத்தை
திருத்தும்— மிகச் சிவக்கும்படி பண்ணுகின்றாள்;
தேறித் தேறி— மிகத் தெளிவுடையனாய் நின்று— தரித்து நின்று
ஆயிரம் பேர்— * நாமஸஹஸ்ரவாஸூய
தேவன்— தேவனுடைய
திறம்— ப்ரகாரங்களை
பிதற்றும்— அடைவுகெடப் (ஆகையால்,)
மாறு இல்— ஒப்பில்லாத
மா மணி— நீலமணி போன்ற
வண்ணன் மேல்— நிறத்தையுடைய கண்ணன் விஷயத்திலே
இவள் மாலுறுகின்றாள்— இவள் பிச்சேருகின்றாள்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. காறையுணம். தன்னாற்றாமையாலே “ ஏதேனுமொன்றைச் செய்து நாமவனைப்பெறவேணும் ” என்று நினைத்து, “ அவனுக்கு ஆகர்ஷகமாம்படி நம்மை யலங்கரிக்கவே அவன்தானேவந்து மேல்விழும் ” என்று தான் தன்னையலங்கரிக்கையிலே ப்ரவர்த்தையாய், ப்ரதமம், அவன் கண்டு ப்ரியப்பட்டுக் கட்டிக்கொள்ளும் கழுத்துக்கு அலங்காரமாகக் காறையைப்பூணும். இதுதான் உத்தமங்கத்துக்கும் உடம்புக்கும் நடுவாய் நின்று ஒளிவிடுவதோரபரணமிதே. கண்ணாடிகாணம். காறையுண்டதிருத்தம் தன்கண்ணுக்கு விஷயமல்லாமையாலே, அவனுக்கும்படி வாய்த்ததோ விஷயையோ என்னு

மிடமறிகைக்காக காறையும் கழுத்துமான சேர்த்தியழகைக் கண்ணாடிப்புறத்திலே பாராநிற்கும். இதுதான் அவயவாந்தரங்களிலாபரணங்களும் இவள் பூணுமதுக்கு முபலக்ஷணம். தன் கையில் வளைகுலுக்கும். இம்மனோரதமடியாக உடம்பிலே ஒரு பூரிப்புத் தோற்றுக்கையாலே அதறிகைக்காகக் கையில் வளையையசைத்துப் பாராநிற்கும். வீரஹகார்ச்சபத்தாலே கையில் வளைகள் கழன்றாலும் பின்னையும் எடுப்பது இவ்வதாயிறே இவள்தானிருப்பது. இவள் எடுத்துஇட்டாலும் அவை கையில் தொங்காதே; இப்போது உடம்பில் தோன்றுகிற பூரிப்பாலே அவை கையில் தொங்கினமையறிகைக்காக அசைத்துப்பாரா நிற்குமென்கை.

கூறையுடுக்கும். பரியட்டமும் அரையில் தொங்கும்படியாய்த்து - இம்மனோரத நிபந்தநமான தேஹபௌஷ்டியத்தாலேயிறே; அல்லாதபோது, கையிலேயொரு தலையும், காலிலும் தறையிலும் ஒரு தலையுமாமிறே. வளையும் கலையும், கந்தஸங்கேதரைப் போலே சுழலும்போதும் ஒக்கக்கழன்று, தொங்கும்போதும் ஒக்கத்தொங்காநிற்குமாய்த்து; காறை பூண்டதுக்குமேலே ஓரதிசயம் தேடுகைக்காககிறே கூறையுடுக்கப்புகுந்தது. அதாவது - அவனுக்காகர்ஷகமாம்படி பரியட்டத்தை நன்றாக வுடாநிற்குமென்கை. இவளுடைய அழகிலேயாய்த்து அவனிப்பெவது. ஆகையால், அவன் உக்கத்தக்கவுடை வாய்ப்பு வருமளவும் குலைப்பது உடுப்பதாய்ச் செல்லாநிற்குமாய்த்து. அயர்க்கும். இப்படி அவன் வரவுக்குடலாகத் தன்னை யலங்கரித்தவளானிலும் வரக்காணுமையாலே அறிவழியாநிற்கும்.

தன்கோவைச்செவ்வாய் திருத்தும். மீளவு மறிவு குடிபுகுந்து “இன்னமும் அவனுக்காகர்ஷகமாம்படி யிருப்பதோ ரதிசயம் நம்பக்கலிலே உண்டாக்கக்கடவோம்” என்று ஸ்வபாவமே கோவைப்பழம்போலே சிவந்திருக்கிற தன்னுடைய அதரத்தை ராகஜகமான பதார்த்த ஸேவைகளாலும் மிகவும் சிவக்கும்படி பண்ணாநிற்கும். அல்லாதவைபோலன் றிக்கே, இது அவனுக்கு வாய்புகுசோறு யிருப்பதொன்றிறே; “தொண்டையஞ் செங்கனி வாய்நுகர்தான்” என்கிறபடியே. தேறித்தேறிநின்று. தன்னுடைய அவயவாலங்காரத்தின் வாய்ப்பாலும் (க) “கலஹஸ்தி வஹவொயுணாஃ” என்கிறபடியே இத்தசையில் வந்து உதவுகைக்கடான அவன்குணங்களில் விச்வாஸத்தாலும் அபர்க்கைதவிர்ந்து மேன்மேலும் தெளிவை யுடையளாய், அத்தெளிவு கைகொடுக்கத் தரித்துநின்று. ஆயிரம்பேர்த் தேவன் திறம்பித்தற்றும். (உ) “வெந்வாநாஃ வஹஸ்திவாஃ” என்கிறபடியே தன் குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான ஆயிரம் திருநாமங்களை யுடையனாய், அவை யெல்லாவற்றினும் மனோஹரமான வடிவழகை யுடையனானவனுடைய பரகாரங்களை, அவற்றினுடைய ரஸ்பதைபாலே கலங்கி அடைவுகெடப் பேசாநிற்கும். மாழிலிதபாதி. ஆகையால், ஒப்பில் லாத நீலரத்தம்போன்ற வடிவழகையுடையவன் விஷயமாக இவளிப்படி பிச்சேறுகின்றான். அ

மூ.—கைத்தலத்துள்ள மாடழியக் கண்ணுலங்கள் செய்திவளை வைத்துவைத்துக்கொண் டென்னவாணிப நம்மைவடுப்படுத்தும் செய்த்தலையெழு நாற்றுப்போலவன் செய்வனசெய்துகொள்ள மைத்தடமுசில்வண்ணன்பக்கல் வளரவிழீமீன்களே கூ.

† தலை - தலைப்பு, முந்தானை. (க) “தஸ்மிம்ச்சபஹவோகுணாஃ.”

(உ) “தேவோநாம ஸஹஸ்ரவாந்.”

பதவுரை.

(இவன் விஷயமாக,)

செய்தது என்று உன்ன— கையிலுள்ள
 ஶ்ரீ மாடு அழிப-சென்வமெல்லா பழியும்படி
 கண்ணுலங்கள்— கல்பாணங்களை
 செய்து— பண்ணி
 இவளை— நமக்குக் கீழ்ப்படியாத இவளை
 வைத்து வைத்துக் கொண்டு— நியமித்தும்
 காவலிட்டும் வைத்துக் கொண்டிருந்து
 என்ன வாணிபம்— என்னப் பரோஜாமுண்
 நம்மை— நம் குடிக்கு [உம்;
 விரிப்படுத்தும்— பழியுண்டாக்கா நிற்கும்;
 (என்று தாயார் சொல்ல;- இதற்காக
 கேட்ட பந்துக்கள் -)
 செய்ததலை— கழனியிலே
 எழு— வளருகிற
 நாற்றுப்போல்— நாற்றையுடையவன் வேண்
 டுனபடி அவற்றை விநியோகம்கொள்ளு
 மாப்போலே

இவனையும்;

அவன் — இவளாலே கீறும்படுகிற
 அவன்
 செய்வன செய்துகொள்ள— வேண்டின
 படி செய்து கொள்ளும்படியாக
 மை— கறுத்ததாய்
 தட— பெருத்திருந்துள்ள
 முகில்— மேகம் போன்ற
 வண்ணன் பக்கல்— வடிவையுடையவன்
 பக்கவிலே
 வளர— இவள் வளரும்படியாக
 விடுமின்கள்— விடுங்கொள்
 என்னார்கள்.

“ மாடு - பொன், பக்கம், செல்வம் ”
 என்று நிகண்டி.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. கைத்தலத்துள்ளவித்யாதி. பந்துவர்க்கத்துக்கீடாகவும்
 லீசவர்பத்துக்கீடாகவும், இதொரு பெண்ணுமன்றோ நமக்குள்ளது என்னும் ஸ்நேஹத்
 தாலே லோகமெல்லாம் கொண்டாடும்படி. கையிலுள்ள தாமெல்லாமழிய இவள் விஷயமாக
 வுண்டான கல்பாணங்களை பெல்லாம்செய்து. இவளையித்யாதி. “ நம்முடையகீழடங்காத
 பருவமான விலனைக் கடக்கலாமோ ” என்று பார்த்து, நியமித்தும் காவலிட்டும் வைத்துக்
 கொண்டிருந்து என்ன பரோஜாமுண்டு. நமக்கு மிவருக்கும் ஐரயுசிதமாகக் கொள்ள
 லாவதொரு பரோஜாமில்லைமே. நம்மைவெப்படுத்தும். இதுக்குமுன்பு ஒரு பழிப்பற்
 றுப்போந்த நம்மை விரிப்பிப்படி பண்ணும். அதாவது - “ பந்துக்கள் உடன்படாதிருக்
 கத்தானே புறப்பட்டுப்போன ” என்னுமபடிபொய் நம்முடையகுடிக்கு அவத்யத்தை
 வினைக்குமென்கை. செய்ததலையித்யாதி. செய்ததலையிலே வளர்ந்த நாற்று உடையவன்
 வேண்டினபடி விநியோகம் கொள்ளுமாப்போலே இவனையும் அவன்வேண்டினபடி செய்து
 கொள்ள. மையித்யாதி. கழுத்தேகட்டையாக நீரையருகையாலே கறுத்துப் பெருத்
 திருந்துள்ள மேகம்போலே இருக்கிற வடிவை யுடையவன்பக்கவிலே இவள்வளரும்படியாக
 நீங்களை சேர்த்துவிடுங்கொள், என்று இப்படி பந்துக்கள் சொன்னார்கள் என்கிறவித்தனை
 யும் இவ்விடத்தில் அபிப்பேதம். அதுக்கடி “ தாயுரைசெய்ததனை ” என்று- திருமொழி
 முழுதும், தாயார்வார்த்தையென்று நிகமிக்கையாலே. இது மேலிற்பாட்டுக்குமொக்கும். கூ.

மூ.—பெருப்பெருத்த கண்ணுலங்கள்செய்து பேணிநம்மில்லத்துள்ளே

இருத்துவா னெண்ணினாமிருக்க விவளுமொன் றெண்ணுகின்றான்
 மருத்துவப்பத்திரீங்கிளளென்னும் வார்த்தைபவேதன்முன்
 ஒருப்படுத்திமேனிவளை யுலகளந்தானிடைக்கே. ம.

பதவுரை.

பெருப் பெருத்த— மிகப் பெரிதான
கண்ணுலங்கள்— கல்பாணங்களை
செய்து— பண்ணி
பேணி— குலம்பாணதையைப் பேணி
நம் இல்லத்துள்ளே— நம் அகத்துக்குள்ளே
இருந்துவான்— இவனை இருந்துவதாக
நாம் எண்ணி இருக்க— நாம் நினைத்திருக்க
இவன்— இப்பெண்பிள்ளையானவன்
ஒன்று— நம் எண்ணத்துக்கு எதிர்த்துத்
டான தொன்றை
எண்ணுகின்றான்— எண்ணுகின்றான்
(என்று தாயார் சொல்ல; - இதைக்
கேட்ட பந்துக்கள் -)

மருத்துவப்பதம் கேட்டு வைர்பன் செய்யும்
கிணர் என்னும் மருத்தில் பாகம் பார்
த்துச் செய்யாதபோது அது கை
தவறுமாப் போலே, இவன் பதம்
பார்த்து நாம் செய்யாமையாலே
கைகழிந்தான் என்கிற
வார்த்தை— வார்த்தையானது
பிவிதன் முன்— உலகத்தி லுண்டாவதற்கு
முன்னே
உலகு அளந்தாளிடைக்கே— உலகத்தை
நிறைந்த வனிடத்திலே
இவனை— இவனை
ஒருப்படுத்தினான்— நீங்களே சேர்த்து
விடுங்கோள்
என்றார்கள்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. பெருப்பெருத்த கண்ணுலங்கள் செய்து. லோகத்திலுள்
ளார் ஐசவர்யச்செருக்காலே பெருக்கச்செய்யும் கல்பாணங்களிலும் பெரியதான கல்பாணங்
களைச்செய்து. பேணி. குலம்பாணதையைப்பேணி. நம்மில்லத்துள்ளேயித்பாதி. நம்
முடைய கற்றைத்துள்ளே இருந்துவதாக நாம் மனோரதித்துக் கொண்டிருக்க. இவரு
மொன்றெண்ணுகின்றார். நம்முடைய எண்ணுதலுக்கு விபரிதமாக இவருமொன்றை
யெண்ணுகின்றான். அதாவது - இங்குத்தையிருப்பு காராகற்றைவாஸமாய், அவன் பங்கலிலே
போகவே மனோரதியா நின்றானென்கை. மருத்துவப்பதமித்பாதி. மருத்துவனுனவன்
சமைக்கிற ஒளஷதத்தில் பாகம்பார்த்துச் செய்யாதபோது அது கைதவறுமாப் போலே,
இவன்பதம் பார்த்து நாம் செய்யாமையாலே இவன் கைகழிந்தானென்னும் வார்த்தை லோ
கத்திலுண்டாவதுக்கு முன்னே. ஒருப்படுத்தினானித்பாதி. தன்னுடைமைய மஹாபலி
“என்னது” என்றிருக்க, கிரகாலே அவன் பங்கலில்லின்றும் வாகித் தன்னிலுவடிகளின்
கிழே யிட்டுக்கொண்டவன் பங்கலிலே இவனை நீங்களே சேர்த்துவிடுங்கோள்; நீங்கள் சேராத
போது இவன் ஸ்வபாவத்தாலும் இரண்டிலேயும் சேர்ந்தேயிடும்; ஆனபின்பு, ஏற்கனே
நீங்களே சேர்த்துவிடுங்கோளென்று தவிர்ப்பிக்கிறார்கள். ௮.

மு.—ஞாலமுற்று முண்டாலிலைத்துயி ஞாயணனுக்கிவள்
மாலதாதி மகிழ்ந்தனளென்று தூயுரைசெய்ததனைக்
கோலமாப்பொழில்குழ புதுவைவர்கோன் விட்டுசித்தன்சொன்ன
மாலேபத்தும் வல்லவர்கட் கில்லைவருகியரே. கக.

பதவுரை.

ஞாலம் முற்றும்— பூமி தொடக்கமான
ஸகலலோகங்களையும்
உண்டு— ப்ளபத்தில் பிபாதபடி திருவ
யிற்றிலே வைத்து

ஆல் இலை— ஓர் ஆலத்தாரிலே
துயில்— கண்வளர்ந்தருளின
நாராயணனுக்கு— நாராயணன் விஷயத்
திலே

இவள்—;
மாலதாகி— மிக்க ஆசையை யுடையளாய்க்
கொண்டு
மகிழ்ந்தனற் என்று — மகிழ்ந்தாளென்று
தாய்— திருத்தாயார்
உரை செப்ததனை— சொன்னதை
கோலம் ஆர்— அழகுமிக்கிருந்துள்ள
பொழில்— பொழிலாலே
சூழ்— சூழப்பட்ட
புதுவையர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலுள்ளார்க்கு

கோன்—நிர்வாஹகரான
விட்டுகித்தன்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— அருளிச்செய்த
மாலை— சொல்மாலையான
பத்தும்— பத்துப்பாட்டையும்
வல்லவர்கட்கு— ஒதவல்லவர்களுக்கு
வரு— பகவதபவத்துக்கு விரோதியாய்
வருவதொரு
தூயர்— துக்கம்
இல்லை— உண்டாகாது.

வ்யா. ஞாலமித்யாதி. பூமிதொடக்கமான ஸகலலோகங்களைப் ப்ரளயத்தில் அழியாத
படி திருவயிற்றிலேவைத்து ஒருபவனுன ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளின அசுடித்கடநா
ஸாமர்த்த்யத்தை யுடையனாய் ஸர்வஸ்வாமியான நாராயணனுக்கு. இவள்மாலதாகி மகிழ்ந்தன
ளென்றித்யாதி. அதிபாலையானவிவள் அதிமாத்ரமான வ்யாமோஹத்தை யுடையளாய்
தத்ஸம்ச்லேஷ மநோரதத்தாலே ப்ரீதையானொன்று தாயாரானவள் சொன்னசொலவை.
கோலமித்யாதி. அழகுமிக்கிருந்துள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலுள்
ளார்க்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த ஸந்தர்ப்பமாய் ச்லாக்யமாயிருந்துள்ள
பத்துப்பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக அதுஸந்திக்க வல்லவர்களுக்கு. இல்லைவருதுயரே.
பகவதபவாதிகளுக்கு விரோதியாய் வருவதொரு துக்கமில்லை. கக.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—ஐய வாயில் பொங் கேழை நாடு பட்டம் பேச
காறை கைத்தலப் பெரு ஞாலம் நல்ல.

ஆட்திருமொழி-௨௬-க்கு, பாட்டு-௨௮௪.

மூன்றும்பத்து - எட்டாந்திருமொழி - நல்லதோர் தாமரை, ப்ரவேசம்.

அ.—கீழிற்றிருமொழியிலே - தன்பெண்பிள்ளைக்கு அவன்பக்கல் செல்லுகிற ப்ரா
வண்பத்தைக்கண்ட திருத்தாயார் “ கோவிர்தனோடி வளைச்சங்கையாகி ” என்று அவனோடு
இவளுக்கும் கலவியுண்டாய்த்தேனாவென்று முந்துறச்சங்கித்து, பின்பு பலவேறு துக்களாலும்
ஸம்ச்லேஷம் ப்ரவர்த்தமானமையைத் தானுமறிந்து, இவளுடைய ப்ராவண்பத்திலே ‡ முது
குதலைக்கண்ட பந்துக்களும், “ மருத்துவப்பதம் நீங்கினொன்னும் வார்த்தைபடுவதன்முன்
ஒருப்படுத்திடுமினிவளை யுலகளந்தானிடைக்கே ” என்றுசொல்லி யிருக்கச்செய்தேயும்,
சடக்கெனவிசைந்து கொடாதொழிகையாலே, அவன் முற்பாடனாய்வந்து † கள்வன் கொல்

‡ முதுகுதல் - முகிர்த்தி.

† “ கள்வன்கொல் யானறியேன் ” என்ற திருமொழியிற் சொன்ன பிராட்டி.

விற் பிராட்டியைக் கொண்டுபோனாற்போலே இவளை † அத்தவாளத்தலையாலே மறைத்துக் கொண்டு தன்னுடைய திவ்யநகரியான திருவாய்ப்பாடியிலே கொண்டுபோக, அந்தரங்கமாகக் காத்துக்கொண்டுகிடந்த திருத்தாயார், பக்கையில் பெண்பிள்ளையைக் காணாமையாலே “இவளையொழியக் கொண்டுபோவாரில்லை” என்றும் “இவன் கொண்டுபோவது தான் திருவாய்ப்பாடியிலே” என்றும் அறுதியிட்டு; இவள்போகையாலே தன் திருமாளி னையெல்லாமழகழிந்து வெறியோடிற்றென்றும்; இவன் இப்படி யடைவுகேடாகக் கொண்டு போனவிது இக்குடிக்கு ஏச்சாமோ குணமாமோவென்றும்; இவளுக்கு பாணிக்ரஹணர்த் துமான உதஸவம் இப்படி நடக்குமோவென்றும்; மாமியாரான யசோதைப்பிராட்டி இவளைக் கண்டுகூந்து மணவாட்டுப் பெண்பிள்ளையென்று ஸத்கரிக்குமோவென்றும்; மாமனாரான பூநீரந்தகோபர் உகந்தனைத்துக் கொண்டு இவள் வைலக்ஷணபத்தைக்கண்டு இவளைப்பெற்ற தாயார் இனி தரிக்கமாட்டாரென்பரோ வென்றும்; அவன்றான் நிஹீரகுலத்தி லுள்ளாரைப் போலே என்மகளைப் புணர்ந்து உடன்போகைக்கு ஹேதுவாகக்கொண்டு குடிவாழுமோ, நாடெல்லாமறியும்படி நன்றாகக் கண்ணுலஞ்செய்து கைப்பிடிக்குமோவென்றும்; தன்பெரு மையாலே அவன் இவளுக்கு ரூபகுணதோஷங்களைச்சொல்லி வரிசையறுத்து ஆண்டிடுமோ, தன்னைக்கு ஜாதுபிதமான மஹிஷியாகப் பட்டங்கட்டி பூர்வ மஹிஷிகள் முன்னே வைபவம் தோற்ற வைக்குமோவென்றும்; இவள்தான் தயிர்கடடை முதலான வந்தொழில்கள் செய்து குடிவாழ்க்கை வாழவல்லனோ வென்றும் இப்படி க்லேசித்தும் மனோரதித்தும் சென்ற ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது - இத்திருமொழியில். *

மூ.—நல்லதோர் தாமரைப்பொய்கை நாண்மலர்மேற் பனிகோர

அல்லியுந்தாது முதிர்ந்திட்ட மழகழிந்தா லொத்ததாலோ

இல்லம்வெறியோடிற்றாலோ வென்மகளை யெங்குங்காணென்

மல்லரையட்டவன்பின்போய் மதுரைப்புறம் புக்காள்கொலோ. க.

பதவுரை.

நல்லது— அழகிபதாய்

ஓர்— ஒப்பற்றிருக்கிற

தாமரைப் பொய்கை— தாமரைப் பொய் கையானது

நாள்— அப்போதலர்ந்த

மலர் மேல்— பூவின்மேல்

பனி— அதுக்கு விரோதியான பனியானது

சோர— விழ (அத்தாலே,)

அல்லியும்— உள் இதழும்

தாதும்— துகளும்

உதிர்ந்திட்டு— உதிர்ந்து

அழகு அழிந்தால் ஒத்தது— அழகழிந் தாற் போலே,

இல்லம்— அகமாந்து

† வெறியோடிற்று— வெளியாய் விட்டது;

என் மகளை— என் பெண்பிள்ளையை

எங்கும்— எவ்விடத்திலும்

காணென்— காண்கிறிலேன்;

மல்லரை— சாணூர, முஷ்டிகர்களை

அட்டவன் பின் போய்— நிரஸித்தவன் பின் னேபோய்

மதுரைப் புறம்— மதுரைக்கு அணிந்தான ஆய்ப்பாடியிலே

புக்காள் கொல் ஓ— புருந்தாளோ!

என்று ஸந்தேஹிக்கிறாள்.

(ஆல் - ஓ - அசை.)

† ‘விடு வெறிச்சென்றிருக்கிறது’

என்று உலகவழக்கத்துக்கேற்ப.

வ்யா. முதற்பாட்டு. நல்லதோர்தாமரைப்போய்கை. பரப்புமாறத் தாமரைப்பூத்
துக் கிடக்கையாலே, அழகியதாய் அத்தவியமான பொய்கையானது. நான்மலர்மேற்பணி
சோர. சிவப்பு, ஊகாஸம், குளிர்ந்தி, பரிமளம், மாந்தவம் இவற்றையுடைத்தான நாய்
பூவின்மேலே, அதுக்கு விருந்தமான பணியானது சொரிய. அல்லியித்பாதி. அத்தாலே
அல்லியும் தானும் செவ்விகெட்டுத் தீர்ந்து அலங்காரமானது அழிகையாலே தானழகழிந்
தாற்போலே யிராநின்றது. ஸ்தாவரஜாதிக்கெல்லா முபகாரகமா யிருந்ததேயாகிலும் தாம
ரைக்கு பாக்கமாகை நியதஸ்வபாவமிதேபணிக்கு. அப்படி பணியேறுண்ட தாமரையோடை
போலேயாய்த்து இத்திருமானிகை கிடக்கிறது. ஆலும், ஒவும் விஷாதாதிசயஸூசகம்.
இல்லம் வெறியோடிற்றலோ. கர்ஹமானது வெறிபாய்ந்துவிட்டது. ஒருஜநஸஞ்சாரமற்று
வெனியாய்க்கிடவா நின்றதென்கை. இக் கர்ஹம்முழுக்க இப்பெண்பிள்ளை யொருத்தியும்
போலே கர்ணுமிருந்தாள்; எல்லாருமிருந்தாலும் இவளொருத்தியும் போகலே திருத்தாயா
ர்க்கு அப்படி தோற்றுமிதே. மீரவும் “ஆலோ” என்கிறாள் - விஷாதாதிசயத்தாலே.
என்மகனையெங்கும்காணென். என்பெண்பிள்ளையை யோரிடத்திலும் காண்கிறிலேன். கர்
ஹம்மாந்ரமன்றிக்கே, பண்டு இவளிருக்குமிடம் ஸஞ்சரிக்குமிடமெங்கும் தேடிக்காணுமை
யாலே சொல்லுகிறாள். மல்லரையித்பாதி. இங்குக்காணுமையாலே “அவன் கொண்டு
போனான்” என்று அதுதியிட்டு, மல்லரையநம்பண்ணின வீரப்பாட்டையுடையவன் பின்
னேபோய், மதுரைப்புறத்திலே புருந்தாளோ வென்கிறாள். மதுரைப்புறமாவது - மது
ரைக்கு அடுத்து அணித்தான் திருவாய்ப்பாடி. “மதுரைப்புறம் புக்காங்கொலோ” என்
றது - “அணியாவி புருவர்கொலோ” என்றாற்போலே. அதாவது - ஒருவர்க்கொருவர்
ஊமத்தங்காயாகையாலே கம்ஸநகரியான மதுரைதன்னிலே சென்று புதவும் கூடுமிதே;
அது செய்யாதே, தனக்கு உத்தேசயபூமியான திருவாய்ப்பாடியிலே போய்ப்புருந்தாளோ
வென்று ஸம்சயிக்கிறாள். க.

மூ.—ஒன்றுமறி வொன்றில்லாத வருவறைக் கோபாலர்தங்கள்
கன்றுகான் மாறுமாபோலே கன்னியிருந்தானைக்கொண்டு
நன்றுங்கிறிசெய்துபோனா னாயணன் செய்ததீமை
என்றுமெமர்களுகுக் கோரேச்சுக்கொ லாயிடுங்கொலோ. உ.

பதவுரை.

ஒன்று— பொருத்தின
அறிவு— ஞானம்
ஒன்றும்— அல்பமும்
இல்லாத— இல்லாதவர்களாய்
உரு அறை— ரூபஹீநர்களான
கோபாலர் தாங்கள்— இடையரானவர்கள்
கன்றுகால் மாறுமாபோலே— நல்வழியாய்க்
கண்ணுக்கு நன்றாயிருந்துள்ள கன்று
களை உடையவர்களையிடம் கள்
விலே கொண்டுபோமாப்போலே
கன்னி— கன்னிகையாய்
இருந்தானே— எனக்குக் கீழ்ப்படிந்திருந்த
என்மகளை

நன்றும்— மிகவும்
கிறி செய்து— உபாயம்பண்ணி
கொண்டு போனான்— கொண்டு போன
வனாகிய
நாராயணன்— நாராயணனுனவன்
செய்த— செய்த
தீமை— தீம்பானது
எமர்கள் குடிக்கு— எங்கள் குலத்துக்கு
என்றும்— எப்போதும்
ஓர் ஏச்சு ஆயிடும் கொல் ஓ— ஒரு பழிப்
பாமோ புகழாமோ?
என்கிறாள்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. ஒன்றுமறிவொன்றில்லாத பொருந்தின வறிவு ஒன்று மில்லாத. லௌகிகவைதிகங்களோடு சேர்ந்த வறிவு அற்பமுமில்லாத; * அறிவொன்று மில்லாத வாய்க்குலமிறே; காட்டிலே பசுமேய்க்கப்போன ஸ்டங்களிலே வழிதிகைத்தால் வழிகாட்டுவது பசுக்களாம்படியிறே இவர்களறிவிருப்பது. உருவறைக்கோபாலர். ரூப ஹீநரான கோபாலர். ஆத்மகுணமில்லாதாற்போலே ரூபகுணமில்லாதவர்களென்கை. தங் கள். “தாங்கள்” என்கிறவித்தைக் குறைத்துக்கிடக்கிறது. கோபாலர் தாங்களென்றபடி. இவர்களுடைய வறிவுகேடும் வடிவுகேடும் சொன்னது-இவைபார்த்தால் பொல்லாதாயிருக்கு மாப்போலே, இவர்களுடையவர்த்தியும் பார்த்தால் பொல்லாதாயிருக்குமென்கைக்காக. அந்த வர்த்திதன்னைச் சொல்லுகிறதுமேல் கன்றுகால்மாறுமாபோலே என்று கன்றுகால் மாறுகையா வது- தீதாயிருந்துள்ள தங்களுடைய கன்றுகளை “உங்களது” என்று பிறர்க்குக் காட்டி, “நல்லதாயிருந்துள்ள அவர்களுடைய கன்றுகளைத் தங்கள் தாக்கிக்கொள்ளுகையும், நல்வழி யாய்க்கண் ணுக்கு நன்றாயிருக்கும் கன்றுகளை உடைபவர்களறியாமல் களவிலே நிலைபேர்த் துக்கொண்டுபோகையுமிறே; இதில் பிற்பட்டதே இவ்விடத்துக்குச் சேருவது. இப்படி இவர்கள் செய்யுமாபோலே.

கன்னியிருந்தானே- நன்றும்சிறிசெய்து - கொண்டு- போனான். கந்திகையாய், விஷய ரஸமென்பதொன்றறியாதே படி கடந்து புறப்படாமல் என்கீழேயிருந்தவனே, முன்தீம்பு செ ய்து தன் சுவட்டையறிவித்துத் தன்வசமாக்கி, நானறியாதபடி மிகவும் விரகு செய்து கொ ண்டுபோனான். நாராயணன் செய்ததீமை. ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகளுகையாலே நன்மை யே செய்யக்கடவவவன் இப்படி திமையைச்செய்வதே! இவ்விடத்தில் திமையாவது-தன்னு டைமையைத்தான் கொண்டுபோம்போது வரைந்து வெளிப்படக்கொண்டுபோகலாயிருக்க, இப்படி களவிலே கொண்டுபோனது. என்றுமித்யாதி. இப்படி யிவன்செய்த திமை நிரவ த்யமானவெங்கள் குடிக்கு எல்லாக்காலத்திலும் நிற்பதொரு பழிப்பாமோ; அன்றிக்கே, இக்குடியிற்பிறந்ததொரு விஷயத்தை வரைந்துகொடுக்கப் பெறாமல் அவன் முற்பாடனாய் வந்து கைக்கொண்டுபோனவிதுதன்னாலே இக்குடிக்கேற்றமாமோ. “கொல்லையென்பர் கொலோ குணம் மிக்கனளென்பர்கொலோ” என்னுமாபோலே, இக்குடிக்கு இது பழியாமோ, புகழாமோ வென்கிறான். 2.

மூ.—குமரிமணஞ் செய்துகொண்டு கோலஞ்செய் தில்லத்திருத்தித்
தமரும்பிறருமறியத் தாமோதரற் கென்றுசாற்றி
அமரர்பதியுடைத்தேவி யரசாணியை வழிப்பட்டுத்
துமிலமெழப் பறைகொட்டித் தோரணநாட்டிடுங்கொலோ. நட.

பதவுரை.

குமரி— கன்னிப்பெண்ணுக்கு
மணம்செய்துகொண்டு— விவாஹத்துக்கு
முன்னதாகச் செய்யும் கல்யாணம் செய்து
கோலம்செய்து— ஆடை, ஆபரணங்களாலே
அலங்கரித்து
இல்லத்து — விவாஹபவர்த்திலே

இருத்தி— உட்காரவைத்து
தமரும்— பந்துக்களும்
பிறரும்— மற்ற முள்ளாரும்
அறிய— அறியும்படி
தாமோதரற்கு— தாமோதரனான கண்ண
னுக்

என்று — கொடுக்கப் புகுகிறோமென்று
சாற்றி— பறையறைந்து (அதனால்,)
அமரப்பதியுடை— தேவாதிராஜனுடைய
தேவி— தேவியான இவள்
அரசாணியை— அரசங்கிலையை
வழிப்பட்டு— (ஜாத்பாசாரப்படி) வலம்வர
துமிலம் எழ— பேராவாரம் தோன்ற

பறை கொட்டி— பறையை முழக்கி
தோரணம்— மகாதோரணம் முதலியவற்றை
நாட்டிமும் கொல் ஓ— ஊரெங்கும் நாட்டி
அலங்கரித்துக் கொண்டாடுவார்களோ?
கொண்டாட்ட மேதுக் கென்பர்
கலோ வென்று ஸந்தேஷிக்கிறாள்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. குமரிமணம்செய்துகொண்டு. குமரி- கந்திகை. கந்திகாவஸ்த்
தையில் செய்யும் கல்யாணத்தைச் செய்துகொண்டு. அதாவது- விவாஹத்துக்கு பூர்வாங்க
மாகச்செய்யும் உத்ஸவவிசேஷத்தைச் சொன்னபடி. கோலஞ்செய்து. ஆபரணவஸ்த்ராங்க
ராகாதிகளாலே யலங்கரித்து. இல்லத்திருத்தி. கல்பாணக்ர்ஹத்திலே யிருத்தி. தமரு
மித்யாதி. பந்துக்களும் மற்றுமுள்ளாருமறியும்படி, “தாமோதரனுக்கு இவளைக்கொடுக்
கப்புகாநின்றோம்” என்று ப்ரஸித்தமாக்கி. தாமோதரனென்றது—மாதாவானவள் கட்டின
கட்டு அவிழ்த்துக்கொள்ள சக்தனன்றிக்கே அவள் நியமநம் தப்பாமலிருந்த நீர்மையையு
டையவனென்றபடி. அமரப்பதியுடைத்தேவி. அங்குத்தைக்கென்று ஸங்கல்பித்து *தமரும்
பிறரு மறியச்சாற்றினபோதே * அயர்வறுமமரர்களதுபதியானவனுடைய தேவியானவள்.
அரசாணியைவழிப்பட்டு. ஜாத்புசிதமாம்படி அலங்காரபீடத்துக்குத்தானான அரசாணியை
வலம்வந்து. அரசாணியாவது-அலங்காரபீடத்தின்மேலே நாட்டிம் அச்வத்ததண்டம். துமில
மெழப்பறைகொட்டி. பெரிய ஆரவாரத்தோன்ற வாத்யத்தைமுழக்கி. “மத்தளங்கொட்ட”
என்னக்கடவதிறே. தோரணம்நாட்டிடுங்கொலோ. ஊரெங்கும் தோரணம் நாட்டுகைமுதலான
அலங்காரங்களைக் கற்பித்துக் கொண்டாடுவார்களோ; குடியிற்பிறந்தார், ‘கல்பாணத்துக்குக்
கொண்டாட்டமென்செய்ய?’ என்பார்களோ?

மு.—ஒருமகடன்னையுடையே னுலகநிறைந்த புகழால்

திருமகள்போல வளர்த்தேன் செங்கண்மாரூன் கொண்டுபோனான்
பெருமகளாய்க் குடிவாழ்ந்து பெரும்பிள்ளைபெற்ற வசோதை
மருமகளைக்கண்ணுகந்து மணட்டுப்புறஞ் செய்யுங்கொலோ. ஸ.

பதவுரை.

ஒரு மகள்தன்னை— ஒரே பெண்பிள்ளையை
உடையேன்— உடையளான நான்
உலகம் நிறைந்த— லோகமெங்கும் பரவின
புகழால்— கீர்த்தியோடே
திருமகள்போல— பெரிய பிராட்டியாரைப்
போலே
வளர்த்தேன்— சீராட்டி வளர்த்தேன்;
இப்படிப்பட்டவளை,
செம் கண்— சிவந்த கண்களையுடையனாய்
மால்— வ்யாமோஹத்தை யுடையனான
கண்ணன்
தான்— தானே [தான்;
கொண்டு போனான்— கொண்டுபோய் விட்
பெரு மகளாய்— பெரிய பெண்பிள்ளையாய்
குடிவாழ்ந்து— குடிவாழ்க்கை வாழ்ந்து

பெரு பிள்ளை — பெருமை பொருந்திய
பிள்ளையை

பெற்ற— பெற்ற

அசோதை— யசோதைப் பிராட்டியானவள்
மருமகளை கண்டு— நாட்டுப் பெண்ணைக்
கண்டு

உகந்து— ப்ரியப்பட்டு

மணட்டுப்புறம் செய் } மணவாட்டிக்குச்
யும் கொல் ஓ } செய்யக் கடவ சீர்

மைகளைச் செய்வனோ, லள
கிகத்துக்குத் தக்கவளவு அஹ்
ர்தயமாகச் செய்து விடுவனோ
என்று ஸந்தேஷிக்கிறாள்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. ஒருமகள்தன்னை யுடையேன். அதன்தீயையா யிருப்பா னொரு பெண்பிள்ளையுடையேன். ஒருமகளென்கையாலே - ஏகபுத்திரியென்னுமிடமும், தன்னை யென்கையாலே - ஸௌந்தர்யாதிகளா லுண்டான இவளுடைய மதிப்பும், உடையே னென்கையாலே - இவளை புத்திரியாக வுடையனாகையாலுண்டான தன்னை யுடைய ஏற்றமுஞ் சொல்லுகிறது. உலகம் நிறைந்த புகழால். விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசிய றத் தந்தாமுடைய அளவுகளுக்கிடாக இருந்த விருந்த விடங்களிலே இவளுடைய குணங்க ளைச்சொல்லிச் சொன்னும்படி லோகமெல்லாம் வ்யாப்தமான புகழோடே. திருமகள்போல வளர்த்தேன். “ கடியாமலர்ப்பாவைப்பொப்பாள் ” என்கிறபடியே ஸர்வர்க்கும் வைலக்ஷ ணப்படுத்து உபமாந பூமியாய் புருஷகாரத்வயுக்தையான *நாரீண முத்தமையோடு ஸத்ர்ச ஸ்வபாவையாம்படி வளர்த்தேன். செங்கண்மால் தான் கொண்டிபோனான். (*) “ யதா கபஜா வஸவஹரீகஸு ” என்கிறபடியே ஸ்வாபாவிகமான சிவப்புக்குடையிலே *பக்கரோக் கறியாமல் இவளைப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் வ்யாமோஹத்தாலும் சிவந்த திருக்கண்களை யுடையனாய், இந்தவ்யாமோஹமேதனக்கு நிரூபகமாம்படி யிருக்குமவன், ஆதிவா ஹிகரை வரக்காட்டியாதல், பெரியதிருவடிபை வரக்காட்டியாதல் கொடுப்போகையன்றிக்கே, * கள்வ ன்கொல்லில் பிராட்டியைக்கொண்டுபோனாற்போலே தானேகொண்டுபோனான். “ ஆழ்வா ன்திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினபோது, உடையவர், விசிலேஷம் பொறுக்கமாட்டாமல், ‘ ஒருமகள்தன்னை யுடையேன் ’ என்றும், ‘ உலகம்நிறைந்த புகழால் திருமகள்போல வள ர்த்தேன் ’ என்றும், ‘ செங்கண்மால் தான் கொண்டிபோனான் ’ என்று மருளிச்செய்தார் ” என்று ப்ரஸித்தமிடே. உ. “ உவபோ நபிசேஷஷ்டாஸ்யபஞ் நாயஸுஷா ஹஸ ” என்கிறபடியே - ஸாதுக்களுக்கெல்லா முபமாந பூமியாகச் சொல்லலாம்படி யிருக்கையாலே உல கம் நிறைந்த புகழுள்ளது ஆழ்வா னுக்கேயிடே. பெருமகளாய்க் குடிவாழ்ந்து. பெரிய பெண் பிள்ளையாய்க் குடிவாழ்க்கைவாழ்ந்து. திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடிக்கும் நிர்வா ஹகரான பெருமையையுடைய ஸ்ரீநந்தகோபர் மஹிஷிபாகையாலே இவளை “பெருமகள்” என்கிறது. அவர் ஊர்க்காரியத்துக்கெல்லாம் அபிமாநியாய் நிர்வஹிக்கையாலே “ குடி வாழ்ந்து ” என்கிறது. பெரும்பிள்ளை பெற்றவசோதை. பெரியபிள்ளையைப் பெற்றவசோதை. ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் பரிபூர்ணனாய் “ என்னநோன்பு நோற்றாள்கொலோ இவளைப்பெற்ற வயிறுடையாள் ” என்னும்படி யிருக்கையாலே “ பெரும்பிள்ளை ” என்கிறது. தானும்பெருமகள், பெற்றதும் பெரும்பிள்ளைகாணுமிவள். மருமகளைக்கண்டுநீங்கு. மருமகளைக்கண்டு ப்ரியப்பட்டு. “ அவன்கொண்டுபோனான் ” என்று வெறுத்தகாலத்தி லும், போனால் பிறக்கும் முறைபுறவு சொல்லவேண்டுமையாலே “ மருமகள் ” என்கிறாள். கண்டுநீங்கு. பெண்பிள்ளையுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளையும் வ்யாமோஹத்தை யும்கண்டு மடியிலேவைத்தனைத்து, “ பெறுப்பேறுபெற்றோம் ” என்று ப்ரியப்பட்டு. மணட்டுப்பிறம் செய்யுங்கொலோ. மணவாட்டுப்பிள்ளையாக நினைத்துத் தான் செய்யக்கடவ சீர்மைகள் செய்யுமோ; “ கூடிய கூட்டமன்றோ ” என்று - லௌகிகத்துக்குத் தக்கவளவு அஹ்ரதயமாகச் செய்துவிடுமோ. ச.

மு—தன்மாமன் நந்தகோபாலன் தழீஇக்கொண்டென் மகடன்னைச்

செம்மாந்திரே யென்றுசொல்லிச் செழுங்கயற் கண்ணுஞ் செவ்வாயும்

(க) “ யதாகப்பாஸம்புண்டரீகம். ”

(உ) “ உபமாநம சேஷாணம் ஸாதூநாம் யஸ்ஸதாபவத். ”

கொம்மைமுலையு மிடையுங் கொழும்பிணத் தோள்களுங் கண்டிட
மும்மகளைப் பெற்றதாய ரீனித்தரியா ரென்னுகொலோ. ௫.

பதவுரை.

தன்— பெண்பிள்ளை தனக்கு
மாமன்— மாமனான
நந்த கோபாலன்— நந்த கோபாலனவர்
என் மகள் தன்னை— என் மகளை
தழீ இக்கொண்டு— அணைத்து மடியிலே
வைத்துக்கொண்டு
செம்மாந்து இரு } செவ்வே இரு' என்று
என்று சொல்லி } சொல்லி
செழு— செழுமைதங்கிய
கயல்— கயல் (மதஸ்யம்) போன்ற
கண்ணும்— கண்களையும்
செம்— சிவந்திருந்துள்ள
வாயும்— அதரத்தையும்
கொம்மை— பருத்த

முலையும்— ஸ்தனங்களையும்
இடையும்— இடையையும்
கொழு— செழித்த
பிண— மூங்கிலையொத்த
தோள்களும்— தோள்களையும்
கண்டிட்டு— தனித்தனியாக உற்றுப்பார்த்து
இ மகளை— ' இப்பெண்பிள்ளையை
பெற்ற தாயர்— பெற்ற தாயாரானவள்
இனி— இவளைப் பிரிந்த பின்பு
தரியார்— தரித்திருக்க மாட்டாள் '
என்னும் கொல்லு— என்று சொல்லுவரோ,
அனிகர்தராயிருப்பாரோ என்று ஸந்
தேவிக் கிருள்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. தன்மாமின் நந்தகோபாலன். பெண்பிள்ளை தனக்கு. மாமனா
ரான பூநந்தகோபர். தழீஇக்கொண்டென்மகள்தன்னை. “ நமக்கு மருமகள் ” என்னும்
ஸ்நேஹந்தோற்ற என்மகள்தன்னை யணைத்துக்கொண்டு மடியிலேவைத்து. செம்மாந்திரே
யென்றுசொல்லி. இவள் வீரீனாயாலே நிலம்மார்க்க, செவ்வேயிருவென்றுசொல்லி. செம்
மாப்பு- செவ்வை. முகம் முதலான அவயவங்களையும் ஸமுதாயசோபையையும் பார்க்கைக்
காகவிநே- செவ்வேயிருவென்பது. செழுங்கயற்கண்ணும். அழகிய கயல்போன்றகண்ணை
யும். செவ்வாயும். ஸ்வபாவமே சிவந்திருக்கிற அதரத்தையும். கொம்மைமுலையும். பருவத்
தினளவல்லாத பரிணாமத்தை யுடைத்தான முலைகளையும். கொம்மை- பெருமை. இடையும்.
முலையினுடைய வளர்த்தியாலே நெருங்கி நோர்ந்திருக்கிற இடையையும். கொழும்பிணத்
தோள்களும். சுற்றுடைமையாலும் பசுமையாலும் செவ்வையாலும் வளர்ந்தமூங்கில்போலே
யிருக்கிற தோள்களையும். கொழுமை- அழகும், பெருமையும். கண்டிட்டு, தனித்தனியும்
ஸமுதாயேநவும் தர்சித்து. என்னுடைய இழவுநெஞ்சிலே தோன்றி. இம்மகளையித்யாதி. இப்
பெண்பிள்ளையைப் பெற்ற தாயாரானவள் இவளைப்பிரிந்தபின்பு ப்ராணனோடே தரிக்கமாட்
டாளென்று சொல்லுவரோ; அன்றிக்கே; அனிகர்தராயிருப்பாரோ. 15.

மு.—வேடர்மறக்குலம்போலே வேண்டிற்றுச் செய்தேன்மகளைத்
கடியுகூட்டமே யாகக்கொண்டு குடிவாழங்கொலோ
நானேகருமறிய நல்லதோர் கண்ணுலஞ்செய்து
சாடிழப்பாய்ந்தபெருமான் தக்கவாகைப்பற்றுங்கொலோ. ௬.

பதவுரை.

வேடர்— நீச ஜாதியரான வேடரையும்
மறக்குலம் போலே— மறக்குலத்திலுள்
ளாரையும் போலே

என் மகளை— என் பெண்பிள்ளையை
வேண்டிற்று செய்து — வேண்டிண்படி
செய்து,

கூடிய கூட்டமே } ஆனும் பென்னும் நெ
ஆக கொண்டு } நஞ்சு பொருந்திக் கூடின்
கூட்டம்மாத்திரமே மண
மாகக் கொண்டு

குடிவாழும் கொல் ஓ — குடிவாழ்க்கை
வாழுமோ;

சாடு — சகடத்தை

இற — முறியும்படி

பாய்ந்த — உதைத்த

பெருமான் — ஸ்வாமியானவன்

நாடும் — அவிசேஷஜ்ஞரும்

நகரும் — விசேஷஜ்ஞரும்

அறிய — அறியும்படியாக

நல்லது — விலகஷணமாய்

ஓர் — ஒப்பற்றிருப்பதொரு

கண்ணாலம் செய்து — கல்பாணம் செய்து

தக்க ஆ-ஸ்வஜாத்யாசாரத்துக்குத் தக்கபடி

கைப்பற்றும் கொல் ஓ — கைபைப்பிடித்து

மணங் கொள்ளுமோ என்று

தாயார் ஸந்தேஹிக்கிரூர்.

வ்யா, ஆறும்பாட்டு. வேடர்மறக்குலம்போலே, தண்ணியஜாதியான வேடரையும் மறக்குலத்திலுள்ளாரையும் போலே. “ கள்ளர், பள்ளிகள் ” என்னுமாபோலே; வேடர் மறவர் என்கிறதும் தண்ணியஜாதியில் அவாந்தரபேதம். வேண்டிற்றுச்செய்து. இரண்டு கலையிலுமுண்டான குடிப்பிறப்பைப்பாராதே, ஒருசாஸ்தரமர்யாதையின்றிக்கே, தனக்கு வேண்டினபடிசெய்து. என்மகளை. பழுதற்ற குலத்திலேயுள்ள என்வயிற்றிலேபிறந்த பெண்பிள்ளையை. கூடியகூட்டமேயாகக்கொண்டு. புனர்ந்தூடன்போக்கில் இரண்டு தலையும்கொண்டு நெஞ்சுபொருந்திக்கூடின் கூட்டரவுமாத்ரமே மணமாகக்கொண்டு. குடிவாழ்க்கொலோ. குடிவாழ்க்கைவாழுமோ. சாடிற்றபாய்ந்தபெருமான் - நாடுநகருமறிய நல்லதோர் கண்ணாலம் செய்து - தக்கவா கைப்பற்றுங்கொலோ. அஸுராதிவசத்தாலே தனியிடத்திலே நலியவந்த சகடத்தை, முலைவரவு தாழ்த்துச்சீறி நிமிர்த்த திருவடிகளாலே முறியவுதைத்துத் தன்னே நோக்கி, “ தனியிடத்திலே பிள்ளைபைவிட்டுவைத்துப் போகையாலே தாழ்வுவந்தது ” என்று தாயார்க்குத் தாழ்வுவாராதபடி நோக்கினாருணைகொனவன், இரண்டு குடிக்கும் பழிவாராதபடி, திருவாய்ப்பாடி சூழ்ந்தநாடும் திருவாய்ப்பாடியாகிற நகரமுமறியும்படியாக “ இதுக்குமுன்பு இப்படியில்லை ” என்னும்படி விலகஷணமாய் அத்விதீபமான கல்பாணத்தைச்செய்து, ஜாத்யுசிதமான தர்மத்துக்குத் தகுதியாக பாணிக்ரஹஞ்செய்யுமோ. ... கூ.

மு.—அண்டத்தமர்பெருமா னுழியானின் நென்மகளைப்
பண்டப்பழிப்புக்கள் சொல்லிப்பரிசுற வாண்டிடுங்கொலோ
கொண்டு குடிவாழ்க்கைவாழ்ந்து கோவலர்பட்டங் கவித்துப்
பண்டைமனாட்டிமார்முன்னே பாதுகாவல்வைக்குங்கொலோ. எ.

பதவுரை.

அண்டத்து — பாம்பதவாஸிகளான

அமரர் — நித்யஸூரிகளுக்கு

பெருமான் — தலைவனாய்

ஆழியான் — சகரபாணியா யிருக்குமவன்

என் — என்னுடைய

மகளை — பெண்பிள்ளையை

இன்று — இப்போது

† பண்டம் பழிப்பு } பதார்த்த தூஷணம்
க்கள் சொல்லி } சொல்லி

பரிசு ஆற — வரிசை கெட

ஆண்டிடும் கொல் ஓ — ஆளுவதோ;

† ரூபத்திலேயாதல் குணத்திலேயாதல்
சில குறைகளைச் சொல்லியென்கை.

(அல்லது,)

பண்டை மனுட்டி } முன்பே பட்டங்கட்
மார் முன்னே— } டித் தனக்கு முதல்
மணவாட்டியராயிரு
ப்பவர்கள் முன்னே

கொண்டு— இவனைக் கொண்டு

குடிவாழ்க்கை வாழ்ந்து— தன் கர்ஹகர்
த்யங்களை பெல்லாம் நடத்தி
கோவலர் பட்டம் கவித்து— ‘ இடைக்குல
த்துக்குத் தலைவி ’ என்று தன் மனை
வியானமை தோற்றப் பட்டங்கட்டி
பாதுகாவல் வைக் } அந்தீபுரக்காவலிலே
கும் கொல் ஓ } வைப்பினே.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. அண்டத்தமர்ப்பெருமா னுழியான். அப்ராகர்தமான பரமப
தத்திலே அஸ்பர்ஷ்டஸம்ஸார கந்தரான நித்பஸு-பிரிகளுக்கு திர்வாஹகனும், ஸர்வேச்வரத்வ
சிஹ்ரமான திருவாழியை தரித்துக்கொண்டிருக்கும் பெருமையையுடையவன். அந்தப்பெ
ருமையால்வந்த செருக்காலே. இன்றென்மகளைப் பண்டப்பழிப்புக்கள் சொல்லி. ஸர்வலக்ஷ
ண ஸம்பந்நையான வென்னுடைய பெண்பிள்ளையை, இப்போது பதார்த்த தூஷணங்கள்
சொல்லி. அதாவது- ரூபத்திலேயாதல், குணத்திலேயாதல் சிலகுறைகளைச்சொல்லி யென்
கை. டரிசறவாண்டிடுங்கோலோ. அபகர்ஷபுத்தியாலே வரிசைகெட ஆண்டிடுமோ. அதா
வது- அந்தரங்க வர்த்திகொள்ளாமல் புறத்தொழில்களைக்கொண்டுவிடுமோ என்கை.கொண்டு
குடிவாழ்க்கை வாழ்ந்து. இவனைக்கொண்டு தன்னுடைய குடிவாழ்க்கை பெல்லாம் வாழ்ந்து.
அதாவது- இவன் முகப் பாகத் தன்னுடைய கர்ஹகர்த்யமெல்லாம் நடத்தியென்கை. கோவ
லர்பட்டங்கவித்து. “ கோபகுலத்துக்கு ஸ்வாமிநி ” என்று தன்மஹிஷியானமைதோற்றப்
பட்டங்கட்டி. பண்டைமனுட்டிமார் முன்னே. பண்டைபட்டங்கட்டி, தனக்கு மஹிஷிச
ளாயிருக்கிறவர்கள்முன்னே. பாதுகாவல்வைக்குங்கோலோ. அந்தீபுரக்காவலிலே வைக்
குமோ.

மூ.—குடியிற்பிறந்தவர் செய்யுங் குணமொன்றுஞ் செய்திலனந்தோ
கடையொன்றுஞ் செய்திலனங்காய் நந்தகோபன்மகன் கண்ணன்
இடையிருபாலும் வணங்க விளைத்தினைத் தென்மகளேங்கிக்
கடைகயிறே பற்றிவாங்கிக் கைதழும்பேறிடுங்கோலோ. அ.

பதவுரை.

நங்காய்— குணபூர்ணையானவனே!
நந்தகோபன்— ஸ்ரீநந்தகோபருடைய
மகன்— திருமகனான
கண்ணன்— கண்ணனானவன்
குடியில்— உயர்ந்த குடியிலே
பிறந்தவர்— பிறந்தவர்கள்
செய்யும்— தங்கள் குடிக்குத்தகுதியாகச்
செய்கிற
குணம்— குணத்தில்
ஒன்றும்— ஒன்றேனும்
செய்திலன்— செய்தானென்றில்லை;

(அதுவுமன்றி,)

நடை— லோகநடத்தையிலும்
ஒன்றும்— ஏகதேசமும்
செய்திலன்— செய்யவில்லையே;
அந்தோ— ஐயோ! [என்றுமனம் வருந்தி]
இடை— இடையானது
இருபாலும்— இருபக்கமும்
வணங்க— வளையும்படி
என் மகள்— என் மகளானவள்
ஏங்கி— (முச்சுத்தாங்கிக் கடையமாட்டா
மல் நடுநடுவே) ஏங்கி.

இளைத்து இளைத்து— மிகவு மிகோத்து
கடைகயிறே— கடைகிற கயிற்பறையே
பற்றி— மிடித்து

வாங்கி— வலித்து (அதனால்,)
கை— மீதுவான கையானது
தழும்பு ஏறி } தழும்பேறிவிடுமோ.
மே கொல் ஓ

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. குடியிற்பிறந்தவர் செய்யும் குணமொன்றும் செய்திலன். உயிர்த்தகுடியிலே பிறந்தவர்கள் அங்குடிக்குத்தகுதியாகச் செய்யும் குணத்தில் ஒன்றும் செய்திலன். அதாவது- முறையிலே யிவளைவரைந்துகொண்டு வெளியில் கொண்டு போகாமை யிறே. அந்தோ. ஐயோ! என்று விஷண்ணையாகிறாள். நடையொன்றும் செய்திலன். குடியிற்பிறந்தவர்கள் செய்யும்னு செய்யாவிட்டால் லோகத்தில் நடக்கும் மர்பாதைதான் செய்யவேணுமிறே; அதில் ஏகதேசமும் செய்திலன். அதாவது- லோகத்திலே யிப்படிசெய்வாரில் லேயிறே யென்கை. நங்காய். குலமர்பாதையும் லோகமர்பாதையு மறியும் குணபூர்த்தியுடையவளையென்று, தனக்கு பந்துவாய் ஸந்திவிதைதயானவள் முகத்தைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். நந்தகோபன்மகன் கண்ணன். குடிப்பிறப்பில் வந்தால் ஸூரநந்தகோபர் திருமகனாயி ருக்கிற கர்ஷணன். நங்காய் நந்தகோபன்மகன் கண்ணன் - குடியிற்பிறந்தவர்களையும் குணமொன்றும் செய்திலன் - நடையொன்றும் செய்திலன் - அந்தோ என்று - அவன்முறை கெடக் கொண்டுபோன பரகாரத்தைச் சொல்லி விஷண்ணையாய். மேல் தன்னுடைய பெண்பிள்ளையின் மார்த்தவத்தை நினைத்து நொந்து சொல்லுகிறாள். இடையிருபாலும் வணங்க. இடம்வலங்கொண்டு கடைகையாலே, இடையானது இரண்டு பார்ச்சவத்திலும் வணங்க. இளைத்திளைத்தென்மகளேங்கி. ஸுகுமாரியான வென்பெண்பிள்ளை பலஹாநியாலே முச்சுத்தாங்கிக் கடையமாட்டாமல்வங்கி நடுருவே யிளைத்திளைத்து. கடைகயிறித்யாதி. தொடங்கினகாரியம் தலைக்கட்டுமளவும் இடைவிடாமல் கடைகயிற்பறையே பிடித்துவலித்து, அத்தாலே தளிர்போலே மீதுவானகையானது தழும்பேறிவிடுமோ வென்கிறாள். கோவலர் பட்டங்கட்டினாலும் கடைகயிறு வலிக்கவேணுமிறே இடைச்சிகளுக்கு. தான் தன் பெண்ணின் மார்த்தவம் சொல்லுகிறா ளித்தனையிறே. அ.

மூ.—வெண்ணிறத்தோய் தயிர்தன்னை வெள்வரைப்பின் முன்னேழுந்து
கண்ணுறங்காதேயிருந்து கடையவுந்தான் வல்லள்கோலோ
ஒண்ணிறத்தாமரைச் செங்கணுலகளந்தா னென்மகளைப்
பண்ணறையாப் பணிகொண்டு பரிசறவாண்டிடுக்கோலோ. கூ.

பதவுரை.

தான்— மென்மைத் தன்மையளான என்
பெண்ணானவள்
வெள் நிறம்— வெண்மை நிறத்தையுடை
த்தாய்
தோய்— செந்நிறத் தோய்ந்த
தயிர் தன்னை— தயிரை
வெள் வரைப்பின் முன்— கிழக்கு வெளுப்
பதற்கு முன்னே

எழுந்து— எழுந்திருந்து
கண் உறங்காதே இருந்து— கண்விழித்துக்
கொண்டிருந்து
கடையவும்— வருந்திக் கடையவும்
வல்லள் கொல் ஓ— வல்லளோ!
(இப்படியிருக்க;)
ஒண் நிறம்— அழகிய நிறத்தையுடைய
தாமரை— தாமரைமலர் போன்று

செம்— சிவந்த

கண்— கண்களையுடையனாய்

உலகு— எல்லா உலகங்களையும்

அவந்தான்— நீசேற்றளந்து கொண்டவன்

என் மகளை— என் மகளை

பண்ணையாப் } இழி தொழில்களிலே
பணிகொண்டு } ஏன்கொண்டு

பரிசு அற— பெருமைகெட

ஆண்டிமம் கொல்— ஆளுவதென;

அறிவிறிலென் என்கிறான்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வெண்ணிறத்தோய் தயிர்தன்னை. செவ்விருன்றதபடி காய்ச்சித்தேதாய்க்கையாலே வெளுத்தநிறத்தையுடைத்தாய்ச் செறியத்தேதாய்ந்த தயிர்தன்னை. வெள்வரைப்பின் முன்னேழுந்து. ஆதித்யோதயத்துக்கு ஸஞ்சகமான வெள்வரைப்புத் தோற்றுவதற்குமுன்னே யெழுந்திருந்து. வெள்வரைப்பு. கிழக்குவெளுக்கை- பராஹ்மணர் ஸந்த்யாவந்தநார்த்தமாக அருணோதயத்துக்கு முன்னே யெழுந்திருக்குமபோலே யிறை- இடைச்சிகளும் தயிர்கடைகைக்கு எழுந்திருக்கும்படி. கண்ணிறங்காதேயிருந்து. எழுந்திருந்தாலும் நிறைபகையாமிறே; அதுன் வசமாகாதே விழித்திருந்து. கடையவும் தான்வல்லக் கொலோ. மரதுபுரக்கீதியான தான் ஆபாஸித்துக்கடையவும் வல்லனோ. ஒண்ணிறமிதபாதி. அலர்ந்தபோதை அழகிய நிறத்தையுடைத்தான தாபரைபோலே சிவந்ததிருக்கண்களையுடையனாய், ஸமஸ்தலோகங்களையும் தன் திருவடிகளின்கீழ் யாக்கிக்கொண்டவன். இத்தால்- தன் கண்ணழகாலே இவளை அந்நயார்வஹ பாக்கித் தன்காற்கீழே யிட்டுக்கொண்டவனென்கை. என்மகளைப் பண்ணையாப் பணிகொண்டு. நான் * திருமகள்போல வளர்த்த வென் பெண்பிள்ளையை, பண்புகெடத்தாழ்ந்த பணிகளிலே யெலிக்கொண்டு. பரிசுற ஆண்டிடுங்கொலோ. இவளுடைய பெருமைகெடஆளுமோ, பெருமைகெடாதபடி யானுமோ, அறிவிறிலென் என்கிறான்.

அ. நிகழத்தில் இத்திருமொழிகற்றாக்கு பவந்தொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—மாயவன்பின் வழிசென்று வழியிடை மாற்றங்கள் கேட்டு
ஆயர்கள் சேரியிலும்புக் கங்குத்தைமாற்றமு மெல்லாம்
தாயவன் சொல்லியசொல்லைத் தண்புதுவைப்பட்டன் சொன்ன
தூயதமிழ்பத்தும்வல்லார் தாமஸ்ரிவண்ணனுக்காளரே. யி.

பதவுரை.

மாயவன்— ஆச்சரிய சேஷத்தங்களை யுடைய
வர்க்கெவ்வாறுக்கு

பின்வழி சென்று— பின்னேபோய்

வழியிடை மாற் } போம் வழியிடைவிலே
றங்கள் கேட்டு } கண்ட அபூர்வ வஸ்துக்
கள் விஷயமான வந்ததாந்
தங்களைக்கேட்டு

ஆயர்கள் சேரியிலும்— திருவாய்ப்பாடி
யிலும்

புக்கு— புருந்து

அங்குத்தை— அங்குள்ளார்க்குத் தக்கபடி
செய்த

மாற்றமும் எல்லாம்— தன் பெண்பிள்ளை
யின் சொலவுகளெல்லா வற்றையும்

தாயவன்— தாயானவன்

சொல்லிய— அருகுநின்றவர்களைக் குறித்
துச் சொன்ன

சொல்லை— சொல்லை

தண்— குளிர்ந்த [வரான

புதுவை— புது வில்லிபுத்தூருக்குத் தலை

பட்டன்— பெரியாழ்வார்
 சொன்ன— அருளிச்செய்த
 ஆய— (பகவத்க்ஷயமாகையாலே) பரி
 சுத்தமான
 தமிழ்— தமிழ் பாஷையான

பத்தும்— பத்துப் பாட்டையும்
 வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்
 ஆ மணி— பழிப்பற்ற நிலமணிபோன்ற
 வண்ணனுக்கு— வடிவழகையுடையவனுக்கு
 ஆளர்— அடிமைசெய்யப் பெறுவர்.

வ்யா. மாயவன்பின் வழிசென்று. தன்னுடைய பெண்பிள்ளையானவள், ரூப குண
 சேஷத்தன்களால் ஆச்சரப்படுதலால், அவற்றைக்காட்டித் தன்னை வசிகரித்துக்கொண்டவனு
 டையபின்னே, * கள்வன் கொல்லில் பிராட்டியைப்போலே வழிபோய். வழியிடைமாற்றங்
 கள்கேட்டு. “ கிளிபோல் மிழற்றினதந்து ” என்கிறபடியே போகிறவழி யிடையிலே அபூ
 ர்வ பதார்த்தங்களைக் கண்டால் இவை பெண்ணென்று அவ்விஷயமாக அவளை வார்த்தைகள்
 கேட்டு. ஆயர்கள் சேரியிலும்புக்கு. ப்ராப்யதேசமான திருவாய்ப்பாடியிலும் சென்று புரு
 ந்து. இப்படியுண்டான செயல்களையும். அங்குத்தை மாற்றமுமெல்லாம். அவ்வூரிற் புருந்த
 பின்பு, அங்குண்டான யசோதைப்பிராட்டி, ஸ்ரீநந்தகோபர், நாயகனுன கர்ஷணன், தன்
 பெண்பிள்ளையான விவள், தந்தாமுக்கு அதுருணமாகச்செய்யும் வர்த்தாந்தமான சொலவு
 களையும் எல்லாவற்றையும். “ மாற்றமும் ” என்கிற ஸமுச்சபவாகி சசப்தத்தாலே - கீழுண்
 டான செயல்களையும் கூட்டிக்கொள்வது. தாயவள் சொல்லிய சொல்லே. திருத்தாயாரான
 வள் தன் கர்ஹத்திலேயிருந்து தன்னிலே கலேசித்தும் மரோரதித்தும் ஸந்திஹிதரைக்குறி
 த்துச் சொன்ன சொலவுகளை. *

அதவா, மாயவனிக்யாதி. தன்னுடைமையைத் தான்கொண்டுபோகையாலும், அது
 தன்னை முறையிலே காட்டிக்கொடுக்கக் கொண்டுபோகாமையாலுமுண்டான குணதோஷங்க
 ளிரண்டும் உபாதேயமாய்த் தோற்றும்படியிருக்கிற ஆச்சரப்படுதலானவன் போனவழியிலே
 தானும் வழிப்பட்டுச்சென்று, வழியெதிர்வந்தாரை முன்போனவர்களுடைய ஸ்திதி கமந
 சயந ப்ரகாரங்களையும் வினவிக் கேட்டு. ஆயர்கள் சேரியிலும் புக்கு. திருவாய்ப்பாடியில் ஸ்ரீ
 நந்தகோபர் தெருவனவாகச்சென்று, அங்குதின்றவர்களை அங்குத்தை விசேஷங்களையும்
 வினவிக் கேட்டு. தாயவள் சொல்லியசொல்லே. வழியெதிர்வந்தாரை “ மதுரைப்புறம் புக்
 கால்கொலோ ” என்றுகேட்டும், * எமர்களுக்குக்கு ஒசேச்சாமோ குணமாமோ என்றற்
 போலே கேட்டும், திருவாய்ப்பாடியில் தோரணம்முதலான அலங்காரங்களும் வர்த்தகோஷ
 ங்களும் கண்டு கேட்டிகோலோவென்று கேட்டும், ஆயர்கள்சேரியிலேசென்று யசோதை
 ஸ்ரீநந்தகோபருடைய ஆதாராதரங்களெல்லாம் வினவிக் கேட்டு அவர்கள்சொன்ன விசே
 ஷங்களுமெல்லாம் திருத்தாயாரானவள் சொன்னப்ரகாரங்களையென்று இங்ஙனையோஜிக்கவு
 மாம். இதிலுங்காட்டில், பூர்வயோஜனைக்கு ஒளசித்யமுண்டு.

தண்புதுவைப்பட்டன்சொன்ன. ஸம்ஸாரச்சமஹரமான குளிர்ந்தியையுடைய திருப்
 புதுவைக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த. தூயதமிழ்ப்பத்தும்வல்லார். ஸம்ஸக்
 ர்த சப்தம்போலேயிருண்டு பொருள்தெரியாதபடி யிருக்கையன்றிக்கே, பெண்ணுக்கும்.
 பேதைக்கும் அறியலாம்படி ஸ்வார்த்த ப்ரகாசகமாயிருக்கும் தூய்மையையுடைத்தான த்ரா
 விடபாஷையாய், ஒரொன்றே ஒராத்மாவினுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்குப் பொருமென்னும்படி

யிருக்கிற பத்துப்பாட்டையும் ஸாதிப்பாயமாக அதுஸந்திக்கவல்லவர்கள். தூமணிவண்ணனு
க்காளரே. பழிப்பற்ற நீலரத்தம்போன்ற வடிவழகையுடையவனுக்கு சேஷபூதராய் அடிமை
செய்யப் பெறுவர்.

பெரியுயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—நல்ல தோன்று துமரி யொரு தன்மாமன் வேட
ரண்டக் குடி வெண்ணிற மாயவ னென்னுதன்.

ஆதிருமொழி-உள-க்கு, பாட்டி-உசை.

மூன்றும்பத்து - ஒன்பதாந்திருமொழி - என்னுதன், ப்ரவேசம்.

அ. கர்ஷ்ணவதாரைகப்ரவணராய், தத்குணசேஷடிதங்களைப் யதுபவித்துக்கொ
ண்டு போந்தார்-கீழ்; இப்போது, அந்தகர்ஷ்ணவதாரகுணசேஷடிதங்களைவிடே. எதத்தூர்வ
காலிகமான ராமாவதாரகுணசேஷடிதங்களுக்கும் ஏககாலத்திலே யதுபவிக்கவேணும்
மும் அபிநிவேசம்பிறந்து, அதுக்குடலாக இரண்டு ஸ்ரீகோபிமாவஸ்த்தையைப் பரப்பதராய்,
அதிலே ஒருத்தி கர்ஷ்ணவதாரகுணசேஷடிதமும், ஒருத்தி ராமாவதாரகுணசேஷடிதமுமா
கக்கொண்டு, ஒருவர்க்கொருவர் எதிரியாய்க்கொண்டு சொல்லி, உந்திபறந்த பாகசந்தாலே
உபயாவதாரகுணசேஷடிதங்களும்கூட யதுபவிக்கிறார்- இத்திருமொழியில். இரண்டு
கோபிமாவஸ்த்தையை ஏககாலத்திலே யடையக்கூடுமோவென்னில்; பகவத்ப்ரஸாதவிசேஷ
த்தாலே ஐஞ்ஞாந்தில் தடையற்றால் எல்லாம் சொல்லலாமிறே. “மான்மருமென் னோக்கி”
என்கிற திருமொழியிலே, இரண்டு பிராட்டிமார்தசை ஏககாலத்திலே கூடும்படியென்?
என்று லீயர் பட்டரைக்கேட்க; “தேசவிசேஷத்தில் அநேக சரீரபரிக்கரஹம் ஏககாலத்திலே
கூடுகிறபடி எங்கனே; அப்படியே இவரையும்பார்த்து அருளினால்கூடும்” என்றருளிச்செய்
தார் என்று ப்ரஸித்தமிறே. *

மு.—என்னுதன்றேவிக் கன்றின்பப்பூ வியாதாள்

தன்னுதன்காணவே தண்புமரத்தினை

வன்னுதப்புள்ளால் வலியப்பறித்திட்ட

என்னுதன்வன்மையைப் பாடிப்பற ஸெம்பிரான் வன்மையைப்பாடிப்பற. க.

பதவுரை.

என்— எனக்கு

நரதன்— சேஷியான ஸர்வேச்வரனுடைய

தேவிக்கு — தேவியான் ஸத்யபாமைப்

பிராட்டிக்கு

அன்று— அவள் விரும்பினபோது

இன்பம்— மனோஹரமான

பூ— சுற்பகப்பூவை

[யுடைய

நயாதாள் தன்— கொடாத இரத்தராணி

நாதன்— நாயகனு இத்தான்
காணவே— கண்டுநீருமீபாதே
தன்— தழைத்துக் குளிர்ந்து
பு— புத்துக்கிடக்கிற
மாதந்தினை— கல்பவர்க்குத்தான்
நாதம்— ஸாமவேதமுபநாய
வல்— வலியையடிவைய
புள்ளால்— பெரியதிருவடிபாலே
வலிய— பலவந்தமாக
பறித்து— பிடுங்கிக் கொண்டெடுத்து
இட்ட— ஸத்யபாமை கர்ஹத்தில் நட்டவனுப்

என் நாதன்— என்னை அடிமைகொண்ட
வனுடைய
வன்மையை— நினைத்தது முடிக்கும்வல்ல
மைவைய
பாடி— பிரியாலே பாடிக்கொண்டு
பத— உத்தியோகம்
எம்— எமக்கு
பிரான்— உபகாசகனுனவனுடைய
வன்மைப்பாடிப்பத
என்று கர்ஹனுநாதரத்தில் சுபெட்டா
கொடுத்தி சொல்லுகிறார்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. என்னுந் தேவிக்கு. என்னுடைய நாதனுனவனுடைய தேவிக்கு. நாதனென்றது - சேஷியென்பதாய். ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்தால் எல்லார்க்கும் தனித்தனியே “என்னுதன், என்னுதன்” என்னலாம்படியிதே வஸ்துவோட்டைப் பரப்பி யிருக்கும்படி. இவ்வாத்மாவனுடைய சேஷத்தவந்தான் கேவலம் அவனாவனநிக்சே மியுநவியையமாயிதே யிருப்பது; ஆகையாலிதே “என்னுதன் தேவிக்கு” என்றது. (க) “விஷ்ணுபதீம்” என்கிறபடியே இவனுக்கு கிருபகம்-அவனுடையதேவியென்னும்திதே. “தேவி” என்கையாலே - ஸத்யபாமைப் பிராட்டியுடைய வால்லப்பம் சொல்லுகிறது. அன்று. நாகாஸூரவதம்பண்ணி தங்களுக்குக் குடியிருப்புப் பண்ணிக்கொடுத்த கர்ஹனா குடேகூடி, தன்னுடைய கர்ஹத்திலே ஸத்யபாமைப்பிராட்டி யெழுந்தருளினவன்று. அபேஷா நிரபேஷமாக மஹானிதி கைப்பட்டவன்று. இன்புப்பூலியாதான். போக்யமான கல்பகப்பூ வர, அத்தைக்கண்டு நாய்ச்சியார் அபேஷிக்கவும் பெற்றுவைத்து நிர்ப்பாக்கைய யாகையாலே நிரர்த்தகமாகச் சிலநேரதுக்களைச்சொல்லிக் கொடாத இந்தராரி. தன்னாதன். “அவனைத்தவக்கு நாதனாகவுடையோம்” என்னுமித்தையிதே இவள் தனக்குக்கவக்க பலமாக நினைத்திருப்பது. காணவே. “நான் முப்பத்துமூக்கோடி தேவர்களுக்கும் நிர வரஹனான இத்தானல்லோ” என்று தன்னைப் போரப்பொலிய அபிமானித்திருக்குமவர் கண்டுகொடு நிற்கவே. தண்புமரத்தினை. தழைத்துக்குளிர்ந்து புத்துசெய்த கல்பகவர் சூத்தன். வன்னுதப்புள்ளால். நாதபந்தாந வேதமயனுயிருக்கிற பெரியதிருவடிபாலே. (உ) “சுரிஷ்ணுபதீம்” இப்பாடியாலே - இவனுடைய வேத மயத்வம் ஸுயங்கத்தமாகச் சொல்லப்படா நின்றதிதே. நாதத்துக்கு வன்மையாலு-பாட்டு யகுதர்ஷ்டிகளால் சுலிபிக்கவொண்ணமை. வன்மை, பெரிய திருவடிக்கு விசேஷணமாக வுமாம். இவனுக்கு வலிமையாவது - நினைத்தகாரியம் செய்து முடிக்கவல்லசக்தி. வலியப் பறித்திட்ட. வலியாலே பிடுங்கிக்கொண்டுபோந்த. அவன்றன்னை யபேஷித்துக் கொள்ளுகை யன்றிக்கே, அவனுடைய அஸந்தியிலே பிடுங்குகையுமன்றிக்கே, அவன் பார்த்துநின்று விலக்கச்செய்தே, பலத்தாலேயிதே பிடுங்கிக்கொண்டு போந்தது. என்னுதன்வன்மையைப் பாடிப்பத. அபிமதையான ஸத்யபாமைப் பிராட்டிக்கு பரதந்தரனுப் காரியம்செய்த ப்ரண

யித்வகுனத்தாலே யென்னை யெழுதிக்கொண்டவனுடைய, நினைத்தது முடிக்கவல்ல பல
த்தைப் பிரியாலே பாடிக்கொண்டுபற. எம்பிரான்வன்மையைப் பாடிப்பற. பிராட்டிக்குச்
செய்த உபகாரம் தனக்குச் செய்ததாக நினைத்து “எம்பிரான்” என்கிறார். “வன்மையை
ப்பாடிப்பற” என்று மீளவும் சொல்லிற்றுப் பரிபாடல் பரகரத்தாலே. பறவென்றது - உந்து
பறவென்பபடி. க.

மு.—என்வில்வலிகண்டு போவென்றேதிர்வந்தான்

தன்வல்லினோடு தவத்தையெதிர்வாங்கி

முன்வில்வலித்து முதுபெண்ணுயிருண்டான்

தன்வில்லின் வன்மையைப்பாடிப்பற தாசரத்தின் மையைப்பாடிப்பற. உ.

புதுரை.

என்— என்னுடைய

வில்— வில்லின்

வலி— வலியை

கண்டு போ என்று— ‘கண்டு போ’ என்று

எதிர்வந்தான் தன்— எதிர்ந்துவந்த பரசு

ராமனுடைய

வில்லினோடும் தவத்தை— வில்லையும் தபஸ்

ஸையும்

எதிர்— அவன் கண்முன்னே

வாங்கி— அழித்தவனாய்

முன்— இதுக்குமுன்னே

வில்— திருக்கையில் வில்லை

வலித்து— வலித்து [புடைய]

முது பெண்— தாடகி என்னும் ராகுஷி

உயிர்— உயிரை

உண்டான் தன்— முடித்த சக்ரவர்த்தி திரு

மகனுடைய

வில்லின் வன்மையைப் பாடிப்பற—

தாசரதி— தசாதபுத்ரனுடைய

தன்மையை— குணத்தை

பாடிப்பற. [இதுராவாவதாரத்திலே]

பட்டவன்வார்த்தை.]

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. என்னித்யாதி. “என்னுடைய வில்லின்வலியைக்
கண்டுபோ” என்று எதிரேவந்த பரசுராமனுடைய. அதாவது - மாஹேசுவர தனர்ப்பங்
கம்பண்ணி பூரீஜரகராஜன் திருமகளைத் திருமணம்புணர்ந்து, பெரியசெருக்கோடே திரு
வயோத்யையைநோக்கி யெழுந்தருளா நிற்கச்செய்தே, இந்த விசேஷத்தைக்கேட்டு, குபி
தவந்தயனாய்த் தன்னுடைய வில்லையெடுத்ததுக்கொண்டு நடுவழியிலேவந்து தோன்ற,சக்ர
வர்த்தியெதிரேசென்று பொற்பூக்கையும் காலிலெப்பாகட்டு அதுவர்த்தித்து (க) “வாலா
நாபேஷா சூரணா சிவமஹாதேவஸி” என்று அர்த்தித்தவளவிலும் அத்தை
அதிகமரித்துத் தள்ளிக் கொடுபோந்து, தன்சீற்றமெல்லாம் தோற்றும்படி முகத்தைப்
பார்த்து, “முன்பேழுரிப்போய் பலவிடங்களிலும் பூன்கட்டிக்கிடக்கிறதொரு சொத்தை
வில்லைமுறித்தேன் என்று கர்வோத்தரனாய் வருகிற நீ என்னையில் வில்லைவாங்கி வலித்
தாயாபில்சமத்தன்” என்னும் நினைவாலே, “என்வில்வலிகண்டுபோ” என்று தன்னு
டைய பூர்வபராக்ரமங்களையும் அதுக்கடியான தபஸ்ஸையும் கணக்கினைத்து, “சக்ரவர்த்
திதிருமகன்” என்றுமதியாதே எதிரே அடர்ந்துவந்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

(க) “பாலாநாம்பமபுத்ராண மபயம்தா துமர்ஹஸி.”

தன் வில்லிசொழி நவந்தையெதிர்வாங்கி. “ஆனால் தன்னுடைய வில்லைத் தந்து காண்” என்று வில்லை வாங்குகிறவளவில், அந்த வில்லைமேகூட அவனுடைய கர்வமீறாது வான தபஸ்ஸையும், அவன் பார்த்துநிற்கச் செய்தே வாங்கி. எதிர்வந்தான்றன் வில்லை என்று- எதிரேவந்தவன் தன்னுடைய வில்லைன்னுதல்; எதிரேவந்த பரசராமன் கையிலிருப்பதாய் வைஷ்ணவமான் ததுஸ்ஸாகையாலே முன்பே தன்னுடையதாயிருக்கிற வில்லைன்னுதல். இப்படியிருக்கிற வில்லைமே, அவனுடைய தபஸ்ஸை யெதிர்வாங்குகையாவது- அந்த வில்லைவாங்கி அதிலே சரத்தைத்தொடுத்து, “இத்தகைக்கொண்டு உன் பராணனைப் போக்கிவிட என்றால் நீ பராஹ்மணனாயிராதின்றாய்; ஆனபின்பு, உன்னுடைய கதி பங்கத்தைப் பண்ணிகிடவோ, உன்னுடைய தப்பலங்களைப்பித்திப் பொகட்டுவிடவோ” என்று கேட்டவளவில்; “கதிபங்கம்பண்ணினால் எனக்கு வாஸஸ்கலமான மஹேந்தர பர்வதத்தே தற்போகாது, என்னுடைய தப்பலத்தை யழித்துவிடும்” என்ன; அப்படி செய்துவிட்டது. ஸ்வரூபாவேசாவதாரமாய், தசாவதாரமத்யே ஸஹபடிதனய்ப்போருகிற அப்பரசராமனான் நிரஸ்தனாபடி யெங்கனே யென்னில்; ஸ்வரூபாவேசத்திலும் ஸாக்ஷாதவதாரம் ப்ரபலமாகையாலே அடியுக்கடத்தல் முண்டானபோது இதினாலே அதுநிரஸ்தமாகக்குறையில்லை; சக்தபாவேசத்தில் ஸ்வரூபாவேசம் ப்ரபலமானவோபாதி, ஸ்வரூபாவேசத்தில் ஸாக்ஷாதவதாரம் ப்ரபலமாகத்தட்டியில்லையே; சக்தபாவேசத்தில் ஸ்வரூபாவேசம் ப்ரபலமாகையாலே யிறே ஸஹஸ்பாஹ்வர்ஜு-உன் பரசராமனாலே நிரஸ்தனய்த்தது.

முன்வில்வலித்து முதுபெண்ணையிருண்டான். இதுக்கு பர்வதத்திலே விச்வாமித்ரமஹர்ஷியினுடைய அத்வாத்ராணார்த்தமாக மஹர்ஷியோமேகூட எழுந்தருளினவளவில்; பரமஹிம்ஸையிலே பழகி, யாகங்களையும் ப்ராஹ்மணசையும் தபஸ்ஸுக்களையும் பித்திக்கொண்டு நிரியும் ராக்ஷஸியான் தாடகை, அதிரக்கடப்பிட்டுக் கைகளையுமெடுத்துக்கொண்டு மிருந்த மிருந்தகோபத்தோடே நலிவதாக அடர்ந்துவர, விச்வாமித்ர நிரோபகத்தாலே திருக்கையில் வில்வனைத்து அவனுடைய பராணைமுடித்தவன். தன்வில்லின்வன்மையைப் பாடிப்பற. அவன் தன்னுடைய வில்லின்வன்மையைப் பாடிக்கொண்டு பரஎன்று எதிரிணைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். வில்லுக்கு வலிமையாவது- “காயங்கடுஞ்சிலை” என்கிறபடியே ப்ரதிபக்ஷநிரஸநத்தில் பெருமாள் கண்பார்க்கிலும் கண்பாராமல் காரியம் செய்யும் தீண்மை. தாசரதிதன்மையைப்பாடிப்பற. இதனால்- இவ்வகிமாறுஷேசேஷத்தகளைச் செய்யாநிற்கச்செய்தேயும், மீளவும் சுச்வாகந்தமற “ஐயர் டகன்” என்றே தன்னைநினைத்துவின்று கார்பஞ்செய்தகுணத்தைச் சொல்லுகிறது.

மு.—உருப்பிணிநங்கையைத் தேரேற்றிக்கொண்டு

விருப்புற்றங்கை விரைந்தெதிர்வந்து

செருக்குற்றுவீரஞ் சிதையத்தலையைச்

சிரைத்திட்டான் வன்மையைப்பாடிப்பற தேவகிசிங்கத்தைப்பாடிப்பற.

பதவுரை.

உருப்பிணி நங்கையை— ருக்மிணிப் பிரா

ட்டியை

தேர்— திருத்தேரிலே

ஏற்றிக்கொண்டு— ஏற்றிக்கொண்டு

அங்கு— அவ்வளவிலே

விருப்புற்று— விருப்பத்தை யுடையனாய்

முதல்— போகாநிற்கச் செய்தே
வழி— எவிரின்று பொருவதற்கு
கொண்டு வந்து— விரைந்தோடி வந்தவனாய்
செருக்குற்றான்— கர்வத்தையடைந்தருக்
மனுடைய
விரம் சிறைய— வீர்யமழியும்படி.
தலையை— தலையை

சொந்திட்டான்— அம்பாலே சிறைத்து
வீட்டவனுடைய
வன்மையைப் பாடிப்பற—;
தேவகி சிங்கத்தைய— தேவகிவயற்றிற்
பிறக்கையாலே சிங்கம்போன்ற
விரப்பாட்டையுடையவனை
பாடிப்பற—

வ்யா. முன்றும்பாட்டு. உருப்பிணிங்கையைத் தேற்றிக்கொண்டு. “கண்ணு
லங்கோடித்து” என்கிறபாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே - தான் முன்புகேடின் தாமெல்லாம்
இதிலே செல்லும்படி கல்யாணத்தைப் பெருக்கக்கொடித்து, புதுப்பூ மொக்கவேணும்
என்று ஆசைப்பட்டிருப்பாரைப்போலே கர்வகையானவனைக் கைப்பிடிப்பதாக விருப்பி,
அதுக்கு பூர்வக்கரியைகளெல்லாம் செய்து “இனி இவ்விஷயம் நமக்குக்கைப்புகுந்தது”
என்று நிச்சயித்திருந்த சிசுபாலன் தேஜோஹாநிப்பட்டு, ஒருவர்முகம்பார்க்க லஜ்ஜித்து
அண்டாந்து கொண்டிருக்கும்படியாக அங்கேசென்று கையைப்பிடித்தெடுத்து, ருக்மிணிப்
பிராட்டியைத் திருத்தேரிலே யேற்றிக்கொண்டு. விருப்புற்றங்கேக. அவ்வளவிலே விருப்
புத்தையப் பண்ணிக்கொண்டு போராநிற்கச்செய்தே. அவ்வளவிலே விரைந்தித்யாதி. ருக்
மிணிப் பிராட்டியினுடைய தமையனான ருக்மன், “இப்படி செய்கையாவதென்” என்று
எதிர்பொருது மீட்பானை விரைந்துவந்து தன்னுடைய வீர்யத்தால்வந்த செருக்கையுடைய
முய்க்கொண்டு தகைய. “இவனைக்கொல்லில் ருக்மிணிப்பிராட்டி மகஸ்ஸு பிசகும்”
என்று அவனைப்பிடித்துத் தேர்க்காலோடேகட்டி அவனுடைய வீரத்துக்கு பங்கமாக
அவன்றலையை அம்பாலே சிறைத்து வீட்டவனுடைய வலியை, பரிதிரோரிதையாய்க்
கொண்டு பாடிப்பற. அன்றிக்கே, “வந்தசெருக்குற்றான்” என்று பாடமானபோது -
“மீட்சவேணும்” என்னும் கறுவுதலாலே விரைந்து எதிர்த்து வந்த கர்வயுக்தனானவனு
டையதலையைச் சிறைத்திட்டான் வன்மையைப் பாடிப்பறவேன்கை. தேவகிசிங்கத்தைப்
பாடிப்பற. ருக்மிணிப்பிராட்டியைத் திருமணம்புணருகைக்குடலான தேவகிவயிற்றில் பிறப்
படியும், பரதிபகஷ்சிரஸைத்தில் விற்றமம்போலே யிருக்கும் வீரப்பாட்டையு முடையவனைப்
பாடிப்பற.

மு.—மாற்றுத்தாய்சென்று வனம்போகேயென்றிட
ஈற்றுத்தாய்பின்றுடார் தேம்பிரானேன்றழக்
கூற்றுத்தாய்சொல்லக் கோடியவனம்போன
சீற்றுமிலாதானைப்பாடிப்பற சீதைமனாளனைப்பாடிப்பற. ச.

பதவுரை.

மாறு தாய்— தம் தாயாரையொத்த ஸுமி
தாரையார்
சென்று— சென்று
வனமே— ‘காட்டுக்கே’
போகு— போ’

என்றிட— என்று நியமிக்கவும்
ஈன்று தாய்— பெற்றதாயாரான பூதீ கள்
ஸலையார்
பின் தொடர்ந்து— பின்னே சென்று
எம் பிரான் — ‘என் நாயனே!’

(உண்ணப்பிரிந்து எப்படி தரித்
திருப்பேன்;')
என்று அழ— என்று கதறி அழவும்
கூற்றுத்தாய் சொல்ல— கூற்றம் போன்ற
கைகேயியுடைய சொல்லைக் கொண்டு
கொடிய வனம்— கொடிய காட்டிலே

போன— எழுந்தருளினவனாய்
சீற்றம் இலாதானே— 'காட்டிலே பேர்க
விட்டாள்' என்கிற கோபமில்லாதவனை
பாடிப்பற—; [வனை
சீதை மணானே— ஸீதைக்கு வல்லபனான
பாடிப்பற.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. மாற்றுத்தாய்சென்று வனம்போகேயென்றிட. மாற்றுத்தா
யென்றது- மற்றைத்தாயென்றபடி. அன்றிக்கே, 'மாறு' என்று - ஒப்பாய், மாறான் தாய்-
பெற்றதாய்க்குப்போலியான தாயென்னவுமாம். ஸூகௌஸலையாரோபாதி, பெருமாள் பக்
கல் அதிஸ்நேஹிநியாயிறே ஸுமித்தையாரிருப்பது. இப்படியிருக்கிற தாயாரானவள் செ
ன்று "நீர்வநத்திலேபோம்" என்றுசொல்ல. அதாவது- திருவபிஷேகமங்களமே ஹாத்
ஸவார்த்தமாகத் திருப்படைவீடெல்லா மலங்கரித்து உதஸவமும் தொடங்கி புரோஹிதரான
வஸிஷ்டாதிதருந் தானுமாகக்கொண்டு, ராஜாவான சக்ரவர்த்தி, திருவபிஷேகார்த்தமாகப்
பெருமானுக்குக் காப்புக்கட்டி, புரட்சரணங்களும் செய்வித்து, "இனி அபிஷேகம்செய்யு
'மித்தனை'" என்று முஹூர்த்தம்பார்த்திருக்கிறவளவிலே, கைகேயியானவள் குபைஜவார்த்
தையாலே நெஞ்சுகலங்கி, பர்த்தாவான சக்ரவர்த்தியைப்பார்த்து, எனக்கு "இரண்மீவரமு
ண்டே முன்னே தந்திருப்பது, அதிரண்டும் இப்போது செய்யவேணும்; அதாவது- ராமனை
அபிஷேகம்செய்யாமல் காட்டிலேபோகவிடவேணும், பரதனை அபிஷேகம் செய்யவேணும்"
என்ன; ஸத்யதர்மபராயணனாகையால் "என்செய்வோம்" என்று இடிவிழந்தாற்போலே
இவ்வார்த்தையைக்கேட்டுக் கேலசப்பட்டு, பெருமானையழந்துக்கொண்மீவரும்படியாக ஸு
மந்தரனைப்போகவிட்டு, தான்கலங்கிக்கிடக்க; ஸுமந்தரன்சென்று "ஐயர் எழுந்தருளச்
சொல்லுகிறார்" என்கையாலே, பெருமானும், திருவபிஷேகத்துக்கென்று அலங்காரத் திவ்
யகாத்ரராய்க்கொண்டு, பிராட்டி மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு அந்தர்புரத்வாரத்தான
வும் பின்னோடேவர, திவ்யார்தர்புரத்திலின்றும் புறப்பட்டுப் பெரிய கோலாஹலத்தோ
டே எழுந்தருளிவந்து தமப்பனரைக்காணப் புருந்தவளவிலே, கலங்கிக்கிடக்கிறபடியைக்க
ண்டு "இதுக்கடியென்" என்று பயப்பட்டு, "ஐயர்க்கு இப்போதுக் கேலசமேது" என்று
கைகேயியைக்கேட்க; "முன்பே எனக்கு இரண்மீவரம் தந்திருப்பர்; அந்த இரண்மீவரமும்
இப்போது பெறுகக்கூக உம்மைக் காட்டிலே போகவிடவேணுமென்றும், பரதனை அபி
ஷேகம் செய்யவேணுமென்றும் நான்பேணித்தேன்; ஸத்யம் தப்பாதவராகையாலே அதுக்கு
அதுமதிபண்ணி உம்மைக் காட்டிலேபோகவிடுவதாக அழைத்துவிட்டார்; இப்போது உம்
மைக்கண்டவாறே வாய்திறந்து சொல்லமாட்டாமல் கிடக்கிறார்" என்ன; "இப்படியே
நான் ஐயர்க்கு பரதந்தரைய் வர்த்தித்தபடி, என்னை நியமிக்கும்போதைக்கும் இப்படி க்வே
திக்கவேணுமோ, நெருப்பிலே விழ்ச்சொன்னால் அதுவும் நான் செய்யேனோ" என்ன;
"ஆனால், அவர்க்காக நான் சொல்லுகிறேன், நீர் வநவாஸார்த்தமாகப்போம்" என்ன; "அப்
படி செய்யக்கடவேன்" என்று ஸங்கல்பித்துப் புறப்பட்டுத் தாயாரான கௌஸலையாரையும்
வந்துகண்டு வநகமநார்த்தமாக உத்யோகிக்கிறவளவிலே, திணையபெருமாள், தம்முடைய
திருந்தாயாரான ஸுமித்தையார் பக்கவிலே வந்து, "ஐயர் சொல்லிற்றுச் செய்யவேண்டு
கையாலே பெருமாள் காட்டிலே யெழுந்தருளாரின்றார், நானுங் கூடவேறித்துக்கொண்டு

(க) “ ஸ்ரீஷ்டஸ்ரீவம்வநவாஸாய ஸ்வநாகத்த ஸ்ஸுஹ்ரஜ்ஜநே-ராமே ப்ரமாதம் பாகா
 ஸ்ரீ புத்ரபாதரிகச்சுதி ” (உ) “ ராமம் கசரதம் வித்தி மாம்வித்தி ஜநகாத்த்மஜாம்- அநிபா
 த்யபபட்சம் வித்தி கசர தாதபதாஸுகம். ”

புதுபண்ணாமல் “ அஹம் மமஸ்தைகளாலே ஒருத்தி ‘எனக்கு’ என்றது உமக்குச்செய்ய” என்று இவர் சொன்னதை மிகவும் திருவுள்ளம்பற்றுகையாலே விச்சேஷபிருக்காரி ப்ராபத்தாலே கூற்றம்போன்ற தாயென்னுதல். இப்படியிருக்கிறவர் வசந்தத்தக்கொண்டு கொடியவனம்போன. முற்பட்டயோஜனை- நாலூர்பிள்ளை யிட்டருளின வ்யாக்யாநபர்க்கரியை; பிற்பட்டயோஜனை- ‡ பிள்ளை யிட்டருளின வ்யாக்யாநபர்க்கரியை. முற்பட்டயோஜனையில், “ சென்றுவனம்போனே ” என்ற வினுக்கு ஸ்வரஸார்ந்தம் வித்திக்கையும், *கூற்றுத்தாய் சொல்லக்கொடிய வனம்போனவிது “ தண்டகநூற்றவர் சொற்கொண்டுபோகி ” என்றும், “ குலக்குமர காடுறையப் போவென்று விடைகொடுப்ப விலக்குமணன்றன்னோடு மங்கே கியது ” என்றும், “ கொடியவள்வாய் கடியசொற்கேட்டு - காந்தொடுத்த நெறிபோகி ” என்றும் கீழ்மேல் அருளிச்செய்த வற்றுக்குச் சேர்ந்திருக்கையுமுண்டு.

ஸம்பரதாயத்திலும் வந்தால், நம்பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலே கேட்ட சிறியாழ்வானப் பிள்ளைகுமாரர் பக்கலிலேகேட்ட நாலூர்பிள்ளை யருளிச்செய்த தாகையாலேவந்த ப்ராபல்ய முண்டு. அவர்தாம் ஆச்சான்பிள்ளை திருத்தமப்பனாகையாலே, பிள்ளைக்கு பாமாசார்ய ருமிதே; ஆகையாலே, அந்தயோஜனை முற்படவெழுதி, பிள்ளையருளிச் செய்தயோஜனை பிற்பட் எழுதப்பட்டது. இரண்டி யோஜனையிலும், ஸுமிதசையார், பெருமாள் முகம் பார்த்துச் சொன்னதாகச் சொல்லப்பட்டவசநம் ஸ்ரீராமாயணத்தில் இல்லையெயாகிலும் இதிலாஸாந்தர புராணந்தர திகளிலேயாதல், கல்பாந்தரத்திலேயாதல் உண்டென்று கொள் ளெனும் * மயர்வற மகிநலமருள் பெற்றவிவர் இப்படி யருளிச்செய்கையாலே.

கொடியவனம்போன. “ கன்னிரைந்து தீய்ந்து கைழடிடைந்து கால்குழன்று, பின் னும் திரைவயிற்றுப்பேயே திரிந்துலவாக், கொன்னவிலும் வெங்கானம் ” என்னும்படி யிறே காட்டின்கொடுமை தானிருப்பது; இப்படியிருக்கிற காட்டிலே, * வைவாயவேல் நெடுங்கண் நேரினழி மினங்கோவும் பின்புபோக வெழுந்தருளின. சீற்றமிலாதானே. “கட் டினகாப்போடே காட்டிலே தள்ளிவிட்டாள்” என்னும் சீற்றம் ஏகதேசமும் திருவுள்ளத்தி லில்லாதவனே. (க) “ரோவறுகூடண வுணாஹம் காஷீபுருகூடா விவரூபேயா ராஜிவரவநவா லொகாவ நவா லொகேஹா டியம் ” என்று - ஸந்தோஷத்தோடேயிறே பெழுந்தருளிற்று. சீதைமணாளனைப்பாடிப்பற. வநவாஸந்தான் ஸாஸமாய்த்தது அவள்கூடப் போகையாலே யிறே. பிராட்டியும் தாமும் “ ஏகாந்தஸமதுபவிக்கலாம்தேசம் ” என்றிறே காடுதன்னை விரும்பிற்று. (உ) “உஸுநுலிசு கூஉஹு) சீதாக்கிநூரூபுஸாஹமெக | கயிகுஃபுரவா ஸாஹு சிநெநுதவஹுநுநாசு ” என்றிறேயருளிச்செய்தது. இப்படியிருக்கிறவனைப் பாடிப்பறவென்று ப்ரதிகொடியான வளைப்பார்த்து நியமிக்கிறாள்.

மு.—பஞ்சவர்துதனாய்ப் பாரதங்கைசெய்து
நஞ்சமிழ்நாகங்கிடந்த நற்பொய்கைபுக்கு

‡ பிள்ளையாகுரர்- திருவாய்மொழிப்பிள்ளை. இவர் இப்பரந்தத்துக்கு ஸ்வாபதேசவ்யாக் யாநமிட்டருளியிருப்பதாகப் பெரியோர் பணிப்பர். (க) “மாச லக்ஷ்மண ஸந்தாபம் கார்ஷீர் லக்ஷ்மியாவிபர்யயே-ராஜ்யம்வா வநவாஸோவா வநவாஸோ மஹோதயம் ” (உ) “தர்சன சித்ரகூடஸ்யமந்தாகிர்யாச்ச சோபதே-அதிகம் புரவாஸாச்ச மந்யே தவசதர்சநாத். ”

அஞ்சப்பணத்தின்மேற் பாய்ந்திட்டருள்செய்த

அஞ்சனவண்ணனைப்பாடிப்பற வசோதைதன்சிங்கத்தைப்பாடிப்பற. இ.

பதவுரை.

பஞ்சவர்— பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு
தூதனாய்— தூதனாய்க்கொண்டு
பாரதம்— பாரதயுத்தத்திலே
கைசெய்து— ஸஹகரித்து
நஞ்சு— விஷத்தை
உமிழ்— உமிழாநின்ற
நாகம்— காளியநாகம்
கிடந்த— கிடந்த [யிலே
நல் பொய்கை— கொடிய பொய்கைக் கரை
புக்கு— போய்ப்புக்கு

அஞ்ச— அவன் அஞ்சம்படி.
பணத்தின்மேல்— பணங்களின்மேலே
பாய்ந்திட்டு— குதித்து இளைப்பித்து
(அவ்வளவிலே, அவனும் அவன்
மனைவியும் சரணம்புக:))
அருள் செய்த — அவனைக் கொல்லாமல்
விட்டவனாய்
அஞ்சனம்— மைபோன்ற
வண்ணனை— வர்ணத்தை யுடையனானவனை
பாடிப்பற—
அசோதை தன் சிங்கத்தைப் பாடிப்பற.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. பஞ்சவந்துதனாய். தர்மபுத்ராதிகளைவர்க்குத் தூதனாய். இவர்கள் இவரிலும், இவனை எவவுரியரல்லாதார் இல்லையேபாலேகாணும். தூதனாய். ஸர்வாதி களுனதான் கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூதுபோகிறவிடத்தில் புரையற்றிருந்தபடி, அந்த தன்னைப் பெறப்பெறுகவிறே யிவன்றான் நினைத்திருப்பது. “இன்றார் தூதனென நின் றான்” என்கிறபடியே - “பாண்டவதூதன்” என்கிற ப்ரஸித்திபெற்றபின்பிறே பாரில் கால்பாவி தரித்துநின்றது. பாரதம்மைசெய்து. “பத்தூர், ஓநூர்” என்றாற்போலே சொன்னவிடத்தில் அவர்கள் ஒன்றுக்கும் இசையாமைபாலே, “ஆனால், யுத்தத்தைப் பண்ணி ஜயித்தவர்கள் பூமியாளுங்கோள்” என்று அவர்களை யுத்தத்திலே பொருத்திப் போந்து, பாண்டவர்களுக்காய்கின்ற, பாரத ஸமரத்தில் கையுமணியும் வகுத்து யுத்தத்தை நடத்தி. நஞ்சுமிழ்நாகக்கிடந்த நற்பொய்கைபுக்கு. அருகணைந்த வர்களுக்கள் பவிககொல்லாமற் பட்டுவிழும்படி விஷத்தை யுமிழாநின்ற காளியனாகிற ஸர்ப்பங்கிடந்த * நச்சுமூல் பொய் கையிலேபுக்கு. “நற்பொய்கை” என்றது - “நல்லபாம்பு, நல்லநெருப்பு” என்பவையாற் போலே விபரீதலக்ஷணை. அதவா, காளியன் ப்ரவேசிப்பதுக்கு முன்புத்தை படிமையிட்டுச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அஞ்சப் பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டருள்செய்த. அப்பொய்கையைக் கலக்கி, காளியன் குத்தனாய்த் தலையெடுக்குட்படிபண்ணி, பின்பு அவனஞ்சும்படியாக அவன் பணங்களின்மேலே சென்று குதித்து நின்றாடி அவனையிளைப்படித்து, (க) “கூர்வா குடி நொடி தூதுவரன்” என்றும், (உ) “புத்தூரிக்ஷா பூதீபதாடி” ம்என்று அவனும் அவனுடைய ஸ்த்ரீகளும் சரணம்புகுந்தபின்பு அவன் ப்ராணன்பெற்றுப் போம்படி. கர்பை பண்ணின. அஞ்சனவண்ணனைப்பாடிப்பற. இப்படி சரணாதரகூணம் பண்ணுகையாலே அஞ்சநம்போன்ற தன் திருமேனிரிற் ப்ரகாசிக்கும்படி நின்றவனைப் பாடிக்கொண்டுபற. அசோதைதன் சிங்கத்தைப்பாடிப்பற. யசோதைப்பிராட்டி சீராட்டிவளர்க்கையாலே ஸிஹ்மக் கன்றுபோலே செருக்கியிருக்கிறவனைப் பாடிப்பறவென்று எதுரியைப் பார்த்து நிய மிக்கிருள்.

(ச) “கர்பாமாத்ரமநோவர்த்தி : ப்ரஸீதமே.”

(உ) “புத்தூரிக்ஷாப்ரதீபதாம்.”

மு.—முடியொன்றி மூவுலகங்களு மாண்னென்

னடியேற்கருளென் றவன்பின்பெருடர்த்

படியில்துணத்துப் பரதனம்பிக்கன்

தடிகிலையீந்தானைப்பாடிப்பற வயோத்தியர்கோமானைப்பாடிப்பற. ௧௩.

பதவுரை.

முடி ஒன்றி— “ திருமுடிமுடி
மு உலகங்களும்—பூமி, சுவர்க்கம், பாதாள
மென்கிற மூன்று லோகங்களையும்
ஆண்டு— பரிபாலித்துக்கொண்டு
உன்— தேவரிருடைய
அடியேற்கு— தாஸனானவெனக்கு
அருள்— கர்ப்பபண்ணியருளவேணும் ”
என்று— என்று பார்த்தித்து
அவன்பின் } அந்தசக்கரவர்த்தி திருமகன்
தொடர்ந்த } பின்னே சென்று தொடர்ந்த
படி— ஒப்பில்லாத

குணம்— குணங்களை யுடையது
பாதன் நம்பிக்கு— பூரிபாதா முவா னுக்கு
அன்று— அவன் மனம்வருந்தினிற்ற அக்கா
ஸத்திலே.
அடி நிலை— பூரிபா துணைகளை
நந்தானை— அளிந்தருளினவனை
பாடிப்பற—
அடியோத்தியர்— திருவயோத்தியி லுள்ளார்ந்து
கோமானை— ராஜாவானவனை
பாடிப்பற.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு, முடியித்பாதி. சக்கரவர்த்திக்கு சாஸ்தரார்த்தங்கள் பண்ணின்
அன்று நாயிதுபாடு, ராஜஸூத்திலுள்ளாரும் பெளராஜாபதமும் புரோஹிதசான வஸிஷ்ட
டாதிசனும் எல்லாரும் திரள்கிருந்து “பெருமாள் கடேறப்போனார், சக்கரவர்த்தி னுஞ்சினான்
நாடு அராஜகமாய்க்கிடக்க வொண்ணாது ” என்று தன்னை முடிசூட்டுவதாக மங்களாவஹ
மான தூர்பகோஷத்தையும் பண்ணிக்கொண்டிருக்க, அந்தத்தவநி கேட்டபோதே கணக்க
நோவுபட்டு, (க) “ விமலாவஸவாஸிபெயு ஜமஹேதவபெரோஹித ” என்கிறபடியே
தன்னுற்றமைபெல்லாம் தோற்றம்படி, சிரஸிலேயிருந்து, “ ஒருநிரளாக விருந்து என்னு
டைய சேஷதவத்தை அபஹரிப்பதே!” என்று பெருமிடறுசெய்து கூப்பிட்டு, (உ) “ நியம
அசூரோஹஸிபெயாபெயசு ” என்கிற காமமும் பாராதே, புரோஹிதனான வஸிஷ்ட
பகவானையும் “ அழகிதாக இக்குடிக்கு முன்னேறுகிறதம்பார்த்தாய் ” என்று அத்திரளிலே
கர்ஹித்து, (ஈ) “ ராஜ்யஹா ஹஸுராசஸு யஜிதவகூலிகமாஹேதவிகபௌஸராயாஜோகோ
ஹபெ டிராஜோவஹாசக ” என்று ஒருவனுக்கு இரண்டு வஸ்து சேஷமானால் ஒன்றை
ஒன்று நிர்வஹிக்குமோ; ராஜ்யந்தான் என்னையாண்டாலோ, நாடு அராஜகமாய்க் கிடக்க
வொண்ணாது என்கிறவித்தையே பார்க்குமித்தனையோ, இதுக்கு விஷயபூதனான என்னையு
யும் பார்த்து வார்த்தை சொல்லவேண்டாலோ, அவர் பொகட்டுப்போன ராஜ்யத்தை அப
ஹரித்தால், அவரைப்பிரிந்த வந்ததாம் முடிந்தவன் வயிற்றிலே பிறந்தவனும்படி. பெற்றவனே
நான் ” என்று சொன்னவாதே; “ ஆனால் செய்யவடுப்பதென் ” என்று அவர்களெல்லா
ரும் இவற்றன்னைக்கேட்க, “ நாமெல்லாரும் கூடப்போய் பெருமாள் திருவடிகளிலே விழு

(க) “ விலாபஸபாமத்யே ஜகர்தேஹச புரோஹிதம், ”

(உ) “ நியமாதிக்ரமம் ரஹஸிபோதயேத் ” (ஈ) “ ராஜ்யஞ்சாஹஞ்சராமஸ்ய தர்மம்
வக்துமிஹார்ஹஸி | கதம்தசரதாஜோகோ பவேதராஜ்யாபஹாசக ”.

ந்து அவரை மீட்டுகிறாள்வந்து இருவரிலேயும் பண்ணுவிப்போம் வாருங்கோள் ” என்று வல்லாரையும் நடக்கொண்டு திருச்சித்திரை நடத்திலே போய், பெருமான் திருவடிகளிலே தன்னுர்த்தியை முன்னிட்டுச் சரணம்புரூத்து விண்ணப்பஞ்செய்த பரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

முடியொன்றி. முடியைத்தவிர்ந்து சடைபயப்புகைந்து நாட்டைவிட்டுக் காட்டிலே யெழுந்தருளின தேவரீர், இக்காட்டையும் நாபஸவேஷத்தையும் விட்டு நாட்டிலே திருவாய்மொழியிலே யெழுந்தருளிக் திருமுடிமுடி. மதுவகங்களுமாண்டு. (க) “நெடுமுடிமொகி” உயிர் நெடுமுடிபெருமான் நாபஸவேஷம் ” என்கிறபடியே முன்று லோகத்தையும் ஸநாதமாகியான். உன்னடியெற்கருளென்றவன்பிட்டுடந்த. (உ) “மீண்டு அமுதமுடிவடிவா லுலா” உயிர் உயிர் உயிர் உயிர் ” என்று பரதாழ்வான் கூறுகொள்ள இருக்கிறவனன்றிக்கே, அகிலாஹஸ்யமும் தேவரீரோடே அநிகரிக்கையாலே கிஷ்யனாய், அவ்வளவுமன்றிக்கே, காயவிக்ரமார்ஹனும்படி உமக்கு தாஸனுமருந்திடுவெனக்கு பரஸாதத்தைப் பண்ணியருள வேணும் என்று அர்த்தித்து, பின்னேசென்று அதுவர்த்தித்த. படியில்குணத்துப் பரதனம் பிக்கு. “இக்குடியில் முத்தாரிருக்க இனையார் முடிமுடியறிவாரில்லை ” என்ற குலமர்யாதையை நோக்குகையாலும், ஸ்வாதந்தர்யபிதியாலே முடிமுடி பெருகி, தன்ஸ்வரூபத்தை நோக்குகையாலும், ஆர்த்தியோடே திருவடிகளிலேவந்து விழுந்து “மீண்டு எழுந்தருளி திருவபிஷேகம் பண்ணியருள வேணும் ” என்று அர்த்திக்கையாலும், ஒப்பில்லாத துணைத்தையுடையான ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு அன்றிமறியேந்தானே. அவன் ஆர்த்தனாய்நிற்க அக்காலத்திலே, “நீசொல்ல நாம் இப்போது மீண்டோமாகில், நம் ஐயர் சொன்னது செய்யாமல் ராஜ்யசரத்தைபாலே மீண்டோமாவோம்; நீ நம்மைமீட்டுக்கொண்டு போனாயாகில், ‘ஸ்ரீபரதாழ்வான் இரண்டுஞ்செய்ய வல்லையிருந்தான், - முன்பு, கீழோலைவைத்து தாயைக்கொண்டு ராஜ்யத்தைவாங்கித் தமைபனைக் காடேறப்போகவிட்டான்; இப்போது, லோகாபவாதம்முதிர்ந்தவாறே பின்னொடர்ந்துசென்று கண்ணைப்பிசைந்து காலிலேவிழுந்து மீட்டுக்கொண்டுவந்தான் ’ என்னும் அவத்யமும் உனக்குவரும்; ஆனபின்பு, உன்னை ஸ்வாதந்தராகி வார்த்தை சொன்னார் முன்னே, உன்ஸ்வரூபாதுரூபமான பரதந்தர்யத்தைப் பெற்று நீபோ ” என்று, அவன் நிர்ப்பந்தியாதபடி வார்த்தைசொல்லி யிசைவித்து, “மாவடியைத்தம்பிக்கு வான்பணையம்வைத்து ” என்கிறபடியே அவன் ஸ்வாதந்தர்யபயமெல்லாம் போம்படியாகவும், “மீண்டு எழுந்தருளுவர் ” என்னுமதுக்கு விச்வாஸமாகவும் திருவடிகளிலேகளைக்கொடுத்து * அடிமுடிமொசாக்கி விட்டவனைப் பாடிப்பற. அயோத்தியர் கோமானைப் பாடிப்பற. ஸ்ரீபரதாழ்வான் முடிமுடிமொசாக்கி அடிமுடிப்போகையாலே திருவயோத்யையி லுள்ளார்க்கு தானேநிர்வாஹகனாவனைப் பாடிப்பற என்று எதிரியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். ௫.

மு.—காளியன்பொய்கை கலங்கப்பாய்ந்திட்டவன்

நீண்முடியைந்திலு நின்றுநடஞ்செய்து

மீளவவனு க்கருள் செய்தவித்தகன்

தோள்வலிவீரமொழிப்பற தாமணிவண்ணனைப்பாடிப்பற. எ.

(க) “ த்ரைலோக்யமபிநாதேந யெநஸ்யாந்நாதவத்தாம். ” (உ) “ ப்ராதுச்சிஷ்யஸ்ய தாஸஸ்ய ப்ரஸாதம் கர்துமர்ஹஸி. ”

பதவுரை.

காளியன்— காளியனாகம் கிடந்த
பொய்கை— பொய்கையானது
கலங்க— கலங்கும்படி
பாய்ந்திட்டு— சென்று குதித்து
அவன்— அவனுடையதாய்
நீள்— ஆகாசத்தளவும் கிளர்ந்திருக்கிற
முடி நீந்திலும்— நீந்து பணங்களிலும்
நின்று— மாறிமாறி அடியிட்டுநின்று
நடம் செய்து— கூத்தாடி [படியும்
மீள்— (அவன் சரணம்புக்கவளளிலே) மறு

அவனுக்கு— அந்த காளியனுக்கு
அருள் செய்த— திருவுள்ளமிடங்கினை
வித்தகன்— விஸ்வரூபமானவனுடைய
தோள் வலி— புஜபலத்தையும்
வீரம்— வீரப்பாட்டையும்
பாடிப்பற—
தூ— பழிப்பற்ற
மணி— நீலாத்நம்போன்ற
வண்ணை— வடிவழகை யுடையவனை
பாடிப்பற.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. காளியன்பொய்கை. வெறும்புறத்திலே “காளியன்பொய்கை” என்னவமையுங்காணும் அதின் க்ரௌர்யத்துக்கு; “பாம்புப்பாழி” என்னுமா போலே. அனுகின் ஸ்தாவர ஜங்கமாதிகளில்லாம் அழலாலேபட்டு விழும்படியிதே பொய்கையில் விஷத்தினுடைய க்ரௌர்யமிருப்பது. “ஆயிரவாம்பச்சுழல் பொய்கை” என்னக் கடவதிறே. கலங்கப்பாய்ந்திட்டு. “காளியன் தடத்தைக்கலங்கி” என்கிறபடியே பொய்கைகலங்கும்படி ஓடிச்சென்று குதித்து. அவனித்யாதி. பொய்கையைக் கலக்கினவாதே அதுக்குள்ளாக் கிடக்கிறவவன் அதிக்குந்தனாய், தலையெடுத்து ஆகாசத்திலே கிளர்ந்தா பணங்களை விரித்துக்கொண்டு நிற்க, அப்பணங்களின் மேலே ஏறி நீந்துபணங்களிலும் மாறிமாறிநின்று நர்த்தஞ்செய்து. மீளவலனுக்கருள் செய்துவித்தகன். (ச) “கருணாவிநாயகி ரொழியுமே” “கருணாவிநாயகி” என்கிறபடியே தலைகூர்ந்த கருணாநாமநெரிந்து வாய்களாலே ரத்தம்சொரியும்படி அவன் இளைத்து, தன்னுடைய ப்ராணன் பெறுகைக்காகச் சரணம்புகுந்தவாதே, முன்பு அவனைக் கொல்லுகிற த்ந கோபத்தைவிட்டு, அவன் ப்ராணன் பெறும்படி, மீண்டு அவனுக்கு ப்ராணாதத்தைப்பண்ணின விஸ்வரூபமான வனுடைய விஸ்வரூபத்வமாவது-முன்பு, கோபத்துக்கு விஷயமாகி முடிச்சுக்கொண்ட அவன்வண்ணையே ப்ராணாதத்துக்கு விஷயமாகி ராஜித்த ஆச்சர்பம். தோள்வலிமேலே பாடிப்பற. இப்படியே குதிக்கிறவனுடைய, “பாம்பாலாப்புண்டு” என்கிறபடியே காளியன் தன்னுடையலே பொய்கைச் சுற்றிக் கட்டினவிடத்திலும் அதிலேபொருடே உதறிப்பொருட்டு வாலையிறுந்துகூத்துக் மேலேகின்றாடின தோள்வலியையும் வீரப்பாட்டையாப் பாடிப்பற. தூமணியிற்பாதி. காளியனுக்கு ப்ராணனைக்கொடுத்துத் துரத்தி யோட்டிவிட்டு, விஷஜலமான பொய்கையை அம் ரத்தஜலமாம்படி கடாகுதித்து, பசுக்களும் இடையரும் முன்புபோலே தண்ணீர்க்குடிக்கும்படி பண்ணுகையாலே, பழிப்பற்ற நீலாத்நம்போலே திருமேனியின் அழகுவிளங்கும்படி நின்று வளைப் பாடிப்பற. என்று ப்ரதிகோடியானவனைப்பார்த்து நியமிக்கிறாள். ... எ.

மூ.—தார்க்கீளந்தம்பிக் கரசீந்துதண்டக

நூற்றவள்சொற்கொண்டு போகிறுடங்கிடைச்

சூர்ப்பணகாவைச் செவியொடுமூக்கவள்

அர்க்கவரிந்தானைப் பாடிப்பற வயோத்திக்கரசனைப்பாடிப்பற, அ.

(க) “தம்பரபிந்நசிரோக்ரீ வமாஸ்யேப்பரீ ஸ்ருத்தசோணிதம்.”

பதவுரை.

தார்க்கு—மலை இட்டுரர்ஜயம்பண் னுகைக்கு
இள— தகாத
தம்பிக்கு— தம்பியான் ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு
அரசு நந்து— * அடிசூடுமரசைக்கொடுத்து
தூற்றுவன் சொல் } விசாரித்த கைகேயி
கொண்டு— } யின் சொற்படி
தண்டகம்— தண்டகாரணயத்தைக்குறித்து
போகி— எழுந்தருளி
நுடங்கு— துவளாநின்ற
இடை— இடையையுடையளான
சூர்ப்பணகாவை— சூர்ப்பணகையை
செவியொடு மூக்கு— காதையும்மூக்கையும்

அவள் ஆர்க்க— அவள் கதறக்கதற
அரிந்தாணை— * அறுத்தவனை
பாடிப்பற—;
அடியாத்திக்கு— திருவயோத்யைக்கு
அரசனை— ராஜாவானவனை
பாடிப்பற.

* அறுத்தது இனையபெருமாளா யிரு
க்க, பெருமாள் அறுத்ததாகச் சொன்ன
விது *ராமதக்ஷிணபாஹுத்வ ப்ரபுக்கமான
இக்யத்தைப்பற்ற.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. தார்க்கினிந்தும்பிக்கரசீந்து. “ அடியிலே சக்ரவர்த்தி அறு
மறி உண்டாகையாலும், பெருமாள் உடன்பட்டுப் போகையாலும், நாடு அராஜகமாய்க்
கிடக்கவொண்ணாது, நீமுடிசூட வேணும் ” என்று வலிஷ்டா திகளும் ராஜலோகா திகளும்
அறித்திக்கையாலும் அபிஷேகம் செய்யலாவதொரு புடையுண்டாயிருக்க, “ மூத்தாரிருக்க
இனையார்முடி சூடியறிவாரில்லை ” என்கிற சூலமர்யாதையை நினைத்து, “ மாலையிட்டு ராஜ்
யம்பண் னுகைக்கு நான் இனையவன், தமையனாரிருக்க எனக்கு முடிசூட ப்ராப்தியில்லை ”
என்று மறுத்துத் திருச்சித்திரகூடத் தளவும்வந்து “ மீண்டெழுந்தருளவேணும் ” என்று
அறித்தித்த தம்பியான் ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு அறுகுண்மக அடிசூடுமரசைக் கொடுத்து.

தண்டகநூற்றவள் சொல்கொண்டு போகி. “ ராஜ்யத்தை விடுவித்து தண்டகாரண்
யத்திலே போகவிடக் கடவோம் ” என்று விசாரித்தவள் சொல்லைக் கைக்கொண்டுபோய்.
“ கூற்றுத்தாய் சொல்லக் கொடியவனம்போக ” என்றிறே கீழும் சொல்லிற்று. ஸ்ரீபர
தாழ்வானோடே திருச்சித்திரகூடத்தளவும் சென்றவலிஷ்டா திகள் தொடக்கமானார், மீளா
கைக்குடலாகச் சொன்ன வார்த்தைகளும் கேளாமல், இவள்சொன்னவார்த்தையைத் திரு
வுள்ளத்திலே கொண்டிறே ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு அரசீந்து அநந்தரம் தண்டகாரணயத்தேற
வெழுந்தருளிற்று.

நுடங்கிடையித்யாதி. காமரூபினியாகையாலே ஸ்வவேஷத்தை மறைத்து அத்யந்
தாபிமதமானதொரு ஸ்திரீவேஷத்தைக்கொண்டு வருகையாலே, நுடங்கின இடையை
யுடையளான சூர்ப்பணங்கையை. தன்னழகைக்காட்டி. “ என்னை விஷயி கரிக்கவேணும் ”
என்று வந்தவளவில், பிராட்டியைக்காட்டி. “ நமக்கு இவளொருஸ்திரீயுண்டு, அங்கேபோ ”
என்று இனையபெருமானைக்காட்டி; அங்கே சென்றவளவிலே, “ நான் அவர்க்கு சேஷபூதனா
யிருப்பானொருத்தன்; இன்னம் அவர்தம்பக்கவிலேபோ ” என்ன; இப்படி உபாலம்பிக்கை
யாலே அவள் அகிருத்தையாய், பழைய வேஷத்தைக்கொண்டு, எடுத்துக்கொண்டு போகப்
புக்கவளவிலே, செவியோடேகூட அவள்மூக்கையும், அவள் கதறக்கதற அறுத்தவனை.

(க) “மாயச்சகட முதைத்து” என்கிறபடியே இளைப்பெருமாள் கரணபுத்தாகையாலே அறுத்ததில் கர்த்தவம் பெருமாளதாகச் சொல்லுகிறது. பாடிப்பற. அயோத்தியித்பாதி. பூரீபரதாழ்வான் முடிசூடாமையாலும், திருவடிநிலை கொடுத்துப் போருகையாலும், திருவ போத்தைக்குத்தானே ராஜாவானவனைப் பாடிப்பற வென்னுமத்தை அவனை நியமிக்கிறான்.

மு.—மாயச்சகட முதைத்து மருதிருத்

தூயர்களோடுபோ யாரிரைகாத்தணி

வேயின் குழவாதி வித்தகனாய்நின்ற

ஆயர்களைற்றினைப்பாடிப்பற வாரிரைமேய்த்தானைப்பாடிப்பற. கூ.

பதவுரை.

மாயம்— வஞ்சகத்தைபுடைய

சகடம்— சகடாஸுரனை

உதைத்து— கட்டுக்குழையும்படி திருவடி
களாலுதைத்தும்

மருது— யமளார்ஜுநங்களை

திவத்து— முறித்தும்

ஆயர்களோடு— இடையர்களோடு

போய்— காடேறப்போய்

ஆ நிரை— பசுக்களின் நிரை

காத்து— ரகதித்தும்

அணி— அழகிய

வேயின் குழல்— வேய்க்குழலை

ஊதி— ஊதி

வித்தகனாய் நின்ற— வில்மயரீயனாய் நின்ற

ஆயர்கள் ஏற்றினை— இடையர்க்குத் தலை

வனுவனை

பாடிப்பற—

ஆநிரை மேய்த்தானைப் பாடிப்பற—

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. மாயச்சகடமுதைத்து. “கள்ளச்சகடம் கலக்கழிபக்கா லோச்சி” என்கிறபடியே காவலாகவைத்தவனுலே அஸுரர்கள் ஆவேசித்து நலியவருகையாலே பாசகம் என்று தோற்றாதபடி கர்த்தரிமமான சகடத்தை, ஸ்தந்யார்த்தகியாய் நிமிர்ந்து திருவடிகளாலே உதைத்து. ஆன்றிக்கே, சகடமானது ‡ உருமாயும்படி உதைத்து என்னவுமாம். மருதிருத்து. தா பாரகட்டிவைத்த உரையுமிழுத்துக்கொண்டு தவற்றனுபோகாநிற்க, நலியதாக வழியிலேநின்ற இரட்டை மருதுகளின்ருளே னுழைந்து அப்புறத்தேபோய், உரல் தடைபடுகையாலே அத்தைவலித்துக்கொண்டு அம்மருதுகள் இரண்டருகும் சாய்ந்து விழுப்படி முறித்து. ஆயர்களோடுபோய் ஆநிரைகாத்து. பசுமேய்க்கப்போகிற இடைய ரோடே அவர்களில் பரதாரனாய்க்கொண்டுபோய், புல்லும் தண்ணீருமுள்ளவிடம் பார்த்து வயிறுசிறைய மேய்க்கையாலே பசுநிரையை ரகதித்து. அணிவேயின் குழவாதி வித்தகனாய் நின்ற. நாட்டிற் பசுக்களைப்போலே கேவலம் புல்லும் தண்ணீரும் தாசகமாக வளருமவை யன்றிக்கே, குழலோசையே தாசகமாக வளருமவையாகையாலே, அவற்றை மேய்க்கைக்கும் சிதறிப்போகாமல் குணிக்கைக்கும் மீட்கைக்குமாக, அழகிய வேய்க்குழலைபூதி, தன்னுடைய ஸாமர்த்த்யம் தோற்றநின்ற. ஆயர்களேற்றினை. கோபர்க்குத்தலைவனான செருக்கையுடைய வனை. பாடிப்பற. ஆநிரைமேய்த்தானை. “திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்புவத்தி” என்கிறபடியே- பரமபதத்திலிருப்பிலுங்காட்டில் உகந்து பசுநிரைமேய்த்தவனை. பாடிப்பற. என்னுடைய திரியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். கூ.

(க) “ராமஸ்யதக்ஷிணோபாஹுஃ.” ‡ இவ்வர்த்தம் சொல்லும்பேறு. “மாய” என்று வினையெச்சமாக்குக.

மு.—காரார்கடலை யடைத்திட்டு டிலங்கைபுக்
கோராதான் பொன்முடி யொன்பதோடொன்றையும்
நேராவன்றம்பிக்கே நீளரசீந்த
ஆராவமுதனைப்பாடிப்பற வயோத்தியர்வேந்தனைப்பாடிப்பற. டி.

பதவுரை.

கார் ஆர்— ஆழத்தின் மிகுதியாலே கருமை
மிக்கிருந்துள்ள
கடலை— கடலை
அடைத்திட்டு— மலைகளைக் கொண்டடைத்து
இலங்கை புக்கு— லங்கையில் புகுந்து
ஓராதான்— பெருமாள் வீரப்பாட்டை மதி
யாத ராவணனுடைய
பொன்முடி ஒன்பது கிரீடம்தரித்த அழகிய
தோடு ஒன்றையும் பத்துத்தலைகளையும்
நேர— அறுத்துப் பொகட்டு
அவன் தம்பிக்கே— அவன் தம்பியான
விபீஷணனுக்கே

நீள்— நெடுங்காலம் நடக்கும்படி
அரசு— ஆதிராஜ்யத்தை
சுந்த— கொடுத்தவனாய்
ஆரா— எவ்வளவுகாலம் புஜித்தாலும் தீர்
ப்திபிறவாத
அமுதனை— அமர்தம் போல் போக்யனா
னவனை
பாடிப்பற—
அயோத்தியர்— அயோத்தியி லுள்ளார்க்கு
வேந்தனை— ராஜாவானவனை
பாடிப்பற—

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. காரார்கடலையடைத்திட்டு. ஆழத்தின் மிகுதியாலே கருமை
மிக்கிருந்துள்ள கடலை, அகடிதகடநாஸாமர்த்யம் தோற்றுட்படி, நீளரசீகண்டவாழே ஆழக்
கடவமலைகளையிட்டுக் குாங்குகளைக்கொண்டடைத்து. இலங்கைபுக்கு. (சு) “ ஹ்ரீ ராவண
வாஸிதாஸு ” என்கிறபடியே மண்பாடுதானே ஒருவர்க்கும் ப்ரவேசிக்கவரிதாம், அதுக்கு
மேலே உள்ளுதின்று நோக்குகிறவனுடைய பலத்தையுமுடைத்தாகையாலே துவஷ்ப்ரபாமா
யிருக்கிற லங்கையிலே, எழுபதுவெள்ளம் வானாஸைநையையும் கொண்டு சென்றுபுக்கு-
ஓராதான் பொன்முடி யொன்பதோடொன்றையும் நேரா, இந்த அநிமா துவஷ்சேஷ்டி தங்களைக்கண்டு
வைத்தும் இவற்றில் ஒன்றையும் நிரூபியாதே, தன்னுடைய வரபலபுஜபலங்களைப் பெருக்க
கினைத்து, “ தான்போலுமென்றெழுந்தான் தசணியாளன் ” என்கிறபடியே - சுக்ரவர்த்தி
திருமகன் என்னும் வீரப்பாட்டையறியாமல் ஆபாஸனாகினைத்து, தான் வெல்லுவானாக
வீருந்த ராவணனுடைய அபிஷேகபுக்தமான அமுதையுடைய தலைகளை, திருச்சரங்கனாலே,
முன்பு, ஓரொருதலையாக அறுத்தாற்போலன்றிக்கே, “ காலமிதுவென்றயன்வாஸியினால்
கதிர் நீன்முடிபத்துமறுத்தமரும் ” என்கிறபடியே- “ இன்று இவனைமுடி க்கைக்குக்காலம் ”
என்று, ப்ரஹ்மாஸ்த்ரபுமான சரத்தாலே, பத்தும் சேர ஒருகாலேயிழும்படி அறுத்துப்
பொகட்டு.

அவன்றம்பிக்கே நீளரசீந்த. (உ) “ சு ந ஹ்ரீ ராவணஸ்யா ஹஸு ” என்கிறபடியே
ஸ்வசிகர்ஷத்துக்குடலாக, “ ராவணன்பின்பிறந்தவன் ” என்று சொல்லிக்கொண்டுவந்து
திருவடிகளைச்சேர்ந்த ஸ்ரீவிபீஷணஸ்வாஸுக்கே, “ *என்னிலங்குநாமத்தளவுமாக ” என்று

(சு) “ எங்கம்ராவணபாலிதாம். ” (உ) “ அதுஜோ ராவணஸ்யா ஹம். ”

திர்க்காலம் நடக்குட்படி, லங்கைக்கு அரசாகிற ஐச்வர்யத்தைக்கொடுத்த. ஆராவமுதனை. இந்தக்குணத்தாலில் ஒருகாலும் தர்ப்திபிறவாமல் மேன்மேலென தர்ஷணையவினைக்கும் அமர்தம்போலே, அதுபவிப்பார்க்கு நிரதிசயபோக்யனாவனைப் பாடிப்பற. அயோத்தியர் வேந்தனை. ராவணவதாரந்தரம் மீண்டு எழுந்தருளி, திருவபிஷேகம்பண்ணியிருந்து ஆளுகையாலே, திருவயோத்யையி லுள்ளார்க்கு ராஜாவானவனை. பாடிப்பற. என்று ப்ரதிகோடி கவானவனை நியமிக்கிறாள்.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—நந்தன்மதலையைக் காதுத்தனைநவின்

றுந்திதறந்த வொளியிழையார்கள்சொல்

செந்தமிழ்த் தென்புதுவை விட்டுசித்தன்சொல்

ஐந்தினோடைந்தும் வல்லார்க் கல்லலில்லையே. கக.

பதவுரை.

நந்தன் மதலையை— நந்தகோபன் குமாணன

கண்ணையும்

காதுத்தனை— கருத்தஸ்த சக்ரவர்த்தியின்

வம்சஸ்தனான சக்ரவர்த்தி திருமகனையும்

நவின்— ஒருவர்க்கொருவர் எதிரியாய்க்

கொண்டு சொல்லி

உந்தி பறந்த — ‡ உந்திபறக்கையாகிற

லீலாஸம் கொண்டாடின

ஒளி— அழகிய [கருடைய

இழையார்கள்— ஆபரணமணிந்த பெண்

சொல்— சொல்லை

செம்— செவ்வையையுடைய

தமிழ்— தமிழ் பாஷையாலே

தென்— அழகிய

[ஹகரான

புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வா

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்

சொல்— அருளிச்செய்த

ஐந்தினோடி ஐந்தும்— கர்ஷணவதார விஷ

யமான ஐந்தும், ராமாவதார விஷயமான

ஐந்துமான இப்பத்தை.

வல்லார்க்கு— முதவல்லவர்களுக்கு

அல்லல் இல்லை — யாதொரு துன்பமு

மில்லை.

‡ “உந்தி- மகளிர் விளையாட்டினொன்று”

என்று தமிழர்.

வ்யா. நந்தன்மதலையைக் காதுத்தனை நவின்னு. ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனையும், கருத் ஸ்தகுலோத்பவனான சக்ரவர்த்தி திருமகனையும், ஒருவர்க்கொருவர் எதிரியாய்க்கொண்டு சொல்லி. உந்திபறந்த ஒளியிழையார்கள்சொல். உந்திபறக்கையாகிற லீலாஸம் கொண்டா டின அழகிய ஆபரணலங்கர்த்தைகளான பெண்களுடைய சொல்லை. செந்தமிழ்த்தென்புதுவை விட்டுசித்தன்சொல். ஆர்ஜவருபமான த்ரவிடபாஷையாலே, அழகிய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த. ஐந்தினோடைந்தும்வல்லார்க்கு. கர்ஷணவதா ரவிஷயமானவைந்தும், ராமாவதாரவிஷயமான வைந்துமான இப்பத்தையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்க்கு. அல்லலில்லையே. ஸாம்ஸாரிகதுக்கெமொன்றுமில்லை. கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—என்னுதன் என்வில் உருப்பிணி மாற்றுப்.

பஞ்சவர் முடி காளியன் தார் மாயக் காரார் நந்தன் நெறிந்த.

ஆ - திருமொழி, உஅ - க்கு, பாட்டு - ௩௦௫.

மூன்றும்பத்து - பத்தார்திருமொழி - நேறிந்த சுருங்குமூல், ப்ரவேசம்.

அ. கீழிற்பிறுமொழியிலே ராமாவதாரஞ்ஞ சேஷத்தங்களை அதுபயித்தவிலர்,
(க) “ ராவலவெவ்வவ கீதா ” என்கிறபடியே அவ்வவதாரா துருணமாக ஒக்கவந்தவதரித்த
பிராட்டி, தன்னுடைய புருஷகாரத்வோபயோகிபான கர்பாபாரதந்தர்யா நந்யார்ஹத்தங்க
களை சேதநெல்லாருமறிந்து விச்வலிந்துத் தன்னைப்பற்றுதைக்குடாக, “ நம்முடைய
அதுஷ்டாரத்தாலே வெளியிடக்கடவோம் ” என்று திருவுள்ளம்பற்றி; அதில் ப்ரதமத்
திலே தன்னுடைய கர்பையை வெளியிடுகைக்காக, “ தண்டகாரணயத்திலே எழுந்தருளி
யிருக்கச்செய்தே ராவணன்பிரித்தான் ” என்றொரு வ்யாஜத்தாலே லங்கையிலே யெழுந்
தருள, (உ) “ சூக்தாந்ரோ நுஷ்டாந்ரோ ” என்கிற அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டாலே
பெருமாள் இவன்போன விடமறியாமல், திருத்தம்பியாரும் தாமுமாய்க்கொண்டு தேடித்
திரியா நிற்கச்செய்தே, பம்பாதிரத்திலே எழுந்தருளின வளவிலே, மஹாராஜருடைய
நியோகத்தாலே ஸ்வவேஷத்தைமறைத்து பரிவராஜகேவஷ பரிச்சாஹம் பண்ணிவந்து முகம்
காட்டின திருவடியோடே முந்துற உறவுசெய்து, பின்பு அவர்கொடுபாய்ச் சேர்க்க,
ராஜ்ய தாரங்கையிழுந்து சுரமடைந்து கிடக்கிற மஹாராஜரைக்கண்டு, அவரோடே ஸக்யம்
பண்ணி, அநந்தரம் அவர்க்கு விரோதிபான வாலிபை நிரப்பித்து, அவரை ராஜ்ய தாரங்க
ளோடே சேர்த்து வாரணாசிபதிபாக்கி கிஷ்கிந்தையேறப் போகவிட்டு, திருத்தம்பியாரும்
தாமுமாகப் பெருமாள் வர்ஷாகால மித்தநையும் மால்யவாலிலே பெழுந்தருளியிருக்க,
படைவீட்டிலே போனவிவர், பெருமாள் செய்த உபகாரத்தையும் அவருடைய தனிமைமைய
யும் மறந்து, விஷயப்ரவணராய் தாரபோகா ஸக்தராயி நுன்னிட, வர்ஷாகாலத்துக்குப்
பின்பு, அவர் வரக்காணுமைபாலே (ங) “ காபேயு க்ருஷாந்ரோ நுஷ்டாந்ரோ நகா க்ருஷா
ந்ரோ க்ருஷாந்ரோ க்ருஷாந்ரோ ” என்கிறபடியே கனக்க க்ருஷித்தருளி
இளையபெருமானைப் பார்த்து, “ நீர்போய் வெதுப்பியாகிலும் மஹாராஜரை யுழைத்துக்
கொண்டுவாரும் ” என்றுவிட, அவர் கிஷ்கிந்தாத்வாரத்திலே பெழுந்தருளி ஜ்பாகேஷத்
தைப்பண்ண, அத்தைக்கேட்டு மஹாராஜர் நடுங்கி, கழுத்தில் மாலைமையும் அறுத்துப்
பொகட்டு, காபேயமாகச்சில வ்யாபாரங்களைப்பண்ணி, அருகேநின்ற திருவடிபைப்பார்த்து,
“ இவ்வளவில் நமக்குச் செய்ய வடுப்பதென் ? ” என்ன; (ச) “ க்ருஷாந்ரோ க்ருஷாந்ரோ
ந்ரோ க்ருஷாந்ரோ க்ருஷாந்ரோ ” என்கிறபடியே கனக்க க்ருஷித்தருளி
அபராதகாலத்திலே அதுதாபம்பிழந்து மீண்டோமாய், எளியன சில செய்கிறோமல்லோம்,
தீரக்கழிய அபராதம் பண்ணினபின்பு இனி ஓர்ஞ்சவிரோமல் போகாது என்ன; அவ்வள
விலும் தாம் முந்துறப் புறப்பட பயப்பட்டு, “ இளையபெருமாள் திருவுள்ளத்தில் கிஷ்கிந்தை
தீரையைவிட்டு ஆற்றவேணும் ” என்று தாரையைப் புறப்படவிட, அவள் (ரு) “ க்ருஷாந்ரோ
ந்ரோ ” இத்தாதிப்படியே இளையபெருமாள் ஸந்திதியிலே வந்து, இளையபெருமாள் திரு
வுள்ளத்தில் கிஷ்கிந்தை ஆறுமபடி வார்த்தைகள் விண்ணப்பஞ் செய்தபின்பு, மஹாராஜர்

(க) “ ராகவத்தேவவதஸீதா. ” (உ) “ ஆத்மாநம்மா நுஷ்டம்மந்யே. ”

(ங) “ காமவர்த்தஞ்ச ஸுக்ரீவம் நஷ்டாஞ்ச ஜநகாத்மஜாம் - புந்வாகாலமநீதஞ்ச
முமோஹபரமாதாரோ. ” (ச) கர்தாபாரதஸ்யஹிதேநாந்யத்பச்யாம்யஹம்சுதமம் । அந்தரே
ணாஞ்ஜலிப்பத்வா லக்ஷ்மணஸ்யப்ரஸாதநாத். ” தாரை- பாடுசெய்யும், ஸுக்ரீவபத்நியான
நாஸ்யம். (ரு) “ ஸாப்ரஸ்கஸந்தி. ”

[illegible]

இத்தேவனென்று (க) “கிருஸ்யாஜிதமோஹையம்” இத்யாதிப்படியே விசாரிக்கிற வளவிலே, இவன்முன்னேவந்து கையும் அஞ்சலியுமாய் நின்று அநுவர்த்தந பூர்வகமாகச் சிலவர்த்தகங்களைச் சொல்ல, அவன்பிதையாய், இவனை “ராவணன்” என்று அநிசங்கை பண்ணி, “இப்படி நலியலாகாதாகாண்” என்று கைநயமாகப் பல்வர்த்தகங்களையும் சொல்ல, இவனொடைய அநிசங்கையைத் தீர்க்கக்கூகாக, பெருமானருளிச் செய்துவிட்ட அடையாளங்களை பெல்லாம் ஸுஸ்பந்தமாக இவன் திருவுள்ளத்திலே பரிப்படி. விண்ணப்பம் செய்து, தான் ராமதுதன் என்னுமிடத்தை யறிவித்து, பின்பு, திருவாழிமோதிரத்தையும் கொடுத்து அவன் திருவுள்ளத்தை மிகவும் உகப்பித்த பாகரத்தை யறுஸந்தித்து, அதில் தமக்குண்டான ஆதராகியத்காலே அவன் அப்போது விண்ணப்பஞ்செய்த அடையாளங்களுக்கும் திருவாழிமோதிரம் கொடுத்தபடிபையும், அதுகண்டு அவன் பிரீதபான படியைய புமெல்லாம் அடைவேபேசு யதுபவிக்கிறார்- இத்திருமொழியில்.

மூ.—நெறிந்தகருங் குழன்மடவாய் நின்னடியேன் விண்ணப்பம்
செறிந்தமணி முடிச்சனகன் சிலையிறுத்துநீளைக் கொணர்ந்த
தறிந்தரசு களைகட்ட வருந்தவத்தோ னிடைவிலங்குச்
செறிந்தசிலைகொடு தவத்தைச் சிதைத்ததுமோ ரடையாளம். க.

பதவுரை.

நெறிந்த— நெறித்ததாய்
கரு— சுறுத்திரா நின்றுள்ள
குழல்— கூந்தலை யுடையளாய்
மடவாய் — மடப்பத்தை யுடையளான பிராட்டியே!
நின்— தேவரிருக்கு
அடியேன்— தாஸனான என்னுடைய
விண்ணப்பம்— விஜ்ஞாபகமாவது;-
செறிந்த— நெருங்கின
மணி— நவரத்தங்களமுத்திச் சமைத்த
முடி— கிரீடத்தை தரித்த
சனகன்— ஐரகராஜரானவர்
சிலை— கற்பாசல்கமாகவைத்த தனுஸ்ஸை
இறுத்து— முறித்து
நினை— தேவரினை [நினை]
கொணர்ந்தது— பரிணயம் செய்துகொண்டு
போன சேனியை

அறிந்து— அறிந்து
அரசு— இருபத்தொரு தலைமுறை துவட்ட
ராஜாக்களாகிற
களை கட்ட— களையைப் பிடுங்கினவனாய்
அரு— ஒருவர்க்கும் செய்யவொண்ணாத
தவத்தோன்— தபஸ்ஸையுடையனான பர
சுராமனானவன்
இடை— நடுவழியிலே
விலங்கு— தகைய [குத்தருந்த
செறிந்த— அவன் கர்வபங்கம் செய்தற்
சிலை கொடு— விலைக் கொண்டு
தவத்தை— அவன் தபஸ்ஸை
சிதைத்ததும்— அறுத்ததும்
ஓர் அடையாளம்— (அடியேன் பெருமா
னொடைய அடியானென்று தேவரிர்
அறிதற்கு) ஓரடையாளம்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. நெறிந்தகருங்குழன்மடவாய். நெறித்துக்கருகின குழலையும் மடப்பத்தையு முடையவளே. கோராமயிராயிராதே, சுருண்டு கடையளவும் செல்ல

(க) “கிருஸ்யாச் சித்தமோஹாயம்.”

இருண்டிருக்கையிறே குழலுக்கு ஏற்றம். இதுதான் தூர்வத்திற் படிபடியிட்டுச் சொல்லு கிறபடி. (க) “நீலநாகாபயாவேணயா ஜகநம்கதயைகயா” என்கிறபடியிறே இப் போது கிடக்கிறது. நாயகரான பெருமானோடேகூடிச் செவ்வெதோற்றச் செருக்கியிருக்க பாய்ப்பைதபாயிருக்க, அவரைப்பிரிந்து, கலேசத்தாலே துவண்டு ஒடுங்கியிருக்கிற படி யைப்பற்ற “மடலாய” என்கிறான். அதவா, மடப்பமாவது - பற்றிற்று விடாமையாய், இங்கேயிருக்கச் செய்தேயும் (உ) “கூலா, அடெயாநீ நலவலி” என்கிறபடியே பெருமா னையே நீனைத்துக்கொண்டு மற்றொன்றறியாம விருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறானவருமாம். நின்னடியேன் விண்ணப்பம். (ங) “காடெலாஹம் கொலெடு நூலா” என்று - பெருமா னுக்கு அடியானபோதே இவளுக்கு மடியானகையாலே, உனக்கடியான வென்னுடைய விண்ணப்பமென்கிறான். இத்தால் - உனக்கு அடியான நான் விண்ணப்பஞ்செய்கிற வார் தனதையைக்கட்டருள வேனுமென்கை.

செறிந்தமணி முடிச்சனகன் சிலையிறுத்து. நெருங்கின ரதநக்கோடேகூடா அபிரிவே கத்தையுடைய ஜகராஜன், தேவரீருக்கு சுல்கமாகவிட்ட வில்லை முறித்து. “இந்த வில்லை வளைத்தார்க்கு இவனைக்கொடுக்கக்கடவோம்” என்று விரியசுல்கமாக அவன் கல்பித்துவை த்த வில்லிறேயது. அப்படியிருக்கிறவில்லை வளைக்கத்தானும் லோகத்தில் ஆளினதிக்கே யிருக்க, திருக்கையில் பலத்துக்கு இலக்குப்போராமையாலே அத்தைமுறித்து நீனைக்கொ ணர்ந்ததறிந்து. இந்தவீரப்பாட்டைக்கண்டு, (ச) “ஐயம்வீ சாநீலா, சா ஸஹயநீ உரீ கவ : ப்ர கீ டெவெ நாஹெ, கொ வானிஹு ஹீ ஷ்வா ணி நா” என்கிறபடியே- “இவ னைக் கைக்கொண்டருளவேணும்” என்றுஸமர்ப்பிக்க, தேவரீரை பாணிக்ரஹணம்பண்ணிக் கொண்டு போந்தசேதியை பறிந்து. அரககளைக்கட்ட அருந்தவந்தோனிடையிலங்க. இருபத் தோருபடியகால் துவட்டகநீரியரான ராஜாக்களாகிற கலையை நிரனித்தவனாய், ஒருவரால் செய்பவொண்ணாத தபஸ்ஸையுடையருந்துள்ள பாசராமன், திருவயோ த்யைக்கு எழு ந்தனாராநிற்கச்செய்தே இடைவழியிலே “என்கில்வலி கண்டுபோ” என்று வந்துதகைய. “விலங்க” என்றது- விலக்கவென்றபடி. செறிந்தவித்யாதி. அவன் கையினின்றும் வாக் கினதாயிருக்கச்செய்தேயும், வைஷ்ணவமான ததுஸ்ஸாகையாலே இத்தலைக்கதருடையாயிருக் கிற வில்லைக்கொண்டு அவனுடைய தபோபங்கத்தைப் பண்ணிவிட்டது மோரடையாளம். “தவத்தைச் சிதைத்த தடையாளம்” என்றதே “சிதைத்ததுமோரடையாளம்” என்னை யாலே- இன்னமும் பலவடையாளங்களும் சொல்லுவதாக நீனைத்துச்செய்க் லுகிறேனென்னு மிடந்தேதாற்றுகிறது. சங்காநிவர்த்தி பிறக்குமளவும் சொல்லவேணுமிதே. க.

மூ—அல்லியம்பூமலர்க்கோதா யடிபணிந்தேன் விண்ணப்பம்

சொல்லுகேன் கெட்டருளாய் துணைமலர்க்கண் மடமானே

எல்லியம்போ தினிதிருத்த லிருந்ததோ ரிடவகையில்

மல்லிகைமா மாலைகொண்டங் கார்த்ததுமோ ரடையாளம். உ.

(க) “நீலநாகாபயாவேணயா ஜகநம்கதயைகயா.” (உ) “அஸ்யாதேவ்யாமநஸ் தஸ்மிந்.” (ங) “தாவேலாஹம் கோஸலேந்தாஸ்ய.” (ச) “இயம்ஸீதாமம்ஸூதா ஸஹிதா மசரிதவ - பாதிச்சசைநாம் பதார்த்தேதபாணிம் கர்ஹஸீஷ்வபாணிநா.”

அல்லி— உன்விடத்து விளக்குப்படி
மலர்— அலர்ந்த
அடி— அழகு
தோதாய்— (புமலால்தோடுக்கப்பட்ட)
மாலைபோலே யிருப்பவளாய்
துணை மலர்— இரண்டி தாமரை மலர்
போன்ற
தன்— கண்களோடும்
மடம்— மடப்பதையடி முடைய
மாரினை— மான் போன்றவனோ!
அடி— தேவரீர் திருவடிகளிலே
பணிந்தேன்— பணிந்த என்னுடைய
விண்ணப்பம்— விஜ்ஞாபகத்தை

சொல்லுகேன்— சொல்லாதேறன்,
கேட்டருளாய்— தேவரீர் கேட்டருள
வேணும்;
எல்லியம்போது— இரக்காலத்திலே
இனிது இருந்தால்— பெருமானும் தேவரீரு
மினிப இருப்பாக
இருந்தது தான்— இருந்ததொரு
இடையையில்— ஸ்தலத்திலே
மா— சிறந்த [நயக் கொண்டு]
மல்லிகாமலை கொண்டு— மல்லிகாமலை
அங்கு— அவ்விடத்திலேயே
ஆர்த்தனும்— கட்டிலைவத்தனும்
ஓர் அடையாளம்.

வியா. இரண்டாம்பாட்டு. அல்லியம்புமலர்க்குதோதாய். அல்லிதோன்றும்படி விக
லிதமான அழகியபூலாலே கட்டப்பட்ட மாலைபோலே யிருக்கிறவனோ. இந்தால் திருமே
னியுடைய தருமையையும், மார்த்தவத்தையும், னவடிகையையும் சொல்லுகிறது. அடிபணிந்
தேன் விண்ணப்பம். என்னுடைய ஸ்வரூபாநுபமாசு தேவரீர் திருவடிகளிலே வணங்கி,
தலைபடைத்த பாயோளும் பெற்றேன், இனி வாய்படைத்த பாயோளும் பெறும்படி விண்
ணப்பம் செய்யத்தக்கதொன்றுண்டு என்ன; அதுகேட்கையிலுண்டான ஆதர்த்தோற்றக்
கடாக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கிறபடிபைக்கண்டு துணைமலர்க்கண்டமாமானே - சொல்லுகேன்
கேட்டருளாய் என்கிறான். என்பக்கல் வாத்தலல்பந்தோன்ற என்னைக்கடாக்ஷித்துக்கொண்
டிருக்கையாலும் பவ்யதையாலும் இணைமலர்போலே யிருக்கிற கண்களையுடையவளாய், மடப்
பதையடி முடைத்தான மான்போலே யிருக்கிறவனோ! அந்தவிண்ணப்பந்தன்னைச்சொல்லு
கிறேன் கேட்டருளவேணும்மென்கை. மேல் - அது தன்னைச்சொல்லுகிறான் எல்லியித்பாதி.
மாத்ரிகாலத்திலே பெருமானும் தேவரீருமாய் ரலோத்தாமானவிரும்பாக இருந்ததொருந்
தலத்திலேமல்லிகைமலர்தயாதி. சலாக்பமான மல்லிகைமாலையக்கொண்டு பெருமானே பந்தி
த்துலலத்தனும் ஓடையாளம். பெருமானுடையபரணயிதவ பாரதந்தர்யபயுக்தமாய் போக
தையில் நடப்பதொரு சலமாய்த்து இது; ஆகையாலே, அல்லாத வடையாளங்கள் போலன்
றிக்வே, அத்யந்தாஹ ஸ்யமாயிருப்ப தென்றிறே இதுதான். (க) “ஸமாபிதாஹுததாஹம்
ஸமாபிதாஹுததாஹம்” என்று
இவன் தானும் பெருமானுமறியுமித்தனையிறே. உ.

மு.—கலக்கியமாமனத்தனளாய்க் கைகேயிவரம்வேண்ட
மலக்கியமாமனத்தனளாய் மன்னவனுமருதொழியக்
குலக்குமராகாரேறையப் போவென்றுவிடைகொடுப்ப
இலக்குமணன்றன்னோடு மங்கேகியதோரடையாளம். 100

(க) “ஸமாபிதாஹுததாஹம் ராகவஸ்யநிவேசநே - புஞ்ஜாநாமா துஷாந்போகாந்
ஸர்வகாமஸம்நந்திநீ”

பதவுரை.

கைகேயி— கைகேயியர்னவள்
 கலக்கிய— கலக்கியால் கலக்கப்பட்ட
 மா— பெரிய [கொண்டு
 மனத்தனளாய்— மனஸ்சையுடையளாய்க்
 வரம் வேண்ட— ராமவநவாஸமும், பரத
 ராஜ்யபாபிஷேகமுமாகிற இரண்டுவரங்
 களையு மிப்போதே நிறைவேற்ற வே
 னுமென்று கேட்க,
 மன்னவனும்— தசரத சக்ரவர்த்தியும்
 மலக்கிய— மலக்கப்பட்ட
 மா— கம்பீரமான [கொண்டு
 மனத்தனளாய்— மனஸ்சையுடையளாய்க்

மற்தொழிய— மறுக்கமாட்டாமல் சோகி
 த்துக் கிடக்கச் செய்தே
 (ஸம்மந்தரணைக்கொண்டு பெருமானே
 அழைப்பித்து,)
 குலம் } இக்குலம் விளங்கவந்து பிறந்த
 குமர } குமரனே!
 காடு உறைய } வநவாஸார்த்தமாகப் போ.
 போ என்று } வென்று
 விடை கொடுப்ப— நியமிக்க [ளோடே
 இலக்குமணன் தன்னோடு— இளையபெருமா
 அங்கு— தண்டகாரணயத்திலே
 ஏகியது— எழுந்தருளினதும்
 ஓர் அடையாளம்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. கலக்கியமாமனத்தனளாய். குப்தையாலே கலக்கப்பட்ட பெரியமனஸ்சையுடையளாய். முன்பு, புத்தரண புரீபரதாழ்வானிலுங் காட்டில் பெருமான் பக்கல் ஸ்நேஹிநியாய், பர்த்தவான சக்ரவர்த்தியினுடைய ப்ரியமேசெய்து போந்த வளாகையாலே “பெரியமனஸ்சையுடையவன்” என்கிறது. இப்படியிருக்கிற மனஸ்சை, மந்தரம் கடலைக் கலக்கினுற்போலே காணும் - மந்தரை கலக்கினபடி. அதாவது - முற்பட இவள் சொன்னவை எல்லாம் அசிஷ்டமாய், “இப்படி சொல்லலாகாதகாண்” என்று பெருமான் பக்கல் தனக்குண்டான ஸ்நேஹத்தைச் சொல்லியும் பெருமாளுடைய சூனங் களைச் சொல்லியு மிருந்தவளை, உத்தரோத்தரம் தான் சொல்லுகிற வசநங்கனாலே பெருமான் பக்கல் ஸ்நேஹத்தைக் குலைத்து, “அவரை அபிஷேகம் பண்ணவொண்ணது, என் மகளை அபிஷேகம் பண்ணவேணும்” என்று சொல்லும்படி யாக்கினான் இவளேயிறே. கைகேயிவரம்வேண்ட. இப்படி கலக்கப்பட்ட மனஸ்சையுடையளாய்க் கொண்டு, கைகேயி ரானவள், தனக்குமுன்பே தருவதாகச் சொல்லிக்கிடக்கிற வரமிரண்டையும் இப்போது தரவே னுமென்றும் - அதுதான் பதினாலுஸம்வத்ஸரம் பெருமானைக் காட்டிலே போகவிடு கையும், ஸ்வபுத்தரண பரதனை அபிஷேகம் பண்ணுகையும் என்றுசொல்லி அபேஷிக்க.

மலக்கியவித்பாதி. அதுக்கு அவன் இசையாமையாலே, அதுபதினாயிரமாண்டு ஸத்யப்ரதிஜ்ஞையப் போந்தநீ, இப்போது அஸத்யப்ரதிஜ்ஞையோ வென்றும், நீ இது செய்யாயாகில் நான் என் ப்ரணனை விடுவேன் என்றும் அதிகுபிதையாய்க் கொண்டு இவள் சொன்ன சொல்லுகளாலே மலக்கப்பட்ட மஹா மனஸ்சையுடையளாய்க் கொண்டு, ராஜா வானவனும் மறுக்கமாட்டாதொழிய. “மாமனத்தனளாய்” என்றது- அதுபதினாயிரமாண்டு வஸிஷ்டா திகளை ஸேவித்து தர்மாதர்மங்கொல்லாமறிந்து, ராஜ்யத்தில் ஒருவர் ஒருபுழுதும் செய்யாதபடி நோக்கிக்கொண்டு போந்தவனாகையாலே, ஒருவரால் கலக்கவொண்ணாதபடி யான மனஸ்சில் இடமுடையவனென்றபடி. இப்படியிருக்கிற மனஸ்சையும் தன்னுடைய உக்திசேஷடிதங்கனாலே “என்செய்வோம்” என்று தெகுடாடும்படி பண்ணினளாய்த்து கைகேயி. மந்தரை தன்மனஸ்சைக் கலக்கினுற்போலேயாப்த்து - இவள் அவன் மனஸ்சைக்

சுலக்கினபடி. இப்படியான மதஸ்ஸையுடையனும், இவன் சொன்னதுக்கு மறுத்து ஒன்றும் சொல்லமாட்டாதிருக்க.

சுலக்குமா காணையப்போவென்று விடைகொடுப்ப. மறுக்கமாட்டாமையாலே ராஜாவானவன் சோகித்துக் கிடக்கச்செய்தே, பெருமானையழந்துக்கொண்டுவென்று ஸம்மந்தரீப பார்த்துச் சொல்லுவதாக நினைத்து, சோகவேகத்தாலே அதுதானும் மாட்டாதிடாழிய, இவள் அருகேயிருந்து, “ராஜா ராத்ரியெல்லாம் உதல்வ பராக்காலே நிதிரையற்றிருக்கையாலே ச்ரார்தராய், சற்று உறங்குகிறார்; நீ கடுகப்போய் பெருமானையழந்துக்கொண்டுவா” என்றுபோகவிடுகையாலே, அவன் போய், பெருமானே யெழுந்தருளுவித்துக்கொண்டு வந்தவளவில், பிதாவானவன் சோகித்துக் கிடக்கிறபடியைக் கண்டு, “இது க்கடியென்” என்று க்லேசப்பட்டுக் கேட்டவாறே “முன்பே எனக்கு இரண்டிவரம் தந்திருப்பர்; அதிரண்டும் எனக்கு இப்போது தரவேணும்; அதாவது - பதினாறுஸம்வதஸம் உம்மைக் காட்டிலே போகவிடவேணும்; பாதனை அபிஷேகம் செய்யவேணும் என்று நான் சொன்னேன்; * ஸத்யதரம்பராயணாகையாலே மறுக்கமாட்டாமல் அதுமதிசெய்து, உம்மைக் காட்டிலே போகவிடுவதாக அழைத்துவிட்டார்; உம்மைக்கண்டவாறே வாய்திறந்து சொல்லமாட்டாமல் கிடக்கிறார் காணும்” என்ன; “என்னை நியமிக்கும் போதைக்கும் இப்படி க்லேசிக்கவேணுமோ? யாதொன்று திருவுள்ளமானபடி செய்யேனோ நான்” என்ன; “ஆனால், அவர்க்காக நான் சொல்லுகிறேன், இக்குலம் விளங்கவந்தது பிறந்த குமாரசான சிர், உங்கள் ஐயரை ஸத்யபரதிஜ்ஞாக்கவேண்டியிருந்தாகில், அவருடைய வசநபரிபாலகராய்க் கொண்டு வநவாஸம் பண்ணும்படியாகப்போம்” என்று போக்குலே ஒருப்படுத்த. இலக்குமணன் றன்னோமேங்கேகிய தேரடையாளம். (க) “ஸ்ரீ மெவக-ஃ ஹாஹா ஸ்ரீஸித்ரீபுத்ர நம: || ௧ || ௨ || ௩ || ௪ || ௫ || ௬ || ௭ || ௮ || ௯ || ௧௦ || ௧௧ || ௧௨ || ௧௩ || ௧௪ || ௧௫ || ௧௬ || ௧௭ || ௧௮ || ௧௯ || ௨௦ ||” என்கிறபடியே - தாம் புறப்படுவதுக்கு முன்னே, கூடப்போவதாக மரபிரிசாத்தி ஒருப்பட்டு நிற்கிற இளையபெருமானோடே காடேற வெழுந்தருளினது ஓடையாளம். ஏகுதல் - போகை.

மு.—வாரணிந்தமுலைமடவாய் வைதேவீ விண்ணப்படம்

தேரணிந்தவையோத்தியர்கோன் பெருந்தேவீ கேட்டருளாய்

கூரணிந்தவேல்வலவன் குகனோடுங் கங்கைதன்னில்

சீரணிந்ததோழமைக் கொண்டதுமோ சடையாளம். ச.

பதவுரை.

வார் அணிந்த— கச்சை அணிந்த
முலை— முலையையுடையளாய்
மடவாய் - மடப்பத்தை யுடையளாய்
வைதேவீ—விதேஹராஜன் திருமகளாய்

தேர்— தேர்களாலே
அணிந்த— அலங்கரிக்கப்பட்ட [ர்க்கு
அயோத்தியர் — அயோத்தியயிலுள்ளா
கோன்— ஸ்வாமியான பெருமானுடைய

(க) “ப்ராகேவது மஹாபாகஸ் ஸளமித்திர மித்ரந்தந் - பூர்வஜஸ்யாதுயாத் சார்த்தேத்ருட்சிவாஸங்கீதே.”

பெரு- பெருமைக்குத் தக்கவனான
தேவீ- தேவீ!

விண்ணப்பம் கேட்டருளாய்-;

கூர் அணிந்த- மிகக் கூர்மையையுடைய

வேல்- வேல் தொழிலில்

வல்லவன்- வல்லவனான

குகனோடும்- ஸ்ரீ குஹப் பெருமானோடே
கங்கை தன்னில் - கங்கைக்கரையிலுள்ள
சர்ங்கிபேர புரத்திலே

சீர் அணிந்த- சீர்மை மிகுந்த

தோழமை- ஸ்ரீநெஹத்தை

கொண்டதும்- கொண்டதும்

ஓர் அடையாளம்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. வாசணிந்தமுலைமடவாய். கச்சணிந்தமுலைகளையும் மடப் பத்தையுமுடையவனே. ராஜாக்களுக்கு போக்பமானவஸ்துக்கள்கொண்டுதிரிவார், பிறர் கண்படாதபடி கட்டி முத்தையிட்டுக்கொண்டு திரியுமபோலே, “ பெருமானுக்கு போக்ப மானவிவை பிறர்கண்படவொண்ணாது ” எனனுமத்தாலேயாய்த்து- இவள் கச்சிட்டுக்கட்டி மறைத்துக்கொண்டிருப்பது. இப்படி இருந்த முலைகள் இப்போது வெறும்புறத்திலே இருப்பதே! என்று க்லேசித்துச் சொல்லுகிறானாதல்; அன்றிக்கே, கச்சாலே அடக்கி ஆளவேண்டும்படி பரிணாமாய்த் தசைத்திருக்குமவை, இப்போது (க) “ உபவாஸக்யஸாஸு ” என்கிறபடியே திருமேனியினைக்கையாலே சோஷித்திருக்கிறபடியைப்பற்றச் சொல்லுகிறானாதல். “ மடவாய் ” என்றது ஸ்திரீ தவத்தால்வந்த ஒடுக்கமன்றிக்கே, பிரிவாற்றாமையால்வந்த துவட்சியைப்பற்றச் சொல்லுகிறானாதல்; அன்றிக்கே, மடப்பமாவது- பற்றிற்றுவிடாமையாய், அநவரதம் பெருமானளவிலே திருவுள்ளமாய், மற்றொன்றறியா திருக்கிறபடியைப் பற்றச் சொல்லுகிறானாதல். வைதேவீ. விதேஹபுத்ரியானவனே. இப்படிதேஹத்தை யுபேக்ஷித்திருக்கலாய்த்து இக்குடியில் பிறப்பிறையென்கை. தேரணிந்தவயோத்தியர்கோன் பெருந்தேவீ. தேர்களுலே அலங்கர்த்தமான திருவயோத்தைய யிலுள்ளார்க்கு. நிர்வாஹகரான பெருமானுடைய பெருமைக்குத்தகுதியானதேவீ. (உ) “ து-யு-ரீ-ய-உ-ப-வ-ஸ-த-ய-ம் து-யு-ர-ய-சி ந-ய-க-ஷ-ண-ர-பு-ர-ம-வ-ஸ-த-ய-ம் து-யு-ர-ய-சி ந-ய-க-ஷ-ண-ர-பு-ர-ம-வ-ஸ-த-ய-ம் ” என்னக்கடவதிறே. அல்லது ஒரு சிறுத்தேவியுண்டாய், பெருந்தேவியென்கிறதன்றே; பெருமாள் ஏகதாரவாதராகையாலே. விண்ணப்பம் கேட்டருளாய். நான் விண்ணப்பஞ் செய்கிற வித்தைக் கேட்டருளவேணும். கூரணிந்தவேல்வல்லவன். மிகக் கூர்மையையுடைய வேல்தொழிலில் வல்லவன். ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் வேல்வாங்கினரென்றால் சுத்ருபகூடம் மண்ணுண்ணும் படியாய்த்து இவருடைய செளர்யமிருப்பது. குகனோடேயிப்பாதி. இப்படிவேலுங்கையுமாய்த் திரியுமதொழிய, “ ஏழைவதலன் ” இப்பாதிப்படியே - அபிஜநவித்பா வர்த்தகங்களொன்றுமில்லாத ஸ்ரீகுஹப் பெருமானோடே கங்காதீரமான ச்ருங்கிபேரபுரத்திலே “ மாழைமான் மடநோக்கி உன்தொழி உம்பிளம்பி தோழன் நீயெனக்கு ” என்றருளிச் செய்தபடியே குணத்தோடே கூடின தோழமை கொண்டதும் ஓரடையாளம். ... 3.

மூ.—மானமருமென்னோக்கி வைதேவீவிண்ணப்பம்

கானமருங்கல்லதர்போய்க் காணேந்தகாலத்துத்

தேனமரும்பொழிற்சாரற் சித்திரகூடத்திருப்பப்

பான்மொழியாய் பரதனம்பிபணிந்ததுமோ ரடையாளம். ௫.

(க) “ உபவாஸகர்சாம். ” (உ) “ துல்யசேவயோவர்த்தாம் துல்யாபிஜநவஸுணாம்- ராகவேவாரஹதிவைதேவீம் தஞ்சேயமஸிதேகூணா. ”

பதவுரை.

மான் அாரும்- மான்பெடை போன்ற
பெய்- மெல்லிய
நோக்கி- நோக்கையுடையனாய்
வைதேயி- விதேஹ ராஜபுத்ரியாய்
பால்- பால்போலே போக்யமான
மொழியாய்- மொழியை யுடையவனே!

விண்ணப்பம்-;

கான் அமரும்- காடு செறிந்திருப்பதாய்
கல் அதர்- * கல் நிரைந்து கிடப்பதான
வழியிலே

போய்- எழுந்தருளி

காடு உறைந்த காலத்து- வனவாஸம் பண்
ணினை காலத்திலே

தேன் அமரும்- தேன் நிறைந்த

பொழில்- சோலைகளோடு சேர்ந்த

சாரல்- தாழ்வரைபய அடைய

சித்திர கூடத்து- சித்திரகூட பர்வதத்திலே

இருப்ப- எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே

நம்பி- பாரதந்தர்யத்தால் பூர்ணான

பரதன்- பரதாழ்வான்

பணிந்ததும்- “மீண்டு எழுந்தருளவேணும்”

மென்று பரபத்தி பண்ணினாலும்
ஜர் அடையாளம்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. மானமருமித்யாதி. மாஜேனொத்திருந்துள்ள மீது
வான நோக்கை யுடையனாய், விதேஹ ராஜாவினுடைய புத்ரியானவனே. இத்தால்
(க) “புரிபனூநகீவஸுஜீம் பஸுஜீம் ராக்ஷஸீ மணஸ்ர ஸுமனஸ்ர நஜீ கீகமீ நாஸுமனஸ்ர
ஸாஸுதாஸீ” என்கிறபடியே - தன்னினத்தைப் பிரிந்து அநேகம் நாய்களினனுடைய
திரள்களாலே வளைக்கப்பட்டு நடுவேநின்று மலங்கமலங்க விழிப்பதொரு மான்பெடை
போலே, அதுகூலஜரத்தின் முகத்திலே விழிக்கப்பெறாமல் பரதிகூலமான ராக்ஷஸிகளைத்
தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற விருப்பையும், அவர்களுடைய தர்ஜாபர்தஸங்காளில்
உளைந்து வேண்டியுக்கரதநோத்யுக்கைதயாம்படி தேஹந்தையுபகிந்தபடியையும் சொல்லு
கிறது. விண்ணப்பம். அடியேன் விண்ணப்பம் செய்கிறவார்த்தையைத் திருவுள்ளப்பற்றி
யருளவேணும்.

கானமருமித்யாதி. காடுசெறிந்திருப்பதாய் * கல்நிரைந்து கிடப்பதானவழியிலே
திருவடிகளின் மார்த்தவம்பாராதேபோய் வனவாஸம்பண்ணினகாலத்திலே, தேனமருமித்
யாதி. வண்டுகள்மாறாமல் பொருந்திக்கிடக்கிற பொழில்களோடுசேர்ந்த பர்வதத்தையு
டைய சித்திரகூட பர்வதத்திலே, (உ) “உடஜேராமமாஸீநம் ஜடாமண்டலதாரினம் * கர்ஷணஜி
நதரம் தந்துசீரவல்கலவாஸஸம்” என்கிறபடியே இனையபெருமான்சமைத்த ஸ்ரீபரண
சாலையிலே யெழுந்தருளியிராசிக்க. பான்மொழியாய், பால்போலே ரஸாவஹமான பேசு
சையுடையவனே. இதுக்குமுன்பு இவன்சொன்ன வார்த்தைகளில் ரஸயந்தையாலும் இது
கேட்கையிலுண்டான ஆதரத்தாலும் சொல்லுகிறான். பரதனம்பி பணிந்தது மோரடையாளம்.
பாரதந்தர்யத்தால் பூர்ணான ஸ்ரீபரதாழ்வான்வந்து “மீண்டு எழுந்தருளவேணும்”
என்று பரபத்திபண்ணினது மோரடையாளம். ௫.

(க) “பரியஞ்ஜரமபச்யந்திம் பச்யந்திம்ராக்ஷஸீகணம் * ஸ்வகணேநமர்கீம்ஹீநாந்
ச்வகணேராவர்தாமிவ.” (உ) “உடஜேராமமாஸீநம் ஜடாமண்டலதாரினம் * கர்ஷணஜி
நதரம் தந்துசீரவல்கலவாஸஸம்.”

மூ.—சித்திரகூடத்திருப்பத் திருவாய்மொழி
அத்திரமேகோண்டெறிய வளைந்துலங்குந் திரிந்தோடி
வித்தகனே யிசாமாவோ நிர்ணயமென்றையுப்த
அத்திரமே யதின்கண்ணை யறுத்துமொ ரண்டயரளம் கா.

பதவுரை.

சித்திரகூடத்திர— சித்திரகூடம் பரிவாழ்ந்தலை
இருப்ப— இருக்கச் செய்தே
(இத்திரமகனான ஜயந்தனவன்,)
கி— பகலிதா னுயில் பிசுத்தன்வலிதா ன
கங்கை— காக்கை வறு வாய்க் கிசாண்டு
முத— (தேவரீர்) திருமுலைந்து த்திலை
நின்ற— நலிய
(அன்வாவிலை பெருமான் ல னைந்தருளி,)
அதி— பரதாமாஸ்தந்தக
கொண்டு— திருதாபத்திலைநிதி
வழி— அக்காத்தின் மேலே பட்டையாக்க
(அது பின் தொடர்ந்து செல்ல, அக்காத்த
தப்பாபழி தேறு,)
அனைந்து உலகு— எல்லா லை கங்காளினர்

முடி— திரிந்து— முடித்திரிந்து
(அன்வாவிலை தனக்கொரு புகழிலும் கா
னாவையிலை பின்னிலுந்து,)
வித்தகனை— யாவரும் விரகத்தக்கவனு
இயமா— யாவரையும் சரிப்பிக்க வல்லா
னாவனை
நின் அனா— உனக்கு அபயமென்று
மு— என்று அழைப்ப— அமைக்கலில் புகுத்த
மை தேற்றத்தக்கபாபம்
அத்திரமே— முன்பு தலைபுறப்புகாத்
தொடர்ந்து அழைத்தாரை
அதி— கண்ணை — அக்காத்தின் லுரு
கண்ணை
அறுத்து— அறுத்துப் போகட்டாலும்
மர் அமையாளம்.

வ்யா. ஆறாமடங்கு. சித்திரகூடத்திருப்ப. கோலேகனும் ஆறுகளும் சிலாதலங்களு
பாப்கொண்டு போகின்ற நாமாயிருக்கும் திரகூடப்பாபை பரதேவரீர்க்கு, (க) “தவையா
வாய்நடைவெண்ணெய் நாராயணமே வாய்நடைவெண்ணெய் வாய்நடைவெண்ணெய் வாய்நடைவெண்ணெய்
விசுடி” என்கிறபடியே பெருமானார் தேவரீருமாய்க்கொண்டு கொந்தாஸ்பதாபிக்கு ஒரு
வர்க்கொருவர் மாறிமாறி மடியிலே கணவளர்ந்து மீளாததாயிராநிதிக் கொடுத்தே. சிறு
காக்கைமுலைநீண்ட. இத்திரமகனான ஜயந்தன் தமோருண்பாகரணைபாலே பரபதாபா
பந்த விசேஷம் பரதேவரீர்வெத்தக மறைந்து கை உத்தரான காசுவேதத்தைப் பரிசுறுநித்
துக்கொண்டவந்து, பெருமான், மடியிலே கணவளர்ந்து நாளாநிதிக் கொடுத்தே, (உ) “வாய்நடை
வாய்நடைவெண்ணெய் வாய்நடைவெண்ணெய் வாய்நடைவெண்ணெய் வாய்நடைவெண்ணெய்
விசுடி” என்கிறபடியே ஜயநிபென்றறியாதே தேவரீர் திரு
முலைந்துத்திலை நலிய. அத்திரமேகோண்டெறிய. அன்வாவிலை பெருமானாருணந்தருளி,
(க) “கண்ணெய்நடைவெண்ணெய் வாய்நடைவெண்ணெய் வாய்நடைவெண்ணெய்
விசுடி” என்று அதிசுருத்திராய்,
(உ) “வாய்நடைவெண்ணெய் வாய்நடைவெண்ணெய் வாய்நடைவெண்ணெய் வாய்நடைவெண்ணெய்
விசுடி” என்கிற
(க) “தஸ்யோபவநதண்டேஷு நாராயணபஸுமந்திஷு - விஹார்த்யஸஸில க்ஷி
ந்நாதவாங்கே ஸமுபாவிசம்.” (உ) “வாயஸஸஸஹஸாகம்ப விசுதாஸஸ்தநாந்திரே.”
(க) “ககிரீடநிஸரோதேஷ பஞ்சவக்திரேணபோகிரா.” (உ) “ஸதர்ப்பம்ஸம்ஸதரா
த்கர்ஹய பராஹ்மணஸந்திரேண யோஜயேத் - ஸதிப்தஇவகாலாக்ரிஜ்ஜுவாலாபிமுனோ
த்யிலம் | ஸதம்பரதிப்தம்கிசேஷ தர்ப்பந்தம் வாயஸம்பந்தி”

(க) “தஸ்யோபவநதண்டேஷு நாராயணபஸுமந்திஷு - விஹார்த்யஸஸில க்ஷி
ந்நாதவாங்கே ஸமுபாவிசம்.” (உ) “வாயஸஸஸஹஸாகம்ப விசுதாஸஸ்தநாந்திரே.”
(க) “ககிரீடநிஸரோதேஷ பஞ்சவக்திரேணபோகிரா.” (உ) “ஸதர்ப்பம்ஸம்ஸதரா
த்கர்ஹய பராஹ்மணஸந்திரேண யோஜயேத் - ஸதிப்தஇவகாலாக்ரிஜ்ஜுவாலாபிமுனோ
த்யிலம் | ஸதம்பரதிப்தம்கிசேஷ தர்ப்பந்தம் வாயஸம்பந்தி”

நின்— தேவரீருடைய [சிலை நின்னு
அன்மின் வழி நின்னு— ஆசையின் வழி
சிலை பிடித்து— வில்லை யெடுத்துக்கொண்டு
எம்பிரான்— பெருமாள்
எக — அந்தைப்பிடிப்பதாக நெடுந்தூர
மெழுக்தூர

பின்னே— பின்பாடு
அங்கு— அங்கே
இலக்குமணன்— இளையபெருமாள்
பிரிந்ததும்— பிரிந்துபோனதும்
தூர் அடையாளம்.

வ்யா. வழாம்பாட்டி. மின்னித்பாதி, மின்னெடுத நிருந்துள்ள துண்ணிடைய
இடைக்கையுடையாய். இடையிலுடைய துண்ணிடையாய், வீரஹதஸையில் நோக்குபாடாற்ற
வொண்ணுமைக்கு உடலாயிருக்குமிதே; அந்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறான். மெய்யடியேன்
விண்ணப்பம். புனையற்ற சேஷபூதனுன் நான் விண்ணப்பஞ் செய்கிறதைத் திருவுள்ளம்
பற்றியிருளவேணும். மெய்யடியானாகையாவது - எதிர்த்தலையில் மெய்த்துழைப் புருஷார்த்த
மாயிருக்குமெதொழிய, ஸ்வாபியோஜக பானம்நிகேயிருக்கை. பொன்னெடுத்துநானித்பாதி.
மாயாவியானமாரீசன் இதுக்குமுன்பு சிலைகளில் கண்டறிபாத் தோரு வடிவைபெடுத்துக்
கொண்டுவந்த தாகையாலே, பொன் போலிருக்கிற நிறத்தையும் நாகாநகங்கள் போலிருக்
கிற புள்ளியையும் மற்றுமேலாகம் வைத்திரியையு முடை த்தாயிருப்ப தோருமாணனு, எழுந்
தருளிரிருக்கிற ஆராமத்தின் முன்னேவந்து புகுந்து மனோஹரமாம்படி. நின்று துள்ளி
விளையாட. நின்னண்பின்வழிநின்று. “ இத்தைப்பிடித்துத்தாலேணும் ” என்று பெருமா
ளைப்பார்த்து தேவரீர் அருளிச்செய்தகவிடத்தில், இளையபெருமாள் அருகேகின்று, “லோக
த்தில் இப்படி யிருப்பதொரு மர்கமில்லை, மாரீசன் இங்குனை சிலையாருபங்களைக்கொண்டு
இரியும் என்றுபவரித்தம்; ஆகையால், இது மாயாமர்கம் ” என்று நிற்கச்செய்தோடும்,
தேவரீருடைய ஆசையின்வழியிலேகின்று. சிலைபிடித்தேம்பிரானேக. இளையபெருமானை
இங்குத்தைக்குக் காவலாக நிறுத்தியிருக்கையாலே, பிடித்ததில்லும் தாமதமாகக் கொண்டு
அந்தைப்பிடிப்பதாகத் பெருமாள் நெடுந்தூரமெழுக்தூரன். பின்பு தங்களையெல்லாநாயும்
விஷயிகரித்த உபகாரத்தைகினைத்து “ எம்பிரான் ” என்கிறான். பின்னெயித்பாதி. மெ
ந்தூரம் பின்பற்றிப்போன விடத்திலும் பிடிக்கொடாமல் அறுதப்பித்திரிசைகையாலே “ இது
மாயாமர்கம் ” என்று திருவுள்ளம்பற்றி அதின்மேலே சரத்தைவிட, அதுபட்டுவிழுவிரு
போது “ ஹா! ஸீதே! ஹா! லக்ஷ்மணு! ” என்று பெருமாள் மிடற்றோசைபோலே கூப்பிட்டுச்
கொண்டுவிழ, அந்தை தேவரீர்கேட்டருளி, பெருமாளுக்கேதேனும் அபாயம்வந்ததாக
கினைத்து, “ இத்தைச்சுடக்கொணப்போய் அறியும் ” என்று அருளிச்செய்யச் செய்தோடும்
இங்குத்தைக்குக் காவலாக நிறுத்திப் போகையாலும், பெருமாளுடைய செளர்பத்தைபற்றி
கையாலும் “ அங்குத்தைக்கு ஒன்றும்வராது, தேவரீர் பயப்பட்டருளவேண்டா ” என்று
விண்ணப்பம்செய்து, தாம்போகமாட்டாமல் சுற்றிக்கொண்டுநிற்க, அவர் நில்லாமல் போக
வேண்டுமபடி தேவரீர் சிலவருளிச்செய்கையாலே, பிற்பாடு அங்கே இளையபெருமாள்
பிரிந்துபோனது மோரடையாளம். எ.

மூ — மைத்தகுமாமலர்க்குமலர் வவதேவீவிண்ணப்பம்

ஒத்தபுகழ்வானரக்கோ னுடனிருந்து நினைத்தேட

அத்தகுசீசயோத்தியர் கோ னடையாளமிவை மொழிந்தான்

இத்தகையாலடையாள மீதவன்கைமோதிரமே. அ.

என்கிறபடியே திக்குக்கள் தோறும் திரள் திரளாகப் போகவிடத்தக்க வாராஸைநைய யுடையவரென்கை. உடனிருந்து. மால்பவானிலும் கிஷ்கிந்தையிலுமாகப் பிரிந்திருந்துபோய் பெருமாளுடன் கூடியிருந்து. நினைத்தேட. தேவரீரைத்தேடுகைக்காக. ஸர்வதிக்குக்களிலும் ஆள்கிறவனாவிலே, (க) “ விசேஷணதஸு-க்ரீவோ ஹ நாமத்யர்த்தமுத்தவார ” என்கிறபடியே எல்லாரையும்போலன்றிக்கே விசேஷித்து என்னை யபிமாமித்து “ இவன் இக்காரியத்துக்கு ஸமர்த்தன் ” என்று மஹாராஜர் திருவுள்ளம்பற்றினவந்தாம்.

அத்தகுசீரயோத்தியர்கோ னடையாளமிவை மொழிந்தான். தேவரீரைப்பிரிந்தபின்பு ஊனுமுறக்கமுற்று கடித்ததும் உயர்ந்தது மறியாதே ஏதேனுமொரு போகப்பதார்த்தம் நனைக் கண்டால் தேவரீரை நினைத்து ஈடுபடாநின்றன அந்தநிலைக்குத் தகுதியான ப்ரணமித்வகுணத்தை யுடையராய், ஸ்ரீபாதாழ்வான் * அடிமுடிமரசாய்த் திருவடிநிலைகொண்டு போகையாலே திருவயோத்யையி லுள்ளார்க்குத் தாமோஜாவான பெருமாள், விண்ணப் பஞ் செய்த இந்தவடையாளங்களுள்ளாம் அடியேனுக்குத் தம்முடைய திருப்பவளத்தாலே யருளிச்செய்தார். அல்லாதபோது * மல்லிகைமாமாலைகொண்டு அங்கார்த்தது அடியேனுக்கு அறியக்கூடுமோ. இத்தகையாலடையாளம். ஆனபின்பு, விண்ணப்பஞ்செய்த வடையாள மித்தலையும் இந்தப் பரகாரத்தாலே வந்ததென்று அறிவித்து. நதவன்கைமோதிரமே. இது அவர் திருக்கையில் திருவாழிமோ திரமென்று, (உ) “ ராஜ ராஜேஜி கருணாபுர வஸுபுரே ஹிம ஷேபகூ ” என்கிறபடியே பெருமாளுடைய திருநாமத்தாலே அங்கிதமாயிருக்கிற திருவாழிமோ திரத்தைக் கொடுத்தானாய்த்து. அ.

மூ.— திக்குநிறைபுகழாளன் நீவேள்விச்சென்றநாள்
மிக்கபெருஞ்சவைநடுவே வில்லிறுத்தான் மோதிரங்கண்
டொக்குமாலடையாள மனுமானென்றுச்சிமேல்
ஸவத்துக்கொண்கேந்தனளால் மலர்க்குழலாள்சீதையுமே. க.

பத்வரை.

மலர்— மலர்களணிந்த
குழலாள்— கூந்தலையுடையளான்
சீதை— லீதையானவள்,
திக்கு— எல்லா திக்குக்களிலும்
நிறை— நிறைந்த [ராஜனுடைய
புகழாளன்— புகழையுடையனான ஸ்ரீஜநக
தி— முத்திவளர்க்கிற
வேள்வி— யாகத்திலே
சென்ற நாள் — விச்வாமிதரோடு எழு
ந்தருளின காலத்திலே
மிக்க பெரு — மிகப் பெரிதான

சவை நடுவே— ஸபையின் நடுவிலே
வில் — தனக்கு சல்கமாகக் கற்பித்திருந்த
வில்லை
இறுத்தான்— முறித்த பெருமாளுடைய
மோதிரம்— திருவாழிமோ திரத்தை
கண்டு— பார்த்து
அனுமான்— ஹ நாமரீனே!
அடையாளம்— நீ முன்சொன்ன அடை
யாளங்களும், திருவாழி மோ திரத்தின
டையாளமும்
ஒக்கும் என்று— ஒத்திருந்ததென்று சொல்லி

(க) “ விசேஷணதஸு-க்ரீவோ ஹ நாமத்யர்த்தமுத்தவார ” (உ) “ ராமநாமாங்கிதஞ்சேதம் பச்யதேவ்யங்குளியகம். ”

உச்சிமேல்— தன் தலையின்மேல்
வைத்துக்கொண்டு— திருவாழிமோதி
ரத்தை வைத்துக்கொண்டு

உகந்தனள்— திருவுள்ளமுகந்தாள்.
[ஆல் - ஆச்சர்யம்.]

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. திக்கியாதி. தத்தவஜ்ஞாநத்தாலும், ப்ராக்ரதவிஷய
ஸவராக்யத்தாலும், முமுக்ஷுவாய் பலாபிஸந்திரஹிதமாக கர்மா நஷ்டாநங்களைப் பண்ணிக்
கொண்டு போருகையாலும், ஸர்வகிக்குக்களிலும் நிறைந்த புகழையுடையனான ஸ்ரீஜகராஜ
னுடைய ஆஹவரீயாத்யகந்திரயத்தோடே பண்ணும் யாகத்திலே விச்வாமித்ரமஹர்ஷி
கொண்டுசெல்ல எழுந்தருளின காலத்திலே. மிக்கபெரும் சவைநவே. மிகவும்பெரிய ஸார
மத்யத்திலே. வில் இறுத்தான் மோதிரங்கண்டு. தனக்கு சல்கமாகக் கல்பித்திருந்த வில்லை
முறித்த பெருமாளுடைய திருக்கையிலே அப்போது கிடந்ததாய், பின்பு பாணிக்ரஹணம்
பண்ணுகிறபோது தன்கையிலே உறுத்தினதாய், ஸர்வகாலமும் பெருமாள் திருக்கையிலே
கிடக்குமதான திருவாழிமோதிரத்தைக்கண்டு.

ஒக்குமித்யாதி. அதுமானே! நீமுன்பு சொன்னவடையாளங்களும் திருவாழிமோ
திரத்திலடையாளமும் ஒக்குமென்று அவன் முகத்தைப் பார்த்துச்சொல்லி, (க) “ ஸ்ரீஹீ ஜீர
வெக்ஷரீணாலா வ்ருக்ஷாவிஹிஷணம் | வ்ருக்ஷிவஸம்பூஜா ஜநகீரேஷிதாஸ்சு ”
என்கிறபடியே - அத்திருவாழிமோதிரத்தை வாங்கி அநினுடைய கௌரவமும் தன்னு
டைய ஆதரமும் தோற்றத் தலைமேலே வைத்துக்கொண்டு, பின்பு, அத்தைக் கையிலே
யேந்தி, வைத்தகண்மாமுமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையாலே அத்திருவாழிமோதிரத்தோடு
சேர்ந்த திருவிரலையும் அத்தோடுசேர்ந்த திருக்கையையும் அத்தோடுசேர்ந்த திருத்தோள்
களையும் நினையாரின்றுகொண்டு, அவ்வழியாலே திருமேனியெல்லாவற்றையும் நினைந்து,
பாவநாபரகர்ஷத்தாலே பெருமாள் அலங்கரிக்கப் பூமுடித்து ஒருபடுக்கையிலே யிருந்தாற்
போலே தோன்றி, பிராட்டி மிகவும் ப்ரீதையானுள்ளேனு ஆச்சர்யப்பட்டருளிச் செய்கிறார்.
ஆல் = ஆச்சர்யம்.

அ. — நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ. — வாசாருமுலைமடவாள் வைதேவிதனைக்கண்டு

சீராருந்திறலனுமன் றெரிந்துரைத்த வடையாளம்

பாசாரும்புகழ்ப்புதுவைப் பட்டர்பிரான் பாடல்வல்லார்

ஏராரும்வைகுந்தத் திமையவரோ டிருப்பாரே. ௮.

பதவுரை.

வார் ஆரும்— கச்சோடு கூடின
முலை— ஸ்தநங்களை யுடையளாய்
மடவாள்— மடப்பத்தையுடையளான

வைதேவிதனை— பிராட்டியை
கண்டு— கண்டு
சீர் ஆரும்— சீர்மைபொருந்திய

(க) “ கர்ஹீத்வாப்ரேக்ஷமாணஸா பர்த்துக்ரவிபூஷணம்- பர்த்தாரமிவஸம்ப்ராப்தா
ஜாநகீமுதிதாபவத். ”

திறல்— சக்தியையுடைய
அனுமன்— திருவடி
தேரிந்து— ஆராய்ந்து
உரைத்த— விச்வஸிக்கும்படி சொன்ன
அடையாளம்— அடையாளங்களை
பார் ஆரும்— பூமியெங்கும் பரவின
புகழ்— கீர்த்தியை யுடையராய் [ரான
புதுவை— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்குகிர்வாறுக

பட்டர்பிரான்— பெரியாழ்வார் அருளிச்
செய்த
பாடல்— பாடலான விவற்றை
வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்
வர் ஆரும்— எல்லா நன்மைகளும் சேர்ந்த
வைகுந்தத்து— ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே
இமையவரோடு— நித்யஸூரிகளோடு
இருப்பார்— இருக்கப் பெறுவார்கள்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. வாராருமித்யாதி. வாரோடுசேர்ந்திருக்கைக்கு யோக்யமா யிருக்கச்செய்தே, இப்போது வெறும்புறத்திலே யிராநிற்பதான முலையையுடையளாய், விர ஹத்தால்வந்த துவட்சியையு முடையளாய், தேஹத்தில் உபேகைஷயாலே விதேஹபுத்ரி யானமை தோற்றமிருக்கிற பிராட்டியைக்கண்டு. சீராரும் திறலனுமன். முதலிகளெல்லாரு முண்டாயிருக்க “இவனேயிக்காரியம் செய்பவல்லான்” என்று பெருமாள் திருவுள்ளம் பற்றி, அடையாளங்களும் சொல்லித் திருவாழிமோதிரமும் கொடுத்துவிடும்படி ஜ்ஞாநாதி குணங்களால் பரிபூர்ணனாய், நினைத்தது முடிக்கவல்ல சக்திமானாயிருக்கிற திருவடி.. தேரிந்துரைத்தவடையாளம். பெருமானருளிச் செய்தபடிகளில் ஒன்றும் தப்பாமல் ஆராய்ந்து பிராட்டிக்கு விச்வஸையமாக விண்ணப்பம் செய்த அடையாளங்களை. வாராருமித்யாதி. பூமியெங்கும் நிறைந்த புகழையுடையரான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு கிர்வாறுகரான பெரியா ழ்வாரருளிச்செய்த பாடலான விவற்றை ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். ஏராரும்புமித்யாதி. எல்லாநன்மைகளும் சேர்ந்த பரமபதத்திலே, “அடியரோடிருந்தமை” என்கிறபடியே . நிரந்தரபகவததுபவபரான நித்யஸூரிகளோடு ஒரு கோவையாயிருக்கப்பெறுவர். ம.
பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.— நெழி யல்லி கலக்கிய வாசணி மான்
சித்திர மின் மைத்த திக்கு வாராகும் சுதிர.

ஆகதிருமொழி-உக-க்கு, பாட்டு-ந.மரு.

மூன்றாற்பத்து முற்றிற்று.

(*)

தாலாம்பத்து - முதற்றிருமொழி - சுதிராயிரமிரவி ப்ரவேசம்.

அ.—கர்ஷ்ணாவதாரைகப்ரவணராய், திருவவதார ஸமயமேதொடங்கி அவ்வவதார ஸமே அதுபவித்துக்கொண்டு போந்தவர், கர்ஷ்ணாவதார சேஷ்டிதங்களையும் ராமாவதார சேஷ்டிதங்களையும் ஏககாலத்திலே அதுபவிக்கவேணு மென்னும்படியா யிருப்பதொரு அபி நிவேசம் பிறந்து, அவைதன்னை ஏகாச்ரயத்திலிட்டு அதுபவிக்கப் போகாமையாலே இரண்டு வடிவுகொண்டு ஒன்றுக்கொன்று எதிரியாகப்பேசி அதுபவித்த வந்ததாம், ராமாவதாராறு குணமாக வந்தவதரித்தருளின பிராட்டி, தன்னுடைய புருஷகாரத்வத்துக்கு ப்ரதானகுண மான க்ரபையை வெளியிடுகைக்காக “ராவணன்பிரித்தான்” என்று ஒருவ்யாஜத்தாலே லங்கையிலே யெழுந்தருள, அவ்வவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டாலே பெருமாள் அவள்போன விடம் இன்னவிடமென்றறியாமல் தேடிக்கொண்டு திரியாதிருக்க, மஹாராஜரோடே உறவு

செய்தவநந்தரம் அவருடைய ஸர்வபரிசுரத்தையும் திரட்டி திருக்குறள்தோறும் தேயிம்படி வகைவகையாகப் போகவிடுகிறவளவிலே, பெருமாள், திருவடியினுடைய புத்திசக்தியாதி களைக்கண்டு “ இவனே இக்காரியம் செய்துமுடிக்கவல்லான் ” என்று திருவுள்ளம்பற்றி, பிராட்டியைக்கண்டால் விண்ணப்பஞ் செய்பதக்க வடையாளங்களைப் பருளிச்செய்து திரு வாழிமோதிரத்தையும் கொடுத்துப்போகவிட, திருவடியும் லங்கையிலேசென்று பிராட்டி யைக்கண்டு திருவடித்தொழுது, ராவணன்மாயைபால்வரு மதிசங்கைதீரும்படி. பெருமாள் பருளிச்செய்த அடையாளங்கையெல்லாம் விண்ணப்பம்செய்து, திருவாழிமோதிரத்தையும் கொடுத்து, பிராட்டி திருவுள்ளத்தை மிகவும் உகப்பித்த ப்ரகாரத்தை அதுஸந்தித்து, அந்தப் புரகைக்கார்ய ரஸத்திலுண்டான ஆசையாலே பிராட்டிக்குத் திருவடிவிண்ணப்பஞ்செய்த அடையாளங்களையும், திருவாழிமோதிரம் கொடுத்தபடியையும், அதுகண்டு பிராட்டி திரு வுள்ளமுகந்த படியையுமெல்லாம் அடைவேபேசியதுபவித்துப்ரீதராஜர்- கீழில் திருமொழி யிலே; ராமகர்ஷ்ணாவதாரங்களோடு அவதாரந்தரங்களோடு அபதாரந்தரங்களோடு வாயியற தர்மையக்யத்தாலே எல்லாம் ஏகாச்சரமாயகையாலே “ இப்படியிருக்கிற விஷயத்தைக் கண் ணாலே கண்டதுபவிக்கவேணும் ” என்று தேடுகையாகிறவிது தமக்கு ஒருபுடை செல்லு கிறபடியையும், மாநலாதுபவத்தினுடைய கரைபுரட்சியாலே அவ்விஷயந்தன்னை ஸுஸ்ப்ஷ டமாகக் கண்டதாகவே ஒருபுடை தோற்றியிருக்கிறபடியையு மதுஸந்தித்து, அவையிரண்டையும், அவதாராதி விசிஷ்டனாக ஸர்வேசுவரனைக் கண்ணாலே காணவேணுமென்று தேடி த்திரிகிறார் கிலரும், “ அப்படிதேடுகிறிகோளாகில் அவனை உள்ளபடி கண்டாருளர் ” என்று சொல்லுகிறார் கிலருமாகக்கொண்டு, தம்மை இரண்டிவகையாக வகுத்துநின்றுபேசி இனியராகிறார் - இத்திருமொழியில். “ நாடுதிரேல் ” என்றும், “ கண்டாருளர் ” என்றும் பன்மையாகவருளிச்செய்தது - * கட்கண்ணற்காண்கையில் அபேக்ஷாபூபஜ்நாந வ்யக்திகளும், * உட்கண்ணல்கண்டு அகிலூற்றந்தாலே பாஹ்யாதுபவமும் வித்தித்த தென்று தோற்றும்படியான ஜ்ஞாநவ்யக்திகளும் பலவுமுண்டாகையாலே. *

பு. — கதிராயிரமிரவி கலந்தெறித்தா லோத்தநீண்முடியன்
எதிரில்பெருமையிராமனை யிருக்குமிடநாதேரேல்
அதிருங்கழற்பொருதோ ளிரணியனாகம்பிளந்தரியாய்
உதிரமனைந்தகையோடிருந்தானே யுள்ளவாகண்டாருளர். க.

பதவுரை.

கதிர்— (எண்ணிறந்த) விரணங்களையுடைய
ஆயிரம் இரவி— ஆயிரமாதிரித்தர்கள்
கலந்து— சேர்ந்து
எறித்தால் ஒத்த— ப்ரகாசித்தாற் போலே
யிருக்கும் தேஜஸ்ஸையுடைய
நீள் முடியன்— உயர்ந்த திருவடிகேசுக்
தையுடையனாய்
எதிர் இல்— ஒப்பற்ற
பெருமை— பெருமையையுடைய
இராமன் ‡ — சக்ரவர்த்தி திருமகன்

இருக்கும் இடம்— எழுந்தருளி யிருக்கு
மிடத்தை
நாடுதிரேல்— தேடுகிறிகோளாகில்
(சொல்லுகிறேன்;)
அதிரும்— ஒவியாடின் றுள்ள
கழல்— வீரக்கழலையுடையனாய்
பொரு— போர்செய்யப் பதைக்கிற
தோள்— தோள்களையுடையனான

‡ ஐ - சாரியை.

இரணியன்— ஹிரண்யஸூரனுடைய
ஆகர்— மர்வை
அரிபாய்— நரஸிஹ்மூர்பியாய்
பிளந்து— இருபிளவாகப் பிளந்து

உதிரம் அனைந்த— சத்தத்தையனைந்த
கையோடே— கையோடே
இருந்தானே— இருந்தவனே
உள்ள ஆ— உள்ளபடி.
கண்டார் உள்— கண்டவர்கள் உள்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. கதிரித்பாதி. ஸஹஸ்ரகிரணங்கனான ஆபிரமாதிகத்பர்கள்
சேர ப்ரகாசித்தாற்போலேயிருக்கும் தேஜஸ்ஸையுடைத்தாய் ஆவிராஜ்யஸூரசுமன ஓக்
கத்தையுடைத்தான திருவபிஷேகத்தை யுடையவன். இத்தால் - ராவணவதம்பண்ணி பூநீ
விபிஷணுந்ரவானை லங்கைக்கு ராஜாவாக அபிஷேகஞ்செய்து பிராட்டியும் தாமுமான சேர்த்
திரையோடே திருவயோத்தையிலே பெழுந்தருளித் திருவபிஷேகம் பண்ணியிருந்த படியைச்
சொல்லுகிறது. எதிரில்பெருமையிராமனை. ரூபகுணங்களாலும் ஆத்மகுணங்களாலும்
அநிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களாலும் ஒப்பில்லாத வைபவத்தையுடையனாய், எல்லாருடைய
நெஞ்சுகளையும் ஸ்வவைலகஷணத்தாலே ரமிப்பிக்கும் ஸ்வபாவத்தையாலே “ராமன்”
என்னும் திருநாமத்தை யுடையவனை. இருக்குமிடம் ஈடுதிரேல். எழுந்தருளியிருக்குமிடம்
தேவிக்ரிகோளாகில்.

அதிருக்கழல்போருதோளிரணியனாகப்பிளந்தியாய். ப்ரஹ்மலோக பர்பந்தமாக எல்
லாரையும் தன்கீழாக்கி சுரசுகுறியிருந்தவனாகையாலே, த்வரியாபின்றுள்ள வீரக்கழலையு
டையனாய், தனக்கு ஓரெதிரியில்லாமையாலே புத்தகண்டிதி வர்த்தியாநின்றுள்ள தோள்
கையுடையனாயிருந்துள்ள ஹிரண்யனுடைய வரபலபுஜபலங்களாலே பூண்கட்டியிருந்த
மார்வை, தேவர்கள் கொடுத்த வரத்துக்கு விரோதம் வாராதபடியாக நரஸிஹ்ம ரூபத்தைக்
கொண்டு இருபிளவாக்கி. உதிரமனைந்தகையோடிருந்தானே. பிளந்தவளவில் நில்லாதே
உதிரத்தையனையும் “வெஞ்சினத்தரி” என்கிறபடியே மிகுந்த சிற்றத்தாலே அவனுடைய
சரீரமெங்கும் * குருகிசுழம்பி யெழுப்படி கூருகிராலே குடைந்து குடைப்பிடுங்கி யெடுக்
கையாலே, உதிரமனைந்த கையோடே சிற்றந்தோற்ற விருந்தவனை. உள்ளவாகண்டாருளர்.
ஸம்சயவிபர்யயரஹிதமாக உள்ளபடி. கண்டாருளர். உள்ளவாகாண்கையாவது = அவதார
ப்ரபுத்தமான ஆகாரங்களைப்பிட்டு வேறுபடக்காணாதே, “ராமாவதாரமாய் ராவணவதம்
பண்ணினவனும், நர்ஸிஹ்யாவதாரமாய் ஹிரண்யவதம் பண்ணினவனும் ஒருவனே”
என்று வஸ்துவினுடைய படியறிந்துகாண்கை. முன்பு ஹிரண்யனுனவன்றோனேயிறே
பின்பு ராவணனுய்ப்பிறந்தவன். ப்ரஹ்மாதிகள்பக்கல் ஹிரண்ய ராவணர்களிருவரும்
கொண்டவரங்களுக்கு விரோதம் வாராதபடி நிர்ஸிக்க வேண்டிகையாலேயிறே ரூபபேதம்
கொள்ளவேண்டிற்று. அதாவது - “தேவாதிசுதுர்ணித ஜாதியிலொன்றாலும் படக்கடவே
னல்லேன்” என்று வரங்கொள்ளுகையாலே நரஸிஹ்மமாக வேண்டிற்று - அங்கு; “தே
வர்கள் அஸூரர்கள் ராக்ஷஸர் முதலான ரொருவராலும் படக்கடவேனல்லேன்” என்று
வரங்கொள்ளுகையாலும், மதுஷ்யரை ஒன்றாக கணியாமற் போருகையாலும், மதுஷ்யனாய்
நின்று கொல்லவேண்டிற்று - இங்கு; ஆகையால், கார்பாதுருணமாகக்கொண்ட ரூபபேத
மாத்ரமேயாய், ப்ரகாரி ஒன்றேயாகையாலே இந்த ஐக்கியமறிந்து காண்கையாயிற்று - உள்ள
படி காண்கையாவது. க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. நான்தகமித்யாதி. கீழ்ப்பாட்டிலே ஈச்வரத்வம் தோற்றிற்றிறே;
“ஈச்வரன்” என்றதுதியிட்டால் பின்னை பூநீபஞ்சாயுத் தரத்வம் சொல்லலாமிறே; ராவண

வாதத்தாவுமிதே ஈசுவரத்வந்தான் மறைக்கவேண்டுவது; ஆகையால்தே, ராவணவதாரந்
சரம் வந்தப் பஹ்மாதீதவர்கள், (க) “ஊவாநாராயணோதேவஃ ஸ்ரீ ராவணவதாரபா
விவ - ௧” என்றது. பின்னையும். (உ) “ஸ்ரீ தீர நாராயண - ௧” என்று இவாரு
விச்செய்தது - முன்பு சிவபிண்டியில் புரையறுதி தோற்றுக்காக்கவிதே.

மு.—நாந்தகஞ்சங்குதண்டு நாடுனாலிச்சார்ங்கம் திருச்சக்கரம்

எந்துபெருமையிராமனை யிருக்குமிட நாடுதிரேல்

காந்தன்முசிழ்விறற் சீதைக்காகிக் கடுஞ்சிலைசென்றிருக்க

வேந்திதலைவன்சனகராசன்றன் வேள்வியிற்கண்டாருளர். உ.

பதவுரை.

நாந்தகம்— நந்தகமென்னும் வானையும்
சங்கு— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்
தண்டு— ஸ்ரீகனமோதகி கதைதையும்
நான் ஒலி— ஜ்யாகோஷத்தையுடைய
சார்ங்கம்— ஸ்ரீசார்ங்கதனுஸ்தையும்
திரு சக்கரம்— திருவாழி யாழ்வானையும்
வந்து— தரித்துக்கொண்டிருக்கிற
பெருமை— பெருமையையுடைய
இராமன் இருக்குமிடம் நாடுதிரேல்—;
காந்தன்— செங்காந்தளி னுடைய

முசிழ்— முகிழிதழ்போன்ற
விரல்— விரற்களையுடைய
சீதைக்காகி— பிராட்டிக்காக
வேந்தர் தலைவன்— ராஜாக்களுக்கெல்லாம்
சனகராஜன் தன்— ஸ்ரீஜநகராஜனுடைய
வேள்வியில்— யாகத்திலே
சென்று— எழுந்தருளி
கடு சிலை— வலியவிலை
இறுக்க— முறிக்க
கண்டார் உளர்— கண்டவர்கள் உளர்.

வ்யா. நாந்தகம். திருக்கையில் பிரியாதேயிருந்து எதிரிகளை அறச்செய்யும் திருக்
குற்றுடைவாள். சங்கு. வாய்க்கரையிலேயிருந்து தன்மொசையாலே எதிரிகளை முழுக்காயாக
அவியப்பண்ணும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். தண்டு. கைவிடாமலிருந்து எதிரிகளை நெரியஅடிக்கும்
ஸ்ரீகதை. நாடுனாலிச்சார்ங்கம். ஜ்யாகோஷஸவ்விதமாய் எதிரிகள் மேலே சரவாஷத்தை
வாஷிக்கும் ஸ்ரீசார்ங்கம். திருச்சக்கரம். கருதுமிடம்பொருது கைவந்திருக்கும் திருவாழி.
எந்துபெருமையிராமனை. இவற்றையழகுக்குடலாகவும் விரோதி நிரஸரத்துக் குடலாகவும்
தரித்துக்கொண்டிருக்கும் பெருமையையுடையனாய், இவைமிகையாம்படி தன்வடிவழகாலே
யெல்லாரையும் சமப்பிக்கவல்லவனை. இருக்குமிடம் நாடுதிரேல். இந்த செளர்யாதிகளும்
ஸௌந்தர்யாதிகளும் அவனிருக்குமிடத்தேசென்று காணவேணுமென்று, இருக்குமிடம்
தேடுகிறிகோளாகில். காந்தனித்யாதி. செங்காந்தன் முகிழிதழ் போலேயிருக்கிற திருவிர
ற்களையுடைய பிராட்டிக்காக. கடுஞ்சிலைசென்றிருக்க. விசுவாமித்ரமஹர்ஷி கொடுசெல்லச்
சென்று, ரௌத்ரமாய் ஒருவரால் எடுக்கவும் வளைக்கவும் அரிது என்றுகிடந்த வலியவிலை
முறிக்க. கடுமை - திண்மை. வேந்தரித்யாதி. ராஜதர்மத்தோடே தத்தவஜ்ஞாநத்தையு
முடையவனாகையாலே ராஜாக்களுக் கெல்லாம் தலைவனான ஸ்ரீஜநகராஜனுடைய யாகத்திலே
கண்டாருளர்.

இங்கு, “இராமனைநாடுதிரேல் - வேள்வியில் கண்டாருளர்” என்கிறதில் வேறு
பாடு தோன்றுதாம் போலேயிதே - “இராமனைநாடுதிரேல் - உதிரமனைந்தகையோடிருந்
தானை - கண்டாருளர்” என்கிறதும். உ.

(க) “பவாநாராயணோதேவஃ ஸ்ரீமாந்சக்ராயுதோவிபு:” (உ) “ஆத்மநம்
மாறுஷம்மந்யே.”

மூ.—கொலையானை கொம்புபறித்துக் கூடலர்சேனைபொருதழியச்
சிலையான்மராமர மெய்ததேவனைச் சிக்கனநாடுதிரேல்
தலையாற்றுகக்கினை தாங்கிச்சென்று தடவரைகொண்டடைப்ப
அலையார்கடற்கரை வீற்றிருந்தானை யங்குத்தைக்கண்டாருளர். ௩௮

பதவுரை.

கொலை— ஆளைக்கண்டால் கொல்லுமதான
யானை— குவலயாபிடத்தின்
கொம்பு— கொம்பை
பறித்து— பறித்தவனாய்
கூடலர்— ஜநஸ்தாரவாஸிகளான ராகுத்
ஸர்களுடைய
சேனை— ஸேனையானது
அழிய— அழியும்படி
பொருது— போர் செய்தவனாய்
சிலையால்— வில்லாலே
மராமரம்— மராமரங்களை
எய்த— மறுபாடுருவ எய்தவனாய்
தேவனை— தேவனானவனை

சிக்கன— திண்கள்தாக இருந்து
நாடுதிரேல்—
குரங்கு இனம்— வாரகஸைரைபானது
தலையால் தாங்கி — சிரஸாவஹித்துக்
கொண்டு
சென்று— போய் [கொண்டு
தடவரைகொண்டு— பெரியமலைகளைக்
அடைப்ப— அணையாக அடைச்சு
அலை ஆர்— அலை எறிகிற
கடல் கரை— கடற்கரையிலே
வீற்றிருந்தானை— எழுந்தருளியிருந்தவனை
அங்குத்தை— அந்தஸ்த்தலத்திலே
கண்டார் உளர்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. கொலையானை கொம்புபறித்து. “ கவளக்கடர்க்களியு ”
என்கிறபடியே துரந்தர்வ்யங்களைப் பருகுகித்துப் பிச்சேற்றி மதஜலமொழுகும்படி நிறுத்து
கையாலே, ஆளைக்காணில் கொல்லுமதான குவலயாபிடமாகிற ஆணையினுடைய கொம்புகளை
அநாயாலே பறித்து. கூடலர்சேனைபொருதழிய. மஹர்ஷிகளை நலிகையாலே சத்ருக்களான
ஜநஸ்தாரவாஸிகளான ராகுத்ஸருடைய ஸேனையானது விசேஷம் சொல்லவும் ஒருவரில்லர்
தபடி அழியும்படியாகப் பொருது. சிலையால் மராமரமெய்ததேவனை. (க) “ ஸுக்ரீவஸு
ஜிதஸூரஸு தி துரவீபெபுணராவபெ ” என்கிறபடியே மஹாராஜருடைய அதிகங்கை
யைத் திர்க்கைக்காக வில்லாலே மராமரத்தை மறுபாடுருவஎய்து, அவரதிகங்கையைத் தீர்த்த
ஹர்ஷத்தாலே திருமேனியிற்பிறந்த புகழையுடையவனை. சிக்கன நாடுதிரேல். “ அகொரு
வ்யக்தி, இகொரு வ்யக்தி ” என்று பிரித்துப் பரிபதிப்பண்ணாதே, தர்மியொன்று என்றே
அத்யவஸித்து அவனிருந்தவிடம் தேடுகிறிகொளாகில்.

தலையித்யாதி. ஸ்ரீவாரகஸீரர்களுடைய திரள்களானவை “ பெருமான் திருநடிகள்
படப்புகுகிறதன்றோ ” என்னும் கௌரவபுத்தியாலே சிரஸாவஹித்துக்கொண்டு சென்று,
பெரியமலைகளைக் கொண்டுகடலை யூடலுத்து அணையாகவடைக்க. அலையித்யாதி. அலைமிக்
கிருந்துள்ள கடற்கரையிலே அவ்வலைநீர் தெறிக்கும்படி ஆஸந்ரமாக அவர்கள் செய்கிற
அடிமையப்பார்த்து உகந்துகொண்டு அவர்களை அடிமைகொள்ளுகையால் வந்த வ்யாவர்
த்தி தோற்ற எழுந்தருளியிருந்தவனை அந்த ஸ்த்தலத்திலே கண்டவர்களுளர். ௩௮.

(க) “ ஸுக்ரீவச்சங்கிதச்சாஸீந் நித்யம்விர்யேணராகவே. ”

புதுவரை.

ஆயர்- கோபரான ஸ்ரீகும்பநுடைய
மகன்- பெண்பிள்ளையாய்
மடம்- மடப்பத்தைபுடையாரான்
பிண்காக்காகி- நற்பிண்கைப் பிராட்டிக்காக
ஆடல்- போர்செய்ய எதிர்த்துவாரா நினை
துள்ளி
விடை ஏழினையும்- ரிஷபங்களைவழியும்
வீய- முடியும்படியாக
பொருது- போர்செய்து
வியர்த்து நின்றனை- அந்த வருத்தத்தாலே
குறுவெயர்ப்பரும்பின வடிவும்
தானுமாய் நின்றவனை
மெய்ம்மையே- உண்மைபாகவே
கண்டார் உளர்.

[illegible]

(க) “ முக்தச்சிசர்வடதேளேசயிதோஸிதந்வாதந்வா ஜகந்திபிப்ருஷேஷஸவிகாஸமேவ. ஐசிமிமாந்தவ ஐசத்திமதர்கிதவ்யாம் அவ்யாஜதஃபரதயஸேகமிஹாவதீர்ணஃ, ”

ஆயம்மடமகள் பின்னேக்காகி. கோபரான ஸ்ரீகும்பருடைய பெண்பிள்ளையாய், ஆத்மகுணமான மடப்பத்தையுடையளான நற்பின்னைப்பிராட்டியை லபிக்கைக்காக. அடல்விடையேழினையும். அஸ்ராவிக்ஷ்டமாய் புத்தேதாந்முகமாய் நின்ற ரிஷபங்களேழையும். வியப்போருது வியர்த்து நின்றானே. முடியும்படியாகப்பொருது, அந்த ஆயாஸத்தாலே குறுவியர்ப்பரும்பின வடிவும் தானுமாய் நின்றவனை. மெய்ம்மையேகண்டாருளார். உண்மையாகவே அவ்விடத்திலே கண்டவர்களுண்டு. இத்தால்- வடதளசயநாபதாநத்துக்கும் கர்ஷ்ணவதாரத்துக்கு முண்டான தர்மயைய்யம் சொல்லப்பட்ட தாய்த்து. “வையமேழுங்கண்டாள் பிள்ளைவாயுள்” என்றும், “ஆலினிலைவளர்ந்த சிறுக்கனவனிவன்” என்றும் இவ்வைக்கயந்தான் கீழும் பலவிடங்களிலும் சொல்லப்பட்டதினே. ச.

மூ.—நீரேறுசெஞ்சடை நீலகண்டனு நான்முகனுமுறையால்
சீரேறுவாசகஞ்செய்யநின்ற திருமாலைநாதேரேல்
வாரேறுகொங்கை யுருப்பினியை வலியப்பிடித்துக்கொண்டு
தேரேற்றிச்சேனைநடுவு போர்செய்யச் சிக்கனக்கண்டாருளார். ௫.

பதவுரை:

சீர்— எம்பெருமான் ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தை
ஏறு— தரித்த
செம் சடை— சிவந்த ஜடையையுடைய
நீலகண்டனும்— கறுத்த மிடற்றையுடைய
ருக்ரனும்
நால் முகனும்— சதுர்முகப் பரஹ்மாவும்
முறையால்— சேஷசேஷிபாகம்மத்தாலே
சீர் ஏறு வாசகம் } சிறந்த, சொற்களைக்கொ
செய்ய நின்ற } ண்டி ஸ்தோத்ரம் பண்
ணும்படி நின்ற
திரு மாலை— ஸ்ரீபிபதியை
நாமுதிர் ஏல்—;

வார் ஏறு— கச்சணிந்த
கொங்கை— திருமுலைத் தடத்தையுடைய
உருப்பினியை— ருக்மிணிப் பிராட்டியை
வலிய— பலவந்தமாக
பிடித்துக்கொண்டு— பிடித்துக்கொண்டு
தேர் ஏற்றி— தேரின்மேலேற்றி
சேனை நடுவு— ருக்மனூல் எடுத்துவிடப்
பட்ட ஸேனைக்கு நடுவேநின்று
போர் செய்ய— புத்தம்பண்ண
சிக்கன— தீர்டமாக
கண்டார் உளர்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. நீரேறுசெஞ்சடை நீலகண்டனும். (க) “அஷ்டாவதிகம் ஐஷ்டாபாரஸிரஸா ஹரஃ பாவநாயகம் ஐசாரிபுடொமொர லீ துலபாரணாஸ” என்கிறபடியே திருவுலகனந்தருளுகிறபோது, பரஹ்மா திருவடிவிளக்கின ஜலம்விழுதிறதைக்கண்டு, பாவநார்த்தமாக அத்தை சிரஸ்ஸாலே தரிக்கையாலே அந்த ஜலத்தோடே கூடியிருப்பதாய், சிரகாலம் தப்பாராய்ப் பேணுதலற்றிருக்கையாலே சிவந்திருக்கிற ஜடையையுடையனாய்; (உ) “நாராயணஜ்யாபுதத நீயுசணகோஷாயாஸ” என்கிறபடியே ஸமுத்ரமதந ஸமயத்தில் முந்துறக்கிளம்பின தீவ்ரமானவிஷத்தை “நீ இத்தை க்ரஸி” என்று ஸர்வேசுவரன் நியமிக்க க்ரஸிக்கையாலும், அதுதான் ஹர்தயத்திலே கருடத்யாகமும்

(க) “ததம்பு பதிதம் தர்ஷ்ட்வா ததார சிரஸாஹரஃ - பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே யோக்யோஸ்மீ தயவதாரணாத்.” (உ) “நாராயணஜ்யாபுதத நீலகண்டத்வமாப்துயாத்.”

சிரஸ்பிலே சந்தர்தலையுமாயைலே கண்டத்தளவிலே நின்றவியிகையாலும் கறுத்திருந்த
ள்ளகண்டத்தை யுடையனான ருத்ரனும். நான்முகனும். ஸ்தோத்ரம்பண் ணுகைக்கிடான பல
முகத்தையுடைய ப்ரஹ்மாவும். முறையால் சீரேறுவாசகம் செய்யநின்ற. ப்ரஹ்மபாவனை தலை
பெயித்து, தான் சேனியும் தாங்கள் சேஷபூதருமான முறையால், தன்னுடைய குணங்
ளால் ப்ரஹ்மான வசநங்களைக்கொண்டு ஸ்தோத்ரம்பண் ணும்படி நின்ற. திருமலை நாடு
ரேல். தத்ததபிஷ்டப்ரதனான ஸ்ரீபதிபை, அவனும் அவளுமான சேர்ந்தியோடேகாண
வேனும் என்று தேடுகிறிகோளாகில்.

வாரேறுகோங்கை யுருப்பினியை. “ கர்ஷணனுக்கு போக்பமானவினை பிறர்கண்
படவொண்ணுது ” என்று, “ செங்கச்சுக்கொண்டு கண்ணுடையார்த்து ” என்கிறபடியே
கச்சாலே மறைத்துக்கொண்டிருக்கிற திருமுலைத்தடங்கையுடைய ருக்மிணிப்பிராட்டியை.
வலியப்பிடித்துக்கொண்டு தேரேற்றி. பந்துக்கையுமுடன்படுத்தி * கண்ணுலமும் கோடிந் துந்
கைப்பிடிப்பதாகத் திண்ணுந்திருந்த சிசுபாலன் லஜ்ஜாவிஷ்டனாய் அண்ணுந்திருக்குட்படி.
யாக ஆறுடிவருகிற ஸமயத்திலே சென்று, அவளுக்கும் தனக்குமுண்டான மனப்பொருத்
தமே ஹேதுவாக, பந்துக்களுடன்படவன்றிக்கே பலத்திலே பிடித்துக்கொண்டு தேரிலே
யேற்றி. சேனைநடுவுபோர்செய்ய. ருக்மிணிப்பிராட்டி தமையான ருக்மன் இந்த பரிபவம்
பொருமையாலே அநேகராஜாக்களும் தானும் பஹுஸேனையோடேவந்து போகாதபடி வழி
கட்டிச்சூழ்ந்துகொள்ள, அந்த ஸேனைக்குருடுவே நின்ற அவர்களோடே யுத்தம்பண்ண.
சிக்கனக்கண்டாருளர். அந்த மணக்கோலத்தையும் வீரக்கோலத்தையும் த்ரட்டமாகக் கண்ட
வர்களுளர்.

மு.—பொல்லாவடிவுடைப்பேய்ச்சி துஞ்சப்புணர்முலைவாய்மகேக்க
வல்லாணை மாமணிவண்ணனை மருவுமிட நாடுதிரேல்
டல்லாயிரம் பெருந்தேவிமாரோடு பளவமெறிதுவரை
எல்லாருஞ்சூழச் சிங்காசனத்தே யிருந்தானைக் கண்டாருளர். க.

பதவுரை.

பொல்லா— கோரூபமான
வடிவு உடை— வடிவையுடைய
பேய்ச்சி— பூதநையானவள்
துஞ்ச— மாளுட்படியாக
புணர்— தன்னில் தான் சேர்ந்திருந்துள்ள
முலை— முலையிலே
வாய் மகேக்க வல்லாணை— வாயைவைத்து
உண்ணவல்லவனாய்
மா மணி— நீலமணிபோன்ற
வண்ணன்— திருநிறத்தை யுடையவன்
மருவும் இடம்— பொருந்தி வர்த்திக்கு
மிடத்தை

நாடுதிரேல்— தேடுகிறிகோளாகில்
பல் ஆரிரம் பெரு } பதினாறுபிரம் தேவிமா
ந்தேவிமாரோடு } யோடே கூட
பளவம்— ஸமுத்ரத்திலேகள்
எறி— வீசாநின்றவள்
துவரை— ஸ்ரீத்வாரகையிலே
எல்லாரும்— தேவிமாரெல்லாரும்
சூழ— சுற்றுஞ் சூழ்ந்துநிற்க
சிங்காசனத்து— ஸிஹ்மாஸனத்திலே
இருந்தானை— எழுந்தருளி யிருந்தவனை
கண்டார் உளர்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. பொல்லாவடிவுடைப் பேய்ச்சிதுஞ்ச. வரண்டுவினைந்து நரம்
பும் எலும்பும் தோன்றும்படியிருக்கையாலே பொல்லாதான வடிவையுடைய பேய்ச்சியான

வள் முடியும்படியாக. புணர்முலைவாய் மடுக்கவல்லாணை. அந்த வடிவைமறைத்து “பெற்ற தாய்ப்பால்வந்த பேய்ச்சி” என்றபடியே யசோதைப்பிராட்டியோடொத்த வடிவைக்கொண்டு வருகையாலே தன்னில்தான் சேர்ந்திருந்துள்ள முலையிலே, அவள் முலைகொடானிடில் தரியாதாளாய்க்கொண்டு “முலைப்பாலுண்” என்று கொடுத்தாற்போலே, தானும் முலை யுண்ணாவிடில் தரியாதாளுய்க்கொண்டு பெரிய அபிநிவேசத்தோடே வாயைமடுத்த உண்ண வல்லவணை. “உள்ளத்தினுள்ளே அவளையுறோக்கி” என்கிறபடியே வருகிறபோதே அவள் கர்தரிமமெல்லாம் திருவுள்ளத்திலே ஊன்றதர்சித்திருக்கச்செய்தே, அவள் தாயாகவே யிருந்து முலைகொடுத்தாற்போலே, தானும் பிள்ளையாகவேயிருந்து முலையுண்டு அவளைமுடித்த ஸாமர்த்தயத்தைச் சொல்லுகிறது- வல்லாணையென்று. மாமணிவண்ணனை. “விடப்பாலமுதாவமுதுசெய்திட்ட” என்கிறபடியே அவளுடைய விஷப்பாலை அமர்தமாகவமுது செய்து அவளை முடித்து, ஜகத்துக்கு சேஷியானதன்னை நோக்கிக்கொடுக்கையாலே, நீலரத்தம்போலே உஜ்வலமான திருமேனியை யுடையனாயிருந்தவனை. மருவுமிடம் நாடேதிரேல். திருவுள்ளம் பொருந்தி வர்த்திக்கிறஸ்த்தலம் தேடுகிறிகோளாகில்.

பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமாரோடு. நாகவதாரந்தரம் கொண்டுவந்து பாணிக்ரஹணம் பண்ணப்பட்டவர்களாய், ஓரொருத்தரே அற்பந்த விலகுகளைகளாயிருக்கும் பதினாறாயிரம் தேவிமாரோடே. ஆயிரமிரண்டாயிரமன்றிக்கே, பதினாறாயிரமுண்டாகையாலே- “பல்லாயிரம்” என்கிறது. பளவமெறிதுவரை. சாமஹரமாம்படி. ஸமுத்ரத்தின் திவலைகள் விசாரிற்சும் பூநீமத்தவராகையிலே. எல்லாருமிய்யாதி. தேவிமாரெல்லாரும்சூழ விஹ்மாஸநத்திலே ரலோத்தரனாயெழுந்தருளியிருந்தவனை அவ்விருப்பிலே கண்டவர்களுள். சு..

மு.—வெள்ளைவிளிசங்கு வெஞ்சுடர்திருச்சக்கர மேந்துகையன்
உள்ளவிடம் வினவிலுமக்கிறைவம்மின் சுவரைக்கேன்
வெள்ளைப்புரவிக் குரக்கு வெல்கொடித் தேர்மிசைமுன்புநின்று
கள்ளப்படைத்துணையாகிப் பாரதங்கைசெய்யக் கண்டாருள். எ.

பதவுரை.

வெள்ளை— வெண்மைமிகு முடைத்தாய்
விளி— “அதுபவ கைங்கர்யங்களில் ருசி
யுடையார் வாருங்கோள்” என்று தன்
தவரியாலே அழையாநிற்கிற
சங்கு— பூரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்
வெம்— வெவ்விதான
சுடர்— ஜ்யோதிஸ்சையுடைய
திரு சக்கரம்— திருவாழி யாழ்வானையும்
எந்து— தரித்துக்கொண்டிருக்கிற
கையன்— திருக்கைகளை யுடையவன்
உள்ள இடம்— இருக்குமிடத்தை
வினவில்— கேட்கிறிகோளாகில்
உமக்கு— உங்களுக்கு
இறை சுவடு— சிறிது அடையாளம்

உரைக்கேன்— சொல்லுகிறேன்;
வம்மின்— வாருங்கோள்;
வெள்ளை— வெளுத்த
புரவி— குதிரை பூண்டிருப்பதாய்
குரங்கு— வானமான [தான
வெல்கொடி— வெற்றிக். கொடியையுடைத்
தேர் மிசை— (அர்ஜுனனுடைய) தேரி
ன்மேலே
முன்பு நின்று— அவனுக்கு ஸாரதியாய்
முன்னே நின்று
படை— ஸைந்யத்துக்கு
கள்ளம் துணை ஆகி— க்ருத்ரிமத்துணையாய்
பாரதம்— பாரதபுத்தத்தை
கைசெய்ய— கையுமணியும் வருத்துநடத்து
கண்டார் உள்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. வெள்ளைவிளிசங்கு. ச்யாமளமான திருமேனிக்கு பரபாகமான வெண்மையையுடைத்தாய், அதுபவகைநகர்யங்களில் ருசியுடையார் வாருங்கோள் என்று தன்தவரியாலே அழையாநிற்கும் ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தையும். வெஞ்சுடர் திருச்சக்கிரம். ஆச்சரிதவிரோதிகள் விஷயத்தில், லௌகிகாக்கரி, நரகாக்கரி, 'தண்ணீர்' என்னுட்படி. வெவ்விதான சுடரையுடைய திருவாழியையும். ஏந்துகையன். அழகுக்கும் விரோதிநிரஸநத்துக்கு முடலாக ஸர்வகாலமும் பூவேந்தினுற்போலே தரித்துக்கொண்டிருக்கும் திருக்கைகளையுடையவன். உள்ளவிடம்வினவில். வர்த்திக்கிற ஸ்த்தலம் கேட்கிறிகோளாகில். உமக்கிறைவம்மின் சுவரேரக்கேன். வாருங்கோள், உங்களுக்கு அவன் வர்த்திக்கிறவிடத்துக்கு அல்பமடையாளம் சொல்லுகிறேன்.

வெள்ளையித்யாதி. சரணாகதனாய் தனக்கபிமதனான் அர்ஜுநனுடைய, வெளுத்த புரவிபூண்டிருப்பதாய், வாரமமான வெற்றிக்கொடியையு முடைத்தாயிருக்கிற தேரின்மேலே அவனுக்கு ஸாரதியாய் முன்னேநின்று. கள்ளப்படைத்துணையாகி. கர்தரிமப்படைத்துணை. அதாவது-படைத்துணையாகிவிடத்தில் இரண்டுதலையு மறியும்படி செவ்வையிலன்றிக்கே, பகலையிரவாக்கியும், "ஆயுதமெடேன்" என்று ஆயுதமெடுத்தும், எதிரியுடைய உயிரினை யைக்காட்டிக்கொடுத்தும் செய்தவை. பாரதத்தைசெய்யக்கண்டாருளர். பாரத ஸமரத்தைக் கையுமணியும் வகுத்துநடத்த அத்தசையிலேகண்டவர்களுளர்.

மு.—நாழிகைகூறிட்டுக் காத்துநின்ற வரசர்கடம்முகப்பே
நாழிகைபோகப் படைபொருதவன் றேவகிதன்சிறுவன்
ஆழிகொண்டன் றிரவிமறைப்பச் சயத்திரதன்றலையைப்
பாழிலுருளப் படைபொருதவன் பக்கமேகண்டாருளர். அ.

பதவுரை.

நாழிகை— நாழிகையை
கூறிட்டு— விபஜித்து
காத்து நின்ற— காத்துக்கொண்டு நின்ற
அரசர்கள் தம் } ராஜாக்களுக்குமுன்னே
முகப்பே }
நாழிகை— பகல் முப்பது நாழிகையும்
போக—போயிற்றென்று தோற்றும்படியாக
படை— திருவாழியாழ்வானைக்கொண்டு
பொருதவன்— பொருதவனான
தேவகிதன்— தேவகிப்பிராட்டியினுடைய
சிறுவன்— பிள்ளையாய் [வன்று
அன்று—அவர்கள் காத்துக்கொண்டு நின்ற

ஆழிகொண்டு— திருவாழியைக்கொண்டு
இரவி— ஸூர்யனை
மறைப்ப— மறைக்க
சயத்திரதன்— ஜயத்திரதனுடைய
தலையை— தலையை
பாழில்— பாழி பள்ளத்திலே
உருள— உருளும்படி
படை— அம்பாலே
பொருதவன்— பொருத அர்ஜுநனுடைய
பக்கமே— அருகே
கண்டார்—உளர்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. நாழிகையித்யாதி. "ஜயத்திரதனை அஸ்தமிப்பதற்கு முன்னே கொல்லக்கடவேன்" என்று அர்ஜுநன் பரதிஜ்ஜைபண்ண, அதுக்கிடமறும்படி ஒரு புருஷப்ரமாணமன்றியே தீர்க்கணுவனை ஒருபுருஷப்ரமாணமாகக் குழிக்குள்ளே நிறுத்தி,

“நீங்கள் இன்னதனைநாழிகை காத்துக்கொள்ளுங்கோள், நாங்கள் இன்னதனைநாழிகைகாத்துக்கொள்ளுகிறோம்” என்று பகல்முப்பது நாழிகையும் இவனுக்கு ஒருநலிவு வாராதபடி காத்துக்கொண்டுநின்று அதிரத மஹாதரான ராஜாக்கள் தங்கள்முன்னே. நாழிகைபோகப் படைபொருதவன் தேவகிதன்சிறுவன். பகல் நாழிகை முப்பதும் போய்த்ததென்று தோற்றும்படியாகப் படைபொருதவனான தேவகிபுத்தன். நாழிகைபோகப் படைபொருதகையாவது- திருவாழியைக்கொண்டு ஆதித்யனைமறைக்கை. அதுதான் முன்சொல்லப்படாநின்றதிறே. கீழ்ப்பாட்டில், “திருச்சக்கரமேந்துகையனுள்ளவிடம் வினவில்” என்றற்போலே, இங்கும், “தேவகிதன்சிறுவன்-உள்ளவிடம்வினவில்” என்று கூட்டிக்கொள்வது. அடிக்கடி- பூர்வோத்தரங்களுக்குச் சேரவேண்டுகையாலே.

ஆழிகோண்டன்றிரவிமறைப்ப. அப்படி அவர்கள் காத்துக்கொண்டு நின்றவன்று பகல்நாழிகை சென்றதாகத்தோற்றும்படி நினைவறிந்து காப்பஞ்செய்யும் திருவாழியைக் கொண்டு ஆதித்யனை மறைக்க. தயத்திரதனித்யாதி. “ஆதித்யன்ஸ்தமித்தான்” என்று அவனைக் குழியினின்றும் அவர்கள்கிளப்பி நிறுத்தினவளவிலே, இருள்பரப்பின திருவாழியைப்பிடித்துக்கி, ஐயத்தானுடைய தலையைப் பாழியிலேகிடந்துருளுட்படி அம்பாலேபொருத அர்ஜுனனுடையவருகே கண்டாருளார். நிரவதிகதேஜோரூபமான திருவாழியிலே ஆதித்யனைமறைத்தால் லோகத்துக்கு மிகவும் வெளிச்செறிப்புண்டாமித்தனையன்றோ, “ஆதித்யன்ஸ்தமித்தான்” என்னும்படி கண்களுக்கு இருண்டுதோற்றுவா நென்னென்னில்; இந்த ஆதித்யனுடைய தேஜஸ்ஸு கண்ணிலே முகக்கலாம்படி அளவுபட்டிருக்கையாலே தமஸ்ஸுப்போம்படியாயிருக்கும்; அங்ஙனன்றிக்கே, திருவாழியாழ்வானுடைய தேஜஸ்ஸு நேர்கொடுநேர் கண்கொண்டு பார்க்கவொண்ணாதபடி மிக்கிருக்கையாலே பளபளத்துக் கண்ணை யிருளாப்பண்ணிற்று. இதுதான் “ஆழியாலங்கன்றாழியை மறைத்தான்” என் கிறவிடத்திலே பூர்வர்களருளிச்செய்தார்களிறே.

மூ.—மண்ணுமலையு மறிகடல்களு மற்றியியாவுமெல்லாம்

திண்ணம் விழுங்கியுமிழ்ந்ததேவனைச் சிக்கனநாடுதிரேல்

எண்ணற்கரியதோ சேனமாகி யிருநிலம்புக் கிடந்து

வண்ணக்கருங்குழன் மாதரோடு மணந்தானைக் கண்டாருளார். ௯.

பதவுரை.

மண்ணும்— பூமியும்
மலையும்— மலைகளும்
மறி— அலை பெறுகிற
கடல்களும்— ஸமுத்ரங்களும்
மற்றும்— மற்றமுண்டான
யாவும்— எல்லாப்பொருள்களுமான
எல்லாம்— இவை எல்லாவற்றையும்
திண்ணம்— நிச்சயமாக
விழுங்கி— ப்ரளயகாலத்திலே விழுங்கி
உமிழ்ந்த— பிற்பாடு வெளிப்படுத்தின
தேவனை— தேவனை

சிக்கன— ஊற்றத்துடனே
நாடுதிரர் ஏல் - ;
எண்ணற்கு அரியது— நினைக்க அரிதான
ஓர்— ஒப்பற்ற
ஏனம் ஆகி— மஹாவாஹமாய்
இரு நிலம்— பெரியபூமியை
புக்கு— ப்ரளயத்திலே முழுகி
இடந்து— அண்டபித்தியினின்றும்
ஒட்டுவிடுவித்தெடுத்து
வண்ணம்— அழகியதாய்
கரு— கறுத்திருந்துள்ள

குழல்— கூத்திலுபுடைப

பாடிசோடு— ஸ்ரீபூமிப் பிசாட்டியோடே

மணந்தான்— திருமணம் புனர்த்தவனை
கண்டார் உளர்.

வ்யா. ஒன்பதாய்பாட்டு. மன்னனு மித்பாதி. ஸ்வாதாரையான பூமியும், அது தனக்காதுவான பர்வதங்கடும், பூமிக்குரசுகமாகச் சூழ்ந்து திரைமற்றிடுவமுதாங்குகும் மற்றுமுண்டான ஸ்வாதார்த்தங்களுமான இவைபெயல்லாவற்றையும். திண்ணம்விழுங்கி உமிழ்ந்தேவனை, ஐந்தாஜாலிகரைப் போலன் நிக்கே, நிச்சயமாகப் ப்ரளயத்திலழியாதபடி திருவயிற்றி னுள்ளேவைத்து, ப்ரளயம்கழிந்தவாறே வெளிராகொண உமிழ்ந்து, இப்படி, ரக்ஷபவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்தைப் பண்ணுதையால் வந்தபுகர், வடிவிலே தோற்றும் படியிருந்தவனை. சிக்கனாடுதிரேல். மெலெழுக்கேடி. “கண்டிலோம்” என்று மீளுகையன்றிக்கே, “கண்டேவிடவேணும்” என்றும் உற்றத்தாடனை தேடுகிறகோளாகில்.

எண்ணற்கரியமீதாரேனமாகி. அழகாலும் வடிவிற்பெருமையாலும் மரஸ்ஸாலே பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதபடி யிருக்கையாலே, அத்விதீயமான மஹாலாஹமாய். இரு நிலம்புக்கிடந்து. மஹாபர்திவியை ப்ரளயத்திலேழுழுதி அண்டபித்தியினின்றும் ஓட்டுவிடு வித்தெடுத்து. வண்ணமித்பாதி. தன்னுடைய அபிமானந்தர்ப்புதையான பூமியை, இப்படி ப்ரளயத்தினின்று மெடுத்தமைபக்கண்ட ஹர்ஷத்தாலே, அதுக்கு அபிமாரியான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி வந்தனைக்க, அபூமியதாய்க் கறுத்திருந்துள்ள திருக்குழலை யுடைய வனோடே கலந்தவனைக் கண்டாருளர். கூ.

அ.—நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—கரியமுகில்புரைமேனி மாயனைக்கண்ட சுவரேசத்துப்
புரவிமுகஞ்செய்து செந்நெலோங்கிவிளை கழனிப்புதுவைத்
திருவிற்பொலிமறைவாணன் பட்டர்பிரான் சொன்னமலைபுத்தும்.
புரவமனமுடைப் பத்தருள்ளார் பரமனடி சேர்வர்களே. யி.

பதவுரை.

கரியமுகில்— காவிமேகத்தை

புரை— ஒத்த

மேனி— வடிவையுடையனாய்

மாயனை— ஆச்சார்ய குணசேஷடிதயுத்தனை

கண்ட— பார்த்த

சுவமி— ஆடையாளங்களை

உரைத்து— சொல்லி

செந்நெல்— செந்நெற்பயிர்களானவை

ஒங்கி— உயர்ந்து [தலைவணங்கி

புரவி முகம் செய்து— குதிரைமுகம்போலே

விளை— விளையா நின்றள்ள

கழனி— கழனிகளையுடைய [வராய்

புதுவை— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்குத் தலை

திருவின்— ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீபால்

பொலி— விளங்காநிற்பாராய் [கரான

மறைவாணன்— வேதத்துக்கு நிர்வாஹ

பட்டர்பிரான்— பெரியாழ்வார்

சொன்ன— அருளிச்செய்த

மலை— சொல்மாலையான

பத்தும்— இப்பத்தையும்

பரவும்— பேசும்படியான

மனம் உடை— மரஸ்ஸையுடைய

பத்தர் உள்ளார்— பக்தராயுள்ளவர்கள்

பரமன்— பரமபுருஷனுடைய

அடி— திருவடிகளை

சேர்வர்கள்— கிட்டப்பெறுவர்கள்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. கரியமுக்கில்புரைமேனிமாயனை. காள்மேகம்போன்ற வடிவையுடையனாய், ஆச்சார்யமான சூனச்சேஷ்டிதங்களை யுடையனாவன. கண்டவனேரத்து. “காணவேணும்” என்று தேடுகிறவர்களுக்கு, கண்டவனையானங்களைச்சொல்லி. தேடுகிறவர்களுடைய அவஸ்தைதையையும், கண்டவர்களுடைய அவஸ்தைதையையு மடைந்துபேசினார் தாமோரிறே. புரலியித்பாதி. செந்நெற்களானவை யுயரவளர்ந்து கதிர்க்கந்தத்தாலே குவிநை முகம்போலே தலைவனாங்கி விளையாநின்றான் கழனிகளையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய், “பரமனைப்பயிலும் திருவுடையார்” என்கிறபடியே பகவதாஸத்திருபையான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயால் மிக்கிருப்பாராய், * வேதப்பயன் கொள்ளவல்லவராகையாலே வேதத்துக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த மாலையானவிப்பத்தையும். பரவு மித்பாதி. ப்ரீதிபரவச்சாய்க்கொண்டு அடைவுகெடப்பேசும் மஸ்ஸையுடைய பக்தராயுள் ளவர்கள். பரமனடிசேர்வர்களே. காண்கைக்குத்தேட வேண்டாதே நித்யாநுபவம் பண்ண லாம்படி, ஸர்வஸ்மா த்பரனாவனுடைய திருவடினைச் சேர்ப்பெயுவர்கள். ... ம.

பெரியஸ்தீபர் திருவடிகளை சரணம்.

அடிவரவு.—கதிர் நாந்தகம் கொலை தோயம் நீரேறு பொல்லா
வேள்கா நாழிகை மண் கரிய வலம்பா.

—(*)—

அவதிருமொழி நம்-க்கு, பாட்டு-உஉதி.

—(i)—

நாலாம்பத்து - இரண்டார் திருமொழி - அலம்பாலெருட்டாப்ரவேசம்.

அ. கர்ஷணவதாரகுண சேஷ்டிதங்களை நெடுக அநுபவித்துக்கொண்டுபேர்ந்து; அத்துடனே சாமாவதாரகுண சேஷ்டிதங்களையும் அநுபவித்தவரந்தாம், “தத்ததவதாரவி சிஷ்டனான ஸர்வேசுவரனைக் கண்ணாலேகண்டு அநுபவிக்கவேணும்” என்னும் அபேகைஷ பிறந்து தமக்கு ஒருபுடை நடந்து செல்லுகிறபடியையும், தமக்கு மாநஸாநுபவ வைசத்தத் தாலே அவன்றனைக் கண்ணாலே கண்டாற்போலே ஒருபுடை ப்ரகாசிக்கிறபடியையும் துஸ்ந திந்து, அவையிரண்டையும் “அவனைக்காணவேணும்” என்று தேடுகிறார் சிலரும், “அப் படிதேடுகிறிகொளாகில் கண்டார் சிலருளர்” என்று சொல்லுகிறார் சிலருமாக, தம்மை இர ண்டுவகை யாக்கிக்கொண்டு பேசினாராய் நின்றார்-கீழ்: “அவதாரந்தரங்கள் தன்னைக் கண் ணாலேகண்டநுபவிக்கவேணும்” என்னும் ஆசைபிறந்தாலும் பெருக்காறுபோலே அவை தத்தகாலத்திலுள்ளார்க்கு அநுபாவியமாய், பிற்காலத்திலுள்ளார்க்குக் கிடையாததாயி ருக்கிற படியையும், “பின்னொர்வனங்குஞ்சோதி” என்கிறபடியே அவதாரத்தில் பிற்பாடரான வர்களுக்கும் இழக்கவேண்டாதபடி ஸர்வேசுவரன் ஆச்சாவதாசமாய்க்கொண்டு உகந்தரு ளின நிலங்களிலே அந்த அவதாரகுண சேஷ்டிதங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படியாக எழுந்த ருளி நிற்கிறபடியையு மருஸந்தித்து, உகந்தருளின நிலங்களிலே அவனை யநுபவிக்கக் கோலி, அவையெல்லாவற்றிலும், “தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வவடமலையு மென்னு மிவையே முலையாவடிவமைந்த” என்கிறபடியே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்குத் திருமுனைத்தடங் களாம்படி யிருக்கையாலே அவனுக்கு அதுபந்தாபிமத ஸ்த்தலங்களாயிருக்கிற திருமுலைகளிர

ண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு, தெற்குத்திருமலையிலே நிற்கிற நிலையிலே அதுபலிப்பதாக முந்துற இழிந்து, ராமகர்ஷ்ணத்தயவதார சேஷ்டித்வகனெல்லாம் அந்நிலையிலே ப்ரகாசிக்கிற படிபை அதுபலிபாதிற்சச்செய்தே, தத்விஷயத்திலும் ததீயவிஷயமே ப்ராப்யத்துக்கு சரமாவதிபாக அறுதியிட்டிருக்குமவராகையாலே, * கிளரொளியிளமையில் ஆழ்வரதுபலித் தாற்போலே, “ அங்கேயெழுந்தருளியிருக்கிற அழகரினுங்காட்டில் அவர் விரும்பி யெழுந்தருளியிருக்கிற திவ்யஸ்த்தலமான திருமலையே ப்ராப்யம் ” என்று அதுஸந்தித்து, அத்திருமலையினுடைய வைபவத்தை பற்றுமுகமாகப்பேசியதுபலிக்கிறார்- இத்திருமொழியில்... *

மு.—அலம்பாவெருட்டாக் கொன்றுதிரியு மரக்கரைச்
குலம்பாழ்ப்பேத்துக் குலவிளக்காய்நின்ற கோன்மலை
சிலம்பார்க்கவந்து தெய்வமகளிர்க ளாடுஞ்சீர்ச்
சிலம்பாறுபாயுந் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. க.

பதவுரை.

தெய்வம் மகளிர்கள்— தேவஸ்தரீகள்
சிலம்பு— பா தச்சிலம்புகள்
ஆர்க்க— ஒலிக்கும்படி
வந்து— பூலோகத்திலே வந்து
ஆடும்— நீராடா நின்றதுள்ள
சீர்— பெருமையைபுடைய
சிலம்பு ஆறு — திருச்சிலம்பாறு எனது
பாயும்— இடைவிடாமல் பெருகாநிற்பதாய்
தென்— அழகியதான [லையானது;
திருமாலிருஞ் சோலை— திருமாலிருஞ் சோ

அலம்பா— ப்ராணிகளை அலைத்தும்
வெருட்டா— பயப்படுத்தியும்
கொன்று— கொன்றும்
திரியும்— திரியாநின்றதுள்ள
அரக்கரை— ராக்ஷஸர்களை [பாழ்த்துக்கி
குலம் பாழ்ப்பித்து — ஸகுடும்பமாகப்
குலம்— இக்ஷ்வாகுவம்சத்துக்கு
விளக்காய் நின்ற— ப்ரகாசகராய் நின்ற
கோன்— ஸர்வஸ்வாமியானவன் நித்யவா
ஸம்பண்ணுகிற
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. அலம்பா. ப்ராணிகளையிருந்தவிடத்திலிருக்கவொண்ணாதபடி அலைத்து. அதாவது- “ இவர்கள்கீழ் நமக்கு வர்த்திக்கப்போகாது, எங்கேபோவோம் ” என்று நின்று தளும்பும்படி பண்ணுகை. வெருட்டா. வெருளப்பண்ணி. அதாவது- தங்களுடைய உக்ரவேஷங்களைபும் உக்ரவ்யாபாரங்களைபும் கண்டுபயப்படும்படி பண்ணுகை. அன்றிக்கே, “ அலம்பா வெருட்டா ” என்றதுக்கு ஆரவாரித்துச் சிவிட்கைவினைத்து அஞ்சப் பண்ணி பென்னவுமாம். கொன்றுதிரியும். அவ்வளவுமன்றிக்கே, கொலைக்கஞ்சாமல் கொன்று, அதுதானே யாத்ரையாய்த் திரியாநிற்கும். அரக்கரை. கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாவற்றுக்குடியான ஜந்மத்தைபுடையவர்களை. கள்ளர், பள்ளர், வலையர் முதலானார்க்கு ப்ராணிகளை அலைக்கையும் பயப்படுத்துகையும் கொல்லுகையும் ஜந்மஸித்தமாய் வருமாபோலே, இவர்களுக்குமிது ஜந்மஸித்தமாய் வருமாய்த்து. கரதுஷணிகளும் ராவணதிகளுமான ராக்ஷஸர் த்ரையலோகப்பத்தையும் இப்படி பீடித்துக்கொண்டிறே திரிந்தது. குலம்பாழ்ப்பேத்து. அவர்களை நிரஸிக்கிறவிடத்தில் அவர்கள் தங்களள்வன்றிக்கே மறுகிளையறும்படி குட்டிக் கொலையாகவறுத்துப் பொகுகையாலே, குலமாகப்பாழ்ப்பட்டுப் போம்படிபண்ணி. ஸ்ரீவிழிஷணமும் அவனோடே சேர்ந்தவர்களும் அவர்களுக்குக் கூட்டல்லர்களிறே. “ பொல்லாவரக்களைக் கிள்ளிக்கோந்தானே ” என்றது- “ நல்லவர்க்கருமுண்டு ” என்று திருவுள்ளம்பற்றியிறே. “ இலங்கை யரக்கர்குலம் முருகுநீர்த்ததிரான் ” என்றாரிறே ஆழ்வாரும். ஜந்மமது

வாறுவும் அதுங் கொண் வ்யாபாரமில்லாதபோது அவர்களில் வ்யாவர்த்தனாய்விடுமிறே.
(சு) “ விஹ்ஷணஸ்யபிபாஷா ந துராசுஷஸ்யவெஷ்டி தஃ ” என்றார்களிறே- அவர்கள்
தாங்களே. (உ) “ சூஷ்யாஹிஸித ஸே ந ராசுஷஸாநாஃ வலுஸவது ” என்று -
இச்சுவாகுவம்ச்யனாக நினைந்து, பெருமான் கைக்கொண்டருளினபோதே அந்தஜந்மந்தானும்
மாறிப்போய்த்திறே. ஆகையால், “ குலம் பாழ்படுத்து ” என்னக்குறையில்லை. குலவிளக்
காய்நின்ற. ராவணன் திக்விழையப்பண்ணினவன்று தொடங்கி ஒளிமழுங்கிக்கிடந்த இச்சுவாகு
வம்சம், பெருமான் திருவவதரிந்து, ராவணனாகிகளைக் கிழங்கெடுத்துப்பொகட்டபின்பாய்த்து
பரகாசமாய்த்து; ஆகையாலே, குலத்துக்கு பரகாசகனுப் நின்றவென்கிறது. “ வெங்கதி
ரோன் குலத்துநீகோர்விளக்காய்த்தோன்றி ” என்றார்களிறே- பூரிசுலசேகரப்பெருமான். இவ
ர்கள்தாம் *பேசித்தேயோசம் ஏககண்டரிதே. கோண்மலை. ஸர்வஸ்வாமியானவன் நித்யவாஸம்
பண்ணுகிற தேசம். “ குலவிளக்காய் நின்றகோண்மலை ” என்னையாலே- இன்னம் அங்ங
னொத்த விசேசமாக நிரூபித்து ஆச்சரிதரகூணம் பண்ணுகைக்காக எழுந்தருளியிருப்பதே ஸ்ரீ
தலமென்கிறது. ஆகையால், ஸர்வஸ்வாமிதவம் வீறுபெற்றது- இங்கேயிறே.

சிலம்பார்க்கவந்து தேய்வமகளிர்களாடும். முன்பு - தேவஸ்திரிகள் திருச்சிலம்பாற்றில்
ஸ்நானம்பண்ணவரும்போது ராவணனாகிகளுக்கு அஞ்சி சிலம்பொழிந்தும் ‡ பஞ்சடைபிட்டும்
வருவார்களாய்த்து; இப்போது- அங்ஙனன்றிக்கே, அரக்கரைக் குலம்பாழ்படுக்கையாலே,
சிலம்புகள் தவயிக்குப்படி வந்து, தேவஸ்திரிகளானவர்கள் ஸ்நானம்பண்ணாநிற்கிற. இவர்கள்
வதுக்காக இப்படி ஸ்நானம்பண்ணுகிறதென்னில், ஸ்வர்க்கத்திலிருப்புக்கு ஸாதநமாக, சாலில்
நீர்மாண்டாற்போலே, முன்பு ஆர்ஜித்தபுண்யம்மாண்டால், தேடிக்கொள்ளும்தேசம் இது
வாய்த்து. சீர்ப்பாதி. இப்படியிருந்துள்ள கௌரவத்தையுடைய திருச்சிலம்பாறனது அ
விச்சிந்த ஸ்ரீதோருபேண பரவஹியாநிற்கும், (ந்) “ க்ஷுவிதூரித மாரிபீ ஸூய நஃந ஸூயஸா ”
என்றுதொடங்கி ஒருச்சிலாகத்தாலே திருச்சிலம்பாற்றினுடைய கதியைவர்த்தித்து அருளிச்
செய்தாரிதே- ஆழ்வான். தென்திருமாலிருஞ்சோலையே. தென் என்று- அழகாதல்; தெற்குத்
திக்கிலையான வெண்ணுதல். “ மால் ” என்றும், “ இருமை ” என்றுமிரண்டும்- பெருமை
க்குவாசகமாய், சோலையினுடைய ஒக்கத்தையும் பரப்பையும் சொல்லுகிறது. இப்படி- இருக்
கிறசோலைகளை யுடைத்தாகையாலே மாவிருஞ்சோலையென்று அத்தேசத்துக்கு நிரூபகம்.
* வாகியிறே. க.

மூ.—வல்லாளன்றோளும் வாளசக்கன் முடியுந்தங்கை

பொல்லாதமுக்தும் பொக்குவித்தான் பொருந்துமலை

எல்லாவிடத்திலு மெங்கும்பரந்து பல்லாண்டோலி

செல்லாநிற்குஞ் சீர்த்தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. உ:

பதவுரை.

பல்லாண்டோலி—மங்களாசாஸநத்வரியானது | எங்கும்— திருமலையின் பரப்பெங்கும்
எல்லா இடத்திலும் — எல்லாநிடங்களிலும் | பரந்து — பரவி

(சு) “ விஹ்ஷணஸ்து தர்மாத்மா நதுராசுஷஸேஷ்டி தஃ ” (உ) “ ஆக்யாஹிமம
தத்தேவர ராசுஷஸாநாம் பலாபலம். ” ‡ பஞ்சடைபிட்டும் - சிலம்பு தவயியாதபடி. பஞ்சை
அதிலே அடைத்துக்கொண்டுமென்றபடி. (ந்) “ க்வகித்த்வரிதகாமிநி க்வசநமந்தாமந்தாஸா ”

செல்லாநிற்கும்— செல்லாநின்னுள்ள
சீர்— பெருமையையுடைத்தாய்
தென் திருமாலிருஞ்சோலை-;
வல்— வலிய
ஆளன்— ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையுடையனாப்
வாள்— ருத்ரனிடத்தில் பெற்ற வானையு
முடையனான
அரக்கன்— ராவணனுடைய
தோளும்— தோள்களும்

முடியும்— தலைகளும்
தங்கை— அவன் தங்கையான் குர்ப்பண
கையுடைய
பொல்லாத— கொடியதான
மூக்கும்— மூக்கும்
போக்குவித்தான்— அறுப்புண்டு போம்படி
பண்ணினவன்
பொருந்தும்— நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வல்லாளன். வலிய ஆண்மையை யுடையவன். ஆண்பிள்ளைத்தனத்திலவந்தால் ப்ரபல்லானவனென்கை. தீக்கஜங்கையோடே பொருந்தும் தீக்கபாலகர்களை ஜயித்துமிருக்குமவனிறே. (க) “ஹிமவாந்நதரோமேருஸ்த்ஸாலோக்யம்வா ஸஹாமரைஃ - சக்யம்புஜாப்யா முத்தர்த்தம்.” என்றவனிறே. வாளரக்கன். அதுக்கு மேலே, ருத்ரன்பக்கலிலேபெற்ற வானையுமுடையவன். இத்தால் இந்தத் தோள்வலியும் வால்வலியு முடையனாகையாலே ஒருவராலும் ஜயிக்கவொண்ணாதவென்கை. இப்படியிருக்கிற வனுடைய. தோளும் முடியும். இத்தால்-அவனையழியச்செய்கிறவிடத்தில் ஓரம்பாலே அழியச் செய்துவிடலாயிருக்க, தோளைக்கழித்துத் தலையையறுத்துப் போதுபோக்காகரின்று கொன்றபடியசொல்லுகிறது. தங்கைபொல்லாதமூக்கும். “மண்ணிராவணன்றன் நற்றங்கை” என்கிற பலங்கொண்டு ஸ்வைரம் ஸஞ்சரித்துத்திரிந்த * கொல்லையரக்கிபான குர்ப்பணகையி னுடைய ஹையமான மூக்கையும். போக்குவித்தான். அறுப்புண்டுபோம்படி பண்ணினவன். இவன் மூக்கையிரிந்தவோபாதி காணும் அவனுடைய தோளும்முடியும்முத்த அராயாஸ மும். பொருந்தும்மலை. இப்படி அவனுக்கு ப்ராணஹாரியையும் இவனுக்கு அங்கஹாரியையும் பண்ணினவன், அவதாரம்போலே * தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே, நித்யவாஸம்பண்ணுகிறமலை.

எல்லாவித்யாதி. அநந்யப்ரயோஜாரோடு, ப்ரயோஜநாதரபராரோடு, அநந்யஸாதந ரோடு, ஸாதநாதரபராரோடு வாசியற, எல்லாருடைய விடங்களிலும் திருமலையிலுள்ளபாப் பெங்கும் வ்யாப்தமாய்க்கொண்டு மங்களாசாஸநத்வரி நடந்துசெல்லாநிற்கும். ப்ரயோஜநாத் தரபரர்க்கும் இது கூடுமோவென்னில்; அவர்களையுமிங்கேவந்து புருரக்கொள்ள, இந்த நிலமிதிதானே தங்கள் ப்ரயோஜநத்தைமற்றது மங்களாசாஸநத்திலே முளும்படி பண்ணுமா ய்த்து. * புனத்தினைக்கிள்ளிப் புதுவலிக்காட்டுகிற குறவரும் “உன்பொன்னடிவாழ்க” என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படியிறே நிலத்தினமிதிதானிருப்பது. சீர்த்தேன்திருமா லிருஞ்சோலையே. இப்படியிருந்துள்ள திருமாலிருஞ்சோலையே. உ.

மூ.—தக்கார்மிக்கார்களைச் சஞ்சலஞ்செய்யுஞ் சலவரைத்
தெக்காநெறியே போக்குவிக்குஞ் செல்வன்பொன்மலை

(க) “ஹிமவாந்நதரோமேருஸ்த்ஸாலோக்யம்வா ஸஹாமரைஃ - சக்யம்புஜாப்யா முத்தர்த்தம்.”

* தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே - தன்னுடைச் சோதிக்கெழுந்தருளாதே.

எக்காலமுஞ்சென்று சேவித்திருக்குமடியரை

அக்காணெறியைமாற்றந் தன்மாலிருஞ்சோலையே. ந.

பத்வரை.

எ காலமும்— எப்போதும்
சென்று— போய்
சேவித்து இருக்கும்— திருவடிதொழுதிரா
நின்றுள்ள

அடியரை— தாஸபூதர்களை
அ கான் நெறியை— அந்தக் காட்டுவழியி
நின்றும்

[காடு-பாவக்காடு.]

மாற்றும்— தவிர்ப்பிப்பதாய்
தண்— ஸம்ஸார தாபஹரமர்
மாவிருஞ்சோலை-;
தக்கார் — எம்பெருமானோடொக்க க்ருபை
பொத்திருக்குமவர்களையும்

மிக்கார்களை—எப்போதுமொக்க அநுகர்ஹ
சீலராயிருக்கையாலே அவனிலுங்
காட்டில் மேன்மை யுற்றிருக்கு
மவர்களையும்

சஞ்சலம் செய்யும்— திருவுள்ளம் கலங்கப்
பண்ணுகிற

† சலவரை— ப்ரதிகூலரை
தெக்கு ஆம்— தென்திக்கிலேயான
நெறியே— யமலோகத்தின்வழியே
போக்குவிக்கும்— போம்படி பண்ணுநின்
றுள்ள

செல்வன்— ஸ்ரியோபதி வர்த்திக்கிற

பொன்— ஸ்பர்ஹணீயமான

மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. தக்கார். ஈசுவரனோடொக்க க்ருபையொத்திருக்குமவர்கள். தக்கார். ஈசுவரனுக்குத் தகுதியானவர்கள். அதாவது- நினைவு ஒன்றாயிருக்கை. “ ஸர்வாத் மாக்களு முஜ்ஜீவிக்கவேணும் ” என்கிற க்ருபை ஒத்திருக்கை. மிக்கார்களை. அவனைப்போலே ஸ்வதந்தராய், அபராதங்களைக் கண்டவாறே “ க்விவாஸி ” “ நக்ஷோஸி ” என்கையன் றிக்கே, எப்போதுமொக்க அநுகர்ஹசீலராயிருக்கையாலே அவனிலுங்காட்டில் அநிகராயிருக்குமவர்களை. ஆகையிறே - இவர்களைப்பற்றுமிடத்தில் புருஷகார நிரபேக்ஷமாகப் பற்றலாயிருக்கிறது. “சனிப்பின் நியாண்டெம்மைச் சன்மசன்மாதரம் காப்பர்” என்கிறபடி யே- ஆச்சரியத்தவர்களை சலநமற்றோக்குவாரும், “ வருமையு மிம்மையும் நன்மையளிக்கும் பிராக்கள் ” என்று இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் ரக்ஷிப்பாரும் இவர்களேயிறே. ஆகையால், ஈசுவரனருளிலும் இவர்களருளிறே நன்றாயிருப்பது. “ நல்லருளாயிரவர் நலனேந்தும் திரு வல்லவாழ் ” என்னக்கடவதிறே. சஞ்சலஞ்செய்யும் †சலவரை. பகவத்விஷயத்திலே வைத்த நெஞ்சைக் கலங்கப்பண்ணும் க்ரத்திரிமரை. ஸ்ரீதண்டகாரணயவாஸிகளானரிஷிகள் பகவத் த்யாரம் குலைந்து (க) “ வன ஹிவஸ்யஸரீராணி ” என்று உடம்புக்கு மன்றும்படியாய் ய்த்திறே - ராக்ஷஸர்கள் கலக்கினபடி. சலவர் - அநுகூலரைப்போலேயிருந்து ப்ரதிகூல்யம் பண்ணுமவர்கள். தெக்காநெறியே. நரகத்துக்குப்போம்வழியே. யமபுரம் தக்ஷிணத்திக்கிலே யாகையாலும், நரகத்துக்குப்போவார்போவது அவ்வழியாலே யாகையாலும் “ தெக்கா நெறி ” என்று-யாம்யமார்ச்சுத்தைச்சொல்லுகிறது. போக்குவிக்கும். மீட்சியில்லை. செல்வன். இப்படிபோம்படி பண்ணுகைக்குஹது - ஸ்ரியோபதியாகையிறே. “ அசுரர்க்குத் தீங்கிழை க்கும் திருமால் ” என்னக்கடவதிறே. ராவணாதிகளைக் கொல்லுகைக்கு தபஸ்ஸுபண்ணு மவனிறே. பொன்மலை. இப்படியிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற சலாக்யமான திருமலை.

† “ சலவர் ” என்றது- சலத்தையுடையவர் என்றபடி. சலம் = ஹவ்ய; கபடம், அத்தையுடையவர் = க்ரத்திரிமர். (க) “ ஏஹிபச்சயசரீராணி. ”

எக்காலமுமித்யாதி. அந்நயப்பாயோஜநாய், புறப்பு அந்யபாஸதயில்லாஸையாலே ஸர்வகாலமும்கென்று ஸேஷித்திருப்பர்கள். பாயோஜநாந்தாயார்க்கிறே - காலபித்தியுள்ளது; இவர்களுக்கு காலநியதி இல்லை; அதுக்கடி - * அடிபாஸகையிறே. “எழுவார் விடைகொள்வார்” இன்னுழாபாணை, வழுவாவகை நினைந்துவைகல், பொழுதவார்” என்னக்கடவதிறே. அக்கான் நெறியைமாற்றும். அக்காட்டுவழியைமாற்றும். * பாவக்காடிதே. துண்மாலிருஞ் சோலையே. தட்பமாவது - ஸம்ஸாரதாபத்தை ஆற்றாமதாயிருக்கை. அழகர், பரதீகலரை * தெக்காநெறியே போக்குவிப்பர்; திருமலையாழ்வார், அதுகூலரை * அக்கானெறியை மாற்றுவிப்பர். “பிணியியுமாயசெய்வான் திருவேங்கடத்தாயன்” “சமன்கொள்வீடுதரும் தடங்குன்றம்” என்னக்கடவதிறே. அழகரைப் பற்றுக்கையி லும் * அயன்மலை படைவததுவிதே கருமம்.

மூ.—ஆனாயர்கூடி யமைத்தவிழவை யமர்த்தம்
கோனார்க்கொழியக் கோவர்த்தனத்துச் செய்தான்மலை
வானாட்டினின்று மாமலர்க்கற்பகத்தொத்திழி
தேனாபாயுந் தேன்றிருமாலிருஞ்சோலையே. ச.

பதவுரை.

வான்நாட்டில்-ஸ்வர்க்கலோகத்திலுள்ளதாய்
மா— சலாக்யமான
மலர்— பூக்களைபுடைத்தான
கற்பகம்— கல்பவர்க்குத்தின்
தொத்தில்நின்று - பூங்கொத்தில் நின்றும்
இழி— பெருகாபின்றுள்ள
தேன்— தேனானது
ஆறுபாயும்— ஆறுபுக்கொண்டு ஓடாநிற்கிற
தேன்— அழகையுடைய
திருமாலிருஞ்சோலை-;
ஆன்— பசுக்களைபுடைய

ஆயர்— இடைபர்கள்
கூடி— நிரண்டு
அமைத்த - (இந்தரனுக்காக)சமைத்த
விழவை— ஆராதனைநாந்ஸவத்தை
அமர்த்தம்— தேவர்களுடைய
கோனார்க்கு— ராஜாவான இந்தரனுக்கு
ஒழிய— ஆகாமல்
கோவர்த்தனத்து- கோவர்த்தனநிகர்ப்படி.
செய்தான்— செய்தவனுடைய
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. ஆனாயரித்யாதி. கோதநரான இடைபர், வர்ஷார்த்தமாக வத்ஸரந்தோலும் ஒரு நிவஸம் இந்தரனை ஆராதித்துப்போரக் கடவர்களாய், அதுக்குடனாக அவர்கள், வாசல்கள்தோலும் ஆக்கியெடுத்திச் செல்லுகிறபடியைக் கண்டு, “நீங்கள்செய்கிறதென்?” என்று கேட்க; “வர்ஷார்த்தமாக இந்தரனுக்குச் சோநிடுவையாயிருக்கும்” என்ன; “நாம்பிறந்து வளருகிறவூரிலே ஒரு தர்வபத்தை ஒருதேவதாரந்தரம் கொள்ளுகையாவதென்” என்றுநினைத்து அத்நைவிலக்குகைக்காக, “இந்தரனாநிவனெனவன், அவனை நீங்கள் கண்டறிவதுண்டோ, அவன்றான் நீங்கவிட்டசோற்றை உண்ணக்கண்டறிவி கோளோ, ஒன்று மறியிகோளாயிருந்திகோள்; ஆனபின்பு, மேகங்களுந் வந்துபடிந்து வர்ஷிக்கும்ஸ்தாரமாய், என்றுமொக்கப் பசுக்களுக்குப்பில்லும் தண்ணீருமுண்டாய், நமக்கு மழக்கும் காற்றுக்கு மொதுங்கிடமாய், கோக்களை வர்த்திப்பிக்கையாலே “கோவர்த்தம்” என்னும் பேரையுடைத்தாயிருக்கிற இம்மலையன்றோ நமக்குத்தெய்வம், இதின்

முன்னே நீங்கள் சமைத்தவைபெல்லாம் கொண்டுவிந்துவிடுங்கள் ” என்று; பஞ்சுக்கொட்டிப் குழியிலுள்ள இடையரெல்லாரும் திரண்டு இந்தச் சந்தையாகக் கட்டித் தர உத்தவசந்தர, முப்பத்து முக்கொடி தேவர்களையும் ரூம்பிடுகொள்ளு; மேற்பத்தையுடையாய், தம்மைப் பொய்ப் பொய்யி நினைத்திருக்குமவர்க்கொழிய, அசேதமாயி ருப்பதொரு பர்வதமான கோனத் தருத்துக்காப்படி செப்தவனுடையமலை. அப்படி தன்னாமிடத்திலே ஒதுங்கினவர்களை அர்யசேஷமாகாகாபடி கோக்கி, திருமலையா நுவர்ச்சு சேஷமாக்குகைக்காக அவனெழுந் தருளி யிருக்கிறதேசமென்கை.

வாஸுட்டிஷித்பாதி. ஸ்வர்க்கலோகத்தில் மீண்டும், பெரிய பூக்களையுடைத்தான கல்பத்தினுடைய பூங்கொத்துக்களினின்றும் கீழ்க்கோக்கி ப்ரவணியா சின்னுள்ள தேனானது ஆறுபக்கொண்டு பாம்பி ஒடாநிற்கு மழைகையுடைய திருமலையிருந்து செவ்வையென்கை.

மு.—ஒருவாரணம் பணிகொண்டவன் பொய்கையில் கஞ்சனாடி
ஒருவாரண முயிருண்டவன்சேன் றுறையுமலை
சுருவாரணத் தன்பிடிதூற்தோடக் கடல்வண்ணன்
திருவாணைகூறத்தீரயுந் தண்மாலிருஞ்சோலையே. ௫.

பதவுரை.

சுரு வாரணம்— சுறுத்த ஆனையானது

தன்— தன்னுடைய

பிடி— பிடியானது [பேசுட]

ஊறந்து— தண்ணீரின்

ஓட— ப்ரணய ரோஷத்தாலே கடுகடையி

ட்டுப் போகபுத்தவாரே

கடல்வண்ணன் } “கடல் வண்ணன்மே லா

திரு ஆணை கூற } னை” என்று சொல்ல,

தீரியும்— அப்பிறம் போகமாட்டாமேயினா

மின்னுள்ள

தண்மாலிருஞ்சோலே;

பொய்கையில்— பெரியஸந்தேசத்திலே

ஒரு வாரணம்— ஒப்பற்ற ஸ்ரீ கஜேந்திரபூத்
வா னுடைய

பணி— கைங்கர்யத்தை

கொண்டவன்— ஸ்வீகரித்தருவினவனார்

கஞ்சன்தன்— கம்ஸனுடைய [நின்

ஒருவாரணம்—ஒராளையான சூலையா பீடத்

உயிர்— உயிரை

உண்டவன்— முடிந்தவன்

சென்று— எழுந்தருளி

உறையும்— வர்த்திக்குற

மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. இந்தாம்பாட்டு. ஒருவாரணம் பணிகொண்டவன் பொய்கையில். சாபத் தாலே கஜையோரியிலே பிறந்திருக்கச் செய்தேயும், பூர்வஜம் ஸ்மர்தி சூலையாமையாலே, மிகவும் பசுவத்தப்பினைய யுடைத்தாய் திருப்படித்தாமம் பறித்து இட்டுத்திரியாநிற்க, ஜகத் திலே ஒருபூமலர் கிடையாதபடி. வர்ஷாபாவமாய் வரண்டவனானிலே, “எங்கெயொரு பூக்காணலாம்” என்றுதேடித் திரியச்செய்தே “மொய்ம்மாம் பூம்பொழிற் பொய்கை” என்கிறபடியே தூரத்திலே ஒருருளிர்ந்த சோலையும் பூத்த பொய்கையுமாய்த் தோற்றக் கண்டு ஓடிச்சென்று “உள்ளே னுஷ்டஸத்த்வங் கிடக்கிறது” என்றறியாமலிழிந்து “காம

¶ “திருப்பர்வரித்தாமமென்று = திருத்துழாப்” என்று அரும்பத விளக்கத்தில் காண்கிறது.

ருபொய்கை வைகுந்தாமரை வாங்கியவேழம்” என்கிறபடியே தன் அபிநிவேசாநுருணமாக பூவைவா ரிப்பறித்துக் கரையிலே யேறுவதற்கு முன்னே, நெடுங்காலமெல்லாம் “ நம் சாப மோகித்துக்கு ஒரு ஶீ கறையடிகாணவல்லோமே ” என்று கிடக்கிறதொரு முதலைவந்து காலப்பிடித்துக் கொள்ளுகையாலே, அது நீர்க்கிழுக்க, தான் கரைக்கிழுக்க, இங்ஙனே நெடுங்காலம் நின்றலேந்து தன்னுற்செய்ய லாவதற்றவாறே, திருவடிகளை நினைத்துக் கூட்டிட்டுத் தோராணையை, அந்தத்வநி வழியே அதித்வரையோடே அது இடர்பட்ட பொய்கையிலே சென்று முதலையின் வாயினின்றும் ஆணையை விடுவித்து, அதின் கையிற் பூ செவ்வியழியாமல் திருவடிகளிலே இடுவித்துக்கொண்டு அடிமை கொண்டவன். கஞ்சனித்யாதி. “ தீயபுந்திக்கஞ்சன் ” என்கிறபடியே - தூர்ப்புத்தியான கம்ஸன், ஆஸூர பரகர்திகளை பரச்சந்நரூபராக்கி வரவிட்டு பதறமுடிகமாக நலியப்பார்த்தவளவில், வந்தவர்களுராவரும் விசேஷம் சொல்லவும் மீண்டுசெல்வாமைக் காணாமையாலே, “ இனி இதுகொண்டு இவனை வெல்லப்போகாது ” என்று விட்டு, “ வில்லிழவுக்கென்று அழைத்து நலியக்கடவோம் ” என்று தன்னுடைய மந்தரிகளில் அதுகூலரான அக்ரூரரை வரவிட, அவரும் வந்தழைத்துக் கொண்டு போகாநிற்கச்செய்தே, வழியிலே நலிவதாக மதகரமான தீரவ்யங்களைத் தீற்றிப் பிச்சேற்றி “ புகுவாய் நின்றபோதகம் ” என்கிறபடியே - புகுகிற வாசலிலே நிறுத்திவைத்ததேதோராணையை மதியாமல்சென்று அடர்த்து, அதினுடைய கொம்புகளைப் பிடுங்கிப் பராணை முடித்தவன். சென்றுறையும்மலை. தன்னுகப்பெல்லாம் தோற்றும்படி வந்து, “ நங்கள் குன்றம் கைவிடான் ” என்கிறபடியே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறமலை. ஆனுகூல்ய முடையதேதோராணையை ரகித்து, ப்ராதிசூல்யம் பண்ணினதோராணையை நிரஸித்தவன் வர்த்திக்கிறதேசமாலையாலே, அதுகூலமான ஆணைகளெல்லாம் வர்த்திக்கும் தேசமாய்த்து. “ மழக்களிறிநஞ்சேர் மாலிருஞ்சோலை ” என்னக்கடவதிறே.

கருவாரணம். கறுத்த நிறத்தையுடைய ஆணையானது. தன்பிடிதுறந்தோட. இந்நிறத்தைக் கண்ட தன்னுடைய பிடியானது, “ நம்மையொழிய வேறேகலந்து பெற்ற நிறமாயிருந்தது ” என்று ப்ரணய ரோஷத்தாலே தன்னை ஸந்யஸித்துப் புரிந்து பாராமல் கடுகடையிட்டுப்போக. இப்படி இது ஓடப்புக்கவாறே, இது மீளுகைக்கிடான உபாயங்களிலே இழிந்து, “ பெருகுமதவேழம் ” இத்தயாதிப்படியே சில உபஹாரங்களைப் பண்ணப்பார்க்க, “ அத்தை உனக்குவேண்டுவார்க்குக் கொடாய் ” என்று போகப்புக்கவாறே, “ உபாயாதம் பலித்ததில்லை, இனி சரமோபாயத்தையறுவட்டிப்போம் ” என்று பார்த்து, கடல்வண்ணன் திருவாணைகூற. அழகர் ஸ்ரீபாதமே போவாயென்ன. திரியும். அந்த திவ்யாஜ்ஞாக்கு இளைத்து, போகமாட்டாமல்மீளும். (க) “ ஸுந்தரதோர் திவ்யாஜ்ஞாலம்பரகாதாவசாநுயாயிநி கரிணி - ப்ரணயஜ்ஞ ஸுஹஸமா திர்யத்ரவநாத்ரிஸ்ஸ ஏஷஸுந்தரதோஷணரி. ” என்று இவ்வர்த்தாரத்தையருளிச் செய்தாரிறே - ஆழ்வான். தண்மாலிருஞ்சோலையே. தட்டாமாவது - ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் நின்றநின்ற நிலைகளிலே தாபத்தை ஆற்ற வற்றாயிருக்கை.

ஶீ “ ‘ கறையடி ’ என்றது - ‘ கறை ’ என்று உரலாய், அதுபோன்ற அடியையுடைத்தான தென்றாய், ஆணையைச் சொல்லுகிறது.

(க) “ ஸுந்தரதோர் திவ்யாஜ்ஞாலம்பரகாதாவசாநுயாயிநி கரிணி - ப்ரணயஜ்ஞ ஸுஹஸமா திர்யத்ரவநாத்ரிஸ்ஸ ஏஷஸுந்தரதோஷணரி. ”

மு.---ஏவற்றுச் செய்வானேன் றெதிர்ந்துவந்த மல்லரைச்
சாவத்தசர்த்திசாந்தணிதோட்டிசதுரன்மலை
ஆவத்தனமென் றமரர்களு நன்முனிவரும்
சேவித்திருக்குந் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. சு.

பதவுரை.

அமரர்களும் - ப்ரஹ்மாதிதேவர்களும்
நல் முனிவரும்- ஸநகாதிமஹர்ஷிகளும்
ஆவத்து- தங்களுடைய ஆபத்துக்குரக்க

தனம் என்று- தநமென்றுநினைத்து
சேவித்திருக்கும் - ஸேவித்துக்கொண்டிரா
நிற்கிற

தென் திருமாலிருஞ்சோலை-;
ஏவற்று- கம்ஸன் ஏவினகார்பங்களை
செய்வான்- செய்ப்புட்பொருட்டு

ஏன்று- துணிந்து
எதிர்ந்து வந்த- எதிர்ந்துவந்த
மல்லரை- சாணூர் முஷ்டிகரை
சாவ- சாம்படிபாக
சாந்து அணி- கூனி இட்ட சாந்தைபணிந்த
தோள்- தோளாலே
தகர்த்த- முறித்துப்போகட்ட
சதுரன்- சாதுர்யமுடையவன்வர்த்திக்கிற
மலை- திருமலையாம்.

வ்யா. ஆறுப்பாட்டு. ஏவற்றுச்செய்வானேன் றெதிர்ந்துவந்தமல்லரை. ஸ்வதந்தரராய் வந்து மேல்விழிஸிறே, 'முடியாது' என்று கைவாங்கல்லாது; கம்ஸனுக்கு பாதந்தீராய் வரு கையாலே, இங்குத்தோற்றார்களாகில் அவன் அங்கே தோள்களைக் கழிக்குமாய்த்து; ஆன பின்பு, கோழைகளாய்க் கொலைபுண்பதில் புகழோடே முடியவமையும் என்று மேலிட்டார் கள். ஏன்றெதிர்ந்து வருகையாவது. "பொரக்கடவோம்" என்று நெஞ்சிலே துணிந்து பிற்காலியாதே எதிரே நடந்துவருகை; இப்படியிருந்துள்ள மல்லரை. சாவத்தகர்த்த. குற்று பிரக்தி விடுகையன்றிக்கே, பசங்கலமுடைத்தாற்போலே அநாயாஸைநகர்த்துப்போகட்ட. சாந்தணினோள்சதுரன். கூனி சாத்திவிட்ட சாந்து குறியழியாதே காணும் அவர்களோடு வ்யாபரித்தது. மல்லரோடேகூட ஸர்வாவயவங்களும பொருந்தி வ்யாபரியாநிற்கச்செய்தே சாத்தின சாந்து குறியழிந்ததில்லை காணும். கூனிசாத்திவிட்ட வந்ததரத்திலே, பெண்கள், கண்ணாலே இலச்சிணையிட்டு விடுகையாலே இவனொழிக்கவும் போகாதிறே. அவர்கள் கண் ணாலே யிலச்சிணையிடுகையாவது- இவ்ந்தோளிலே சேதுங்கயலுமிடுகையிறே. இவன் மல் லரோடே அழித்தானாகிலும் மற்றெங்கேனு மழித்தான் என்றிறே அவர்களிருப்பது. இது அழித்துப்போனாகில், பின்புபெண்கள் கோஷ்ட்டிக்காளாகானே. மலை. இப்படி. ப்ரதிகூல ரை நிரஸித்து அதுகூலரையுபப்பிக்குமவன் வர்த்திக்கிறமலை.

ஆவத்தனமென்று. நமக்கு ஆபத்துக்கு ரக்கம்மான் தநமென்றுநினைத்து. அமரர்களும் நன்முனிவரும் சேவித்திருக்கும். உபயபாவநாநிஷ்டரான ப்ரஹ்மாதி தேவர்களும், ப்ரஹ்ம பாவநைகநிஷ்டரான ஸநகாதிமஹர்ஷிகளும்சேவித்துக்கொண்டு இராநிற்கும். "ஆவத்தனம்" என்று ஒருக்கால் நினைத்தால் அதுக்குபலம் அநவரதம் ஸேவித்துக்கொண் டிருக்கையாய் த்து. தென்திருமாலிருஞ்சோலையே. தென்னென்று-; அழகாய், ஸர்வப்ரகார விலக்கணமான தேசமென்றபடி. சு.

¶ "ஆபத்துக்கு" என்றது - ஆபத்துவந்த காலத்துக்கென்றபடி.

மூ.—மன்னம்மறுக மைத்துனன்மர்க் கொருதேரின்மேல்
முன்னங்குறின்று மோழையெழுவித்தவன்மலை
கொன்னவிற்குர் வேற்கோனோமோறன் நென் கூடற்கோன்
தென்னன் கொண்டாடுந் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. எ.

பதவுரை.

கொல் நவில்— கொலையையே தொழிலா
கவுடைய
கூர்— கூரிய
வேல்— வேலையுடையனாய்
கொன்—ராஜா தியை வழுவறநடத்துமவனாய்
நெறி— பெருமையையுடையனாய்
மோறன்— தர்மபுத்தம் பண்ணுமவனாய்
தென்— ஆழகிய
கூடல்— ‘கூடல்’ என்னும் மதுரைக்கு
கொன்— நிர்வாஹகனாய்
தென்னன்— தகஷிணத்திற்குக்கு பரதாரணன்
மலபதவஜராஜனிலை
கொண்டாடும்— கொண்டாடப்படும தான்
நென் திருமாலிருஞ்சோலை;

மன்னர்— ராஜாக்களெல்லாரும்
மறுக— ‘நாம் இவ்வன் வெல்லலாமோ’
என்று குடல் மறுசும்படியாக
மைத்துனன்மார்க்கு— மைத்துனன்மாரான
பாண்டவர்களுக்காக
ஒரு— ஒப்பற்ற
தேரின் மேல்— தேரின்மேலே
முன் அங்கு நின்னு— முன்புறத்திலே னார
த்பவேஷம் தோற்ற நின்று
மோழை எழுவித்தவன்— நீர் நரம்பில் விட்ட
வாருணஸ்தரத்தின்வழியே - கீழுண்
டான ஜலமானது குறிழி யெறிந்து கிள
ரும்படி பண்ணிவித்தவன் வந்ததிக்கிற
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. மன்னம்மறுக. அர்ஜுனனுடைய தேரிலே தூண். குதிரை
கள் தண்ணீருக்கு விடாய்த்து இளைத்தவனவிலே, கடிநஸ்தலத்திலே நீர்நரம்பு அறியுமவனா
கையாலே, வாருணஸ்தரத்தை விடுவித்து அங்கே நிரையுண்டாக்கி, குதிரைகளைவிட்டு சே
ருட்டி, புட்டி-பெழுப்பிக்கொண்டு போந்து, பூட்டி கொண்டு வந்து முன்னே நிறுத்தின
இத்தைக்கண்ட ராஜலோகமடைய “இவனுடைய பசுப்பாத பிருத்தபடியால் நாமின்னைவெ
ல்லுமக பெய்றொன்றுண்டோ” என்று குடல் மறுசும்படியாக. மைத்துனன்மார்க்கு.
(க) “கர்ஷணாச்சயாஃ கர்ஷணபலாஃ கர்ஷணநாசாச்ச பாண்டவாஃ” என்கிறபடியே தன்னை
யே ஸர்வமுமாகப் பற்றியிருக்கும் பாண்டவர்களுக்கு. ஒருதேரின்மேல். ஆயுத மெடுக்க
வொண்ணாது என்கையாலே, “கொல்லாமாக்கிக் கொலைசெய்து” என்கிறபடியே உழ
வுகோலும் கையுமாய் நின்று தேகைநடத்துகிற ஸாமர்த்தயத்தாலே தோர்க்காலாலே எதிரிகளை
படக்கலும் நெரித்துப் பொகடும்படி தனக்கு உபகரணமாயுள்ள அத்விசியமான தேரின்
மேலே. முன்னங்குறின்று. ஸாரத்யம் பண்ணுகைக்கு அதுரூபமாக அத்தேரின் முகப்பான
அங்கிடத்திலே நின்று. மோழை யெழுவித்தவன். நீர்நரம்பில் விட்ட வாருணஸ்தரத்தின்
வழியே கீழுண்டான ஜலமானது குறிழி யெறிந்து கிளரும்படி பண்ணியருளினவன். மலை,
இப்படி- ஆர்மித பசுப்பா தியானவன் நித்யவாஸப்பண்ணுகிற மலை.

‡ நீர் நரம்பு = நீர்த்தாரை; நீரிருக்கும் மர்மஸ்த்தலம்.

(க) “கர்ஷணாச்சயாஃ கர்ஷணபலாஃ கர்ஷணநாசாச்ச பாண்டவாஃ”

கோன்னவிலித்யாதி. (உ) “மலயபுவஜஹதி வர்ஜமோ ரோதமெடுபூ ஷீபதி”
என்கிற மலயத்வஜ சக்ரவர்த்தி இத்தேசத்தை உபலாஸித்துக்கொண்டு போந்தானென்னும்
பரிதியாலே அவனை சலாகிக்கொண்டு மேல். கொலைக்குப் பரிகரமென்னும்படியான கூரிய வே
லையுடையனாய், ராஜாதி குலையாமல் தர்ம யுத்தமே செய்யுமவனாய், தபஃபலத்தாலே நித்
யம் கங்காஸாராந் செய்து வரவல்ல பெருமையையுடையனாய், பாண்டிமண்டலத்துக்குரராஜா
வாய், கட்டளைப்பட்டு ‘நான்மாடக்கூடல்’ என்னும் பேரையுடைத்தாயிருக்கும் மதுரைக்கு
நிர்வாஹகனாய், தகஷிண திக்குக்குப் பரதாநன மலயத்வஜ சக்ரவர்த்தியாலே கொண்டா
டப்பட்ட தேசமாய்த்து, — அதாவது- அகஸ்தபன் வர்த்திக்கிற மலய பர்வதத்திலே செ
ன்று அகஸ்தப மஹர்ஷிமுன்னே “ தர்மமே நடத்தக்கடவேன் ” என்று மலயபர்வதத்தை
யெழுதிக்கொடியெடுத்தவன், கங்கையிலே ஸ்நானம் செய்ப்போகா நிற்கச்செய்தே, * மதி
சுவழ் குடமி யளவிலே சென்றவாறே, தேர் வடக்கு ஓடாமல் நின்றதாய், அவ்விடத்திலே
தேரை நிறுத்தி, “ இங்கே தீர்த்த விசேஷமும் தேவதாஸநிதியு முண்டாக வடுக்கும் ”
என்று இறங்கி ஆராய்ந்து பார்த்தவன்கிலே, அவ்விடத்திலே அழகர் ஸந்திதி பண்ணி,
“ இவ்வாற்றிலே ஸ்நானம்செய் ” என்ன; நாமம் கேட்டு ஸ்நானம்பண்ண வேண்டுகையாலே
“ இதுக்குப்பேர் என் ” என்று கேட்க; “ முன்பே நம்மைப் பரஹ்மா காலேக்கழுவுகிற கால
த்திலே நம் சிலம்பில் நீர் இதுகிலே தெறித்து ‘ சிலம்பாறு ’ என்று இதுக்குப் பேராய்த்து ”
என்ன; அங்கே ஸ்நானஞ்செய்து, கங்காஸாராம் தவிரந்து இங்கே ப்ரவணனாயிருந்து, அழக
ர்க்கு வேண்டுமடிமைகளெல்லாம் செய்தான் என்று ஒரு ப்ரஸித்தியுண்டிதே; அத்தை அரு
ளிச்செய்தாராய்த்து. தென்நிருமாலிருஞ்சோலையே. இப்படி அவனாலே கொண்டாடப்பட்
டிருப்பதாய் தெற்குத் திக்கிலேயான திருமாலிருஞ்சோலையே. எ

மூ.—குறுகாதமன்னரைக் கூடுகலக்கி வெங்காளிடைச்
சிறுகானேறியே போக்குவிக்குஞ் செல்வன் பொன்மலை
அறுகால் வரிவண்ணக ளாயிரநாமஞ் சொல்லிச்
சிறுகாலைப்பாடுந் தேன்றிருமாலிருஞ்சோலையே. அ.

பதவுரை.

அறுகால்— அறுகால்களையுடைத்தாய்
வரி— அழகியதாயிருந்துள்ள
வண்டிகள்— வண்டிகளானவை
சிறுகாலை— விடியற்காலத்திலே
ஆயிரம் நாமம் — எம்பெருமானுடைய
ஸஹஸ்ரநாமங்களையும்
சொல்லி — ஆளத்திவைத்து
பாடும்— பாடாநின்றான்
தென் திருமாலிருஞ் சோலை-;
குறுகாத— திருமலையை அணுகாத
மன்னரை— ராஜாக்களுடைய

கூடு— இருப்பிடத்தை
கலக்கி— குலைத்து [அழித்து]
வெம்— வெவ்விதான
கான் இடை— காட்டின் நடுவே
சிறுகால் நெறியே— சிற்றடியோடே
போக்குவிக்கும்— போம்படியாகப் பண்
னுமிற
செல்வன்— ஸ்ரீபீபதி வர்த்திக்கிற
பொன்— சிறந்த
மலை— திருமலையாம்.

(உ) “மலயத்வஜ இதித்யாதோ மாநவேந்தரோ மஹீபதி”

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. குறுகாதமன்னரை. திருமலையைக் கிட்டாத ராஜர்க்களை. அது கூலாய்ச்சேர்ந்து வாழ்ந்துபோகலாயிருக்க, ப்ரதிகூலாய்ச்சேராதேயிருக்குமவர்களை. கூடுகலக்கி. இருப்பிடத்தைக் குலைத்து. அதாவது- போக்ய போகோபகரண போகஸ்த் தாநங்களெல்லாவற்றாலும் விலகாணமாம்படி அவர்கள் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் நகரிகளினி லிருப்பைக் குலைத்தென்கை. வெங்காளிடை. வெவ்வித காட்டினாடுவே. நிலவனுக்கும் ஸஞ்சரிக்கவொண்ணாதபடியாய்த்து காட்டின் வெம்மையிருக்கும்படி; “வெம்மினொளியெயில் கானகம்” என்கிறபடியே. சிறுகாணெறியேபோக்குவிக்கும். கெட்டுப்போம்போது பின் தொடருகிறார்களென்னுமச்சத்தாலே வழியானவிடங்கிடக்க, சிற்றடிப்பாடே நுழைந்துபோ ம்படியாகப்பண்ணும். செல்வன். இதுக்கடி- ஸ்ரியபேதியாகை. அதுகூலாகாணமும் ப்ரதி கூலிரஸநமும் பண்ணுவது அவளுக்காகவிறே. பொன்மலை. இப்படி யிருந்துள்ள ஸ்ரியபே தியானவன் வர்த்திக்கிற ச்லாக்யமானமலை. அறுகால்வரிவண்ணுகள். ஷட்பதங்களான அழ கியவண்டுகள். இத்தால்- இவற்றினுடைய ரூபகுணம் சொல்லிற்று. ஆயிரநாமம்சொல்லிச் சிறுகாலைப்பாடும். (க) “ ஷெவொநா ஸஸஹஸ்ரவாந ” என்கிற அவனுடைய ஆயிரந் திருநாமங்களையும் ஸத்தேவாத்தரமான காலத்திலே ப்ரதிக்குப் போக்குவிட்டுப்பாடாநிற்கும். தென் திருமாலிருஞ்சோலையே. இப்படி யிருந்துள்ள அழகையுடைத்தான திருமாலிருஞ் சோலை யென்கை. அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. அந்த திக்வர்த்திகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவ பூதங்களினுடைய வர்த்தமிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. அழகருடைய செயல்போலையாய்த்து- இவற்றினுடைய செயலுமிருக்கும்படி. அதாவது- ப்ரதிகூலானவர்களைக் காணப்பொறுதாய்த்து.

மூ.—சிர்தப்புடைத்துச் செங்குருதிகோண்டு பூதங்கள்
அந்திப்பலிகோடுத் தாவத்தனஞ் செயப்பன்மலை
இந்திரகோடங்க ளெம்பெருமான் கனிவாயொப்பான்
சிந்தும்புறவிற் றென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. கூ.

பதவுரை.

இந்திரகோபங்கள் — பட்டுப்பூச்சிகளா
எம்பெருமான் — ஸர்வஸ்வாமியான அழ
கருடைய
கனி — தொவ்வைக்கனிபோன்ற
வாய் — திரு அதரத்துக்கு
ஒப்பான் — ஒத்திருக்கைக்காத
சிந்தும் — கண்டவிடமெங்கும் சிதறிப்
பறக்கிற
புறவின் — தாழ்வரையையுடைத்தாய்
தென் — அழகிதான
திருமாலிருஞ்சோலை;
பூதங்கள் — அங்கே வர்த்திக்கிற ஸ்ரீவை
ஷ்ணவ பூதங்களானவை

(புஷ்டதேஹர்களான ஜரங்களைக்கண்டால்,) சிந்த — அவயவங்கள் சிதறும்படி
புடைத்து — அடித்துக் கொண்டு
செம் குருதிகொண்டு — அவர்கள் தேஹந் தினின்றும் புறப்படுகிற சிவந்த ரத்தக் கைக்கொண்டு
அந்தி — அந்திப்பொழுதில்
பலி கொடுத்து — ஆராதனம் ஸமர்ப்பித்து
ஆவத்து தனம் — தம் ஆபத்துக்கு ரக்ஷக மான தருமாகினைத்து
செய் — ஸேவித்துக்கொண்டு போருகிற
அப்பன் — ஸ்வாமி வர்த்திக்கிற
மலை — திருமலையாம்.

வ்யா. சிந்திப்புடைத்து. சிதறப்புடைத்து. ஆஸ்திகராய், த்யாஜ்யோபாதேய விவேகமுடையாய், அழகரளவிலும் திருமலையாழ்வாரளவிலும் ப்ரேமமுடையாய் வர்த்தி க்குமவர்களைக் கண்டால் அவர்கள் ஸந்திதியில் நிலலாதே அஞ்சலிவந்தநாதிகளைப் பண்ணித் தந்தாமைக்கொண்டு மறைந்துவர்த்திந்து, நாஸ்திகராய் த்யாஜ்யோபாதேய விவேகமுடைய ராய், தேஹ போஷணாதிகளைப் பண்ணி ஸ்வைரம்ஸஞ்சரித்துத்திரியும் ப்ரதிகூலஜநங்களை, தந்தாம் ஸஞ்சரிக்கிற தேசத்திலே காலத்திலேகண்டால், அவயவங்கள் சிதறவடித்துக் கொண்டு பொகடாதிற்றுமாய்த்து. செங்குருதிகோண்டு. தாந்தாம் அடித்துக்கொன்றவர் களுடைய தேஹத்திலின்றும், செவ்வியிலே சிவந்துபுறப்படுகிற ரத்தத்தைக்கொண்டு. பூதங்கள். பூதயோரியாயிருக்கச் செய்தோம், வைஷ்ணவராமரூபங்களோடு கூடி, பகவத் பாகவத பக்தியுத்தங்களாய்க் கொண்டுதிரியும் பூதங்களானவை. அந்திப்பலிகோடுத்து. (ச) “ நவம்ஸவபிஷ்ணு ” என்று ஸமர்ப்பித்த கண்டாகர்ணனைப்போலே, தங்களு டையஜாதுபுரிதமாக ஜீவிக்குமத்தை, ஸந்த்யாகாலங்களிலே ஆராதனரூபேண ஸமர்ப்பித்து. ஆவத்தனம்செய். தங்களுக்கு ஆபத்துக்கு ரக்ஷகமான தருமாகரினைத்து ஸேவித்துக்கொண்டு போரும்படியிருக்கிற. அப்பன்மலை. ஸர்வகாரண பூதனானவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறமலை. “ அப்பன் ” என்றது - இவற்றுக்கும் இப்படி கிட்டிவர்த்திக்கலம்படி யிருக்கிறது காரண பூதனான குடற்றுடக்காலையென்னுமிடம் தோற்ற.

இந்திரகோபங்கள். சிவந்தசித்தத்தை யுடையவாய், “ இந்த்ரகோபம் ” என்கிற நாமத்தையுடைத்தாயிருக்கிற ஜந்துக்களானவை. எம்பெருமான்கனிவாயோப்பான். ஸர்வ ஸ்வாமியான அழகருடைய, கொவ்வைக்கனி போலேயிருக்கிற திருவதரத்துக்குப் போலி யாம்படி. சிந்தும்புறவில். கண்டவிடமெங்கும் சிதறிப்பறக்கும் பர்யந்தத்தையுடைய. “ சிந் துரச்செம்பொடிப்போல் திருமாலிருஞ்சோலையெங்கும் இந்திரகோபங்களேயெழுந்தும் ப்ரந்திட்டன ” என்றாரிதே - இவர்திருமகளாரும். தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. இப்படி யிருந்துள்ள அழகையுடைத்தான திருமாலிருஞ்சோலையென்கை. கூ.

மூ.—எட்டுத்திசையு மெண்ணிறந்த பெருந்தேவிமார்
விட்டுவிளங்க வீற்றிருந்த விமலன்மலை
பட்டிப்பிடிகள் பகறேஞ்சிச்சென்று மாலையாய்த்
தெட்டித்திளைக்குந் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. யி.

பதவுரை.

மாலையாய்— ராத்ரிகாலத்திலே
பட்டி— ஸ்வைரமாகத் திரியாநின்றுள்ள
பிடிகள்— பெண்பாணைகளானவை
பகடு— ஆண்பாணைகளோடே
உறிஞ்சி சென்று— உராய்ந்து சென்று
தெட்டி— அப்புணர்ச்சியா லுண்டான ஆநந்
தம்முற்றி

திளைக்கும்— கனியாநின்றுள்ள
தென் திருமாலிருஞ் சோலை—;
எண் இறந்த — கணக்கிட முடியாதவர்
களாய்
பெரு — ரூபஸளந்தர்யங்களால் வந்த
பெருமையையுடையரான
தேவிமார்— தேவிமார்கள்

எட்டு திசையும்— எட்டு திக்குக்களிலும்
விட்டு விளங்க— மிகவும் விளங்க
(அவர்கள் நடுவே)
விறு— தன் பெருமைதோற்ற

இருந்த— ஸ்ரீத்வாரகையிலே இருக்கிற
விமலன்— பரிசுத்தஞானவன் வர்த்திக்கிற
மலை— திருமலைபாடம்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. எட்டுத்திசையும். : எட்டு திக்குகளும். எண்ணிறந்தபெருந் தேவிமார். அஸங்க்யாதராய், ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும்வந்த பெருமைபாடையராய், சாஸ்த்ரோக்தமான ப்ரகாரத்திலே பரிசுத்தவிக்கப்பட்ட தேவிமாரானவர்கள். விட்டுவிளங்க. மிகவும்ப்ரகாசிக்க. அதாவது - பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும் இவர்களுடைய திரளின் ப்ரகாசமேயாயிருக்கை. வீற்றிருந்த. இவர்கள்நடுவே தன்வயாவர்த்தி தோற்றும்படி ஸ்ரீமத்த்வாரகையிலே யெழுந்தருளியிருந்த. அதாவது - இத்தனைபேரோடும் பரிமாறுகிறவிடத்தில் ஒருருந்தோ “என்னையொழியவறியான், என்னையொழியவறியான்” என்னும்படி பரிமாறுகையால்வந்த விறுடைமைதோற்ற விருந்தவனென்கை. விமலன். இப்படி பரிமாறினவிடத்தில் ஸ்வார்த்தபாதிபத்தியாகிற தோஷமில்லாதவென்கை. இவனுடைய ஸமஸ்தவ்யாபாரங்களும் ஆசரிதரை ரஸிப்பிக்கைக்கு உறுப்பாயிறோருப்பது. இப்படியிருந்துள்ள பாரதந்தர்பந்தான் ப்ரணயிதவ் ப்ரபுக்தமாகையாலே இவன்நனக்கு ஏற்றத்துக்குடலாமித்தனையிறே. மலை. ஏவம்பூதஞானவன் இந்த ஸ்வபாவமெல்லாம் ப்ரகாசிக்குப்படி வர்த்திக்கிற மலை.

பட்டிப்பிடிகள். ஸ்வாஸஞ்சாரிகளான பிடிக்காளனை. பகுநிஞ்சிச்சென்று. *கனிற் றுணையோடே ஸ்பர்சித்துச்சென்று. ஸ்பர்சத்தால் ஸம்ஸ்க்ஷேபத்தைச் சொல்லுகிறது. “சென்று” என்று-அநிலுண்டான ‡ காலதைர்க்கப்பத்தைச் சொல்லுகிறது. மாலைவாய். சாத்ரியிடத்திலே. தேட்டித்தினைக்கும். அந்த ஸம்ஸ்க்ஷேபமும் முற்றிக்கனியாநித்தும். தேட்டல் முற்றல். தினைத்தல்- கனித்தல். தேன்திருமாலிருஞ்சோலையே. இப்படி இருந்துள்ள கிப்பையுடைய திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்கை.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—மருதப்பொழிலணி மாலிருஞ்சோலைமலைதன்னைக்

கருதியுறைகின்ற கார்க்கடல் வண்ணனம்மான்றன்கை

விரதங்கொண்டேத்தும் வில்லிபுத்தூர் விட்சித்தன்சொல்

கருதியுரைப்பவர் கண்ணன்கழலினை காண்பரே. கக.

பதவுரை.

மருதம் பொழில்— மருதஞ்சோலைகளாலே
அணி— அலங்காரமாக
மாலிருஞ்சோ } திருமாலிருஞ்சோலை
லைமலை தன்னை } மலையை
கருதி— கிருப்பி
உறைகின்ற— நியவாஸம் பண்ணாமலாய்
கார்க்கடல்— கருங்கடல் போன்ற

வண்ணன்— திருநிறத்தையுடைய
அம்மான் தன்னை— ஸ்வாடியானவனை
விரதம் கொண்டு—வாழ்த்துகையையே விரத
மாகக்கொண்டு
ஏத்தும்— திருப்பல்லாண்டு பாடுமவராய்
வில்லிபுத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்குத்
தலைவரான

‡ காலவெஷம-புறம்பானது - காலத்தின் நெடுமை.

செட்டுத்தென்— பெரியாழ்வார்
சொல்— அருளிச்செய்த இத்ததை
சருதியு— கிருமழி
உரைப்பவர்— அருஸந்திக்கு மவர்கள்

கண்ணன்— கர்ஷணனுடைய
கழல் இன்— திருவடிகளை
காண்பர்— காணப் பெறுபவர்கள்.

வ்யா. மருதமீத்பாதி. மருதநீரோலையிலே அணியப்பட்டிருப்பதாய், “ திருமாலிருந்தோலை ” என்றும் திருமாலத்தையுடையிருந்தாழி நுந்துள்ள திருமலைதன்னை. “ தன்னை ” என்கையாலே- இதுஓரையப் போக்பதாதிசயத்தைச் சொல்லுகிறது. சருதியுறைகின்ற. நித்யவிபூதியிலுங்காட்டில் இதுவேரடக்கு வாயஸ்தந்தாமென்று விரும்பி, “ நங்கள் குன்றம் கைவிடான் ” என்கிறபடியே நித்யவாலம் பண்ணுகிற. கார்த்திகடல்வண்ணம் மான்மான்னே. கருங்கடல்போலேயிருண்டு ச்ரமஹரான நிதந்தையுடைய ஸ்வாமியானவனை. விரதமீத்பாதி. ஸ்வசேஷத்தவாதுபமான மங்கனாகாஸநமே தமக்கு வரதமாகக்கொண்டு திருப்பல்லாணி பாடி. யெந்தாமவரான பூதியில்விபுத்தூரில் பெரியாழ்வாரருளிச்செய்ததை. அன்றிக்கே, அர்ச்சாவதாரம் “ அடியோமுகக்கே யெம்பெருமானல்லீசோரீ ” என்னப்படும் விஷயமாகையாலே, “ இவ்விஷயத்தை பேதற்ககடலோம் ” என்னும் வரதத்தைபுடையராய்க்கொண்டு மங்கனாகாஸநரூபை வந்துமென்னவுமாம். சருதியுறைப்பவர். ஸாதிப்ராயமாக புத்தி பண்ணி அருஸந்திக்குமவர்கள். கண்ணன்கழலிலே காண்பரே. அத்யந்தஸூலபனான கர்ஷணன் திருவடிகளைக் கண்டருபவிக்கப் பெறுவர். கக.

பெரியஜீபர் திருவடிகளேசானம்.

அடிவரவு.—அலம் வல்லாளன் தக்கா ரானாயர் ஒரு ஏவிறு மன்னர்
குறுகாத சிந்த வேட்டு மருத முருப்பினி.

(1)

ஆதிருமொழி நக-க்கு, பாட்டு-நக.

நான்காம்பத்து- மூன்றந்திருமொழி- உருப்பினிநங்கை, ப்ரவேசம்.

அ. கீழிற்றிருமொழியிலே, ராமாவதார குணசேஷத்தங்களும் கர்ஷணவதாரகுண சேஷத்தங்களும்மெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி. அழகர் திருமலையிலே யெழுந்தருளியிருக்கிறபடியை அதுபவித்துக்கொண்டு, “ அவரிலுங்காட்டில் அவர்விரும்பி யெழுந்தருளியிருக்கிற திருமலையே பரமப்ராயம் ” என்று அருஸந்தித்து, திருமலையாழ்வாருடைய வைபவத்தை பஹுமுகமாகப்பேசியதுபவித்தார்; அப்படி அதுபவித்த வளவால் தமக்கு பர்பாப்தி பிறவாமையாலே மீளவும் அவதாரகுண சேஷத்தங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி அழகர் திருமலையில் நிற்கிற நிலையை, கீழ்ச்சொன்ன க்ரமமன்றிக்கே, முகபேதேநபேசி திருமலை வைபவத்தையும் கீழ் உக்தப்ரகாரமன்றியே, முகபேதேந பலபடியாகப்பேசியதுபவிக்கிறார்- இத்திருமொழியில்.— கீழ்- ராமாவதாரகுணசேஷத்தம் முன்னக கர்ஷணவதாரகுண சேஷத்தங்களையும் அழகர்பக்கலிலே கண்டருபவித்தார்; இதில்-கர்ஷணவதாரகுண சேஷத்தம் முன்னக ராமாவதாரகுண சேஷத்தங்களையும் அவதாரந்தர சேஷத்தங்களையுமெல்லாம் அழகர் பக்கலிலே தர்சித்ததுபவிக்கிறார்.

முத்துக்கொக்கவல்லவன் முகம்மாழிக் கொத்தவாமே அது விலைபெறுமாபோலே,
அவதாரமுனை சேஷபுதங்களுக்கும் விசேஷஜ்ஞரான விவர்சேர்த்ததுபவிக்கிற வாசியாலேநிற
மும் சைமுமுண்டாருக்குமிடே. தநிபவிஷயத்திலும் விசேஷணபேதத்தாலே விசேஷயத்
துக்கு சாணி சேஷ முண்டாகக் கடவசுகிறே. ஆக, இது சீழிற்றிருமொழிக்கும் இத்திருமொ
ழிக்கு முண்டான விசேஷம். ... *.

மூ.—உருப்பிணிநங்கைதன்னைட்டான் துடர்ந்தோடிச்சேன்ற
உருப்பினையோட்டிக் கொண்டிட்டுறைத்திட்ட வுறைப்பன்மலை
பொருப்பிடைக் கொன்றைநின்று முழியாழியுங் காசங்கொண்டு
விரும்பொபொன்வழங்கும் வியன்மாலிருஞ்சோலையதே. க.

பதவுரை.

கொன்றை— கொன்றைகனானவை
பொருப்பிடை நின்று— மலையினிடத்திலே
நின்று
பொன்— பொன்னுற் செய்யப்பட்டி
முறி — முறிந்த
ஆழியும்— மோதிரங்களையும்
பொன் காசம்— பொற்காசங்களையும்
கொண்டு— கையால்வாசி
விரும்பொடு— விரும்பத்தோடு
வழங்கும்— கொடுப்பாரைப் போலேயிரு
ப்பதாய்
வியன்— ஆச்சரியப்பட்டதக்கனான
மாலிருஞ்சோலை— திருமாலிருஞ் சோலை
யென்னும் பேரையுடைத்தான

அதே— அம்மலையே, [ட்டியை
உருப்பிணி நங்கை தன்னை— ருக்மிணிப்பிரா
மீட்பான்— மீட்டுக்கொண்டு போவதாக
துடர்ந்து— பின்தொடர்ந்து
ஓடி சென்ற— ஓடிவந்த [மனை
உருப்பினை— (அவன் தமையனான) ருக்
மிட்டி— துறத்தி
கொண்டு— பிடித்துக்கொண்டு
இட்டு— தேர்த்தட்டில் இருத்தி
உறைத்திட்ட— (அவனை) மாநபங்கம்
செய்த
உறைப்பன்— மிகக்கையுடையவனுடைய
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. உருப்பிணிநங்கைதன்னை. ருக்மிணிப்பிராட்டிதன்னை. “ நங்
கை ” என்று இவளுடைய குணபூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. அதாவது பித்ராநிகளெல்
லாம் புறம்பே கொடுப்பதாக ஸங்கல்பித்து, அதுக்கிடான உத்ஸவமும் நடத்திச்செல்லா
நிற்க, அந்த அந்யசேஷவத்துக்கு வெருவி “ இவ்வளவிலே கர்ஷணன்வந்து கைக்கொண்
டிலனாகில் நான் முடிவன் ” என்று வ்யவஸிதையாயிருந்த குணபூர்த்தியிறே. இப்படி அவள்
வ்யவஸிதையாயிருக்கிற வளவிலே, புறச்சோலையிலே நின்று ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை முழக்கி
அந்த தவரியாலே அவளுக்குப் பரான ப்ரதிஷ்டையைப்பண்ணி, விரைந்துசென்று கைக்கொ
ண்டு தேரிலேயேற்றிக்கொண்டு போராநிற்கச்செய்தே. மீட்பான் துடர்ந்தோடிச்சேன்ற. “ இப்
படி பலத்திலே கொண்டுபோகையாவதென் ” என்று யுத்தம்பண்ணி மீட்பதாகப் பின்பற்றி
யோடிவந்த. உருப்பினையோட்டிக்கொண்டிட்டு. ருக்மினை ஓட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு தேர்த்
தட்டிலேயிட்டி. அதாவது- ருக்மிணிப்பிராட்டிக்குத் தமையனாகையாலே, “ இவனைக்கொல்
லில் இவள் முகம் கருகும் ” என்று அவனைப் பிடித்துக்கொண்டுவந்து தேர்த்தட்டிலே கட்
டியிட்டிவைத்தமையைச் சொல்லுகிறது. உறைத்திட்ட. சிக்கன பரிபணித்திட்ட. அதாவது-
தேஜோவதமாம்படி. தலையைச் சிரைக்கை முதலான பரிபவங்களைப்பண்ணுகையிறே. உறை

சு - ப, க - தி, க - உ பா - உருப்பிணிநங்கை- கஞ்சனும் காலியனும்-வியாக்கியானம். ச - ௦௪

ப்பன்மலை. ருக்மிணிப் பிராட்டியைச் சிங்களக் கைக்கொண்டு, மீட்கவந்த ருக்மிணையும் பங்
கித்துவிட்ட மிதிக் கையுடையவன் வந்ததிக்கிற மலை.

பொருப்பிடைக் கொன்றை நின்று. கொன்றைக் காரணவ மலையிடத்திலே நின்று,
பொன் - முறியாழியும் காசங்கொண்டு. பொன்னுண்டான முறிந்த மோதிரத்தையும் காசை
யுக்கொண்டு. முறிந்த பொன்மோதிரமும் பொற்காசம்போலே யாய்த்து - இன்னுடைய
பூனிலுள்ள நரம்பும் இதழுமிருக்கும்படி. விருப்போடுவழங்கும். இவற்றை விருப்பத்தோடே
கொடாநிற்கும். பொன் மோதிரங்களையும் பொற்காசுகளையும் வாரிக்கொண்டு ஆசாத்
தோடே பிறர்க்குக் கொடுப்பாரைப்போலே யாய்த்து - இவை பூச்சொரியும்படி. வியன்
மாலிருஞ்சோலையதே. இப்படி யிருந்துள்ள வளப்பத்தை யுடைத்தாகையாலே விஸ்மயரீய
மாய், “ திருமாலிருஞ்சோலை ” என்னும்பேரை யுடைத்தாயிருக்கிற வதுவே. அதுவே
ன்று - ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. க.

மு.—கஞ்சனும் காலியனும் களிறுமருது மெருதும்

வஞ்சனையின்மடிய வளர்ந்தமணிவண்ணன்மலை

நஞ்சமிழ்நாக மெழுந்தணலி நளிர்மாமதியைச்

செஞ்சுடர்நாவளைக்குந் திருமாலிருஞ்சோலையதே. உ.

பதவுரை.

நஞ்சு— விஷத்தை

உமிழ்— உமிழா நின்றுள்ள

நாகம்— மலைப்பாம்பானது

நளிர்— குளிர்த்த

மா மதியை — அந்தச் சிகரத்தின்மேலே
தவழுகிற பூர்ணசந்தானை

(தனக்கு உணவாக நினைத்து,)

எழுந்து— கிளர்ந்து

அணவி— கிட்டி

செம்— சிவந்த

சுடர்— தேஜஸ்ஸையுடைத்தான்

நா— நாவாலே

அளைக்கும்— அளைபா நின்றுள்ள

திருமாலிருஞ் சோலையதே;

கஞ்சனும்— கம்ஸனும்

காலியனும்— காலியனும் [பும்

களிறும்— குலையாபிடமென்னும் பாளை

மருதும்— யமளார்ஜுநமும்

எருதும்— அரிஷ்டாஸுரனாகிற ரிஷபமும்

வஞ்சனையின்— தந்தா முடைய வஞ்சனை
களாலே

மடிய— தாந்தாம் முடியும்படியாக

வளர்ந்த— திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்த
வளைய

மணி. வண்ணன்— நீலமணிபோன்ற திரு
நிறத்தைபுடையவனுடைய

மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கஞ்சனித்யாதி. *சாது சனத்தை நலியும் கம்ஸனும்,
பசுக்களும் இடையரும் தண்ணீர் குடிக்கிற பொய்கையை விஷத்தாலே தூஷித்துக் கிடந்த
காலியனும், “ புகுவாய்கின்ற போதகம் ” என்கிறபடியே- கம்ஸனுடைய கர்ஹத்துக்குப்
புகுகிற வழியிலேகின்று நலியத்தேடின ஆணையும், தவழ்ந்துபோகாநிற்க, வழியிலே நலி
வதாக நின்ற யமளார்ஜுநமும், “ வம்பவிழ்கானத்து மால்விடை ” என்கிறபடியே - கா
ட்டிலே நலிவதாகவந்த அரிஷ்டனாகிற ரிஷபமும். வஞ்சனையின்மடிய வளர்ந்த. தந்தாம்
வஞ்சனைகளாலே தாந்தாம் முடியும்படியாகத் திருவாய்ப்பாடியிலே வளர்ந்த. காலியனுக்கு

வந்ததும் மடிவும் - ஆத்மாபஹாரமும், அபிமான பங்கமுமாகக்கடவது. மணியவண்ணம் மலை. இப்படி விசேஷங்கள் * தேவவளர்த்தவன் நிலரத்தம்போன்ற வடிவோடே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற மலை.

நஞ்சித்யாதி. * மதிதவழ்குநிமி ப்ரதேசத்திலே, நஞ்சையுமிழ்ந்து பசித்துக்கிடக்கிற மாசுணமானது, அந்தச் சிகரத்தின்மேலே தவழுக்கிற குளிரந்த பூர்ணசந்தரணை, தனக்கு ஆமிஷமாகக்கருகி கிளர்ந்துகிடடி, சிவந்த தேஜஸ்ஸையுடைத்தான நாவாலே அவன் அனை யாபிற்கும் திருமாலிருஞ்சோலையாகிற வதுவே - மணியவண்ணம்மலை. உ.

மூ—மன்னுநரகன்றன்னைச் சூழ்போகி வளைத்தேறிந்து
கன்னிகளிர்த்தம்மைக் கவர்ந்தகடல்வண்ணம்மலை
புன்னைசேருந்தியோடு புனவேங்கையும்கோங்குகின்ற
பொன்னரிமலைகள் சூழ் போழின்மாலிருஞ்சோலையதே. ரு.

பதவுரை.

புன்னையோடு— புன்னையும்
சேருந்தியோடு— சேருந்தியும்
புனம்— புனத்திலுண்டான
வேங்கையும்— வேங்கையும்
கோங்கும்— கோங்கும்
கின்ற— ஒழுங்குபட நின்று
பொன்னரிமலைகள் சூழ்— ‡ பொன்னரி
மலைகள் சூழ்ந்திருப்போலே யிருக்கிற
போழில்— சோலைகளையுடைய
மாலிருஞ்சோலை அதே—
மன்னு— (‘ ஆள்வலியாலும் தோள்வலி
யாலும் நமக்கழிவில்லை ’ பென்று)
பொருந்தியிருந்த
நரகன் தன்னை— நரகாஸுரனை [ந்ரு
சூழ்போகி— நிரலிக்கும்வகைகளை ஆராய்

வளைத்து— அவனைத்தப்ப வொண்ணுநபடி.
வளைத்து
எறிந்து— கொன்று
கன்னிகளிர்த்தம்மை— அவன் கல்பாணன்
செய்வதாகப் பொறுத்திற் திரட்டிவைத்த
கந்திகைகளான பதினாறுபிரத நொரு
முடியு ஸ்திரீகளையும்
கவர்ந்த— கொள்ளைகொண்டு தேவியாரா
க்கிணவகுரப்
கடல்— கடல்போன்ற
வண்ணம்— வடிவையுடையனாவ லுடைய
மலை— திருமலையாம்.
‡ “ பொன்னரிமலை - ஓர் ஆபரணம் ”
என்று தமிழர்.

வயர். மூன்றும்பாட்டு. மன்னுநரகன்றன்னை. “ ஆள்வலியாலும் தோள்வலியாலும் நமக்கோரலிச்சலில்லை ” என்று ப்ரதிஷ்டிதனாயிருந்த நரகாஸுரனை. அருவா, விபரீதத்திலே நிலைநின்ற நரகாஸுரனை யென்னவுமாம். அதாவது - தேவர்களை யடர்ந்து, தேவஸ்திரீகளைப் பிடித்து, அத்திரியினுடைய குண்டலமளவாகப் பறித்துக்கொண்டுபோந்து குடியிருக்கமாட்டாமல் இந்தான்வந்து பூமீதத் தவாரகையிலே கட்டிடும்தடி பண்ணினவனிறே. சூழ்போகிவளைத்தேறிந்து. இந்தான் வந்து விண்ணப்பஞ்செய்த வந்ததாம், “ இவையிவனை நிரலிக்கக்கடவோம் ” என்றுநிரலிக்கும் ப்ரகாரமும் திருவுள்ளத்திலே விசாரித்து ஸத்யபாமைப் பிரட்டியோடேகூடப் பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு திருவாழிநொட்குமான திவ்யாயுதங்களோடே ப்ராக்ஷ்யோதிஷ புரத்திலே எழுந்தருளி, தப்பவொண்ணாத படி அவனை வளைத்துக்கொண்டு. சூழ்ச்சியாவது - விசாரம்; வளைத்தல் - போக்கறுத்தல்; எறிதல் - சேதித்தலாய், திருவாழியாலே யறுத்துப்பொகட்டமையைச் சொல்லுகிறது.

(இட) ச- ப, நட - இ, நட- ச- பா- மன்னுநரகன்-மாவலிதன் னுடைய- விபாக்கியானம். ௪௦௬

கன்னிகளிர்த்தம் மிகக் கவந்த. அவன்றான் பாணிக்ரஹனம் பண்ணுவதாக அங்கு மிங்கும் ஶ்ரீதேவிர்த்து பொறுக்கிக்கொண்டிருந்து திரட்டிவைத்த கந்திகைகளான பதினொருயிரத்தொரு நூறு ஸ்திரீகளையும் கைக்கொண்டுபோந்து, ப்ரீமத் த்வாரகையிலே பாணிக்ரஹணம்பண்ணி நனக்கு தேவிமாராக்கியருளின. கடல்வண்ணன்மலை. நரகவதம்பண்ணி இந்த்ராதேவர் களை ரக்ஷிக்கையாலும், அவன் திரட்டிவைத்த கந்திகைகளைக் கைக்கொண்டு திருமணம் புணர்ந்து அவர்களை உகப்பிக்கையாலு முண்டான ஹர்ஷத்தாலே, கடல்போன்ற திருநிறத் தையுடையது யிருந்தவன் நித்பவாஸம் பண்ணுகிற மலை.

புன்னையித்யாதி. பொற்கென்ற பூக்களை புடைத்தான புன்னையும் செருந்தியும் புன் த்திலுண்டான வேங்கையும்கொங்கும் ஒழுங்குபடநின்று பூக்கையாலே, திருமலையாழ்வா ர்க்குப் பொன்னரிமலைகள் சுற்றிநாற்போலே யிருக்கும் பொழில்களையுடைய மாலிருஞ் சோலையாகிற வதுவே - கடல்வண்ணன்மலை. நட.

ம—மாவலிதன்னுடைய மகள் வாணன் மகளிருந்த

காவலைக்கட்டித்த தனிக்கானைகருதமலை

கோவலர் கோலிந்தனைக் குறமாதர்கள் பண்குறிஞ்சிப்

பாவொலிபாடி நடம்பயின் மாலிருஞ்சோலையதே. ௪.

பதவுரை.

கோவலர் கோலிந்தனை — கோரகண்ணம்
பண்ணும் இடைச்சாத்தியிலே பிறந்து
கோலிந்தாபிஷேகம் பண்ணினவன்
விக்ஷயமாக

குறமாதர்கள் — குறப்பெண்கள்

குறிஞ்சி பண் — குறிஞ்சிப் பாதத்தோடு
கட்டின

பா — பாட்டுக்களாலே

ஒலி பாடி — இசைபெறப் பாடி

நடம் பாடில் — பாட்டுக்கணங்கக் கூத்தாடா
நின்றுள்ள

மாலிருஞ்சோலை அதே;

மாவலி தன் னுடைய — மஹாபலியினுடைய

மகள் — புத்தானை

வாணன் மகள் — பாணஸூரனுடைய மக
ளான உஷைக்கு
இருந்த — அவள்தகப்பனால் செய்யப்பட்ட
இருந்த

காவலை — காவலைபெல்லாம்

கட்டு அழித்த — (தன் திருப்பேரனான
அநிருத்தாழ்வான் களவிலே அவனைப்

புணருகையால்வந்த சிறையைமீட்

கைக்காக அரணழித்துப்பொகட்ட

தனி — ஒப்பற்ற

காலை — யள்வந்ததையுடையவன்

கருதும் — வரும்பிவர்த்திக்கிற

மலை — திருமலையாம்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. மாவலியித்யாதி. மஹாபலிபுத்தானை பாணனுடைய மக
ளான உஷை யிருந்த. இத்தால் அவளுக்கு மிதாவாய் அபிமாநியானவனுடைய பலமும்,
அவன் இவளுடைய வலக்கூண்டதுக்கிடாக வைத்த அரணும் தோற்றுவித்தது. காவலைக்
கட்டித்த. அவளிருந்த கந்தியார் ஹத்தில் மிதாவானவன் செய்துவைத்த காவலைபெல்லா
வற்றையும், பேரானை அநிருத்தாழ்வானுக்காகச் சென்று, அரணழித்த. அதாவது அநிருத்
தாழ்வானைச் சிறைவைத்த நிமித்தமாகவிறே வாணபுத்தாக்கெழுந்தருளி வாணனைஐயித்

“திரிந்து” என்று பாடாந்தரம்.

தது. அவனைஐயித்தபின்பிறே உடைவு அநிருத்தனுக்கு சேஷமாய்த்து, அத்தைப்பற்ற-
“காவலைக்கட்டழித்த” என்கிறது. தனிக்காளை கருதும்மலை. “காமனைப்பயந்தகாளை”
என்னுமாபோலே, காமனைப்பெற்றபின்பும் அத்விதியமான யௌவநத்தையுடையனாயிருந்த
வன், “பாமபதத்திலுங்காட்டில் இதுவே நமக்குவாஸஸ்த்தாநம்” என்று கருதி நித்ய
வாஸம்பண்னுகிற மலை.

கோவலர்கோலிந்தனை. கோரசுண்ணம் பண்ணுகிற ஜாதியிலே பிறந்து அவர்களிலே
ஒருவனாய், கோவிந்தாபிஷேகம்பண்ணினவனை. குறமாதர்கள். குறப்பெண்களானவர்கள்.
பண்குறிஞ்சிப்பாவொலிபாடி நடம்பயில்மாலிருஞ்சோலையதே. குறிஞ்சிப்பண்ணேறே கடின்
பாட்டுக்களாலே ஒலிபெறப்பாடி, அப்பாட்டுக்களுடையமான நர்த்தத்தைப் பண்ணாநின்று
ள்ள மாவிருஞ்சோலையாகிற வதுவே- தனிக்காளை கருதும்மலை. ச.

மு.—பலபலநாழஞ்சோல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்றனை
அலைவலைமைதவிர்த்த வழகனலங்காரன்மலை
குலமலைகோலமலை குளிர்மாமலை கொற்றமலை
நிலமலை நீண்டமலை திருமாலிருஞ்சோலையதே. ௫.

பதவுரை.

குலம் மலை — தொண்டக்குலத்துக்குத்
தலையானமலையாயும்
கோலம் மலை— அழகியமலையாயும்
குளிர்— குளிர்ந்ததாய்
மா— மேன்மையையுடையதான
மலை— மலையாயும்
கொற்றம்— வெற்றியையுடைய
மலை— மலையாயும்
நிலம்— மரம்முதலியவை முளைக்கத்தக்க
மண்பாட்டையுடைய
மலை— மலையாயும்
நீண்ட— உயர்த்தியையுடைய
மலை— மலையாயுமிருந்துள்ள
திருமாலிருஞ்சோலை அதே—;
பல பல நாழம்— பற்பலகுற்றங்களை
சொல்லி— வாயாரச்சொல்லி

பழித்த— தூஷித்த
சிசுபாலன் தன்னை— சிசுபாலனை
‡ அலைவலைமை தவிர்த்த— அலைவலைத்தன்
த்தைப்போக்கி † ரக்ஷித்த
அழகன்— அழகையுடையனாய்
அலங்காரன்— அலங்காரத்தை யுமுடைய
னானவன் வர்த்திக்கிற
மலை— திருமலையாம்.

‡ அலைவலைமை - விஷயங்களரவாதிகளைப்
பாராமல் தன்னொருசில் தோற்றிறறைச் சொ
ல்லுதல்.

† சரமதசையிலே தன் அழகைக்
காட்டித் தன்னளவில் த்வேஷத்தை மாற்று
கையாலே தான் என்றால் நிந்தித்துக்கொ
ண்டுதிரியும் அலைவலைத்தனத்தைப் போக்
கிக்காத்தவனென்றபடி.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. பலபலவித்யாதி. பலபலகுற்றங்களைச் சொல்லி நிந்தித்த
சிசுபாலன்றனை. இவன் சொல்லும் தோஷங்கள் அநுகூலர்வாக்கால் சொல்லத்தக்கதல்
லாமையாலே “நாழ்” என்கிறது. நாழ் - குற்றம். அதுதனக்கு ஒருஸங்கைய யில்லாமையா
லே “பலபல” என்கிறது. அதுதன்னை நெஞ்சால்நினைத்திருக்கு மளவன்றிக்கே, பிறரறி
யும்படி வாய்விட்டுச் சொல்லுவதே! என்று “சொல்லி” என்கிறது. “கேட்பார்செவிசுடு
கீழ்மை வசவுகளே வையும்” என்றாரிறே- ஆழ்வார். அநாவது - பகவந்நிந்தைக்கு ஜீவநம்

வைத்துக் கேட்குமவர்களுடைய செவிக்கும் சுடும்படியான தண்ணிய வசவுகளைச் சொல்லி வைகை. “சேட்பால்பழம்பகைவன்” என்று அதுக்கடியும் அருளிச்செய்தாரிறே அவர் தாமே, அதாவது- ஹிரண்யராவணஜம்மங்களே தொடங்கி மிகவும் ஸ்வபாவமாய்க்கொண்டு வருகிற பழையதான பகையை யுடைப்பவனென்றபடி. இவன் ஓரோஜம்மங்களிலேபண்ணின ப்ராதிகூல்யத்துக்கு ஓரளவில்லைமிறே. அவ்வவஜம்மங்களிலுண்டான காலத்தின் மிகுதியையும், பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்தினுடைய மிகுதியையும், இவை யெல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது- பகையினுடைய பழைமையாலே. அந்தவாஸனையாய்த்து - இந்த ஜம்மத்தில் இவன் இப்படி. நிரந்தபண்ணித் திரிகைக்குடேறது. இப்படி இவன் செய்து திரிந்த கொடுமைபை நினைத்திறே “சிசுபாலனை” என்னாதே, “தன்னை” என்று இவர் ஊன்றி யருளிச்செய்தது. அலைவலைமைதவிர்த்தவழகன். சரமதசையிலே தன்னழகைக்காட்டித் தன்னளவில் த்வேஷத்தை மாற்றுக்கையாலே, “தான்” என்றால் நிந்தித்துக்கொண்டு திரியும் அலைவலைத்தனத்தைப் போக்கி ரக்ஷித்தவன். அலங்காரன்மலை. இப்படியிருந்துள்ள அழகருக்குமேலே * முடிச்சோதிப்படியே உண்டான அலங்காரத்தையு முடையவன் நித்ய வாஸம்பண்ணுகிற திருமலை.

குலமலை. * தொண்டக்குலத்துக்குத் தலையானமலை. கோலமலை. அழகர்க்கும் ஆச் ரிதர்க்கும் அநவாதாறுபால்யமான அழகையுடைய மலை. குளிர்மாமலை. ரக்ஷகனுனவனுக்கு ரக்ஷயவர்க்கம் பெறுமையால்வரும் தாபத்தையும், ரக்ஷியபூதரான விவர்களுக்கு ரக்ஷகனைப் பெறுமையால்வரும் தாபத்தையும் ஆற்றும்படியான குளிர்த்திமிக்கிருக்கிறமலை. கொற்றமலை. தன்னபிமாநத்திலே ஒதுங்கினாரை ஸம்ஸாரம் மேலிடாதபடிநோக்கும் வெற்றியையுடைத் தான மலை. நிலமலை. மணிப்பாறையாயிருக்குமளவன்மிகே, ஸூரிகளுக்கு முழுக்ஷைக் களுக்குப் புஷ்பபல த்ருமாகிகளாய் முளைக்கவும், “முளைக்கவேணும்” என்று ப்ரார்த்திக் கைக்கும் யோக்யமான மலை. நீண்டமலை. பரமபதத்துக்கும் ஸம்ஸாரத்துக்கும் இடைவெளி யற்று ஒரு கோவையாம்படியான ஒக்கத்தை யுடையமலை. இப்படியிருக்கிற திருமாலிருஞ் சோலையாகிற வதுவே-அலங்காரன்மலை. ௩

மூ.—பாண்டவர்தம்முடைய பாஞ்சாலிமறுக்கமெல்லாம்
ஆண்டங்குநூற்றுவர்தம் பெண்டிர்மேல் வைத்தவப்பன்மலை
பாண்டகுவண்டினங்கள் டண்கள்பாடி மதுப்பருகத்
தோண்டலுடையமலை தோல்லைமாலிருஞ்சோலையதே. கூ.

பதவுரை.

பாண் தகு—ஆளத்திவைத்துப் பாடத்தக்க
வண்டுஇனங்கள்— வண்டுத்திரள்களானவை
பண்கள் பாடி— பண்களைப் பாடிக்கொண்டு
மது— தேனை
பருக— பாநம்பண்ணிச் செல்லும்படியாக
தோண்டல் உடைய— சோலைகள் வாடாமல்
வளர்ந்து செல்லத்தக்க ஊற்றை
உடைத்தான

மலை— மலையாய்
தொல்லை— அநாதியான
மாலிருஞ்சோலை அதே—;
பாண்டவர் தம்முடைய— பஞ்சபாண்டவர்
களின் மனைவியாய்
பாஞ்சாலி — பாஞ்சாலராஜன் மகளான
தரளபதிபட்ட
மறுக்கம் எல்லாம் — மனக்குழப்பத்தை
யெல்லாம்

பெண்டிர்மேல் வைத்த— ஸ்திரீகள் பச்சுனி
 லேயாம்படி பண்ணி (த்ரளபதிக்கு
 மாநபங்கம் வாராதபடி புடைவை
 சுரக்கும்படி பண்ணின)
 அப்பன்— உபகாரகனுடைய
 மலை— திருமலையாம்.

(க) “ரஜஸ்வலோக வஸ்த்ராஹம் ஈதுமாம்நேதுமர் ஹஸி-குந்ருஞ்சதரஸஸ்ந்நாதும் ஸபாயாம் நாஹமுத்ஸீஹ.”

பாண்டகு வண்டினங்கள். பாண் - பாட்டி. பாட்டுக்குத்தகுதியான வண்டினங்கள். அதாவது - பிறப்பே பிடித்து பாட்டேயொழிப வேண்டுமென்றியாததா யிருக்கை. பணிகள் பாடி மதுப்பருக. பரிதி பாக்ஷத்தாலே நாநாவான பண்டிதர் பாடிக்கொண்டு மதுபானம் பண்ணிச் செல்லும்படியாக. தோண்டலுடைய மலை. திருச்செல்லுகள் ஒருகாலும் வாடாமல் நித்யவஸந்தமாய்ச் செல்லும்படி ஊற்றுடைத்தான மலை. தோல்லைமாலிருஞ்சோலையதே. திருவனந்தாழ்வானே திருமலை யாழ்வாய் வந்து நிற்கையிலே, அநாதியாய்க்கொண்டு பழையதாய் மாலிருஞ்சோலையென்னும் திருநாமத்தையுடைத்தாயிருக்கிற வதுவே- அப்பன் மலை. தோண்டல்- ஊற்று.

மு-கனங்குழையாள் பொருட்டாக்களை பாரித்தரக்கர்த்தங்கள்
இனங்கழுவேற்றுவித்த வெழிற் றுளேம்மிராமன்மலை
சனங்கொழிதேள்ளருவிவந்து துழந்தகன்ஞாடெல்லாம்
இனங்குழுவாமலை யெழின்மாலிருஞ்சோலையித. எ.

பதவுரை.

கனம்— பொன்னை [நின்றள்ள
கொழி — கொழித்துக்கொண்டு வாரா
தென்— தெளிந்த
அருவி— அருவியிலே
அகல்— பரப்பின [நும்
ஞாலம் எல்லாம்— பூமியிலுள்ளாரெல்லா
வந்து குழிந்து— வந்து குழிந்துகொண்டு
இனம் குழு— திரள் திரளாக
ஆடும்— நீராடா நின்றள்ள
மலை— திருமலையாய்
எழில்— எல்லாநன்மைகளும் வாய்ந்த
மாலிருஞ்சோலை அதே-;
கனம்— பொன்னுல் செய்யப்பட்ட

குழையாள் பொருட்டா— காதலியையடி
டைய பிராட்டிக்காக
களை— திருச்செல்லுகளை
பாரித்து— பரப்பிப் பாரித்துக்கொண்டு
அரக்கர் தங்கள் இனம்— ராக்கூஸ்குலத்தை
குழு— அம்புகளாகிற குலத்திலே
ஏற்றுவித்த— ஏறுப்படி பண்ணின
எழில்— வீரபூதியால்வந்த அழகுமிக்கிரு
க்கிற
தோள்— தோளையுடையனாய்
எம்— எமக்கெல்லா முபகாசகனான
இராமன்— ஸ்ரீராமன் வர்த்திக்கிற
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டி. கனங்குழையாள் பொருட்டா. கனம் - பொன். பொன்னுலே செய்யப்பட்ட காதுப்பணியையுடையவள் காரணமாக. இவள் காதும்காதுப்பணியுமான சேர்த்தி எப்போதும் பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே கிடக்கும்போலே காணும்; (க) “ டீவா ராபா ஹகாணுஷா ௧௩வாஷா ஷாணி ராஷஸு ” என்று இவர் தம்முடைய காதுப்பணியும் முகமுமான சேர்த்தியை அதுகூலர்காண ஆசைப்பட்டிருக்குமாபோலே. கிணையாரித்து. அவளைப் பிரிந்ததால் தொடங்கி, நினைத்தநினைத்தபேசுதெல்லாம் பிரித்தவர்களை நிரஸிக்கையிலுண்டான கறுவுதலாலே திருச்செல்லுகளைத் தெரிந்து பரப்பிப் பாரித்துக்கொண்டிருந்தென்னுதல். அன்றிக்கே, யுத்தகாலந்தன்னிலே “ வானிபொழிந்த ” என்கிறபடியே திருச்செல்லுகளை யுத்தபூமியெங்கும் பரப்பி பென்னுதல். அரக்கர் தங்களினம் கழுவேற்றுவித்த. ராக்கூஸ

ருடைய திரை, * கூர்வாயம்புகளான கழுக்களிலே ஏற்றுவித்த. கழுப்போலே உடலைப் பிளந்து மறுபாடுருவ நிற்கையாலே, அப்பை “கழு” என்கிறது. அன்றிக்கே, “கழுகே ற்றுவித்த” என்று பாடலாகில், ராகுஷருடைய திரைக்கொன்று கழுகுகளேறி ஜீவிக்கும் படி டண்ணினவனென்கை. எழில்சோளெம்மிராடன்மலை. வீரபூயால் வந்த அழகை யுடைத்தான தோளையுடையனாய், ஜநதியான பிராட்டிக்கு உதவுகையாலே அவளுடைய ப்ர ஹைகளான நமக்கெல்லாம் உபகாசனாய், அழகாலும் குணங்களாலும் ஸர்வரையும் ரமிப் பிக்கையாலே “ராமன்” என்னும் திருநாமத்தை யுடையவன், அவதாரத்திற் பிற்பாடர்க் கும் உதவுகைக்காக எழுந்தருளி நிற்கிற மலை.

கனங்கொழிதேள்ளருவி. பொன்னைக்கொழித்துக்கொண்டு வாரானின்னுள்ள தெளிந்த அருவியிலே. வந்துசூழ்ந்தகல் ஞாலமெல்லாம். பரப்பையுடைத்தான பூமியிலுள்ளாரெல் லாரும் வந்து சூழ்ந்து கொண்டு. இனங்குழுவாடும்மலை. திரள் திரளாக தீர்த்தமாடாநிற் கும் மலையான. எழில்மாலிருஞ்சோலையதே. ஸர்வபகாரவிலக்ஷணமா யிருந்துள்ள மாலிரு ஞ்சோலையாகிற வதுவே இராமன் மலை. எ.

மு.—எரிசிதறுஞ்சரத்தா லிலங்கையினைத் தன்னுடைய
வரிசிலவாயிற்பெய்து வாய்க்கோட்டந் தவிர்த்துகந்த
அரையனமருமலை யமரோடு கோனுஞ்சென்று
திரிசுடர்குழமலை திருமாலிருஞ்சோலையதே அ.

பதவுரை.

அமரோடு— தேவர்களைடு [னும்
கோனும்— அவர்களுக்குப் பபுவான இந்தர
திரி— இரவுப்பகலும் ஸஞ்சரியாநின்னுள்ள
சுடர்— சந்தரஸூர்யர்களும்
சென்று— வந்து
குழும்— ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணுகிற
மலை— மலையாய்

திருமாலிருஞ்சோலை அதே—
எரி— நெருப்பை
சிதறும்— சிதறாநின்னுள்ள
சரத்தால்— பாணத்தாலே
இலங்கையினை— லங்காபதியான ராவணனை

தன்னுடைய— தன்னுடைய
வரி— நீண்டிருந்துள்ள
கிலை— பூநீசார்ங்கத்தின்
வாயில் பெய்து— வாயிலே புகுவித்து
வாய்க்கோட்டம்— “நமமேயம்” என்று
கிடக்கப்பண்ணின வாய்மதத்தை
தவிர்த்து— நீக்கி
உகந்த— திருவுள்ளமுகந்த
அரையன்— அரகனுவன்
அமரும்— பொருந்தி வர்த்திக்கிற
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. எரிசிதறும்சரத்தால். நெருப்பைச் சிதறாநின்னுள்ள அம் பாலே. தொடுத்துவிடும்போதாய்த்து “அம்பு” என்றறியலாவது. தைக்கும்போது உடம்பிலே நெருப்பைச் சொரிந்து கொண்டாய்த்துத் தைப்பது. (க) “ஜீஷ்பாவகஸஜா ரெசொ” என்றானிறே. அதாவது - எதிரிகள் மேலேபடும்போது ஜ்வலித்த அகநியோடு துல்யங்களாயிருக்கு மென்கை. இலங்கையினை. †அந்தகனுங்குட ப்ரவேசிக்க அஞ்சும்படி.

(க) “ உத்திஷ்டடோத் திஷ்ட்டகிம் சேஷேப்ராப்தேபரிபவேநவே-அத்தைவநிர்ப்பயம்
லங்காம்பரவிஷ்டாஸஸ-ஞ்ரயாச்சமயி ” (உ) “ ஆத்மாநம்மாநு ஷம்மந்யே. ”
(ங) “ நநமேயம். ” (ச) “ கஸ்யசித். ” “ நமஜித்யேவவாதிநி. ” அபிசப்தம்-உம்மை.

மு.—கோட்மேண் கொண்டிடந்து குடங்கையின் மண்கொண்டளந்து
 மீட்மேதுண்டிழிந்து விளையாடு விமலன்மலை
 யீட்டியபல்பொருள்க ளெம்பிராணுக் கடியிறையென்
 றோட்டருந்தன் சிலம்பாறுடை மாலிருஞ்சோலையதே. கூ.

பதவுரை.

எட்டிய— பெருகுவரும்போது வாரிக்கொ
 ண்டிலருசிற
 பல்— பல்வகைப்பட்ட
 பொருள்கள்—பொன், முத்து, அகில் முத
 லிய பொருள்களெல்லாம்
 எம்— எமக்கு
 பிராணுக்கு— ஸ்வாமியானவனுக்கு
 அடி இறை என்று— பூரீபாத காணிக்கை
 யென்று
 டுட்டரும்— ஓடிவரா என்பதாய்
 தன்— குறித்திருந்துள்ள [புடைப
 லெம்பு ஆறு உடை— திருச்சிலம்பாற்றை
 மாலிருஞ்சோலை அதே;
 மண்— ஹிரண்யாக்ஷனுலே தள்ளப்பட்டு
 ப்ரளயங்கதையான பூமியை
 இடந்து— அண்டபித்தியில் சின்னுமொட்டு
 விடுவித்தெடுத்து

கோடு— தன் திரு எயிற்றிலே [தும்
 கொண்டு—(வரா ஹருதியாய்க்கொண்டு) தரித்
 மண்— மஹாபலியாலேதன்ன தாக்கிக்கொள்
 ளப்பட்டபூமியை
 குடங்கையில் — உள்ளங்கையில்
 கொண்டு — நீரேற்றுவாங்கிக்கொண்டு
 அளந்து— அளந்தும்
 மீட்டும்— மறுபடியும்
 அது— அந்தபூமியை
 உண்டு— தம் திருவயிற்றி னுள்ளேவைத்து
 நோக்கியும்
 உமிழ்ந்து—(பின்பு) வெளிநாடுகாண உமிழ்
 ந்தும்
 விளையாடும்— விளையாடாடின்னுள்ள
 விமலன்— நிர்மலனானவன் வர்த்தக்கிற
 மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. கோட்மேண் கொண்டிடந்து. ஹிரண்யாக்ஷனுலே தள்ள
 ப்பட்டு ப்ரளயங்கதையான பூமியை, நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இறுயாத வராஹவேஷத்தைக்
 கொண்டுபுக்கு அண்டபித்தியினின்றும் ஓட்டுவிடுவித்தெடுத்துத் திருவெயிற்றிலேகொண்டு.
 குடங்கையில் மண்கொண்டளந்து. பின்பு மஹாபலியாலே அபஹ்ரதையாய் அந்யரேஷப்
 பட்டுக்கிடந்த பூமியை, சரணுகதனான இரந்தரனுக்கு வாங்கிக்கொடுக்கைக்காக வாமநவேஷ
 பரிக்ரஹத்தைப் பண்ணி அர்த்தியாய்ச் சென்று “தன்குடங்கை நீரேற்றான்” என்கிறபடி.
 பே கொடுத்து வளர்ந்த கையைக்கொண்டு நீரேற்று பரிக்ரஹித்து, கையிலே நீர்விழுந்தவா
 ந்தாம் திருமேனியை வளர்த்து எல்லை நடப்பாறைப்போலே திருவடிகளாலே யளந்து.
 மீட்மேதுண்டிழிந்து. திரியவும் அவாந்தர ப்ரளயத்திலே அழியப்புக, “பெருவெள்ளமுண்
 னாமல் தான்விழுங்கி” என்கிறபடியே அந்தபூமியைத் தன் திருவயிற்றிலே வைத்துநோக்கி
 ப்ரளயநந்தரம் வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்து. விளையாடும். இப்படி லீலைகொண்டாடும். ஸர்
 ஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றும் அவனுக்கு லீலையாயிதே யிருப்பது; அத்தைப்பற்ற,
 ஐகதர்ஷணம் பண்ணின வித்தை லீலையாக அருளிச்செய்கிறார். விமலன். ஹேயபாத்ய
 நீகன். அதாவது (க) “ஸலெகௌவராவராய” என்கிற திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை

இதாஸஜாதீய மாக்குவது, சிறுக்குவது, பெருக்குவதாகா நிற்கச்செய்தே, ஐச்சிகமாகவும் பார்த்தமாகவும் செய்கையாலே விகாராதி தோஷாஹிதஸுயிருக்கை. மலை. ஏவம்பூதனான வன் ஸம்ஸார ப்ரளயதரை யெடுக்கைக்கும், அந்ந் சேஷத்வத்தை யறுத்துத் திருவடி களின் கீழேயிட்டுக் கொள்ளுக்கைக்கும், மேல் ஸம்ஸார ப்ரளயத்தில் அகப்படாதபடி நோக் குக்கைக்குமாக எழுந்தருளி நிற்கிறமலை.

ஈட்டிய வித்பாதி. பெருகி வரும்போது திருமலையில் இரண்டருகிலுமுள்ள பாத ர்த்தங்களையும் வாரிக்கொண்டு வருகையாலே, * பொன் முத்து மரியுகிரும் புழைக்கைம்மா கரிக்கோடும் அகில் குறும் சந்தனமும் முதலாக, தான் திரட்டின பல பதார்த்தங்களையும், என்னுடைய நாதனானவனுக்குத் திருமுன்காலிக்கை பென்று இத்தை ஸமர்ப்பிக்கையி லுண்டான த்வையாலே மிகவும் விரைந்து வாராதிற்பதாய், தன்பக்கல் அவகாஹித்தாரு டைய ஸகல் ச்ரமங்களு மாறுப்படி குளிர்ந்திருப்பதான திருச்சிலம்பாற்றையுடைய திருமா லிருந்து சோலையாகிவதுவே - விமலன்மலை.

மூ.—ஆயிரந்தோள் பரப்பி முடியாயிர மின்னிலக
ஆயிரம்பைந்தலைய வனந்த சயன னுளமலை
ஆயிரமாறுகளுஞ் சுனைகள் பலவாபிரமும்
ஆயிரம் பூம்பொழிவுமுடை மாலிருஞ்சோலையதே. டி.

பதவுரை.

ஆயிரம் ஆறுகளுஞ்— பல நதிகளையும்
பல ஆயிரம்— அனைகமாயிரங்களான
சுனைகளும்— தடாகங்களையும்
பூ— அழகிய [களையும்
ஆயிரம் பொழிலுஞ்— அனைகமான சோலை
உடை— உடைத்தாபிருக்கிற
மா லிருஞ்சோலை அதே;
ஆயிரம்— அனைகமான
தோள்— திருத்தோள்களை

பரப்பி— பரப்பிக்கொண்டும்
முடி ஆயிரம்— ஆயிரம் திருமுடிகளும்
மின் இலக— (திரு அபிஷேகத்தின் ரத்நா நதிகளாலே) ஒளிவிடவும்
பை— பரந்த
ஆயிரம் தலைய— ஆயிரம் தலைகளையுடைய
அனந்த சயனன்— அநந்தசாயியானவன்
ஆளும்— ஆளுகிற
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. ஆயிரந்தோள்பரப்பி. ஆயிரம் திருத்தோள்களையும் பரப் பிக்கொண்டு. முடியாயிரம் மின்னிலக. திருமுடிகளாயிரமும் திருவபிஷேகத்தி லுண்டான ரத்நாநதிகளாலே ஒளிவிட. இவ்விடத்தில், “ ஆயிரம் ” என்றது - ஸஹஸ்ர ஸங்க்யையைச் சொன்னபடியன்று, அநேகத்வ பர்யாயம்; அல்லாதபோது, தோள்கள் ஆயிரமானால் முடி கள் ஆயிரமாகக் கூடாமையாலே. “ தானும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பி ” என்றாரிறே-ஆழ்வார். ஆயிரம்பைந்தலைய வனந்தசயன னுளம் மலை. இவ்விக்கரஹத்தினுடைய பரப்பெல்லாம் தன்னுள்ளே யடங்கும்படியாகக் கொண்ட வடிவாகையாலே ஆயிரம் பரந்த தலைகளையுடையதிருவனந்தாழ்வான்மேலேபள்ளிகொண்டருளுகிறவன், அந்தத்திருவனந்தா ழ்வானோபாதி, தனக்கபிமதமான வாஸஸ்தாநமாக அபிமாநித்தாளுகிறமலை. அத்திருவனந் தாழ்வான்ருளே திருமலையாழ்வாராய் நிற்கையாலே அப்படி அபிமாநித் தருளக்குறையிலையிறே.

ஆயிரம்பாதி. இங்கும் எடுத்தது ஆயிரமாகவருளிச்சொன்னார்- நம்முடைய ப்ே
மாநிசயந்தாதும் அவற்றி றுடைய பன்மையாலும். ஆயிரமாகளும். திருச்சிலம்பாறென்
முப்பிற சித்திரொல்லி வந்தது. “சுந்தொடு மணியும் அணிமரித்தழையும் தழுவி வந்தரு
ஷிகள் சிறைத்து வந்து” என்கிறபடிபே திருமலைப் பரப்பிலே பெருநிலைநீரும் காணுதிகள்
அநேகமாயிறே யிருப்பது. அத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறது. சுனைகள் பலவாயிரமும். திரும
லைப்பரப்பிலே பார்த்தால், அவ்வாறுகள் நீர் தேய்க்கிற்ற்கும் திருச்சுனைகளும் அப்படி பல
வாயிறே யிருப்பது. திருநாராயணப்பொய்கை, நலந்திகழ்நாரணன், ஆர்வமுது என்றார்
போலே சொல்லுகிறவை திருமலையடிவாரத்தி லுள்ளவையிறே. மேலும் இப்படி அநேக மு
ள்ளது கண்டுகொள்வது. ஆயிரம்பூம்போழிலும். அந்த ஆறுகளின் நீராலும் சுனைகளின் நீரா
லும் வளர்ந்து ஸர்வகாலமும் பூமாராமல் செல்லும் திருச்சோலைகளும் அநேகமாயிறேயிருப்
பது. “சோலைமலை” என்றிறே திருமலைதனக்கு நிரூபகம். ஆயிரமாகளு மித்பாதி.
(க) “நதிவிழுதஸாஹுமெனா நதிபுலமெனா ஸாஹுமெனா தா” என்று நிரூபகம். உடை. இவை
பெல்லாவற்றையு முடைத்தாயிருக்கிற திருமாலிருஞ்சோலையாகிற வதுவே-அனந்தசயனனா
ளும் மலை.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழியிலே அழகருடைய னைவந்தை, நாம் ப்ரசாசிப்
பித்தமையை யருளிச்செய்து, இதுக்குவேறொரு பலம் சொல்லாதே இத்தை யறிவைதானே
பலமாகத் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—மாலிருஞ் சோலையென்னு மலையையுடைய மலையை
நாலிரு முர்த்திதன்னை நால்வேதக் கடலமுதை
மேலிருங் கற்பகத்தை வேதாந்த விழிப்பொருளின்
மேலிருந்தவிளக்கை விட்சித்தன் விரித்தவனே கக.

பதவுரை.

மாலிருஞ்சோலை என்னும்— ‘திருமாலிருஞ்	அமுதை— அபர்தாமானவனார்
சோலை’ என்னும் திருநாமத்தையுடைய	மேல்— மேலான
மலையை— திருமலையை	இரும்— பெரிய
உடைய— வாஸஸ்த்தாநமாக உடையனாய்	கற்பகத்தை — நல்லவர்க்கத்தை ஒத்த
மலையை— ஒருமலைசாய்ந்தாற்போலே இரு	வேதாந்தம்— வேதாந்த ப்ரதிபாத்தியங்களாய்
க்குமவனாய்	விழ— சிறிதவையான
நாலிருமுர்த்தி தன்னை— திரு அஷ்ட்டா	பொருளில்— அபர்தாமானவனாரெல்லாம்
சுடாநுபியாய்	மேல் இருந்த— மேலாயிருந்து
நால்— நிகாதிபேதத்தாலே நாலாவகைப்	விளக்கை— நனக்குந்தானே விளங்குமவன்
பட்டிருந்துள்ள	விஷயமாக
வேதம்— வேதமாகிற	விட்டு சித்தன்— பெரியாழ்வாராலே
கடல்— ஸமுத்தத்தின் ஸாரமான	விரித்தன— அருளிச்சொல்லப்பட்டவை.

(க) “நதிபிச்சதஸாஹஸ்ஸைர் நிர்ஜ்ஜனா பஹுமிர்வந்தா- அநேகசதஸாஹஸ்ஸை
ருத்தபாறை ரூபலக்ஷிதா.”

(உ) “ வயகத்தம்ஹி பகவாநேஷ ஸாக்ஷாந்நாராயணஸ் ஸ்வயம் - அஷ்டடாஸ்தரஸ்வரூபேண முகேஷு-பரிவர்த்ததே. ” (ங) “ போக்தாபோக்யம் ப்ரேரிதாநஞ்ச மத்ஸா. ” (சி) “ சுதரம்பரதாநமமர்தாஸ்தரம்ஹரெ சுதராந்மாநாவிசதே தேவவகஃ. ” (ஐ) “ ப்ரதாநகேஷத் மஜ்ஜபதிர்குணேசஃ. ” (ஈ) “ நதக்ஸமச்சாப்யதிகச்ச தர்ச்யதே. ”

எசயாலே “ விஷ்ணுகித்தன் ” என்னும் திருநாமத்தைமுடைய பெரியாழ்வார் விஸ்தாரணை ஆரவீச்செய்தவை. இதுக்கு பலம் சொல்லாமைக்கடி, இவ்வாழ்வாரை அறிகிற ஆதாரணை இது சந்திரனக்கு பரமோஜமாயைலே. கரு

பெரியாழ்வார் திருவாழ்களேசரணம்.

—(1)—

அடிவாடி.—உருப்பிணி கஞ்சன் மன்னு மாவலி பல பாண்டவம்
கன வெரி கோட்டாயிரம் மாலிருஞ்சோலை நாவ.

ஆதிருமொழி கூட-க்கு, பாட்டு-கூசன.

நான்காம்பத்து- நான்காந்திருமொழி- நாவகாரியம், ப்ரவேசம்.

அ. கிழ் இரண்டு திருமொழியிலே- சாமகர்ஷ்ணாநம்பவதாரூண சேஷ்டாநகர்களால் லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி. ஸர்வேசுவான் திருமலையில் நித்திறநிலையை அதுபவியாநின்றுகொண்டு அவன்றான் ப்ராப்பத்தில் பாதமாலதிபாகையாலே தச்சாமாவதிபாந திருமலையாழ்வார்பக்க லிலே திருவுள்ளமுன்றி, திருமலையாழ்வாருடைய வைபவத்தை, விஸ்தாரணைபேசி ப்ராபவிக் ளு ப்ரீதாரூர்; அவ்வளவிலே, ஸர்வேசுவான் திருமலையில்நித்திற நிலையிலுங்காப்படி ல், *பவ் ளியிலேநிவந்த தன்சிறுவனான ப்ரஹ்லாதன், திருநாமஞ்சொன்ன ஸ்வே ஹேநுவாக, பிதா வானவன் சத்ருவாய்க்கொண்டு, பஹுமுகமாக நலிய, நலியுபடுகிற ஸ்வேந்தசாரிலே நிரு பாதித பிதாவான ப்ரதாஸக்தியாலே “ அறித்ததோருருளாய் ” என்கிறபடியே இரண்டு வடிவைச் சேர்த்துக்கொண்டிவந்து தோன்றி, ப்ரதிகூலனான ஹிரண்யகேசரிவா, பால னான ப்ரஹ்லாதனை சகித்தருளின மஹாகுணம் தோன்றத் திருக்கோட்டி யூரிலே எழுந்தரு ளி நித்திற நிலையை இவர்க்கு ப்ரகாசிப்பிக்க; அத்தைக்காண்கையாலும், திருப்பல்லாண்டி லும் * வண்ணமாடத்திலும் செல்வநம்பியோட்டை ஸம்பந்தத்தைநிபிட்டு (க) கர்ஷ்ணாவதார கந்தமானது கொண்டிந்தாம்கிரும்பியருளிச்செய்த தேசமாயகையாலும், திருக்கோட்டி யூரிலே திருவுள்ளம்சென்று அங்கே யெழுந்தருளி நித்திறவன்படிதனை யதுபவிக்நிலை, அவ்வாறு பவஜிதஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே, அவன் கொடுத்த காண்களைக்கொண்டு அவனை யதுபவிக் ளு வாழலாயிருக்க த்ரிவிதகாண்களாலும் அவனோடே ஒட்டிற் றுத்திரிகிற பாபகாரிகளாக னவர்களைநித்தித்தும், ஆத்மகுணேபதாய் ஆசார்யப்மேமயந்தார்ப் அவ்வாசார்யன் உகக்குந் விஷயமென்று “ திரிதந்தாகிலும் ” என்கிறபடியே அவன் பக்கலிலே ப்ரவணாராய் அவனை அதுபவியாநின்றுள்ள மஹாத்மாக்களை சலாகித்தும் செல்லுகிறார் - இத்திருமொழியில்.

திருமங்கையாழ்வாரும் பெரிய திருமொழியில் திருமலையிலே முந்தருளினித்திற நிலை யை யதுபவித்த வந்தாம், * திருக்கோட்டி யூரிலேமுந்தருளிநித்திற நிலையையிறே யதுபவிக் நது. பெரிய திருமடலிலும், “ மன்னனை மாலிருஞ்சோலைமணனை ” என்று திருமலை

(க) சுவாமிநாதரவர. * ‘எங்கனெம்மிறை பெயபிரான்’ என்கிற திருமொழியால்

யில் சிறந்த நிலைபை யருளிச்செய்த வந்ததாம், “கொன்ன வினாபுரிப்படையனைக் கோட்டி யூரன்னவருவினரினை” என்று திருக்கோட்டி யூரில் சிறந்த நிலைபை யருளிச்செய்தது. அப்படிபே இவரும், திருக்கோட்டி லெழுந்தருளிர்திற நிலைபை அதுபவித்தவந்ததாம், திருக்கோட்டியூரில் எழுந்தருளி சிறந்த நிலைபை யருபவிக்கிறார்.

இவர்களுருவருமிதே திருக்கோட்டியூர் விஷயமாக தஞ்சைத் திருமொழி யருளிச் செய்தவர்களும். *

மூ—நாவகாரியத் சொல்லிலாதவர் நாடோறும் வீசுந்தோம்புவார்
தேவகாரியஞ்செய்து சேவதம்பயின்று வடந்திருக்கோட்டியூர்
மூவர்காரியமும் திருந்து முதல்வனைச் சிந்தியாதவப்
பாவகாரிகளைப் படைத்தவ னெந்தவன் படைத்தவன்.கோலோ. க.

உதவரை.

நா அகாரியம்— நாவால் சொல்லவொண்
னாத அலத்தயங்களை
சொல்லிலாதவர்— ஒருநாளும் சொல்லி
யறியாத ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்
(அங்கே நிதாபவாஸம் பண்ணுமவர்களை,)
விரிந்து — அன்று அமுதுசெய்ய எழு
ந்தருளின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப்போலே
நாஸ்தோறும்— நாஸ்தோறும்
ஓம்புவார்— ஆதரித்துக் கொண்டிருப்பாராய்
தேவகாரியம் செய்து— பகவதஸ்மாராதாம்
பண்ணிக்கொண்டும்
சேவதம்—சேவதப்பதிபாத்தயனான பரமபுருஷனை
பயின்று — நெருங்க அதுஸந்தித்துக்
கொண்டும்
வாழ்— கண்ணுலே கண்டதுபவிக்குமவர்
கள் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற

திருக்கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூரில்
மூவர்— ப்ரதம்ருத்ரேந்தரர்களாகிற மூவர்
ரக்கும்
காரியமும்— * சேவதாபஹார, குருபாதக,
தைத்தபீடாத்தாபத் விமோசகங்களாக
கிற மூன்று காரியங்களையும்
திருந்து— செய்தருளின
முதல்வனை— ஸர்வகாரண பூதனை
வந்திராத— ஸ்மரிக்கவும் மாட்டாத
அ— அப்படிப்பட்ட
பாவகாரிகளை— பாவம் செய்தவர்களை
படைத்தவன்— ஸர்வதத்தவன்.
எந்தவன்— என்ன ப்ரயோஜனத்துக்காக
படைத்தான் கொல் ஒ— படைத்தானே!
[என்று மனம்தளர்ந்து பேசுகிறார்.]

வ்யா. 1 முதற்பாட்டு. நாவகாரியம். நாவுக்கு அகார்யமாவது- சப்தங்கள் நாரத்
தளவிலே பர்பவஸிக்கையும், பொய்சொல்லுகையும், பிறர்க்குக் கேசாவஹமான ஹேதுக்
களைச் சொல்லுகையும். [“நாவாயி லுண்டே” இத்யாதி.] அல்லாத திருநாமங்கள் இடையிலே
இளைப்பாறவேண்டும்.

1 “மேல் நான்கு திருமொழியினவும் ஆச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநமாயிருக்கும்; அது
தான் பூர்ணமாகக் கிடையாமையாலே, ஒரோவிடங்களில் ஒருபாட்டுக்கோ, அரைப்பாட்டுக்
கோ, ஓரடிக்கோ, அரைஅடிக்கோ கிடைத்த வ்யாக்யாநபங்க்திகளை ஸ்ரீஸூக்திகளாவந்
தாலே மணவாளமாமுனிகள் சேர்த்துக்கொண்டு வ்யாக்யாநித்தருளுகிறாரென்று ஸம்ப்ரதா
யார்த்தம்” என்று பெரிய அருட்பத விளக்கத்தில் பாசரம்.

‡ கொம்பிலை திருந்ரு நகைப் பிராண்டிவா வெழுந்தருளி ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருமாரிகையில் விட்டவாசிலே நிறுத்த வார்த்தையைச் சமர்ப்பின. - அனந்தபூவான், சாஸ்பத்திலே “பட்டர் உகரும் திருநாமமே” என்றுகேட்க; “அழகியமலை வானப் பெருமான்னுகிற திருநாமம்” என்றுகேட்க: “இதர்ப்பித்திராம காதலனாம் பண்ணையோடேயே இயக்கின்றது, ஆகிலும் பட்டர்விரும்பின திருநாமமன்றோ” என்று இதர்ப்பாத்ததச்சொன்ன வார்த்தையிலே திருநாட்டுக்குப்போனார். உடையவொருந்தருளி நிறுத்திய காலத்திலே, வரிகரம்பியருகே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவொழுந்தருளியிருந்து “நம்பியோநாயகனாய” என்று இத்ததச்சொல்ல; இத்ததக்கேட்ட நம்பி “நாவகாரியம்” என்று எழுந்தருந்து கடக்கப்போனார். ஆழ்வார் திருவாரங்கப் பெருமானையர் சாமகாலத்திலே உணர்வொழுந்தருளி, “இப்போது திருவுள்ளத்தி லுலுஸந்தாமேது” என்றுகேட்க; “பகவந்தாமங்கலாயிருப்பன அகேகம் திருநாமங்களுண்டாயிருக்க, ‘திருவாரங்கம்’ என்கிற நான்கு திருவகாசும் கோப்புண்டபடியே! என்று நினைத்திருந்தேன்காணும்” என்று அருளிச்செய்ய; அத்தத “ஆழ்வார்திருவாரங்கப் பெருமானையர் விரும்பின திருநாமம்” என்று உணர்வவர் விரும்பியிருப்பார். (க) “வள சூர சர” என்று சுச்வரலங்கல்பார்; *பாதாநுப்பற்றி நீங்கும் கிரகம் ஸம்ஸாரிகள் வரதம்; “விரதங்கொண்டேத்தும்” என்று முழுசுதேசங்கள் வரதம்; முழுசுதேசங்களுக்குக் || கூறாநிறே அர்ச்சாவதாராயிரப்பது. “அடியோமுக்கே யெம்பெருமானல்லீரோடு நிற்தளரிரே” என்னக்கடவதிறே. “எண்ணுதே யிருப்பாளை யிறைப்பொழுது மெண்ணேமே” என்று கழித்து, “ஆரெண்ணும் கொஞ்சடைபா ரவரெம்மை யான்வாரே” என்று அருளிச்செய்தாரிறே. நம்மாழ்வார், “ஒழிவில் காலமெல்லாம்” என்று அடிமையை யபேசுத்தித்து, *புகழநல் லொருவனிலே-வாசுகமான அடிமைசெய்து,*மொப்பம்மாம் பூம்பொழிலிலே-அடிமையிலிழியாதாளை நிந்தித்து, *செய்யதாமரைக்கண்ணிலே - பகவத்குஞ்சாந்தை யுபதேசித்து, *பாபிலும் சுடரொளிரிலே - பண்டேதிருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டு உகந்தாற்போலே, இவரும், திருக்கோட்டியூரிலே பெழுந்தருளியிருந்த ஸர்வேச்வரனை யதுபவித்த வரந்தாம், அவன் திருவடிகளில் அடிமையிலிழியாதே அர்ப்பாராப்த திரிகிறவர்களை நிந்தித்து, அவன் திருவடிகளில் அடிமையையுருந்து அவனை யதுபவிக்கையே யாதையாயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டுகக்கொர்.

நா அகாரியம். [“வாழ்த்துவார் பலாக”] ஸர்வத்திக்கு பாயோஜனம் திருநாமம் சொல்லுதையிறே. நாவகாரியம். நாவுக்கு அகாரியமாவது - அஸத்யம்சொல்லுகிற நாக்காலே பகவத்யிஷ்டபத்தைச் சொல்லுகை. “ஆவியையரங்கமாலே - எச்சில்வாயால் - தூய்மையில்தொண்டனென்னான் சொல்லினேன் தொல்லையாமம் - பாவிபேன் பிழைத்தவாறு” என்று - “அயோக்யன் திருநாமம் சொல்லுகையும் பாப்பலம்” என்றாரிறே; “திருவாகம் திண்டிற்றுச்சென்று” என்று - அவனைப்பார்க்குமத்தையோ, தன்னையும்பார்க்கவேண்டாவோ வென்று திருவுள்ளத்தை கர்ஹித்தாரிறே. “கொடுமாவியேன்” என்று-பொய்நின்ற ரூனந்தொடங்கி, *நெடுமாறகடிமையளவும் கர்மபலமென்று அதுஸந்தித்தாரிறே; சொல்லி

‡ கொங்கு-ஒருர். குருபரம்பாரப்பாவத்திலே பாவித்ததம். † ஊக-புநாசிய ஹணம்போன்றிருத்தலாவது-வார்பெயர்க்கு ஊக-புவின்பர் சொல்லவொண்ணாமையாலே ‘நம்பெருமாள்’ ‘ஸ்ரீரங்கராஜர்’ என்னுமல் பெருமானுக்கு அஸாதாரணமான ‘அழகிய மணவாளப் பெருமாள்’ என்ற திருநாமத்தைச் சொல்லுகை.

(க) “ஏதத்வரதம் மம.” || கூறு-பாசம். [லாசம்.]

லாதவர். இவைபுருத்த கழிபாதவர். நாடொறும் விருந்தோம்புவார். தோபாபாபம் பண்ணு
றே பூநீவைஷ்ணவர்களை, அப்போது அமுதுசெய்ய வெழுந்தருளின பூநீவைஷ்ணவர்களைப்
போலே ஆகரிப்பார்கள். தேவகாரியம்செய்து. இவர்களுக்கு உகப்பாக பகவத்சம்பாநாதநம்
பண்ணிப் போருமவர்கள். “ திரிதந்தாபிபும் ” என்னக்கடவதிதே. வேதம்பயின்றுவாழ்.
பகவத்பாகவத கைங்கர்யங்களுக்கு ஏகார்தமான ப்ரதேசங்களை நெருங்க அதுஸந்தித்து,
வேதப்ரதிபாத்தப வஸ்துவைக் கண்ணுலே கண்டநுபணிக்கிறவர்கள். “ நுத்தின்பொருள்
முடிவுமித்தனைபே உத்தமன்பேர், ஏற்றும் திறமறிமின் ” என்னக்கடவதிதே. திருக்கோ
ட்டியூர். இவற்றை நினைத்திதே இவர்தாம் “ அல்வழக்கொன்றுமில்லா வணிகோட்டியர்கோ
ணமிடானதுங்கள் செல்வனைப்போலத் திருமாலே காணமுனக்குப் பழவடியேன் ” என்றது.
இவரைப்போலே தம்மையும் அங்கீகரிக்கவேணு மென்னும்படியிதே இவர்கள் ஓரம்.

மூலங்காரியமும் திருத்தும். அவர்களுக்குவந்த ஆபத்துக்களைப் பரிஹரிக்கும். (க)
[“ வேதாபஹார மாரபாதக வெதது பீவா டிராவ திரோவத ” இத்தபாதி.] மது
கைபர்கள் கையிலே வேதத்தைப் படுகொடுக்க அத்தை மீட்டுக்கொடுக்கையும், குருவான
பிதாவினுடைய சிரச்சேதம் பண்ணுகைபால் வந்த பாதகத்தைப் போக்கிக்கொடுக்கையும்,
பஹாபவிபோல்வார் கையிலே ராஜ்யத்தைப்பறிக்கொடுக்க அத்தை மீட்டுக்கொடுக்கையுமாகிற
இவையிதே - மூவர் காரியமும் திருத்துகையாவது. முதல்வனை. திருத்துகைக்கடி- ஸம்ப
ந்தம். சிந்தியாது அப்பாவகாரிகளை. துர்மாநிகளாய் எதிரிட்டுப் போருகிற கிவர்கள்தன்
மை பாராதே, இவர்கள் காரியம் செய்து அபகாரத்துக்குத் தோற்று அதுஸந்திபாத பாபகர்
மாக்களை. படைத்தவனெங்ஙனம் படைத்தான்கொலோ. என்ன ப்ரயோஜனத்துக்குப் படை
த்தான் என்று அறிகிறிலேயீ !. “ முந்தீர்நாலம் படைத்த வெம்முதில்வண்ணன் ” என்று
ஜலஸ்தல விபாகமற வர்ஷிக்குரவனிடே. “ சோம்பாதிப் பல்லுருவை பெல்லாம்படர்வித்த ”
என்னக் கடவதிதே. க.

மூ.— குற்றமின்றிக் குணம்பெருகிக் குருக்களுக்கு கணு கூலாய்ச்
செற்றமொன்றுமிலாத வண்கையினர்கள் வாழ்ந்திருக்கோட்டியூர்
துற்றியேழுலகுண்ட தாமணிவண்ணன்றனைத் தோழாதவர்
பெற்றதாயர்வயிற்றினைப் பெருகோய்செய்வான் பிறந்தார்களே. உ.

பதவுரை.

குற்றம் இன்றி— ஒருவகைப்பட்ட அப
ராதமுமில்லாமல்
குணம்— சமதமாதிகுணங்களை
பெருக்கி— வர்த்திசெய்து
குருக்களுக்கு— தம் தம் ஆசார்யர்களுக்கு
அனுகூலர் ஆய்— அனுகூலர்களாய்
ஒன்றும்— அல்பமேனும்
செற்றம் இலாத— அஸூபை இல்லாத
வர்களுமாய்

வண்கையினர்கள் — உதாரணஸ்தருமா
பிரூப்பவர்கள்
வாழ்— நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
திருக்கோட்டியூரில்;
ஏழ் உலகு— ஸ்பதலோகங்களையும்
துற்றி— ப்ரளயம் கொள்ளாதபடி திரளப்
பிடித்து
உண்ட— அமுதுசெய்தருளின
து— பழிப்பற்ற

(க) “ வேதாபஹாரகுருபாதகதத்ய பீடாத்தபாபத்விமோசந. ”

சுரமர் - தாய்மடரின்
வயிற்றினை - வயிற்றை
பெருநோய் செய்வான் - மிகவும் நோய்
படுத் துவதைக்காடி

பிறந்தார்கள் — பிறந்தார்கள் தந்தனை.

(க) “ச்ருதிஸ்ஸம்” திரம்மைவாஜ்ஞா” (உ) “ஜாயமாமம்” ஹிபுருஷம்” (ங) “சமதம
சியதாத்மா” (ச) “தேவமிவாசார்ய முபாஸீத.” (ரு) “ஆஸ்திகோநாம்பரீலச்ச சிலவாந்
வைஷ்ணவச்சகிஃ” கம்பீரச்சதுரோதிரச் சிஷ்யஇத்யபிநீயதே” (ஈ) “சரீரம்வஸம்” ஹிஜ்ஞா
நம் வாஸுகீரம்சுணாஸஸம்” - சூர்வர்த்தம் தாரயேத்யஸ்து ஸசிஷ்யோநேதரஸ்ஸம்” தி.”

ளென்னை, தர்ஷ்டா தர்ஷ்டங்களிரண்டுக்கும் ஒக்குமிறையீவர்களுக்கிது. வாழ்த்துக்கோட்டியூர். இத்தேசவாஸந்தானே இவர்களுக்கு வாழ்வு. “ நல்லார்கள் வாழும் நளிரங்கம் ” என்றும் “ வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர்கள் ” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. இப்படி யிருக்கிறவர்கள் வர்த்திக்கிற திருக்கோட்டியூரில்.

குற்றியேழுலகுண்ட. ப்ரளயத்திலழியாதபடி ஸகலலோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைக்கிறவிடத்தில் ஓரொன்றாக வன்றிக்கே, திரளப்பிடித் தழுதுசெய்த, தூமணிவண்ணன் தன்னை. இவற்றை வயிற்றிலேவைத்து நோக்கினபின்பு திருமேனியிற்பிறந்த புகரைச் சொல்லுகிறது. உண்டார்மேனி கண்டால் தெரியுமிறே. பழிப்பற்ற நீலமணிபோலேயிருக்கிற வடிவை யுடையவன்றனை. தொழாதவர். இவ்வுபகாரத்துக்குத் தோற்று எப்போது மொக்குத் தொழவேண்டியிருக்க, இவ்விஷயத்தில் தலைவணக்காமல் திரியும் கர்த்தகரானவர்கள். பெற்றதாயிர்தபாதி. பெற்றமாதானினுடைய உதரத்தை மிகவும் நோவுபடுத்தப் பிறந்தார்களித்தனை. இவன் பகவத்பாணபோதிறே, (சு) “ ஜநநீக்ய தாயுடா ” என்கிற படியே அவனும் (உ) உத்தரிக்கைக் குறுப்பாவது; அல்லாதபோது, இவனால் ஒரு ப்ரயோஜனம் அவளுக்கு இல்லா மையாலே, ப்ரஸவகாலத்திப்பட்ட வேதனையே சேஷித்துவிடு மித்தனையிறே. உ.

மூ. — வண்ண நன்மணியு மரகதமு மழுத்திநிழலேழும்
திண்ணைசூழ் திருக்கோட்டியூர் திருமாலவன் நிருமாமங்கள்
எண்ணக்கண்டவிரல்களா லிறைப்பொழுது மெண்ணகிலாதுபோய்
உண்ணக்கண்டதம் மூத்தைவாய்க்குக் கவளமுந்நுகின்றார்களே. ந.

பதவுரை.

நல் வண்ணம்— நல்லநிறத்தையுடைய
மணியும்— மாணிக்கங்களையும்
மரகதமும்— மரகதங்களையும்
அழுத்தி— ஒழுங்குபட அழுத்தினதினால்
நிழல் எழும்— ஒளிகிடாநின்றதுள்ள
திண்ணை— திண்ணைகளாலே
சூழ்— சூழப்பட்ட
திரு கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூரில்
மூந்தருளியிருக்கிற
திரு மாலவன்— ஸ்ரியப்பதியின்
திரு நாமங்கள்— திரு நாமங்களை
எண்ண— எண்ணுகைக்காக

கண்ட— படைக்கப்பட்ட
விரல்களால்— விரல்களாலே
இறைப் பொழுதும்— கூடினகாலமும்
எண்ண கிலாது— எண்ணாமல்
போய்— புறம்பேபோய்
உண்ணக்கண்ட— சரீரபோஷணத்துக்கு
வேண்டுமென தின்கிற
தம்— தங்களுடைய
உதத்தை— அசுத்தமான
வாய்க்கு— வாயிலே
கவளம்— சோற்றுத்திரளைகளை
உந்துகின்றார்கள்— தள்ளாநின்றார்கள்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. வண்ணநன்மணியும் மரகதமும்மழுத்தி. நல்லநிறத்தை யுடைத்தான மாணிக்கங்களையும் அப்படி யிருந்துள்ள மரகதங்களையும் பகைத்தொடையாகக்கொ

திருமால்வன் திருநாமங்கள். ஸ்ரீயப்பதிபானவனுடைய திருநாமங்களை. திருநாமத்தில் ஏதேனுமொருபடி அவ்வயமுண்டானமாத்ரத்திலே அவன் அபிமாமித்து ரக்ஷிக்கும்படியாகப் பண்ணும் புருஷகாரபூதையான பிராட்டியோடேகூடி. யெழுந்தருளியிருக்கிறவனுடைய திருநாமங்களையென்கை. திருநாமத்தான் சஸிப்பதம்- திருவருமான சேர்த்தியின் ரஸமழிந்து அதுஸந்திப்பர்க்கிறே. “எனக்கென்றும் தேனும் பாலுமமுதுமாய திருமால்திருநாமம்” என்றாரிறே- திருமங்கையாற்றவர். எண்ணக்கண்ட விரல்களால். இப்படியிருந்துள்ள தன்னுடைய திருநாமங்களை எண்ணுகைக்காக வாய்த்து-ஸர்வேச்வரன் இவர்களுக்கு விரத்களை ஸர்ஷ்டித்தது. என்னுகையாவது- திருநாமங்களை “இன்னது, இன்னது” என்று பரிசுணிக்கை. “ஓராயிரமாயுலகேழனிக்கும் பேராயிரங்கொண்டதோர் பிழிடைபன்” என்கிறபடி. பெ ஓரோ திருநாமங்களை ஸஹஸ்ரமுகமாய்சின்று ஜகத்தை பெல்லாவற்றையும் ரக்ஷிக்கவற்றான திருநாமங்களாயிரமுடையனுகையாலேவந்த பெருமையையுடையவனுயிறே அவனிருப்பது. (க) “ஓவொநாலைவலுயாநு” என்னக்க வகிறே. “பேராயிரங்கொண்டதோர் பிழிடைபன்” என்றோ, “இவற்றையுடையவன் ஆர்?” என்னும் அபேபைஷியிலே “நாராயணன்” என்றாரிறே. இங்கும், சொக்கராபணாரிறே யெழுந்தருளியிருக்கிறவர். “நாராயணன்” என்கிற திருநாமம் அவ்வஸ்துவுக்கு நிரூபகமாய், இத்தாலே நிரூபிதமான வஸ்துவுக்கு விசேஷணமாய்ப்பத்து அல்லாத திருநாமங்கள் தானிருப்பது. ஆகையாலே, “நாமாயிரமேத்தரின்ற நாராயண” என்றும். “நாமம் பலவுமுடை நாரணநம்பி” என்றும், “நாரணன்றன் நாமங்கள்” என்றும் எல்லாருமருளிக்கிசய்த்தது. இப்படியிருக்கிற திருநாமங்கள் தான் அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதி சேஷ்டி தங்களுக்கு வாசகமாயிறே யிருப்பது. அவற்றின் விசேஷமறித்து ஆதராகிசயத்தாலே “இன்னது இன்னது” என்று பரிசுணிக்கையாய்த்து திருநாமங்களை யெண்ணுகையாவது. இப்படி, இவற்றையெண்ணுகையே ஸ்வபாவமாயிருக்கக்கடவ விரல்களாலே. இறைப்பொழுது மெண்ணகிலாது. ஒரு சுண்ணகாலமும் இவற்றையெண்ணுகே. அநவாதம் எண்ணவேண்டிமவற்றை சுண்ணகாலமும் எண்ணுதொழிவதே! என்கை. பொய். இத்தனைவிட்டுப் புறம்பிப்போய். உண்ணக்கண்ட தம் ஊத்தைவாய்க்கு. சரீரோபாஷணத்துக்கு வேண்டிவது தின்னக்கடவ தங்களுடைய ஊத்தைவாய்க்கு. உவளமுந்துகின்றார்களே. திரளைகளைத் திரட்டி வாய்க்குள்ளே தள்ளாநின்றுள்ள. “கணிகாணிலோவாத் தொழிற்சாரங்கன் தொல்சீரானன்னெஞ்சே ஓவாதநுணுக வுண்” என்று அவன் குணங்களை யதுபவிக்கை உணவாகவும், குணங்களுக்கு வாசகமான

திருநாமங்களை யெண்ணுகை கையில்விரல்களுக்குப் ப்ரயோஜனமாகவுமிதே இவர் தாம் நினைத் திருப்பது. துல்யந்யாயாத் வாயும் திருநாமம்சொல்லக் கண்டதிதே. இப்படியிருக்கிற வாயை, சரீரபோஷணத்துக்கானது ஜீவிகைக்கே கரணமாகி, சோற்றை தாரகமாகி, னைகையையும் அதுபிடித்து உண்கைக்கு ஸாதநமாக்குவதே! என்று இன்னதாகிறார். ... ௩.

மு.—உரகமெல்லணையான் கையி லுறைசங்கம்போன் மடவன்னங்கள்
நிரைகணம் பரந்தேறுஞ் செங்கமலவயற்றிருக்கோட்டியூர்
நரகநாசனை நாவிற்கொண்டழையாத மானிடசாதியர்
பருகுரு முடுக்குங்கூறையும் பாவஞ்செய்தனதான்கோலோ. ச.

பதவுரை.

உரகம்— திருவனந்தாழ்வானை
மெல்— ம்ருதுவான [டைய
அணையான்— படுக்கையாக உடையவனு
கையில் உறை— திருக்கையிலுள்ள
சங்கம்போல்— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம்போலே
வெள்ளியதாய்
மடம்— மடப்பத்தையுடைத்தான
அன்னங்கள்— ஹம்ஸங்களானவை
நிரை— ஒழுங்குபட
கணம் பரந்து— திரளவந்து பரவி
ஏறும்— ஏறிவந்திருக்கிற
செம் கமலம்— செந்தாமரை மலரையுடைய
வயல்— வயல்களாலே சூழப்பட்ட

திருக்கோட்டியூரிலே;
நரகம்— நரகத்தை
நாசனை— நசிப்பிக்குமவனை
நாவில் கொண்டு— நாவாலே
அழையாத— சொல்லாத
மானிடசாதியர்— பெறுதற்கரிய மறுஷ்ய
ஜந்மத்தில் பிறந்தவர்கள்
பருகும்— குடிக்கிற
நீரும்— தண்ணீரும்
உடுக்கும்— உடுக்கிற
கூறையும்— வஸ்திரமும்
பாவம் செய்தன } பாவம்செய்தனவோ
தான் கொல் ஓ } தான்!.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. உரகமெல்லணையான். திருவனந்தாழ்வானை ம்ருதுவான படுக்கையாக வுடையவன். சைத்யமார்த்தவ ஸௌரப்பங்கள் ப்ரகர்ஜியாயிருக்குமிதே-ஸர்ப் பஜாதிக்கு. ஆகையாலிதே, திருவனந்தாழ்வானுன், சேஷியான ஸர்வேச்வரனுடைய திரு மேனியின் மார்த்தவாதுகுணமாக இந்தவடிவைக்கொண்டு திருப்படுக்கையா யிருக்கிறது. அங்குப் பள்ளிகொள்ளுகிறவனுடைய திருநாமம் “உரகமெல்லணையான்” என்றிதே. கை யிலுறைசங்கம்போல். “கைவண்ணம்தாமரை” என்னும்படியான திருக்கையிலே வந்திருக்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம்போலே. மடமித்யாதி. மடப்பத்தையுடைத்தான அன்னங்களான வை ஒழுங்குபடத் திரளவந்து பரந்தேறிவந்திருக்கிற சிவந்த கமலங்களையுடைத்தான வய லோடுசேர்ந்த திருக்கோட்டியூரிலே. இத்தால் - அன்னங்களானவை தாமரைமேலே யிருக் கும்போது, காண்பார்க்கு திருக்கையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும்போலே யிருக்குமென்கை. “செ ங்கமலநாண்மலர்மேல் தேனுநருமன்னம்போல்” என்று - திருக்கையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமு மான சேர்த்திக்கு இதுதன்னை தர்ஷ்டாந்தமாகுகிறே இவர்திருமகளாரும் அருளிச்செய்தது. (ச) ஸர்வதாஸதர்சமானவற்றில் தர்ஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்திகங்கள் மாற்றிக்கொள்ளையிருக்கு மிதே. “மதயானைபோலெழுந்த மாமுனில்காள்” “நிணரார்மேகமெனக் களிறுசேரும்” இத்தா திகளிலே இது கண்டுகொள்வது.

பதவுரை.

இள- பருவத்தால் இளைப [களானவை
வானைகள்— 'வானை' என்னும் மதஸ்பங்
ஆமையின் முதுகத்திடை— ஆமையின்
முதுகிலே
குதிகொண்டு— சென்றுகுதித்தும்
தூ— தூய்தான
மலர்— (அருகேமலர்ந்து கிடக்கிற) தாம
ரைமுதலியமலர்களை
சாடி— உழக்கிக்கொண்டும்
போய்— போய்
தீமை செய்து — கூடாத்ரஜந்துக்களைக்
கலக்கி ஒட்டுகையாதே
தீம்புகளைச் செய்தும்
விளையாடு— விளையாடா நின்றுள்ள
நீர்— நீர்வளப்பத்தையுடைய
திருக்கோட்டியூரில்;

நேமி— திருவாழியோடே
சேர்— சேர்ந்திருக்கிற
தட— பெரிதான
கையினுனை— திருக்கையைபுடையவனை
நினைப்பு இலா— ஒருக்காலும் நினைபாத
வலி நெஞ்சு உடை— கடுமையான நெஞ்சு
சையுடையராய்
பூமி பாரங்கள்— பூபாரமாயிருந்துள்ள
பாபிகளானவர்கள்
உண்ணும்— உண்கிற
சோற்றினை— சோற்றை
வாங்கி— பிடுங்கி [புல்லைக்கொண்டு
புல்லை— அறிவிக்கின்றன பசுக்கள் தின்கிற
திண்ணின்— (அவர்கள் வயிற்றைத்) துற்று
விடுங்கோள்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. ஆமையித்யாதி. ஒருகாலும் ஜலஸமர்த்திமாறாத ஸ்த்தலங்
களில், ஆமைகளும் மதஸ்பங்களும் வர்த்திக்கக்கடவதாய், தாமரை செங்முரீர் ஆம்பல் நெய்
தல் முதலானபுஷ்பங்களு முண்டாயாய்த்திருப்பது. அதில், மதஸ்பங்கனிலே கூடாத்ரமத்
ஸ்பங்களும் மஹாமதஸ்பங்களு முண்டிறே. மஹாமதஸ்பமிதே-வானையாவது. அதுதன்னி
லும் முதிர்ந்து வயஸ்ஸுப்புருந்தவை பிறழவும் குதிக்கவும் மாட்டாதே திரியாநிற்கும் ;
இளைபவையாய்த்து - களித்து விளையாடித்திரிவன. அப்படி பருவத்தாலிளைபதா யிருந்து
ள்ள வானைகளானவை, செருக்காலே உகளித்து நீருக்குள்ளே முதுகுதோற்றும்படி கிடக்கிற
ஆமையின் முதுகிலே சென்றுகுதித்து, பின்பு அருகே மலர்ந்துநிற்கிற தூய்தான தாமரை
செங்கமுரீர் முதலான பூக்களை உழக்கிக்கொண்டுபோய் ஒன்றோடொன்று எதிர்பொருது
கூடாத்ர ஜந்துக்களைக்கலக்கி ஒட்டி ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணுகையாகிற தீம்புகளைச்செய்து
விளையாடாநின்றுள்ள ஜலஸமர்த்தியையுடைய திருக்கோட்டியூரில். ப்ராப்யபூமியி லுள்ள
தெல்லாம் ச்லாக்யமாயிருக்குமிதே யிவர்க்கு; ஆகையால், இதினுடைய வ்யாபாரத்தை ஊர்
ச்சிறப்பாக்கிக்கொண் டருளிச் செய்கிறார்.

நேமிசேர்தடங்கையினுனை. திருவாழியோடே சேர்ந்திருக்கிற பெரிய திருக்கை
யை யுடையவனை. வெறும்புறத்திலே, திருக்கையினமுதுதானே அமைந்திருக்க, அதுக்கு
மேலே திருவாழியோட்டைச் சேர்த்தியுமுண்டானால் அழகு இரட்டித்திருக்குமிதே. ஸர்
வாபரணங்களும் தானையாகப் போரும்படியிதே திருவாழிதானிருப்பது. “ சக்ரத்தண்
ணிலே ” என்று கையும் திருவாழியுமான அழகை நினைத்தால் தறைப்பட்டுக் கண்ணும் கண்
ணீருமாய்க் கிடக்கும்படியாயிதேயிருப்பது. நினைப்பிலா வலிநெஞ்சுடை. இவ்விஷயத்தை
ஒருகாலும் நினைத்தல் செய்யாத திண்ணிய நெஞ்சையுடைய. அநவரத சிந்தநாவிஷயமான
வித்தை காதாசித்தமாகவும் நினையாதொழிவதே ! என்னும் இன்னப்பாலே யருளிச்செய்கி
றார். கையும் திருவாழியுமான சேர்த்திதானும், உபேயபரணவனுக்கும் உபாயபரணவ

னுக்கும் வேணுமிதே. உபேயபரணவனுக்கு அழகுக்குடலாகவேணும்; உபாயபரணவனுக்கு விரோதிரஸந்ததுக் குடலாகவேணும். “எப்போதும் கைகழலா நேமியான் நம் மேல்வினையடிவான்” என்னக்கடவதிதே. இப்படி யிருக்கிற விஷயத்தை ஒருகாலும் நினை யாதுருக்கைக்கு மேற்பட்ட நெஞ்சில் வன்மைபுண்டோ. நெஞ்சில் வலிமைதான் - தானாக நினையாத வளவன்றிக்கே, ஹிதபரணவர்கள் “ஸதாத்யேய விஷயங்காண், ஒருகாலாகி லும் நினைக்கமாட்டாயோ” என்றால், “எனக்கு நினைக்கைக்கு வேறேவிஷயமுண்டிகாண்” என்று உதறிவிடுமடியாயிதே யிருப்பது. பூமிபாரங்கள். இப்படி பகவதஸ்மரண கந்தரஹி தராகைபாலே விச்வம்பரையான பூமியா லும் பரிக்கவொண்ணாத பாரமாயிருந்துள்ள பாபிக ளானவர்கள். தாங்களறியாதே யிருக்கச்செய்தேயும் தானறிக்த ஸம்பந்தமே ஹே துவாகத் தங்களை ரக்ஷித்துக்கொண்டுநிரியும் ஈச்வரவிஷயத்தில் கந்தக்ரானவர்களையிதே - பூமிபா ரமென்றிது. உண்ணும் சோற்றினைவாங்கிப் புல்லைத்திணிமினே. “மதுஷ்யயோநிடிலே பிறந்துவைத்தே அறிவினிகளாகையாலே அந்த (க) ஜந்மபலமில்லாத உங்களுக்கு மதுஷ்யர் ஜீவிக்கிறஜீவந மேதுக்கு?” என்று பறித்து, அறிவில்லாத பசுக்கள் தின்கிற ஜீவநமான புல்லைக்கொண்டுவந்து திணியுங்கோள். ஆஹாரதித்ராதி சதுஷ்டயமும் பசுக்களுக்கும் மது ஷ்யர்களுக்கும் ஸமாநமாயிருக்க, ஜ்ஞாநமிதே பசுக்களிற்காட்டில் இவர்களுக்கு அதிகமான விஷயம்; அந்த ஜ்ஞாநமில்லாதார் பசுஸமரிதே; அததைப்பற்ற, மதுஷ்யர் ஜீவிக்கிற சோற் றைத் தின்றதபடிவாங்கி பசுக்கள் தின்கிற புல்லைத் திணியுங்கோ ளென்கிறார். “மிண்டர் பாய்ந்துண்ணும் சோற்றை விலக்கி நாப்க்குமினீரே” என்று தங்கள் திறத்தில் அவன் செய்த உபகாரத்தை யறிந்து அவனெழுந்தருளியிருக்கிற தேசத்தை வாய்புலத்த வேண்டி யிருக்க, அது செய்யாதே கந்தக்ராய் முண்டடித்து பலத்தாலே ஜீவித்துத்திரிகிறவர்கள் ஜீவிக்கிறசோற்றைவிலக்கி, ஒருநாள் ஒருபிடிசோற்றிட்டவன் வாசலைப்பற்றிக்கிடக்கும் கந்த ஜ்ஞமான நாப்க்குமிங்கோள் நீங்கள் என்றாரிதே - ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார். இவர்கள் இப்படி “திணிமின்” “இடுமின்” என்கிறது ஆரைக்குறித்தென்னில்; விசேஷஜ்ஞராய் இது செய்கைக்கிடான சக்திமான்களா யிருப்பவரைக் குறித்திதே; இப்படி இவர்கள் தான ருளிச்செய்கிறது இதுதன்னைக் கேட்டாகிலும் லஜ்ஜாபயங்களுண்டாய் பகவதவிஷயத்தில் நெஞ்சுபுரிவர்களோ என்னும் நசைவாலையிதே. ௫.

அ. ஆறும்பாட்டு. கீழ் ஐந்துபாட்டாலும் - அவைஷணவர்களுடைய ஹேயதை சொல்லிற்று; இப்பாட்டுத்தொடங்கி மேலைந்துபாட்டாலும் - ஸ்ரீவைஷணவர்களுடைய ஏற் றம் சொல்லுகிறது.

மூ.—பூதமைந்தோடு வேள்வியைந்து புலன்களைந்து பொறிகளால்
ஏதமொன்று மிலாத வண்கையினர்கள்வாழ் திருக்கோட்டியூர்
நாதனைநரசிங்கனை நவின்னேத்துவார்க ளுழக்கிய
பாததாளிபதேலா லிவ்வுலகம் பாக்கியஞ் செய்ததே. ௬.

பதவுரை.

ஆதம் ஐந்தோடு—	பஞ்சபூதமயமான சரீரத்தாலும்	வேள்வி ஐந்து	—	பஞ்சமஹாயஜ்ஞங் களாலும்
---------------	---------------------------	--------------	---	-----------------------

(க) ஜந்மவது, ‡ திணியுங்கோள் - துற்றுவிடுங்கள்.

புலன்கள் ஐந்து— ஐம்புலன்களாலும்
பொறிகளால்— ஐம்பொறிகளாலும்
ஏதம் ஒன்றும் இலாத— குற்றமொன்றுமில்
லாதவர்களுமாய்
வண் கையினார்கள்— உதாரர்களுமாயுள்
ளவர்கள்
வாழ்— நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
திரு கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூர்க்கு
நாதனை— நாதரான சொக்கநாராயணராயும்

நாசிக்கனை— தெக்காழ்வாராயு மெழுந்த
ருளியிருக்கிறவனை
நவின்னு— வாயாச்சொல்லி
ஏத்துவார்கள்— ஸ்துதிக்குமவர்கள்
உழக்கிய— ஸஞ்சரிக்கிற
பாததுளி— திருவடித்துளிகள்
படுதலால்— படுதலால்
இ உலகம்— இந்தலோகமானது
பாக்கியம் செய்தது— நல்லபாக்கத்தைப்
பண்ணிற்று.

வ்யா. பூதமைந்தோடு. இத்தால் - பஞ்சபூதாரப்தமான தேஹத்தைச் சொல்லு
கிறது. * மண்ணைப் நீரோரிகால் மஞ்சலாவு மாகாசமுமாம் புண்ணாக்கையிறே. இத்தோடே
வேள்வியைந்து. பஞ்சமஹாபஜ்ஞங்கள். புலன்களைந்து. சப்தாதிகளான விஷயங்களைந்து.
“ புலன் ” என்று - புலப்பதும் விஷயங்களைச் சொல்லுகிறது. “ பொறிகள் ” என்று -
ச்சீராத்ராதிகளான இந்திரியங்களைந்தையும் சொல்லுகிறது. இவற்றை “ பொறி ” என்
கிறது - இவனை சப்தாதிகளிலே கொடுபொய் விழவிட்டு முடிக்குமதாகையாலே. “ புலனை
ந்துமேயும் பொறியைந்து ” என்னக்கடவதிறே. இவற்றால் ஏதமொன்றுமில்லாத. இவற்
றோடே கூடியிருக்கச்செய்தே தோஷமின்றிக்கே யிருக்கை. பூதமைந்து மேதமொன்
றில்லாத. தேஹத்தைத்தனக்கு என்றிருக்கை-ஏதம்; ஈச்வரனுக்கு என்றிருக்கை -
ஏதமின்றிக்கே யிருக்கை. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு என்றிருக்கை - ஏதமொன்றுமின்
றிக்கே யிருக்கையாவது. வேள்வியைந்துமேத மொன்றுமில்லாத. ஸ்வர்க்காதி ஸாத
நமாக அறுஷ்டிகை - ஏதம்; மோகஷஸாதநமாக வதுஷ்டிகை - ஏதமின்றிக்கே
யிருக்கை; பகவத்பாகவதபரிதி ஈன்றிருக்கை- ஏதமொன்று மின்றிக்கே யிருக்கையாவது.
புலன்களைந்து மேதமொன்றுமில்லாத. சப்தஸ்பர்சரூப ஈனகந்தங்களைத் தனக்கு என்றிருக்கை-
ஏதம்; இவற்றை பகவத்விஷயத்துக் கென்றிருக்கை-ஏதமின்றிக்கேயிருக்கை; பாகவதவிஷய
த்துக் கென்றிருக்கை- ஏதமொன்று மின்றிக்கே யிருக்கையாவது. பொறிகளைந்து மேதமொ
ன்றுமில்லாத. இந்திரியங்களை இதரவிஷயங்களில் முட்டுகை- ஏதம்; பகவத்விஷயத்திலே முட்
டுகை- ஏதமின்றிக்கே யிருக்கை; பாகவதவிஷயத்துக் கென்றிருக்கை - ஏதமொன்று மின்
றிக்கே யிருக்கையாவது. வண்னையினார்கள். அதாவது- ஒளதார்பம். அதாவது- “ பூமி
பாரங்களுண்ணும் சொற்றினைவாங்கி ” என்கிறபடியே அப்பதார்த்தங்கள் நசியாதபடியாக
வாங்குகையும், இவற்றை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குக் கொடுக்கையும். ஈச்வரனையு முட்படப்ப
பறித்திறே பாகவதகைங்கர்யம் பண்ணிற்று- திருமங்கையாழ்வார்; அதுக்கு உபாயமாகவிறே
ஈச்வரன் திருமந்தரத்தை யுபதேசித்தது. “ துன்னுசகடந்தாற்புக்க பெருஞ்சொற்றை -
தான்துற்றிய தெற்றனவும் ” என்று - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கிடாதே தானே யுண்டானென்
றிறே ஆழ்வார் கர்ஹித்தது. “ பொதுவாக வுண்பதனைப் புஞ்சீயுண்டக்கால் சிதையாரோ
உன்னோடு ” என்று ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யாழ்வானையு முட்பட கர்ஹித்தானிறே பெண்மகள்; அவ்
வளவுமன்றிக்கே, “ சாதுகோட்டி யுட்கொள்ளப்பரிவாரே ” என்கிறபடியே - தங்கள் திர
ளில்கூட்டாதே * பாஞ்சசன்னியத்தைப் பற்பநாப்பீரோடு கூட்டிவிட்டது. அவதாரத்தினு
ண்டானவிழவு திரவிறே அர்ச்சாவதாரத்தில் அபுதுசெய்தாற்பாலே குறையாமல் கொடுக்

கிறது. வாழ். கண்ணுலகண்டு அதுபவிக்கப்பெற்றவர்கள். திருக்கோட்டியூர்நாதனை. 'ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன்' 'திருப்பாற்கடல்நாதன்' என்பதிலும், " திருக்கோட்டியூர்நாதன் " என்ற பதிகையேற்றம். நாதனையென்றது- சொக்கநாராயணரை. நரசிங்கனை என்றது- தெக்காழ்வாரை. நரசிங்கனை நவின்னேத்துவார்கள். * மார்விரண்டு கூறுகக்கிறிய கோளரிபை வேறுக வேத்தி யிருக்குமவர்களிறே இவர்கள். ஸ்ரீபரஹ்லாதாழ்வாளை " திருநாமம் சொல்ல வொட்டேன் " என்ற வாயைத் தகர்த்திறே மார்வை இடந்தது. உழக்கியபாததூளி படுத லால். அதுபவஐந்திபரீ திக்குப்போக்குவிட்டு ஸஞ்சரிக்கிற தூளிபடுதலால். இவ்வலகம். * நினைப்பிலாவலி நெஞ்சடைப்பூமிபாசங்கள் வர்த்திக்கிற இந்தலோகம். பாக்கியம்செய்ததே. திருவுலகந்த திருவடிகளின் தூளிபட்டதன் று பாக்யம், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸ்ரீபாததூளி பட்டது பாக்யம். கல்லைப் பெண்ணுக்கி சரீரத்தைப் பூண்கட்டிற்றித்தனை - அவன்றிருவ டிகள்; * கடல்வண்ணன் பூதங்கள் ஸ்ரீபாததூளிபட்டால்- " போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம் " என்று ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிவரும் விரோதிகளும்போமிதே. *பேர்த்தகரம் நான்குடையான் திருவடிகள் படுவதிலும் * பேரோதும்மீர்த்தகரம் ஸ்ரீபாததூளி படுகையிறே பாக்யம். 3.

மூ.—குருந்தமொன்றேசித் தானோஞ்சென்று கூடியாடி விழாச்செய்து
திருந்துநான்மறையோ ரிராப்பகலேத்திவாழ் திருக்கோட்டியூர்
கருந்தமுதில்வண்ணனைக் கடைக்கொண்டு கைதொழும்பத்தர்கள்
இருந்தவூரி லிருக்குமானிட ரேத்தவங்கள் செய்தார்கோலோ. எ.

பதவுரை.

திருந்து— திருந்தமான
நால் மறையோர்— சதுர்லோகங்களைமுடி
யவிரித்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்
ஒன்று— ஒப்பற்ற
குருந்தம்— குருந்தமரத்தை
ஒசித்தானோடும்— முறித்தகர்ஷ்ணனோடே—
சென்று கூடி— சென்றுகூட்டி
ஆடி— அவன்குணங்களிலே அவகாழ்நின்று
விழாச்செய்து— உத்தஸாஹத்தையாடையாய்
இரா பகல்— இரவும் பகலும்
ஏத்தி— ஸ்துதித்துக்கொண்டு
வாழ்— வாழ்கிற
திரு கோட்டியூர் — திருக்கோட்டியூரி
லெழுந்தருளியிருக்கிற

கரு— கறுத்து
தட— பெருத்திருந்துள்ள
முதில்— மேகம்போன்ற
வண்ணனை— வடிவைபுடையவனை
கடைக்கொண்டு — தங்கள் தாழ்ச்சியை
முன்னிட்டிக்கொண்டு
கை தொழும்— கைதொழாரின் றுள்ள
பத்தர்கள் இருந்த— பத்தர்கள் வர்த்திக்கிற
ஊரில்— ஊரிலே
இருக்கும்— வாஸம்பண்ணுகிற
மானிடர்— மறுஷ்யர்
எ தவங்கள்— எப்படிப்பட்ட தபஸ்ஸை
செய்தார் கொல் ஓ— பண்ணினார்களோ!.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. குருந்தமொன்று. அத்தியாயமான குருந்தம். பூ முட்டாக் கிட்டாற்போலே யிருக்கையாலே கர்ஷ்ணன் விருப்பியிருக்கும். "பூங்குருந்தேறியிராதே" என்னக்கடவனிறே. " இகில் கர்ஷ்ணன்வந்து ஏறக்கூடும், பின்னை நலிகிறோம் " என்றிதே-அஸுரன் பரவேசிக்கிறது. ஒசித்தான். விரோதிரஸைப்பண்ணினான். ஒசித்தானோடு சென்று கூடியாடி விழாச்செய்து. விரோதிரஸை சிலனைச்சென்று கிட்டி. இருவர்நினைவு மொன்றாய் அவன்குணங்களிலே அவகாழ்நின்று, அவந்தாம் இவர்களுக்கு விகாஹா நுபவத்தைத்

கொடுக்கும். அங்கும் ஸதாப்ச்யந்தியிறே. திருந்துநான்மறையோர். வேதத்துக்குத் திரு
ந்துமாவது - பகவதஸ்வரூபாதிகளை உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கை. இதில் இவர்கள் செய்வது
குணவிக்ரஹாதபவத்துக்கு ஏகாந்தமான ப்ரதேசங்களில் சொல்லுகிறபடியே அறுஷ்டிக்கை.
இராப்பகலேத்தி. வேறு அந்யபரதை யில்லாமையாலே இதுமாமுமல் நடக்கும். வாழ். அந
ந்யப்ரபோஜநராகையாலே இதுதானே (சு) பலமாயிருக்கும். திருக்கோட்டியூர். அவர்கள் வர்த்
திக்கிற தேசம். கருந்தடமுகில்வண்ணனே. சுறுந்துப் பெருத்திருக்கிற முகில்போலே யிரு
க்கிற திருமேனியை யுடையவனை. கடைக்கோண்டு கைதோடும். தங்கள்நைசயத்தை முன்
னிட்டுத் தொழுமவர்கள். அன்றிக்கே, உத்கர்ஷ்டன்பக்கல் அபகர்ஷ்டன் செய்யுந்தொழில்
என்னவுமாம். அன்றிக்கே, “கடை” என்று - முடிவாய், மேல் “கிறகவும் பெறுவார்
கள்” என்கையாலும் “தநியசேஷத்வமே தங்களுக்கு ஸ்வரூபம்” என்றுகொண்டு அவர்
களுக்கு உகப்பாக பகவத்க்ஷயத்தைத் தொழுமவரென்னவுமாம். பத்தர்கள். வைதமாக
வன்றிக்கே, ராக(ப்ராப்த)மாகத்தொழுமவர்கள். இருந்தவூரிலிருக்கும்மான்டர் என்கையாலே
மதுஷ்ய ஜம்மத்துக்கு ப்ரபோஜநம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிருந்த ஸ்ரீவிருக்கையென்று மிடம்
காட்டுகிறது. அங்குப்போகிறதும் “வானவநாடு” என்றிறே. “சீதனையே தொழுவார்
கிண்ணுளாரிலும் சீரியர்” என்கையாலே - அவர்களில் இவர்களுக்கு வாசியுண்டானுற்
போலே, தேசத்துக்கும் வாசியுண்டு. “இருந்தவூரிலிருக்கும் மான்டர்” என்கையாலே
அவர்களல்லர் உத்தேசயர், அவர்களிருந்த தேசம். “வைகுந்தமாகும் தம்முரெல்லாம்.”

ஆழ்வானுக்கு, “ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருவடிச்சார்ந்தார்” என்றுவிண்ணப்பம்
செய்ய; “பாகவதகைங்கர்பமே யாத்ஸையாப்போந்தவரை அப்படி சொல்லலாகாது, ‘திரு
நாட்டுக்குப்போனார்’ என்று சொல்லவேணுங்காணும்” என்றருளிச்செய்தாராம். ஸ்ரீவை
ஷ்ணவர்களை “நீராத” என்றும், ஆசார்யனை “திருமஞ்சனம்பண்ண” என்றும் சொல்
லுகிறது - உத்தேசய தாரதம்பத்தை யிட்டிறே. “வடுகமட்பி திருநாட்டுக்குப் போனார்”
என்று ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், அருளாளப்பெருமா னெம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செ
ய்ய; கிறிதுபோது மோவித்துக்கிடந்து உணர்ந்தருளி, அவரைப்பார்த்து “திருநாட்டுக்
குப்போனார்” என்னலாகாதுகாணும், “உடையவர் ஸ்ரீபாதத்துக்குப்போனார்” என்ன
வேணுங்காணும்” என்றருளிச்செய்தாராம். ஸ்ரீசபரியும் பெருமாள் திருவடிகளிலே ப்ரார்
த்தித்தது இதுவிறே. ஆழ்வான், ஸம்ஸாரத்தில் ஆர்த்தியின் களத்தாலே கலங்கி, பெரு
மாள் திருவடிகளிலே, “அடியேனைத் திருநாடேறப் போம்படி திருவுள்ளமாகவேணும்”
என்று விண்ணப்பம்செய்ய; பெருமாள் திருவுள்ளமாய், ஆழ்வார் திருவாங்கப் பெருமா
ளரையர் திருமாளிகையிலே புறவிடுவிட்டிருக்கிறவனவிலே, இந்நை உடையவர் கேட்டருளி
பஞ்சுக்கொட்டன் திருவாசலளவாகவெழுந்தருளி, “பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தால்
கிண்ணப்பம் செய்தது பெருமானும் செய்தருளுவர், நாமடியாகப்பெருமாள் இரண்டுவார்த்
தை யருளிச்செய்தாராக வொண்ணாது” என்று, மீண்டும் ஆழ்வானிருக்கிற விடத்தேற வெ
ழுந்தருளி “ஏன் ஆழ்வான்!” என்ன; “அடியேன் மறந்தேன்” என்று விண்ணப்பம் செய்
தார். மறக்கைக்கடி- ஸம்ஸாரத்தில் ஆர்த்தியின் கரம்.

எத்தவர்கள் செய்தார்களோ. “அருளார் திருச்சக்காதநால் அகல்விசும்பும் நில
மும் திருவார் வினகெடச்செங்கோல் நடாவுதிர் - இவற்றின் புறத்தாளென்றெண்ணே”
என்றபடியே அவன் காவலுக்குள்ளே கிடக்கிறதானேயிறே தவமாவது. “நீர் நிலை
சின்ற தவமிதுகொல்” என்று பகவத்கிஷயத்தைக் கிட்டுகைக்குந்தவம் ஒன்று; பாகவதனி
ஷயத்தைக் கிட்டுகைக்கு அநேகம் தபஸ்ஸுவேணுமிதே. கொலோ. பகவத்கிஷயத்தைக்
கிட்டுகைக்கு தபஸ்ஸு அறிவர்; பாகவதகிஷயத்தைக்கிட்டும் தபஸ்ஸுக்களிறே இவர்க்கு
அறிப்பதோகாதிருப்பது. எ.

மூ.—நளிர்த்தசீல னயாசல னபிமானதுங்களை நாடொறும்
தேளிந்தசேல்வனைச் சேவகங்கொண்ட சேங்கண்மால் திருக்கோட்டியூர்
குளிர்த்துறைகின்ற கோலிந்தன் குணம்பாவோருள்ள நாட்டினில்
வினாந்தநானியமு மிராக்கதர் மீதுகொள்ளகிலார்களே. அ.

பதவுரை.

நளிர்த்த சீலன் — குளிர்த்த சீலத்தையு
டையவராய்
நயாசலன் — நினைநெறி தவறுதவராய்
அபிமானம் — பகவததுபவத்தால் வந்தசே
ருக்கில்
துங்களை — உயர்ந்தவராய்
நாத்தோறும் — நாத்தோறும்
தேளிந்த — தேளிந்துவாரா நின்றுள்ள
சேல்வனை — கைங்கர்ய பூதியையுடையவ
ரான செல்வநம்பியை
சேவகம்கொண்ட — அடிமைகொண்டவனாய்
செம் கண் — சிவந்தகண்களையும்
மால் — மிராட்டிபக்கல் வ்யாமோஹத்தையு
முடையனான எம்பெருமான் வர்த்திக்கிற

திருக்கோட்டியூரில்;

குளிர்த்து — திருவுள்ளம் குளிர்த்து
உறைகின்ற — நித்பவாஸம் பண்ணுகிற
கோலிந்தன் கு } கோலிந்தனுடைய கல்பா
னம் பாவொர் } ணகுணங்களைப்பாடுவார்
கள்
உள்ள — எழுந்தருளியிருக்கிற
நாட்டினுள் — நாட்டிலே
வினாந்த — வினாந்த
தானியமும் — தானியத்தைமுங்குட
இராக்கதர் — ராகுஸர்கள்
மீதுகொள்ள } அபற்றிக்கொண்டார்கள்.
கிலார்கள் }

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. நளிர்த்தசீலன். குளிர்த்த சீலத்தையுடைய செல்வனாய். நச்வரன்சீலம் கொடுத்திருக்கும். அதுக்கடி, “வாஸகொள் நீன்மழுவா வியுன்னுகத்தான்” என்றும், “ஆராயத்தொழுவாரு மமரர்கள்” என்றும்- ஆர்பாடியான குற்றனும், சாவாமைக்கு மருந்துதின்னும் தேவனுடையுமிதே இவனுக்கடிமை செய்வது. “அக்கும்புரியினைத்ருமுடையா ரவரோருவர்பக்கம்சிற்க நின்றபண்பருர்” என்றும், “தாழ்சடையும் நீண்முடியும் ஒண்மழுவும் சக்கரமும் சூழாவும் பொன்னுணும் தோன்றுமால்” என்றும் - * இரண்டிருபு மொன்றியிசைந்து தோற்றுக்கையாலே, “எழுளுந் திறையோனும் திரைமுருகனும் திருமகனும் கூறனும் தனியுடம்பன்” என்று - இவனுடைய தேவதாந்தரமும் திருவிடைபாட்டமுமாமிதே யிருப்பது. இப்படியன்றியே, “காணினுமுமுற்பொலார் செவிக்குறுதெந்திபார்” என்றிதே - இவனிருப்பது. நயாசலன். நாடுமன்று - நீதியைச் சொல்லுகிறது. அக்கும், “தேவானவன்” என்னக்கடவதிறே. அசலன். நீதிக்குக் குறித்தசீல்

லாபவன். சேஷசேஷிபாவஸம்பந்தம், “ஒண்டொடியான் திருமகளுமீயும்” என்கிறபடியே அடைவுபட்டிதே அங்கிருப்பது; இங்கு மனவயடலே “யானே யென்றனதே” என்று - அடைவுகெட்டிருக்கும். உக்ரஸேநனை முடிவையச்சூட்டி ஆஸநத்திலே உயரவைத்து தான் திருக்கையாலே வெண்சாமர மிடுமிடமிதே இவ்விடம். “விண்ணுளார் பெருமாற் றுடிமை செய்வாரையும் செறுமைம்புலன்” என்று - *மயர்வறமதிரல மருளப்பெற்றவரும் அநிசங்கக பண்ணவேண்டு மிடமிதே யிது. இந்நிலத்திலே குறையாதிருக்கை. பாபம் மாண்டால் பண்ணும் சீகர்பையிதே பாபம்வந்தவாதேகுலைவது, பாபம் கிடக்கப்பண்ணும் சீகர்பயாகையாலே குலையாது. அபிமானதுங்கன். “என்னில் மிகு புகழார்யாவரே” “மாறு னாதோ விம்மண்ணின்மிசையே” “யாவர்நிகரகல்வானத்தே.” “யான்பெரியன் நீபெரியை யென்பதனை யாரறிவார்” என்று - பகவததுபவத்தால்வந்த செருக்கும் கர்வமுமிதே அபிமா ரிக்கிறது. [புறியுமிருவிசும்பும் நின்னகத்த] இதுவன்றோ உன்படி. [நீயும்] சேதநா சேதநங்களை உன் திருவயிற்றிலேவைத்த, நீயும். [என்செவியின் வழிபுகுந்தென்னுள்ளாய்] என்று - தத்த்வத்யத்தையும் அனுபரிமாணனான என்னுடைய நெஞ்சக்குள்ளே யடக்கின நானோடே நீயோபெரியாரென்னு மிடத்தை, உனக்கு பகஷபா தியுமாய்க்கையானுமாய்க்கைப் பட்டவனோடே விசாரி. “சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் மூவுலகும் தன்நெறியா வயிற்றிற் கொண்டுநின்றொழிந்தார்” என்னக்கடவதிதே. “நளிர்ந்தசீலன்” என்று - குணம். “நயாசலன்” என்று-அநுஷ்டாநம். “அபிமானதுங்கன்” என்று- இவற்றால்வந்தசெரு க்குக்கடிஜ்ஞாநகார்யமென்கிறது. நாடொறும்தெளிந்த என்று - இச்செருக்கோடே விபரீ ததச் செருக்குஓருநானும் கலசாதென்கிறது. “கலக்கமில்லா நற்றவமுனிவர்” என்று கல ங்கா திருக்கைதான்; அரி தாயிதேயிருப்பது. “தெளிவுற்று விண்ணி நின்றவர்” என்கிற படியே - இத்தெளிவுதான்! குலையாதிருக்கைதான் ஏற்றமாயிருப்பது. அன்றிக்கே, நாடொறும் தெளிந்து வாராநிற்குமவர்க்கு. செல்வனை. (ச) “உக்ஷணா உக்ஷிஸ்பிஹ” என்றும், (உ) “சுஹரிக்ஷமதஸ்ரீமாந்” என்றும், (ஈ) “ஸதா நாமவாஸ்ரீமாந்” என்றும் சொல்லுகிற மூன்று ஸ்ரீயுமிவர்க்குண்டு. (ச) “உக்ஷணா உக்ஷிஸ்பிஹ” என்று - பெருமான் ராஜ்யத்தை இழந்தார்; இவர்கைக்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தைப் பெற்றார். *சுற்றமெல்லாம் பின்னதொடர எல்லாவடிமையும் பெற்றார். “ஸம்பந்ர” என்கையாலே பாகவதகைங்கர்யபர்யந்தமாகையிதே பூர்த்தி. பகவத்கைங்கர்யம் செய்தது தம்முடைய ஸத் தைத பெறுகைக்காக; அந்தஸத்தையை யழியமாறியிதே பாகவதகைங்கர்யம் பண்ணிற்று. (உ) [“சுஹரிக்ஷமதஸ்ரீமாந்”] பிராட்டியையும் பெருமானையும் கண்டன்றிதே இவர்படை கிடுகிட்டுப் புறப்பட்டது; ஆகாசமிதே இவர்க்குள்ளது. இனையபெருமானும் ஸ்ரீவிபீஷ ணைமுவாணம்படைவிட்டை விட்டபின்பிதே ஸ்ரீமான்களாய்த்து. பிராட்டி லங்கைக்குள்ளே னமுந்தருளியிருக்கச்செய்தையும் ஸஹவாஸதோஷத்தாலே பிராட்டிகடாஷம்பெற்றதில்லை; லங்கையைவிட்டுக் கிளம்பின பின்பிதே “ஸ்ரீமாந்” என்றது. (ஈ)[“ஸதா நாமவாஸ்ரீமாந்”] என்று ஸ்ரீகஜேந்தராத்வான் ஸ்வாஷ்ணத்தில் ஸ்வல்யாபாரத்தைப் பொகட்டபின்பிதே ஸ்ரீ மானாய்த்து. முதலையல்ல விரோதி, அஹங்காரம். இவற்றால் படைத்தது - பராய்யத்தை லபித்

(ச) “உக்ஷணா உக்ஷிஸ்பிஹம்பந்ர” (உ) “அந்தரிக்ஷகதச் ஸ்ரீமாந்.” (ஈ) “ஸது நாகவாச் ஸ்ரீமாந்.”

மூ.—கோம்பினூர் பொழில்வாய்க் குயிலினம் கோலிந்தன் குணம்பாடேன்
சேம்பொனாந்திள்கூழ் செழுங்கழனிபுனடத் திருக்கோட்டியூர்
பாம்பினாரசிங்கனை நவின்றேத்துவார்களைக் கண்டக்கால்
எம்பிரான்றன சின்னங்களிவரிவறேன் றுரைகடர்வனே. ௩௦.

பதுஷுரை.

சேழ்—சேழ்மைதங்கிய

ஆதலால் தீர்ப்பு - ஆய்வுகள் தீர்ப்பின்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. கொம்பினரித்யாதி. பனைகளாலே நெருங்கின சோலை மீடத்துக்குறில்கள். “குயிலாலும் வளர்பொழில்முழ.” கோவிந்தற்குணம்பாடு. குயிலினங்களானவை, “தாழ்ந்த குலத்திலேயவதரித்துத் தாழ்ந்தார் கார்பம்பொய்வதே!” என்று அவனுடைய ஸௌலப்பத்தை யனுஸந்தித்து, ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டுப் பாடாநிற்கும். * கூட்டிலிருந்து களியெப்போதும் கோவிந்தா கோவிந்தா என்று சொல்லுவது- சிலர் பாரிற்றுவித்தாலிதே; அங்ஙனன்றிக்கே இவை தானேபாடாநிற்கும். “நாராயணனை வரக்கூவாபேலிங்குந்து சின் னும்புரப்பன்” என்னும்படி- இதுவொழிந்த நாராயணர்கள் சொல்லுவதில் இவ்ருகின் னும் போகவமையும் என்னும்படியானே இவற்றின்படி. “இன்னடிசிலொடு பாலமுதாட்டியெடுத்திவன் கொலக்கிரியை, உன்செருடுதோழமைக்கொள்ளுவன் குயிலே” என்று சுகக்கூலிபெற்றாலிதே கூவுவது; இவை அப்படியன்று. சீர்ச்செம்பொனாந்திள்சூழ் செழுங்கழலியுடைத்திருக்கோட்டியூர். சலாக்யாயச்சிவந்தரிபான்னாலேசமைந்த மதின்களாலே நுழப்பாட்டு அழியை கழனிகளையுடைத்தான ஹிருக்கோட்டியூர். உள்ளுப்புக்கதுபவிக்கவேண்டாதபடி. கொம்புநாலே ஆர்ந்த சோலையும், குயில்கள் பாடுகையும், சிவந்த பொன்னாலே சமைந்த திருமநிள்களும், அழியை கழனிக்கட்டையும்கண்டதுபவிக்கவேண்டுமபடி நிராகசயபோக்யமாயிருந்துள்ள தேசம். நம்பனை. விச்வஸநீயனை. நரசிங்கனை. விச்வாஸத்துந்தடி இந்த அபதாநம். “அறித்தேகோருந வாயின்னு நீவாராபெங்ஙனந்தே றுவருமர்” என்னக்கடவதிதே. ஸ்ரீபரஹ்லாதனுக்கு உதவின துஸம்ஸாரிகள் விச்வஸிக்கைக்குடல். ஆழ்வார்க்குணினிதே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு விச்வஸமேயம். “அங்கப்பொழுதே யவன் விபத்தோன்றிய, என்செங்கப்பிரான்” என்று ஸ்ரீபரஹ்லாதாழ்வானுக்கு விச்வஸிக்கைக்கிதே தோன்றிற்று.

எம்பாராருளிச்செய்யும் வார்த்தை;- “சுச்வாணுக்குமுன்னு ஆபத்து வந்துகழிந்தது” என்றருளிச்செய்வார். அதாவது-நான்பதிற்கும் ஸ்ரீகஜேந்நாழ்வா லுக்கும் ஸ்ரீபரஹ்லாத லுக்கும்உதவிற்றிலனுதல்,ஸம்ஸாரிகள் “சுச்வாத்வமில்லை” என்று அளமுதினமுத்திவிவர்களிறே. ஆழ்வாரும் “எங்ஙனந்தே றுவருமர்” என்று தம்முடைய இழவிலும் “ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அந்நவஸாயம்சூலகிறதோ” என்றிறே அஞ்சுகிறது. “பிழைக்கின்றதருள்” என்றிறே அஞ்சுகிறது. “பிழைக்கின்றதருளென்று பேதுறுவன்” என்று தம்முடைய இழவுக்கு நோகையன்றியிலே, சுச்வாணருளுக்கிதே இவர்களைவது. நவின்மேத்துவார்களைக்கண்டக்கால். ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டுச் சொல்லுவார்களைக்கண்டக்கால், கண்படைந்த ப்ரயோஜனம் பெறலாம். “சுட்டங்கண்டிக்கூடுமேல் அதுகாணும் கண்பயனுவது” என்னக்கடவதிதே. எம்பிராண்றணசின்னங்கவிவரிவரென்று.(சு)சிந்தமென்று அவனுடைய அடைபாளம்.இவர்களைக் கண்டக்கால் “அவன் ஸாதத்தவிகலெய்பன்” என்று தோன்றும். “அவிதே ப்ரத்தவர்க்கன்” என்றிறே அவனைக்கழித்தது. “கூராராழிவெண்சங்கேந்தி-வாராய்” என்று அவற்றோடு வாராதபோது “போகாய்” என்றிறே இவரிருப்பது. “என்துவிசேரம்மானுக்கு அந் தாமவாண்முடிசங்காழி நூலாரமுள்” என்னக்கடவதிதே. ஆசைகள் தீர்வனே. “ஆசைகள்” என்று-காண என்றும், கிட்ட என்றும், கூடலிருக்க என்றுமிதே இவருடைய ஆசைகள். “அவனைக் காணவேனும்” என்கிற ஆசைச் திரும் உகந்தருளின நிலங்களை அதுபவித்

தால். “ அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்று கொலோ ” என்றே இழவுகள் தீரும் இங்கே பூனைவண்ணவர்கள் திரைக் கண்டால். “ கண்ணாக்கண்டு கழிவதோர்காதல் ” என்கிறபடியே கண்டவாறே ஆசைகள் தீருமிதே. ஈசுவரனைக்கண்டால் ஆசைகள் தீராது, இவர்களைக்கண்டால் ஆசைதீரும். [“ கடிவார்தண்ணை நுழாய்க்கண்ணன் ” இதயாதி.] “ அடியேன் வாய்மறித்துப் பருகிக்கறித்தேனே ” என்று - பூர்ணாபவம் பண்ணினபின்பிறே “ அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்று கொலோ ” என்று பார்த்தித்தது. “ தேர்கடவியபெருமான் கண்கழல்காண்பதென்று கொல்கண்களை ” என்று ஆசைகள் தீர்த்தது பாயிலுஞ்சுடரொளியிலேயிதே. “ திருநாவாயவைபுள் புகலாவதோர்நாள் ” என்று அத்திராணிதே உத்தேசம். “ ஓணாகிழவிலொலியதிரப்பேணிவரு வேங்கடவாவென்னுள்ளம் புகுந்தாய் ” என்று அவன் வருமிடத்திலே அவர்களும் மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு கூடவந்து புகுவார்கள். கூ.

மூ.—காசின்வாவய்க்கரம் விற்கிலுங்கரவாது மாற்றிலிசோறிட்டே
தேசவார்த்ததைபடைக்கும் வண்கையினர்கள்வாழ்த்திருக்கோட்டியூர்க்
கேசவாபுருடோத்தமா கிளர்சோதியாய் குறளாவென்று
பேசுவாரடியார்க ளெந்தம்மைவிற்கவும் பெறுவார்களே. ரீ.

பதவுரை.

காசின்வாய்— ஓரிடங்காசுக்கு
கரம்— ஒருபிடிநெல்
விற்கிலும்— விற்கும்காலத்திலும் [தூர்ப்
பிசுக்காலத்திலுமென்றபடி]
கரவாது — தாம் தேடின பொருள்களை
மறைத்துவையாமல்
பாறு இனி— ப்ரத்புபகார நிரபேக்ஷமாய்
சோறு இட்டு — (தம்மைத் தேடிவந்த
விருந்தினர்க்குச்) சோற்றை இட்டு
(அத்தாலே,)
தேசம் வார்த்தை— புகழை
படைக்கும்— பெற்றவர்களாய் [ர்கள்
வண் கையினர்கள்— உதாரராயிருக்குமவ

வாழ்— வாழுகிற
திருக்கோட்டியூரில்;
கேசவா— கேசவனே!
புருடோத்தமா— புருஷோத்தமனே!
கிளர்சோதியாய்— மிகுந்த தேஜஸ்ஸையு
டையவனே!
குறளா— வாமனவேஷம் பூண்டவனே!
என்று— என்ப்ப்படி
பேசுவார்— பேசுமவர்களுக்கு
அடியார்கள்— சேஷபூதர்களானவர்கள்
எந்தம்மை— எங்களை
விற்கவும் பெறுவார்கள் — வேண்டினபடி
விற்துக்கொள்ளத்தக்க அதிகாரமும்
பெறுவார்கள்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. காசின்வாய் கரம்விற்கிலும். *ஓரிடங்காசுக்கு ஒரு பிடிநெல் விற்கும்காலத்திலும். ஸூபிசுக்ஷமான காலத்தில் அநிதிஸத்காரம் பண்ணிப் போருமதுஒரே ற்றமன்றிதே; தூர்ப்பிசுக்காலத்திலும் தனக்குள்ள அம்சத்தை அநிதிகள்விஷயத்திலே ஸம ர்ப்பிக்குமிதே - ஏற்றமாவது. *காசின்வாய்கரம் விற்கினுக்கு மேற்பட்டதொரு தூர்ப்பி சுக்ஷமில்லையிதே; அத்தைப்பற்ற இப்படியருளிச்செய்கிறார். கரவாது. தந்தாமுக்குள்ள தந தாயங்களை “ பின்புத்தைக்கு நமக்குவேணும் ” என்னும் நினைவாலே மறைத்துவையாதே, “ இக்காலத்துக்கு இவ்விஷயங்களிலே விநியோகப்படுகைக்கன்றோ இவைகண்டது ” என்று வெளியிட்டிக் கொண்டிருந்து. மாற்றிலிசோறிட்டே. ப்ரத்புபகார நிரபேக்ஷமாகச் சோற்றையி

ட்டி. அதாவது - அதிநிலத்தாரந்தான் விழிதமாகையாலும், பகவத்கிபூதிபூதரான்கு வெ
ன்னும் பரதிபத்தியாலும், எதிர்த்தலையில் தைத்யதர்சனத்தால் வந்த க்ரபையாலும் இழிகை.
ஸர்வாதித்யம்பண்ணுமவர்களுக்கு விஷயவிபாகம்பண்ணவொண்ணாதே. ஆகையால் இப்
தர்க்கும் தரிதர்க்கும் பசியர்க்கு மெல்லாமிடவேணுமிதே. இவர்கள்விஷயத்தில் ஒரு ப்ர
த்யுபகாரத்தைக் கணிசித்தன்மிறையிவது. ஆகையால் “ மாற்றிலிசோறிட்டு ” என்கி
றது. “ நாடொறும் விருந்தோம்புவார் ” என்றாற்போலே இத்தையும் விசேஷவிஷய
மாக்கினாலெவென்னில்; “ சோறு ” என்றும், “ இட்டு ” என்றும் சொல்லுகையாலே,
இத்தையவைஷணவவிஷயங்களி லாக்கப்போகாது; ஆனபின்பு, இது ஸாமான்யவிஷயமா
மித்தனை. இதுதானும் சாஸ்த்ரவித்தமாகையாலே தேசத்துக்கு ஒருவளப்பம் சொல்லுநை
யிறே இப்போது இவர்க்கு அபேக்ஷிதம். தேசவார்த்தைபடைக்கும். பசஸ்கரமான வார்த்
தைகளைப் படைக்கும். அதாவது - இருந்தாரிருந்த விடங்களிலே தங்களுடைய ஓளதா
யம் க்ரபைமுதலான குணங்களைச் சொல்லிக் கொண்டாடும்படியாகை. இவர்கள், புகழை
நச்சிச் செய்யாதிருந்தாலும் தன்னடையே வந்துண்டாமிதே இது. வண்கையினார்கள்.
உதாரமானகையை யுடையவர்கள். அதாவது - “ உள்ளதெல்லாம் பார்த்தமாகவே விநி
யோகிக்கவேணும் ” என்னுமெளதார்ய முடையவர்களென்கை. வாழ்த்துக்கோட்டியூர்.
இப்படியிருந்துள்ளவர்கள் இத்தேசவாஸமே தங்களுக்கு வாழ்வாகக்கொண்டு வர்த்திக்கிற
திருக்கோட்டியூர்.

தேசவா. அழகிய திருக்குழந்தைநிறையுடையவனே. புருடோத்தமா. அவ்வழகை
ஆச்சரிதர்க்கு எப்போது மதுபவிக்கக் கொடுக்கும் ஓளதார்யத்தையுடையவனே. கிளர்சோ
தியாய். “ அது தன்பேறு ” என்னுமிடம் தோற்றுப்படியான மிக்கதேஜஸ்ஸையுடைய
வனே. குறளா. உன்னுடைமை பெறுகைக்கு நீ இரப்பாளனுமவனே. என்றுபேசுவாரடி
யார்கள். என்று இப்படி அவன் ஸ்வபாவங்களுக்குத்தோற்றுப் பேசுமவர்களுக்கு அடியா
ரானவர்கள். இப்படிபேசுமவர்களைப்பென்று நமக்குஉத்தேசயர்; இவர்கள் இவ்வாசியறிந்து
பேசுவதே! என்று அவர்கள் ஸ்வபாவத்துக்குத்தோற்று அடிமையா யிருக்குமவர்களே
நமக்கு உத்தேசயரென்கை. இவர்களுக்கு உத்தேசயராவது எவ்வளவென்னில், எந்தும்மை
விற்கவும் பெறுவார்கள் என்கிறார்; - இவர்களுக்கு சேஷமாகையே புருஷார்த்தமென்றிரு
க்கும் எங்களை, தங்களுக்கு இஷ்ட விரியோகத்துக்குறுப்பாக விற்றுக்கொள்ளவும் உரிய
வர்கள். (சு) “ தஹிநிஸூநி நஸாஹ் சூபவிசூபா ஹ-ஹி ” என்னக்கடவாதிறே. ... 0.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி சுற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—சீதநீர்புடைக்கும் சேழுங்கழனியுடைத் திருக்கோட்டியூர்

ஆதியானடியாரையு மடிமையின்றித் திரிவாரையும்

கோதில்பட்டர்பிரான் சூளிப்புதுவைமன் விட்டுசித்தன்சொல்

ஏதமின்றியுறைப்பவ ரிருடேசெனுகாளாரே. கக.

பதவுரை.

சீதம் நீர்— குளிர்ந்த ஜலத்தாலே
புடை— சுற்றும்
சூழ்— சூழப்பட்டிருப்பதாய்
செழு— செழுமைதங்கிய
கழனி உடை— கழனிகளை உடைய
திரு கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூரில் எழு
ந்தருளியிருக்கிற
ஆதியான்— ஆதிபுருஷானுள் எம்பெருமா
னுக்கு
அடியாரையும்— அடிமைசெய்து போருமா
வர்களையும்
அடிமை இன்றி— கைங்கர்ய வர்த்தியில்
அர்வாரியாமல்
திரிவாரையும்— விஷயப்ரவணராய்த் திரியு
மவர்களையும்

கோது இல்— குற்றமற்றவராய்
பட்டர்— ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு
பிரான்— உபகாரகராய்
குளிர்— ஸம்ஸாரதாபத்தைப் போக்கும்
குளிர்ந்தியையுடைய
புதுவை— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு
மண்— நிர்வாஹகரான
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
சொல்— புகழ்ந்தும் பழித்துமருவிச்செய்த
சொல்லான இப்பத்தையும்
ஏதம் இன்றி— குற்றமின்றிக்கே
உரைப்பவர்— சொல்லவல்லவர்கள்
இருமகேசனுக்கு— ஹர்ஷகேசனுள் எம்
பெருமானுக்கு
ஆளர்— அடிமைசெய்யப் பெறுவர்.

வயா. சீதநீர்த்யாதி. அகாதமாய் (க) வாதாதப ப்ரவேசத்தால் வரும்
உஷ்ணம் தட்டாமையாலே எப்போது மொக்கக்குளிர்ந்தி மாறாத ஜலத்தாலே சுற்றும்
சூழப்பட்டிருப்பதாய். அழகியகழனிகளையு முடைத்தாரிருக்கிற திருக்கோட்டியூரிலே.
பார்த்த பார்த்த விடமென்கும் ஜலஸந்ததியும் விளைகழனியுமாய்க் கிடக்குமாய்த்து. ஆதி
யானடியாரையு மடிமையின்றித் திரிவாரையும். கரணகளைபரங்களையிழந்து * அசித்தவிசேஷித
மாய்க்கிடக்கிற தனையிலே * தயமாந மராவாய்க்கொண்டு, (க) “ விவித்ராடேஹஸஜிதி நீயா
நாயநிஷேஷிகுபு | வகுரூபிஷேசு ராஸே ஹநு ஹஸுவாநாஹஸாயதா ” என்கிறபடியே
தன்னை ஆச்ரயிக்கைக் குறுப்பான கரணகளைபரங்களைக் கொடுத்தருளி, ஆச்ரயணியதவே
ஸூலபனய்க் கொண்டு ஸந்திஹிதனாய் நிற்கிற காரணபூதனுள் வனுக்கு, அவன் கொடுத்த
கரணகளைபரங்களைக் கொண்டு வ்யபிசரியாதே சேஷபூதராய் அடிமைசெய்து வர்த்திக்கிற
வர்களையும், “ முதல்வனைச் சிந்திபாகவப் பாவகாரிகள் ” என்கிறபடியே அவன் பண்
ணின் உபகாரத்தையறிந்து அதுஸந்திபாதே பாபகர்மாக்களாய் அவன்நிருவடிக்கனி லடிமை
யில் அர்வயமற்று கரணதாபத்தையும் அர்ப்ப பாமாக்கிக்கொண்டு திரிகிறவர்களையும். கோதி
லித்யாதி. சீழ்ச்சொன்ன இரண்டு தலைபையும் சலாகெனும் நிர்ந்தித்தும்சொன்ன விதுக்கு
அதுருபமான நிஷ்டை. பில்லாமையாதிற குற்றமின்றிக்கே யிருப்பாராய், வைதிகோபகார
கராய், ஸம்ஸாரிக ஸகல தாபஹரமான குளிர்ந்தியையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வா
ஹகரானபெரியாழ்வாரருவிச்செய்த இப்பத்துப்பாட்டையும். ஏதமின்றியுரைப்பவர். நிர்ந்த
தோஷமாகச்சொல்லுமவர்கள். அகாவண-இவர் திருவுள்ளக்கருத்தையறிந்து அடில் பழுதறச்
சொல்லுமை. இருமகேசனுக்காளிரே. இந்திரியங்களை அர்ப்பபரமாகாதபடி நியமித்து அடிமை
கொள்ள வல்லவனுக்கு அடிமை செய்யுமாளாகப் பெறுவர். கசு.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

(1)

அடிவரவு.—நாவ குற்றம் வண்ண வாகம் ஆமை பூதம் குருந்தம்
நளிர்ந்த கொம்பின் காகின் சீதநர் ஆசை.

ஆதிருமொழி நக-க்கு, பாட்டு-நக.அ.

(க) வா.கா.தவ. (க) “ விசித்ராதேஹஸம்பத்தி ரிச்வராய நிவேதனம்- பூர்வமேவ
கர்தாப்ரஹ்மந் ஹஸ்தபாதாநிஸம்புதா. ”

நாங்காம்பத்து- ஸிந்தாந்திசுமொழி- ஆசைவாய், ப்ரவேசம்.

அ. கீழிற்றிருமொழியிலே- “ஆதிபாநடியாரையும் அடிமையின்திற் திரிவாரையும்” என்று ஸம்ஸாரிகள் பொல்லாங்கும் பூநிவைஷ்ணவர்களேற்றமுமிதே சொல்லிற்று; ஸம்ஸாரிகளுக்கும் பகவதஸ்ஸம்பந்த மொத்திருக்க, அவர்களைக்கழிக்கைக்கடி ஸம்பந்தஜ்ஞாந மில்லாமையிதே. “வணக்கொடுமாள்வது வலமே” என்று சரமஸமயத்திலே பகவதஸ்மா ச்ரயணம் பண்ணுகை ச்ரேஷ்ட்டமாகையாலே ஸம்ஸாரிகளைப்பார்த்து ஹிதோபதேசம் பண்ணியருளுகிறார்- இத்திருமொழியில்.

அ. முதற்பாட்டு. திருநாமங்களைச் சொல்லுமவர்கள் பெறும்பேறு என்னால் சொல்லப்போகாதென்கிறார்.

மூ.—ஆசைவாய்ச்சென்ற சிந்தையராகி யன்னையத்தனென் புத்திரப்பூமி
வாசவார்துழலா ளென்றுமயங்கி மாளுமெல்லைக் கண்வாய்திறவாதே
கேசவாபுருடோத்தமாவென்றுங் கேழலாகிய கிழலியென்றும்
பேசுவாரவ ரெய்தும்பெருமை பேசுவான்புகில் நம்பரமன்றே. க.

பதவுரை.

என் அவினே— ‘என்னுடையதாய்,
என் அத்தன்— எந்தமப்பன்,
என் புத்திரர்— என் பிள்ளைகள்,
என் பூமி— என்னுடையபூமி,
வாசம் வார்— பரிமளம் வீசாநின்னுள்ள
என் குழலான்— மயிர்முடியையுடைய என்
மனைவி’
என்று— என்று வாய்வெருவும்படி
ஆசைவாய்—ஆசையின்வழியே
சென்ற— போன
சிந்தையர் ஆதி— மகஸ்ஸையுடையராய்
மயங்கி— மோலிந்து [வில்
மாளும எல்லைக்கண்— ப்ரணன் விடுமள

வாய் திறவாதே— அவர்கள்பேரைச் சொல்
வியழையாமல்
கேசவா என்றும்— ‘கேசவனே!’ என்றும்
புருடோத்தமா என்றும்— ‘புருஷோத்தம
னே!’ என்றும்
கேழல் ஆகிய— ‘வராஹரூபம் கொண்டு
தன்னை அழியமாழியும்
கேடு இலீ என்றும்— தன்ஸ்வரூபமொன்
றும் கொடாதவனே!’ என்றும்
பேசுவார் அவர்— சொல்லுமவர்கள்
எய்தும் பெருமை— பெறும் பேற்றை
பேசுவான் புகில்— பேசப்புகால்
நம் பரம் அன்று— நம்மால் பேசுத்தலைக்
கட்டப் போகாதா.

வ்யா. ஆசையித்பாதி. ஸ்ரேஹமிருந்தவிடத்திலே கைகழிந்த மகஸ்ஸையுடைய
யராய். *அன்னையென்று தொடங்கி, *வாசவார்துழலாளாவும் ஆசையிருக்குமிடம். மயங்கி.
இவர்கள் பேரும் சொல்லமாட்டாதே மயங்கி. மாளுமெல்லைக்கண். “வைத்தநான் வரை
எல்லை குறுகி” என்கிறபடியே சரமகாஸத்திலே. வாய்திறவாதே. அவ்வளவிலே கீழ்ச்சொ
ன்னவர்கள் பேரைச் சொல்லி அழையாதே.

அவர்கள்பேர் சொல்ல வொண்ணாதாகில் பின்னையார்பேரைச் சொல்லுவதென்னால்
கேசவா. உங்கள் மரணவேதனை போகவேணுமாகில் (க) “கேசவரிக்ஞேசுநாஸநி”

என்னப்பாருங்கோள். “கெடுமிடராயவெல்லாம் கேசவாவென்ன” என்று சொல்லக்கடவதிறே. புருடோத்தமா. ஓளதார்யம். அதாவது- அநிஷ்ட நிவர்த்தியும் இஷ்டப்பாத்தியும் பண்ணுகை. கேழலாகியகேடிலியென்றும். இவர்கள் கேடுபோனால் தன்கேடு போச்சுதாக நினைத்திருக்கை. பேசுவாரவரெய்தும் பெருமை. அவர்களேற்றத்துக்குப் பாசுசமிடப்போகாது; “அவர்” என்னுமித்தனையிறே. அவர்கள் பெறும்பேற்றை நம்மால் பேசப்போகாது. பேசுவான்புகில். பேசப்புக்கோமாகில். நம்பரமன்றே. நம்மால் பேசித்தலைக்கட்டப்போகாது. கொடுக்கிறவன்றானறியுமித்தனை. அதாவது- இதரஸங்கம் குலையப்பெறுவதாம்; சரமகாலத்தில் அவர்களை அழைப்பதொழியப் பெறுவதாம்; நம்முடைய பேர்களைச் சொல்லப்பெறுவதாம்; “இதென்னவேற்றம்! இதென்னவேற்றம்!” என்று இஐன் ஏற்றமறிந்து ஈடுபடுவானவனிறே. க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. திருநாமஞ்சொன்னவர்கள் மோகூத்ததைப் பெறுவார்களென்கிறார்.

மூ.—சீயினுற்சிறந் தேறியபுண்மேற் செற்றலேறிக் குழம்பிருந்தேங்கும்
ஈயினுலரிப்புண்டு மயங்கி எல்லைவாய்ச்சென்று சேர்வதன்முன்னம்
வாயினுனமோநாரணுவென்று மத்தகத்திடைக் கைகளைக்கூப்பிப்
போயினுற்பின்னை யித்திசைக்கென்றும் பினைக்கோடுக்கிலும் போகவொட்டாரே.

பதவுரை.

சீயினுல்— சீயாலே

சிறந்து ஏறிய— மிகவும் நிறைந்த

புண்மேல்— புண்ணின் மேலே

செற்றல் ஏறி— ஈ இருந்து முட்டையிட்டு

குழம்பிருந்து— புழுத்துநீராய்ப் பாபும

எங்கும்— ஓரிடம் தப்பாமல் [எவில]

ஈயினுல்— ஈயாலே

அரிப்புண்டு— அரிக்கப்பட்டு [ச்சித்து]

மயங்கி— அது பொறுக்கமாட்டாமல் மூர்

எல்லைவாய்— சரமகாலத்தை

சென்று சேர்வ } சென்று கிட்டுவதற்கு

தன் முன்னம் } முன்னே

வாயினுல்— வாயாலே

நமோநாரணு என்று— ‘நமோநாராயணாய’

என்று சொல்லிக்கொண்டு

மத்தகத்திடை— உச்சியிலே

கைகளை கூப்பி— கூப்பினகையராய்

போயினுல்— போனால்

பின்னை— பிறகு

பினைக்கோடுக்கிலும்— நித்யமுகந்தர்களை

உத்தரவா திகளாக்கினாலும்

இ திசைக்கு— இவ்வுலகத்திற்கு

என்றும்— எப்போதும்

போக ஒட்டார்— பரமபதத்திலுள்ளார்,

இவர்களைச் செல்லவொட்டார்கள்.

வ்யா. சீயினுற்சிறந்தேறியபுண்மேல். சீயானது விஞ்சிப்புடைபட்டபுண்ணின்மேலே. செற்றலேறி. ஈயிருந்து முட்டையிட்டு. குழம்பிருந்து. அனைபுழுத்து நீராய்ப்பாபுமளவிலே. ஈயினுலரிப்புண்டு மயங்கி. ஈயினுலே அரிப்புண்டு, அதுபொறுக்கமாட்டாமல் மூர்ச்சித்து. எல்லைவாய்ச்சென்று சேர்வதன்முன்னம். சரமகாலத்தைச்சென்று கிட்டுவதுக்குமுன்னே.

வாயினுல் நமோநாரணுவென்று. வாய்படைத்த பாயோஜனம் பெறும்படி. “எனக்கு நானுரிபேனல்லேன், உனக்குரியேன்” என்று சொல்லுகையிறே வாய்படைத்ததுக்குப்பாயோ

ஜநம். மத்தகத்திடைக் கைகளைக்கூப்பி. தலைபடைத்த ப்ரபோஜநம் பெற்று. போயினால். இப்படி செய்துபோனால். போயினாலென்றது- வழிப்போக்குத்தானே ப்ரபோஜநமென்னை. இவன் ஒருகால்தொழுதால், இதுக்கு பலம்- வழிப்போக்கில், “ மற்றெல்லாம் கைதொழப் போய் ” என்றும், “ தொழுதனருலகர்கள் ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவன் பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம் அஞ்ஜலிக்காடாயிறே யிருப்பது. அங்கு புக்காலும் (க) “ ஸைலா ஹுவி ஸுடா ஹுஷ்டாஃ ” என்றதிறே பலம். இவன் ஒருக்கால் ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ண, “ ஆண்மின்கள் வானகமாழியான்றமர் ” என்று த்ரிபாத்திபூதியாக ஸமர்ப்பிப்பார்கள். ஒருக் கால் “ நமஃ ” என்ன, காலதத்தவ முள்ளதனையும் *நமோநாராயணாயவென்று சூழ்ந்திருந் தேத்துகையிறே பலம். பின்னையித்திசைக்கென்றும் பிணைக்கோடுக்கிலும் போகவொட்டாரே. நிதம்பமுத்தரைப் பிணையிடிலும் போகவொட்டார்கள். அதுக்கடி- *விண்ணுளார் பெருமார் கடிமை செய்வாரையும் செலும்தேசமாகையாலே. அவன்றானும் * ஏற்றிவைத்தேநணிகாங் குமவனிறே. இத்தால்- கர்மமடியாக மீட்சியில்லையென்றபடி. உ. அ. முன்றும்பாட்டு. ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினார்க்கு யமவச்யதை யில்லை யென்கிறார்.

மு.—சோர்வினாற்பொருள் வைத்ததுண்டாகிற் சோல்லு சோல்லென்று சுற்றமிருந்து ஆர்வினவிலும் வாய்திறவாதே யந்தகால மடைவதன்முன்னம் மார்வமென்பதோர் கோயிலமைத்து மாதவனென்னுந் தெய்வத்தைநாட்டி ஆர்வமென்பதோர் பூவிட வல்லார்க் கரவதண்டத்தி லுய்யவலுமாமே. ந.

பதவுரை.

சோர்வினாள்— புத்திமறதியாலே
பொருள்— பொருள்களை
வைத்தது உண்டாகில்— புதைத்து வைத்
ததுண்டானால்
சோல்லு சோல் என்று— ‘ அதிருக்குமி
டத்தைச் சோல் சோல் ’ என்று
சுற்றும்— நாற்புறத்திலும்
இருந்து— சூழ்விருந்து
வினவிலும்— சுற்றத்தார் கேட்டாலும்
ஆர் (வினவிலும்) — அருமைப்பட்டுத்
தேடி சுற்றத்தார் முதலானோர்க்கும்
கொடாமல் மறைத்து வைத்த
பொருள்கொடுத்து வேட்ட
இனையாள் கேட்டாலும்,
வாய் திறவாதே— வாயைத் திறவாதபடி
அந்த காலம்— முடிவுகாலம்

அடைவதன் முன்னம்—வருவதற்குமுன்னே
மார்வம் என்பது— ‘ மரஸஸு ’ என்று
சொல்லப்படுமொழியை
ஆர்— அத்தினியமான
கோ இல்— பகவதஸ்நநிதியை
அமைத்து— உண்டாக்கி
மாதவன் என்னும்— ‘ ஸ்ரியடுபதி ’ என்று
ப்ரஸித்தமான
தெய்வத்தை— அத்தினியவஸ்துவை
நாட்டி— நிலை நிறுத்தி
ஆர்வம் என்பது— அன்பாகிற
ஆர் பூ— ஒரு புஷ்பத்தை
இட வல்லார்க்கு— ஸமர்ப்பிக்க வல்லவர்
கருக்கு
அரவர்— யமபடர்களுடைய
தண்டத்தில்— தண்டனையினின்றும்
உய்யலும் ஆம்— பிழைக்கவுமாம்.

வ்யா. சோர்வினாள் பொருள்வைத்த துண்டாகில், முன்பு இவன் வகையில் கண்டவை யடைய “அட்டைகள் போல் சுவைப்பர்” என்கிறபடியே இவன் கைபிறுள்வையை நிச்சேஷ மாக வாங்கிக்கொள்ளுவர்கள். இவர்களைக்காணாமல் வைத்ததுண்டாகில், சொல்லு சொல் லென்று, ஒருகாற் சொன்னாற்போலே ஒன்பதின்கால் சொல்லி, சுற்றியிருந்து, “இவன் ஒருத்தரை ஒருத்தரறியாமல் கொடுக்கிற்செய்வதென்” என்று விடாநீர சுற்றுமிருப்பர்கள். ஆதம் பந்துக்களாகிவிடே - “திருமலைப்பாடக்கேட்டு வளர்த்ததனால் பயன்பெற்றேன்” என்பது. [“துஞ்சம்போதழைமின்” இப்பாதி.] ஆர்வினவிவம் வாய்திறவாதே, பகவத் பாகவத விஷயங்களையும் ஆசார்யனையும் பாக்ரீபந்துக்களையும் மறைத்துவைத்த அர்த்தங் கொடுத்தது வேட்ட இளைபாள் வினவிலும் வாய்திறவாதே. இவர்களுக்கும் இவருக்கும் “இவனையிழக்கப் புகுகிறோமென்கிற பயமன்று, இவன்வைத்த அர்த்தம் ஒருவருமறியா மல் மண்தின்னுபோகிற் செய்வதென்” என்கிறபயம். இவ்வர்த்தத்தை நச்சிவரும்போதும் அக்காலத்திலே “அவன் முதத்திலே விழிக்கவருகிறோம்” என்றிதேவருவது. “அந்தகால மடைவதன்முன்னம். சாமகாலம் வருவதுக்குமுன்னே.

மார்வமென்பதோர் கோயிலமைத்து, ஸ்ரீதயமென்று ப்ரஸித்தமாய் அத்திதியமான ஸ்த்தாநத்தைபுண்டாக்கி, மாதவனென்னும் தேய்வத்தைநாட்டி, ஸ்ரீபதிபதியென்று ப்ரஸித் தமாய் அத்திதியமான வஸ்துவை ப்ரதிஷ்டிப்பித்து, “திருமாலிருஞ்சோலைமலைபென்றே நென்னத் திருமால்வந்தென் நெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்” என்று - இவர் அஸ்ரீதயமாகச் சொன்னத்தை ஸ்ரீதயமாகக் கொண்டுவந்து புகுந்தான். இவர் இப்போதே “அஸ்ரீத யமாகச் சொன்னேன்” என்னவும்வல்லர். அதுக்குமுன்னே இவர்கொஞ்சில் இடமடப் புகுந்துகொள்ளுங் கிடமென்று பிராட்டியுங் கூடக்கொண்டுபுகுந்தான். இவர்கொஞ்ச திரு ந்துவதுக்குமுன்பிறே - அல்லாதவிடங்களில்நிற்பது; [“நின்றதெந்தையாகத்து” இப் பாதி.] உகந்தருளின நிலங்களில் கண்டநுபவிக்குமாபோலே இவர் திருவுள்ளத்திலிருப்ப தும் கண்டநுபவிக்கலாம்படி. யிருக்குமிவர்க்கு. “சலசயனத்துள்ளு மெனதுள்ளத்துள்ள முறைவரை” என்னக்கடவதிறே. “வந்தாயென்மனம்புகுந்தாய்” என்றிறேபுகுந்தது. “வந்துவந்தென்மனத்திருந்து” என்கிறபடியே இவர் இசையாடல் தட்டினாளுங்கு ஓர் அவதியில்லையிறே. “அடியார்மனத்தாயோ” “வெள்ளத்தான் வேங்கடத்தானேலும், களைகன்றி உள்ளத்தினுள்ளேயுள்ள” என்று - உகந்தருளின நிலங்க ளோடொக்குமிதே -- இவர்திருவுள்ளமும். ஆர்வமென்பதோர் பூவிடவல்லார்க்கு. “சோர்வினாள்பொருள் வைத் ததுண்டாகில்” என்று - தேஹபந்துக்களையும் ஆதம்பந்துக்களையும் மறைத்து வைத்தபொ ருளையிட்டுக் கோயில்சுமைத்துத் திருநந்தவந்தைய முண்டாக்கித் திருப்பள்ளித்தாமத்தை யும் தேடுஎன்று இவனை அரியதேவைகளையிடானிறே. * நாடாநமலர் நாடிநாடோலும் நாரணன்றன் வாடாநமலரடி கீழ்வைக்கவிறே - இவனை அடியிலே ஸ்ரீஷ்டித்தது. இப்படி பூவோடே பூவைச் சேர்க்கவல்லார்க்கு. அரவதண்டத்திலித்யாதி. யமபடரால் வரும் க்லேசம். அதாவது - “கொஞ்சொலானர்கள் நமன்றமர்கடியர் கொடியசெய்வனவுள” என்னக்கடவதிறே * நெடுஞ்சொலால் மறுத்ததுக்குபலம் கடுஞ்சொல்கேட்கையிறே. உய்ய லுமாம். ப்ராப்யத்திலும் இதுபோகையிறே ப்ரதாநமென்கிறார். ந.

“அந்தகாலம்” - சங்காலம். “அடியிலே” என்றது யாடல்; “திருவடிகளிலே” என்றும் “ஆதியிலே” என்றும்.

அ. என்னம்பாட்டு. ப்ரணவார்த்தம் ரெஞ்சில்பட்டவர்கள் *அடியார்கள் குழாங் களையுடன் கூடுவென்கிறார்.

மூ.—மேலெழுந்ததோர் வாயுக்கிளர்ந்து மேல்மிடற்றினை யுள்ளெழுவாங்கிக் காலுங்கையும் விதிர்விதிர்ந்தேறி கண்ணுறக்க மதாவதன்முன்னம் மூலமாகிய வொற்றை யெழுத்தை முன்னுமாத்திரை யுள்ளெழுவாங்கி வேலைவண்ணனை மேவுதிராகில் விண்ணகத்தினின் மேவலுமாமே. ச.

பதவுரை.

மேல் எழுந்த } ஊர்த்தவச்வாலமானது
து ஓர் வாயு }
கிளர்ந்து— மேலெழுந்து
மேல் மிடறு ‡ — ரெஞ்சு
உள் எழுவாங்கி— கீழே இடியவிழுந்து
காலும் கையும்— கால்களும் கைகளும்
விதிர் விதிர்ந்தேறி - பதைபதைத்து
கண் உறக்கம் அது— தீர்க்க நித்திரை
ஆவதன் முன்னம்—உண்டாவதற்குமுன்னே
மூலம் ஆகிய ஒற் } ஸகல வேதங்களுக்கும்
றை எழுத்தை } காரணமான திருமந்தா
த்தில் [ப்ரணவத்தை].

முன்று மாத்திரை } அளவெடுத்து
உள் எழுவாங்கி } உச்சரித்து
வேலை— கடல்பொன்ற [மாலை
வண்ணனை — வடிவவாயுண்டாய எம்பெரு
மேவுதிர் ஆகில் - கிட்டவல்லிகோளாகில்
விண்ணகத்தினில்— பரமபதத்தை
மேவலும் ஆம்— கிட்டலாம்.

‡ 'இன்' 'ஐ' இவை சாரியைகள்.

வ்யா. மேலெழுந்ததோர் வாயுக்கிளர்ந்து. மேல்முச்செறிந்து. மேல்மிடற்றினையுள் ளெழுவாங்கி. ரெஞ்சு கீழேயிடியவிழுந்து. காலும் கையும் விதிர்விதிர்ந்தேறி. ப்ரணவாடி மேல்ரோக்கினவாறே காலும்கையும்பதைக்கத்தொடங்கிற்று.கண்ணுறக்கமதாவதன்முன்னம். தீர்க்கநித்திரைகொள்ளுவதற்குமுன்னே. மூலமாகிய ஒற்றையெழுத்தை. ஸகலவேதங்களுக் கும் காரணமான திருமந்தரத்தில் ப்ரதமபதத்தை உச்சாரணக்ரமம் தப்பாமல் உச்சரித்து. வேலைவண்ணனை மேவுதிராகில். ஸ்ரீவைகுண்டநாதனைக் கிட்டவல்லிகோளாகில். விண்ண கத்தினில் மேவலுமாமே. *அடியார்கள் குழாங்களுடன் கூடலாமென்கிறார். ... ச.

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. கிரோதிநிரஸநசிலனை யேத்துவார்க்கு முன்பு க்லைசப்பட்டுப் பி இனிப்போது வேண்டாவென்கிறார்.

மூ.—மடிவழிவந்து நீர்ப்புலன்சோர வாயிலட்டிய கஞ்சியுமீண்டே
கடைவழிவரக் கண்ட மடைப்பக் கண்ணுறக்கமதாவதன்முன்னம்
துடைவழியும்மை நாய்கள்கவரா குலத்தாலும்மைப் பாய்வதுஞ்செய்யார்
இடைவழியினீர் கூறையுமிழவீ ரிருடகேசனென் றேத்தவல்லீரே. இ.

பதவுரை.

யமபடரைக்கண்ட பயத்தாலே,
மடி— மடியின் கண் உள்ள

நீர் புலன்வழி வந்து— விங்கத்தின் வழியாக
சோர— சிறுநீர் பெருகவும் [வந்து

வாயில்— வாயிலே

அட்டிய— பெய்த

கஞ்சியும்— பொரிக்கஞ்சியும்

கண்டம் அடைப்ப— கழுத்தையடைக்க

மீண்டு— மறுபடியும்

கடைவழி— கடைவழியாலே

வார— வழியாறிந்தவும்

கண் உறக்கமது ஆவதன் முன்னம்-;

இருடிகேசன் என்று— ‘ஹ்ருஷீகேசன்’

என்று

ஏத்த வல்லீர் (ஏல்)— துதிக்கவல்லீகோ

ளாகில்

(யமலோகத்திலே,)

உம்மை— உங்களுடைய

துடைவழி— துடையில்

நாய்கள்— செந்நாய்களானவை

கவரா— கவ்வுதல் செய்பா;

உம்மை— உங்களை

சூலத்தால்— சூலத்தாலே

பாய்வதும்செய்பார்— யமபடர்கள் சூத்

வும் மாட்டார்கள்

நீர்— நீங்கள்

இடை வழியில்— நடுவழியிலே

கடையும்— வஸ்தரத்தையும்

இழவீர்— இழக்கவும் மாட்டீர்கள்.

வ்யா. மடிவழிவந்து நீர்ப்புலன்சோர. யமபடரைக்கண்ட பயத்தாலே ஓர்இந்தரிய விசேஷத்தாலே ஜலம்ப்ரவஹிக்க. வாயிலட்டியகஞ்சியும் மீண்டே கடைவழிவாரக் கண்டம அடைப்ப. பொரிக்கஞ்சியைக் கொடுத்தால், கண்டமடைக்கையாலே உள்நுப்புக்காதே மீண்டும் கடைவழியாலே வழியாறிந்தும். கண்ணுறக்கமதாவதன்முன்னம். தீர்க்கரித்தரகொள் ளுவதற்குமுன்னே.

துடைவழியும்மை நாய்கள்கவரா. “நாயினத்தொடும் தினைத்திட்டு ஓடியுமுழன்று” என்றதுக்கு பலம். சூலத்தாலும்மைப்பாய்வதுஞ்செய்பார். “உயிர்களைக்கொன்றேன்” என்று ஆயுதத்தாலே நலிந்ததுக்கு பலம். இடைவழியில் நீர்கடையுரிழவீர். வழியில்நின்ற சீரை யுரிந்ததுக்கு பலம். என்று என்று சொல்லியிறே அவர்கள் வழியில்நலிவது. இது தப்ப வேண்டியிருந்திகொளாகில் இருடிகேசனென்றேத்தவல்லீரே. இந்தரியங்களை நியமிக்குமவ னென்று ப்ரீதியோடேகூட ஸ்தோத்ரம்பண்ணினால் இவைவாரா. யமவச்யத்தைக்கடி. இந் தரியவச்யதையிறே. இதுக்குஸாதநமாகவிறே பரஹிம்ஸாதிகள் பண்ணுவது. அத்தைக் குலைக்குமவனென்கிறார். ௫.

அ. ஆறும்பாட்டு. அங்கமித்பாதி. இப்பாட்டில், ஒருக்கால் உபாயவரணம் பண்ணி னார்க்கு *ஸதாபச்யந்தி பண்ணலாமென்கிறார்.

மூ.—அங்கம்விட்டவை வையந்துமகற்றி யாவிமூக்கினிற் சோதித்தபின்னைச் சங்கம்விட்டவர் கையையறித்துப் பையவேதலை சாய்ப்பதன்முன்னம் வங்கம்விட்டேவுங் கடற்பள்ளிமாயனை மதுசூதனைமார்பிற் றங்கவிட்டேவைத்து ஆவதோர்க்குமஞ் சாதிப்பார்க்கென்றுஞ் சாதிக்கலாமே. கூ.

பதவுரை.

அவை ஐந்து— பஞ்சப்ராணனும்

அங்கம் விட்டு— அகற்றி-சரீரத்தைவிட்டுநீங்கி

அவர்— அருகிருந்தவர்கள்

மூக்கினில்— மூக்கில் கையைவைத்து

† ‘அகன்று’ என்னுமது, ‘அகற்றி’ என்று கிடக்கிறது.

ஆனி சோதித்த பின்னே— ஆவி இல்லை என்
றறிந்த பின்பு
சங்கம் விட்டு— ‘இனி இவன் பிழைக்கும்’
என்கிற ஆசையை விட்டு
(அங்கிருந்தவர்களை, ‘ஆனபடியென்?’
என்று வந்தவர்கள் கேட்க;)
கையை மறித்து— கையை விரித்து
பைய— மெள்ள
தலைசாய்ப்பதன் முன்னம்— தலையைத் தொ
ங்கவிடுவதற்கு முன்பு,
வங்கம்— மரக்கலங்களானவை
விட்டு உலவும்— இடைவிடாமல் உலாவா
கடல்— கடலில் சின்னுள்ள

பள்ளி— கணவளர்ந்தருளுகிற
மாயனை— ஆச்சர்ப சேஷ்டி தயுத்தனாய்
மது குதனை— மதுவை நிரஸித்தவனான
எம்பெருமானை
மார்வில்— நெஞ்சிலே [செய்து
தங்கவிட்டு வைத்து— தங்குப்படி நிற்கச்
ஆவது— பராபதமுமாய்
ஓர்— ஸுகரமுமான
கருமம்— உபாயவரணம் [கட்டு
சாதிப்பார்க்கு— ஒருக்கால் பண்ணுமவர்
என்றும்— காலமுள்ளதனையும்
சாதிக்கலாம்— அவனை ஸேவித்திருக்கலாம்.

வ்யா. அங்கம்விட்டவையெய்துமகற்றி. பஞ்சவர்த்திப்பாணன் சரீரத்தை விட்ட
சுன்று. ஆவீழக்கினில் சோதித்தபின்னே. இவனுக்குப் பராணனில்லையென்று அறிந்தபின்பு.
சங்கம்விட்டு. இனி இவன்பிழைக்குமென்கிற ஆசையைவிட்டு. “சங்கம்விட்டு” என்று -
*சொல்லுசொல்லென்று சுற்றுமிருக்கிற திரள்கூலைந்தென்னுதல். அன்றிக்கே, இவன்பக்கல்
சிலகிடைக்குமென்கிற ஆசையை விட்டென்னுதல். கையைமறித்து. அங்கிருந்தவர்களை,
“அவன்செய்ததென்” என்று வந்தவர்கள்கேட்க; கையைமறித்து. பையவேதலை சாய்ப்
பதன் முன்னம். மெள்ள இவனருகுநின்று மெழுந்திருந்து விடப்போய், இவனை இழந்த
இழவுதோற்ற கவிழ்தலைபிடிருப்பார்களாய்த்து. வங்கம்விட்டேலவும் கடல்பள்ளிமாயனை.
மரக்கலமுலாவா நின்னுள்ள கடலில்கணவளர்ந்தருளுகிறவாச்சர்ப பூதனை. அன்றிக்கே,
“மாயனை” என்றது - ஜ்ஞாமாய், தன்னிச்சையாலே கணவளர்ந்தருளுகிற வனென்றபடி.
“குரைகடல்மேல் அரவணைமேல் குலவரைபோல் பள்ளிகொண்டு” என்னக் கடவதிறே.
மதுகுதனை. மதுவைநிரஸித்தாற்போலே ஆச்சரிதவிரோதிரைப்ப போக்குமவனை. “வெள்ளை
நீர்வெள்ளத்தனைந்த வரவணைமேல், துள்ளுநீர்மெள்ளத் துயின்றபெருமானே, வள்ளலே
உன்றமார்க்கென்றும் நமன்றமார்கள்ளர்போல்” என்னக்கடவதிறே. மார்வில்தங்கவிட்டுவை
த்து. தங்கவிடுகையாவது - ஓரிடத்திலேயிருந்துகை. ஆவதோர்கருமம். ஸுகரமுமாய் பரா
பதமுமான ஆத்மஸமர்ப்பணம். “நமவென்னலாங்கடமை” என்னக்கடவதிறே. சாதிப்
பார்க்கென்றும் சாதிக்கலாமே. உபாயம் ஸகர்த்தகர்த்தவ்யம்; உபேயம் ஸதா பராபதவ்யம்.
“ஆவத்தரம்” என்று - ஸகர்த்த; “சேவித்திருக்கும்” என்று - ஸதா. ... கூ.

அ. ஏழாம்பாட்டு. தேன்னவனித்பாதி. இப்பாட்டில், விரோதிரைஸரீலனை
அனுஸந்திப்பர் நித்யஸூரிகள் கார்யத்துக்கும் ஸ்ரீவைகுண்ட நாதேனோடே மன்றாடுவர்
கொள்கிறார்.

மூ.—தேன்னவன்றமர் செப்பமிலாதார் சேவதக்துவார் போலப்புருந்து
பின்னுங்கயிற்றாற் பிணித்தேற்றிப்பின் முன்னாக விழுப்பதன்முன்னம்
இன்னவனினையா நென்றுசோல்லி யெண்ணியுள்ளத் திருளறநோக்கி
மன்னவன்மதுகுதனைனென்பார் வானகத்துமன்றாடிகடாமே. எ.

பதவரை.

தென்னவன்— தென்னிசைக்குக் கி வனான
யமனுக்கு
தமர்— சேஷபூதராய்
செப்பம் இலாதார்— முக்கரணங்களிலும்
ஒரு செவ்வையில்லாதவர்கள்
சே— எருதுகளை
அதக்குவார் போல— அதக்கும் நீசஜாதீ
யரைப் போலே
புகுந்து— புகுந்து
பின்னும்— பின்னையும்
வன் கயிற்றால்— வலிய பாசங்களாலே
பிணித்து— சுட்டி
எற்றி— வருந்தப்பண்ணி
பின் முன் ஆக— முகம் கீழ்ப்பட
இழுப்பதன் முன்னம்— யமலோகத்தளவு
மிழுக்கிறதற்கு முன்னே

மன்னவன்— தென்னவனுக்கு மன்னவனானவனை
இன்னவன் இனையான் } இன்னான் என்று
என்று சொல்லி எண்ணி } மதுக்கு வகார்த
குணங்களை அதுஸந்தித்து
உள்ளத்து இரு } நெஞ்சில் அஜ்ஞாநாதகா
ள் அறிகோகி } ரம் போகப் பார்த்து
மதுகுதனன்— 'மதுவை நிரஸித்தவன்'
என்பார்— என்று சொல்லுமவர்கள்
தாமே— (அத்விதீயராய்) தாங்களே
வானகத்து— பரமபதத்தில்
மன்னாடிகள்— நித்யஸூரிகள் கார்யத்து
க்கும் ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனோடே
மன்னாடுவர்கள்.

வ்யா. தென்னவன்தமர். தெற்குத்திருக்குக் கடவனான யமனுடைய சேஷபூதர். செப்பமில்லாதார். செவ்வையில்லாதார். கரணதரயமும் அடைவு கெட்டிருக்கு மவர்கள். சேவதக்குவார் போலப்புகுந்து. எருதுகள் தங்கள்வசப் படுகைக்கு இவற்றின் செருக்கைக் குலைக்கும் நீசஜாதிகளைப்போலே புகுந்து துக்கோநுபவம் பண்ணுவிக்கை. பின்னும் வன் கயிற்றால் பிணித்தேற்றி. சேவதக்குவார் அதக்கும் பாகாரம். துக்கோநுபவத்துக்குத் தங்கள் தர்சனமாதாமே யமைந்திருக்க, பின்னையும் யமபடர், பாசங்களாலே, ஶ்ரீசூரியிலே வரிவாரை ப்போலே வரிந்து. எற்றி. "நமன்றம் செய்யும்வேதனை" என்கிறபடியே எற்றி. பின் முன்னாக இழுப்பதன்முன்னம். முக்கும் முகமும் உதமும் பல்லும் தகரும்படி முகம் கீழ்ப்பட யமபுத்தனவும் இழுப்பதற்கு முன்னே. 'இன்னவனினையானென்று சொல்லியெண்ணி. அலன் இன்னானென்று மதுக்கு வகார்தமானகுணங்களையு மதுஸந்தித்து, நெஞ்சில் அஜ்ஞாநாதகாரம் போகப்பார்த்து. மன்னவன். தென்னவனுக்கும் மன்னவனானவன். மதுகுதனனென்பார். ஐச்சரிதவிரோதிகளைப் போக்குமவன் என்று சொல்லுமவர்கள். வானகத்துமன்னாடிகள்தாமே. பரமபதத்தில் நித்யஸூரிகள் கார்யத்துக்கும் ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனோடே மன்னாடுவா ரிவர்களிறே. தாமே. வேறு ஸஹகாரிகளில்லை. எ.

அ. எட்டாம்பாட்டு. கூடியித்யாதி. இப்பாட்டால் - முன்றெழுத்தை உச்சரிப்பார் ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோபாதி அவனுக்கு ஆதரணியரென்கிறார்.

மூ. — கூடிக்கூடி யுற்றார்களிருந்து குற்றநிற்க நற்றங்கள் பறைந்து
பாடிப்பாடியோர் பாடையிலிட்டு நரிப்படைக்கோரு பாகுடம்போலே
கோடிமூடியேப்பதன்முன்னங் கௌத்துவமுடைக்கோலிந்தனோடு
கூடியாடிய வுள்ளத்தாராற்ற குறிப்பிடங்கடந் துய்யலுமாமே. அ.

பதவுரை.

இவனுக்கு சரமகாலம்வந்தவாறே;
உற்றார்கள்— பந்துக்களெல்லாரும்
கூடிக்கூடி இருந்து— திரள்திரளாக இருந்து
குற்றம் நிற்க— இவன்பண்ணின பல ப்ராதி
கூல்பம் கிடக்க
நற்றங்கள்— அது கூலமாயுள்ளன சிலவற்றை
பறைந்து— சொல்லி
பாடிப்பாடி— ப்ரலாபித்து
ஓர்— ஒரு
பாடையில்— ஆசந்தியில்
இட்டு— இவனை இட்டு
நரி படைக்கு— நரிக்கூட்டத்துக்கு
ஒரு பாகுடம் போலே— ஒரு பாகுக்குடத்
தைப் பச்சையாகக் கொடுப்பா
ரைப்போலே
கோடி— கோடிப்புடைவையை இட்டு

மூடி— மூடி
எடுப்பதன் முன்னம்— (காட்டுக்குக்கொண்டு
போவதாக) எடுப்பதற்கு முன்னே
கௌத்துவம்— ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தை
உடை— தரித்திராநின்ற
கோவிந்தனோடு— ஸர்வஸூலபனு கர்
ஷ்ணனோடே
கூடி— ஒரு நினைவாய்
ஆடிய— அவன் குணங்களில் அவகாஹித்த
உள்ளத்தார் ஆனால் — நெஞ்சையுடைய
வரானால்
குறிப்பு—அதுபவித்துப் போக்கக்கடவதான
இடம்— யமபுரத்தை
கடந்து— கடந்து [போகாமல்]
உய்யலும் ஆம்— உஜ்ஜீவிக்கவும்கூடும்.

வ்யா. கூடிக்கூடி யுற்றார்களிருந்து. இவனுக்கு சரமகாலம் வந்தவாறே, பந்துக்க
ளெல்லாரும் திரண்டு திரள்திரளாக இருந்து. குற்றம் நிற்க நற்றங்கள் பறைந்து. இவன்
பண்ணின ப்ராதிகூல்பம் கிடக்க, அல்பாதுகூல்பங்களுள்ளவற்றைச் சொல்லாநிற்பார்கள்.
மஹாராஜர், வாலி பட்டவளவிலே, அவன் முன்புபண்ணின ப்ராதிகூல்பங்களை மறந்து,
“நான் முற்பட அகப்பட்டபோதே என்னைக் கொல்லாயிருக்கக் கொல்லாதே விட்டவனை
யிறே நான் கொல்லுவித்தேன்” என்று அழுதானிறே; அத்ததைக்கண்டு, பெருமானும் சோ
கித்தாரிறே. பெருமான், ராவணன், பூசல்தலையில் நிராயுதனாய் நின்றபடியைக்கண்டு கொல்
லாதே “இன்றுபோய் நாளைவா” என்றாரிறே. கர்ஷ்ணன், கம்ஸனை நிரஸித்தவரந்தாம்
அவன் ஸ்த்ரீகள் புகிற க்லேசத்தைக்கண்டு, “நான் என்னகார்யம் செய்தேன்!” என்று
வெறுத்தானிறே. இப்படி எல்லார்க்கும் க்ரபை ஜதிக்கும்படியாயிறே அத்ததை யிருப்பது.
பாடிப்பாடி. இவர்கள் ப்ரலாபிக்கும்போது, ஒரு ப்ரபந்தம் பாடினாற்போலேயாய்த் திருப்
பது. ஓர் பாடையிலிட்டு. ஓர் ஆசந்தியிலே இவனை இட்டு. நரிப்படைக்கொரு பாகுடம்போலே.
நரிப்படை— நரிக்கூட்டம். பாகுடம்— பாகுக்குடம். கோடி—மூடியெடுப்பதன்முன்னம். கோடிப்
புடைவையையிட்டு மூடியெடுத்தென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஆசந்தியைக்கோடித்தென்னுதல்;
இப்படி செய்வதற்கு முன்னே. கௌத்துவமுடைக் கோவிந்தனோடு. இவ்வாத்மவர்க்கத்தை
தரித்தது நிரூபகமாக வுடையனுமாய் ஸர்வஸூலபனுமான கர்ஷ்ணனோடே. கூடியாடிய
உள்ளத்தாரனால். ஈச்வரனும் சேதநனும் ஒரு நினைவாய் அவன்குணங்களிலே அவகாஹி
த்த நெஞ்சையுடையரானால். குறிப்பிட்டங்கடந்துய்யலுமாமே. (க) “சுயஸ்ய” 3 மூலவாக்கியம்
என்கிறபடியே அதுபவ விநாச்யமான தேசத்தைக்கடந்து. உய்யலுமாமே. “உயிரும் தரு

மனையே நோக்கும்” என்கிற தேசத்தேறப் போகப்பெறுவார்களென்கிறார். “ஒண்டொடியாள் திருமகளும், லீடிமே நிலாநிற்பக்கண்டசுதிர்” என்னக்கடவதே. அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. வாயித்பாதி. இப்பாட்டில் ஸர்வவித பந்துவாக அவனைப்பற்றினால், பின்னை யமவச்சபதை இல்லையென்கிறார்.

மு.—வாயோருபக்கம் வாங்கிவலிப்ப வார்ந்தநீர்க்குழிக்கண்கள் மிழற்றத்
தாயோருபக்கம் தந்தையோருபக்கம் தாயமுமோருபக்க மலத்தத்
தீயோருபக்கம் சேர்வதன்முன்னம் செங்கண்மாலோடு சிக்கனச்சுற்ற
மாயோருபக்கம் நிற்கவல்லார்க் காவதண்டத்தி வுய்யவலுமாமே. கூ.

பதவுரை.

வாய்— வாயானது
ஒரு பக்கம் வாங்கி வலிப்ப—வாதவிகாரத்
தாலே ஒருக்கமித்து வலிக்கவும்
வார்ந்த— பெருகின
நீர்— நீரையுடைத்தாய்
குழி— உள்ளே இடிய இழிந்த
கண்கள்— கண்களானவை
மிழற்ற— அலமர்ந்து நிற்கவும்
ஒரு பக்கம்— ஒருபக்கத்திலே
தாய்— தாயாரும்
ஒருபக்கம்— மற்றொருபக்கத்திலே
தந்தை— தம்பபனாரும்
ஒருபக்கம்— இன்னொருபக்கத்திலே
தாயமுமே— மனைவியும்
அலத்த— கதற

நீ— நெருப்பை
ஒருபக்கம்— ஒருபக்கத்தில்
சேர்வதன் முன்னம்— இவ்வதற்கு முன்னே
செம்— சிவந்த
கண்— திருக்கண்களை யுடையனான
மாலொடும் } ஸர்வேச்வரனை
சிக்கன } --நிருபாதிமான
சுற்றம் ஆம் } பந்துவாகக் கொண்டு
ஒருபக்கம் — ஸம்ஸாரிகளோடுள்ள உற
வைக் கலசாதே எல்லாமவனையாக
நிற்க வல்லார்க்கு— பற்றி நிற்கவல்லவர்
கட்கு
அவதண்டத்தில் — யமபடர்களுடைய
க்ருமான தண்டனையில் நின்று
உய்யலாம் ஆர்— உஜ்ஜீவித்துப் போகலாம்.

வ்யா. வாயோருபக்கம் வாங்கிவலிப்ப. வாதவிகாரத்தாலே வாயானது ஒருக்கமித்து வலிக்க. வார்ந்த நீர்க்குழிக்கண்கள் மிழற்ற. “பந்துகளை விட்டுப் போகிறேன்” என்று இவர்கள் பக்கல் ஸங்கத்தாலே அழுவி வளவிலே, யமபடரைக்கண்டவாதே பயத்தின் கனத் தாலே கண் உள்ளே இடிய இழிந்து அலமராதற்கும். தாயோருபக்க மித்பாதி. தன்னை உண்டாக்கினாரும், தானுண்டாக்கினவர்களும், ஒரோராகே யிருந்து கதற. அரந்தரம், தீயோருபக்கம் சேர்வதன் முன்னம். ஸம்ஸாரிப்பதற்கு முன்னே. செங்கண்மாலோடும். வாத்தஸஸத்தையும் வ்யாமோஹத்தை யு முடைய ஸர்வேச்வரனை. சிக்கனச்சுற்றமாய். நிருபாதிமான ஸர்வவித பந்துவாகப் பற்ற வல்லாருமாய். ஒருபக்கம் நிற்கவல்லார்க்கு. ஸம்ஸாரிகளோடுள்ள உறவைக் கலசாதே அவனையாகப் பற்றி நிற்கவல்லார்க்கு. அவதண்டத்தி வுய்யவலுமாமே. யமபடரையும் அவர்கள் க்ருமான தண்டனையையும் தப்பி உஜ்ஜீவித்துப் போகலாம். “மாதாநனைப் பிதுவைத்திருமலை வணங்குவன்” என்றும் “சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாதாய்தந்தையுமவரே” என்றும் பந்துவார்க்கு உஜ்ஜீவித்துப்போகலா மென்கிறார். கூ.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி அப்பவித்தவர்கள், ஸ்ரியோபதிபக்கவிலே பெரியாழ்வார்பெற்ற வரிசைகளைப் பெறுவனென்கிறார்.

மூ.—செத்துப்போவதோர் போதுநினைந்து செய்யுஞ்செய்கைக டேவபிரான்மேல் பத்தராயிறந்தார் பெறும்பேற்றைப் பாழித்தோள் விட்சித்தன் புத்தூர்க்கோன் சித்தநன்கொருங்கித் திருமால்செய்தமால் யிவைபத்தும் வல்லார் சித்தநன்கொருங்கித் திருமான்மேற் சென்றசிந்தை பெறுவர்தாமே. ம.

பதவுரை.

செத்துப்போவது } - இறந்து போம்போது
ஓர் போது }
செய்யும்— யமபடர் செய்யும்
செய்கைகள்— செயல்களை
நினைந்து— நினைத்து
தேவபிரான் மேல்—*அயர்வறு மமரர்களது
பதி பக்கவிலே
பத்தர் ஆய்— பக்தியுத்தராய்
இறந்தார்— பின்பு இறந்தவர்கள்
பெறும் பேற்றை— பெறுகிறபேறுதன்னை
பாழி— ஸம்ஸாரத்தை வென்ற மிடுக்கை
யுடையனவான
தோள்— தோள்களையுடையராய்
புத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு
கோன்— நிர்வாஹகரான

விட்சித்தன்— பெரியாழ்வார்
சித்தம்— கரணதரயத்தையும்
நன்கு— நன்கு
ஒருங்கி— ஒருபடிப்படுத்தி
திரு மால்— ஸ்ரியோபதி விஷயமாக
செய்த— அருளிச்செய்த
மால்— சொல்மாலையான
இவை பத்தும்— இப்பத்துப் பாட்டையும்
வல்லார்— ஒதவல்லவர்கள்
(ஆழ்வாரைப் போலே,)
சித்தம் நன்கு ஒருங்கி—
திரு மால் மேல்— ஸ்ரியோபதி பக்கவிலே
சென்ற— குடிக்கொண்ட
சிந்தை— மரஸ்ஸை
பெறுவர்— உடையராவர்கள்.

வயா. செத்துப்போவதோர்போது- செய்யும் செய்கைகள் - நினைந்து. சரீராவஸாநஸம யத்தில் யமபடர் செய்யும் செயல்களை நினைத்து. தேவபிரான்மேல் பத்தராய், *அயர்வறுமம ரர்களது பதிபக்கவிலே ப்ரேமத்தைப்பண்ணி. இறந்தார் பெறும்பேற்றை. பக்தராய், பின்பு இறந்தார் பெறும்பேற்றை. பாழித்தோள் விட்சித்தன். ஸம்ஸாரத்தைவென்ற மிடுக்கையு டைய தோள்களையுடைய ஆழ்வார். புத்தூர்க்கோன். சரமகாலத்திலே இவர்களைப்போலே பக்தியுண்டாகையன்றிக்கே, ஸதா மனோரதம் பண்ணும் நித்யஸூரிகளைப்போலே யிருக்கிற ஆழ்வாரை ஸ்வாமியாகப்பற்றி யிருக்கும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரை முடையரானவர். சித்தம் நன்கித்யாதி. “ ஆசைவாய்ச்சென்ற சிந்தைபராகி ” என்கிறபடியே கரணதரயமும் புறம்பு போதல் கலந்திருத்தல் செய்பாதே ஸ்ரியோபதிவிஷயமாகச் செய்த இப்பத்துப்பாட்டும் அப் பவித்தவர்கள். சித்தம் நன்கொருங்கித்திருமால்மேல் சென்ற சிந்தை பெறுவர்தாமே. ஆழ்வா ரைப்போலே கரணதரயமும் ஒரு படிப்பட உடையராய், ஸ்ரியோபதிபக்கவிலே சென்ற ஸந் ஸை யுடையராவர்கள்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—ஆசை சீ சோர்வு மேலேழு மடிவழி அங்கம் தென்னவன்

கடி வாயொரு செத்துக் காகம்.

ஆகிருமொழி நசு-க்கு, பாட்டு-நசுடி.

நான்காம்பத்து - ஆறந்திருமொழி - காசங்கரையுடை, ப்ரவேசம்.

அ. காவகாபிபத்திலே, பகவத்விமுகராயத் தம்மாலே நிந்திதரானவர்களைப்பற்றிப் பார்த்து, “மாநுமோரிடத்திலும் வணக்கொமொள்வதுவலம்” என்கிறபடியே-சாஸ்திரசாரிலே யாகிலும் பகவத்ஸமாச்சரணத்தைப் பண்ணினால் தப்பாமல் உஜ்ஜீவிக்கலாப்படி அரிருக்கையாலே, இந்தவாசியை அவர்களுக்கறிவித்தால், சேதநரானைப்பாலே பகவத்ஸமாச்சரணத்திலே நிழிவர்களைத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ராக்ரதவிஷயங்களைவிடாது ஆனையாலே அவற்றின் பக்கவிலேசென்ற நெஞ்சையுடையாய் அவற்றின் பேரைச்சொல்லி, பின்னை அது தானும்மாட்டாதே கலங்கி முடிந்து போங்காலத்திலே அவற்றின் பேர்களைச்சொல்லாமல் பகவத்ஸமாச்சரணத்தைப் பேசுவார்களென்றும் பேற்றின்களும் நம்மால்கொல்லித் தலைக்காட்டிப் பார்த்து என்று தொடங்கி, அந்திமதசையில்வரும் க்லேசபரம்பரைகளையும், அத்தனைவருவாதற்குமுன்னே ஏதேனுமொருவழியாலேயாகிலும் பகவத்ஸமாச்சரணத்தைப் பண்ணி சரீரத்தைவிட்டால் அத்திருமாத யமபடர்பண்ணும் தண்டங்களையும் தப்பி அர்ச்சிராதிமார்த்தத்தாலே பாம்பதத்திலேபோய் பகவதநுபவத்தைப்பண்ணி புராவர்த்தியின்றிக் கேட்காததற்குமுன்னாலும் நித்யஸூரிகள் திரவிலே கூடியிருந்து வாழலாம் என்னுமிடத்தை அவர்கள் நெஞ்சிலே பதிப்படியாகவுள்ள உபதேசித்தார். சீழிற்றிருமொழியில்: இப்படி இவ்விஷய ஸங்கமற்று பகவத்ப்ரோமபூர்வமாக அவன் திருநாமங்களைப் பேசுதற்குப் பரிபாகரில் லாதாரையும் ஒருவழியால் அவன் திருநாமத்திலே அந்வயிப்பித்து உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, தர்ஷத்ப்ரயோஜனங்களை நச்சி, பெற்ற பின்னேக்குப் ப்ராக்ரதவிஷயங்களின்பேரையிடுமவர்களைக்குறித்து, நீங்கள் இப்படி ப்ராக்ரதவிஷயங்களைவிடாது பரிபட்டால் இம்மையில் நீங்களாசைப்படுகிற கூடாத்தப்ரயோஜனங்கள் தானும் விற்றிப்பாது பணியில்லை; மறுமைக்குத்தானே யொன்றுக்குமுறுப்பன்று, ஆனபின்பு அத்தனைவிட்டு நினைஷணப்படியுத்தாகிலும்வித்துத் தன் திருநாமத்திலே அந்வயித்தாருடைய ஸகலக்லேசங்களையும் ஸங்கிதச்வரணுடைய திருநாமத்தை, நீங்கள் பெற்றபிள்ளைக்கிட்வாயாசவாழ்த்திப் பரிதாபிடுங்குவோம்; இவ்வாசைப்பற்றுக அர்க்கப்பிள்ளையுடையமாதாவானவன் (க) “ஐ ந நீக்ஷு தாப-பா” என்கிறபடியே நாகத்திற் புகாமல் உஜ்ஜீவித்துப்போமென்று ஒருக்காற்போலே ஒன்பதின்னாறு நேசத்து, பகவத்ஸமாச்சரண யிடும்படியாக அவர்கள் நெஞ்சைத் தெளிவிக்கிறார் - இந் திருமொழியில்.

மு.—காசங்கரையுடைக் கூறைக்குமங்கோர் கற்றைக்கும்

ஆசையிலு லங்கவத்தப் பேரிமோதர்காள்

கேசவன்பேரிட்டு நீங்கடேனித் திருமினே

நாயகனான றம்மன்னே நரகம்புகார். க.

பதவுரை.

காச (க்கு) ம்—	காசத்தும்	[டைய]	அங்கு—	அங்கே
கரை உடை—	தலைகளில்	நல்லகரையையு			ஓர் கற்றைக்கும்—	ஒரு நெல் கற்றைக்கும்
கூறைக்கும்—	புடைவைக்கும்				ஆசையினால்—	ஆசையாலே

(க) “ஐநீ கந்தார்த்தா”

அங்கு— அவர்களுடைய
அவத்தம்— மிகத் தண்ணிதான்
பேர்— பெயர்களை
இடம்— உங்கள் பிள்ளைக்கு இடுகிற
ஆதர்காள் - அறிவுகேட்காளே!
கேசவன்— ஆச்ரிததூக்கிவர்த்தகனாய்
நாயகன்— ஸர்வசேஷிபான்
நாரணன்— நாராயணனுடைய

பேர்— திருநாமங்கள்
இடம்— உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு இடம்
நீங்கள்— நீங்கள் [ராவீருங்கோள்;
தேனித்து இருமின்— ஸர்வதூஷித்த
தம் † அன்னை— அந்தப் பிள்ளையின் தாய்
நாகர்புகாள்— நாகத்தை அடைபட்டாள்.
† மாதாவைச் சொன்னது - பிதாவுக்கு
முபலக்ஷணம்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. காசித்பாதி. பிறப்பெரிமுகிறது - அவர்களுக்கு உத்தேசப் பாய், ஸ்வயம்பர்யோஜாமாகவன்றே; அத்தர்ஷ்டப்ரயோஜனத்துக்காகவுமன்றே; தர்ஷ்டப்ரயோஜனங்களில் சிலவற்றை நச்சியிறே. ஆகையால், நாவிரண்டு காசுகிடைக்கும் என்றும், தலைகளில் கரையையுடைத்தாயிடுப்பதொரு சீராகிடைக்குமென்றும், அங்கே ஒருகட்டுக்கற்றை கிடைக்குமென்றுமுண்டான வாகையாலே. உங்களுடைய ஆசையொழிப அதுதான் ஸித்தி க்கிலுமாம், ஸித்தியாதொழியிலுமாம் என்னுப்படியிறே அவர்கள் லுப்ததையிருக்குமபடி. அங்கவத்தப்பேரிடம் ஆதர்காள். ப்ராக்ரதான இவர்கள் பக்கலுண்டான ஹேயமான நாமங்க ளையிடம் அறிவுகேட்காள். “அங்கு” என்று இவர்கள் உபகாரமாக நினைத்திருக்கும் ஸிஷ்யங்களுடைய கூடத்தையையச் சொல்லுகிறது. அவர்கள் கூடத்தானாலும் நாமந்தான் நன்றாயிருக்கையன்றிக்கே, அதுவும் தீயதாயிருக்குமென்னு மிடம் சொல்லுகிறது - “அவத்தப்பேர்” என்று. ஆதர் - குருடரும், அறிவிலோருர். கேசவன்பேரிட்டு. (க) “கஜதிபுஷ்பமணை நாரி ஓஸோஹம் ஸவபுஷ்பிநாடி” குவானவாஷே ஸதிதௌ தஷாஷேஸவ நாரிவாது” என்கிறபடியே - ஸர்வகாரண பூச னாய், (உ) “கௌவரீஷேஸ ந ஸாநி” என்கிறபடியே - க்லேசநாசனாயிருக்கிறவ னுடைய திருநாமத்தையிட்டு “கேசவா” என்றழைத்தது. நீங்கள் தேனித்திருமினோ. நீங்கள் அந்தப் பிள்ளையளவிலே ஸ்நேஹித்து ஸந்தோஷத்தோடே யிருங்கள். தேனித்திருக்கையாவது - இனியராயிருக்கை. நாயகன் நாரணன். “நாயகன்” என்றது - ஸர்வசேஷி யென்றபடி. “நாரணன்” என்றது - ஸமஸ்த கல்யாணகுணத்தையுடையவென்கை. இத்தால் - ஆச்ரிதரை ரக்ஷிக்கக்கூடான ப்ரப்தியையும் குணயோகத்தையு முடையவென்கை. தம்மன்னை. தாயாரானவள். “தம்மப்பன்” என்னுமபோலே, “தம்மன்னை” என்கிறது. நாகம்புகாள். பிள்ளைக்கு “நாராயணன்” என்றுபோனால் அவனைப் பெற்றவளுக்கு எங்ஙனே யமவர் யதை கூடுவது. பிள்ளைபெற்று “நாராயணன்” என்று பேரிட்டது யவச்யதை கூடு கைக்கோ. பெற்ற வருத்தமும் பிள்ளையளவில் ஸ்நேஹம் மிக்கிருப்பதும் மாதாவுக்காகையாலே - இவளை ப்ரதாரையாகச் சொல்லுகிறது. இப்படி பேரிட்டழைத்த பிள்ளையளவிலே ஸ்நேஹித்துப் போரும் பிதா திகளுக்கும் இப்பேறு ஒக்குமிதே. க.

மூ.—அங்கொரு கூறையரைக்குப்பதனுசையால்
மங்கியமானிடசாதிப் பேரிமோதர்காள்

(க) “க இதி ப்ரஹ்மணோநாம ஈசோஹம் ஸர்வதேஹிநாம் - ஆவாம்தவாங்கேஸம் பூதௌ தல்மாத் கேசவநாமவாந்.” (உ) “கேசவரீ க்லேசநாசநி.” § “தம் அப்பன்” என்று பிரிப்பதில் திருவுள்ளம்.

பதவுரை.

எச்சம் பொலிந்தீர்காள்— பிள்ளை பெற்று
அபிவர்த்தரானவர்களை!
[எச்சம் - ஸந்தானம்]
உச்சியில்— உச்சியிலே தடவத்தக்க
எண்ணெயும்— எண்ணெயையும்
சுட்டியும்— நெற்றிச் சுட்டியையும்
வளையும்— வளையையும்
உகந்து— விரும்பி
என் செய்வான்— ஏதுக்காக

பிறர்— எம்பெருமானை யொழிந்தவர்களு
பேர் இட்டார்— பேரை இட்டார்? [டைய
பிச்சை புக்கு ஆகிலும்—பிச்சைபண்ணிவித்
தாகிலும்
எம்பிரான்— எம்பெருமானுடைய
திருநாமமே— திருநாமத்தையே (சாத்தி)
நச்சுமின்— விரும்பி அழைப்புக்கள்;
(இப்படி அழைத்தால்,)
தம் அன்னை நாகம்புகாள்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. உச்சியிலேண்ணையும் சுட்டியும்வளையும். பிள்ளைக்கு உச்சி யிலே தடவத்தக்க எண்ணெயையும், நெற்றியிலே அலங்காரமாகத் தூங்கும்படி கட்டத்தக்க சுட்டியையும், கைக்கு அலங்காரமாக இடத்தக்க வளையையும். இத்தால்-பிள்ளை தலைகாயாமல் தட்புகைக்கு எண்ணெய் பெறலாம், பிள்ளைப் பணிகளானவை பெற்றுப் பூட்டலாமென் றாபத்து-பிறர்பேரிடுகையிலிழிகிறது. உகந்து. இவற்றை யாசைப்பட்டு. இவர்களாசை யேயொழிய இதுதானும் கிடையாதபடியிறே எதிர்த்தலையில் லுத்ததை பார்த்தாவிருப்பது எச்சம்பொலிந்தீர்காள். பிள்ளைபெற்று அபிவர்த்தரானவர்களை! எச்சம் - ஸந்தானம். என்செய்வான் பிறர்பேரிட்டார். இந்தப் பிள்ளையை முழுக்க ரக்ஷித்துத் தலைக்கட்ட வல்லரெ ன்றோ; உங்கள் || விடிதிர்க்க வல்லரென்றோ; அதர்ஷ்டத் துக்குத்தான் உறுப்பாவரென்றோ; ஏதுக்காகப் பிறர்பேரிட்டார். பிச்சைபுக்காகிலும். நாடு பரப்புகாட்டே, அதிலே பிச்சை பைப் புக்கு ஜீவித்தாகிலும். எம்பிரான்றிருநாமமே நச்சுமின். எனக்கு ஸ்வாபியானவ்று டைய திருநாமத்தையே விருப்பத்தோடே சாத்தியழைப்புக்கோள். “ ஒரு ப்ராஹ்மணன், தன்பிள்ளையைப் பேரிடுகிற ஸமயத்திலே, ‘ஐச்வர்யம் தாவல்லாறெருவன் பேரிட்டேவனுன்’ என்ன; ‘வைச்சவணன் பேரையிடு’ என்ற வானிலே, ‘ஐனிடுகிற’ என்று இட்டு அழை த்து ஜீவிப்பதில் ‘நாராயணன்’ என்கிற திருநாமத்தைச் சாத்தி, பிச்சைபுக்கு ஜீவிக்க வாயையுமென்றான் ” என்று ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்ததாகப் பிள்ளையருளிச்செய்தவர். இத்தால் - பிச்சையைப் புக்குத்தாகிலும் என்னுடைய நாகனுவ லுடைய திருநாமத்தையே நான் சொன்னபடியே உங்கள் பிள்ளைக்கு விரும்பியிடுங்கோள்; பிச்சைபுகடுவண்டாதபடி தர்ஷ்டமும் அவன் ப்ரஸாதத்தாலே தன்னடையே வித்திக்கு மென்று கருத்து. நாரணன் தம்மன்னை நாகம்புகாள்.. ஆகையாலே அதர்ஷ்டத்தில் தானே குறையில்லையென்கை. *.

மூ.—மானிடசாதியிற் றேன்றிற்றோர் மானிடசாதியை
மானிடசாதியின்பேரிட்டான் மறுமைக்கில்லை
வானுடைமாதவா கோவிந்தா வென்றழைத்தக்கால்
நானுடைநாணன்றம்மன்னை நாகம்புகாள். சு.

‡ தூங்கும்படி - தொங்கும்படி. † தூங்குதகை - தடவுகை. || விடி - வறுமை.
¶ பிள்ளை - திருவாய்மொழிப்பிள்ளை.

பதவுரை.

மானிடசாதியில்— மதுஷ்யஜாதியில்
தோன்றிற்று— தோன்றின
ஓர்— ஒரு
மானிடசாதியை— மதுஷ்யஜாதியை
மானிடசாதியின் — கர்மபலமதுபவிக்கப்
பிறந்த மதுஷ்யஜாதியின்
பேரிட்டால்— பெயரை இட்டால்
மறுமைக்கு— மோகித்தாக்கு
இல்லை— உடலாகாது

நானுடை— என்னுடைய
நாரணன்— நாராயணன் பேரை இட்டு
வான் உடை— பாம்பதத்தைக் கலவிருக்கை
யாகவுடைய
மாதவா— ஸ்ரீமானே!
கோவிந்தா— கோவிந்தனே!
என்று— என்றிப்படி சொல்லி
அழைத்தக்கால்— அழைத்தால்
தம் அன்னை நரகம்புகாள்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. மானிடசாதியில் தோன்றிற்றோர் மானிடசாதியை. மதுஷ்ய ஜாதியில் உத்பந்தமானதொரு மதுஷ்ய ஜாதியை. ஆத்மா கர்மா நுகுணமாக தேவாதியோ நிகள்தோறும் பிறக்கக்கடவனாகையாலே, புனப்பாபங்க விரண்டையும் அதுபவிக்கைக்கும் ஆர்ஜிக்கைக்கு முறுப்பாகவாய்த்து மதுஷ்யபோதியிலே பிறந்தது. ஆகையால் இப்படியிருக்கிற மதுஷ்யஜாதியிலே உத்பந்தமானதொரு ஜாதியை. மானிடசாதியின் பேரிட்டால் மறுமைக்கில்லை. தர்ஷ்ட ப்ரபோஜகத்தைநச்சி, கர்மவச்யமான மதுஷ்யஜாதியிலே ஒன்றின் பேரிட்டால் ஐஹிகத்தில் சில ப்ரபோஜகம் வித்திக்கிலும் மறுமைக்கு ஒருப்ரபோஜகமில்லை. மறுமையாவது - அந்நிலை. வாணுடையிப்பாதி. தன்னோடு ஸம்பந்தித்தாரை உத்தரிப்பிக்கும் ஸர்வேசுவரனுடைய திருநாமத்தையிட்டு, 'நித்ய விபூதிபையுடைய ஸ்ரீமானே!', லீலாவிபூதியைவிரும்பி ரக்ஷிக்கிற 'கோவிந்தா!' என்று அழைத்தால். நானுடை நாரணன். என்னுடைய நாராயணன். "மானிடசாதி" என்று எடுத்தவனுக்கு நாலாமடியாகையாலே "என்னுடை" என்கிற ஸ்தாநத்திலே,† "நானுடை" என்கிறது; "ஊனுடைச் சுவர்வைத்து" என்கிறபாட்டிலே, "நானுடை" என்னுமபோலே. பகவந்நாமமிட்ட பிள்ளையைச் சொல்லுகிறதா யிருக்கச்செய்தே, "நாயகன் நாரணன்" என்றும் "நானுடை நாரணன்" என்று மருளிச்செய்கிறது, பகவத்விஷயத்தில் தமக்குண்டான ப்ரேமாதிசயத்தாலே. தம்மன்னை நரகம்புகாள்.

மூ.—மலமுடையுத்தையிற் றேன்றிற்றோர் மலவூத்தையை
மலமுடையுத்தையின் பேரிட்டான் மறுமைக்கில்லை
குலமுடைக்கோவிந்தா கோவிந்தாவென்றழைத்தக்கால்
நலமுடைநாரணன்றம்மனை நரகம்புகாள். ௫.

பதவுரை.

மலம் உடை— மலத்தையுடைத்தாய்
ஊத்தையில்— ஹே பமான சரீரத்திலே
தோன்றிற்று ஓர்— தோன்றினதொரு

மலம் ஊத்தையை— தானும் அப்படியான
சரீரத்தோடே கூடியிருக்கிற ஜந்நுவுக்கு
மலம் உடை— (கீழ்ச்சொன்னபடியே)
மலத்தையுடைத்தாய்

† எதுகைக்குச் சேரவேண்டுமென்று கருத்து.

ஊத்தையின்— ஹேயமான சரீரத்தையு
டைத்தாயிருப்பதொரு ஜந்துவின்
பேர்— பேரை
இட்டால்— இட்டால்
மறுமைக்கு— அதர்ஷ்டத்துக்கு
இல்லை— ஒருப்ரயோஜன முண்டாகாது,

குலம் உடை — எல்லா உயர்த்தியையு
முடைய
'கோவிந்தா! கோவிந்தா!!' என்று
அழைத்தக்கால்—
நலம் உடை நாரணன் தம் அன்னை
நரகம்புகாள்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. மலமுடையூத்தையில் தோன்றிற்றோர்மல வூத்தையை. (க)
“ ॐ ஸாஸ்திர உபவிண்குத், ஸாய-ஜீஜாஸ்யிஸாஹதள । டெஹெ ” என்கிறபடியே
மாம்ஸாஸ்காதி மலயுக்தமாய் ஹேயமாயிருக்கிற சரீரத்திலே தோன்றினதொன்றாய், தா
னும் அப்படியான சரீரத்தோடே கூடியிருக்கிற ஜந்துவை. காரணாகுணமாயிதே கார்ப
மிருப்பது. உத்பாதகரான மாதாபிதாக்களுடைய சகல சோணிதங்களாலே பரிணதமான
தாகையாலே, உத்பந்நமான ஜந்துவினுடைய சரீரமும் தத்ஸ்வரூபமாயிருக்குமிதே; அத்தைத்
திருவுள்ளம்பற்றியாய்த்து இப்படியருளிச்செய்தது. மலமுடையூத்தையின் பேரிட்டால் மறு
மைக்கில்லை. கீழ்ச்சொன்னபடியே மலத்தையுடைத்தாய் ஹேயமாயிருந்துள்ள சரீரத்தைப்
பரிசுரவித்துக்கொண்டிருக்கிறதொரு கர்மவச்சய ஜந்துவின் பேரிட்டால், இம்மையில் சில
ப்ரயோஜனங்க ளுண்டாய்த்ததாகிலும், மறுமையாகிற அதர்ஷ்டத்துக்கு ஒரு ப்ரயோஜன
மில்லை. குலமுடையித்பாதி. ஹேயப்ரதிபடனாவனுடைய திருநாமத்தையிட்டு, கோபகுலத்
திலேபிறந்து கோவிந்தாபிஷேகம் செய்த கோவிந்தா! கோவிந்தா!! என்றழைத்தக்கால். நல
முடை நாரணன். திருநாமம் சொன்னாரை உத்தரிப்பிக்கும் நன்மையுடையான நாரணன்.
அன்றிக்கே, இப்படி கோவிந்தா கோவிந்தாவென்றழைக்கும் ஸ்நேஹத்தையுடைய திருவு
டையான - நாயணன் தம்மனை என்று மேலே கூட்டவுமாம். ௫.

மூ.—நாடுநகருமறிய நாட்டுமானிடப் பேரிட்டுக்
கூடியமுங்கிக் குழியில் வீழ்ந்து வழக்காதே
சாடிறப்பாய்ந்த தலைவா தாமோதராவென்று
நாமேரோணன் றம்மனை நரகம்புகாள். கூ.

பதவுரை.

நாடும்— அவிசேஷஜ்ஞரும்
நகரும்— விசேஷஜ்ஞரும்
அறிய— ‘இவன் உயர்ந்தவன்’ என்று
அறியும்படி
நாடு மானிடர் பேர் இட்டு— சுஷுத்ஸமநுஷ்
யர்கள் பெயரை இட்டு
கூடி— அவர்களோடே கூடி
அழுங்கி— அவர்கள் பக்கல் கால்தாழ்ந்து

குழியில் வீழ்ந்து — அவர்கள் வீழ்ந்த
குழியிலே வீழ்ந்து
வழக்காதே— தவறிப்போகாமல்
சாடு— ‘சகடாஸூரன்
இற— முறியும்படி
பாய்ந்த தலைவா. என்று—பாய்ந்த பெருமேன்
மையை உடையவனே!’ என்றும்

தாமோதரானே! என்று—
நாடுமின்— வாழ்த்திக்கொண்டு திரியுங்கள்;

(இங்ஙன் செய்தால்,)
நாரணன் தம் அன்னை நரகம்புகாள்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. நாடித்யாதி. நாட்டினுள்ளாரோடு நகரத்தினுள்ளாரோடு வாசியற எல்லாரும் “ இவன் அஸாதாரணன் ” என்று அறியும்படி கூடாத்தமறுஷ்யர்பேரையிட்டு, அவர்களோடேகூடி அவர்கள் பக்கலிலே கால்தாழ்ந்து அவர்கள் விழுந்த குழியிலே விழுந்து தவறு வர்த்தியாதே. சாடிழவித்யாதி. ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமத்தையிட்டு, சுகடாஸூரனைமுறியப் பாய்ந்த தலைவனே ! தாமோதரனே ! என்று வாயாரவாழ்த்திக்கொண்டு திரியுங்கோள். நாரணன் தம்மன்னை. நாராயணனான வவனுடைய மாதாவானவள் நரகம்புகாள்.

மூ.—மண்ணிற்பிறந்து மண்ணுகுமானிடப் பேரிட்டங்
கெண்ணமொன்றின்று யிருக்குமேழை மனிசர்காள்
கண்ணுக்கினிய கருமுகில்வண்ண ஞமமே
நண்ணுமி னாரணன் தம்மன்னை நரகம்புகாள். எ.

பதவுரை.

மண்ணில் பிறந்து— மண்ணில்நின்ற மூண்டாய்
மண் ஆகும்— மண்ணாய்விடுகிற
மானிடர் பேர் இட்டு— மறுஷ்யருடையபெயரை இட்டுக்கொண்டு
அங்கு— அதர்ஷ்டபலத்திலே
எண்ணம் ஒன்று } — ஒரு விசாரமற்றிருக்கிற
இன்றி இருக்கும் }
ஏழை— அறிவினில்களான

மனிசர்காள்— மறுஷ்யர்களை !
கண்ணுக்கு— கண்ணுக்கு
இனிய— இனிதாயிருந்துள்ள
கரு— கறுத்த
முகில்— மேகம்போன்ற
வண்ணன்— வடிவையுடையவனுடைய
நாமம்— திருநாமத்தை
நண்ணுமின்— நண்ணுங்கோள்
நாரணன் தம் அன்னை நரகம்புகாள்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. மண்ணிற்பிறந்து. “ மண்ணாய் நிரோகால் மஞ்சலாவுமாகா சமுமாம் புண்ணுராக்கை ” என்கிறபடியேதேஹோபாதாரம் பூதபஞ்சகமேயாகிலும்பாசரமாயுள்ளது ப்ரதிவித்ரவ்யமாகையாலே அதில் நின்றும் தேஹத்துக்கு உத்பத்தியாக அருளிச்செய்கிறார். மண்ணாகும். தேஹந்தான் உருக்குலந்தால், கார்யத்துக்குக்காரணத்திலே லயமாகையாலே, மீளவும் மண்ணாய்ப்போகக் கடவதிறே; அதைப்பற்றி அருளிச்செய்கிறார். மானிடப்பேரிட்டு. ஆக இப்படி மண்ணிலே பிறந்து மண்ணாய்ப்போகாநிற்கும் கூடாத்தமறுஷ்யருடைய பேரையிட்டு. இத்தால் அவர்கள் பரிக்காற்றித்திருக்கிற சரீரத்தினுடையபொல்லாங்கையும் அஸத்திரதையையும் கூடாத்தரதையையும் சொல்லி, இப்படியிருக்கிறவர்கள் பேரை மிடுவதே ! என்கிறார். அங்கெண்ணமொன்றின்று யிருக்குமேழைமனிசர்காள். அவ்விஷயத்திலே ஒரு விசாரமற்றிருக்கிற அறிவிலி மறுஷ்யர்காள். அதாவது - முன்பு அப்படிசெய்ததால், பின்பு தத்விஷயமாக ஒரு விசாரமுண்டாய் “ என்னகார்யம் செய்தோம் ” என்று அறியக்கலாமிதே. அதிந்நிக்கே நிர்ப்பரராயிருக்கிறது உங்களறிவுகேடிறே யென்கை. கண்ணுக்கித்யாதி. வைத்தகண் வாங்காதே கண்டுக்கொண்டிருக்கும்படி தர்ஷடிப்பியமான

காளமேகம்போன்ற வடிவையுடையது யிருக்கிறவனுடைய திருநாமத்தை நண்ணுகோள்.
அதாவது - அவன் திருநாமத்தை உங்கள் பிள்ளைக்கு இட்டு அழையாநின்று கொண்டு, அந்
திருநாமத்தில் செறிவுடையராய்ப்போருங்கோளென்கை. அந்தநாரணன் தம்மன்னை நரகம்
புகாள்.

அ. எட்டாம்பாட்டு. நம்பியித்யாதி. லோகத்தில் இன்னநம்பி இன்னநம்பிஎன்று
ஒரு க்ராமத்துக்கும் ஐநபதத்துக்கும் ப்ரதாராய ப்ரஸித்தராயிருக்குமவர்களுடைய நாமங்
கை, த்ரஷ்டப்ரயோஜனங்களை நச்சி, பிள்ளைகளுக்கு இட்டுத்திரியு மவர்களைப்பார்த் தருளிச்
செய்கிறார்.

மூ.—நம்பிபிம்பியென்று நாட்டுமோனிடப்பேரிட்டால்
நம்பும்பிம்புமெல்லா நாலுநாளி லமுங்கிப்போம்
சேம்பெருந்தாமரைக்கண்ணன் பேரிட்டழைத்தக்கால்
நம்பிகாணாரணன்றம்மன்னை நரகம்புகாள். அ.

பதவுரை.

நம்பி பிம்பி என்று — ‘நம்பி’ என்றும்
‘பிம்பி’ என்றும்
நாடு— நாட்டிலுண்டான
மானிடர்— மதுஷ்யருடைய
பேர் இட்டால்— பெயரை இட்டால்
நம்பும் பிம்பும் எல்லாம்— ‘நம்பி’ ‘பிம்பி’
என்கிற பேருக்கடியான முதன்மை
யெல்லாம்
நாலு நாளில்— நாலுபோதில்

அமுங்கி போம்— நசித்துப்போம்;
நம்பிகாள்— பூர்ணர்களே!
சேம்— சிவந்து
பெரு— பெருத்த
தாமரை— தாமரை மலர்போன்ற
கண்ணன்— திருக்கண்களையுடையவனுடைய
பேர் இட்டு — திருநாமத்தை இட்டு
அழைத்தக்கால்— அழைத்தால்
நாரணன் இத்யாதி.

வ்யா. நம்பிபிம்பியென்று நாட்டுமோனிடப்பேரிட்டால். பிம்பிக்கு ஒரு பொருளுண்டா
கிலாய்த்து- நீங்கள் சொல்லுகிற நம்பிக்கும் ஒருபொருளுண்டாவது ! என்று கேட்பித்து,
நம்பிக்கு எதிர்த்தட்டாக ஒருபிம்பியையருளிச்செய்கிறார். இப்படி சிலநாட்டிலுண்டானகூட
த்ரமதுஷ்யருடைய பேரையிட்டால். நம்பும் பிம்புமெல்லாம் நாலுநாளிலமுங்கிப்போம். ‘நம்பி,
பிம்பி’ என்கிற பேருக்கடியான முதன்மையெல்லாம் நாலுபோதில் நசித்துப்போம். அதா
வது கர்மநிபந்தநமாக வந்ததாகையாலே, “ வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தேறிப்ப ரென்பதில்லை ”
என்கிறபடியே அழிந்துபோம். பின்னை யார்பக்கலிலே நாங்கள் ஜீவநம் பெற்று ஜீவிப்ப
தென்ன; சேம்பெருமித்யாதி. சிவந்து பெருத்த தாமரைபோலே யிருக்கிற திருக்கண்களை
யுடையவனுடைய திருநாமத்தை யிட்டு அழைத்தக்கால். அதாவது திருநாமம் சொன்ன
வர்களுக்கு ஸகலஸம்பத்துக்களு முண்டாம்படி கடாக்கிக்கும் திருக்கண்களையுடையவன் திரு
நாமத்தை உங்கள் பிள்ளைக்கிட்டு ஆதரம் தோற்ற அழைத்தக்காலென்கை. நம்பிகாள்.*அறி
வினால் குறைவில்லாத பூர்ணர்களாள். நாரணன் தம்மன்னை நரகம்புகாள். ... அ.

மூ.—உத்தைக்குழியி லமுதம்பாய்வது போலுங்கள்
முத்திரப்பிள்ளையை யென்முகில்வண்ணன் பேரிட்டுக்

கோத்துக் குழைத்துக் குணலமாடித் திரிமினோ
நாத்தநாரணன் றம்மனை நரகம்புகாள். கூ.

பதவுரை.

ஊத்தந குழியில்— அசுத்தமான குழியில்
அமுதம்— அமர்தமானது
பாய்வதுபோல்— பாய்ந்தாற்போலே
உங்கள்— உங்களுடைய
மூத்திரம் } சுக்லசோணித பரிணாமரூப
பிள்ளையை } — ஏன பிள்ளைக்கு
என்— எனக்குக்கீழ்ப்படிந்தவனுப்
முசில்— மேகம்போன்ற
வண்ணன்— திருநிறத்தையுடையவனுடைய

பேர் இட்டு— பேரையிட்டு
கோத்து— ஸர்வேச்வரனோடொரு கோவை
யாகக்கூடி.
குழைத்து— கலந்து [தோள்
குணலம் ஆடி. திரிமின்—களித்துத் திரியுங்
பிள்ளைக்குத் திருநாமத்தை இட்டு,
அத்தைப்பலகாலும் சொல்லுகை,
நா— உங்கள் நாவுக்கு
தகும்— தகுந்திருக்கும்.
நாரணனித்யாதி.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. ஊத்தைக்குழியில் அமுதம் பாய்வதுபோல். அசுத்தநாய்
போக்பர்க்கு ஸ்பர்சிக்கைக்கு அர்ஹமல்லாதபடி யிருக்கும் ஊத்தைக்குழியிலே, பரிசுத்த
மாய் யோக்பர்க்கு போக்யமாயிருக்கும் அமர்தமானது பாய்ந்தாற்போலே. உங்கள் மூத்திரப்
பிள்ளையை. உங்களுடைய சுக்லசோணித பரிணாமரூபான பிள்ளையை. என்முசில்வண்ணன்
பேர்ட்டு. எனக்கு பல்பனுப் காளமேக நிபச்யாமமான வடிவையுடையவனானவனுடைய வில
சுஷணபோக்யமான திருநாமத்தையிட்டு. இத்தால் அத்திருநாமநிடுகிற விஷயத்தினுடைய ப
வைபவமருளிச்செய்தார்ப்பது. ஊத்தைக்குழியிலே அமர்தம் பாய்ந்தால், தானும் அவந்
தமாய் போக்பர்க்கு போக்யமாகாதபடியாய்ப்போம்; இங்கு அத்திருநாமம் ஸ்பர்சவேதி
யாகையாலே, தனக்கு ஒரு ஸ்பர்சதோஷமின்றிக்கே, தான் புக்கவிடத்தைப் பரிசுத்தமாக்கி,
விலசுஷணபரிக்காற்பமாய்ப்படி பண்ணும். இதில், தர்ஷ்டாந்தமான அமர்தந்நிற்காப் பில்
தர்ஷ்டாந்தமான திருநாமத்துக்குள்ள வாசி. கோத்துக் குழைத்துக்குணலமாடித்திரிமினோ.
ஸர்வேச்வரனோடே ஒரு கோவையாகக் கூடிக் குணலையிட்டுத் திரியுங்கோள். அதாவது
பிள்ளைபெற்றுத் திருநாமமிட்டபோதே நீங்கள் பகவத்பரிக்கரஹாராங்கிகையாலே, அத்த
ஸம்பந்த மடியாக அவனோடே கூடிக்கலந்து களித்துத் திரியுங்கோளென்கை. நாத்தகும்.
பிள்ளைக்குத் திருநாமத்தையிட்டு அத்தைப் பலகாலும் சொல்லுகையாகிறவிது உங்கள் நா
வுக்குச்சேரு. திருநாமம்சொல்லுகைக்கிறே நாக்கண்டது. அன்றிக்ே, “நாத்தநாரணன்”
என்று மேலேகூட்டி (க) “ஸாஜி ஸ்ராயா ஹரிம்ஸ்தௌதி” என்கிறபடியே-நாவுக்கு அரு
புபவிஷயம் நாராயணனென்னவுமாம். நாரணன் தம்மனை நரகம்புகாள். ... கூ.

அ. சீகமத்தில், இத்திருமொழி சுற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—சீரணிமால் திருநாமமே யிடத்தேற்றிய
வீரணி தோல்புகழ் விட்சித்தன் விரித்த

சீ ஸ்பர்சவேதி—சேரும்பொருள்தன்மையதாகை.

(க) “ஸாஜி ஸ்ராயா ஹரிம்ஸ்தௌதி.”

ஓரணியோண்டமிதோன்பதோ டோனறும் வல்லவர்
பேரணி வைகுந்தத்தேன்றும் பேணியிருப்பரே. ம.

பதவுரை.

சீர்— கல்பாண குணங்களை

அணி— ஆபரணமாகவுடையனாய்

மால்— ஆச்சரித வ்யாமுத்தனவனுடைய

திரு நாமமே— திருநாமங்களைபே

இட— தந்தாம் பிள்ளைகளுக்கு இடம்படியாக

தேற்றிய - தெளிவித்த

வீரம்— இரத்திரியங்களை வெல்லுகையாகிற

வீரப்பாட்டை

அணி— ஆபரணமாகவுடையராய்

தொல்— அநாத்வித்தமான

புகழ்— கீர்த்தியையுடையரான

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்

வி.ரித்த— விஸ்தரித்துச் சொன்னதாய்

(அப்பளித்தவர்களுக்கு,)

ஓர்— ஒப்பற்ற

அணி— ஆபரணமாய்

ஒண்— தன் பொருளைவிளக்குமதாய்

தமிழ்— தமிழ்ப்பாஷையான

ஒன்பதோடு ஒன்றும்—பத்துப்பாட்டையுடன்

வல்லவர்— ஓதவல்லவர்

பேர்— பெரிய

அணி— அழகையுடைய

வைகுந்தத்து— ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே

என்றும்— எப்போதும்

பேணி இருப்பர் — ஆதரத்தோடே வர்த்த

திக்கப் பெறுவார்கள்.

வ்யா. சீரணிமால். குணங்களை ஆபரணமாகவுடையனாய் ஆச்சரித வ்யாமுத்தனவனுடைய. “ சீரணி ” என்றது - குணங்களினுடைய தினை யுடையவனென்றாய், அக்குணங்கள் புறம்பொரு வ்யக்தியில் கிடவாமையாலே, கல்பாணகுணங்களுக்குக் கெல்லாம் ஆச்சரியமாவனென்னவுமாம். (க) “ யாதூநாலிய செவெந்திர மண்ணாநா பாகரொசிவமாநு ” என்னக்கடவதிறே. மால் - பெரியவன் ; ஸர்வேசுவரனென்னவுமாம். திருநாமமேயிடத்தேற்றிய இதரநாமங்களை மாற்றி * நானன்றன் நாமங்களை தாந்தாம் பெற்ற பிள்ளைகளுக்குச் சாத்தும்படியாகப் பலேஹதுக்களாலும் தெளிவித்து. வீரணிதோல்புகழ் விட்டுசித்தன் விரித்த. ஜிதேர்த்திரியத்வமாகிற வீரப்பாட்டை ஆபரணமாகவுடையராய், ஸ்ரீரிகளைப்போலே அநாத்வித்த மங்களாசாஸநப்புகழை யுடையரான பெரியாழ்வார் பரப்பின. ஓரணியிப்பாதி. அப்பளித்தார்க்கு அந்விதியான ஆபரணமாய், அர்த்தப்பகாசகமாய், ஸர்வாதிகாரமான த்ரவிடருபமாயிருந்துள்ள இப்பத்துப்பாட்டையும் ஸாதிப்பாயமாக வல்லவர்கள். பேரணி வைகுந்தத்து. பெரிய அழகையுடைய ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே. அதாவது - பகவததுபவ கைங்கர்யங்களுக்கு அநுருபமாகையாலே மிகவும் விலகணமான தேவத்திலே பெண்கை. என்றும் பேணியிருப்பரே. ஸர்வகாலமும் ஆதரத்தோடே வர்த்திக்கப்பெறுவார். அதவா, பேணுகையாவது - ஈச்வரனைப்பேணுகையாய், மங்களாசாஸநபராய் வர்த்திக்கப் பெறுவரென்னவுமாம்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு—காசு மங்கோரு வச்சியில் மானிட மலமுடை நாடு

மண்ணில் நம்பி ஊத்தை சீரணி தங்கையை.

ஆதிருமொழி-நடு-க்கு, பாட்டு-நளவு.

(க) “ தாதூநாமிய சைலேந்திரோ குணநாமாகரோ மஹார். ”

நான்காம்பத்து - ஏழார் திருமொழி - தங்கையைமூக்கும், ப்ரவேசம்.

அ. பகவத்வைமுக்யாதி தோஷாடியாகத்தம்மாலே நிந்திதரான ஸம்ஸாரிசேதநரையும்கிடமாட்டாத தம்முடைய பரமகம்பையாலே, அவர்களைத் திருத்தியாகிலும் உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அவர்கள் திருந்துகைக் குறுப்பான ஹிதத்தை உபதேசித்தருளினார் - சீழிரண்டு திருமொழியாலே; அது செய்து தலைக்கட்டின வந்தரம், 'முன்பு திருமலை திருக்கோட்டியூரில் அதுபவித்தாற்போலே இன்னமும் அவன் உகந்தருளின நிலங்காலிலே எழுந்தருளிநிற்கிற நிலையை அதுபவிக்கவேணும்' என்னுமாகைகளிற்று "வடநிசை மதுரை சாளக்கிராமம்" இதயாதிப்படியே தனக்கு அபிமதமான தேசங்கள் பலவற்றிலுமுள்ள விருப்பத்தை எல்லாவற்றையும் ஒருமடைகொள்ளப் பண்ணி வர்த்திக்கிற ஸ்த்தலமாய், திருவுலகனந்தருளுகிறபோது தன் திருவடிகளில்பிறந்த ஏற்றத்தாலே (க)ஸகலலோகபாவநபூதையாய்க்கொண்டு ஸர்வகாலமும் ப்ரவஹியாநிற்கிற கங்கையினுடைய கரையிலேயுள்ள தான திருக்கண்டங்கடி நகரிலே அநேகாவதார குணசேஷடிதங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி எழுந்தருளி நிற்கிற புருஷோத்தம சப்தவாச்யனான ஸர்வேசவரணை அதுபவியாநின்றனாகொண்டு, அவனிலுங்காட்டில் அவன் வர்த்திக்கிற தேசமே ப்ரரப்பத்தில் சாமாவதி யாகையாலே. அத் தேசத்தினுடைய வைபவத்தையும் பஹுமுகமாகப்பேசியதுபவிக் கிறார் - இத்திருமொழியில். ... *
...

மூ.—தங்கையையூக்குந் தமையனைத்தலையுந் தடிந்தவென் தாசரதிபோய்
எங்குந்தன்புகழா வ்ருந்தாசாண்ட வெம்பருடோத்தம னிருக்கை
கங்கைகங்கையென்ற வாசகத்தாலே கடுவினைகளைந்திட கிற்கும்
கங்கையின்கரைமேற் கைதொழநின்ற கண்டமென்னுங் கடிநகரே. க.

பதவுரை.

கங்கை கங்கை என்ற } (உலகத்தார் நீராகும்
வாசகத்தாலே — } தீர்த்தங்களை கங்கை
யாக ப்ரதிபத்திபண்ணி ஸ்நானம் செய்வா
ர்களேயானால், 'கங்கை, கங்கை' என்
கிற சப்தத்தைச் சொல்லுமத்தாலே
கடு வினை — அவர்களுடைய க்ரூரமான
பாபங்களை
களைந்திட கிற்கும் — கழிக்கவல்ல
கங்கையின் கரைமேல் — கங்கா தீரத்தில்
கை தொழ நின்ற — ஆச்ரிதர் கைகூட்டித்
தொழும்படியின்ற
கண்டம் என்னும் — 'கண்டம்' என்கிற
கடி — கிறப்பையுடைத்தான
நகர் — நகரமானது;
தங்கை — ராவணன் தங்கையான சூர்ப்ப
ணையின்

மூக்கும் — மூக்கையும்
தமையன் — அவன் தமையனான ராவணனுடைய
தலையும் — தலையையும்
தடிந்த — அறுத்துப் பொகட்ட
எம் — நம்முடைய
தாசரதி — சக்ரவர்த்தி திருமகன்
போய் — திருவயோத்யையி லெழுந்தருளி
எங்கும் — எல்லாவிடத்திலும்
தன் புகழா — தன்கீர்த்தியே யாம்படி
இருந்து — பதினொராயிரம் ஸம்வத்ஸா
மிருந்து
அரசு ஆண்ட — ராஜ்யம் நிர்வஹித்தருளின
எம் — நம்முடைய
புருடோத்தமன் — புருஷோத்தமனுக்கு
இருக்கை — வரஸஸ்த்தாநமாம்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. தங்கையை மூக்கும் தமையனைத் தலைபுந்தடிந்த. தங்கையான
 சூர்ப்பணைகையுடைய மூக்கையும், தமையனான ராவணனுடைய தலையையும் மூத்த. “வாளரசு
 கன் முடியும் தங்கை பொல்லாதமூக்கும் போக்குவித்தான் பொருந்துமலை” என்று திரு
 மலையில் நிற்கிறநிலையில் கண்டதுபவித்த ராமாவதாரகுணத்தை, திருக்கண்டங்கடிகரையில்
 நிற்கிறநிலையிலும் கண்டதுபவிக்கிறார். (க) “கூபகா தாஸ வுலோகா நார டெவதெவோ
 ஹரிசிவீதா” என்று ஸர்வலோகத்துக்கும் மாதாவும் பிதாவுமாய்க்கொண்டிருக்கும் மிது
 நத்தை முறையிலே விரும்பாமல் முறைகெட விரும்புவார் பெறும்பேறு இது என்னுமிடம்
 தேவாற்றவிறே *தங்கையை மூக்கும் தமையனைத் தலைபுத் தடிந்தது. அதாவது- முகப்பவிசேஷ
 ணபூதையான பிராட்டியை உபேக்ஷித்து, விசேஷப்பூதரான பெருமானை விரும்பின சூர்ப்பண
 கைக்கு முகப்பாங்கு ஹாரியே பலமாய்த்து; அவளுக்கு விசேஷப்பூதராய்க்கொண்டு ஸர்வர்க்கும்
 ப்ரணாமனுயிருக்கிற பெருமானை உபேக்ஷித்து, விசேஷணபூதையான பிராட்டியை, விபரீத
 (உ) புத்யாவிரும்பின ராவணனுக்குப் ப்ரணாம ஹாரியே பலமாய்விட்டதென்கை. இவ்வர்த்தத்தை
 ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காகவாய்த்து- இவர் பலவிடங்களிலுமருளிச்செய்தது. எம்தாசாதி. “எம்”
 என்று ஆச்ரிதரெல்லாரையும் கூட்டிக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார். இவ்வர்த்தத்தை வெளி
 யிட்டருளினது ஆச்ரிதரெல்லார்க்கு மொக்குமிதே. “தாசாதி” என்றது ராவணவதாரங்க
 சம் ப்ரஹ்மாத் தேவர்கள் வந்து (ங) “ஹாநாராயணா டெவஃ” என்றது அஸ
 ஹம்மம், (ச) “சூதா நாரா நஃஷாநதே நாராநாராயணா துஜ” என்று நின்றநீர்
 மையை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக. போயெங்கும் தன்புகழா விருந்தாசாண்ட. ராவணவதாரந்தரம்
 ஸங்கையில் நின்றும்மிண்டு திருவயோத்யையிலே எழுந்தருளித்திருவபிஷேகம்பண்ணியருளி
 (ரு) “நாரோராரோராரிஜதி ப்ராஜா நாரிஜவாக்யாஃ | ராஜஹதஜமஹதஜாநேரா
 ஜ்யம் ப்ராஸாஸதி” என்றபடியே நாடாங்கத் தன்னுடைய குணங்களையே வாய்புலத்தி
 ராமா த்வைதமாய்படி. பண்ணுகையாலே எல்லாவிடத்திலும் தன்னுடைய சீர்த்தியையாய்ப்படி
 பதினேராயிரம் ஸம்வத்ஸரமிருந்து ராஜ்யம்பண்ணியருளின, எம்பருடோத்தமனிருக்கை.
 “எம்” என்று ஆச்ரிதரெல்லாரையும் கூட்டிக்கொண்டருளிச்செய்கிறார். “புருடோத்தமன்”
 என்றது ஸர்வஸ்மாத்பரனென்றபடி. (க) “யஸூதா துரஜீதேவாஹ ரிக்ஷா டெவிதெவா துஜ
 சா தேவாஹிதெவா கெவெ டெவ ப்ராதி கடுபாஸாநேவா துஜ” என்றருளிச்செய்தானிறே தா
 னே. தாசாதியான புருஷோத்தமனென்கையாலே மதுஷ்யத்வேபரத்வம் சொல்லுகிறது.
 “இருக்கை” என்றது- வாஸஸ்த்தலமென்றபடி.

கங்கையித்யாதி. எதேனுமோரிடத்திலே ஸ்நாநம்பண்ணாமலர்கள் அவதாவிக்கிற
 ஜலத்தை கங்கையாககினைத்து, “கங்கை கங்கை” என்கிற சப்தத்தைச் சொல்ல, இந்த வா
 ய்கத்தாலே, அவர்களுடைய *அவசம்பமுபோக்தவ்யமான பாபத்தைப்போக்கவல்ல. கங்கை
 யின்கரைமேல் கைதொழுகின்ற. இப்படியிருந்துள்ள கங்கையினுடைய கரையிலே விசேஷ
 ஜ்ஞரெல்லாரும் கையெடுத்ததுத் தொழும்படியாய்கின்ற. கண்டமென்னும் கடிநகரே. கண்

- (க) “த்வம்மாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரிசிவீதா.” (உ) வ்யாதி.
 (ங) “பவாந்நாராயணேதேவ.” (ச) “ஆத்மநாம் மாநுஷம்மந்யே ராமம் தசரதாத்
 மஜம்.” (ரு) “ராமோ ராமோ ராமஇதி ப்ராஜாநா மபவந்தாஃ - ராமபூதம் ஜநதபூதராமே
 ராஜ்யம் ப்ராஸஸ்தி.” (ஈ) “யஸ்மாத்ஷா மதிதேவாஹ மக்ஷாதாநிமேசாத்நமஃ - அநேதாஸ்மி
 லோகே வேதேச ப்ரதிநி புருஷோத்தமஃ.”

டமென்கிற சிறப்பையுடைத்தான் நகரம். கடி - சிறப்பு. இத்தால் - ப்ராப்பபூதனுன புரு
ஷோத்தமனிலுங்காட்டில் அவன் வர்த்திக்கிற தேசமே சரமாவதியாகையாலே, அத்தேசத்
தை வர்ணித்துக்கொண்டதுபவிக்கிறார். க.

மூ.—சலம்போதியுடம்பிற் றழலுமிழ்பேழ்வாய்ச் சந்திரன்வெங்கதிரஞ்ச
மலர்ந்தேழுந்தணவு மணிவண்ணவருவின் மால் புருடோத்தமன்வாழ்வு
நலந்திகழ்சடையான் முடிக்கொன்றைமலரு நாரணன்டாதத்துழாயுங்
கலந்திழிபுனலாற்,புகர்படுகங்கைக் கண்டமென்னுங்கடிகரகே. . உ.

பதவுரை.

நலம் திகழ் - கங்கையை முடியில் தரிப்
பதால் வந்த நன்மை விளங்குகிற
சடையான்— ஜடைபை தரியாநின் னுள்ள
ருத்தன்

முடி— சிரஸ்ஸில் அணிந்த
கொன்றை மலரும்— (சிவந்தகிறமுடைய)
கொன்றைப் பூவேடும்
நாரணன்— அவனுக்கு சேஷியான நாரா
யணனுடைய

பாதம்— திருவடிகளில் புனைந்த
துழாயும்— (பசுமை நிறமுடைய) திருத்
துழாயோடும்

கலந்து— கலந்து
இழி— ஆகாசத்தில் நின்றும் கீழ்இழியா
நின்றன

புனலால்— ஜலத்தாலே
புகர்படு— ஒளிவிடாநின் னுள்ள
கங்கை— கங்கைக்கரையிலுள்ள
கண்ட மென்னும் கடிநகர்—
சலம்— ஜலத்தை

பொதி— பொதிந்து கொண்டிருக்கிற
உடம்பின்— வடிவையுடைய
சந்திரன்— சந்திரனும்
தழல்— நெருப்பை
உமிழ்— உமிழாநின் னுள்ள
பேழ்— பெரிய
வாய்— கிரணங்களைபுடையனாய்
வெம்— வெப்பத்தை இயல்வாகவுடைய
கதிர்— ஸூர்யனும்
அஞ்ச— அஞ்சும்படியாக
மலர்ந்து— பரம்பிக்கொண்டு
எழுந்து— கிளர்ந்து
அணவு— அவர்களிருப்பிடத்தைச் சென்று
கிட்டின
மணி— நீலாத்நம்போன்ற
வண்ணம்— நிறத்தைபுடைய
உருவின்— வடிவையுடையனாய்
மால்— வ்யாமுக்தனுன
புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
வாழ்வு— ப்ராப்பபேதசமாம்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. சலமித்பாதி. அமர்தகிரணனாகையாலே ஜலத்தைப்
பொதிந்துகொண்டிருக்கிற வடிவையுடைய சந்திரனும், உஷ்ண கிரணனாகையாலே அக்நியை
உமிழாநின்ற பெரிய கிரணங்களைபுடையனாய் வெம்மையே ஸ்வபாவமாகவுடைய ஆதித்ய
னும், திருவுல களந்தருளுகிறபோது அதர்ஷ்டபூர்வமாய் அநேக புஜாபிதமாய் அதிசீக்ர
மாக வளருகிறபடியைக் கண்டு “என்னுகிறதோ!” என்று அஞ்சும்படியாக, மலர்ந்தே
ழுந்தணவு மணிவண்ண வருவின். “எண்டிசையும் பேர்த்தகர நான்குடையான்” என்கிற
படியே - அதிவிஸ்தர்தமாய்க்கொண்டு கிளர்ந்து அவர்களிருப்பிடங்களைச் சென்று கிட்டின
நீலாத்நத்தின் நிறத்தைபுடைத்தான வடிவையுடையவனாய். மால். “ஒண் மிதியில் புன
லுருவி ஒருகால்கிற்ப” என்கிறபடியே - கீழ்மிதித்த திருவடிகளாலே பூமிமுதலாகக் கீழு

ள்ள லோகங்களெல்லாவற்றையும், [ஒருகாலுமித்யாதி.] அப்படி மேலெடுத்திருவடியாலே ஊர்த்வலோகங்க ளெல்லாவற்றையும் பெறப்பேறு பெற்றப்போலே பதறி யளந்துகொண்ட வ்யாமோஹத்தை யுடையனான. புருடோத்தமன்வாழ்வு. இந்த வர்த்தார்த்தத்தாலே - எல்லா ருடைய அர்யசேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்தர்யங்களைப் போக்கி எல்லாஜகத்துக்கும் தானே சேஷி யென்னுமிடம் தோற்ற நின்ற ஸர்வாதிகனான புருஷோத்தமனுக்கு ப்ராப்யமானதேசம்.

நலந்திகழ்சடையான் முடிக்கொன்றைமலரும். (க) “வாவநாபு-ஐ-ஜடாபியெய் ரொமொஷீ க)யபாருணாக்” என்கிறபடியே திருவடி விளக்கின தீர்த்தத்தை தரித் துக்கொண்டிருக்கிற நன்மை விளங்காநின்ற ஜடையையுடைய ருத்ரனுடைய கிரஸ்ஸில் கொ ண்றைப்பூவும். நாரணன்பாதத்துழாயும். அவனுக்கு சேஷியும் சரீரியுமான நாராயணனு டைய திருவடிகளில் திருத்துழாயும். கலந்திழி புனலால். சிவந்த நிறத்தையும் பசுத்தநிற த்தையு முடைத்தான அவை யிரண்டோடும் கலந்து ஆகாசத்தில் நின்றும் பூமியிலே யிழி ர்ந்து ப்ரவஹிக்கிற ஜலத்தாலே. புகர்புகேங்கை. ஒளியையுடைத்தா யிருந்துள்ள கங்கையி னுடைய கரையில். கண்டமென்னுங்கடிகளே. “கண்டம்” என்று - தேசத்துக்குத் திரு நாமம். கடி - பெருமை. நகரென்கிறது - புருஷோத்தமனும் ததியரும் வர்த்திக்கிறதேச மாகையாலே. “அரங்கமாநகர்” என்னுமாபோலே. 2.

மு—அதிர்முகமுடைய வலம்புரிசுமிழ்த் தழலுமிழாழி கொண்டெறிந்தங்
கெதிர்முகவசுரர் தலைகளையிடறு மெம்புருடொத்தம் னிருக்கை
சதுமுகன்கையிற் சதுப்புயன்றாளிற் சங்கரன்சடையினிற் றங்கிக்
கதிர்முகமணிகொண் டிழிபுனற்கங்கைக் கண்டமென்னுங் கடிநகரே. ந.

பத்வரை.

(திருவடி விளக்குகிறபோது,)

சது முகன்— ப்ரஹ்மாவினுடைய
கையிலும்— கையிலும்
சதுப்புயன்— சதுர்ப்புஜனான த்ரிவிக்ரம
னுடைய

களில்— திருவடிகளிலும்

(பின்பு,)

சங்கரன்— ருத்ரனுடைய
சடையினில்— ஜடையிலும்
தங்கி— தங்கி
கதிர்— ஒளியையுடைத்தாய்
முகம்— சிறந்திருந்துள்ள
மணி— ரத்தங்களை
கொண்டு— கொழித்துக்கொண்டு
இழி— இழிகிற
புனல்— ஜலத்தையுடைய

கங்கை— கங்கையின் கரையிலுள்ள
கண்டம் என்னும் கடிநகர்—
அதிர்— த்வரியா நின்ற
முகம் உடைய— முகத்தை யுடைய
வலம்புரி— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை
சுமிழ்த்து — திருப்பவளத்தில் வைத்து
ஊதியும்

அழல்— நெருப்பை
உமிழ்— உமிழாநின்றுள்ள
ஆழி கொண்டு— திருவாழியைக்கொண்டு
எறிந்து— எறிந்தும்
அங்கு— அவ்விடத்திலே
எதிர்— பொருவதாக எதிர்த்த
முகம்— முகத்தையுடையரான
அசுரர்— அசுரர்களுடைய
தலைகளை— தலைகளை

(க) “பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே யோக்யோஸ்மீத்யவநாரணத்.”

இடறும்— உருட்டினவனாய்
எம்— நம்முடைய

புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
இருக்கை— வாஸஸ்த்தாநமாம்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. அதிர்முகமுடைய. திருவுலகனத் தருளுகிறபோது நமுகிப் பரபர்திகளான அஸுரர்கள் ப்ரதிபந்திக்கையாலே த்வநியாநின்றுள்ள முகத்தை யுடைத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைத் திருப்பவளத்திலே வைத்துத் தி, நெருப்பை உமிழாநின்றுள்ள திருவாழியைக் கொண்டெறிந்து, அவ்விடத்திலே யுத்தோத்யுத்தராய்க்கொண்டு எதிர்த்த முகத்தையுடையரான அஸுரர்களுடைய தலைகளை யுருட்டினவனாய், ஆச்சரிதரான நமக்குப் ப்ரபயபூதனான புருஷோத்தமனுடைய வாஸஸ்த்தாநம்.

சதுமுகனித்யாதி. (க) “ மூலீக்ஷா யஜிஷ்வாநீயம் வாஜிநாபஸ்ய த-வஷ்யே | ஸ்ராவணம் வரயாஹத்யா வாஜிஷ்வாநீயி ரவி-தப்யா ” என்கிறபடியே- திருவடிகள் விளக்குகிறபோது, அது சதுர்முகனான ப்ரஹ்மாவின் கையிலும், அநந்தரம் விளக்கப்பட்டது சதுர்ப்புஜனான ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலும், அநந்தரம் (உ) “ தஜிஷ்வ-வதி தம் ஷ்ரீஷ்வா டயாஸஸிரஸா ஹரஃ ” என்கிறபடியே திருவடிகளினின்றும் விழுகிற வித்தை சிரஸ்ஸாலே தரித்த ருத்ரனுடைய ஜடையிலும் தங்கி. கதிரித்யாதி. ஒளியையுடைத்தாய்ச் ச்ரேஷ்டமாய் யிருக்கிற ரத்நங்களைக் கொழித்துக்கொண்டு இழிகிற புனலை யுடைத்தான கங்கையினுடைய கரையிலே, கண்டமென்னுங்கிடங்கே. ந.

மு—இமையவரினுமாந் திருந்தரசாள வேற்றவந்தேதிர்பொருசேனை
நமபுரநணுக நாந்தகம் விசிறு நம்புருடோத்தம னகர்தான்
இமவந்தந்தோடங்கி யிருங்கடலளவு மிருகரை யுலகிரைத்தாடக்
கமையுடைப் பெருமைக் கங்கையின் கரைமேற் கண்டமென்னுங்கிடங்கே.

பதவுரை.

இமவந்தம் தொடங்கி— ஹிமவாநுடைய
உச்சிமுதல்

இரு— பெரிய

கடல் அளவும்— கடல்வரைக்கு முள்ள

உலகு— உலகத்திலுள்ளவர்

இரு கரை— இரண்டு கரையிலும்

இரைத்து— ஆரவாரித்துக்கொண்டு

ஆட— நீராட

கமை உடை— அவரவர்கள் பாபங்களைப்

பொறுக்கும் பொறையுடைமையால்வந்த

பெருமை— பெருமையையுடைத்தான
கங்கையின்கரைமேல்

கண்டம் என்னும் கடிநகர்—;

இமையவர்—இந்தரன்முதலியதேவர்கள்

இறுமாந்து இருந்து— செருக்கி யிருந்து

அரசு ஆள—ராஜ்யம் நிர்வஹிக்கும்படியாக

ஏற்றுவந்து— ஏன்கொண்டுவந்து

(அவர்கள்மேலும், அவர்களுக்கு
ரக்ஷகனான தன்மேலும்,)

எதிர் பொரு— எதிர்த்து பொருகிற

சேனை— ஸைநயானது

(க) “ கர்ஹீத்வாதர்மபாநீயம் பாதம் நாதஸ்யதுஷ்டயே - ஸ்ராவணம் பரயாபக்த்யா
பாத்யாரக்யாதிபி ரர்ச்சிதம். ” (உ) “ ததம்புபதிதம் தர்ஷ்ட்வா ததாரசிரஸாஹரஃ. ”

நமபுரம்— யமபுரத்தை
நணுக— கிடும்படியாக
நார்தகம்— நந்தகவானை

விசிறு— விசாநின் னுள்ள
நம்— நம்முடைய
புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
நகர்— வாஸஸ்தாநமாம்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. இமையவ ரி துமாந்திருந்தாசான். இந்த்ராதி தேவர்கள் ப்ரதிபக்ஷபயமற்று மாலையிட்டு மார்வுந்தோளும் பார்த்து கர்வோத்தரராயிருந்து ராஜ்யம் பண்ணும்படியாக. ஏற்றுவந்தியாதி. அவர்கள் ஜீவிக்கிறதகண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் அழியச் செய்வதாக ஏன்றுகொண்டுவந்து, அவர்கள் மேலும் அவர்களுக்கு ரக்ஷகனாதன் மேலும் எதிர்த்து பொருகிற அஸுரராக்ஷஸ ஸேநையானது. நமபுரம்நணுக நார்தகம் விசிறும். யமபுரத்தை ப்ராபிக்கும்படியாக ஸ்ரீநந்தகமென்கிற திருநாமத்தை யுடைத்தான * கொற்ற வொள்வானைவிசும். நம்புருடோத்தமன் நகர்தான். இப்படி ஆச்ரிதரக்ஷணம் பண்ணும்ஸ்வபாவனான நம்முடைய புருஷோத்தமனுடைய நகர்தான்.

இமவந்தமித்யாதி. ஹிமவானுடைய உச்சிதொடங்கி பெரிய கடலளவும், இரண்டு கரையிலுள்ள லோகத்தாரும் ஆரவாரித்துக்கொண்டு தீர்த்தமாட. கமையுடைப் பெருமைக் கங்கையின் கரைமேல். கூமாவத்தையால் வந்த பெருமையையுடைத்தான கங்காதீர்த்தில். அதாவது- ஸர்வலோகரும் பாபக்ஷயார்த்தமாக வந்து தன்னுடைய ஜலத்திலே அவகாவித்தால் அவையெல்லாவற்றையும் பொறுத்து அவர்களைப் பரிசுத்தராக்கிவிடும் பெருமையைச் சொல்லுகிறது. கண்டமென்னும் கடிநகரே.

மூ.—உழுவதோர்படையு முலக்கையும்வில்லு மொண்கடராழியுஞ் சங்கும்
மழுவோவோளும் படைக்கலமுடைய மால்புருடோத்தமன் வாழ்வு
எழுமையுங்கடி யீண்டியபாவ மிறைப்பொழு தளவினிலெல்லாங்
கழுவிமேம்பெருமைக் கங்கையின் கரைமேற்கண்டமென்னும் கடிநகரே. இ.

பதவுரை.

எழுமையும்— ஏழுஜந்மங்களிலும்
கூடி— கூடி
சுண்டிய— திரண்ட
பாவம் எல்லாம்— பாவங்களை யெல்லாம்
இறைப்பொழுதளவினில்-கூண்காலத்திலே
கழுவிடும்— கழுவிவிடாநிற்கிற
பெருமை—பெருமையையுடைய [நகர்-;
கங்கையின்கரைமேல் கண்டம் என னும்கடி.
உழுவது ஓர் படையும்— கலப்பையையும்
உலக்கையும்— உலக்கையையும்
வில்லும்— ஸ்ரீசாரங்கத்தையும்

ஒண்— அழகிய
சுடர்— தேஜஸ்ஸை உடைத்தான
ஆழியும்— திருவாழியையும்
சங்கும்— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்
மழுவோடு வானும்—கோடரியையும் ஸ்ரீநந்
தகவானையும்
படைக்கலம் உடைய—ஆயுதமாகவுடையனாய்
மால்— ஸர்வேச்வரனான
புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
வாழ்வு— வாஸஸ்தாநமாம்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. உழுவதோர்படையும். கலப்பையும். உலக்கையும். முஸலமும். வில்லும். ஸ்ரீசாரங்கமும். ஒண்கடராழியும். அழகிய தேஜஸ்ஸையுடைத்தான திருவாழியும். சங்கும். ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும். மழுவோவோளும். பரசுவம், நந்தகமும், படைக்கல

முடைய. இவற்றை ஆயுதமாகவுடைய. மால்புருடோத்தமன் வாழ்வு. ஆசிரிதவிரோதிநிர ஸநஸாதநங்களான இவற்றையுடையனான தானே தனக்குப் பெருமையாயிருக்கும் புரு ஷோத்தமனுக்குப் பராப்யமான ஸ்த்தலம்.

எழுமையுங்கூடி யீண்டியபாவம்-எல்லாம். அநேகஜந்மங்கூடித்திரண்ட பாபங்களெல் லாவற்றையும். இறைப்பொழுதளவினில் கழுவீடும்பெருமைக் கங்கையின் கரைமேல். தன்னு டைய ஜலத்திலே அவகாஷித்தவர்களுக்குக் கண்ணகாலமாத்ரத்திலே கழுவி விடாநிற்கும் பெ ருமையையுடைத்தான கங்கையினுடைய கரையின்மேல். கண்டமென்னும் கடிநகரே. ... ௫.

மு.—தலைப்பெய்துமுறிச் சலம்போதிமேகஞ் சலசலபொழிந்திடக் கண்டு
மலைப்பெருங் குடையான் மறைத்தவன் மதுரைமால்புருடோத்தமன்வாழ்வு
அலைப்புடைத்திரைவா யருந்தவமுனிவ ரவபிரதங்குடைந்தாடக்
கலப்பைகள் கொழிக்குங் கங்கையின்கரைமேற் கண்டமென்னுங் கடிநகரே. சு

பதவுரை.

அலைப்பு உடை— கரையெறியா நின்றள்ள
திரைவாய்— அலையினிடத்திலே

அரு— அரிய

தவம்— தபஸ்ஸுக்களை யுடையனாய்

முனிவர்— மநநசீலராயிருக்குமவர்கள்

அவபிரதம் } - அவப்ருதஸ்நாநம்பண்ண
குடைந்துஆட }
(அத்தாலே,)

கலப்பைகள்— யாகபூமியிலுள்ள கலப்பை

முதலிய கருவிகளையெல்லாம்

கொழிக்கும்- தள்ளிக்கொண்டுபோகாநிற்கிற

கங்கையின் கரைமேல் கண்டம்

என்னும் கடிநகர்-;

சலம்— கடல்நீரை

பொதி— பொதிந்துகொண்டிராநின்ற

மேகம்— மேகங்களானவை [கிட்டி
தலைப்பெய்து- (திருவாய்ப்பாடியிலே)வந்து

குமுறி— இடித்து முழக்கி

சல சல— சளசளவென்று

பொழிந்திட— வர்ஷிக்க

கண்டு— கண்டு

மலை— கோவர்த்தநகிரியாகிற

பெரு— பெரிய

குடையால்— குடையாலே

மறைத்தவன்— ஒருவன்மேல் ஒருதுளிவிழா
தபடி மறைத்தவனுப்

மதுரை— ஸ்ரீமதுரையில்

மால்— வ்யாமுத்தனான

புருடோத்தமன் - புருஷோத்தமனுக்கு

வாழ்வு— வாஸஸ்தாநமாம்.

வயா. ஆறும்பாட்டு. தலைப்பெய்தியாதி. சலம்போதிமேகம்-தலைப்பெய்து குமுறி. இந்தரன் ஏவற்படியே ஸமுத்தரம் தரையாம்படி ஜலத்தையெல்லாம் தன்பக்கவிலே பொதிந்து கொண்ட மேகங்களானவை திருவாய்ப்பாடியிலே வந்து கிட்டி, கேட்டவர்கள் குடல் குழம் பும்படி யிடித்து முழக்கி. தலைப்பெய்கை - கிட்டிகை. சலசலபொழிந்திட. சலசலவென, குடமிட்டுச் சொரிந்தாற்போலே வர்ஷிக்க. சலசலவென்கிறது - அதுகாரத்வநி. கண்டு. மேகங்களினுடைய பகைப்படையும், திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் எளிமையையுங்கண்டு. மலைப் பெருங்குடையால் மறைத்தவன். மலையாகிற பெரிய குடையாலே, ஒருதுளி ஒருகல் ஒரு இடி என்கிற விவை ஒருவர்மேலேவிழாதபடி மறைத்தவன். மதுரைமால், விரோதியான சுமஸ்ஸனை யழியச்செய்து மாதாபிதாக்கள்சிறையையும்விடுத்து உக்ரஸேனை அபிஷேகம்பண்ணி அங்குவர்த்தமாநரானவர்களெல்லாரையும்வாழ்வித்து நோக்கிக்கொண்டு போருட்படிதிரு

வவதரித்ததேசமான முநீமதுரையில் வ்யாமோஹத்தைபுடையவன். புருடோத்தமன்வாழ்வு. இப்படி தான்வளர்ந்தவிடத்தோடுபிறந்தவிடத்தோடு வாசிபற இரண்டிடத்திலுள்ளாரையும் ரக்ஷித்தருளின ஏற்றத்தையுடையனான புருஷோத்தமனுக்கு நிராக்ஷயபோக்யமான தேசம்.

அலைப்புடைத்திரைவாய். அலைகிற திரையிடத்திலே. அருந்தவமுனிவர். அரிபதபன் ஸுக்களைபுடையராய் பகவந்மநசீலராயிருக்குமவர்கள். அவர்தம் குடைந்தாட. பகவத்ஸ மாராதருபங்களான யாகங்களை அவிக்கலமாக அதுஷ்டித்து, அதினுடைய சரமதிவஸத்திலே அவபுர்தஸ்நாநஞ்செய்ய. கலப்பைகள் கொழிக்கும். அநந்தரம் பெருக்காராய் யாகபூமியிலு ண்டான கலப்பை முதலான உபகரணங்களெல்லாவற்றையும் எடுத்துத் தள்ளிக்கொண்டு போகாநிற்கிற. கங்கையின் கரைமேல் கண்டமென்னும் கடிநகரே.

மூ.—விற்பிடித்திறுத்து வேழத்தைமுறுக்கி மேலிருந்தவன்றைசாடி
மற்புருதேழப்பாய்ந் தரையனையுதைத்த மால்புருடோத்தமன் வாழ்வு
அற்புதமுடைய வைராவதமதமு மவரிளம்படிய ரொண்சார்தும்
கற்பகமலருங் கலந்திழிகங்கைக் கண்டமென்னும் கடிநகரே. எ.

பதவுரை.

அற்புதம் உடைய— யாவருமாச்சர்யப்படத் தக்க
ஐராவதம்—‘ஐராவதம்’ என்னும் யானையின்
மதமும்— மதநீரும்
அவர்—ஸ்வர்க்கவானிகளான தேவர்களாலே
ஆசைப்படத்தக்கவர்களாய்
இள படியர்—அந்தப்பதமுள்ளவளவும் யெள
வரப்பருவம் குலையாத தேவஸ்தரீகள்
அணிந்த
ஒண்— சிறந்த
சார்தும்— சந்தநமும்
கற்பகம் மலரும்—அவர்கள் குழலில் சொரு
கின கல்பகப்பூக்களும்
கலந்து— சேர்ந்து
இழி— இழியாநின்றதுள்ள
கங்கை— கங்கையின்கரையில்
கண்டமென்னும் கடிநகர்—
வில் பிடித்து — வில்லைப்பிடித்து

இறுத்து— முறித்தும்
வேழத்தை } குவலயாபிட கஜத்தின்
முறுக்கி } கொம்பை முறித்தும்
மேல் இருந்தவன்—யானைப்பாகனுடைய
தலை— தலையை
சாடி— அந்தக்கொம்பாலே சிதறஅடித்தும்
மல் பொருது — சாணார முஷ்டிகர்களாகிற
மல்லருடல்கள் நெரியும்படிபொர்செய்தும்
அரையனை— (உயர்ந்தகட்டிலிலிருந்த) ராஜா
வான கம்ஸனை
(மயிரைப்பிடித்திழுத்துக் கிழேதள்ளி,
எழப்பாய்ந்து— அவன்மேலேகுறித்து
உதைத்த— திருவடிகளாலே உதைத்தும்
(இவற்றால் வந்த)
மால்— பெருமைபுடையனான
புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
வாழ்வு— அபிமதமான தேசம்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. விற்பிடித்திறுத்து. கம்ஸன் “வில்விழவுக்கு” என்று உறவி
லே அழைத்துவிட, தானும் அதுக்கென்னப்போகிறானாய் மதுரையிலேசென்று அவனுடைய
ஆயுதசாலையிலே புக்கு அவனுக்கு அபிமதமான வில்லைப்பிடித்து முறித்து. வேழத்தைமுறு
க்கி. அநந்தரம் “புகுவாப்பின்ற போதகம்” என்கிறபடியே அவனுடைய கர்ணுவாரத்

திலே நின்று தன்மேலே யடர்ந்துவந்த மத்தகஜமான சுவலயாபிடத்தை ச்ரங்கபங்கம் பண்ணி. மேலிருந்தவன் தலைசாடி. கொம்புமுறிந்து தளர்ந்து விழுந்தத்தை சிக்ஷாபலத்தா லே எழுப்பி அதின்மேலேயிருந்து நடத்திக்கொடுவந்த பாகனுடைய தலையை அந்த ஆனைக் கொம்பாலே சிதறவடித்து. மற்பொருது. ஆனையின் கொம்பையும் கையிலே கொண்டு உள் ளே புருந்தவளவிலே அந்த செருக்குப் பொருமல் வந்தெதிர்த்த சாணூரமுஷ்டிகரான மல்ல ருடல்கள் நெரிந்துவிழும்படியாக அவர்களோடே பொருது. எழப்பாய்ந்தரையனை யுதைத்த. அநந்தரம், கம்ஸனிருக்கிற மஞ்சத்தின் முற்றவெளியிலேசென்று (க) ‘தூஜேனுவு)வலிதரீ’ என்கிறபடியே உயர்ந்தமஞ்சத்திலே யிருக்கிறவனைக்கண்டு அவனிருக்கிறவிடத்திலே கிள ரக்குதித்து, ராஜாவாய்க்கொண்டு அபிஷேகமும் தானுமாயிருக்கிறவனை, (உ) ‘கெஸெவ்வா க்ஷுஷ்)விமலே திரீபீவநீ தமே’ லக்ஷணவாதபாரீவா தமே) வரிவவாதவ’ என்கிறபடியே அபிஷேகத்தைத்தட்டிப் பொகட்டு மயிரைப்பிடித்திழுத்து மஞ்சத்துக்குக் கீழேதள்ளி அவன்மேலே குதித்துத் திருவடிகளாலேஉதைத்த. மால்புருடோத்தமன்வாழ்வு. இப்படி ஆஸூரப்ரகர்தியான கம்ஸனை நிரஸித்த பெருமையையுடையனான புருஷோத்தமனு க்கு அபிமதமான தேசம்.

அற்புதமுடைய ஐராவதமதமும். ஆச்சர்யமான ரூபசேஷ்டிதாதிகளையுடைய ஐராவ தத்தினுடைய மதஜஸமும். அவரிளம்படியரோண்சாந்தும். ஸ்வர்க்கவாலிகளான தேவர்க ளுக்கு அபிமதைகளாய், அந்தப்பதமுள்ளவளவும் பெளவநம் சூலையாத வடிவையுடைய ரான தேவஸ்தரீகள் தங்களுக்கு அலங்காரமாகவணிந்த சாந்தும். கற்பகமலரும். அவர்கள் குழலில் சொருகின கற்பகப் பூக்களும். கலந்திழிகங்கை. இவற்றை பெல்லாம் சேர்த்துக் கொண்டு இழியாநிற்கிற கங்கையினுடைய கரைமேல். கண்டமென்னும் கடிநகரே. ... எ.

மு.—திரைபொருகடல்குழ் திண்மதிடவேரைவேந்து தன்மைத்துனன்மார்க்காய்
அரசனையவிய வரசினையருளு மரிபுருடோத்தமனமர்வு
நிரைநிரையாக நெடியனயுப நிரந்தரமொழுக்குவிட்டிரண்டு
கரைபுரைவேள்விப் புனைகமழ்கங்கைக் கண்டமென்னும் கடிநகரே. அ.

பதவுரை.

நிரை நிரை ஆக— ஒரோரொழுங்காய்
நெடியன— நெடியவையா யிருந்துள்ள
(பசுக்கள் கட்டப்படுகிற)
பூபம்— பூபஸ்தம்பங்களானவை
நிரந்தரம்— இடைவிடாமல்
ஒழுக்குவிட்டு— நெடுகச் சென்றிருப்பதாய்
வேள்வி புனை— யாகதாமமானது
இரண்டுகரைபுரை— இரண்டு கரையு மொத்து
கமழ்— கந்தியாநின் னுள்ள

கங்கை— கங்கைக்கரையில்
கண்டமென்னுங் கடிநகர்—;
திரைபொரு— அலையெறியாநின் னுள்ள
கடல்— கடலாலே
குழ்— குழப்பட்ட
திண்— திண்ணிதான
மதிள்— மதினையுடைத்தாயிருக்கிற
துவரை— ஸ்ரீத்வாரகைக்கு
வேந்து— அரசனான கண்ணன்

(க) “ துங்கமஞ்சவ்யவஸ்த்திதரீ ” (உ) “ கேசேஷ்வாகர்ஷ்யவிசுளத்திரீடமவநீ தலே- ஸகம்ஸம்பாதயாமாஸ தஸ்யோபரிபபாதச ”

தன்— தன்னுடைய

மைத்துனன்மார்க்கு - மைத்துனன்மாரான
பாண்டவர்களுக்கு

ஆய்- பகூபாபதியாய் நின்று

அரசனை- துர்யோதனமுதலான அரசர்களை

அவிய- அழித்து

அரசினை— ராஜ்யத்தை [ஞமவனாய்

அருளும் - பாண்டவர்களுக்குக்கொடுத்தரு

அரி— பாபஹரனான

புருடோத்தமன் - புருஷோத்தமன்

அமர்வு—பொருந்திவர்த்திக்கும் ஸ்தலமாம்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. திரைபொருகடல்கூழ் திண்மதிள் துவரைவேந்து. கடலைச்
செறுத்துப் படைவிடு செய்ததாக்கையாலே *திரைபொருகடலாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய்,
திண்ணியதான மதியையுடைத்தாயிருக்கிற ஸ்ரீமத்தவாரகைக்கு ராஜாவானவன். * வண்டு
வராபதிமன்னனிறே. தன்மைத்துனன்மார்க்காய். (க) “கூஷ்ணாஸ்யாஃ கூஷ்ண வயாஃ
கூஷ்ண நாயாஸ்யவாணவாஃ” என்கிறபடியே தன்னையே தங்களுக்கு ஆச்சரமும் பலமும்
நாதனுமாகப் பற்றியிருக்கிற தன் மைத்துனன்மாரான பாண்டவர்களுக்கு பகூபாபதியாய்
நின்று. அரசனையவிய அரசினையருளும். * பொய்ச்சூதிலே அவர்களைத்தேறப்பித்து அவர்க
ள் ராஜ்யத்தைத் தாங்கள் பறித்துக்கொண்டு, பத்தூர் ஓரூர் கொடுக்கச் சொன்னவிடத்தி
லும் கொடோமென்று தாங்களே அடையபுஜிப்பதாகவிருந்த துர்யோதநாதி ராஜாக்கள்விள
க்குப்பிணம்போலே விழுந்து போகப்பண்ணி ராஜ்யத்தைப் பாண்டவர்களுக்குக் கொடுத்
தருளும். அரிபுருடோத்தமன் அமர்வு. (உ) “ஹிமத்யாவஹி ஸம்வாஸ்யெ ஸுத-புருஷ
ஹமவாநுஹரிஃ” என்று ஆபத்தசையிலே ஸ்மரிக்கப்படுமவனாக ஸ்ரீ வஸிஷ்டப்பகவானாலே
த்ரௌபதிக்குச் சொல்லப்பட்டவனாய், (ந) “ஹரிஹத்யாதிவாவாநி உஷ்விமெத
ரவிஸ்யதஃ” என்கிறபடியே ஸ்மரித்தவர்களுடைய ஸகலபாபங்களையும் போக்குமவனான
புருஷோத்தமன் பொருந்தி வர்த்திக்கிற ஸ்தலம்.

நிரைநிரையாக நெடியனபூபம். ஒரோ ரொழுங்காய்க்கொண்டு நெடியதாயிருந்துள்ள,
பசுக்கள் பற்றிக்கிற பூபங்கனானவை. நிரந்தரமொழுக்குவிட்டு. இடைவிடாமல் நெடுகச்செ
ன்றிருப்பதாய். இரண்டுகரைபுரை வேள்விப்புக்கைமழ் கங்கை. இருகரைபு மொத்து யாக
தூமம் கந்தியாபிற்கிற கங்கையினுடைய கரையில். கண்டமென்னுங்கடிக்கே.அ

மூ.—வடதிசைமதுரை சாளக்கிராமம் வைகுந்தந் துவரையையோத்தி

இடமுடைவதரி யிடவகையுடைய வெம்புருடோத்தமனிருக்கை

நடவரையதிரத் தரணிவிண்டிடியத் தலைப்பற்றிக் கரைமரஞ்சாடிக்

கடலினைக் கலங்கக்கடுத்திழி கங்கைக் கண்டமென்னும் கடினகரே. கூ.

பதவுரை.

நட வரை-மந்தரம்முதலான பெரியமலைகளா | தரணி— பூமியானது
அதிர— சலிக்கவுள் [னவை | விண்டு— பிளவுபட்டு

செறுத்து- அணைகட்டி. (க) “கூஷ்ணாஸ்யாஃ”

பாண்டவாஃ” (உ) “மஹர்யாபதிஸம்ப்ராப்தே வ்

“ஹரிஹத்யாதிவாவாநி உஷ்விமெதரவிஸ்யதஃ”

இடிய— இடிந்துவிழவும்
தலைப்பற்றி — மரங்களினுடைய தலையளவும்
செல்லக்கிளம்பி

கரை — கரையில் நிற்கிற

மரம் — மரங்களை

சாடி — மோதி முறித்தும்

கடல்—ஒன்றாலும் கலங்காத கடலுங்கூட

கலங்க— கலங்கும்படி

கடுத்தி— வேகமாய்க்கொண்டு

இழி— இழியாநின்றன

கங்கை— கங்காதீரத்தில்

கண்டம் என்னும் கடிநகர்;

வடதிசை— உத்தரதிக்கிலுள்ள

மதுரை— ஸ்ரீமதுரையும்

சாளக்கிராமம்— ஸ்ரீஸாளக்கிராமமும்

வைகுந்தம்— ஸ்ரீவைகுண்டமும்

துவரை— ஸ்ரீத்வாரகையும்

அயோத்தி— திருவயோத்யையும்

இடம் உடை— இடமுடைத்தாயிருந்துள்ள

வதரி— ஸ்ரீபதரிகாச்சரமுமாகிற இவற்றை

இடம் வகை உடைய— வாஸஸ்த்தாநமாக

வுடையனாய்

எம்— எமக்கு ஸ்வாமியான

புருடோத்தமன் — புருஷோத்தமனுடைய

இருக்கை— இருப்பிடமாம்.

வயா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வடதிசைமதுரை. வடக்குதிக்கில் மதுரை. தென்திசை மதுரை உண்டாகையாலே விசேஷிக்கிறது. சாளக்கிராமம். புண்யகேசுதரங்களில் ப்ரதாந மாகளண்ணப்பிடம் ஸ்ரீஸாளக்கிராமம். வைகுந்தம். அப்ராகர்த்தமாய் நித்யவாஸஸ்த்தலமான ஸ்ரீ மத்வைகுண்டம். துவரை. * பதினாறாமாயிரவர் தேவிமார்பணிசெய்ய மணவாளராய் வீற்றிருந்த ஸ்ரீமத்த்வாரகை. அயோத்தி. “ அயோத்திகர்க்க் கதிபதி ” என்கிறபடியே ராமா வதாஸஸ்தலமாய் அத்யந்தாபிமதமா யிருந்துள்ள திரு அயோத்யை. இடமுடைவதரி. நர நாராயண ரூபியாய்க்கொண்டு திருமந்தரத்தை வெளியிட்டருளி உகப்புடனே பெழுந்தருளி யிருக்கும் ஸ்த்தலமாய், இடமுடைத்தா யிருந்துள்ள ஸ்ரீபதரி. இடவகையுடைய. இவற்றை வாஸஸ்த்தாநமாக வுடையனான. எம்புருடோத்தமனிருக்கை. ஆச்சரிதரான நமக்கு இனியனான புருஷோத்தமனுடைய இருப்பிடம்.

துவரையித்யாதி. பகீரதன் தபோபலத்தாலே இறக்கிக்கொடுவருகிறபோது வந்திழிகிற வேகத்தைச் சொல்லுகிறது.

துவரையதிர. உயர்ந்த நிலத்தில் நின்றும் வந்திழிகிற வேகத்தாலே மந்தராதிகளான பெரிய மலைகள் சலிக்கும்படியாக. தீரணிவிண்டிய. பர்வதத்தில் நின்றும் பூமியிலே குதிக்கிற வளவில் பூமி விண்டு இடிந்துவிழ. தலைப்பற்றிக்கரைமாஞ்சாடி. வர்க்குங்களினுடைய தலையளவும் செல்லக் கிளம்பி, கரையில்நிற்கிற மரங்களை மோதிமுறித்து. கடலினைக் கலங்கக்கேத்திழி கங்கைக்கண்டமென்னும் கடிநகரே. ஒன்றாலும் கலங்காத கடலும் கலங்கும் படி. வேகத்துக்கொண்டு இழியாநின்ற கங்கையினுடைய கரைமேலே, கண்டமென்னும் கடிநகரே.

மூ.—மூன்றெழுத்ததனை மூன்றெழுத்ததனால் மூன்றெழுத்தாக்கி மூன்றெழுத்தை

ஏன்கொண்டிருப்பார்க் கீரக்களன்குடைய வெம்புருடோத்தமனிருக்கை

மூன்றடிநிமிர்ந்து மூன்றினிற்றேன்றி மூன்றினில் மூன்றருவானான்

கூன்றடம்பொழில்சூழ் கங்கையின் கரைமேற் கண்டமென்னும் கடிநகரே. டி.

பதவுரை.

கான்— நன்னூற்றம் சுமழாநின்றன

தட— பெரிய

பொழில்— பொழில்களாலே

சூழ்— சூழப்பட்டிருப்பதாய்

கங்கையின் கடைமேல்— கங்காதித்திலுள்ள
கண்டம்என்னும் கடிநகர்—
மூன்று அடி நிமிர்த்து — திருமந்தரத்தை
மூன்று தமகவளர்த்து
மூன்றினில் — அந்த மூன்றுபத்திலும்
தோன்றி— † ஆகாரத்யத்தையும் தோன்று
வித்து
மூன்றினில்— சேதநனுடைய ஆகாரத்யத்
துக்கும் ப்ரதிஸம்பந்தியாக
மூன்று உரு:ஆன—சேஷித்வ, சரணியத்வ
ப்ராப்யத்வங்களாகிற ஆகாரத்யத்தையு
முடையனாய்
மூன்று எழுத்து: அதனை— ஆகார, உகார,
மகாரங்களாகிய மூன்றெழுத்துக்களை
மூன்று எழுத்து அதனால்— ‘நிருத்தம்’
என்னும் பேரையுடைய மூன்றெழுத்துக்
களாலே

மூன்று எழுத்து ஆக்கி— மூன்றெழுத்து
க்கு வாசகமாயிருக்கும் மூன்றெழுத்தா
கப் பிரித்து
மூன்று எழுத்தை— அம்மூன்றெழுத்தையும்
என்று கொண்டு ‘நமக்குத்தஞ்சம்’ என்று
தங்கள் நெஞ்சிலே தரி
இருப்பார்க்கு— } க்கு மவர்களுக்கு
நன்கு இரக்கம் உடைய— தன்பேறுகச்
செப்யும் தபையைய உடையனாய்
எம்— எமக்கு ஸ்வாமியான
புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
இருக்கை— வாஸஸ்த்தாநமாம்.

† ஆகாரத்யம்— அநந்யார்ஹ சேஷ
த்வம், அநந்யசரணத்வம், அநந்யபோக்யத்
வம்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. மூன்றெழுத்தனை. (க) “ ஊரிதிஐஹேஜாஜாயத ”
இத்பாதிப்படியே வேதாத்யயநத்தினின்றும் வ்யாஹ்ரதித்யத்தையும் தோன்றுவித்து, பரி
சுத்தமான வ்யாஹ்ரதித்யத்தையும் “ ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே பொன் ஓடவைக்குமாபோலே
ஓடவைத்து, அந்த வ்யாஹ்ரதித்யத்தினின்றும் அகார உகார மகாரங்களாகிற அக்ஷரத்ர
யத்தையும் ஸம்ஹிதாசாரத்தாலே “ ஓஹம் ” என்று ஏகாக்ஷரமாகப்பட்ட தாகையாலே
அக்ஷரத்யாத்மகமாயிருக்கிற அந்த ப்ரணவத்தை. “ அதனை ” என்றது அதினுடைய
கௌரவத்தைப்பற்ற. (உ) “ சூரேண சூரேண ஸ்வே ஹ சூரீயவ்ஹிஷ்ரதிஷிதா ஸம-
ஹேரநுஷிஷுடுவொ யஸுஹவஹவஹிஷி ” என்னும்படியிறே இதினுடைய
வைபவம். மூன்றெழுத்தினால். பதஸமதிகமேஹேதுவாய் “ நிருத்தம் ” என்றுமூன்று அக்ஷர
மான பேரையுடைத்தாபிடுக்கிறவதினாலே. மூன்றெழுத்தாக்கி. ப்ரக்ரீயைபண்ணும் க்ரம
த்தாலே ப்ரக்ரீயை பண்ணி, மூன்றுபதமாய் மூன்றர்த்தத்துக்கு வாசகமாயிருக்கும் மூன்றெ
ழுத்தாகப்பிரித்து. ப்ரணவந்தான் ஸம்ஹிதாசாரத்தாலே மூன்றக்ஷரமாய்மூன்றுபதமாய்மூன்
றர்த்த ப்ரதிபாதகமாயிறே யிருப்பது. மூன்றெழுத்தை யென்கொண்டிருப்பார்க்கு. அந்த
மூன்றெழுத்தையும், ‘நமக்குத் தஞ்சமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற தாகையாலே நமக்கு
உத்தேச்யம்’ என்று தங்கள் நெஞ்சிலே தரிக்கும்வர்களுக்கு. அதாவது அகாரமானது ஸ்வ
ரூபேணவும் தானுநிஷ்பந்ரூபேணவும் ப்ரத்யயவேஷேணவும் ஈச்வரனுடைய கரணத்வ
ரக்ஷகத்வ சேஷித்வங்களையும், அர்த்த பலத்தாலே ஸ்ரியோபதித்வத்தையும் ஏவம்பூதான ஈச்
வர விஷயத்தில் சேதநனுடைய சேஷத்வத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலும், உகாரமானது

(க) “ பூரிதி ருக்வேதாதஜாயத ” (உ) “ ஆத்யந்து த்ரயக்ஷரம்பாஹ்ம த்ரய
யஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டிதா ஸகூஹ்யோந்ய ஸந்திவர்தவேதோ யஸ்தம்வேத ஸவேதவித்.”

அவதாரனாவாசகமாப்க்கொண்டு. அந்த சேஷித்வத்தினுடைய அநர்யார்ஹதையை ப்ரதிபாதிக்கையாலும், மகாபமானது (க) “ உ-ஜோதே ” என்கிற தானுனிலே நிஷ்பந்நமாய்க்கொண்டு ஜ்ஞாநவாகியுமாய், அநர்யார்ஹ சேஷித்வத்துக்கு ஆச்ரயமான ஆத்மாவினுடைய தெஜாதிரித்தாதிகளை ப்ரதிபாதிக்கையாலும், அக்ஷாத்ரயமும் நமக்குந் தஞ்சமான அந்ந் தத்தையே சொல்லுகிறதென்று தங்கள் நெஞ்சில் எப்போதும் அதுஸந்தித்திருக்கை. இரக்கம் கண்குடையவெம்புருடோத்தமனிருக்கை. இவர்களளவிலே தன்பேருக கர்பை பண்ணுமவனுப் எனக்கு ஸ்வாமியான புருஷோத்தமனுடைய வாஸஸ்த்தானம்.

மூன்றடி நிமிர்ந்து. இந்தபானவந்தான் (உ) “ ஒலி குமுறுவா ஹவஸ ” என்கிற படியே பதத்யாத்மகமான திருமந்தரத்தில் ப்ரதமபதமாகையாலே இத்தோடேகூட மேலாண்டு பதத்தையுங் கூட்டி மூன்று பதமாக வளர்த்து. மூன்றினிற்றேன்றி. அந்த மூன்று பதத்திலும் ஆத்மாவினுடைய அநர்யார்ஹசேஷித்வம் அநர்யசரணத்வம் அநர்யபோக்யத்வமாகிற ஆகார த்யபத்தையும் தோன்றுவித்து. “ தோன்றி ” என்றது - தோன்றுவித்தா என்றபடி. மூன்றினில் மூன்றுருவானான். பதத்ய ப்ரதிபாதிப்பனான சேதநனுடைய ஆகார த்யபமும் விஷயமாக தத்ப்ரதிஸம்பந்திதயா, தானும் சேஷித்வ சரணயத்வ ப்ராப்யத்வங்ளளகிற ஆகாரத்யபத்தையு மூடையனுவன். இம்மந்தரத்தை பதத்யாத்மகமான சேதநனுடைய ஆகாரத்யபத்தையும் தன்னுடைய ஆகாரத்யபத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கும்படி. அவன் அடியிலே உண்டாக்கி வைத்தான். ஈச்வரனாகையாலே இவை யெல்லாவற்றையும் அவன் சேவக வருகிச் செப்கிறார். கான் தடம்பொழில்சூழ் கங்கையின் கரைமேல். “ கான் ” என்று காற்றம். தடம் என்று- பெருமை. நானாற்றத்தை யுடைய பெரிய பொழில்களாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய், கங்கையினுடைய கரையிலேயான. கண்டமென்னுங்கிடிகரே...ய்.

அ. சிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார். *

மூ.—பொங்கொலி கங்கைக்கரைமலி கண்டத்துறை புருடோத்தமனடிமேல்
வெங்கலிலியா வில்லிபுத்தூர்க்கோன் விட்டுசித்தன் விருப்பற்றத்
தங்கியவன்பாற் செய் தமிழ்மலை தங்கிய நாவுடையார்க்குக்
கங்கை பிற்றிருமால் கழலிணைக்கீழே குளித்திருந்த கணக்காமே. கக.

பதவுரை.

பொங்கு—ஜலத்தின் கொழிப்பால்வந்தகிள
ர்த்தியை யுடைத்தாய்
ஒலி— கோஷத்தையுடைத்தான
கங்கை கரை - கங்கையின்கரையிலேயாய்
மலி— எல்லாப்படியாலுமுண்டான ஏற்றத்
தையுடைத்தாயிருக்கிற
கண்டத்து — திருக்கண்டங்கடிகரையிலே
உறை — நிக்பவானம் பண்ணுகிற

புருடோத்தமன் — புருஷோத்தமனுடைய
அடிமேல்— திருவாடி களிலே
வெம்— கொடிய
கலி— கலியால்வந்த
நலியா— நலிவொன்றில்லாத
வில்லிபுத்தூர் } புறநிலைபுத்தூருக்கு
கோன் } கிரவாஹகரான
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்

(க) “ உ-ஜோதே ” (உ) “ ஒலிந்நபக்ரோவ்யாஹரேந் ” ஈ உபா...ய்.

விருப்பு உற்று— விரும்பி

தங்கிய- நிலைநின்ற

அன்பால்- அன்பினாலே

செய்- செய்த

தமிழ் மாலே- தமிழ்த்தொடையான இது

தங்கிய- ஒருக்காலும் நீங்காதிருக்கிற

நா உடையார்க்கு-நாவை உடையவர்களுக்கு

கங்கையில்- கங்காநதியிலே

குளித்து— நீராடி

திரு மால்— ஸ்ரீயோபதியினுடைய

இணை— ஒன்றுக்கொன்றொப்பான

கழல் கீழ்— திருவடிகளின்கீழே

இருந்தகணக்கு ஆம்-நிரந்தரஸேவைபண்ணி

யிருந்ததொருபரையோஜநத்தோடொக்கும்.

வ்யா. பொங்கித்யாதி. ஜலத்தினுடைய கொழிப்பால் வந்த கிளர்த்தியையும் கோஷத்தை யு முடைத்தான கங்கையினுடைய கரையிலேயாய், ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலுமுண்டான ஏற்றத்தை யு முடைத்தாயிருக்கிற திருக்கண்டங் கடிநகரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற புருஷோத்தமனுடைய திருவடிகளிலே. வெங்கலி நலியா வில்லிபுத்தூர்க்கோன் விட்டுச்சித்தன் விருப்புற்று. விபரீதஜ்ஞாநாதிகளை ஜரிப்பிக்கும் க்ருரமான கலியுகத்தால் வந்த நலிவென்ப தொன்றில்லாத ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் ஆசைப்பட்டு. தங்கியவன்பால்செய் தமிழ்மாலே. நிலைநின்ற ப்ரேமத்தாலே செய்த தமிழ்த்தொடையானவிது. தங்கிய நாவுடையார்க்கு. ஒருகாலும் நீங்காதே வர்த்திக்கும்படியான நாவை யுடையவர்களுக்கு. அதாவது - எப்போதும் இத்தையே சொல்லிக்கொண்டு திரியுமவர்களுக்கென்கை. கங்கையிலித்யாதி. கங்கையில் - குளித்து - திருமால் கழலிணைக்கீழே - இருந்த கணக்காமே. அதாவது- இத்திருமொழி தங்கின நாவுடையவர்களுக்கு ஏதேனுமோரிடத்திலே இருந்தாலும், ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளில் பிறப்பால்வந்த ஏற்றத்தையுடைய கங்கையிலே ஸ்நாநம்பண்ணி, திருக்கண்டங்கடிநகரிலே எழுந்தருளி யிருக்கிற ஸ்ரீயோபதியானவன் திருவடிகளின்கீழே நிரந்தரஸேவைபண்ணி யிருந்தத்தோடு ப்ரயோஜநமொக்குமென்கை. பகவத்ப்ரீதியிறே அதுக்கு ப்ரயோஜநம்; அது இவர்களுக்கு மொக்குமென்றதாய்த்து. கக.

பெரியஜீயார் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—தங்கையை சல மதிர் இமையவ ரூழ் தலை வில் திரை
வடதிசை முன்றெழு பொங்கொலி மாதவ.

ஆதிருமொழி-நக-க்கு, பாட்டு-நஅக.

(0)

நான்காம்பத்து - எட்டாந்திருமொழி - மாதவத்தோன், ப்ரவேசம்.

அ. “ போகத்திலவழுவாத புதுவையர்கோன் ” என்கிறபடியே திருவவதார ஸமயமே தொடங்கி கர்ஷ்ணாவதார குணசேஷடிதங்களையெல்லாம் முற்றாட்டாக வறுபவித்துக் கொண்டு வந்த விவர, *என்னதன் தேவியிலே அந்தகர்ஷ்ணாவதார சேஷடிதங்களோடே ராமாவதாரகுண சேஷடிதங்களையும் அறுபவிக்கையி லுண்டானவாசையாலே இரண்டையும் ஒன்றுக்கொன்று எதிராக்கிப்பேசி நின்று அறுபவித்து, பின்பு *கதிராயிர மிரவியிலே ராம

கர்ஷ்ணாவதார குணசேஷ்டிதங்களையும் அவதாரந்தர குணசேஷ்டிதங்களையும் கலப்பிலே
 அதுபவித்தவந்தரம் இவ்வவதாரகுணசேஷ்டிதங்களுள்ளாம் ப்ரகாசிக்குட்படி உகந்தருனின்
 நிலங்களிலே எழுந்தருளியிருக்கிற நிலைகளை யதுபவிக்கவேணுமென்னு மாசை பிறந்து ப்ர
 தமம், ராமகர்ஷ்ணாத்வதாரகுண சேஷ்டிதங்களுள்ளாம் ப்ரகாசிக்குட்படி திருமலைபிலே
 யெழுந்தருளியிருக்கிற அழகரையும், அவரி லுங்காட்டில் ப்ராப்பத்தில் சரமாவதியான திருமலை
 யாழ்வாரையு மதுபவித்து, பின்பு திருக்கோட்டியூரிலே நிற்கிற நிலையையும் அதுபவிக்கை
 யிலே ப்ரவர்த்ததான விவர்; அங்கேயெழுந்தருளியிருக்கிற நிலையில் தங்களுக்கு ஆதரணீய
 மன்றிக்கே அந்யபராயத்திரிகிற ஸம்ஸாரிகளை நிர்த்தித்தும், அந்நிலையின் வாசியறிந்து ப்ரவ
 ணராயதுபவிக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ச்லாகித்தும், இப்படி யிருந்துள்ள செருக்கோடே
 கூடியதுபவித்து, தாம்நிர்த்தித்தவர்களையும் விடமாட்டாத பரமகர்பையாலே அவர்களைக்குறி
 த்து இரண்டு திருமொழியாலே பரோபதேசத்தைப்பண்ணி, மீளவும் உகந்தருனின் நிலங்க
 ளிலே நிற்கிற நிலையை யதுபவிக்கையிலுள்ள வாசையாலே “வடதிசை மதுரை” இப்பா
 திப்படியே அநேக தேசத்திலுண்டான விருப்பத்தையெல்லாம் பண்ணிக்கொண்டு திருக்
 கண்டங்கடி நகரிலே அவதாரகுண சேஷ்டிதங்கள் எல்லாம் ப்ரகாசிக்குட்படி எழுந்தருளிய
 நிற்கிறபடியையும், அத்தேசவைபவந்தன்னையும் அதுபவித்து இனியராய் நின்றார்- கீழ்; அ
 வையெல்லாம்போலன்றிக்கே, “வடிவுடைவானோர்தலைவனே” என்றும், “கடவிடங்
 கொண்ட கடல்வண்ண” என்றும், “கட்கிலீ” என்றும், “காசுத்தா கண்ணனே” என்
 றும் சொல்லுகிறபடியே- பரத்வாதிகளிலுண்டான குணங்களுள்ளாம் ப்ரகாசிக்குட்படி வர்த்
 திக்கிற ஸ்த்தலமாய், “பொங்கோதஞ் சூழ்ந்தபுவனியும்” இப்பாதிப்படியே உபயநிபூநி
 யையும் தனிக்கோல் செலுத்துகிறதும் இங்கேயிருந்தே என்று தோற்றும்படி யிருப்பதாய்
 “மாலிருஞ்சோலை மணாளர் பள்ளிகொள்ளுமிடம்” என்றும், “பொன்னிருழர்வர்களுள்
 முனைவன் - திருமாலிருஞ்சோலைநின்றான்” என்றும், “பயின்றதரங்கம் திருக்கோட்டி”
 “தேனார் திருவரங்கம் தென்கோட்டி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே முன்பு அதுபவித்த
 திருமலை திருக்கோட்டியூரில் நிலைகளுக்கு வேர்ப்பற்றான விடமுமாய், “ஆராமஞ்சூழ்ந்த
 வரங்கம்” என்கிறபடியே உகந்தருனின் நிலங்களுள்ளாம் பகலிருக்கை என்னும்படி ஆச்ரித
 ரகூணத்துக்கு ஏகாந்தமானவிடமென்று நித்பவாலம் பண்ணுகிற ஸ்த்தலமான * திருவரங்
 கந்திருப்பதியிலே; “வன்பெருவானகம்” இப்பாதிப்படியே ஸகல தேசத்திலுள்ளாரும்
 உஜ்ஜீவிக்குட்படியாகவும், “தென்னும் வடநாமும் தொழிநின்ற” என்றும், “யாவரும்
 வந்தடிவணங்க” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகல தேசத்திலும் ருசிபிறந்தவர்களுள்ளா
 ரும் வந்து அதுபவிக்குட்படியாகவும் ஆச்ரயிக்குட்படியாகவும், “அன்பொடு தென் திசை
 நோக்கி” என்கிறபடியே * மன்னுடைய விபீடணற்காய் மதிலிலங்கைத் திசைநோக்கி
 மலர்க்கண் வைத்து, “திருவாளானினிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற” என்கிறபடியே ஸ்ரீபு
 பதியாகையால் வந்த பெருமை தோற்றத் திருவுள்ளத்திலுட்பட்டனே கண்வளர்ந்தருளுகிற
 பெரியபெருமாள் பக்கலிலே, விசேஷித்து கர்ஷ்ணாவதாரகுணசேஷ்டிதங்களும் ராமாவதார
 குணசேஷ்டிதங்களும் அவதாரந்தரகுணசேஷ்டிதங்களு மெல்லாம் ஒருமடைகொள்ள ப்ரகா
 சிக்கிறபடிகளை * திருவரங்க மதனைச்சென்று அதுபவியாநின்றனாகொண்டு, அவர் தம்மி லுங்
 காட்டில் அவர் விரும்பிக் கண்வளர்ந்தருளுகிற தேசமே பரமப்ராப்யமாகையாலே அத்தேச
 த்தினுடைய வைபவத்தையும் பஹுமுகமாகப்பேசி அதுபவித்து ப்ரீதுராகிரார் - இத்
 திருமொழியில்.

அ. முதற்பாட்டு. ஸாந்தீபிநிபுத்திராயநம் பண்ணினவன் வந்தனிகிற தேரடிகூ வேன்கிறார்.

மூ.—மாதவத்தோன்புத்திரன்போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானே
ஒதுவித்ததக்கணையா வருவுருவே கோடுத்தானார்
தோதவத்தித் தூய்மறையோர் துறைபடியத் துளம்பியெங்கும்
போதில்வைத்ததேன்சொரியும் புனலாங்கமென்பதுவே. சு.

பதவுரை.

தோதம்— பரிசுத்தமாகத் தோய்த்து உல
ர்த்தின
வத்தி— வஸ்தாங்களை யுடுத்துமவராய்
தூய்— தூய்தான [குற்றமற்ற]
மறையோர்— வேதத்தையே தங்களுக்கு
நிருபகமாகவுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்
துறை— காவிரியில் திருமுகத்துறை முத
லிய துறைகளிலே
படிய— திரள்திரளாக நீரட
(அதனாலே)
எங்கும்— எங்கும்
துளம்பி— அலையெறிந்து
(பூக்களின் நாளங்கையலைக்க,)
போதில் வைத்த— அந்தப்பூக்களில் வைத்த
தேன்— தேனானது
சொரியும்— சொரியும்படியான

புனல்— புனலையுடைத்தாய்
அரங்கம் என்பது— ‘ திருவரங்கம் ’ என்
னும் திருநாமத்தையுடைய
தில்வநகரமானது—;
மறி— திரைமறிகிற
கடல்வாய்— கடலிடத்திலே
போய்— புகுந்து [ண்டவனுன
மாண்டான்— முதலையாயிலகப்பட்டு மா
மாதவத்தோ } மிக்கதபஸ்ஸையுடைய ஸாந்
ன்புத்திரனை } தீபிநியின் பிள்ளையை,
ஒதுவித்த— (ஸாந்தீபிநி) தன்னை அக்ய
யநம் பண்ணுவித்ததுக்கு
தக்கணையா— தகஷணையாக
உரு உருவே— அந்த புத்திரன் இறந்தபோ
துவிருந்த வடிவிற்படியே
கொடுத்தான்— கொண்டுவந்து கொடுத்த
வன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
ஊர்— தேசம்.

வ்யா. மாதவத்தோன் புத்திரன்போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானே. மஹாதபஸ்ஸையுடைய
னுனஸாந்தீபிநிபுத்திரன், நெடுங்காலத்திலே, திரைமறிகிற கடலிடத்திலே புகுந்து மடிந்தவனை.
ஒதுவித்த தக்கணையா. அத்பயநம் பண்ணின வரந்தரம் குருதகஷணை கொடுக்கத் தேடுகிறவன்
விலே, இவனுடைய அதுமானுவச சேஷ்டிதங்களை அறிந்தவனாகையாலே “ காதலென்மகன்
புகலிடம் காணேன் கண்டு நீ தருவாயெனக்கு ” என்று முன்பே ஸமுத்தரத்தில் மர்தனான
என்புத்திரனைக்கொண்டு வந்து தரவேணும் என்று அபேக்ஷிக்க, “ அப்படியே செய்கிறோம் ”
என்று, அவன் அத்பயநம் பண்ணுவித்ததுக்கு தகஷணையாக. உருவுருவே கோடுத்தானார்.
(க) “ தம்வாலம் யாதா நாஸாஸ்யம் யாவாவவபுஸாஸீரிணபூவிவெசுபுபுதவாங்குஷ்டம் ”
என்கிறபடியே பூர்வதேஹத்தில் ஒன்றும் விசேஷமறக் கொண்டுவந்து கொடுத்தவன் நித்ய
வாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

தோதவத்தித் தூய்மறையோர். ஸமாசாரபராகையாலே, பரிசுத்தமாகத்தோய்த்து
உலர்த்தின வஸ்தாங்களை தரித்துக்கொண்டிருப்பாராய், தூய்தானமறையையே தங்களுக்கு

(க) “ தம்பாலம் யாதா ஸம்ஸதம் யதாபூர்வசரீரிணம் - பித்தேபாதத்தவாங்கர்ஷணம் ”

நிரூபகமாகவுடையாயிருக்குமவர்கள். மறைக்குத் தூய்மைபாவது—அபௌருஷேயமாய், நித்ய நிர்ந்தேதாஷமாயிருக்கையாலே ஸர்வப்ரமாணவிலக்ஷணமாய், பகவத்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கவற்றாயிருக்கை. இத்தை இவர்கள் நிரூபகமாகவுடையராயிருக்கையாவது (க) “ ஸ்வாய்யாபொப்யேதயி ” என்கிற விதிப்ரகாரம் தப்பாமல் அத்யயநம்பண்ணி, அதில் அர்த்தஜ்ஞாநத்தையும் அதுக்கு அதுருபமான அதுஷ்ட்டாநத் தையுமுடையராயிருக்கையாலேவைதிகர் என்றேநிரூபகமாய்படியிருக்கை. துறைபடிய. “கங்கையிற் புனிதமாய காவிரி ” என்கிறபடியே * கலந்திழி புனலான கங்கையிலுங்காட்டில் பரிசுத்தமான காவேரியிலே, பெரியபெருமானுடைய திருக்கண்ணோக்கான திருமுகத்துறை முதலான துறைகளிலே, திரள்திரளாக அவகாஹித்து ஸ்நாநம்பண்ண. துளும்பியித்யாதி. அப்படி அவர்கள் திரள்திரளாகப்புகுந்து ஸ்நாநம் பண்ணுகையாலே எங்கும்அலையெறிந்து, ஆஸநமான புஷ்பங்களின் நாளங்கையலைக்க, அந்தப்பூக்களில் வைத்ததேனானது சொரியும் படியான புனையுடைத்தாய், திருவரங்கம் என்கிற திருநாமத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற திவ்யநகரி. (உ) “கூராயெழைஞ்ஞாநாநோ பொயிநாஹுபாடிவி ரதிங்கதொ ஹரிபுகுதலா டுமலிதிஷ்டு சடி ” என்கிற ஏற்றத்தையுடைத்தாயிருக்கையாலே “ அரங்கமென்பதுவே ” என்று ப்ரஸித்திதோற்றவருளிச்செய்கிறார். க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. வைதிகபுத்ரநாயகம் பண்ணினவன் வர்த்திக்கிற தேசமிது வென்கிறார்.

மூ.—பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும்
இறைப்பொழுதிற் கொணர்ந்துகோதேத் தோருப்படுத்தவுறைப்பனார்
மறைப்பெருந்தீ வளர்த்திருப்பார் வருவிருந்தை யளித்திருப்பார்
சிறப்புடைய மறையவர்வாழ் திருவரங்கமென்பதுவே. உ.

பதவுரை.

மறை— வேதத்தில் சொல்லிப்போந்தபடியே
பெரு— சிறந்த
தீ— மூன்று அக்கிகளையும்
வளர்த்து இருப்பார்— வளர்க்குமவர்களாய்
வரு— தந்தாம் திருமானிகைக் கெழுந்த
ருளுகிற
விருந்தை— அதிதிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்
களை
அளித்து இருப்பார்— ஆதரித்துக்கொண்டு
போருமவர்களாய்
சிறப்பு உடைய— இவ்வகையான நன்மை
களை யுடையராய்

மறையவர்— வேததாத்தர்ய மறிந்திருக்
குமவர்கள்
வாழ்— பகவதநுபவத்தாலே வாழாநின்
றுள்ள
திரு அரங்கம் என்பது—; [யே
பிறப்பு அகத்தே— ஸூதிகாகர்ஹத்திலே
மாண்டு ஒழிந்த— மாண்டுபோய் விட்ட
பிள்ளைகள் நால்வரையும் — நாலுபிள்ளை
களையும்
இறை பொழுதில்— ஒருநொடிப்பொழுதில்
கொணர்ந்து— பரமபதத்தில் நாய்ச்சிமார்
கையில் நின்றும் வாங்கிக்கொண்டு வந்து

(க) “ ஸ்வாத்யாயோத்யேதவ்ய ” (உ) கூராய்தேர்மண்டலாத்பானோ யோகி
நாம் ஹந்தயாதபி ரதிங்கதொ ஹரியத்ர தஸ்மாத்தரங்கமிதிஸ்மர்தம் ”

கொடுத்து- தந்தையார் கையிலே கொடுத்து ஒருப்படுத்தி— ‘எங்கள் பிள்ளைதான்’ என்று ஸம்மதிபண் ணுவித்த உறைப்பன்— சக்திபையுடையவன் வர்க்கி க்கிற உவர்— தேசம்.

வ்யா. பிறப்பித்பாதி. “ஒருப்ராஹ்மணனுக்கு முன்பே மூன்றுபிள்ளைகள், பிறந்த போதேகாணவொண்ணாதபடி போய்விடுகையாலே, நாலாம்பிள்ளையை ஸ்திரீப்ராஸவிக்கத் தேடுகிறவளவிலே, கர்ஷணன்பக்கவிலே வந்து, ‘இந்தவொருபிள்ளையையும் தேவரீர் ரக்ஷித் தருளவேணும்’ என்று அபேக்ஷிக்க; கர்ஷணனும், ‘அப்படியே செய்கிறோம்’ என்று அ துமதிசெய்த வந்ததும், ஏகாஹநீகக்ஷயானக்ரதுவிலே திக்ஷிதராயிருக்கிறவிவர் எழுந்த ருளவொண்ணாது என்னு மத்தைப்பற்றி, ‘நான்போய் ரக்ஷிக்கிறேன்’ என்று அர்ஜுனன் என்றுகொண்டுப்ராஹ்மணனையுங் கூட்டிக்கொண்டுபோய்ஸூத்ரிகாகர்ஹத்தைச்சுற்றும்கா ற்றுமுட்படப்ராஸவிக்கவொண்ணாதபடி சரக்கூடமாகக் கட்டிக் காத்துக்கொண்டு நிற்கச்செ ய்தே, அந்தப் பிள்ளை பிறந்தவளவிலே பழையபடியே காணவொண்ணாதபடி போய்விட்ட வளவிலே,ப்ராஹ்மணன்வந்து அர்ஜுனனை ‘க்ஷத்ரியாதமா! உன்னுடையன்றோ பிள்ளை போகவேண்டிற்று, கர்ஷணனெழுந்தருளி ரக்ஷிக்கிறவித்தை நீயன்றோ கெடுத்தாய்’ என்று பர்த்தவீத்து, கர்ஷணன்பக்கவிலே தள்ளிக்கொண்டுவர; கர்ஷணன் இத்தைக்கண்டு மந்தஸமி தம் பண்ணி, ‘அவனை விடு, உன்பிள்ளை நாம்கொண்டுவந்து தருகிறோம்’ என்றுப்ராஹ்ம ணனுக்கு அருளிச்செய்து, போனபிள்ளைகளை மீளக்கொண்டுவந்து கொடுத்தான்” என்கிற கதையை ஸங்க்ரஹை அருளிச்செய்கிறார்.

பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும். “என்னுடைமனனி காதல் மக்களைப் பயத்தலுங்காணுள்” என்கிறபடியே பெற்றவொழுமுட்பட முகத்தில் விழிக்கப்பெ ருதபடி ஸூத்ரிகாகர்ஹத்திலே, “இன்னவிடத்திலே போய்த்து” என்று தெரியாதபடி மாண்டுபோய்விட்ட நாலுபிள்ளைகளையும். இறைப்பொழுதில் கொணர்ந்து கொடுத்து, திக்ஷித ராய்நிற்கிற காலமாகையாலேப்ராதஸ்ஸவநம் தலைக்கட்டி மாத்பந்திரஸவநத்துக்குமுன்னா ன் அல்பகாலத்திலே, “எல்லாவருங்கழியப் படர்புகழ்ப்பார்த்தனும் வைதிகனுமுடனேறத் தின்னேடேர்கடவி” என்கிறபடியேப்ராஹ்மணனையும் அர்ஜுனனையும்கூடத் தேரிலே கொண் டேறி, அர்ஜுனனைத் தேரைநடத்தச்சொல்லி, அண்டத்துக்குள்ளுண்டான லோகங்களும் ஆவரணங்களுமாகிற எல்லாவற்றுக்கும் அவ்வருகு படுமபடியாக,கார்யருபமானதேர் காரண ரூபமான தத்வங்களுக்குள்ளே போகிறவிடத்தில் உருக்குலையாமல் தேருக்குத்திண்மை யைக்கொடுத்து நடத்திக்கொண்டுபோய், தமஸ்ஸனவில் சென்றவாறே தேரையும் இவர்களை யும் நிறுத்தி, “சுடரொளியாய்நின்ற தன்னுடைச்சோதி” என்கிறபடியே ஜலத்திலே மத் ஸ்யமுலாவுமாபோலே தேசிகரே ஸஞ்சரிக்க வேண்டும்படி நிரவதிகதேஜோரூபமான பரம பதத்திலே, தன்னிலமாகையாலே தானேபோய்ப்புக்கு, நாய்ச்சிமார், தங்கள் ஸ்வாதந்தர் யம் காட்டுகைக்காக அங்கே அழைப்பித்திட்டுவைத்த அந்தப்பிள்ளைகளை அங்குமின்றுமெ டத்துக்கொண்டுவந்து மாதாபிதாக்கள் கையிலேகொடுத்து. ஒருப்படுத்த உறைப்பணர் “நா யொடுகூட்டிய” என்கிறபடியே பூர்வருபத்தில் ஒன்றும் சூலையாமல், “என்னுடைய பிள் ளைகள்” என்று தாயார் எடுத்தனைத்து உச்சிமோர்துகொள்ளும்படி சேர்த்துவிட்ட சக்தி மாணவன் வர்த்திக்கிற தேசம்.

மறைப்பெருந்தீ வளர்த்திருப்பார். வேதோக்தமான மஹாக்ரிகளை பலஸாதநமாகவன் றிக்கேபகவத்ஸமாராதபுத்தியாலே அவிச்சிந்நமாக வளர்த்துக்கொண்டிருக்குமவர்கள். வரு

விருந்தை யளித்திருப்பார். வரும்விருந்தினரை ரக்ஷித்துக்கொண்டிருப்பார். அதாவது தந்தாம் திருமாளிகையிலே எழுந்தருளின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை, ஸ்வரூபாநுரூபமாக ஆதரித்து அமுது செய்யப்பண்ணுகை. சிறப்புடையமறையவர்வாழ். இப்படி வைதிகர்மாறுஷ்ட்டா நத்தையும் பவத்ஸமாராதநத்தையும் அநந்தப்ரபோஜநமாகச் செய்கையாகிற நன்மையை யுடையராய், இதுக்கு உடலாக வேததாத்பர்பத்தை யறிந்திருக்குமவர்கள், பெருமானைய நு பவித்துக்கொண்டு வாழாநிற்கிற திருவசங்கமென்பதுவே. உ..

அ. மூன்றாம்பாட்டு. கரிக்கட்டைபைப் பிள்ளையாக்கியும், பாண்டவர்களுடைய தேஹம் பாரதபுத்தத்தில் அழியாதபடி ரோக்கியும் செய்தவன்வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென் ளுநர்.

மூ.—மருமகன்நன் சந்ததியை யுயிர்பீட்டு மைத்துனன்மார்
உருமகத்தேவீழாமே குருமுகமாய்க் காத்தானார்
திருமுகமாய்ச் சேங்கமலர் திருமுகமாய்க் கருக்துவளைப்
பொருமுகமாய்கின்றலரும் புனலாங்க மென்பதுவே. ந.

பதவுரை.

செங் கரலம்— செந்தாமரை பலரானது
திருமுகம் ஆய்— பெரியபெருமாள் திரு
முகத்துக்குப் போலியாய்

கரு— கறுத்த
குலவளை— உத்பலமானது
திருநிறம் ஆய்— அவருடைய திருநிறத்
துக்குப் போலியாய்

பொரு— ஒன்றுக்கொன்று எதிர்பொருகிற
முகம் ஆய் நின்று— முகத்தைபுடைத்தா
ய்க் கொண்டு

அலரும்— அலராகின்றதுள்ள
புனல்— நீர்வளப்பத்தைபுடைய
அரங்கம் என்பது—

மருமகன் தன் — மருமகனான அபிமந்யுவி
னுடைய

சந்ததியை— புத்ரனாய், கரிக்கட்டையாய்க்
கிடந்த பரிசுதித்தின் சரீரத்தை
(திருவடிகளாலே ஸ்பர்சித்து,)

உயிர் மீட்டு— உயிர்பெறும்படி பண்ணி
மைத்துனன்மார்— மைத்துனன்மாரான
பாண்டவர்களுடைய

உரு— சரீரமானது
மகத்து— பாரதபுத்தமாகிற நரமேதத்திலே
வீழாமே—, விழுந்து நசித்துப் போகாமல்

குரு முகம் ஆய்— குருமுகமாய் நின்று
(ஹிதோப தேசங்களைப்பண்ணி)
காத்தான்— ரக்ஷித்தவன் வர்த்திக்கிற

ஊர்— தேசம்.

வயா. மருமகனித்யாதி. மருமகனான அபிமந்யுவினுடைய புத்ரனான பரிசுதித் தின் ப்ராணனை மீட்டு. அதாவது— கரிக்கட்டையாய்ப்போனவனை (க) “யஜிஷேஷு ஹவ ராஜஸ்யாஸு ஷயிஸக்யனு திஷ்டதி | சக்யாஹதம் சிவெஹஸ்யாஸு தெ நஜீவத-வாஸகஸு” என்றருளிச்செய்து, (உ) “வாஜே நகஸிவாஹந ஸ்ரஹஸு-ஹாவி-ஹதநவ | வஸஸு-ப-ஹஸு-காஸு-ஸுபாஉதவஸகஸு” என்கிறபடியே திருவடிகளாலே சரீரத்தை எங்கு மொக்க ஸ்பர்சித்து, மீளவும் உயிர் பெறுத்துகை. மைத்துனன்மாருமகத்தே வீழாமே.

(க) “யதிமே ப்ரஹ்மசர்யம் ஸ்யாந்மயிஸத்யஞ்ச திஷ்ட்டகி - அவ்யாஹதம்மஹைச் சவர்யம் தேநஜீவதுபாலகஸு” (உ) “பாதேநகமலாபேந ப்ரஹ்மருத்ராசிதேநச - பஸ்பர்ச புண்டரீகாஸு-ஹபாததஸஸ்தகம்.”

மைத்துன்னம்மாரான பாண்டவர்களுடைய தேஹம் பாரதபுத்தமாகிற நரமேதயஜ்ஞத்திலே விழுந்து நசித்துப்போகாமே. மகம்- யஜ்ஞம். குருமுகமாய்க்காத்தான். குருமுகமாய்நின்று ஹிதோபதேசாதிகளைப் பண்ணி ரக்ஷித்தவன். இத்தால்- “ எல்லாச்சேனையு மிருநிலத்த வித்த ” என்கிறபடியே உபயஸைநையிலும் பூபாரமானவர்களை எல்லாம் நசிப்பிப்பதாக ப்ரவர்த்திக்கப்பட்டதாய், *மண்ணின்பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தவனுடைய திரு வள்ளத்துக்கு உகப்பாக விருக்குமதாகையாலே- பாரதபுத்தத்தை நரமேதயஜ்ஞமாக அருளிச் செய்தது. இதில் இவர்கள்விழுந்து நசியாமலிருந்தது- அடியேபிடித்து இவர்களை அபிமாநித்துக்கொண்டு குருமுகமாய் நின்று, வரஸ்த்தரானகாலத்தோடு புரஸ்த்தரான காலத் தோடு வாசியற ஹிதத்தைபே உபதேசித்துக்கொண்டு தீயவழிகளிலே போகாமல் விலக்கி நல்லவழிகளிலே நடத்தி இப்படி அபிமாரியாய் நின்று ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகையாலே என்னு மிவ்வர்த்தத்தை வெளியிட்டருளினாராய்த்து. ஊர். இப்படி குருமுகமாய் நின்று பாண்டவர்களை ரக்ஷித்தவன், தன்னபிமாநத்திலே ஒதுங்கினவர்களெல்லாரையும் தீயவழி போய் நசியாமல் ரக்ஷிக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

திருமுகமாய்ச் செங்கமலம். செங்கமலமானது, பெரிய பெருமானுடைய திருமுகத்துக்குப் போலியாய். திருநிறமாய்க் கருங்குவளை யானது அவருடைய திருநிறத்துக்குப் போலியாய். பொருமுகமாய் நின்றலரும் புனலாங்கமென்பதுவே. பரபாகத்தாலே ஒன்றுக்கொன்று எதிர்பொருகிற முகத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு விகளிக்கும்படியான ஜலஸம் நீத்தியையுடைய அரங்கமென்பதுவே. நட.

அ. நான்காம்பாட்டு. கைகேயிவசநமடியாக நாட்டைவிட்டுக் காட்டிலேபோய் கண்டகரான ராக்ஷஸனை நிரஸித்தவன் வர்த்திக்கிற தேச மிதுவென்கிறார்.

மு.—கூன்றெழுத்தை சிதகுரைப்பக் கொடியவள்வாய் கடியசொற்கேட்
இன்றெடுத்த தாயரையு மிராச்சியமு மாங்கொழியக்
கான்றெடுத்த நெறிடோகிக் கண்டகரைக் களைந்தானார்
தேன்றெடுத்த மலர்ச்சோலைத் திருவரங்கமென்பதுவே. ச.

பதவுரை.

தேன் தொடுத்த— தேன்மாறாத்
மலர்— மலர்களையுடைய
சோலை— சோலைகளாலே சூழப்பட்ட
திரு அரங்கம் என்பது—
கூன்— கூனியாகிற
தொழுத்தை— அடியாட்டியானவள்
சிதகு— திருவபிஷேக மஹோத்ஸவத்துக்
கு அழிவான கடுஞ்சொற்களை
உரைப்ப— சொல்ல
(அத்தையுட்கொண்டு பெருமானைக்
காடேற எழுந்தருளச்சொன்ன)
கொடியவள்— கொடியளான கைகேயியின்

வாய்— வாயிலுண்டான் [கேட்டு
கடிய சொல் கேட்டு— வெட்டிய சொல்லைக்
நன்று எடுத்த தாயரையும்— பெற்றதாயான
பூத்கௌஸதீயாரையும்
இராச்சியமும்— ராஜ்யத்தையும்
ஆங்கு ஒழிய— கைவிட்டு
கான் தொடுத்த— காடு அடர்ந்திருந்துள்ள
நெறி— வழியே [ந்தருளி
போகி— பூத்கண்டகாரணயத்துக்கு எழு
கண்டகரை— கண்டகராய் ஜநஸ்த்தாரவா
விகளான ராக்ஷஸரை
களைந்தான்— நிரஸித்தவன் வர்த்திக்கிற
ஊர்— தேசம்.

வ்யா. கூன்தொழுத்தை சித்தகுரைப்ப. கூனியாகிற அடியாட்டியானவள் திருவபி
 ஷேக மஹோதஸவத்துக்கு அழிவான துருத்திகளைச்சொல்ல. அதாவது (சு) “ஜ்ஞாதிதா வ்யீ ய
 தொஜாதா கெகெய்யாஷா வஹோஷிதா ப்ராஸாதம் சந்த்ர
 ஸங்காச மாருஹ யதர்ச்சயா” என்கிறபடியே ஜ்ஞாதிதாஸியானவிவள் யாதர்ச்சிகமாக மாளிகைத்தளத்தின்மேல்
 ஏறிப்பார்த்தவாறே, பெருமானுடைய திருவபிஷேகத்துக்குத் திருப்படைவீடெல்லாம் கோ
 டித்துக்கிடக்கிற படியையும், (உ) “வ்யுஹ்வயுஹ் ஸெய்யாப்யாப்யா” என்கிறபடியே
 திசள் திரளாக வந்துகிடக்கிற ஜநஸம்மர்த்தத்தையும் மங்களவாத்ய கோஷங்களையுமெல்லாங்
 கண்டு ஸஹிக்கமாட்டாதே தளத்தினின்று மிறங்கிவந்து கைகேபியை பர்தஸித்து, “உன்
 மாற்றாட்டிமகன் அபிஷேகம் செய்யத்தேடுகிறான், உன்மகன் அவனுக்கு இனி இழிதொழில்
 செய்திருக்கு மித்தணையிறே, இத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நீ யிருக்கிறதேது, அவனுடைய
 அபிஷேகத்தைக் குலைத்து உன்மகனை அபிஷேகம் பண்ணுவிக்கும்படி ராஜாவோடே சொல்
 லு; அதுக்கு உபாயம், -முன்பே உனக்குத் தந்திருப்பது இரண்டிவரமுண்டே, அவை இரண்
 டையும்- உன் மகனை அபிஷேகம்பண்ணுவிக்கையும், ராமனைக் காடேறப்போக விடுகையும்,
 என்று வேண்டிக்கொள்; ஸத்ய தர்மபரரான ராஜாவால் செய்யாதொழிபப்போகாதுகாண்”
 என்று திருவபிஷேகத்துக்கு விக்ரமான துருத்திகளைச் சொன்னாவிதே. கொடியவள் வாய்க்
 கடியசொல்கேட்டு. இப்படி குப்பை சொன்ன வார்த்தையாலே கலங்கி, பின்பு ராஜாவுடனே
 “முன்புசொன்ன விரண்டிவரமும் எனக்கு இப்போது தரவேணும்; அதாவது- என்மகனை
 அபிஷேகம் பண்ணுவிக்கையும், ராமனைப் பதினாறு ஸம்வத்ஸரம் வரவாஸார்த்தமாகப் போ
 கவிடுகையும்” என்ன; இத்தைக்கேட்டு ராஜா இதுக்கு இசையாமை தோற்றமிருக்க; “அது
 பதினாயிரம் ஸம்வத்ஸரம் ஸத்யதர்மத்தைத்தப்பாமல் நடத்திப் போந்தவன் இப்போது ஸத்
 யத்தை அதிக்ரமிக்கிறான், ஸகலதேவதைகளும் இத்தை அறியுங்கோள்” என்று இவள் கூப்
 பிட்டவாறே; அவன்செய்யலாவதற்று அதுமதிபண்ண; அவ்வளவிலே, அவள்ஸம்வத்ஸரனைப்
 போகவிட்டு பெருமானை அழைத்துவிட, அவர் எழுந்தருளி வந்து, சக்தவர்த்தி கலங்கிக்குட
 க்கிற படியைக்கண்டு, “இதுக்கடியென்?” என்று இவளைக்கேட்க, இச்செய்திகளை யெல்லாம்
 சொல்லி, “உம்மைக்காடேறப்போகவிடுவதாக அழைத்துவிட்டார், உம்மைக்கண்டவாறே
 சொல்லமாட்டாமல் கிடக்கிறாித்தனை; உங்கள் ஐயர் ஸத்யதர்மத்தை நிராக்கவும் நீர் அவ
 ர்க்கு ப்ரியம் செய்யவும் வேண்டியிருந்தீராகில் அவர் நினைவு நான் சொல்லுகிறேன், நீர் கடு
 கக் காடேறப்போம்” என்று சொன்ன கொடுமைபயுடையான கைகேபி வாயில் இந்த
 வெட்டிய சொல்லைக்கேட்டு. நன்றேத்த தாயரையும் இராச்சியமு மாங்கொடிய. “ஏகபுத்ரை
 யான நான் உம்மைப் பிரிந்திருக்கமாட்டேன், கூடப்போரு மித்தனை” என்று பின்னொடர்
 ந்த பெற்றதாயாரான கௌஸலையாரையும், ஸத்தாவரங்களைஓ ஜங்கமங்களைஓ வாசியறத்
 தன் குணங்களிலேயிடுபட்டு, பிரியில் தரிக்கமாட்டாதபடியிருக்கிற ராஜபத்தையும் கைவிட்டு,
 கான்தொடுத்த நெறிபோகி. (ஈ) “தேவநெரு வநம்மகா” என்கிறபடியே காட்டோடு
 காடு தொடுத்திடுக்கிறவழியே, “நெய்வாயவேல் நெடுங்கண்ணேரிழையு மினங்கோவும்
 பின்புபோக” என்கிறபடியே-பிராட்டியும் இளையபெருமானும் பின்னே லேவித்துக்கொண்டு

(சு) “ஜ்ஞாதிதாஸியதோஜாதா கைகேய்யாஸ்து ஸஹோஷிதா- ப்ராஸாதம் சந்த்ர
 ஸங்காச மாருஹ யதர்ச்சயா” (உ) “ப்ரந்தம் ப்ரந்த மயோத்யாயாம்” (ஈ) “தே
 வநேரு வநம்கத்வா.”

வர ஸ்ரீதண்டகாரணயத்திலே எழுந்தருளி. கண்டகரைக் களைந்தான். (க) “ வர ஹிவஸ்ய ஸ்ரீராணி ” என்கிறபடியே ராக்ஷஸர் தின்ற உடம்பைக்காட்டி வந்துநின்ற தண்டகாரணய வாஸிகளான ரிஷிகளுக்காக, அவர்களை நித்யபீடை செய்துபோந்த கண்டகராய் ஜநஸ்த்தாந வாஸிகளான ராக்ஷஸர் முதலானாரை நிரஸித்தருளினவன். உஹர். ஏவம் பூதனானவன் இங்ஙனெடுத்த விரோதிகளை நிரஸித்து ஆச்ரித ரக்ஷணம் பண்ணுகைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

தேனித்யாதி. தேன்மாறாத மலர்களை யுடைத்தான சோலை. அன்றிக்கே, “ தேன் ” என்று- வண்டாய், வண்டிகள் மாறாமல் படிந்து கிடக்கிற புஷ்பங்களை யுடைத்தான சோலை என்னுதல்; “ கோல்தேன் பாய்ந்தொழுதும் ” என்கிறபடியே-கொம்புகளில் தேன் வைக்கப்பட்டிருப்பதாய்ப் பூமாறாத சோலை யென்னுதல். இப்படியிருந்துள்ள சோலைகையுடைய திருவரங்கமென்னும் திருநாமத்தையுடைய வதுவே. ...ச.

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. ராவணவதம் பண்ணி, இந்த லோகத்தை ரக்ஷித்தருளினவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மு.—பெருவரங்க ளவைபற்றிப் பிழக்குடைய விராவணனை

உருவரங்கப் பொருதழித்திவ் வுலகினைக் கண்பெறுத்தானார்
குரவரும்பக் கோங்கலரக் குயில்கூவுங் குளிர்பொழில்சூழ்
திருவரங்கமென்பதுவே யென்றிருமால்சேர்விடமே. ரு.

பதவுரை.

குருவு— குருவுகளானவை
அரும்ப— அரும்பிச்செல்லவும்
கோங்கு— கோங்குகளானவை
அலர— அலர்ந்து செல்லவும்
குயில்— குயில்களானவை
கூவும்— களித்துக் கூவும்படியான
குளிர— குளிர்ந்த
பொழில்— சோலைகளாலே
சூழ்— சூழப்பட்ட

திரு அரங்கம் என்பது—;

பெரு— பெரிய [வரங்களானவற்றை
வரங்கள் அவை— ப்ரஹ்மாதிகள்கொடுத்த
பற்றி— தனக்கு பலமாகக்கொண்டு

பிழக்கு உடைய—தேவர், ரிஷிகள்முதலானார்
ரிடத்து பிழைசெய்கையையே இயல்வாக
வுடைய

இராவணன்— ராவணனுடைய

உரு— ரூபமானது

அரங்க— சிந்ரம் பிந்ரமாம்படி.

பொருது— போர்செய்து

அழித்து— ப்ரஹ்மாஸ்தரத்தாலே ப்ராண
னை யழித்து

இ உலகினை— இந்தலோகத்தை

கண்பெறுத்தான்— காத்தவனுப்

என்— என்னுடைய

திரு மால்— ஸ்ரீபரபதியானவன்

சேர்வு இடம்— விரும்பிச்சேரு மிடமான

ஊர்— தேசம்.

வ்யா. பெருவரங்களவைபற்றி. ப்ரஹ்மாதிகள் கொடுத்த பெரிய வரங்களானவற்றைத் தனக்கு பலமாகக்கொண்டு. இந்த வரபலமாய்த்து இவன் அடித்து அழிவுசெய்து

திருமகத்துறையு. பிழக்குடைய விராவணனை. “ இவ்வரமுள்ள வளவும் நமக்கு ஓரழிவு வாராத ” என்று சீவாந்து தேவதைகள் ரிஷிகள் முதலானாரெல்லாரளவிலும் செய்து திரி ர்ந்தெழுந்தோ யுடையதுன ராவணனை. பிழக்கு - பிழை. “ ராவணோடு காராவணோ ” என்பதொத்தே வேதத்தையெல்லாம் பட அடித்துக் கிடந்து கூப்பிடும்படி பண்ணியிறே இவன் திரியது. உருவரங்கப் பொருதழித்து. இப்படியிருக்கிறவனை அழியச்செய்யு மிடத் திங். “ தோள்கந்தா தவரிசெய்தான் ” என்கிறபடியே - “ அகப்படாதவன் அகப்பட டால், தப்பாமல் கொன்றுவிடுவோம் ” என்று பாராதே, தோள்களைக்கழித்தும் தலையைச் சோத்துப் பொதுபொக்காக சீன்று கொல்லுகையாலே ரூபமானது அவயவங்கள் சிற்றம் பிர்வாம்படி பொருது, பின்பு ப்ரதம்மாஸ்தரத்தாலே ப்ராணபர்யந்தமாக அழிந்து. இவ்வகினைக் கண்பெறுத்தான். இந்த லோகத்தைக் கண்பெறுவித்தவன். “ கண் ” என்று - சீவாந்ர வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - கிரோதியான ராவணனை சீவாந்து, அவனுடைய கொஞ்சுண்ட ப்ராணிகளையெல்லாம் ரக்ஷிக்கையாலே, இந்தலோகத் துக்குத் தானே ரக்ஷகனென்னுமிடத்தை யறிவித்தவனென்கை.

குரவிப்பாதி. குரவுகளானவை அரும்பிச் செல்லவும், கோங்குகளானவையலர்ந்து செல்லவர், குறிக்கமானவை ஹிஷத்தாலேயிருந்து கூடிப்படியான குளிர்ந்த கோலைகளாலே குழப்பப்பட்டுக்கிற. திருவரங்கமென்பதுவே. திருவரங்கமென்று ப்ராணித்தடாரிருந்தே வதுவே. இத்தால் - அநேக புராண ப்ராஸ்தமாயகையாலும் ஆழ்வார்களுெல்லாரும் ஒருகிடருக அருளிச்செய்கையாலு முண்டான ப்ராணித்தியைச் சொல்லுகிறது. என்திரு மால் சேர்விடமே. ராவணவநாதராம் “ திருமகளோடு இனிதமர்ந்த ” என்கிறபடியே— பிராட்டிபொடிக் கூடி ரனோத்தரானுயிருந்த என்னுடைய ஸ்ரியபேதியானவன் பாம்பதாநி கனைல்லாவற்றி அங்காட்டில் கிரும்பி, விடாயர் மகிளிலே சேருமாபோலேசேருகிற ஸ்தந்தரம்.

“ இவ்வுலகினைக் கண்பெறுத்தானானு என்திருபால் சேர்விடமான ஊர் திருவரங்க மென்பதுவே ” என்று அர்வயம். இ.

அ. ஆறும்பாட்டி. பாநாளவாஸிகளான அஸுரர்களை, தேவர்களுக்காகத் திரு வாழிமை பேசி, கிழங்கெடுத்துப் பொகட்டவன் வர்த்திக்கிற தேச மிதுவென்கிறார்.

மு.—கீழலகிலகாரர்களைக் கிழங்கிருந்து கிளராமே
கூழிலிதேத்தவருடைய கருவழித்த வழிப்பணார்
தாழைமடலுரெஞ்சித் தவளவண்ணப் பொடியணிந்து
யாழினிகைவண்டினங்க ளாளம்வைக்கு மரங்கமே. ஈ.

பதவுரை.

யாழ்— வினைமிகேனுகைபோன்ற
இன்— இவிய
இசை— இசையையுடைய

வண்டு இனங்கள்—வண்டின் திரள்களானவை
தாழை மடலுடு—மலரத்தொடங்குகிறதாழை
மீழ மடலினுள்ளே

(க) “ ராவனோலோகாராவணோ. ” ி விடாயர் - தா ஹித்தவர்கள்.

உரிஞ்சி— உடம்பை உரோசிக்கொண்டு

(அதிலுண்டான)

தவள வண்ணம்—வெளுத்ததிதத்தை யுடை

பொடி.— சுண்ணத்தை [த்தான

அணிந்து—உடம்பெங்கு மணிந்துகொண்டு

ஆளம் வைக்கும்— (அந்தக் களிப்பாலே)

‘தென தென’ என்று ஆளத்திவைபா

நின்றுள்ள

அரங்கம்— அரங்கமா நகரானது;

கீழ் உலகில்— பாதாளலோகத்திலுள்ள

அசுரர்களை— அஸுரர்களை

கிழங்கிருந்து— அடிக்கிடந்து

கிளராமே— கிளராதபடியாக

ஆழி— திருவாழியாழ்வானை

விடுத்த— வலிவிட்டு

அவருடைய— அவர்களுடைய

கரு— கர்ப்பமளவாக

அழித்த— அழித்துப்பொகட்ட

அழிப்பன்— சத்ருநிரஸநைகஸ்வபாவனான

வன் வர்த்திகின்ற

ஊர்— தேசம்.

வ்யா. கீழலகிலசுரர்களை. பாதாளலோக வாஸிகளான அஸுரர்களை. பாம்புக்குப் புற்றுப்போலே, என்றுமொக்க அஸுரர்களுக்கு வாஸஸ்த்தாநமாயிறே பாதாளந்தானிருப்பது. இப்படி யிங்கே யிருந்துவந்து தேவர்களைடே யுத்தம் செய்யாநிற்பர்களாய்த்து. அப்படி அவர்கள் வந்து தேவர்களை அடர்க்குங்காலத்தில், தேவர்களுக்காக நின்றுஅவர்களை அழிபச்செய்யக் கடவனுயிறே ஸர்வேச்வரன்னுநிருப்பது. இப்படி பலகாலும் வர, அழி யபிடச்செய்தேயும், பின்னையும் அடிக்கெடாமல் கிளர்ந்து வரப்புக்வாறே. கிழங்கிருந்து கிளராமே. அப்படி அடிக்கிடந்து கிளராதபடியாக. ஆழிலிதேது அவருடைய கருவழித்தவழி ப்பன். * கருதுமிடம் பொருள் திருவாழியாழ்வானை யேவிவிட்டு, அவர்களுடைய கருவள வாக அழித்துப் பொகட்ட ப்ரஜபகூ நிரஸந ஸ்வபாவன். ஊர். பின்பும் அங்குனொத்த விரோதிகளை நிரஸிக்கைக்காக நித்யவாஸம் செய்கிற தேசம்.

தாழைமடலூடுஞ்சி. மலரத்தொடங்குகிற தாழம்பூமடலிலுள்ளே பரிமளத்தில் லோபத்தாலே உடம்பை உரோசிக்கொண்டு புகுந்து. தவளவண்ணப் பொடியணிந்து. அதி லுள்ளிலுண்டான வெளுத்த நிறத்தையுடைத்தான சுண்ணத்தை உடம்பெங்கும் அணிந்து கொண்டு. யாழினிசை வண்டினங்கள் ஆளம் வைக்கும். அந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே, யா. மோசைபோலே யிருக்கிற இனிய இசையை யுடைய வண்டினுடைய திரள்களானவை பாடு கைக்கு அடிக்கொண்டு “தென, தென” என்று ஆளத்தி வையாநிற்கு மாங்கமே. ... சு.

அ. ஏழாம்பாட்டு. லோகபீடை பண்ணித்திரியும் பாபரான அஸுரர்களை நசிப்பித் துப் பொகட்டவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—கொழுப்புடைய செழுங்குருதி கொழித்திழிந்து குமிழ்த்தேறியப் பிழக்குடைய வசுரர்களைப் பிணம்படுத்த பெருமானார் தழுப்பரிய சந்தனங்கள் தடவரைவா யீர்த்துக்கொண்டு தேழிப்புடைய காவிரிவந் தடிதொழுஞ் சீரரங்கமே. எ.

பதவுரை.

தட— பெரிய

வரைவாய்—மலையிடத்தில்(வளருகையாலே)

தழுப்பு அரிய—

ஒருவர் இருவரால் தழுவு

அரிதாம்படி யிருக்கிற

சந்தனங்கள்— சந்தநமாங்களை
 ஈர்த்துகொண்டு—(வேரோடே பிடுங்கி) இழு
 த்துக்கொண்டு
 தெழிப்பு உடைய— ‘இத்தைக்கொண்டருள
 வேணு’ மென்னுமாப்போலே யிருக்கிற
 த்வநியை யுடைய
 காவிரி— காவேரியானது
 வந்து— ஆரவாரித்து வந்து
 அடி— திருவடிகளை
 தொழும்— தொழாநிற்கிற
 சீர்— சிறப்பையுடைத்தான
 அரங்கம்— திருவரங்கமானது;—
 கொழுப்பு உடைய— கொழுப்பையுடை
 த்தாய்

செழு— செழித்திருந்துள்ள
 குருதி— ரக்தமானது
 கொழித்து— ஊற்றுமாறாமல் கிளர்ந்து
 இழிந்து— அருவி குதித்தாற் போலே நில
 த்திலே இழிந்து
 குமிழ்த்து— குமிழிகளம்பி
 எறிய— அலையெறியும்படியாக
 பிழக்கு உடைய— லோகத்தை வருத்து
 கையாகிற பிழையையுடைய
 அசுரர்களை— அஸுரர்களை
 பிணம்படுத்த— நாசமாக்கிவிட்ட
 பெருமான்— ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம்
 பண்ணுகிற
 ஊர்— தேசமாம்.

வ்யா. கொழுப்புடைய செழுங்குருதி. ஊட்டுப்பன்றிபோலே நினைம் கொழுக்கும்படி போஷகபதார்த்தங்களை ஜீவித்து உடம்பை வளர்த்துக்கொண்டு திரிகையாலே, ரக்தமும் கொழுப்புடைத்தாய் அழகிதாபிருக்குமிதே; அத்தைப்பற்ற “கொழுப்புடைய செழுங்குருதி” என்று அருளிச் செய்கிறார். கொழித்திழிந்து குமிழ்த்தேறிய. இப்படி யிருந்துள்ள ரக்தமானது ஊற்று மாறாமல் கிளர்ந்து அருவி குதித்தாற்போலே நிலத்திலே யிழிந்து குமிழி கிளம்பி அலையெறியும்படியாக. பிழக்குடைய வசுரர்களை. லோகத்தை யடைய பீடித்துக்கொண்டு திரியும் பிழைகளை யுடையரான அஸுரர்களை. இத்தால்- அஸுர யோரியில் பிறந்தா ரெல்லாரையும் நிரஸிக்கவேணுமென்னும் நிர்ப்பந்தமில்லையிதே; அவர்கள் செய்த பிழைகளைக் கணக்கிட்டே நிரஸிக்குமென்னுமிடந் தோற்றுகிறது. பிணம்படுத்த பெருமானார். இப்படி யிருக்கிறவர்களை நிரஸிக்கிற விடத்தில், அங்கவைகல்பங்களைப் பண்ணிவிடுதல், குற்று யிராக்கி விடுதல்செய்கையன்றிக்கே, நிரர்வயவிநாசமாக்கிவிட்ட ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

தழுப்பரிய சந்தனங்கள் தடவரைவா யீர்த்துக்கொண்டு. பெரிய மலையிடத்திலே வளர்ந்து, ஒருவரிருவரால் தழுவ வரிதாம்படி யிருக்கிற சந்தநமாங்களை வேரோடே அகழ்ந்து இழுத்துக்கொண்டு. தெழிப்புடைய காவிரிவந்தடிதொழும். “இத்தைக் கைக்கொண்டருளவேணும்” என்னுமாபோலே யிருக்கிற முழங்கின த்வநியையுடைய காவேரியானது, ஆதரத் தோடே வந்து, தான் கொண்டுவந்த சாத்துப்படியையும் பெரியபெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்துத் திருவடிகளைத் தொழாநிற்கும். சீரங்கமே. இப்படி யிருந்துள்ள சிறப்பையுடைத்தான அரங்கமே. எ

அ. எட்டாம்பாட்டு. ஸ்ரீவராஹமும் ஸ்ரீநரசிஹ்மமுமாய் பூம்புத்தரணமும் ஹிரண்ய விதாரணமும் பண்ணினவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—வல்லெயிற்றுக் கேழலுமாய் வாளெயிற்றுச் சீயமுமாய்
எல்லையில்த் தரணியையு மவுண்ணையு மிடந்தானார்
எல்லியம்போ திருஞ்சிறைவண் டெம்பெருமான்குணம்பாடி
மல்லிகைவெண் சங்குது மதீளரங்க மென்பதுவே. அ.

பதவுரை.

திரு— பெரிய
சிறை— சிறையுடைய
வண்டு— வண்டானது
எல்லியம்போது— அந்திப்போதிலே
எம்— ஸர்வஸ்வாமியான
பெருமான்— பெரிய பெருமானுடைய
குணம்— திவ்யகுணங்களை
பாடி— மிக்க அன்போடே பாடிக்கொண்டு
மல்லிகை— மல்லிகைப் பூவாகிற
வெண் சங்கு— வெள்ளிய சங்கை
ஊதும்— ஊதாநின் னுள்ளதாய்
மதிள்— மதினையுடைத்தான
அரங்கம் என்பது—;

வல்— வலிதான்
எயிறு— எயிற்றையுடைய
கேழலும் ஆய்— வராஹமுமாய்
வாள்— ஒளியையுடைய
எயிறு— பற்களையுடைய
சீயமும் ஆய்— (நர) ஸிஹ்மமுமாய்
எல்லை இல்லா— எல்லையில்த்
தரணியையும்— பூமியையும்
அவுண்ணையும்— ஹிரண்யாஸுரணையும்
இடந்தான்— திரு எயிற்றாலும், திரு உகி
ராலு மடர்த்தவன் வர்த்திக்கிற
ஊர்— தேசமாம்.

வ்யா. வல்லெயிற்றுக் கேழலுமாய். வலிதான் எயிறுகளையுடைய வராஹமுமாய்.
* எயிறுக்கு வன்மையாவது = “ ஊன்றியிடந்து எயிற்றிற்கொண்ட ” என்கிறபடியே
அண்டபித்தியிலே ஒட்டின பூமியை மறுபாடுருவக்குத்தி யிடந்தெறித்து, தன்பக்கவிலே
தரிக்கத்தக்க பலம். * கேழலாகவேண்டிற்று. ப்ரளயங்கதைபான பூமியை பெடுக்கும்
போது நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இறுபாதவடிவிகொண்டு எடுக்கவேண்டிகையாலே. நீரும்
சேறும் காணப் பணைக்கும்படியிறே வராஹஜாதிரிபுப்பது. (க) “ ஆய் ” என்றது-அவ்வவ
தாரத்தில் புரையற்றிருக்கை. மாயாமர்கத்தை மோந்துபார்த்து “ ராக்ஷஸகந்தமுண்டு ”
என்று வெருவியோடிப் போயிற்றினவிறே மற்றுண்டான மர்கங்கள். அப்படியன்றிக்கே,
ஸஜாதியங்கள் மோந்துபார்த்து “ தன்னினம் ” என்று விச்வஸிக்கும்படியிருக்கை. மறு
ஷ்யபயோநியிலே அவதரித்தவிடத்தில் ஈச்வரத்வாபிமாந கந்தமற்று, (க) “ சூக்தாநஃரோநஃ
ஷாஸிவந ” என்றிருந்தாற் போலேயாய்த்து திரயக்யோநியிலே அவதரித்தாலு மிருக்கும்
படி. “ மானமிலாப்பன்றியாம் ” என்றாரிறே-இவர்திருமகளார். *மானமிலாமையாவது-
ஈச்வரத்வாபிமாநம் மறந்தும் இல்லாதபடியிருக்கை. “ வராஹகல்பம் வாசியாநிந்கச்செ
ய்தே, ‘ ஸ்ரீவராஹநாயனர்க்கு முத்தக்காசை யமுதுசெய்விப்பது ’ என்று கிடந்ததாய்,
‘ இதென்ன மெய்ப்பாடுதான்! ’ என்று நஞ்சீயர் வித்தராயருளுவர் ” என்று ப்ரஸித்த
மிதே. வாளெயிற்றுச் சீயமுமாய். ஒளியையுடைத்தான எயிறுகளையுடைய ஸிஹ்மமுமாய்.
கீழ், “ வல்லெயிறு ” என்றார் - பூமியை யெடுக்கத்தக்கபலம் சொல்லுகைக்காக; இங்கு,
“ வாளெயிறு ” என்றார் - அழகுக்குடலாகையாலே. “ அலைத்தபேழ்வாய் வாளெயிற்

“தேவாநிபியாய்” “எய்தபேழ்வாய் வானெயிற்றோர் கோளரியாய்” என்று இவ்வவ
நாக்விக்கு எய்திச் சொல்லுமிடமெல்லாம் அழகுக் குடலாகவிதே சொல்லுவது. “செயம்”
என்றது - எவற்றெல்லாம் என்றபடி. “தேவாநிசதுர்வித ஜாதியில் ஒன்றாலும் படக்கடவே
எல்லென்” என்று அவன் கொண்டவரத்துக்கு விசேஷமற அழியச்செய்கைக்காகவிதே
இவ்வவதாசமாகவேண்டிற்று. (க) “நவஸூரபுகத கஹ்லுக்வாலிஷு ஸூரபுகத நவஸூர”
என்றும்படி மீதே அப்போது அவதரித்தது. ஆகையாலே தேவலம் ஸிஹ்மமென்றாலும்
நவஸூரமென்னுமிடம் அந்தாந்நித்தமாய் வரும். “ஆப்” என்கிறதது - இப்படி
தொண்டுவடிவையும் சேர்த்துக்கொண்டு வந்தவிடத்தில் சேராச்சேர்த்தியா யிருக்கையன்
தக்கே, சேர்ப்பாலும் கண்டசர்க்கரையும் சேர்த்தாற்போலே ஒன்றுக்கொன்று ரஸாவஹ
மாய்ச் சேர்த்து, அதுபவிப்பார்க்கு அத்யந்தபோக்ய மாயிருக்கையாலே. “அழகியான்
தானேபரியருவன்றானே” என்றாரிதே திருமழிசையாழ்வார். அங்காந்தவாயும் மொருந்த
முதலும் காட்டிக்கொண்டவதும் குத்தமுறுக்கினகையும் அதிர்த்த அட்ட ஹாஸமுராயிரு
க்கிற விருப்பிதே இவர்க்கு அழகிதாய்த் தோற்றுவித்தது. ஆசிரிதவிரோதி கிரஸநார்த்த
பாகக்கொண்ட வடிவாகையாலே, அவ்வடிவும் அதிலுண்டான வ்யாபாரங்களுமெல்லாம்,
பகவத்குணஞ்ஞாந முடையவர்களுக்கு அழகுக்குடலாய்த் தோற்றுவித்தே. எல்லையில்லாத்
தூரணியையு மவுண்ணையும். எல்லையில்லாத பரப்பையுடைய பூமிபையும், எல்லையில்லாத
பெருந்தவர்க்கு முடையது ஹிரண்யாஸுரனையும். பூமிக்கு எல்லையில்லாமையாவது -
நீயிப்பங்களுந் ஸமுத்தரங்களுந் போலன்றிக்கே, எல்லாம் தன்னுள்ளையான்படி பஞ்சாசுத்
தோடி விந்நிர்ணயாயிருக்கை. ஹிரண்யனுடைய தபஸ்ஸுக்கு எல்லையில்லாமையாவது -
இவன்கொண்டவம் ஒன்றோன்றே அவதி காணவொண்ணாதபடியிருக்கை. இடந்தான். நிர
வெயிற்றாலும் திருவுகிராலும் இடத்தவன். திருவெயிற்றாலே பூமிபை யிடக்கையாவது -
அண்டமித்தியினின்றும் ஒட்டுவிக்கித்தெடுக்கை. திருவுகிராலே ஹிரண்யனையிடக்கையா
வது - “பொன்னன் பைம்பூண்டுஞ்சிடந்து” என்கிறபடியே - தேவர்களுடைய வாயை
த்தாலே பூண்கட்டியிருக்கிற மார்வை, அதவாயில் சக்தம் குறிக்கொண்டு “இவ்வையாநி
பெருநீரில் மும்மைபெரிது” என்கிறபடியே எங்கும் பெருகுப்படியாக “நிரவெயிற்றாய்
குட்டம்” என்னும்படி திருபிளவாக்குகை. ஆக, ஹிரண்யாக்ஷணமும் ஹிரண்யாஹமும்
ப்ரணயிசியான பூமிப்பிராட்டிக்குத் பக்தனான ப்ரஹ்மாதனுக்குப் வந்த ஆபத்துக்களை,
இரண்டவதாசமாய் வந்து போக்கிப்படி சொல்லிற்று. ஸ்ரீவாஹமாய் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்
டிக்குப் பண்ணின சக்ஷணம், அல்லாத சக்ஷணங்கள் போலன்றிக்கே முக்யமான சக்ஷண
மிதே எல்லார்க்குமேல. ஸ்ரீர்ஹிஹ்மமாய் ப்ரஹ்மாதனுக்குப் பண்ணின சக்ஷணமும்,
எல்லார்க்கும் கண்டு தெரியலாம்படி யிருக்குமிதே. உண். இப்படி நிர்வாச்சிதையான
பிராட்டியோடு இன்று ஆசிரித்த ப்ரஹ்மாதனோடு வாசியற தன்னை அழியாநிவந்து
சகித்தவன், பின்புள்ளனையும் சகிக்கைக்காகவந்து வாஸப்பண்ணுகிற தேசம்.

எல்லியம்போதிருந் சிறைவண்டு எம்பெருமான் குணம்பாடி. “அறுகால்வரிவண்டு
ளாயிரகாமஞ்சொல்லி, சிறுகாலைப்பாடும்” என்றாரே அங்கே; இங்கே இப்படி யாருளின்
செய்கிறார். இத்தால்- திவ்யதேசங்களில் வர்த்திக்கும் வண்டுகளானவை, காலாநுரூண
மாக, பங்களிலே, பகவத்குணங்களை, நியமேச பாடும்படி சொல்லுகிறது. எல்லியம்போது
அந்திபம்போதினே. திருஞ்சிறைவண்டு - பெரியசிறைகை யுடையதான வண்டுகளானவை.

(க) “நவஸூரபுகதமும் கர்ந்தவா ஸிஹ்மஸ்யார்த்ததநுபந்தநா.”

பகவத்ப்ரவணமான் விஷயங்கலினுடைய ரூபகுணங்களும் உத்தேசம்மென்று இருக்குமவ ராகையாலேயிறே இவற்றினுடைய சிறகை வர்ணித்துக்கொண்டருளிச்செய்கிறார். எம்பெரு மான் குணம்பாடி. ஸர்வஸ்வாமியான பெரிபபெருமானுடைய, கீழ்ச்சொன்ன ஆச்சரிதரகூத ணங்கலா லுண்டான திவ்பகுணங்களை ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே பாடி. மல்லிகை வேண்சங் கடதும். மல்லிகைப்பூவாகிற வெள்ளிய சங்கை ஊதாநிற்கும். அதாவது-ஸாயங்கால புஷ்ப மான மல்லிகையினுடைய பூவை அது இருந்து ஊதும்போது, அந்தப்பூவானது அலரு வதுக்கு முன்பு தலைகூவிந்து மேல்பருத்து காம்படிநேர்ந்து வெளுத்த நிறத்தையுடைத் தாய் சங்குபோலே யிருக்கையாலே, வெள்ளிய சங்கை இருந்து ஊதுமாபோலே யிருக்கு மாய்த்து. அதைப்பற்ற இப்படி யருளிச்செய்கிறார். மதிளரங்க மேன்பதுவே. இப்படி யிருந்துள்ள சொலைச் சிறப்பையுடைத்தாய் அரணுகப்போரும்படியான திருமதினையுடைத் தாயிருக்கிற திருவரங்கமென்பதுவே. அ.

அ. ஓன்பதாம்பாட்டு. அநேக தர்ஷ்டாந்தமிட்டுச் சொல்லவேண்டும்படியான விக்ரஹ வைலகூஷ்யத்தை யுடையனுப் ஆச்சரித வ்யாமுக்தனானவன் வர்த்திக்கிற தேச மிதுவென்கிறார்.

மூ.—குன்றோ கோழுமுகில்போற் குவளைகள்போற் குரைகடல்போல்
நின்றோ கணமயில்போல் நிறமுடைய நெடுமாலார்
குன்றோ பொழில்நு தழிந்து கோடியிடையார் முலையணவி
மன்றோ தென்றலுலா மதிளரங்க மேன்பதுவே கூ.

பதவுரை.

தென்றல்— தென்றல் காற்றானது
குன்று— மலயபர்வதத்திலுள்ள
பொழிலு— பொழில்களினிடையிலே
நுழைந்து— நுழைந்து
கொடி— வஞ்சிக்கொடிபோன்ற
இடையார் - இடையையுடையாரான ஸ்திரீ
கருடைய
முலை— கலவைச்சாந்தணிந்த முலைகளை
அணவி— ஸ்பர்சித்து
மன்னாடு— நாற்சந்திகளினூடே
உலா— உலாவா நின்னுள்ளதாய்
மதிள் - மதிள்களையுடையதுமான
அரங்கம் என்பது-;
கொழு— சுழுத்தே கட்டளையாக நீரைப்
பருகின
குன்று ஆடு— மலையினுச்சியிலே சார்ந்த

முகில்போல்— மேகம்போன்ற குளிர் த்தி
யை யுடையனாய்
குவளைகள் போல்— கருநெய்தல்போன்ற
பளபளப்பையுடையனாய்
குரை— கோஷியா நின்னுள்ள
கடல்போல்— கடல்போன்ற காம்பீர்யத்
தையுடையனாய்
நின்று ஆடு— களிப்பாலேநின்று ஆடா
நின்னுள்ள
கணம் மயில் போல்— மயில்நின்போன்ற
புகரையுடையனாய்
நிறம் உடைய— அழகையுடையதுமான
நெடுமால்— ஆச்சரிதவ்யாமுக்தனான எம்
பெருமான் வர்த்திக்கிற
ஊர்— தேசமாம்.

வ்யா. குன்றோ கோழுமுகில்போல். சுழுத்தே கட்டளையாக நீரைமுகந்து, போகமா ட்டாதே மலையின் உச்சியிலேசார்ந்தமேகம்போலேயும். குவளைகள்போல். கண்ணிலேமுகந்

ததுபவிக்கும் சுவனைகள் போலேயும். குரைகடல் போல். அதுபவித்து முடிக்கவொண்ணு
மைக்கு கோஷிக்கிற கடல் போலேயும். நின்றோகேணமயில் போல். வைத்தகண் வாங்கவொ
ண்ணுமைக்கு ஹர்ஷத்தாலே நின்று ஆடாதின்றுள்ள மயில் திரள் போலேயும். நிறமுடைய.
வடிவழகையுடைய. நிறம்- அழகு. அன்றிக் கே, திருமேனி நிறத்தன்னை யே சொல்லிற்றான
போது, கண்டகண் மயிர்க்குச்சிவிடும்படியான குளிர்ந்திக்கு-ச் சொண்டெழுந்த காளமேக
த்தின் நிறத்தையும், நெய்ப்புக்கு-சுவனைப்பூவின் நிறத்தையும், இருட்சிக்கு-கடலின் நிறத்
தையும், புகர்ப்புக்கு - மயில் கழுத்தின் நிறத்தையும் தர்ஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகிற
தென்று நியமித்துக்கொள்ளவேணும். ஒன்றே உபமானமாகப் போருவதல்லாமையாலே
அங்கும்இங்கும் கதிர்ஔபெறுக்கிச் சொல்லுகிறார். நெடுமாலார். (க) “ ஊது நாடி ” என்கிற
படியே-இவ்வடிவழகை ஆசிரிதர்க்கு முற்றாட்டாகக்கொடுக்கும் நிரதிசய வ்யாமோஹத்தை
யுடையவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறதேசம்.

குன்றித்பாதி. “ தென்னன்பொதியில் செழும் சந்தின்தாதனைந்து ” என்கிறப
டியே மலபர்வதத்தில் சந்தர வர்க்குங்கோயுடைய பொழில்களுடே துழைந்து அங்குண்
டான பூக்களின் தாதுகளை அனைந்து அரிமிசியான பரிமளத்தைக் கொடுத்துகொண்டு டோ
ந்து. கோடியிடையார் முலையணவி. நேர்மைக்கும் துடங்குதலுக்கும் கொடிபோலேயிருந்
தும் இடையையுடையான ஸ்திரீகளுடைய சந்தர குங்குமாந் பலங்கார யுக்தமான முலைகளை
ஸ்பர்சித்து அங்குண்டான பரிமளத்தையும் அனைந்துகொண்டு போந்து. மண்ணுடேதென்றலுலா.
அது கைபுகுந்த கர்வத்தாலே வெளியிலத்திலே புறப்பட்டு மன்றுகளிலுடே தென்றலா
னது உலாவா நிற்கும். மதிளரங்கமென்பதுவே. இப்படி தென்றலுலாவதுமாய் அரணு
கப் போரும் மதினையுடைத்தானதுமான அரங்கமென்பதுவே. க.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழியைக்கொண்டு பெரியபெருமானே யேத்துமவர்கள்
விஷயத்தில் தமக்குண்டான சேஷத்வப்ரதிபத்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

மு.—பருவரங்க ளவைபற்றிப் படையாலித் தெழுந்தானைச்
சேருவரங்கப் பொருதழித்த திருவாளன் றிருப்பதிமேல்
திருவரங்கத் தமிழ்மலை விட்டுசித்தன் விரித்தனகொண்டே
இருவரங்க மொத்தானே யேத்தவல்லா ரடியேமே. டி.

பதவுரை.

பரு— பெரிய

வரங்கள் அவை பற்றி-ப்ரஹ்மாதிகள் கொடு
த்த வரங்களை பலமாகக்கொண்டு
டை ஆவித்து எழுந்தானை-புத்தவிஷயமா
க கர்வித்துக் கிளர்ந்துவந்த ராவணனை

ரு— யுத்தத்திலே

ங்க— அவனபிமாநமெல்லாமழியுப்படி

பொருது— போர்செய்து

அழித்த அழித்துப்பொகட்ட

திரு ஆளன்—விசுநீயையுடையவனுடைய

திரு பதி மேல்—திருப்பதிவிஷயமாக

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார் [யாய்

விரித்தன—விஸ்தரித்து அருளிச்செய்தவை

திரு அரங்கம்— பாட்டுத்தோறும் ‘ திருவர

ங்கம்’ என்கிற திருநாமத்தையுடைத்தாய்

தமிழ்மாலே கொண்டு- தமிழ்த்தொடையான

இப்பத்தையுங்கொண்டு

இருவர்- மதுகைடபர்களாகிற இருவருடைய

அங்கம்- சரீரத்தை

எரித்தானே- திரு வனந்தாழ்வானுடைய

மூச்சு வெப்பத்தாலே கொளுத்திப்

பொகட்டவனை

ஏத்த வல்லார்- னுதிக்க வல்லவர்களுக்கு

அடியோம்- நாங்கள் சேஷபுகர்.

வ்யா. பருவங்களவைபற்றி. ப்ரஹ்மாதிகள் பக்கலிலே பெற்ற பெரியவர்களான வற்றைத் தனக்கு பலமாகப்பிடித்து. படையாலித்தெழுந்தானே. “தான்போலுமேன்றெழுந்தான்” இத்யாதிப்படியே தன்னைப்போரப்பொலிய நினைத்து, யுத்தவிஷயமாக கர்வித்துக் கிளர்ந்துவந்த ராவணனை. செருவாங்கப் பொருதழித்த. யுத்தத்திலே அவனுடைய அபிமானமெல்லாமழியும்படி பொருது முடித்துப் பொகட்ட. திருவாளன் திருப்பதிமேல். வீர ஸ்ரீநாயகியுடையவன் திருப்பதிவிஷயமாக. தேசிகரான பெருமானைச் சொன்னதெல்லாம் உபஸர்ஜனகோடியிலேயாய், அத்தேசநிமையத்து இத்திருமொழிக்கு விஷயம். திருவாங்கத்தமிழ் மாலையித்யாதி. பாட்டுத்தோறும் திருவரங்கமென்கிற திருநாமத்தை யுடைத்தான தமிழ்தொடையாக, பெரியாழ்வார் விஸ்தரண வருளிச்செய்த இப்பத்தையுங்கொண்டு. இருவாங்க மெரித்தானே. மதுகைடபர்களாகிற இருவருடைய சரீரத்தையும் திருவனந்தாழ்வானுடைய சுவாஸோஷணத்தாலே தகத்தமாக்கிப் பொகட்டவனை. “காய்ந்திருமாமாற்றிக் கதிரிலகுமாமணிகள், ஏய்ந்தபணக்க திர்மேல் வெவ்வுயிர்ப்ப, வாய்ந்த, மதுகைடபரும் வயிறுருகிமாண்டார்” என்னக்கடவதிறே. ஏத்தவல்லாடியோமே. இத்திருமொழியைக்கொண்டு, இப்படி விரோதிநிரஸைசீலரான பெரியபெருமானே, வாய்படைத்த ப்ரயோஜனம் பெறும்படி ஏத்தவல்லவர்களுக்கு அடியராயுள்ளவர்கள் நாங்கனென்று தம்முடைய ஸம்பந்திகளையும் கூட்டிக் கொண்டு அருளிச்செய்குறார். இத்தால் இத்திருமொழியைக்கொண்டு பெரிய பெருமானே யேத்துமவர்கள் விஷயத்தில் தமக்குண்டான ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தை யருளிச்செய்தாராய்த்து.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.-மாதவப் பிறப்பு மருமகன் கூன் பெருங் கீழ்

கோழு வல்லெயிற்று குன்று பரு மரவடி.

—(0)—

ஆஹிநுமொழி-நா-க்கு, பாட்டு-சுகசு.

நான்காம்பத்து - ஒன்பதாந்திருமொழி - மரவடியை, ப்ரவேசம்.

அ. கீழில் திருமொழியிலே-கர்ஷணவதாரகுண சேஷடிதங்களும் ராமாவதாரகுண சேஷடிதங்களும் அவதாராதாரகுணசேஷடிதங்களு மெல்லாம் பெரிய பெருமான் பக்கலிலே ப்ரகாசிக்கையாலே அவற்றையடையத் தனித்தனியே பேசி யறுபவியாநின்றுகொண்டு,

தத்விஷயத்திலும் ததீயவிஷயமே உத்தேசப்பென்னும் ப்ரதிபத்தியாலே அனார் விருட்டி வர்
த்திக்கிற திவ்யதேசமான திருவரங்கம் திருப்பதியினுடைய வைபவத்தை பஹுமுகமாகப்
பேசி யறுபவித்தார்; இப்படியறுபவித்திருக்கச்செய்தேயும் இவ்வளவில் தமக்கு பர்பா
ப்தி பிறவாமையாலே மீளவும் ததுபவவிஷயாறுபவதத்பராய், முன்பு அறுபவித்தப்கா
மன்றியே முகபேதேந பெரிய பெருமாளுடைய திவ்யதேசத்தைய ரஸவிசேஷங்களை அந்நா
ரேண அறுபவித்து வித்தராகா நின்னுண்ணி தத்ஸம்பந்தியா பரமப்ராப்பமான திருவர
ங்கம் திருப்பதியினுடைய வைபவ விசேஷங்களையும், முன்பு உத்தமான ப்ரகாரமன்றிக்கே
ப்ரகாரந்தரேண பேசி யறுபவித்து ப்ரீதராய்ச் செல்லுகிறார்- இத்திருமொழியில். ... *

அ. முதற்பாட்டு. மீண்டு எழுந்தருளமுதுக்கு விச்வாஸமாக ஸ்ரீபாதாழ்வானுக்
குத் திருவடிநிலைகளைக் கொடுத்துப்போய், தேவர்களுக்கு விரோதியான ராவணதிகளை
நிரஸித்து மீண்டுவந்து லோகத்தையாண்டருளினவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—மரவடியைத்தம்பிக்கு வான்பணயம் வைத்துப்போய் வாணோர்வாழச்
செருவுடையதிசைக்கருமர் திருத்திவந்துலகாண்ட திருமால்கோயில்
திருவடிதன்றிருவுருவுந் திருமங்கைமலர்க்கண்ணங் காட்டிநின்று
உருவுடையமலர்நீலங் காற்றூட்டவோசலிக்கு மொளியரங்கமே. க.

பதவுரை.

உரு உடைய— அழகையுடைய
நீலம் மலர்— கருநெய்தல் மலரானது
திரு அடிதன்— பெரிய பெருமாளுடைய
திரு— அழகிய
உருவும்— திருமேனி நிறத்தையும்
திருமங்கை— பெரிய பிராட்டியாருடைய
மலர்— விகஸிதமான
கண்ணும்— திருக்கண்களின் நிறத்தையும்
காட்டி நின்று—ப்ரகாசிப்பித்து நின்றதாய்
காற்று ஆட்ட— காற்று அசைக்க
ஓசலிக்கும்— அசையா நின்றுள்ள
ஒளி— ஒளியையுடைத்தான
அரங்கம்— திருவரங்கமானது;-
தம்பிக்கு — (சித்ரகூடத்தில் ப்ரபத்தி
பண்ணின) தம்பியான ஸ்ரீபாதாழ்
வானுக்கு
மரம் அடியை— திருவடி நிலைகளை
வான்பணயம் வைத்து — மீண்டெழுந்தரு
ளுவர் என்று மிகவும் நம்புகைக்கு
அடகாக வைத்து

வாணோர்— ராக்ஷஸரால் நஷ்டிபட்ட தேவ
ர்கள்
வாழ— அலைச்சலற்று வாழும்படி பாக
போய்— சித்ரகூடத்தினின்றும் அறிவரு
கேபோய்
செரு உடைய—புத்தம்செய்கைக்கு இட்டுப்
பிறந்த
திசை— தகழிணத்திக்கிலே சென்று
கருமம் திருத்தி— ராவணதிகளை நிரஸி
த்து விபிஷணாழ்வானை ராஜ்யாபிஷேகம்
பண்ணிவைத்து
வந்து— பிராட்டியோடேகூட திருவயோ
த்பைக்கு எழுந்தருளின
உலகு— லோகத்தை
ஆண்ட— ஆண்டருளின
திரு மால்— ஸ்ரீயப்பதியாகிற
கோ— எம்பெருமானுக்கு
இல்— வாஸஸ்த்தாநமாம்.

வாணர்வாழ். (ஈ) “ ஸஹிதெதெவரஹீஷாபுஸ்ய ராவணஸ்யவயாபிபுரீஃ | ஈயித
தெதிராநஃசெதெவாசெஃ ஸ்ரெஸ்திஷாஸநாதரஃ ” என்கிறபடியே - சாவணானுலே பீடி-
தராய் தத்விஷயார்த்திகளாய்ச் சரணப்படுந்து அவதரிப்பித்த தேவர்களானவர்கள் தந்தாம்
பதங்களிலே அலைச்சலற்றிருந்து வாழும்படியாக. செருவுடைய திசைக்குமும் திருத்தி-
“ செரு ” என்று - புத்தம். “ செருவுடைய திசை ” என்று - தனிநா திக்கைச் சொல்-
லுகிறது. இத்திசுக்கிலேயிறே - ராவணாதி ராகுதலமெல்லாருங் கூடிக்கொண்டிருந்தது. இந்

(உ) “ஸஹிதேதவையுநீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபிடு - அர்த்திதோ மா நுஷே
லோகே ஜ்ஞேரு விஷ்ணுஸஸநாதநடு.”

தக் திசைக்கருமம் திருந்துகையாவது - “ நாட்டை நலியுமார்க்கரை நாடித்தடிந்திட்டு ”
 ௧. ௧. தபடிபே - தன்னுடைய அபிமானார்த்தப் புகழமான நாட்டை நலிந்து திரிகிற ராகுஸை
 ராசாயக்க. திருந் திருந்குவிடங்களிலே தேடிச்சென்று கொண்டு, ஜநஸ்தாநத்திலிருந்த
 ராசாயக்க முதலாயத்தி விசேஷத்தைக்கெட்டு, ராவணன்வந்து, தண்டகாரணயத்திலே
 மறுத்தருள் தருகச்செய்தே பிராட்டியைப் பிடித்துக்கொண்டுபோக, அது நிமித்தமாக,
 (௧) “ கரிஷ்யேமேகம் ஓம்ஹந்தா ரவிஸா யதீரா க்யபடி ” என்று ஸங்கல்பித்து
 அபயகரித் தேடித்தேயச்செய்தே, ராஜ்யதாரங்களை யிழந்து சாமடைந்துகிடந்த மஹாரா
 ஜயக்காண்டி அவரோடே உறவுகொண்டு அவருக்கு சத்ருவான வாலியை நிரஸித்து அவ
 ரா ராஜ்யதாரங்களைவிட கூட்டி, பின்பு அவரையும் அவருடைய பரிகரத்தையும் ஹிணையாகக்
 கொண்டு கடல் பனைசெய்து, “ மறுகையதனிலேறி ” என்றிறபடியே - அவ்வழியாலே
 லங்கைநிலே போம்படிக்கு, “ எரிநிலே லரக்கரோடு மிலங்கைவேந்த னின்னுயிர்கொண்டு ”
 என்கிறபடியே - * இலங்கை பாழாநாம்படி, ராவணனுடைய பரிகரமான ராகுஸைநா யடை
 யக் கொண்டு, பின்பு ராவணன் தன்னையும் முடித்து, லங்கைக்கு ராஜாவாக விபிஷணுந்ருவான
 அபிஷேகம் பண்ணிவைக்கை.

வந்து, ராவணவதாரந்தரம் பிராட்டியோடே கூடிப்பருளி, (௨) “ உதேஷ ஸௌகரி
 ஸுதேஷ ஸௌகரி வரதேஷ நி ரவகுட ஸுதேஷ ஸௌகரி வரதேஷ நி ரவகுட ஸுதேஷ ஸௌகரி
 உதேஷ ” என்று பரதிஜ்ஞை பண்ணிப்போன ஸ்ரீபரதாழ்வானை அபிநயக் கொடுக்கவொ
 ண்ணுது என்று புஷ்பகவிமாநத்திலேயேறி பெரிய த்வரையோடேமீண்டு திருவையோந்ணா
 யிலே யெழுந்தருளி. உலகாண்ட. எழுந்தருளினுப்போலே திருவபிஷேகம் பண்ணியருளி
 பதினாண்டிபிரிந்து உறவிக்கிடந்த திருவையோந்ணாயினும் கோஸல ஜநபதந்தினுமுள்ள
 ப்ரானிகளானவை வாழும்படியாகவும், (௩) “ ராஜேஷ உதேஷ ஸௌகரி நாமவரதேஷ
 ஸௌகரி ” என்கிறபடியே - சிறியத்தைப்பெரியது நலியாதபடியாகவும், (௪) “ ராஜேஷ
 ராஜேஷ உதேஷ ஸௌகரி நாமவரதேஷ ஸௌகரி ” என்கிறபடியே - நாட்டிற்குத் தன்னுடைய
 குணவிதாய்த் திருமாமேகசொல்லி வாய்புலத்தும்படியாகவும், (௫) “ உதேஷ ஸௌகரி
 ஸௌகரி உதேஷ ஸௌகரி நாமவரதேஷ ஸௌகரி ” என்கிறபடியே - பதினேழு
 ராயிரம் ஸம்வதஸமிருந்து லோகத்தை ஸலிநயமாக ஆண்டருளின. திருமால்கோயில். இங்
 படி ராஜ்யத்தை நிர்வஹிக்கிறவனவில், பிராட்டியைப்பிரிந்து நெடுநகராலிருந்த இழவுநீர
 “ திருமால் ” என்னும்படி பின்பு அவளோடே கூடினான், ஆற்றிந ஜநங்கையே யெல்லாம்
 சகிக்கக்கூக நித்யவாஸம் பண்ணுகிறகோயில்.

திருவடியித்யாதி. ஸர்லஸ்வாமியான பெரிய பெருமானுடைய அழகிய திருமோகி
 நிறத்தையும், பெரிய பிராட்டியாருடைய விகலிதமான திருக்கண்களின் நிறத்தையும் பாகா
 சிப்பித்து நின்று, அழகையுடைத்தான நீலமலரானது, காற்று அசைக்க அசையாநிற்கும்
 ஓளியையுடைத்தான திருவரங்கம். “ ஓ சலிக்கும் ” என்றிறவிடத்தில், ஓகாரம் - நிறப்பி

(௧) “ கரிஷ்யேமேகம் தீஹதோரபிசாசமரா கதேஸம். ” (௨) “ சத்யந்ததேஷணி
 ஸம்பூர்ணே வர்ஷேஹ நி ரகுவஹம்-நதரக்யபாமிய திந்வாந்து ப்ரவேச்யயாரிணு-தாராநம். ”
 (௩) “ ராமமேவாது பச்யந்தோ நாப்யஹிம்ஸந்பரஸ்பரம். ” (௪) “ ராமோராமோராம இநிப்ர
 ஜாநாமவந்தா ” (௫) “ தசவர்ஷஸஹஸ்ராணிதசவர்ஷசுநாநிச-யாமோராமோராமபுரபாஸிந்வா ”

லேபாதல்; அவ்யபமாதல். “அரங்கமே” என்கிறவிடத்தில், ஏகாரம் - அவதாரண வாசகமாய், ஸ்த்தலாந்தரங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறதாதல்; ஈற்றசைபாதல்.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. புருஷகாரபூதையான பிராட்டி தானே சிதகுரைக்கிலும் அவளோடே மறுதலைத்துகின்று ஆச்ரிதரை ரக்ஷித்தருளும் பெரியபெருமான் குணத்தை யருளிச்செய்து, இப்படியிருக்கிற விவர்க்கொழிப வேறொருவர்க்காளாவரோ வென்கிறார்.

மூ.—தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலுஞ் சிதகுரைக்குமேல்
என்னடியாரதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தாரென்பர்போலும்
மன்னுடையவிடீடணற்காய் மதிளிலங்கைத்திசைநோக்கி மலர்க்கண்ணைவத்த
என்னுடையதிருவரங்கர்க்கன்றிபு மற்றொருவர்க்காளாவரோ. உ.

பதவுரை.

தாமரையாள் ஆகிலும் - புருஷகாரபூதையான
யான; பிராட்டியாரோபாகிலும்
தன் அடியார் திறத்தகத்து - தனக்கு அடி
மைப்பட்டவர் விஷயத்திலே

[தனக்கு - எம்பெருமானுக்கு]

சிதகு - அவர்கள் குற்றங்களை
உரைக்கும் ஏல் - கணக்கிட்டுச் சொல்லத்
தொடங்கினோயாகில்

என் அடியார் - ‘எனக்கு சேஷபூதரான
வர்கள்

அது - பேர்சொல்லவுங் கூடக் கூசவேண்
டெம்படியான அக்குற்றங்களை

செய்பார் - செய்யமாட்டார்கள்’

செய்தார் ஏல் - (பொறுக்கைக்கு எம்பெ
ருமானுண்டு என்னும் நினைவாலே,

ப்ராமாதிகமாகச்) செய்தார்களே
யாகிலும்

நன்று செய்தார் - அவைகுற்றங்கிடர்;
[அவை எனக்கு போக்பங்களை என்றபடி.]
என்பர் போலும் - என்றற்போலே சில
உதாஸீரோக்திகளை அவளோடே மறு
தலைத்து வாய்திறந்து சொல்லுவவராய்
மன் உடைய - செல்வம்மாறாத
விடீடணற்காய் - ஸ்ரீனிபீஷணழ்வா
னுக்காக

மதிள் - மதினையுடைத்தான
இலங்கை திசை நோக்கி - இலங்கை முகமாக
மலர் கண் வைத்த - குளிர்ந்தகண்களும்
தானுமாய்ப் ப்ரவரிக்கொண்டருளுமவனாய்
என்னுடைய - எனக்கு ஸ்வாமியான
திரு அரங்கர்க்கு அன்றியும் - பெரியபெ
ருமானை யொழிய

மற்று ஒருவர்க்கு - வேறொருவருக்கு
ஆள் ஆவரோ - அடிமை செய்வரோ?

வ்யா. தன்னடியாரித்யாதி. †பிராட்டி. சிதகுரைத்தாலும் “குணத்தைத் தோஷமாகப் ப்ரமித்தாயோ” என்றிறே அவன் பாசரம். பெரிய பெருமானுடைய ஆச்ரிதபக்ஷபாதாதிசயஞ் சொல்லுகிறது. இருவரும் ‡ இசை ஆச்ரிதரை நோக்கும்படி சொல்லுகிறது. “என்னடியா ரதுசெய்யார்” என்பதிலும், “சிதகுரைக்கும்” என்கிறதிறே உத்தேசம்;—கைக்கொள்ளுகைக்குச் சொல்லும் வார்த்தைபோலன்றிறே கைவிடாமைக்குச் சொல்லும் வார்த்தை. “அடியார்” என்று - ஸ்வாதந்தர்யநிவர்த்தி; “தன்னடியார்” என்று - அந்யசேஷத்வ நிவர்த்தி. “அடியார்” என்பது - சேஷியும் உபாயமும் உபேயமும் தானாகப்

† இப்பாட்டை * சென்னிபோங்கு வ்யாக்யாநத்திலே பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநித்த ப்ரக்ரியைக்கிணங்க வ்யாக்யாநித்தருளுகிறாரென்று கண்டுகொள்வது.

‡ இசை - ஸ்பர்த்தித்து.

பற்றினவர்களை. “அடியார்” என்று நிரூபகம்-இவர்களுக்கு; குல சரண கோத்தராதிகள் நிரூபகம் மற்றையார்க்கு. ஒளபாதிசுமுமாய் அநித்யமுமாயிருக்கும் அது; நிரூபாதிகமுமாய் நித்யமுமாயிருக்கும் இது, “பலசதுப்பேதமார்” என்று நிரூபகம் அவர்களுக்கு; “திருநாரணன் தொண்டர்” என்றிறே இவர்களுக்கு நிரூபகம். ஒரு மிதுநம் சேஷியானால் “நம்மடியார்” என்னலெண்டாலோலென்னில்; “தன்” என்கிறதுக்குள்ளே, தானும் அந்தர்ப்பூதையாகையாலே, அவன் ஸ்வரூபரூபகுணவிபுதி யித்தனையும் இவன் தோயல் வாசியிறே பென்னுதல்; “அடியார்” என்பதுக்குள்ளே அடிமையில் அந்தர்ப்பாவம் தனக்கு முண்டாகையாலே பென்னுதல்; இத்தால்-நாரகோடிகடிதைபென்கை. (க) “நீ-குமாவெய” என்றும் “உகந்ததோழன்” என்றும் அவன்வினைவாகையாலே அவன்முன்னே “நம்மடியார்” என்னமாட்டானே, தானும் (உ) “நீ-குமாவெய” என்றானே, அந்தாலேபென்னுதல். “அடியார்” என்கிற பஹுவசநம்-ஊர் இரண்டிட்டவாறே அடியாரு மிரண்டிட்டதே. “மேலாத்தேவர்களும் கிலத்தேவரும்” என்று - இந்நிலத்தேவர்விஷயமாகவிதே சிதகுரைப்பது. * அருள்புரிந்த சிந்தை அடியார்மேல்வைத்துப் பொருள்தெரிந்து காண்குற்றவப்போது இருள் தெரிந்துகோக்கின அடியார்விஷயமிறே இது. திறத்தகத்து - அவர்விஷயமாக. தாமரையாளாகிலும்-பெரிப பிராட்டியாரேயாகிலும். அபிசப்தம்-ஆசரிதவிச்சேஷம் பொறுக்கமாட்டாத மார்த்தவபரம்; “தன்னடியார்” என்னப்படி. காட்டிக்கொடுக்கையாலும் சொல்லக்கூடாது. வெந்நீரைக் குளிர்நீராக் குமத்தனையல்லது தான் சுடக்கூடாதிதே; அப்படியே இவன் சிதகுரைக்கக்கூடுமோ. “தன்னாகத்திருமங்கை தாங்கியசீர்மார்வன்” என்று - தான் ஸத்தைபெறவிதே அவனாபவிப்பது; இப்படி ஸத்தைபெறும்படியான போகத்திலே புருஷகாரமாய்போது தெளிவுண்டாகவேணும்; அப்போது பரணாரிதவத்துக்கு நமஸ்காரமிறே. ஆனால் புருஷகாரமும் போகமும் சேரும்படி பென்னென்னில்; இவனைப்போலே அவன்றானும் “பித்தர் பனிமலர்மேற் பாவைக்கு” என்று-இவன் விஷயத்தில் ப்ரேமம்கனத்திருக்கும். இருவர்க்குமுண்டான ப்ரேமம் இவர்கள்பாசரத்திலே தெரியுமிறே. (ங) “நீ-மெய்யம் ஷண்மேவி” என்னும் ஒருதலை; “இதையும்-அதலகில்லேன்” என்னும் ஒருதலை. அவன் வைச்வரூபம்மெல்லாங்கொண்டு இவனையாபுபரிக்க விழிந்தாலும், தன் குணரூப சேஷி-தங்களாலே குமிழிநீருண்ணப்பண்ணும்; இவ்வாறுபவஜிதப்பிரித்குப் போக்குவீடாக “உனக்கென்செய்கேன்” என்று ஒன்று கொடுத்தல்லது தரிக்கமாட்டாதவளவிலே, “நாம் இவன்பக்கவிலே ஒன்று கொள்ளாதபோது இவன் முடியும்” என்று பார்த்து, அவன் “உனக்குவேண்வெதென்?” என்றவளவிலே, “கோதநரபராதத்தைப் பொறுக்கவேணும்” என்ன; தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் இவர்கள் அபராதத்தையும் சாஸ்தா மரபாதையையும் மறிந்து “பொறுத்தேன்” என்ன; “இவன் பொறுத்தது நமக்காகவோ, இவர்களுக்காகவோ, தன் போகத்துக்காகவோ” என்று ஆராய்கைக்காகச் சிதகுரைக்கத் தொடங்கினானாகில்; “என்னடியாரதுசெய்யார்” என்னும் அவன்; நீ சிதகுரைக்கக் கூடாதாப்போலே அவர்கள் செய்பவருடாது, “ஸாக்ஷியுண்டு” என்னிலும் அவர்கள் செய்யக்கூடாது, உன் ப்ரமமாமித்தனை. என்னடியாரதுசெய்யார். ஸ்வாதந்தாரும் அந்மசேஷபூதரும் செய்புமத்தை என்னடியாரும் செய்வார்களோ. “செய்தார்கள்” என்று நிர்ப்பந்தித்தாயாகில்; அவர்கள் என்னடியாராகிரார், உன்னடியாரன்றே, நீ செல்லநிலு. அதுசெய்யார். ஆசரபணத்துக்கு முன்பு இவன் மன்றும், பின்பு அவன் மன்றும். “அன்

நின்னாநனசெய் சிசுபாலன் ” என்றும்போலேயும், “ இவன் சிதகுரைக்கும் ” என்றும்போலேயும், ஈசுவானும் “ அதுசெய்யார் ” என்று அதின் பேர்சொல்லக் கூசினபடி. செய்தாசேல் நன்றசெய்தார். “ நாமுண்டு ” என்றும், “ ஒருப்ரமாணமுண்டு ” என்றும், “ நாம் பொறுப்போம் ” என்றும் நினைத்துச் செய்தார்களாகில் அழகிதாகச்செய்தார்கள். ஒருதர்மாதர்மமும் பரலோகமுமில்லை ” என்றுசெய்தார்களன்றே. “ப்ராமா திகத்துக்கு நாமுளோம் ” என்றன்றோசெய்தது. அதாவது- மடலெடுக்கையும், காமன்காலிலே விழுகையும். [“செய்யுங் கிரிசைகள் ” இத்யாதி.] என்பர். “ நாம்நெஞ்சாலே பொறுத்து இவளுக்கு முகம் கொடுத்துக்கேட்கில் இவள் இன்னமும் குறைசொல்லக்கூடும் ” என்று, வாய்திறந்தருளிச் செய்வார். போலும். “ ஓங்காண், போ ” என்றும்போலே உதாஸீநோக்தி.

மன்னுடைய விபீடணர்க்காய். சீழ் அருளிச்செய்த அர்த்தத்தை மூதலிக்கிறார். இச் வாய்ப்பமாறாத விபீஷணர்க்காக. பிராட்டியையும் விட்டுப் பற்றவேண்டும்படியான மஹாராஜரையும் விட்டு, “ விபீடணற்கு வேறாக நல்லாணை ” என்றும்படியிறே விபீஷணபகூதபாதம். ஆகையாலே சேர்க்கைக்கிடான பாசாங்கேட்குமித்தனை யொழிய பிரிப்பார்பாசாங் கேளா நென்கிறது. “ குற்றமுண்டு ” என்ற மஹாராஜரையும், “ குற்றமில்லை ” என்ற திருவாய் இளையபெருமானையும் பூர்வபகூதமாக்கி, “ குற்றமுண்டு, நான்கைக்கொள்ளக்கடவேன் ” என்றாரிறே பெருமாள். “ சிதகுரைக்கும் ” என்றது மஹாராஜர் கோடி; “ என்னடியார் அதுசெய்யார் ” என்றது திருவடி. இளையபெருமாள் கோடி. சிதகுரைக்கை புருஷகாரகர்த்தயம்; “ அடியார் அதுசெய்யார் ” என்றது சரணாகத கர்த்தயம்; “ நன்றுசெய்தார் ” என்றது சரணாய கர்த்தயம். மதிளிலங்கைத் திசைநோக்கி. விபீஷணனையும் லங்கையையும் மதிளையும் அத்திக்கையும் நோக்கியிறே கண்வளர்ந்தருளுகிறது. மலர்க்கண். பெரியபெருமாள் திருக்கண்கள் ஆச்சிதரைக்கண்டவாறே மலர்ந்தபடி. மலர்க்கண். *கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டதிறே திருப்பாணுழ்வாரைக் கண்டவாறே. என்னுடைய திருவரங்கர்க்கு. இச்செயலுக்குத் தோற்று அடிமைபுக்கு எழுதிக்கொடுக்கிறார். மற்றொருவர்க்குளாவரே. “ மற்றென்றினைக்காண ” என்கிறபடியே பெரியபெருமானையொழிய வேறொருத்தர்க்கு ஆளாவரோ. ஆகையாலே, சிதகுரைத்தார் ஸ்ரீரங்கநாயகியாரும் “ நன்று செய்தார் ” என்று மன்றாடினார் பெரியபெருமானாய்விருந்ததிறே. *அன்றேதந்தையும் தாயுமாவார்- திருவரங்கத்துள்ளோங்கு மொளியுளார்தாமேயிறே. ஆளாவரே. “ ஆட்கொள்வானமருமூரணியரங்கம் ” என்று ஆட்கொள்வார் பெரிய பெருமானிறே. “ அணியார்பொழில் சூழ் அரங்கநகரப்பா. ” உ.

அ. மூன்றும்பாட்டு. விரோதநிரஸநசீலனாய், அடியாரானவர்களை புரராவர்த்தி பரில்லாதபடி பரமபதத்திலே கொடுபோய் வைத்து அடிமைகொள்ளுமவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—கருளுடைய பொழின்மருதுங் கதக்களிறும் பிலம்பனையுங் கடியமாவும்

உருளுடைய சகடரையு மல்லரையு முடையவிட் டோசைகேட்டான்
இருளகற்று மெறிகதிரோன் மண்டலத்து டேற்றிவைத்தேணிவாங்கி

அருள்கொடுத்திட்டடியவரை யாட்கொள்வா னமருமூ ரணியரங்கமே. ஈ.

பதவுரை.

கருள் உடைய— அகவாயில், ‘இவனை
நலியவேணும்’ என்கிற சிற்றத்தை
யுடைத்தாய்
பொழில்— (பார்த்தவர்கள் மகிமயங்கும்
படி) புறம்பில் சோலைசெய்து நிற்கிற
மருதம்— இரட்டை மருதமரங்களையும்
கதம்— மிக்ககோபத்தாலே எதிர்த்துவந்த
களிறும்— குவலயாபீடத்தையும்
பிலம்பனையும்— ப்ரலம் பாஸுரனையும்
கடிய— மஹாக்ருமான
மாவும்— கேசியாகிற அஸுரனையும்
உருள் உடைய— உருண்டு வந்த
சகடரையும்— சகடாஸுரனையும்
மல்லரையும்— சாணூர முஷ்டிகர்களாகிற
மல்லர்களையும்
உடையவிட்டு— சிந்நபிந்நமாக்கி
ஓசை கேட்டான்— அவற்றை நிரஸித்த ப்ர
காரங்களை அறிவுடையார் ஸ்தோத்தரம்
பண்ணும் ப்ரஸித்தியைக் கேட்டவன்

அடியவன்— சேஷபூதர்களை
இருள்— அந்தகாரத்தை
அகற்றும்— நீக்கா நின்றுள்ளவனாய்
எறி— வீசுகின்ற [த்பனுடைய
கதிரோன்— கிரணங்களையுடையனான ஆதி
மண்டலத்துடு— மண்டலத்துடே கொண்
டுபோய்
ஏற்றி வைத்து— பரமபதத்திலே நித்யஸு
ரிகளோடு கூடவைத்து
ஏணி வாங்கி— தன்னுடைய உபாயபாவ
த்தை நிவர்த்திப்பித்து
அருள் கொடுத்திட்டு— (மறுபடி மீளா
மைக்கும் கைங்கர்யலாபத்துக்கு முறுப்
பாக) தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தை
இவர்களுக்குக் கொடுத்து
ஆட்கொள்வான்— அடிமைகொள்ளுமவன்
அமரும்— அமர்ந்துவர்த்திக்கிற
ஊர்— ஊராவது
அணி அரங்கம்.

வ்யா. கருளுடைய பொழில்மருதம். “கருள்” என்று - கறுப்பாய், அத்தாலே
சிற்றத்தைச் சொல்லுகிறது. “கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப்பொருள்” என்னக் கட
வதிறே. அகவாயில் “இவனை நலியவேணும்” என்னும் சிற்றத்தையுடைத்தாய், புறம்பு
ஆகாஷகமாம்படி சோலைசெய்துநின்ற யமனார்ஜுநங்களையும். கதக்களிறும். மதகரமான
தாவயங்களைத் தீற்றிப்பிச்சேற்றி நிறுத்துகையாலே அதிகுபிகமாய்வந்த குவலயாபீடத்
தையும். பிலம்பனையும். நம்பிமுத்தபிரானும்தானும் இடைப் பிள்ளைகளோடேகூடி விளை
யாடா நிற்கச்செய்தே அவர்களுக்குள்ளே ஒருவனுய்க் கலந்துவந்து தன்னோடொக்க விளை
யாடி நலியநினைத்த ப்ரலம்பாஸுரனையும். கடியமாவும். (சு) ‘யு’ஷி தாலெஸு’ ஃஹா ஸு’ஜி’
என்கிறபடியே ஸ்ரீபர்தாவரத்துக்குப் போகிறபழியிலே நலிகைக்காக அநிக்ருமாய்
வாயை அங்காந்து கொண்டுவந்த கேசியாகிற அஸுரனையும். உருளுடைய சகடரையும்.
கண்வளரா நிற்கச்செய்தே நலிவதாக உருண்டுவந்த சகடாஸுரனையும். மல்லரையும்.
குவலயாபீடத்தினுடைய சர்க்கபங்கத்தைப்பண்ணி, ரங்கமத்யத்திலே வந்துபுகுந்த செரு
க்குக்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் மேலிட்டுவந்த மல்லரையும். உடையவிட்டு. சிதிலராக்கி.
நிரஸர்ப்கார பேதமுண்டானாலும் நிரஸநமொத்திருக்கையாலே “உடையவிட்டு” என்று
ஒருசொல்லாலே யருளிச்செய்கிறார். “உடையவிட்டு” என்கையாலே - பசங்கல
முடைத்தாற்போலே. நிரஸித்த அநாயாஸத்தைச் சொல்லுகிறது. ஓசைகேட்டான். இவ

ற்றை நிரஸித்த ப்ரகாரங்களைச்சொல்லி, விசேஷஜ்ஞர் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற ப்ரஸித்தி யைக் கேட்டான்.

மேலே - மோக்ஷப்ரதத்வமிதே சொல்லுகிறது. அதுதான் விரோதி நிரஸந பூர்வ கமாரிதேயிருப்பது. “அவித்யா கர்மவாஸநா ருசி ப்ரகர்தி ஸம்பந்தங்கள்” என்று - விரோதிகள்தான் அநேகமிதே. (க) “ஸவபுவாவெஷ்யோ ரோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று அவற்றையெல்லாம் ஏகோத்யோகேந நிரஸித்துப் பொகட்டிதே கொடுபோவது. ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன 1 விரோதிநிரஸமதுக்கு ஸுபசகம். இருளாகற்று மெறிகதிரோன் மண்டலத் துடேற்றி. திமிரஹரமாய்க்கொண்டு வீசுகிற கிரணங்களை யுடையனான ஆதித்யனுடைய மண்டலத்துடே கொடுபோய் பரமபதத்திலேயேற்றி. ஆதித்ய மண்டலத்துடே; கொடு போய் என்றவிது - “அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே கொடுபோம்” என்னுமதுக்கு உபஸக்ஷணம். “போம்வழியைத்தரும்” என்கிறபடியே - அங்குப்போய் அதுபவிக்கு மறு பவம் பரிச்சிந்தமென் னும்படியிதே அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் அதுபவஸுகம். ஆகையாலே முற்றாற இந்த சஸத்தை அதுபவிப்பித்துக் கொண்டாய்த் து ப்ராப்யபூமியான பரமபதத்தில் ஏற்றுவது. வைத்து. “மாமணிமண்டபத் தந்தமில் பேரின்பத் தடியரோடிருந்தமை” என்கிறபடியே ஆநந்தமயமான திருமாமணி மண்டபத்திலே நிரதிசப ஆநந்தபுத்தராய்க் கொண்டு நித்யஸுபரிசுகளோடே கூடியிருக்கும்படியைத்து. ஏணிவாங்கி, ஏணியாவது - ஏறுகைக்கு ஸாதநமாயுள்ளதிறே; அத்தை வாங்குகையாவது - இவர்கள் விஷயத்தில் தன் னுடைய உபாயபாவத்தை நிவர்த்திப்பிக்கை. ப்ராப்தியளவுமிதே உபாயமாகவேண்டுமது; மேல் உபேயமாயிருந்தே அதுபவிப்பிக்கு மித்தனையிதே. அருள்கொடுத்திட்டு. புநராவர்த்த யபாவத்துக்கும், நித்யகைங்கர்யலாபத்துக்கு முடலான தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தை இவர் களுக்குக் கொடுத்து. அடியவரை. சேஷத்வமே நிரூபகமாகவிருக்கிற இவர்களை, ஒளபா திகமான நிரூபகங்களெல்லாம் ஸம்ஸார தசையில்வந்து கழிந்துபோமவையிதே. ஆகிர்ப் பூதஸ்வரூபானுஸ் சேஷத்வமே நிரூபகமாகவிதே யிருப்பது. ஆட்கொள்வான். ஸ்வரூ பாது ரூபமான வர்த்தி விசேஷத்தைக் கொள்ளுமவன். “அடியவரை யாட்கொள்வான்” என்கையாலே - ராஜபுத்ரன்தலையிலே முடியைவைக்குமாபோலே, சேஷபூதான விவர் களுக்கு கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கும்படி சொல்லுகிறது. அவன்றனக்கும் ஸ்வரூபவித்தி - ஆட்கொள்ளுகையாலேயிதே. இவன், அடிமைசெய்து ஸ்வரூபம்பெறும்; அவன், அடிமைகொண்டு ஸ்வரூபம்பெறும். சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபவித்தி கிஞ்சித்தகார த்தாலே யானாற்போலே, சேஷிக்கு ஸ்வரூபவித்தி கிஞ்சித்தகார ப்ரதிஸம்பந்திதையாலே யிதே. அமருமார். அப்படியெய்யுமவன், அதுக்கு உறுப்பாக சேதநரைத் திருத்தும்படி. நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவார். அணியரங்கமே. “அணி” என்று - ஆபரணமாய், ஸம் ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான தேசமென்கை. அன்றிக்கே, “அணி” என்று - அழகாய், மாடங்களும் மாளிகைகளும் திருமதிள்களும் திருக்கோபுரங்களும் திருச்சோலைகளும் முத லானவற்றோடேகூடி தர்சநீயமா யிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிற தாகவுமாம்.

“பிள்ளை திருநறையூரையரும்பட்டரும் ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணிநிற்க பின்னே ஸேவித்துக் கொண்டுபோனேன்; அல்லாதா ரெல்லாரும் கடுங்குதிரைபோலே வாராநிற்க, இவர்கள் திருக்

கோபுரங்களையும் திருமாளிகைகளையும், கண்ணிலே பருகுவாரைப்போலே பார்த்து வாழ்ந்து கொண்டு வருகிறபடியைக்கண்டு, ‘ அல்லாதார்க்கும் இவர்களுக்கும் செயல் ஒத்திருக்க இவர்களான வாசினோற்ற விருந்தபடியென்! என்று இருந்தேன்காணும் ’ என்று நஞ்சியர் நம்பிள்ளைக்கு அருளிச்செய்தார் ” என்று ப்ரஸித்தமிதே. ப்ராப்யபூமியி லுள்ளவை யெல்லாம் விசேஷஜ்ஞானவர்களுக்கு போக்யமாயிதே யிருப்பது.

அ. நான்காம்பாட்டு. ஸ்ரீமத்த்வாரசையிலே * பதினொருமாயிரவர்தேவிமார் பணி செய்யவிருந்தவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மு.—பதினொருமாயிரவர் தேவிமார் பணிசெய்யத் துவரையென்னு
மதினாகராகி வீற்றிருந்த மணவாளர் மன்னுகோயில்
புதுநாண்மலர்க் கமல மெம்பெருமான் பென்வயிற்றிற் பூவேபோல்வான்
பொதுநாயகம்பாவித் திருமாந்து போற்சாய்க்கும் புனலங்கமே. ச.

பதவுரை.

துவரை என்னும் அதில்— ஸ்ரீத்வாரசை
யென்கிற திருப்படை வீட்டிலே
பதினொரு ஆம் ஆயி } கோபகந்திகைகளான
ரவர் தேவிமார் } பதினொருயிரம் தேவி
மாரானவர்கள்
பணி செய்ய— நித்யகைங்கர்யம் பண்ண
நாயகர் ஆக— அவர்களுக்கு நாயகராய்க்
கொண்டு

வீது— தன்பெருமை தோற்ற
இருந்த— எழுந்தருளியிருந்த
மணவாளர்— மணவாளரானவர்
(அழகியமணவாளப் பெருமாளாய்க்
கொண்டு)

மன்னு— நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
கோ இல்— கோயிலாவது;
நாள்— அப்போதலாந்த

புது— செவ்வி குன்றாத
கமலம் மலர்— தாமரைப் பூவானது
எம்பெருமான்— எம்பெருமானுடைய
பொன்— ஸ்பர்ஹணீயமான
வயிற்றில்— திருநாடியி லுள்ள
பூவே— பூவைபோ
போல்வான்— போன்றிருக்கக்கூக
பொது நாய } ஸர்வ நிர்வாஹகத்துத்தை
கம் பாவித்து } உடைத்தானதாக நினைந்து
இறுமாந்து— (அத்தாலே) காவித்து
பொன்— மழ்முண்டான தாமரைகளின்
அழகை
சாய்க்கும்— தள்ளிவிடா நின்றுள்ள
புனல்— நீர்வளப்பத்துபுடைய
அரங்கமே— திருவரங்கமேயாம்.

வ்யா. பதினொருமாயிரவர்தேவிமார் பணிசெய்ய. நரகாஸூரன் திரட்டிவைத்த ராஜகந் திகைகளாய், அவனை நிரஸித்தவந்தரம் அங்கு நின்றும் கொண்டுவிந்து திருமணம் புணர்ந் தருளின பதினொருயிரத் தேவிமாரானவர்கள் தங்களுடைய ப்ரேமாதருணமாகவும் ப்ராப்யா தருணமாகவும் நித்யபரிசர்யை பண்ண. துவரையென்னுமதில். ஸ்ரீமதுவாரிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே இங்குள்ளாரெல்லாரையும் அங்கே கொடுபோய்வைக்கத் திருவுள்ளம் பற்றி, ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே உண்டாக்கினதாகையாலே அத்யந்தவிலகூணமாய், ஸ்ரீமத் த்வாரசையென்று ப்ரஸித்தமாயிருந்துள்ள திருப்படைவீட்டிலே. நாயகராகிவீற்றிருந்தமணவா ளார். அவர்களுக்குத்தனித்தனியே “ என்னையொழியவறியார், என்னையொழியவறியார் ” என்னும்படி நாயகராய்க்கொண்டு, தம்முடைய வ்யாவர்த்திதோற்ற எழுந்தருளியிருந்தமண

வாளானவர். மன்னுகோயில். *எட்டிழையாய் மூன்றுசரடாரி ருக்கும் மங்களஸூத்தத்தை தரித்து, தமக்கு அருள்பாற் றாய் அருள்போகராயிருக்குமவர்களைவிட கலந்து அடிமை கொள்ளுதலுக்காக அழகியமணவாளப் பெருமானாய்க்கொண்டு, அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதிபாதே நித்பவாஸம் பண்ணுகிற கோயில்.

புதுகாண்மலர்க்கமலம். அப்போதலந்த செவ்வித்தாமரைப்பூவானது. எம்பெருமான் பொன்வயிற்றில் பூவேபோல்வான். ஜகத்காசணபூதமுன ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்டர் ஹஸ்யமான திருவயிற்றில் பூவைபொப்பான். பூவையேபோல்வதாக வென்றபடி. பொது நாயகம்பாவித்து. ஸர்வவிர்வா ஹகத்வத்தை பாவித்து. அதாவது- ஜகத்காசணதபா ஸர்வ நிர்வா ஹகமாயிருக்கிற விருப்பைத் தானுமுடையதாக பாவித்தென்கை. இறுமாந்து. இந்தகிணை வாலே காணித்து. பொன்சாய்க்கும். மற்றுண்டான தாமரைகளினுடைய அழகைத்தன்வி விடாநிற்கும். புனலரங்கமே. இப்படி யிருந்துள்ள ஜலஸம் த்தியை புடைத்தாயிருந்து ள்ள திருவரங்கமே.

அ. ஐந்தாட்பாட்டு. பூநீராதபகவானுக்குத் தன்வைபவத்தை ப்ரகாசிப்பித்த ஸர்வேச்வரன், அவன் பக்கவிடே ஸ்தோத்ரம் பண்ணி வணங்க, கண்வளர்ந்த தேவபிது வென்கிறார்.

மு.—ஆமையாய்க் கங்கையா யாழ்கடலாயவனியா யருவரைகளாய்

நான்முகனாய் நான்மறையாய் வேள்வியாய்த் தக்கனையாய்த் தானுமாளுன்
சேமமுடைநாரதனார் சேன்றுசேன்று துதித்திறைஞ்சக் கிடந்தான்கோயில்
பூமருவிப்புள்ளினங்கள் புள்ளரையன் புகழ்தழுவும் புனலரங்கமே. ௫.

பதவுரை.

புள் இனங்கள்— அன்னங்கள் முதலிய
பகதி ஸமூஹங்களானவை
பூ— நீர்ப்பூமுதலிய பூக்களில்
மருவி— பொருந்தி நின்று
புள் அரையன் - தங்கள் ஜாதிக்கு ராஜா
வான் பெரிய திருவடியினுடைய
புகழ்— கீர்த்தியை [ள்ள
குழறும்— அருகூரஸமாகப் பேசார் நின்று
புனல்— நீர்வளப்பத்தையுடைய
அரங்கம்— திருவரங்கமானது;
ஆமை ஆய் - கங்காஜலத்துக் குள்ளே
ஆமையாயும்
கங்கை ஆய்— அந்த ஆமைமுதலிய ஸத்
வங்களுக்கு வாஸஸ்த்தலமான
கங்கையாயும்

ஆழ்— அதாதமாயிருந்துள்ள
கடல் ஆய்— (கங்கைமுதலிய நதிகளுக்கு
குப் புகழிடமான) ஸமுத்ரமாயும்
அவனி ஆய்— பூமியாயும்
அரு வரைகள் ஆய்— பெரியமலைகளாயும்
நான்முகன் ஆய்— சூர்முகப் ப்ரஹ்மாவாயும்
நால் மறை ஆய்— நான்கு வேதங்களாயும்
வேள்வி ஆய்— யாகங்களாயும்
தக்கனை ஆய்— (அந்தயாகங்களுக்கு வீர்
யத்தைக் கொடுக்கும்) தசுஷணையாயும்
தானும் ஆனான் — அந்ததசுஷணைகள் முக
மாக எல்லார்க்கும் அவரவர்கள் விரும்
பின பலத்தைக் கொடுக்கும் அஸா
தாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனான தானு
மானவன்

துதித்து—	ஸ்தேததந்ரங்கள் பண்ணி
இறைஞ்சு—	வேணிக்கும்படிபாசு
கிடந்தான்—	கணவனார்ந்தருளுமவனுடைப
கோயில்—	வாஸஸ்தந்தாநமாம்.

(க) “ஆச்சர்யங்கூலதேவானா மேகஸ்த்வம் புருஷோத்தம - தந்யச்சாஸி மஹாபாஹோ லோகேகாந்யோஸ்தி கச்சக” (உ) “ஏவமுத்த ஸ்ஸ்மிதம்கர்ந்தவா ப்ரத்யவாச முநிம்ப்ரபிஃ-ஆச்சர்யச்சைவ தந்யச்ச தக்ஷிணாபிஸ்ஸஹரிதஃ” (ங) “ஏவமுத்தேநா முநிச்சேஷ்டட்டஃ ப்ராஹுமத்யே மஹீக்ஷிதாம் - கர்ஷ்ணபர்யாப்த வாக்போஸ்மி கமிஷ்யாமி யதாகதம்”

(க) “சுஹம்ஸாவிஜ்ஜாயா ஸீரோத்ரிஷ்வணாதிபி” என்று தொடங்கி, நான் ஒருகால்கங் கைக்கரையிலே தரிஷ்வண ஸ்நானத்தினைப்பண்ணி வர்த்தியாதிர்கச் செய்தே, ஒருநாள் ராத்ரிபோய், ஆதித்யனுதித்தவளவிலே, சுப்பிரிஷ்வழியகலமும் அறிவிட்டி. நீளமுமாய் நீரு க்குள்ளே நனைந்து உடம்பெங்கும் பாசிபற்றி, கண்ணுக்கு ப்ரியமாயிருப்பதொரு கூர்மத் தைக்கண்டு (உ) “ஸுபாஸுரபுஸீரோவாஸி கலிஷ்யமெநாஸிஷீதே | பஸுஷேஷேஷா ப்ராஸுரம் சுபாஸுரம் ஸுபாஸுரம் || தொப வரவாஸிஷுஷி கிணிஷுஷிவிபநு” என்று - அந்தக் கூர்மத்தைப்பார்த்து, “யாதொரு இப்படி கபாலத்தவ ஸமாவர்தனுய்க் கொண்டு இந்தஜலத்துக்குள்ளே ஒன்றையும் சிந்தியாமல் நிச்சங்கனாக்கொண்டு ஸஞ்சரி யாநின்றாய்; இப்படியிருக்கிற நீ ஆச்சர்யமான சரீரத்தை புடையனாகாநின்றாய், தந்யனாகா நின்றாய் என்று எனக்கு மதம்” என்று நான்சொல்ல; அந்தக்கூர்மந்தான், என்னைப்பார் த்து, ஒருமதுஷ்யன் சொல்லுமாபோலே, “வாராய் மஹர்ஷியே! என்பக்கல் ஆச்சர்ய மேது? நான் எங்குநே தந்யனாகா நின்றேன், யாதொன்றிலே என்னைப்போலே பதினாயி ரம் ஸத்வங்களெல்லாம் ஸஞ்சரியாநின்றன, அப்படியிருக்கிற கங்கையாகிற நதியின்றோ ஆச்சர்யையும் தந்யையும்” என்றுசொல்ல; அந்த கங்கையைக்குறித்து, நான் “ஆச்சர் யையாகா நின்றாய், தந்யையாகா நின்றாய்” என்று சொல்ல; அந்தகங்கையானது ஒரு வடிவுகொண்டுநின்று, “நான் ஆச்சர்யையுமல்ல, தந்யையுமல்ல; யாதொன்றிலே என்னைப் போலே அநேகமாயிருந்துள்ள நதிகளெல்லாம் சென்று புகுநாநின்றன, அப்படியிருந் துள்ள ஸமுத்ரமன்றோ ஆச்சர்யமும் தந்யமும்” என்று சொல்ல; அநந்தரம், நான் அந்த ஸமுத்ரத்தைப்பார்த்து, “லோகத்தில் வைத்துக்கொண்டு நீ ஆச்சர்யமாகாநின்றாய், தந்ய மாகாநின்றாய்” என்று சொன்னவாரே; அந்த ஸமுத்ரம் என்னைப்பார்த்து, “நீரொன்ன ஆச்சர்யமும் தந்யமும் எனக்கில்லை; நானான் யாதொன்றின்மேலே வஸிபாநின்றேன், அப்படியிருக்கிற பூமிக்கன்றோ அவையிரண்டு முள்ளது” என்ன; அநந்தரம், நான் பூமி யைப்பார்த்து ஸ்துதித்துக்கொண்டு, “ஆச்சர்யையாகாநின்றாய், தந்யையாகாநின்றாய்” என்ன; நான்சொன்ன ஸ்தோத்ர வசநத்தாலே லஜ்ஜித்து, பூமியானது என்னைப்பார்த்து, “நான் ஆச்சர்யையுமன்று, தந்யையுமன்று; எனக்கு ஆகாரங்களா யிருந்துள்ள பர்வதங் களுக்கன்றோ அவையிரண்டுமுள்ளது” என்ன; அநந்தரம், நான் அந்த பர்வதங்களைக் கிட்டி, “லோகங்களில் வைத்துக்கொண்டு நீங்கள் ஆச்சர்யங்களும் தந்யங்களாகாநின்றி கோள்” என்ன; அந்தபர்வதங்கள், என்னைப்பார்த்து, “நங்கள் தந்யங்களும்ன்று, ஆச் சர்யங்களும்ன்று; ப்ராஜாபதியான ப்ரஹ்மாவானவன் இவையிரண்டு முடையனாகா நின்றான்” என்ன; அநந்தரம் ப்ரஹ்மாவைச்சென்றுகிட்டி அதுவர்த்திக்கும்கரமத்திலே அதுவர்த்தித்து ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான அவனுடைய வைபவத்தையெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு, “ஆச்சர்ய னும் தந்யனுமாகாநின்றாய், உன்னையொப்பார் லோகத்தில் ஒருவருமில்லை” என்ன; அந்த லோகபிதாமஹனான ப்ரஹ்மாவானவன், என்னைப்பார்த்து, “ஆச்சர்யமென்னும் தந்ய மென்னும் என்னை ஸ்துதிக்கிறதென்; ரிக்யஜு-ஸஸாமாதர்வண ரூபங்களாய், தத்வார்த்த தர்சகங்களாய், லோகங்களையும் என்னையும் தரியாநின்றன-யாவை சிலவேதங்கள், அவற் றுக்கன்றோ யிவையிரண்டு முள்ளது” என்ன; அநந்தரம், நான் வேதங்களைக்கிட்டி,

(க) “அஹம்கதாசித் கங்காயா ஸ்திரேதரிஷ்வணாதிபி” (உ) “த்வமாச்சர்ய சரீரோஸி கூர்மதந்யோஸி மேமதே-யஸ்த்வமேவ மஹோத்வாப்பாம் கபாலப்பாம் ஸமாவர்தே”

எங்ஙனே யென்னிங்; (ங) “யஜ்ஞா நாஹி மதிவிஷ்டா ஸுபேஷ்டா னு ஸபகதி
ணதி” 1. உக்ஷிணா ஹிஸநிஹதித்யுஷம் வுபிஸாதி மஸோஷ்வாநு” என்று - எல்லா
யஜ்ஞங்களுக்கும் நுகழினைகளொடேகடி யிருந்துள்ள ஸர்வேச்வரன் கதியாகையாலே,
(ச) “உக்ஷிணா ஹிஸநிஹதித்யுஷம்” என்கிற இதினாலே என்னுடைய ப்ரச்நமானது பரிஸமா
ப்த மாய்த்ததென்று சொல்லி; (ரு) “கூகுரேஷ்டா விஹிதவௌஷ்டா வாராவரஸா ஹிஹா
மதஸு” 1 ஸபகதினவ்யிதவாஸாஷ்டா தவாகுஷ்யதிவாஹிதஸு” என்று கூர்மத்தாலே
முன்பு சொல்லப்பட்டதாய், பாரம்பரியத்தாலே இவ்வளவும் வந்திருப்பதாய், “ஆச்சர்யனா
காரின்றுய், தந்யனாகாரின்றுய்” என்கிறவாக்பம், ஸதகதினானை கர்ஷ்ணகிற இந்தப்
புருஷன் பக்கலிலே என்னாலே ப்ரதீபாதிக்கப்பட்டது. (சு) “யநுஹவஹிஷ்டா ஹிஹி
க்யஸ்யாஹிஷ்டா நிஷ்டாபஸு” 1 ததேததஸ்யாஷ்டா தம் ஸாயயாதிபயாமதஸு” என்று
இந்த வாக்யத்தினுடைய யாதொருகிர்ணயத்தை நீங்கள் ப்ரச்நம்பண்ணினிகோள், அநிதல்
லாம் என்னாலே சொல்லப்பட்டது; இனி நான் வந்தவழியேபோகிறேன் என்று ஸ்ரீநாரத

(க) “ ஆச்சர்யசப்தேநா நாஸ்மாஸு தந்யசப்தேதாபிவாமுநே-ஆச்சர்யம்பரமம்விஷ்ணு
ஸ்ஸஹ்யஸ்மாகம் பராகதீஃ || யதாஜ்யம் வயமச்சீமோ ஹுதமக்நிஷு பாவநம் - தத்ஸர்வம்
புண்டரீகாக்ஷோ லோகமுர்த்திஃபரபச்சதி ” ‡ ஊர. (உ) “ தக்ஷிணபிஸ்ஸதேஹரிதஃ ”
(ஈ) “ யஜ்ஞநாநாம்ஹி கதிர்விஷ்ணு ஸ்ஸர்வேஷாஞ்ச ஸதக்ஷிணா - தக்ஷிணாபிஸ்ஸதேஹ
த்யேவம் ப்ரசநோமம் ஸமாப்தவாந் ” (ச) “ தக்ஷிணபிஸ்ஸதேஹத்யேவம் ” (ரு) “ கூர்
மேணுபிஹிதம்பூர்வம் பாரம்பர்யாதிறாகதம் - ஸதக்ஷிணேஸ்மிந் புருஷே தத்வாக்யம்ப்ரச
பாதிதம் ” (ஊ) “ யந்நாம்பவநதஃ ப்ரச்சந்தி வாக்யஸ்யாஸ்யச நிர்நயம் - ததேததத் ஸர்வ
மாக்யாதம் ஸாதயாமி யதாகதம் ”

(சு) “ஸ்ரீவஸந்தியாதிர்முக்கீதா நாததஸ்ஸர்வதர்மவித்” (உ) மா. ப. 10-10-11, 12.

இப்படி ஸ்ரீநாரதபகவான் ஸேவிக்கும்படியாகவும், ருசியுடையாரெல்லார்க்கும் கண்ணிலே கண்டு ஆசரயிக்கைக்கும் அதுபவிக்கைக்கு முடலாகவும், “கிடந்ததோர்கிடக்கை” என்கிற படியே கிடையழகால்வந்த மினுக்கம் தோற்றும்படியாகக் கண்வளர்ந்தருளினவனுடைய தேசம்.

பூமருவீப்புள்ளினங்கள். “நீர்ப்பூ நிலப்பூ மரத்திலொன்பூ” என்கிற பூக்களின் குளிர்ந்தியாலும் மார்த்தவத்தாலும் பரிமளத்தாலும் மதுவா லுமுண்டான போக்யதையாலே விடமாட்டாதே பொருந்தி, அன்னங்கள் வண்டுகள் முதலான பக்ஷிஸமுஹங்களானவை தங்களுடைய ஜாதிக்கு ராஜாவான பெரிய திருவடியுடைய புகழை, அநக்ஷரஸமாகப் பேசா நிற்கும்படியாய், அவற்றுக்கு போக்யமான புஷ்பங்கள் மிகவுமுண்டாகைக்கடியான ஜலஸ மீர்த்தியை யுடைத்தாயிருக்கிற திருவரங்கமே. கீழ்ச்சொன்னபடியே ஸ்ரீநாரதபகவானுக் குத்தன்னுடைய ஸர்வாதிகத்வத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக, கூர்மாதிகளான வ்யக்திகள்தோ றும் அவன்வந்து ஸ்துதித்திறைஞ்சு பாரம்பரியேணவந்து தானுமானவனாய், பின்பு அவனுக் கும் பலகாலும் ஸேவ்யனாய்க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளினவனுடைய கோயில்- திருவரங்கம் என்றந்வயம். ௩.

அ. ஆறம்பாட்டு. த்ரௌபதியைக் குழல்முடிப்பித்து, பாண்டவர்களுையே ராஜாக் களாக்கி, உத்தராதநயனையும் உஜ்ஜீவிப்பித்தவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேச மிதுவென் றோர்.

மு.—மைத்துனன்மார் காதலியை மயிர்முடிப்பித் தவர்களுையே மன்னராக்கி உத்தரைதன் சிறுவனையு முய்யக்கொண்டவுயிராள னுறையுங்கோயில் பத்தர்களும் பகவர்களும் பழமொழிவாய் முனிவர்களும் பரந்தநாடும் சித்தர்களும் தொழுதிறைஞ்சத் திசைவிளக்காய் நிற்கின்ற திருவரங்கமே. சு.

பதவுரை.

பத்தர்களும்— பக்தர்களும்
பகவர்களும்— ஸந்யாஸிகளும்
பழ மொழி— பழமொழியாயிருந்துள்ள வேதத்தை
வாய்— வாக்கிலேயுடையரான
முனிவர்களும்— ரிஷிகளும்
பரந்த— விஸ்தீர்ணமான
நாடும்— நாட்டிலுள்ளாரும்
சித்தர்களும்— நித்யமுக்தரும்
தொழுது— அஞ்ஜலிபண்ணி [படி
இறைஞ்சு—ஸாஷ்டாங்கப்ரணாமம்பண்ணும்
திசை— எல்லாதிக்குக்களுக்கும்
விளக்கு ஆய் } விளக்காய் நிற்கிற
நிற்கின்ற }
திரு அரங்கம்— அரங்கமாகரானது;
மைத்துனன்மார் — மைத்துனன்மாரான
பாண்டவர்களுக்கு

காதலியை— அபிமதையான த்ரௌபதியை
மயிர் முடிப்பித்து— குழல் முடிப்பித்து
அவர்களுையே— அவர்களுையே
மன்னர் ஆக்கி— அரசாளவைத்து
உத்தரைதன்— அபிமந்யுவினமனைவிபான
உத்தரையென்பவளுடைய
சிறுவனை— பிள்ளையாய், கரிக்கட்டையாய்க்
கிடந்த பரிஷித்தை
உய்யக்கொண்ட— திருவடிகளாலே ஸ்பர்
சித்து, உயிர்பெற்றெழுந்திருக்குட்படி
பண்ணினவனாய்
உயிர் ஆளன்— எல்லா வுயிர்களுக்கும் நாத
னுனவன்
உறையும்— நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
கோயில்— ஸ்தானம்.

வ்யா. மைத்துனன்மார் காதலியை மயிர்முடிப்பித்து. மைத்துனன்மாரான பாண்ட வர்களுக்கு அபிமதையான த்ரௌபதியைக் குழல் முடிப்பித்து. (க) “ஸாஹம்கேஸுமூ ஹாபுரூபா வரிக்கிஷாஸஹாமதா” என்கிறபடியே துச்சாஸநன்வந்து மயிரைப்பிடித் திழுக்க, அன்றுமுதலாக “என்னை யிதுசெய்தவனையும் இதுக்கு ப்ரவர்த்தகரானவர்களை யும் கொன்று களப்படுத்தினாலொழிய குழல் முடியேன்” என்றிறே யிவனிருந்தது. பதி னாலு ஸம்வதஸ்ரம் காட்டிலே திரிந்தகாலத்தோடு மீண்டு நாட்டிலே வந்தகாலத்தோடு வாசி யற, இவள், விரித்ததலையுந் தானுமாய்த் திரிகிறபடியைக்கண்டு, “இவள் ஸங்கல்பத்தின் படியே கார்யம் செய்துகொடுத்து இவள் குழல்முடித்தவன்றிறே நாம் சரணுகதாசுக் கனென்னும் பேர்படைப்பது” என்றிறே கர்ஷ்ணன் திருவுள்ளமிருந்தது. தூதுபோ னதும், ஸாரத்யம் பண்ணிற்றும், பரமஹஸ்யமான ப்ரபத்தியை உபதேசித்தது மெல்லாம் இதுக்காகவிறே. எங்ஙனையென்னில்;- தூதுபோனது, * பொய்ச்சுற்றம் பேசிச்சென்று பேதஞ்செய்தெங்கும் பிணம்பித்துகைக்காக. ஸாரத்யம்பண்ணிற்று, “ஆபுத மெடுக்க லொண்ணது” என்கையாலே, *கொல்லாமாக்கோல் கொலைசெய்து எல்லாச்சேனைபு மிரு நிலத்து அவிக்கைக்காக. ப்ரபத்தியுபதேசம் பண்ணிற்று, (உ) “கஸுராநஹுஹகாராணநு யத்யுயத்யுயபாகு-உனாய், (ங) “நகாங்கேஷ் விஜயங்குஷ்ட” என்று காண்டிலவந்ததையும் பொகட்டு யுத்தார் நிவர்த்தனாவனை, (ச) “கஸிஷ்ஷுவவநு-உவ” என்று யுத்தே ப்ரவர்த்தனம்படி பண்ணுகைக்காக. ஆகையால் இவையெல்லாம் இவள் குழலை முடிப்பிக் கைக்காகச் செய்தவையென்னக் குறையிலலை. (ரு) “உதன-உத ம-ஹு-தரே-வகூ-ராஜி” என்றவொபாதி. (சு) “உதனெ நா-உவலாய” என்கிறவிதும் முன்னே சொல்லிக்கொ ள்ளவிறே யடுப்பது; அங்ஙன்செய்யாதே, முந்துற, அர்த்தத்தை யருளிச்செய்து வைத்து, பின்னை இத்தை யருளிச்செய்வானென்? என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க; “த்ரௌபதி குழல் விரித்துக்கிடக்கையாலே செய்வதறியாமல், மூலையில்கிடந்தாரை முற்றத்திலே யிடு வாரைப்போலே, பரமஹஸ்யமானத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டு நின்றான்; பின்னை அர்த்த த்தின் சிர்மையை னீ அநுஸந்தியா, ‘கைப்பட்ட மாணிக்கத்தைக் கடலிலே பொகட்டோம்!’ என்று பதண் பதனென்றான் காணும்” என்றிறே யருளிச்செய்தது.

அவர்களையே மன்னராக்கி. கீழே, “மைத்துனன்மார்” என்கையாலே, “அவர் களையே” என்று பராமர்சிக்கிறார். “நாடுடைமன்னர்” என்கிறபடியே - ராஜ்யப்ராப்த ரிவர்களாயிருக்க, * பொய்ச்சூதிலே தோற்பித்து, இவர்கள்ராஜ்யத்தைத் தாங்களே வாங் கிக்கொண்டு, இவர்களைக்காட்டிலே தள்ளிவிட்டு, மீண்டு நாட்டிலே வந்தவிடத்திலும், “இவர்களுக்கு ஒரு கோல்குந்து நிலமும் கொடோம்” என்று தாங்களே எல்லாம் ஆளு வதாக இருந்த தூய்யோதநாதிகளைக் கிழங்கெடுத்துப்பொகட்டு, ராஜ்யத்துக்குப்ராப்தரான விவர்களையே ராஜாக்களாக்கி. உத்தரைதன் சிறுவனையு முய்யக்கொண்ட. கீழ் - “மருமகன் றன் சந்ததி” என்றார்; இங்கு - “உத்தரைதன் சிறுவன்” என்கிறார். அங்கு - பிதர்ஸ ம்பந்தத்தை யிட்டுச்சொன்னார்; இங்கு - மாதர்ஸம்பந்தத்தை யிட்டுச்சொல்லுகிறார். பிதா

(க) “ஸாஹம்கேசக்ரஹம்ப்ராப்தா பரிக்கிஷ்டாஸபாகதா” (உ) “அஸ்த்தாந ஸ்நேஹகாருண்ய தர்மாதர்மதியாகுல” (ங) “நகாங்கேஷ்விஜயம்கர்ஷ்ண” (ச) “கரிஷ்டே வசநந்தவ” (ரு) “இதந்துதேகுஹ்யதமம்ப்ரவக்ஷ்யபாமி” (சு) “இதந்தேநாதபஸ்காய”.

னீ அநுஸந்தியா-அநுஸந்தித்து என்றபடி.

வான அபிமந்பு யுத்தத்திலே பட்டுப்போகையாலே, “இவனை யிழந்தோம்” என்னும் க்வேசம் அவனுக்கு இல்லையிறே; மாதாவினே இருந்து க்வேசப்படுகிறவன்; இப்பிராஜை பிழைத்தால் உள்பரியமும் அவனுக்கேயிறே; அத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. உய்யக்கொண்ட. கரிக்கட்டையாய்ப் போனவனையும், ஸத்ய வசந்தத்தாலும் திருவடிகளினுடைய ஸ்பர்சத்தாலும், போனவனையே மீட்டு எழுந்திருக்கப்பண்ணின. உயிராளன், ஸர்வாத்ம ஸாதாரண நாதனுனவன். உறையும்கோயில். அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நித்பவாஸம் பண்ணுகிற கோயில்.

பத்தர்களும். “மாலைபுற்றெழுந் தாடிப்பாடித்திரிந்தாங்க நெம்மாணுக்கே, மாலை யுற்றிடும் தொண்டர்” என்கிற பக்தர் உறும். பகவர்களும். “சுற்றொறிந்து முற்றல்முங்கில் மூன்று தண்டரொன்றின ரற்றபத்தர்” என்கிற ஸந்யாஸிகளும். பழமொழிவாய் முனிவர்களும். அபௌருஷேயமாய் நித்யமாயிருக்கையாலே பழமொழியா யிருந்துள்ள வேதத்தை எப்போதுமொக்க வாக்கிலேயுடையரா யிருக்கும் ரிஷிகளும். பரந்தநாடும். “தென்னாடும் வடநாடும்” என்னும்படி விஸ்தீர்ணமான நாட்டிலுள்ளாரும். சித்தர்களும். நித்ய விபூதியிலே ஆனந்த நிர்ப்பராயிருக்கும் நித்யமுக்தரும். தோழுதிறைஞ்சு. அஞ்ஜலிப்ரணு மாகினைப் பண்ணும்படியாக. திசைவிளக்காய் நிற்கின்ற. ஸர்வதிக்குக்களுக்கும் ப்ரகாசக மாய்க்கொண்டு நிற்கிற. ஏதேனு மோரிடத்திலே இருந்தாலும் அத்திக்கைநோக்கி வணங்கும்படியிறே இதினுடைய ப்ரகாசமிருப்பது. (சு) “தேசாந்தாகதோவாபி த்விபாந்தாகதோபிவா-ஸ்ரீரங்காபிமுகோபூத்வாப்ரணி பத்யநீததி” என்கிற திருவரங்கமே. இப்படியிருந்துள்ள திருவரங்கமே-உயிராளனுறையுங் கோயில், சு.

அ. எழாம்பாட்டு. ஸ்ரீவாமநாயக் மாவலியைக்குறும்பதக்கி ராஜ்யத்தை வரங்கி அவனைப் பாதாளத்திலே வைத்தவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—குறப்பிரமசாரியாய் மாவலியைக் குறும்பதக்கி யாகவாங்கி

இறைப்டொழுதிற் பாதாளங் கலவிருக்கை கோதேதுகந்த வேம்மாங்கோயில்
எறிப்புடைய மணிவரைமே லிளநாய்றெழுந்தாற்போ லரவணையின்வாய்ச்
சிறப்புடைய பணங்கண்மிசைச் செழுமணிகள் விட்டெறிக்குந் திருவரங்கமே.

பதவுரை.

எறிப்பு உடைய— மிக்க ஒளியையுடையதா
யிருப்பதொரு
மணி வரைமேல்—நிலரத்ந பர்வதத்தின்மேல்
இள நாயிறு— பாலஸூர்யர்கள்
எழுந்தால் போல்— உதித்தாற்போலே
அரவு அணையின் வாய்— திருவனந்தாழ்வா
னிடத்தில்

சிறப்பு உடைய— அழகிதான
பணங்கண்மிசை— படங்கண்மே லுண்டான
செழு— செழுமைதங்கிய
மணிகள்— ரத்நங்களானவை
விட்டு எறிக்கும்—மிகவும்விளங்கா நின்றன
திரு அரசங்கம்;—
மாவலியை— மஹாபலியிடத்திலே

(சு) “தேசாந்தாகதோவாபி த்விபாந்தாகதோபிவா-ஸ்ரீரங்காபிமுகோபூத்வாப்ரணி பத்யநீததி”

குறள் பிரமசாரி ஆய்— வாமநப்ரஹ்மசா
ரிபாய்ச் சென்று
குறம்பு அதக்கி — அவனுடைய செருக்
கை அடக்கி
அரசு — ராஜ்யத்தை
வாங்கி— நீரேற்று வாங்கி
இறை பொழுதில்— கூணாகாலத்திலே
பாதாளம்— பாதாள லோகத்தை

கலவிருக்கை கொடுத்து — அவனுக்கு
இருப்பிடமாகக் கொடுத்து
உகந்த— இந்தான் மனோரதத்தைத் தலைக்
கட்டித் தரப்பெற்றோமென்று
ஸந்தோஷித்த
எம்மான்-என்ஸ்வாமிபானவன் வர்த்திக்கிற
கோயில்— கோவில்.

குறள்பிரமசாரியாய். வாமநப்ரஹ்மசாரியாய். குறள். கோடியைக் காணிபாக்கினுற்
போலே, பெரியவடிவைக் கண்ணிலே முகந்து அதுபவிக்கலாம்படி. சுருக்கினபடி. சேர்ப்
பால் சுருக்கினதனையும் ரவிக்குடாபோலே, வடிவும் சுருக்கினதனையும் ரஸாவஹமாயிருக்கு
மாய்த்து. “புலங்கொள்மானாய்” என்றாரிதே ஆழ்வார். இவ்வடிவழகாலேயிதே மஹா
பலியை வசிகரித்தது. பிரமசாரியாய். அதுக்குமேலே ஒருவசிகாரஸாதரமிதேயிது. “பொங்கி
லங்குபுரிநாலும் தோ லுந்தாழ” என்கிறபடியே—பஜ்ஜேஸ்ரபவீதமும் கர்ஷ்ணஜிமும் முஞ்
ஜிபுமானநீதவேஷம். இந்தான், “என்னுடையராஜ்யத்தையிழந்தேன், அதைமீட்டுத்தர
வேணும்” என்று கண்ணும் கண்ணிருமாய்வந்து சரணம்புகுந்து நின்றான்; “ப்ரபலனாபி
ருப்பா நொருவனுடையராஜ்யத்தைப் பறித்துக்கொண்டான், ராவணாதிசைப்போலே அழி
யச்செய்யப் போகாதாய்த்து ஒளதார்யமென்றொரு குணலேசத்தை யேறிட்டுக்கொண்டிருக்
கையாலே, இனி இரண்டுக்கும் அவிருத்தமாகச்செய்வதென்” என்றுபார்த்து, “அவன்
கொடுக்க உகந்திருக்குமாகில் நாம்சென்று இரக்கக்கடவோம்” என்றிதே இரப்பில் தகனோ
றின ப்ரஹ்மசாரியாய்த்து. மாவலியை. “கோவாகியமாவலியை” என்கிறபடியே—ஸர்வே
ச்வரன் இந்தானுக்குக்கொடுத்த த்ராலோக்யைச்வர்யத்தை பலத்தாலேபறித்துக்கொண்டு,
ஒருத்தர்கீழடங்காமல் தன்னரசாரிருந்த மஹாபலியை. குறும்பதுக்கி. கள்ளர், பள்ளிகள்,
ஸானுக்களுடைய ஸ்வத்தை அடித்துத் தங்கனாதுக்கிக்கொண்டு ஒருத்தர் கீழடங்காதேயிருக்
குமாபோலே, பரஸ்வாபஹாரத்தைப்பண்ணி அதில் ஒரு பாயமற்று, தன்னுடைமையைத்
தன்னஜீவிக்குமாபோலே ஜீவித்திருந்த, குறும்பையடக்கி-சுருக்கைவாட்டி. அரசுவாங்கி. கீழ்
ச்சொன்ன வடிவழகையும் விநீதவேஷத்தையும் முன்னிட்டுக்கொடுசென்று அவனை சித்தாப
ஹாரம்பண்ணி, “கொள்வன், நான், மாவலி, மூவடி, தா” என்று சில அந்ந்வித பாஷண
ங்களைப் பண்ணி, இந்த மௌக்த்யத்தாலும் அவன் நெஞ்சை இளகப்பண்ணி, சுக்ராதிகள்,
“இவன் தேவகார்யம் செய்பவர்தான், உன்ஸ்ர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்க வந்தான்” என்று
சொல்லுகிற வார்த்தையும் அவன் செவியில் படாமல் உதகம்பண்ணித் தரும்படியாய்க்
“பொற்கையில் நீரேற்று” என்கிறபடியே கொடுத்துவளர்ந்த பொலிவையுடைத்தான கை
யிலே உதகத்தையேற்று, இந்தான்தன் ராஜ்யத்தை அவன்பக்கலின்னும் வாங்கி. இறைப்
பொழுதில். இதுதான் செய்கிறவளவில், காலதைர்க்பமன்றிக்கே, அல்பகாலத்திலேசெய்து
பாதாளம்கலவிருக்கைகொடுத்து. “மூன்றடி” என்று வாங்கி, இரண்டடியாலே ஸர்வலோ
கத்தையுமளந்து, “ஒன்றும் தருகவேனா மாவலியைச் சிறையில்வைத்த” என்கிறபடியே
மற்ற ஓரடியும் தருமளவும், சிறைவைப்பாரைப்போலே, பாதாளத்தை அவனுக்கு இருப்பிட
மாக்கி. பாதாளத்தே தள்ளி. “கலவிருக்கைகொடுத்து” என்றது- அவ்விருப்பு சிறை
யிருப்பாகவன்றிக்கே போகபூமியாகக் கொடுத்தபடியைப்பற்ற, கலவிருக்கையாவது - நெ

ஞ்சு கலந்திருக்கும் இருப்பிதே. கலனிருக்கையாகக் கொடுத்தென்றபடி. உகந்த. இவனுக்கு இவ்விருப்பங்கொடுத்தது, இந்த்ரனுக்கு அவனிழந்த ராஜ்யத்தைக்கொடுத்தது, “சாணாகத னுனவனிழவுநீர்ப்பெற்றேன்” என்றுபிரதனானான். எம்மான்கோயில். என்னுடைய ஸ்வாமி யானவன் அந்நயப்பயோஜந ரானவர்களுக்குத் தண்ணைக்கொடுக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிறகோயில்.

எறிப்புடையமணிவரைமேல். அதிபாகாசமாயிருப்பதொரு நீலரத்ந பர்வதத்தின்மேல். இளநாயிறேழுந்தாற்போல். பாலாதித்யர்கள் உதித்தாற்போலே. அரவணையின்வாய் சிறப்புடைய பணங்கள்மிசைச் செழுமணிகள் விட்டெழிக்கும். திருவனந்தாழ்வானிடத்தில் அழகிய பணங்க ளின்மேலுண்டான பெரிய ரத்நங்களானவை மிகவும் ப்ரகாசியாநிற்கும். இத்தால்-திருவரவ ணையின்மேலே, * பச்சைமாமலைபோலே யிருக்கும் திருமேனியோடே பள்ளிகொண்டரு ழுகிற பெரியபெருமானே யநுபவிப்பார்க்கு அத்திருவனந்தாழ்வானுடைய ஒளிதானே ப்ர காசமாயிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. திருவரங்கமே. சிழ்ச்சொன்ன விதுவேயாய்த்து இத் தேசத்துக்குச் சிறப்பு. எ.

அ. எட்டாம்பாட்டு. அதிஞ்ஞான ஹிரண்யணை யடர்த்துப் பிடித்து நிரஸித்த வன் வர்த்திக்கிறதேச மிதுவென்குறர்.

மு.—உரம்பற்றியிரணியணை யுகிர்நுதியா லொள்ளிய மார்புறைக்கவூன்றிச் சிரம்பற்றி முடியிடியக் கண்பிதுங்க வாயலரத் தேழித்தான் கோயில் உரம்பெற்ற மலர்க்கமல முலகளந்தசேவடிபோ லுயர்ந்துகாட்ட வரம்புற்ற கதிர்ச்செந்நெல்தாள்சாய்த்துத் தலைவணக்குந் தண்ணரங்கமே. அ.

பதவுரை.

உரம் பெற்ற— செழிப்பை யுடைத்தான
கமலம் மலர்— தாமரைப் பூவானது
உலகு அளந்த — திருவுலகளந்தருளின
போது உயரவெடுத்த
சே அடிபோல்— திருவடிகளைப்போலே
உயர்ந்து காட்ட—கிர வளர்ந்துப்ரகாசிக்க
வரம்பு உற்ற— வரம்பு சேர்ந்து விளைந்து
நிற்பதாய்
கதிர்— கதிரையுடைத்தான
செந்நெல்— செந்நெற்களானவை
தாள் சாய்த்து— தாள்களை நீட்டி
தலை வணக்கும் — தலைவனையாநின்றுள்ள
தண்— குளிர்ந்த
அரங்கம்— திருவரங்கமானது;
உரம் பற்றி— தேவர்களால் பெற்ற வரபலத்
தை யுடைய

இரணியணை— ஹிரண்யணை
உகிர் றுதியால்-திருவுகிர்களின் கூர்மையால்
ஒள்ளிய மார்பு — அவனுடைய அழகிய
மார்பிலே
உறைக்க— மறுபாடுருவும் படியாக
ஊன்றி— ஊன்றி
முடி— கிரீடமானது
இடிய— பொடிபடும்படியாகவும்
கண்— கண்களானவை
பிதுங்க— பிதுங்கும்படியாகவும்
வாய் அலர— வாய் அலரும்படியாகவும்
சிரம் பற்றி— தலையைப்பிடித்து நெரித்து
தேழித்தான்— ஆரவாரம் செய்தவன் வர்
த்திக்கிற
கோயில்— கோயில்.

வ்யா. உரம்பற்றி யிரணியனை. தேவர்கள்கொடுத்த வரபலங்களையும் தன்னுடைய புஜபலத்தையும் நினைத்து, “ ஒருவரா லுமோரழிவில்லை ” என்று, வரங்கொடுத்த தேவர்களோடு அல்லாதாரோடு வாசியற எல்லாசையும் நெருக்கித்தன்கீழ்பாக்கி, “ தன்னுடைய நாமமேயொழிய பகவந்நாமம் அத்தேசத்தில் நடக்கவொண்ணாது ” என்றுவிலக்கி, திருநாமம் சொன்னதுவே ஹேதுவாக, * பள்ளியிலோதிவந்த தன்சிறுவனான ப்ரஹ்மாதனை வாசாமகோசரமான பீடைகளைப்பண்ணின ஹிரண்யன், “ பிள்ளாய், நீசொல்லுகிறவன் எங்கேயுளன் ? ” என்று கேட்டபோது, “ எங்குமுளன் ” என்று ப்ரஹ்மாதன்சொல்ல, “ இங்குமுளே ” என்று *தானளந்திட்ட தூணிலேயடிக்க, “ ஆங்கேவளர்ந்திட்டு வாளுகிர்ச் சிங்கவுருவாய் ” என்கிறபடியே - தேவர்கள் கொடுத்த வரத்தில் அகப்படாததொரு வடிவைவர்கொண்டு, அத்தூணைப் பிளந்துகொண்டு புறப்பட்டு, “ அடித்தகை பிடித்தபெருமாள் ” என்னும்படி அத்தூணில் அடித்தகை வாங்குவதற்கு முன்னே பலத்தாலேவந்து அமுக்கிப் பிடித்து. உகிர்நுதியால். “ அஸ்தர் சஸ்தர்ங்க னொன்றாலும் படக்கடவேனல்லேன் ” என்று வரங்கொள்ளுகையாலே, அவற்றால் நிரணிக்கப்போகாமையால் திருவாழிதொடக்கமானவையும் அழகுக்குடலா யிருந்துவிட, திருவுகிறை ஆபுதமாகக்கொண்டு அதிநுடைய கூர்மையாலே. ஒள்ளியமார்புறைக்கவூன்றி. ஆபரணங்கராகாதிகளாலே அலங்கரித்து, அவன் பலகாலும்பாந்து அதுபவித்துக் கொண்டிருந்த அழகியமார்விலே மறுபாடுருவும்படியாகவூன்றி. சிரமித்பாதி. அபிஷேகமானது பொடியும்படியாகவும், கண்கள் பிதுங்கும்படியாகவும், வேதனைகள் பொறாமல் வாய் அலரும்படியாகவும், தலையைப்பிடித்து நெரித்து, “ ப்ரஹ்மாதனுடைய விரோதி போகப்பெற்றோம் ” என்னும் ப்ரீதியாலே ‡ ஆர்ப்பரவம் செய்தவன் இங்குநெத்த விரோதிகளைப்போக்கி ஆச்சரிதரை ரக்ஷிக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

உரம்பெற்றவித்பாதி. சேற்றுவாய்ப்பாலே உரம்பெற்றிருக்கிற தாமரைப்பூவானது திருவுகளந்தருளினபோது மேலெடுத்த திருவடிகளைப்போலே கிளரவளர்ந்து ப்ரகாசியாகிற். வரம்பற்ற வித்பாதி. அப்போது, (க) “ ஸங்கைஸ்ஸராணாம் ” என்கிறபடியே தேவர்கள்முதலானவர்கள் திரண்டு காலேநீட்டித் தலையைவணங்கித் தண்டனிட்டுக் கிடந்தாற் போலே, வரம்புசேர்ந்து விளைந்துநிற்கிற செந்நெற்களானவை தாங்கலேநீட்டித் தலையை வணங்கும் சிறப்பையும், ஸர்வர்க்கும் தாபஹரமான குளிர்த்தியையு முடைத்தான திருவரங்கமே. அ

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. தசாவதாரமாய்க்கொண்டு ஜகத்சுக்ஷணம் பண்ணுமவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—தேவுடையமீனமா யாமையா யேனமா யரியாய்க் குறளாய்
முவுருவி லிராமனாய்க் கண்ணனாய்க் கற்கியாய் முடிப்பான் கோயில்
சேவலோடு பேடையன்னஞ் செங்கமலமலரேறி யூசலாடிப்
பூவணமேல் துதைந்தேழு சேம்பொடியாடி விளையாடும் புனலரங்கமே. கூ.

பதவுரை.

சேவலொடு— புருஷஹம்ஸத்தீதாலே
பெடை அன்னம்— அன்னப் பேடானது
செம் கமலம் மலர்— செந்தாமரைப் பூவி
ன்மேலே
ஏறி— ஏறியிருந்து
ஊசல் ஆடி— அத்தை அசைத்து ஊசலாடி
பூ அணைமேல்— புஷ்பசயநத்தின் மேலே
துதைந்து— ஒன்றுக்கொன்று பிணங்கி
எழு— கிளர்ந்த (அதனாலே)
செம்பொடி— சுண்ணமாகிற சிவந்த பொ
டி— முழுகி [டியிலே
விளையாடும்— விளையாடா நின்றன
புனல்— நீர்வளப்பத்தையுடைய
அரங்கம்— திருவரங்கமானது;

தேவு உடைய— தேஜஸ்ஸையுடைய
மீனம் ஆய்— மதஸ்யமாயும்
ஆமை ஆய்— கூர்மமாயும்
ஏனம் ஆய்— வராஹமாயும்
அரி ஆய்— நரஸிஹமமாயும்
குறள் ஆய்— வாமநாயும்
மூ உருவில் } பரசுராமனாயும் ஸ்ரீராமனாயும்
இராமன் ஆய் } பலராமனாயும்
கண்ணன் ஆய்— ஸ்ரீகர்ஷ்ணனாயும்
கங்கி ஆய்— கல்கியாயும் (அவதரித்து)
முடிப்பான்— அஸுரராக்ஷஸாதிகளை முடித்த
கோ— எம்பெருமானுக்கு
இல்— வாஸஸ்த்தாநமாம்.

வ்யா. தேவுடைய. தேஜஸ்ஸையுடைய. இது, ஸகலாவதாரவிசேஷணம். சேதந
ருடைய ஜர்மம், கர்மநிபந்தநமாய் ஸ்வார்த்தமாயிருக்கையாலே பிறக்கப்பிறக்க ஒளிமழு
ங்கி வாராநிற்கும்; ஈச்வரனுடைய ஜர்மம், ஐச்சமாய் பரார்த்தமாயிருக்கையாலே பிறக்கப்
பிறக்க ஒளிபெற்று வாராநிற்கும். “ பல்பிறப்பாய் ஒளிவரும் ” என்றருளிச் செய்தா
ரிதே. (க) “ ஸஉஸ்யோ பஸ்யஸ்திஜாயமாநஃ ” என்னக்கடவதிதே. உகாரம் அவ
தாரண வாச்சமாய், ‘ஸஹச்சேயாந்’ என்றபடி. அதாவது அவனை ஜாயமாரணய்க்கொண்டு
ச்சேயானாகாநின்றவனென்கை. அவதாரணத்தாலே சேதநனை வ்யாவர்த்திக்கிறது. மீனமாய்
*வானோரளவும் முதுமுந்நீர் வளர்ந்தகாலம் வந்துய்ப்கொண்ட மதஸ்யாவதாரமாய். ஆமை
யாய். தேவகார்யார்த்தமாக அமர்தமதநம் பண்ணுகிறபோது மந்தாநமான மந்தரத்துக்கு
ஆதாரமான கூர்மாவதாரமாய். ஏனமாய். ப்ரளயங்கதையாய் அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த
பூமியை உத்தரிகைக்கீடான வராஹாவதாரமாய். அரியாய். “ தேவாதி யோநிகளொன்
றாலும் படக்கடவேனல்லேன் ” என்று வரங்கொண்ட ஹிரண்யனை நிரஸிக்கைக்கீடான நர
ஸிஹாவதாரமாய். குறளாய். மஹாபலியாலே அபஹந்தமான ராஜ்யத்தை இந்த்ரனுக்கு
வாங்கிக்கொடுக்கைக்கீடாக வாமநாவதாரமாய். முவுருவிலிராமனாய். அதாவது—துஷ்டகூத்
ரிய நிரஸநார்த்தமாக பரசுராமாவதாரமாய், ராவணவதார்த்தமாக தசாதாத்மஜ ராமாவதார
மாய், ஆஸுரப்ரகர்திகளான க்ஷத்ரியாதிகளை நிரஸிக்கைக்காக பலபத்ர ராமாவதாரமாய்.
இதில் நடுச்சொன்ன ராமாவதாரம் முக்யம்—ஸ்வரூபேணவதரித்ததாகையாலே. பூர்வோத்
தரங்கனிரண்டும் கௌணம்— ஆவேசாவதாரங்களாகையாலே. ஆனால் இவைதன்னை முக்யா
வதாரங்களோடேகூட பரிசுணிப்பானென்னென்னில்; ஸ்வரூபாவேசமாகையால் வந்த உத்
கர்ஷத்தாலே; இவற்றில் பரசுராமாவதாரம், அஹங்கார யுக்தஜீவனை அதிஷ்டித்து நிற்கிற
தாகையாலே, முமுக்ஷுக்களுக்கு அதுபாஸ்யம்; பலபத்ர ராமாவதாரம், அஹங்கார கந்த
ரஹிதமாய் ஈச்வரனுக்கு அக்பந்தாபிமத விஷயமாயிருக்கையாலே, முக்யாவதாரங்களோ

பாதி உபாதேயம். அநுபாஸ்யமான அவதாரத்தன்னை இவரருளிச்செய்வா னென்னென் னினில்; தசாவதாரமு மருளிச்செய்கிறவராகையாலும், அவ்வவதாரத்தில் பண்ணின விரோதி சிரஸநம் தமக்கு அபிமதமாயிருக்கையாலு மருளிச்செய்தார். “மன்னடங்க மழுவலங்கைக் கொண்ட விராமநம்பி” என்றிறே மேலும் இவரருளிச்செய்தது. கண்ணனாய். பூபாரநிரஸ நார்த்தமாக கர்ஷணனாய். கற்கியாய். கலிகல்கதூஷிதான துஷ்டரை நிரஸிக்கைக்காக கல்க யவதாரமாய். முடிப்பான். இப்படி இவ்வவதாரங்களாய்க்கொண்டு துஷ்கர்த்துக்களை முடிக்க மவன். கோயில். அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடானவர்களையும் ரக்ஷிக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

சேவலித்யாதி. அபிமதவிஷயமான சேவலோடே கூட அதுதனக்கு அபிமதமாயி ருந்துள்ள பெடையன்னமானது, சிவந்த தாமரைப்பூவின்மேலே ஏறியிருந்து, ஸ்வவ்யாபா ஶங்களாலே முழுகி, அத்தை யசைத்து ஊசலாடி. பூவணையித்யாதி. பூப்படுக்கையின் மேலே பரஸ்பர ஸம்சுலேஷ கார்யரூபமான உழறுதலைச்செய்து, அத்தாலே அநினின்னும் இளர்ந்த சுண்ணமாகிற சிவந்த பொடியிலே முழுகி, இப்படி யிருந்துள்ள லீலாவ்யாபாரங்க ளைப் பண்ணும்படியான ஜலஸமீர்த்தியையுடைய திருவரங்கமே. கூ.

அ. பத்தாம்பாட்டு. ஸர்வநிர்வாஹகனாய் ஸ்ரியஃபதிபானவன் ஸரஸமாகக் கண்வள ர்ந்தருளுகிற தேச மிதுவென்கிறார்.

மூ.—சேருவாளும்புள்ளாளன் மண்ணுளன் சேருச்செய்யுநாந்தகமென்னு மொருவாளன் மறையாள னோடாதபடையாளன் விழக்கையாளன் இரவாளன் பகலாள னென்னையாள னேழலகப் பெரும்புரவாளன் திருவாளனினிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவரங்கமே. கய.

பதவுரை.

சேரு ஆளும்— தானேபோர் செய்யவல்ல

புள்— பெரிய திருவடிபை

ஆளன்— ஆளுமவனாய்

மண்— லீலாவிபூதியை

ஆளன்— ஆளுமவனாய்

சேரு செய்யும்—ஆசிரித விரோதிகள்மேலே

பூசல்செய்யாநிற்பதாய்

நாந்தகம் என்னும்— ‘நந்தகம்’ என்று பே

ரையுடைத்தாய்

ஒரு— ஒப்பற்ற

வாளன்— கொற்றவொள்வாளையுடையனாய்

மறை ஆளன்— நான்கு வேதங்களைபு மாளு

மவனாய்

ஒடாத— யுத்தத்தில் முதுகுகாட்டிஒடாத

படை ஆளன்— இப்படிப்பட்ட பரிகரத்தை

யுடையனாய்

விழு— சீர்மையோடேகூடின

கையாளன்— கொடையை யுடையனாய்

இரவு ஆளன் } இரவு பகலாகிய காலங்களுக்

பகல் ஆளன் } குத் தலைவனாய்

என்னை ஆளன்— என்னை ஆளுமவனாய்

ஏழு உலகம்— ஸப்தலோகங்களாகிற

பெரு— பெரிய

புரவு— ஸுக்ஷேத்ரங்களை

ஆளன்— ஆளுமவனாய்

திரு ஆளன்— பெரியபிராட்டியாரை நிவ்ய

மஹிஷியாக உடையனாமானவன்

இனிதாக— திருவுள்ளத்தில் உகப்போடே

திரு கண்கள் } திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிற

வளர்கின்ற

(கோயில்)

திரு அரங்கமே.

வ்யா. செருவாளும்புள்ளான். யுத்தத்தை ஸ்வயமேவ நிர்வஹிபாதிற்கும் பெரிய திருவடிபை ஆளுகிறவன். ஆச்ரித விரோதிகளான அஸுரராக்ஷஸரோடே யுத்தம்பண்ணுமிடத்தில், அந்த யுத்தத்தைப் பெரியதிருவடிதானே நடத்த, இவன் காணவந்த சோழரோ பாதி அத்தைக் கண்டுகொண்டு அவன் தோளிலே இருக்குமத்தனையாய்த்து. “ பாதிப்பாறி அசுரர்தம்பல்குழாங்கள் நீறெழுப்பாய் பறவையொன்றேறி வீற்றிருந்தாய் ” என்றாரிதே ஆழ்வார். அதாவது- அஸுரவர்க்கத்தினுடைய பலவகைப்பட்ட குழாங்களானவை; பாதிப்பாறி நீறெழுந்துபோம்படியாக,ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே பாயாநின்றன அத்தவிதீயமான பெரியதிருவடிபை மேற்கொண்டு தன்னுடைய வ்யாவர்த்திதோற்ற விருந்தவனென்றபடி. “ புகழ்கின்ற புள்ளார்தி ” என்று விரோதி நிரஸநத்தால்வந்த புகழுடங்கலும் கிடப்பது அவன்பக்கவிலே. “ அவனை வாஹநமாகவுடையனென்கிறதே அவனுக்கேற்றம் ” என்றருளிச்செய்தாரிதே.

மண்ணுளான். நித்யஸூரிகளில் தலைபான பெரியதிருவடிபை வாஹநமாகவுடையனென்கையாலே நித்யவிபூதியையாளுமவனென்னுமிடம் சொல்லிற்றாய், இத்தால் லீலாவிபூதியை ஆளும்படி சொல்லுகிறது. ஆச்ரிதாநாச்ரித விபாகமற மண்ணிலுள்ளாரெல்லாரையும் ஆளுகிறவன். ஆச்ரிதரை, “ நம்மோட்டை ஸம்பந்தமறிந்தவர்கள் ” என்று ஆளும்; ஆநாச்ரிதரை, தானறிந்த ஸம்பந்தத்தாலே ஆளும். பூமியைச்சொன்னவிது அல்லாத லோகங்களுக்கு முபலக்ஷணம். செருச்செய்யும் நார்த்தகமென்னு மொருவாளான். கீழ், “ புள்ளான் ” என்று- ஆச்ரிதரக்ஷணத்துக்குடலான வாஹநத்தைச் சொல்லிற்று; இங்கு, ஆயுதத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆச்ரிதவிரோதிகள்மேலே பூசனைச்செய்யாநிற்பதாய், நந்தகமென்னும் திருநாமத்தையுடைத்தாய், அத்தவிதீயமாயிருந்துள்ள கொற்றவொள்வாளை யுடையவன். திவ்யாயுதங்கள் தான் ஸர்வஜ்ஞமாய், நினைவறிந்து கார்யம்செய்யுமவையாயிதே யிருப்பது.

மறையாளன். இப்படி ஆயுதத்தாலே அழியச்செய்யவொண்ணாத பாஹ்யகுதர்ஷ்டி மதங்களை யழியச்செய்கைக்கு பரிகரமான வேதத்தை ஆளுகிறவன். சஸ்தரத்தாலும்சாஸ்தரத்தாலும் மிறேப்ரதிபக்ஷநிரஸநம்பண்ணுவது. சஸ்தரத்தாலே நிரஸிக்குமளவில், சரீரவிநாசபர்யந்தமாய்; சாஸ்தரத்தாலே நிரஸிக்குமளவில், அவர்களுடைய விபரீத ஜ்ஞாநாதிகள்போய், இச்சரீரந் தன்னோடேயிருக்கச்செய்தே திருந்திஉஜ்ஜீவிக்கைக்கு உறுப்பாம். இது இரண்டுக்கும் விசேஷம். ஓடாநடையாளன். யுத்தத்தில் புகுந்தால் பித்காலியாதபடியான பரிகரத்தை யுடையவன். அன்றிக்கே, (க) “ கஸுண்டெப நி தந்நிரவடி நிர தபரபகயுண விசுரய ய ” என்கிறபடியே லோகத்தில் வழங்காத ஆயுதவிசேஷங்களை யுடையவனென்னவுமாம். விழுக்கையாளன். (உ) “ வரிக நவரிக வஹ ஹ மெஷணாநி ” இத்யாதிப்படியே ஆத்மாத்மியங்களைய ஆச்ரிதார்த்தமாக்கிவைக்கும் சீர்மையை யுடையவன். விழுக்கை- சீர்மை. அன்றிக்கே, விழுப்பத்தை யுடைத்தான கையையுடையவன்-சீர்மையோடேகூடின கொடையை யுடையவனென்றபடி. (ஈ) “ ஸஸவ ஹ நயி பு நொ டுஷ்டா ஸுரே துபு தி நடிவ ” என்னக்கடவதிறே.

(க) “ அஸங்க்யேயநித்யநிரவத்ய நிரதிசயகல்பாண திவ்யாயுத ” (உ) “ பரிஜந பரிபர்ஹாபுஷணாநி ” (ஈ) “ ஸஸர்வாரந்ததிநோதர்ஷ்ட்வா ஸமேதப்ப்ரதிநந்தயச ”

இரவாளன் பகலாளன். திவாராத்ரபுமான காலத்துக்கு நிர்வாஹகனுனவன். இத் தால் சேதநர்க்கு ஜ்ஞாநஸங்கோச ஹேதுவாயும் ஜ்ஞாநவிகாஸ ஹேதுவாயுமிருந்துள்ள காலங்களை ஸ்வாதீநமாக உடையவனென்கை. என்னையாளன். “எயிற்றிடை மண்கொண்ட வெந்தை யிராப்பகலோதுவித்தென்னைப் பயிற்றிப் பணிசெய்யக்கொண்டான்” என்கிறபடியே தானே திருத்தி, திவாராத்ரவிபாகமற என்னையாளுகிறவன். ஏழலகப்பெரும்புரவாளன். ஸமஸ்தலோகங்களுமாகிற பெரிய புரவை ஆளுகிறவன். புரவு - ஸுக்ஷேத்ரம். இத்தால் ஸமஸ்தலோகங்களையும் ஆளுமிடத்தில், அல்பக்ஷேத்ரவானானவன் இரவுபகல் நோக்கி ஆளு மாபோலே ஆண்டுகொண்டு போருமவனென்கை. “பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகு மங்காதுஞ் சோராமேயாங்கின்ற” என்னக்கடவதிறே.

திருவாளன். பெரியபிராட்டியாரை தில்பமஹிஷியாக உடையவன். கீழ்ச்சொன்ன லோகத்தையெல்லா மாளுவது இருவருமான சேர்த்தியிலேயாய்த்து. இனிதாகத்திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவாங்கமே. “கூராப்தி தொடக்கமான ஸ்த்தலங்களெல்லாவற்றி லுங்காட்டில் அபிமதவித்திக்குடலான தேசம்” என்று திருவுள்ளத்திலுகப்போடேகூடக் கண்வளர்ந்த ருளுகிற கோயில், திருவரங்கமே. (க) “கூராவெழுபுணரூரூரொநா ரெழுமி நாஹுடி யாடிவி. 1 ரதிமதொஹரிபுது கலு, உருதிவிது. தடி” என்னக்கடவதிறே. ... ம.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—கைநாகத்திடர் கடிந்தகனலாழிப் படையுடையான் கருதுங்கோயில்
தென்னோடும் வடநாடுந் தொழநின்ற திருவரங்கத் திருப்பதியின்மேல்
மெய்நாவன் மெய்யடியான் விட்டுசித்தன் விரித்ததமிழரைக்கவல்லார்
எஞ்ஞான்று மெம்பெருமா னிணையடிக்கீ ழுண்பிரியா திருப்பர்தாமே. கக.

பதவுரை.

கை— பெரிய துதிக்கையைபுடைய
நாகத்து— ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய
இடர்— துக்கத்தை
கடிந்த— நீக்கினதாய்
கனல்— ஜ்வலியாநின் லுள்ள
ஆழி— திருவாழியை
படை உடையான்— ஆயுதமாக வுடையவன்
கருதும்— விரும்பி வர்த்திக்கிற
கோயில்— கோயிலாய்
தென் நாடும்— தென்னாட்டி லுள்ளாரும்
வடநாடும்— வடநாட்டிலுள்ளாரும்
தொழ— தொழும்படியாக

நின்ற— நின்றருளின
திரு அரங்கம் } ‘திருவரங்கம்’ என்னும்
திரு பதியின்மேல் } திருப்பதி விஷயமாக
மெய் நாவன்— மெய்யேசொல்லும் நாவை
புடையவராயும்
மெய் அடியான்— அந்நயப்போஜனமாக அடி
மைபூண்டவராயு மிருக்கிற
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
விரித்த— விஸ்தரித்து அருளிச்செய்த
தமிழ்— தமிழ்மாலையான இத்திருமொழியை
உரைக்கவல்லார்தாம்— சொல்லவல்லவர்கள்
எம் பெருமான்— ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனுடைய

(க) கூராப்தேர்மண்டலாற்பாரோர்யோகநாம்ஹர்தயாதடி- ரதிம்கதோஹிரியத்தா
தஸ்மாத்ரங்கமிதிஸ்மர்தம்”

இணை— ஒன்றுக்கொன்றொப்பான
அடி கீழ்— திருவடிகளின்கீழே
எஞ்ஞான்றும்— எக்காலத்திலும்

இணை பிரியாது— *அடியார்கள் குழாங்களுள்
டே இணைபிரியாமல்
இருப்பர்— இருக்கப்பெறுவார்கள்.

வ்யா. கைந்நாகத்திடர்கடிந்த. ஸ்ரீகஜேந்தராமுவாணுடைய துக்கத்தைப் போக்கின. “ஆனைக்கும் தனக்குத்தக்க வா தம்” என்னுமாபோலே வடிவின் கருத்துக்குத் தக்கபடியிறே துக்கத்தின் கருமிருப்பது. “ஆனையின் துயரம்” என்றாரிறே. ஆனைக்கு வாசகமான சப்தங்கள் பலவுமுண்டாயிருக்க, “கைந்நாகத்திடர்” என்றது - “கைம்மாதுன்பம்” என்கிறபடியே துதிக்கையை முழுத்தின் ஆபத்தென்று தோற்றுகைக்காக. அதாவது - நெடுங்காலம் வர்ஷாபாவத்தாலே வரண்டு, லோகத்தில் ஒருபூக் காணக்கிடையாதபடியாகையாலே, “எங்கே யொரு திருப்பள்ளித்தாமம் கிடைக்குமோ” என்று தமிழாறுபிழை, “மொய்ம்மாம் பூம்பொழிற் பொய்கை” என்கிறபடியே - தூரத்திலே குளிர்ந்தேசாலையும் பூத்தபொய்கையுமாய்த் தோற்றக்கண்டு, பெரிய அபிநிவேசத்தோடே ஓடிச்சென்று, “உள்ளே துஷ்டஸத்தவங்கிடக்கிறது” என்றறியாமல் பொய்கையிலே யிழிந்து பூவை வாரிப்பறித்துக் கரையிலேயேறத் தேடுகிறவளவிலே, முதலேவந்து காலப்பிடிக்க; “ஒரு நீர்ப்புழு நிமித்தமாக ஈசுவரனை யழைக்கவேணுமோ, நாமே தள்ளிப்போகிறோம்” என்று போகப்பார்த்தவளவில்; பிடித்தமுதலே பரபலமாகையாலே (க) “மஜ சூகஷ்டு தெ தீரோ ஸ்ராவஹ் சூகஷ்டு தெ ஜெ” என்கிறபடியே இங்ஙனே ஆயிரம் தேவஸம்வதஸம் சென்றவளவில்; முதலேக்கு தன்னிலமாகையாலும் அபிமதலாபத்தாலும் “முழுவலி முதலே” என்கிறபடியே பலம் அபிவர்த்தமாய், ஆனைக்கு தன்னிலமல்லாமைபாலும் அபிமதலாபத்தாலும் பலம் ஸ்நைமாயாகையாலே துதிக்கைமுழுத்தும்படியாய்த்தத்திறே; இப்படியானவாறே தன்னாற்செயலற்று, (உ) “சீநஸா விசுபலரிபு” என்கிறபடியே ஸர்வேசுவரனையே ரக்ஷிதனை வதுஸந்தித்து, “நாராயண ஓஓ மணிவண்ண நாகணையாய் வாராய்” என்ன; பிற்த ஆர்த்தத்வரி செவிப்பட்டவாறே, (ஈ) “சுகந்தி தவசிவதி ஸ்ரவஹ் சூகஷ்டு” இத்தியாய்ப்படியே, (ச) “ஹவதஸநாரெயநஃ” என்று - அறிவுடையார் ஈடுபடுதல்படியே பெரியத்வரையோடே மடுவின் கரையிலே வந்து, ஆனையை ஒரு கையாலும் முதலையை ஒரு கையாலுமாக எடுத்தினைத்துக்கொண்டு கரையிலேறி, கையில் திருவாழியாலே முதலையின் பாயைப் பிளந்து விடுவித்து, சாத்தியருளின திருப்பரிபட்டத் தலையைச்சுருட்டித் திருப்பவாத்திலேவைத்து அதினுடைய புண்வாயை வெதுகொண்டு, நெடுநாள்பட்ட கலேசமெல்லாம் தீர்த்தபடி திருக்கையாலே குளிர ஸ்பர்சித்துத் திருக்கண்களாலே குளிர்க்கடாக்ஷித்து, அதின் கையில் பூவைத்திருவடிகளிலே யிடுவித்துக்கொண்டு அதினுடைய துக்கத்தைப் போக்கினபடியைச் சொல்லுகிறது - “இடர்கடிந்த” என்று. கனலாழிப்படையுடையான். ஜ்வலியாரின் துள்ளு திருவாழியை ஆபுதமாகவுடையவன்.

“இடர்கடிந்த கனலாழிப்படையுடையான்” என்கையாலே - கையும் திருவாழி யாய்க் கொண்டுவந்து தோற்றியாய்த்து முதலையை விடுவித்ததும் ஆனையை ரக்ஷித்ததும்.

(க) “கஜஆகர்ஷதேதீரோ க்ராஹ ஆகர்ஷதேஜலே” (உ) “மநஸாசிந்தயத்தரிம்” (ஈ) “அதந்நிதசமுபகிப்ரஹிதஹஸ்தம்” (ச) “பகவதஸ்த்வராயைநமஃ”

“ தொழுங்காதல் களிற்றளிப்பான் - மழுங்காதவைறுதிய சக்கரநல் வலத்தையாய் - தோன்றி னையே ” என்று அறிவுடையார் ஈடுபடும்படியிதே அப்போதுவந்து தோன்றினபடி. கரு துங்கோயில். பரமபதம் கூர்ப்பதி தொடக்கமான ஸ்த்தலங்க னெல்லாவற்றி லுங்காட்டில், ஆச் ரிதரை அதுபவிப்பிக்கைக்கும் ரகூழிக்கைக்குமுடலானஸ்த்தலம் என்று விரும்பி வர்த்திக்கும் கோயில். தென்னாடும் வடநாடும் தேழநின்ற. த்ராவிடபாஷாப்ரதாநான தென்னாடும், ஸம் ஸ்கர்த பாஷாப்ரதாநமான வடநாடும், இருந்ததேசகுடியாகத் தொழும்படிநின்ற. திருவரங் கத்திருப்பதியின்மேல். திருவரங்கமென்கிற திருநாமத்தைபுடைத்தான திருப்பதிவிஷயமாக.

மெய்நாவன். மெய்யேசொல்லும் நாவையுடையவன். அஸ்த்யமென்பது ஒன்றும்சுல சாத நாவையுடையவனென்கை; “ பொய்ப்மொழி யொன்றில்லாத மெய்யையான ” என்னுமாயே. இத்தால்-பகவதவைபவம் தேசவைபவம் கீழ்நுளிச்செய்தவற்றில் ஒன் றிலும் ஒருபொய் யில்லாமை சொல்லுகிறது. மெய்யடியான். அந்நயப்பயோஜனான வடி யான். “ அடியான் ” என்று பேரிட்டு ப்யோஜனத்துக்கு மடியேற்குமவர்கள் பொய்யடி யாரிதே; சேஷத்வம் ஸ்வரூபமானால் சேஷிக்கு அபிசயத்தை விளைக்குமதொழிய, ஸ்வாதி சயந்தேகிகை சேராதே. அங்ஙனன்றிக்கே, சேஷிக்கு மங்கனத்தை ஆசாஸித்துக்கொண்டு திரியும் ஸ்வபாவராகையாலே, தம்மை “ மெய்யடியான் ” என்கிறார். இவையிரண்டும் - தாமநுளிச்செய்த வசநங்களை அப்யஸிப்பார்க்கு ஆப்திக்குடலாக வருளிச்செய்தாராய்த்து. விட்டுச்சித்தன். * அரவத்தமளிப்படியே - ஸர்வேச்வரனைத் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொ ண்டிருக்கிறவர். விரித்த தமிழரைக்கவல்லார். விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித்த த்ராவிடரூபமான இத்திருமொழியைச் சொல்ல வல்லவர்கள். எஞ்ஞான்றுமித்பாதி. எல்லாக்காலத்திலும், எனக்கு சேஷியான ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய, ஒன்றுக்கொன்றொப்பான திருவடிகளின் கீழே விசிலேஷாணிதராய், * அடியார்கள் குழாங்களுடே தாங்களிருக்கப்பெறுவர். ...கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு—மரவடி தன் கருள் பதினாறு ஆமை மைத்துனன்
குற ஞரந் தேவு சேரு கைந்நாகத் துப்பு.

(0)

ஆடதிருமொழி-ந.கூ-க்கு, பாட்டு-சஉ௦.

நான்காம்பத்து- பத்தாந்திருமொழி-துப்புடையாரை, ப்ரவேசம்.

அ. கீழ் இரண்டு திருமொழியிலே - பெரியபெருமாளுடைய திவ்ய வைபவத்தை யும், பெரியகோயிலான திருவரங்கத் திருப்பதியினுடைய வைபவத்தையும், பெரிய அபி நிவேசத்தோடே பேசியதுபவித்து ப்ரீதரானார்; “ தன்னடியார் ” இத்தபாதியில் சொன் னபடியே - புருஷகாரபூதையான பிராட்டிதானே சிதகுரைக்கிலும் அவளோடே மறுதலை த்து ஆச்ரிதரகூணம்பண்ணும் வாத்ஸல்யாதிசய யுக்தராய், “ இருளகற்று மெழுகதிரோன் மண்டலத்தூடேற்றி ” இத்தபாதிப்படியே - அந்நயப்பயோஜனராய், திருவடிகளை ஆச்ரயித்த

வர்களை அர்ச்சிதராதிர்த்தகத்தாலே அபுநராவர்த்தில்கூடாமான பாபபதத்திலேகொடுப்போம்
* அருங்கொடுத்திட்டு அடிமைகொள்ளும் ஸ்வபாவான பெரியபெருமானுடைய திவ்ய
குணத்தை யதுஸந்தித்தவராகையாலே, அவர்க்கும் நுருத்தின சேதநரை இங்குமின்றும்
கொடுப்போம் அடிமைகொள்ளுநக நுருவுள்ளமாகையாலே, “நாமஇனி அங்கேபோய் அடி
மைசெய்யவேணும்” என்னும் அபேபகூழிற்று, அதுங்கு தேவஸம்பந்தமற்றுப்போக
வேண்டும்படிபாய அதுஸந்தித்து, இத்தபாஸங்கத்திலே சரீர விச் லேஷஸமயத்தில் ஸம்ஸாரி
களானவர்களுக்கெல்லாம் யமபடரால்வரும் கவிவைவினைத்து, “அது நமக்கு வாராதொழி
யும்போது ஸர்வேசுவரனுனவனே போக்கித் தந்தருள்வேணும்” என்று அதுபவவித்து,
“அதுதன்னை ஏற்கவே அவன் திருவடி களிலே விழந்து அந்தித் துச் செப்பித்துக்கொள்
வோம்” என்று ஒருபட்டு, சரமதசையிலே கர்மாறுகுணமாக யமபடர்வந்து என்னை நலி
யும்போது, அந்த க்லேசத்தாலே தேவரீருடைப் திருவடிகளை ஒருபடியாலும் கிளைக்கவும்
ஒன்று சொல்லவும் கூடமனல்லேன் என்று அத்தைப்பற்ற அப்போதைக்கு இப்போதே
சொல்லிவைத்தேன்; ஆனபின்பு, அக்காலத்தில் அவர்கள் என்னைநலியாதபடி தேவரீர் ரக்ஷித்
தருளவேணும் என்று பெரியபெருமான் திருவடிகளிலே சாணம்புக்கு விண்ணப்பம்செய்து
செல்லுகிறார் - இத்திருமொழியில்.

இதுதானிருந்தபடியென்? - (க) “நவமஹிமாதா யஜேஷ்யம்” என்று
சாஸ்திரம் சொல்லுகையாலும், “வேண்டாமைநமன்றம் ரென்றமரை. வினவப்பெறுவாரலர்”
என்கிற பகவதுக்தியாலும், “உன்றமர்க்கென்றும் நமன்றமர் கள்ளர்போல்” என்று
அபியுக்தர் சொல்லுகையாலும், (உ) “பாரிஹரயே ஸுபுந புவஹாநு” என்று யம
ன்றானே சொல்லுகையாலும், பாகவதரானவர்களுக்கு யமவச்யதைவரக்கூடாதென்னுமிடம்
ப்ரஸித்தமாயிருக்க, “சரமதசையிலே யமபடர்வந்து நலிவர்கள்” என்று பயப்பட்டுத்
திருவடிகளிலே சாணம்புகுந்து, “அத்தசையிலே என்னைரக்ஷித்தருளவேணும்” என்று
இவர் அர்த்திக்கிறவிது, கீழ்ச்சொன்ன வசநங்கனோடு விருத்தமன்றே வென்னில்; ஆழ்
வார்கள் தாங்கள், * மயர்வறமதிரல் மருளப்பெற்று அவனை உள்ளபடியறிந்து அது
பவிபா நிற்கச்செய்தே ஒரோ தசைகளிலே வந்தவாறே, அநாதிகாலம் ஸம்ஸரண
ஹேதுவாய்க்கொண்டு போந்த கர்மபலத்தையும், அந்த கர்மாறுகுணமாகவே நிர்வ
ஹித்துக்கொண்டு போந்தவனாய் பந்தமோசேஷாபய நிர்வாஹகனாயிருக்கிற ஈச்வரனுடைய
ஸ்வாதந்தர்ய பலத்தையு மதுஸந்தித்து, “நிரங்குச ஸ்வதந்தரணவன் இன்னம் நம்மை
ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென்” என்று, “மக்கள்தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய் கொல்”
என்றும், “இன்னம் ஆற்றங்கரை வாழ்மரம்போ லஞ்சுகின்றேன்” என்றும், “வைத்த
சிறதை வாங்குவித்து நீங்குவிக்க நீயின்னம் மெய்த்தன்வல்லே- உய்த்துநின்மயக்கினில் மயக்
கலென்னைமாயனே” என்றும் அவனைக்குறித்து விண்ணப்பம் செய்யும் ப்ரகாரத்திலே; இவ
ரும், ஈச்வரஸ்வாதந்தர்யத்தையும், அநாதிகாலம் அவன் திருவடிகளைக் கிட்டாதபடி அகல
வடித்த கர்மபலத்தையும் அதுஸந்தித்து, “ஸ்வதந்தரணவன் நம்முடைய கர்மாறுகுண
மாக விட்டு உபேக்ஷித்திருக்குமாகில், முன்புபோலே யமபடரால்வரும் நலிவு நமக்குவரில்
செய்வதென்” என்று அஞ்சி, அவன் திருவடிகளிலே சாணம் புகுந்து, அத்தசையில் என்

(க) “நகலுபாகவதாயமவிஷயம்கச்சந்தி” (உ) “பரிஹரமதுஸுதநப்பந்நாந்”

சு- ப, டே- தி, க- பா- துப்புடையாரை- விபாக்கியானம். நிசக
சு- ப, டே- தி, க- பா- துப்புடையாரை- விபாக்கியானம். நிசக
சு- ப, டே- தி, க- பா- துப்புடையாரை- விபாக்கியானம். நிசக

மூ.—துப்புடையாரை யடைவதெல்லாஞ் சோர்விடத்துத் துணையாவரென்றே
ஒப்பிலேனாகிலு நின்னடைந்தே னுனைக்குநீ யருள்செய்தமையால்
எய்ப்பெண்ணை வந்து ஈலியும்போதங்கேது நாணுண்ணை நினைக்கமாட்டேன்
அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லிவைத்தே னரங்கத் தாவணைப்பள்ளியானே.க

பதவுரை.

‘அரங்கத்து அரவு அனை பள்ளியானே!—
துப்பு உடையாரை—அடுத்தவரைக் காக்கும்
திருமுடைய உண்ணை
அடைவது— அடைக்கலம்புகுவது
எல்லாம்—என்னுடைய கரணங்கனெல்லாம்
சோர்வு இடத்து— சோர்ந்தகாலத்திலே
ஆணை ஆவர் என்று—நீ துணையாவாய் என்று’
(என்று ஆழ்வார் சொல்ல;— ‘அது
தான்செய்வது ஒருக்கால் பரபந்தி
பண்ணினார்க்கன்றோ’ என்று எம்.
பெருமான் திருவுள்ளமாக,
ஒப்பு இலேன் ஆகிலும்—அப்படிப்பட்டஅதி
காரிகளுக்கு நான் ஒத்தவனல்லெனாகிலும்
நின்— உண்ணை
அடைந்தேன்— சரணமாகவடைந்தேன்’
(‘என்ன; ‘நாம் ஆரை ரகஷிக்கக்கண்டு
நம்மை வந்தடைந்தீர்?’ என்ன;)
நீ— ‘தேவரீர்

ஆனைக்கு— ஸ்ரீகஜந்தராமுவாணுக்கு
அருள் செய்தமையால்— கார்ப்பண்ணின்
மையாலே’
(என்ன; அப்போது வந்து
ரகஷிக்கிறோமென்ன;)
எய்ப்பு— ‘மூன்றுதொழத்தாலு முண்டான
இளைப்பானது
எண்ணை— எண்ணை
வந்து— வந்து கிட்டி
நலியும்போது—வருந்துங்காலத்திலுண்டான
அங்கு— அவ்வவஸ்த்தையில்
நான்— அடியேன்
எனும்— சற்றையினும்
உண்ணை— தேவரீரை
நினைக்கமாட்டேன்— ஸ்மரிக்க மாட்டேன்;
அப்போதைக்கு—அக்காலத்திந்தான்
இப்போதே— கரணகளைபாங்கன் தெளிவு
பெற்றிருக்கிற இப்போதே
சொல்லி வைத்தேன்— சொல்லிவைத்தேன்.’
என்கிறார்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. துப்புடையாரை யடைவது. துப்பு- ஸாமர்த்தியம். ரகஷண
ஸாமர்த்தியமுடையாரை ஆசிரியிப்பது. இது முன்னிலைப் படர்க்கையாய், ஈசுவரன்றன்னையே
சொல்லுகிறது. பஹுவசநம்- பூஜாவாசி. ரகஷண ஸாமர்த்தியந்தான் வ்யக்த்யந்தரத்திலே
இல்லையிறே; (க) “ நஸபிஜாஸஸாஹாரெ விவஹாவிநியத-க-மெந । ஸசியெபாஜ்யஸு
தெகஸூரிதம் விநாவாந-ஷோதஸி ” (உ) “ நஹிவாந நஸாபிஜ்யு ஜதெஸவெபு
புபாநஹரிபு । ஸிதெளஸிதம்ஹா தூநஹதநுஸு கஸுவிச ” என்கிறபடியே.

(க) “ நஸம்பதாம்ஸமாஹாரே விபதாம்விநிவர்த்தநே-ஸமர்த்தேதாதர்சயதே கச்சிந்தம்
நிநாபுருஷோத்தமம் ” (உ) “ நஹிபாலஸாமர்த்தய மர்த்தேஸர்வேசுவரம்ஹரிம்- ஸத்திதென
ஸத்திதம்ஹாத்மாநம் பவத்யந்யஸ்ய கஸ்யசித் ”

எல்லாம்சொர்விடத்து. இத்தரியங்களடைய அழிந்து மநஸ்ஸம் அழிந்தவிடத்து. அந்திம தசையைச் சொன்னபடி. துணையாவரென்றே. * சாஷ்டபாஷாண ஸந்ரிபமாய்க்கிடக்கிற தசையில் (க) “சுஹஸ்ராஸி” என்கிறபடியே துணையாவரென்றே. அது நாம்செய்வது, தங்களுடைய இழவு பேறுகள் நம்மதாம்படி யிருக்கும் நம்மோட்டை ஸம்பந்தத்தை யறிந்து நம்பக்கலிலே (உ) “ஸுதபா” என்கிறபடியே ஸகர்த்கரண ப்ரபத்தியைப்பண்ணினவர்களுக்கன்றோ, நீர் அவர்களுக்கு ஒப்போவென்ன; ஒப்பிலேனாகிலும் நின்னடைந் தேன். அவர்களுக்கு ஸதர்சனல்லெனாகிலும், என்னுடைய துக்காதிசயத்தாலே, அந்த துக்கநிலர்த்திக் குறுப்பாக, எதிர்த்தலையில் யோக்யதைபாராதே ரக்ஷிக்கும் உன்னை சரண மாக அடைந்தேன். நாம் இப்படி யான ரக்ஷித்ததுகண்டு நீர் நம்மையடைந்ததென்ன; ஆனைக்கு நீயருள்செய்தமையால். ஆர்த்தியும் அநங்கதித்வமு மொழிய வேறொரு போக்ய தையு மின்றிக்கே யிருக்கிற ஆனைக்கு நீயருள்பண்ணினபடியினாலே. ஆனால் அவ்வாணையோ பாதி, நீரும் உமக்குத் தளர்த்திவந்தபோது நினையும், அப்போது வந்து ரக்ஷிக்கிறோம் என் ன; எய்ப்பென்னைவந்து நலியும்போது அங்கேதும் நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன். வாத பித்த ச்லேஷம் தோஷதரமும் ஒக்க உல்பணித்து நெருக்குகையாலுண்டான இளைப்பானது என் னை வந்து நலியும் காலத்தில், அவ்வவஸ்த்தையில் ஏகதேசமும் நான் உன்னை நினைக்கமாட் டேன். ஆனால் செய்பவடுப்பதென் என்ன; அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லி வைத்தேன். அக்காலத்துக்கு உடலாக, கரணகனோபரங்கள் இளைப்பற்றுத் தெளிந்திருக்கிற இப்போதே சொல்லிவைத்தேன். இப்படி நீர் சொல்லிவைத்தால் இத்தை நினைத்திருந்து உம்மை ரக்ஷிக்கவேண்டும் நிர்ப்பந்தமேது நமக்கு என்ன; அரங்கத் தரவணைப் பள்ளியானே. இப் படி ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ, தேசவிப்ரகர்ஷ்டமான சகீராப்தியைப்போலன்றிக்கே, கோ யிலிலே திருவனந்தாழ்வானுகிற திருப்படுக்கையின்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறது. அந்த யோகநித்தாபோலேயோ இந்த யோகநித்தர; தாழ்ந்தாரை ரக்ஷிக்கைக்கன்றோ. ... க,

மூ.—சாமிடத்தென்னைக் குறிக்கொள்கண்டாய் சங்கொடு சக்கரமேந்தினுனை
நாமடித்தென்னை யனேகதண்டஞ் செய்வதாநிற்பர் நமன்றமர்கள்
போமிடத் துன்றிறத்தெத்தனையும் புகாவண்ண நிற்பதோர் மாயைவல்லே
ஆமிடத்தேயுன்னைச் சொல்லிவைத்தே னாங்கத் தரவணைப்பள்ளியானே. உ.

பதவுரை.

சங்கொடு— பூநீபாஞ்சஜந்யத்தோடு
சக்கரம்— திருவாழியாழ்வானையும்
வந்தினுனை— திருக்கையிலே தரித்தவனாய்
அரங்கத்து— திருவரங்கத்திலே
அரவு— திருவனந்தாழ்வானுகிற
அனை— திருப்படுக்கையிலே
பள்ளியானே— பள்ளிகொண்டருளுமவனே!
நமன் தமர்கள்— யமபடர்கள்

நா— நாக்கை [கொண்டு]
மடித்து— (மிக்ககோபத்தாலே) மடித்துக்
என்னை— மஹாபாபியான என்னை
அநேக தண்டம்— அநேகதண்டங்களை
செய்வதா— செய்யக்கடவதாக
நிற்பர்— நில்லாநிற்பர்களாய் [மளவில்]
போம் இடத்து— இழுத்துக்கொண்டு போ

(இவ்வாத்மாவின் மநஸ்ஸானது)

உன்திறத்து— உன்விஷயத்திலே
எத்தனையும்— ஏகதேசமாயினும்
புகாவண்ணம்— உள்புகுராதபடி
நிற்பது— உன்னைக்கொண்டு மறைகையாகிற
ஓர்— ஒப்பற்ற
மாயை— வஞ்சகையில்
வல்லே— ஸமர்த்தராகாநின்றீர்;
ஆதலால்— ஆதலால்

ஆம் இடத்தே— கரணங்கள் என்வசமாய்ச்
செல்லத்தக்க இக்காலத்திலேயே,
சாம் இடத்து— ‘சரீரவிச்லேஷஸமயத்தில்
என்னை— உன்னை நினைக்கமுடியாத என்னை
குறிக்கொள் கண்டாய் — திருவுள்ளம்பற்றி
யருளவேணும்’

(என்று)

உன்னை சொல்லிவைத்தேன்—உன்னைக்குறித்
துச் சொல்லிவைத்தேன்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. சாமிடத்து. சரீரவிச்லேஷ ஸமயத்திலே. கீழ் “எல்லாம்
சோர்விடம்” என்றத்தை இங்கே ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்கிறார். என்னை. தோஷத்ர
பெளல்பண்யத்தாலே கலங்கி, உன்னை நினைக்க கூதமனனறிக்வே யிருக்கிற என்னை. குறிக்
கொள்கண்டாய். நான் கலங்கிக் கிடந்தேன் என்னுந் உபேக்ஷித்திராதே திருவுள்ளம்பற்றி
யருள்கிடாய். அன்றிக்கே, யமபடரால் வந்த நலிவுக்கு அஞ்சி, திருவடிகளிலே இப்போது
சரணம் புகுந்த வென்னை, அப்போது திருவுள்ளம்பற்றி யருள்கிடா யென்னவுமாம். சங்
கோடு சக்கர மேந்தினுனே. ஆச்ரித ரக்ஷணத்தில் விளம்பாஸஹத்வத்தாலே அநவரதம் ஸ்ரீ
பாஞ்சஜந்யத்தையும் திருவாழியையும் திருக்கையிலே ஏந்திக்கொண்டிருக்கிறவனே. ரக்ஷய
ரக்ஷகபாவத்தைமாறாடி, அவனுக்குத் தாம் மங்களாசாஸநம் பண்ணும் ஸ்வபாவராய், திவ்யா
யுதங்களையும் அழகுக்குடலாக நினைத்து அவற்றுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுமவர், இப்
போது, ரக்ஷகனாகவும் திவ்யாயுதங்களை ரக்ஷணபரிகரமாகவும் அநுஸந்திக்கும்படியாய்த் துச்
செல்லுகிற பயம். பயஹேதுதன்னை வருளிச்செய்கிறார் நாமடித்தித்யாதி. க்ரோதாதிசயத்
தாலே நாவைமடித்துக்கொண்டு, என்னை கர்மாதுகுணமாக அநேக தண்டங்களைச் செய்யக்
கடவதாக நில்லாநிற்பர் யமபடரானவர்கள். சரீர விச்லேஷ ஸமயத்தில் வேறொருவர்க்குத்
தோற்றமில் இச்சேதந ஹேருவனுக்குமே தோன்றும்படி இப்படி வந்து புகுந்து நில்லாநிற்
பர்களாய்த் து.

போமிடத்து. அவர்கள் இழுத்துக்கொண்டு போமளவில். உன்திறத் தெத்தனையும்
புகாவண்ணம் நிற்பதோர்மாயைவல்லே. இவ்வாத்மாவின்னுடைய மநஸ்ஸம் உன்விஷயத்தில் ஏக
தேசமும் உள்புகுராதபடி உன்னைக்கொண்டு மறைய நிற்பதொரு வஞ்சகத்தை வல்லே. ஆமி
டத்தே யுன்னைச் சொல்லிவைத்தேன். ஆனபின்பு, கரணங்கள் என்வசமாய்ச் செல்லலான தசை
யிலே, “சாமிடத்தென்னைக் குறிக்கொள்கண்டாய்” என்று உன்னைக்குறித்துச் சொல்லிவைத்
தேன். அரங்கத்தாவணைப் பள்ளியானே. இவ்வாத்மாக்களுடைய ரக்ஷணர்த்தமாக முற்
கோலி வந்து, இவற்றினுடைய ரக்ஷணசந்தையைப் பண்ணிக்கொண்டு, திருவரங்கத்திருப்
பதியிலே திருவரவணையின்மேலே பள்ளிகொண்டருளுகிறவனே. உ.

மூ.—ஏல்லையில்வாசல் குறுகச்சென்று லேற்றி நமன்றமர் பற்றும்போது

நில்லுமினென்ன வுபாயமில்லை நேமியுஞ் சங்கமுமேந்தினுனே [ண்டென்றும்
சொல்லலாம்போதே யுன்னுமமெல்லாம் சொல்லினெனென்னைக் குறிக்கோ
அல்லல்படாவண்ணங் காக்கவேண்டு மரங்கத் தாவணைப் பள்ளியானே. ந.

பதவுரை.

அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே!-;
நேமியும்— திருவாழிபையும்
சங்கமும்— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்
ஏந்தினானே— திருக்கையி லேந்திக்கொண்
டிருக்கிறவனே!
எல்லையில்— அடியேனுடைய ஆயுஸ்ஸின்
எல்லையான சரமதசையிலே
வாசல்— யமபுரத்துக்குப் போம்வழி
குறுகச்சென்றால்— கிட்டினால்
நமன் தமர்— யமபடரானவர்கள்
எற்றி— அடித்து
பற்றும்போது— பிடிக்குங்காலத்தில்
நில்லுமின் என்ன— ‘கடக்கநில்லுங்கோள்’
என்று தகைகைக்குத்தக்க

உபாயம்— ஒருபாயமும்
இல்லை— என்கையிலில்லை;
(ஆதலால்,)
சொல்லலாம்போதே—சொல்லுகைக்கு பேர்
க்யதை யுண்டானகாலத்திலேயே
உன்— தேவரீருடைய
நாமம் எல்லாம்— திருநாமங்களை யெல்லாம்
சொல்லினேன்— சொன்னேன்;
என்னை— என்னை
என்றும்— எப்போதும்
குறிக்கொண்டு— திருவுள்ளம்பற்றி
அல்லல்படாவண்ணம்—யமபடர்கையி லகப்
பட்டு வருந்தாதபடி
காக்கவேண்டும்— ரக்ஷித்தருள வேணும்.

வ்யா. முன்றும்பாட்டு. எல்லையில். ஆயுஸ்ஸினுடைய எல்லையான மரணதசையில். வாசல் குறுகச்சென்றால். வாசல்-வழி. (க) யாமயமார்க்ககதி இனி ஆஸநம் என்னுமளவாகச் சென்றால். எற்றி நமன்றமர் பற்றும்போது. யமபடரானவர்கள் பிடிப்பதற்கு முன்னே மதி மயங்க எற்றிவந்து பிடிக்கும்போது. பிடித்தல் அடிப்பது, அடித்தாய்த்துப் பிடிப்பது. இப்படி யமபடர் வந்து கொடுபோவதாகப் பிடிக்குங் காலத்தில். நில்லுமினென்ன வுபாய மில்லை. “நில்லுமின்” என்று அவர்களைத் தகைகைக்குத்தக்க உபாயமொன்றும் என்கையி லில்லை. இத்தால் தம்முடைய ஸர்வோபாய சூற்பதையைச் சொல்லுகிறார். நேமியும் சங்கமு மேந்தினானே. விரோதி நிரஸநபரிகரமான திவ்யாயுதங்களை ஸர்வகாலமும் திருக்கையிலே ஏந்திக்கொண்டிருக்கிறவனே. இப்படி யிருக்கையாலே, *பற்றிலார்பற்ற நின்றானுயிருக்கிற தேவரீரையொழிய எனக்கொரு ரக்ஷகரில்லை யென்கை. கேழை- “சங்கொடு சக்கர மேந்தி னானே” என்றார்; இங்கே- “நேமியும் சங்கமு மேந்தினானே” என்கிறார். இதுவாய்த்து இவர் தகைகண்டிருக்குமுபாயம். “எப்போதும் கைகழலானேமியான்” என்றிறே இவர்களிருப் பது. “நில்லுமினென்ன வுபாயமில்லை” என்பானென், நம்முடைய நாமங்களை எப்போ தும் சொல்லாநின்றிரே, அதுதான் உபாயமாளுலோவென்ன; அது நான் ஸாதநமாகச்சொ ன்னானே? சொல்லலாம்போதே யுன்னுமமெல்லாம் சொல்லினேன். கரணங்கள் வசவர்த்தியா யிருக்கிறபோதே உன் திருநாமங்களையெல்லாம் ப்ராப்யமாக வதுஸந்தித்த வித்தனையன்றே, மங்களாசாஸந பரனாய் உன்னுடைய ஸம்ர்த்தியை ஆசாஸித் துக்கொண்டு திரியும் நான் என் னுடைய ஸம்ர்த்திக்கு உறுப்பாக ஏதேனுமொன்று செய்கைக்கு யோக்யதையுண்டோ, நீ யறிப உன்னை ரக்ஷகனாக அதுஸந்தித்திருக்கிற விதுதானும் என்னுடைய செயலறுதியாலே இப்போது செய்கிற வித்தனையன்றே. என்னைக் குறிக்கொண்டேன்மும். இப்படியிருக்கும் ஸ்வபாவனா என்னை, ஸர்வகாலமும் திருவுள்ளம்பற்றி. அல்லல்படாவண்ணம் காக்க

பதவுரை.

அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே!;-
நமன் தமர்— யமபடரானவர்கள்
இவற்கு— ‘ இவனுக்கு
வாழ் நாள்— ஆயுஸ்ஸு
அற்றது என்று } முடிந்தது’ என்று நினை
எண்ணி— } த்து
அஞ்ச—பிடிக்கிறபிடியிலே அஞ்சும்படியாக
பற்றல் உற்ற } பிடிக்கையிலே ஒருப்பட்ட
அற்றைக்கு } வன்றைக்கு
நீ— ஆசிரிதரகூதனை நீ
என்னை— என்னை
காக்கவேண்டும்— அவர்கள் கையில் காட்டிக்
கொடாதே ரகூதித்தருளவேணும்.

(சு) “யோப்ரஹ்மாணம் விததாதிபூர்வம் யோவைவேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதிதஸ்மை”

(க) “யஹநெவாநமேநபொநவாஹம்நவஸம்ஸாரம்” ஜாநிவருநேஸஸுததிநெஷாஃ
வாசிவடி” என்று விஷ்ணுவின்னுடைய பரமமான ஸ்வரூபத்தைத் தானும் ருத்ரனும் மற்ற
முண்டான தேவர்களும் ரிஷிகளும் அறியார்களென்னுமிடம் ப்ரஹ்மாதானே சொன்னா
னிறே. “கார்செறிந்த கண்டத்தான் எண்கண்ணன் காணான் அவன்வைத்த பண்டைத்தான்
த்தின்பதி” என்று - அவனெழுந்தருளி யிருக்கிற தேசத்தையுமுட்பட அவர்க ளறியமா
ட்டார்க ளென்றிறே திருமழிசைப்பிரா னருளிச்செய்தது.

முற்றவுலகெல்லாம் நீயேயாகி. ஸ்வ வ்யதிரித்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் ப்ரகாரமாகத்
தான்ப்ரகாரியா யிருக்கையாலே, ஒன்றொழியாதபடி ஸகலலோகங்களும் நீயேயாய். (உ)
“ஸவபுஷ்பஹிஹி” (ங) “வாஸுஷ்வஸவெஹிஸவபு” என்னக்கடவதிறே.
மூன்றெழுத்தாய முதல்வனே. அக்ஷரத்யாத்மகமான ப்ரணவத்துக்கு வாச்யனய்க்கொண்டு
ஸர்வகாரணபூதனா யிருக்கிறவனே. “மூன்றெழுத்தாய” என்கிற ஸாமாநாதிகரணம்,
வாச்யவாசக பாவஸம்பந்த நிபந்தனம். ப்ரணவந்தான் சப்தப்ராதாந்யத்தரலே ஜீவபரமாய்
அர்த்தப்ராதாந்யத்தாலே பகவத்பரமாயிறே யிருப்பது. (ச) “ஓக்ரொர ஹவாநிஷ்ட”
என்றும், (ரு) “ஓநிஷ்டுக்ஷாந்ஸுஹவ்யாஹாந்நாநிஷ்டு” என்றும் சொல்
லக்கடவதிறே. அதில் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் ப்ரகர்த்தபர்த்தமிதே ஸர்வகாரணத்வம். ஓ. இப்
படி நீயே நிர்வாஹகன் என்று இருப்பாரிடத்தில் யமபடரால்வரும் நலிவு வரக்கடவதோ!
என்று விஷ்ணுநாகரூர். அற்றதுவாழ்நா ளிவற்கென்றெண்ணி. ஜீவிக்குங் காலமெல்லாம்
பொகட்டிருந்து இவனுக்கு ஆபுஸ்ஸு அற்றதென்றெண்ணி. அஞ்ச நமன்றமர் பற்றலுற்ற
வற்றைக்கு. மேல் ஒருவேதரை செய்வதுக்குமுன்னே பிடிக்கிறபிடியிலே அஞ்சம்படியாக
யமபடரானவர்கள்வந்து, பிடிக்கையிலே யொருப்பட்ட வன்றைக்கு. நீ யென்னைக் காக்க
வேண்டும். ஸர்வாதிகனாய் சரணுகதாக்கனான நீ, உனக்குப் பரிந்தன்றியுளே னாகாதபடி
யிருக்கும் என்னை அவர்கள் கையிலே காட்டிக் கொடாதே ரக்ஷித்தருளவேணும். அரங்கத்
தரவணைப் பள்ளியானே. ஆசரிதரை ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றே அணித்தாகவந்து கோயிலிலே
சாய்ந்தருளிற்று.

மூ—பையரவினணைப் பாற்கடலுட் பள்ளிகொள்கின்ற பரமமூர்த்தி

உய்யவுலகு படைக்கவேண்டி யுந்தியிற்றேற்றினாய் நான்முகனை

வையமனிசரைப் போய்யென்றெண்ணிக் காலனையு முடனேபடைத்தாய்

ஐயவினியென்னைக் காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. ரு.

பதவுரை.

பால் கடலுள்— சுதீராப்தியிலே
பை— பரந்தபடங்களையுடைய

அரவு இன் அணை— திருவனந்தாழ்வானாகிற
இனிய படுக்கையின்மேலே

(க) “யந்நதேவாநமுநயோநசாஹம்நச சங்கரம்” ஜாநந்திபரமேசஸ்ய தத்விஷ்ணுஃபரமம்
பதம்” (உ) “ஸர்வம்கல்விதம் ப்ரஹ்ம” (ங) “புருஷவவேதம்ஸ்ர்வம்” (ச) “ஓங்காரோ
பகவாந்விஷ்ணு” (ரு) “ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்மவ்யாஹரம்மா மநுஸ்மாந்”

பள்ளிகொள்கின்ற—கண்வளர்ந்தருளுகிற
பரமமூர்த்தி— பரமசேஷியானவனே !

அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே !-;

உய்ய— ஸகலாத்மாக்களும்தன்னை ஆச்ரயி

த்து உஜ்ஜீவிக்கைக்குறுப்பாக

உலகு— லோகங்களை

படைக்கவேண்டி— ஸர்ஷ்டிக்கவிரும்பி

நால் முகனை— சதுர்முகப்ரஹ்மாவை

உந்தியில்— திருநாபிக்மலத்திலே

தோற்றினாப்— தோற்றுவித்த நீ

வையம்— 'பூமியிலுள்ள

மனிசர்— மதுஷ்யர்கள்

பொய் என்று எண்ணி— நம்முடைய கட்

டனையான சாஸ்த்ரமர்யாதையில் நிற்க

மாட்டார்கள்' என்றுதிருவுள்ளம்பற்றி

காலனையும்— அவர்கள்மீறி நடக்கும் கால

த்தில் சிஷிந்கைக்கிடான காலனையும்

உடனே— உடனே

படைத்தாய்— ஸர்ஷ்டித்தாய் ;

ஐய— பரமபந்துவானவனே !

இனி— இனி [யேனை

என்னை— மங்களாசாஸநைகபரணை அடி

காக்கவேண்டும்—யமபடரால் வரும் நலிவில்

அகப்படாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. பையரவினணைப்பாற்கடலுள் பள்ளிகொள்கின்ற பரமமூர்த்தி.

திருப்பாற்கடலிலே ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமான பணங்கோடியுடையனாப்,மென்மைகுளிர்
த்தி நாற்றங்களைப் பரகர்திபாகவுடைய திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின்மேலே. “உள்ளப்
பல்யோசு செய்கி” என்கிறபடியே ஸம்ஸாரிகளான ஆத்மாக்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக் கிடான
பல உபாயங்களையும் திருவுள்ளத்திலே சிந்தித்துக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளாநின்ற பரமசே
ஷியானவனே. : மூர்த்திசப்தம்- ஐச்வர்யத்துக்கும் விக்ரஹத்துக்கும் வாசகமாகையாலே,
இவ்விடத்தில் ஐச்வர்யவாசகமாய்க்கொண்டு சேஷித்வத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால்
இவை அறியாதிருக்க, தான் அறிந்ததாக இவற்றினுடைய ரக்ஷணோபாயசிந்தை பண்ணு
கைக்கடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. இப்படி ஸர்ஷ்டமான ஜகத்துக்கு ரக்ஷணர்த்
தமாகவந்து கண்வளர்ந்தருளின வளவன்றிக்கே, ஜகத்துக்கு, தன்னை முதலிலே ஸர்ஷ்டடித்
தருளின உபகாரந்தனை யருளிச்செய்கிறார். உய்யவித்யாதி. கரண களேபர விநுராய்
போகமோக்ஷரூபராய் *அசிதவிசேஷிதராய்க் கிடக்கிற ஆத்மாக்கள் கரணகளேபரங்களைப்
பெற்று, திருவடிகளை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்குறுப்பாக லோகத்தை ஸர்ஷ்டட்டிக்கையி
லே விருப்பத்தை யுடையனாப், வ்யஷ்ட்டி ஸர்ஷ்டட்டிக்கு கர்த்தாவான சதுர்முகனைத் திரு
நாபிக்மலத்திலே தோற்றுவித்தவனே.

வையமித்யாதி. ஜகத்ஸர்ஷ்ட்டி பண்ணுகிறபோதே, “பூமியிலுண்டான மதுஷ்
யர் நம்முடைய ஆஜ்ஞாருபமான சாஸ்த்ரமர்யாதையில் நிற்பார்சிலரல்லர், கர்த்தரிமமாய் விப
ரீதப்ரவர்த்ததராமவர்கள்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி, “அப்படி அதிப்ரவர்த்ததரான தகையில்
அதுக்கிடாக சிஷித்தாகிலும் ரக்ஷிக்கவேணும்”என்று காலனையுமுடனே ஸர்ஷ்டடித்தவனே.
“பொய்யர்” என்கிறவித்தை, “பொய்” என்று குறைத்துக்கிடக்கிறது. ஐய, ஐயனே!;-
பரமபந்து வானவனே. இத்தால்- ரக்ஷிக்கைக்கிடான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. இனி
யென்னைக் காக்கவேண்டும். அந்த வையத்திலுள்ளார் படியன்றிக்கே, உன்னுடைய அங்கி
காரவிசேஷத்தாலே வ்யாவர்த்தனாய் உனக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணியன்றி துரியாதபடி
யான பின்பு, இப்படியிருக்கிற வென்னை, என்னுடைய புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியான
யமபடரால்வரும் நலிவில் அந்வயமில்லாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். அரங்கத்தரவணைப்
பள்ளியானே. ஜகத்ஸர்ஷ்ட்டியைப்பண்ணி, ஸர்ஷ்டமான ஜகத்தினுடைய ரக்ஷணர்த்தமாகத்
திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளின வளவன்றிக்கே, இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று- அந
ந்யகதிகளாய் ஆர்த்தராய்த் திருவடிகளிலேவந்துவிழுந்தாரை ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ. ...௫.

மூ.—தண்ணனவில்லை நமன்றமர்கள் சாலக்கோமெமகள் செய்யாநிற்பர்
மண்ணோடு மெய்யுங்நாவு மற்றுமாகாசமு மாகிநின்றும் [டென்றும்
எண்ணலம்போதே யுந்நாடுமெல்லா மெண்ணினே நென்னைக்குறிக்கோண்
அண்ணலே நீயென்னைக்காக்கவேண்டு மரங்கத்தாவனைப் பள்ளியானே. கா.

பதவுரை.

நமன் தமர்கள் — யமபடரானவர்கள்
தண்ணன இல்லை — தனையிலல்லாதவர்களாய்க்
கொண்டு
சால — மிகவும்
கொடுமைகள் — கொடியதண்டங்களை
செய்யாநிற்பர் — பண்ணாநிற்பர்கள்;
மண்ணோடு நீரும் — ஆமியும் ஜலமும்
எரியும் — அகநியும்
காலும் — வாயுமும் [நாம்
ஆகாசமும் — ஆகாசமுமாகிற பஞ்சபூதங்க
மற்றும் — கார்யருபமானஜகத்துத்தானும்
ஆகி — உனக்குப்பரகாரமாக
நின்றாய் — அவற்றுக்கு பரகாரியாய்க்கொண்
டு நின்றவனாய்

அண்ணலே — ஸர்வஸ்வாமியானவனே !
அரங்கத்தாவனைப்பள்ளியானே !-;
எண்ணலம்போதே — அநுஸந்திக்கபோக
யதைபுண்டான காலத்திலே
உன் — உன்னுடைய
நாமம் எல்லாம் — திருநாமங்களையெல்லாம்
எண்ணினேன் — எனக்கு தாரகமாகவும்
போக்யமாகவு மநுஸந்தித்தேன்;
என்னை — பல்லாண்டு பாடுமவனான என்னை
நீ — தேவரீர்
என்றும் — எப்போதும்
குறிக்கொண்டு — திருவுள்ளம்பற்றி
என்னை-;
காக்கவேண்டும் — ரகதித்தருளவேணும்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. தண்ணனவில்லை. மெத்தனவில்லை. உக்தி வர்த்திகளெல்
லாம் கடிநமாயாய்த்திருப்பது. “கதிஞ்சொலார் கடியார்” என்னக்கடவநிறே. அன்றிக்
கே, தண்ணனவாவது- தண்ணிதலாய், அது இல்லையென்கையாலே- நலிகையில் ஒவதவில்
லாமையைச் சொல்லுகிறது. ஒருகால்விட்டுப் பற்றுவிதிலையென்கை. நமன்றமர்கள். பர
தாரனான யமன்றனாகில் கண்குழிவுகண்டவாறே ஒருக்காலாக விட்டிருக்கவுங்கடும்; இவர்கள்
அவனுடைய படராகையாலே “அவன்சொன்னதில் ஒன்றும் தப்பாதே செய்யவேணும்”
என்னும் நினைவாலே கண்பாராதே க்ருமமாக நலியாநிற்பர்களாய்த்து. சாலக்கோமெமகள்
செய்யாநிற்பர். மிகவும் கொடியதான தண்டனைகள் பண்ணாநிற்பர்கள். அதாவது- இந்த தேஹ
விச்சிலைஷத்துக்குமுன்னே, சிவந்தமயிரும் எரிந்த கீழியும் பொறிபறக்கிற முகமும் நாமடிச்
கொண்ட உதுமான உக்ரவேஷத்தோடே, * சேவதக்குவாரைப்போலே, கையும் சூலமும்.
பாசமும் முதலானவற்றோடே வந்துநிற்கும் நிலைதன்னாலே வயிறு எரிகொளுந்தும்படி
பண்ணுகையும், “நமன்றமர் பாசம்விட்டால் அலைப்பூணுண்ணும்” என்னும்படி இந்தசரீர
ந்தனை விடுவிக்கிறஸமயத்தில் அலைச்சல் படுகையும், பின்பு யாதநாசரீரத்திலே புகுரச்
சொல்லி மோதுகையும், “பின்னும் வன்கயிற்றால் பிணித்தெற்றிப் பின்முன்னாக விழுப்பதன்
முன்னம்” என்கிறபடியே வலியகயிற்றால் காலிலேகட்டித் தியங்கவடித்து தலைபின்னும்
கால்முன்னுமாக யாம்யமார்க்கத்தாலே யிழுத்துக் கொண்டுபோகையும், நாய்களையேவித்
துடைவழிகவருவிக்கையும், சூலத்தாலே பாய்கையும், முதலாகச்செய்யுங் கொடுமைகளுக்கு
ஒரு முடிவிலையிறே. “செய்யாநிற்பர்” என்கிற வர்த்தமாரத்தாலே உத்தரோத்தரம்
செய்யும் கொடுமைகளையெல்லாம் சொல்லுகிறது.

மண்ணித்யாதி. புமிபேயடே ஜலமும் அக்கியும் வாயுவுக்கும் ஆகாசமுமாகிற ஜகத்காசணமான பூதபஞ்சகமுமாய், பற்றும் கார்பயுபமான ஜகத்குத்தாணம் “நீ” என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி. எனக்கு பாகாசமாக இவற்றுக்கு பாகாரியாய்க்கொண்டு நின்றவனே. இத்தால் ஸர்வகார்ணபூதனுப் ஸர்வபாகாரியா யிருக்கையாலே உனக்கு விதேய மல்லாததொன்று இல்லையிறே. ஆனபின்பு இந்த யமபடரால்வரும் நவிவை நீயே மாற்றவேணும். எண்ணலாம்போதே யுன்னாமெல்லா மெண்ணினேன். இத்தால் தம்முடைய ப்ராப்யநிஷ்டையைச் சொல்லுகிறார். கரணங்கள் விதேயமாய் அதுஸந்திக் ஸானபோதே, உன்னுடைய திருநாமமெல்லாம் எனக்கு தாரகமாகவும் போக்யமாகவும் அதுஸந்தித்தேன். நாராயணசப்தத்துக்குள்ளே ஸகலநாமங்களு மந்தர்ப்பூதமாகையாலே, அநொன்றையும் சொல்லவே எல்லா நாமங்களையும் சொன்னாராவிறே. இவர்தாம் அநொழிய வேறொன்றறியாரிறே. “நன்மைதீமைகளொன்றுமறியேன் நாணுவென்னு மித்தனைபல்லால்” என்றும், “ஓவாதே நமோநாரணுவென்பன்” என்றுமிதே இவரிருப்பது. மங்களாசாஸநத்துக்கும் இது தானேயிறே இவர்க்கு வாசகம். “நமோநாராயணுவென்று- பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து பல்லாண்டு- ஏத்துவர்” என்றாறிறே. ஆகையால், இத்திருநாமமொழிய ஒருகூடனமும் தரிக் கமாட்டார். “உண்ணுநாள் பசியாவதொன்றில்லை- நமோநாரணுவென்றெண்ணுநாள்-என் க்கு- பட்டினிநாள்” என்னுமவரிதே. ஆக, இப்படி உன்னாமெல்லா மெண்ணினேன்.

என்னைக் குறிக்கோண்டு. இப்படி உன்திருநாமத்தைச் சொல்லி உனக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணாதபோது கண்ணகாலமும் தரிசுகமாட்டாதவென்னைத் திருவுள்ளம்பற்றி. என்றும். ஸர்வகாலத்திலும். இந்நிலைதான் இவர்க்கு காதாசித்தமன்றே. அண்ணலே. ஸர்வஸ்வாமியானவனே. இத்தலையிழவுபெறுகள் உன்னதாம்படி யன்றோ குடற்றுடக்கிருப்பது. நீஎன்னைக் காக்கவேண்டும். இப்படி யிருந்துள்ள நீ, சித்தச்சொன்ன புருஷார்த்தநிஷ்டையை யுடையேனான் வென்னை, இப்புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியாக யமபடரால் வரும் நவியில் அகப்படாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். அங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. இதுதான் நான் இன்று வின்னப்பம் செய்யவேணுமோ, இதுக்கு முற்கோலிவந்தன்றோ தேவாரிரிங்கே வந்து கண்வளார்த்தருளுகிறது. க.

மூ.—சேஞ்சோன் மறைப்பொருளாகிநின்ற தேவர்களுையகனே யெம்மானே
எஞ்செலிலென்னுடையின்னமுதே யேழலகுமுடையா யென்னப்பா
வஞ்சவருவி னமன்றமர்கள் வலிந்து நலிந்தென்னைப் பற்றும்போது
அஞ்சலமென்றென்னைக் காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. எ.

பதிவுரை.

செம்— செவ்விய
சொல்— சொல்லையுடைத்தான்
மறை— வேதத்துக்கு
பொருள் ஆகிநின்ற—ப்ராதிபாத்யனாய்க்கொ
ண்டின்றுவனாய்
தேவர்கள்— நித்யஸூரிகளுக்கு
நாயகனே— தலைவனாய்

எம்மானே— எனக்குஸ்வாமியானவனே!
எஞ்சல் இல்— சுருங்குதலில்லாததாய்
இன்— பரமபோக்யமாய்
என்னுடை அமுதே — அமர்தம்போலே
எனக்கு ரஸாவஹனாக நின்றவனாய்
ஏழ் உலகும் உடையாய்— ஸப்தலோகங்
களுக்கும் ஸ்வாமியாய்

என்னை காக்கவேண்டும்.

(கூ) “பதும் விச்வஸ்ய.”

நானிகராகையாலே இரண்டிடத்திலு மவ்வய முண்டிறே. * பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்குகையாலே எனக்கு ஸத்தாகாரணமானவனே. வஞ்சவுருவின் நமன்றமார்கள். தங்கள் வரவு ஒருவருக்கும் தெரியாதபடி ரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டு வரும் யமபடரானவர்கள். வலிந்து நலிந்தென்னைப் பற்றும்போது. பலாத்கரித்து பீடித்துக்கொண்டெவந்து. என்னைப் பீடிக்கும்போது, அஞ்சலமென்றென்னைக் காக்கவேண்டும். 'அஞ்சாதேகொள்' என்று உன திருமிடற்றோசை கேட்கும்படியருளிச்செய்து, சீழ்ச்சொன்னபடியே உன்னை யதுபவித்து உனக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுதபோது தரிக்கமாட்டாத வென்னை, இப்புருஷார்த்தத் தைக் கலக்கும் யமபடரால்வரும் பாதையில் அந்வயியாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. இப்படி ரக்ஷிக்கக்காக்கவன்றோ சீழ்ச்சொன்ன இரண்டு வித்தியிலும் வயாவர்த்தமாய்க்கொண்டு தர்தியவிபூதியான திருவரங்கத் திருப்பதியிலே வந்து வணவளர்ந்தருளுகிறது.

மூ.—நானேதுமுன் மாயமொன்றறியே நமன்றமர்பற்றி நலிந்திட்டிந்த

வூனேபுகேயேன்று மோதும்போதங்குன்னே நானொன்று நினைக்கமாட்டேன்

வானேய்வானவர்தங்களைச் சா மதுரைப்பிறந்த மாமாயனேயன்

னானயீ யென்னைக்காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. அ.

பதவுரை.

நான் — அடியேன்

உன் — ஸர்வசக்தனுடைய உன்னுடைய

மாயம் — மாயைகளில்

எனும் ஒன்றும் — யாதொன்றும்

அறியேன் — அறியமாட்டேன்;

நமன் தமர் — யமபடரானவர்கள்

பற்றி — பிடித்து

நலிந்திட்டு — இந்தசரீரத்தோடேநலியத் தக்க தெல்லாம் நலிந்து

(பின்பு)

இந்த உன் — 'இந்த யாதநாசரீரத்திலே

புகு என்று — பரவேசி' என்று

மோதும்போது — அடிக்குங்காலத்திலே

அங்கு — அத்தகையில்

உன்னை — தேவரீரை

நான் — அடியேன்

ஒன்றும் — ஒருவகையாலும்

நினைக்கமாட்டேன் — ஸ்மரிக்கமாட்டேன்;

வான் — பரமபதத்திலே

ஏய் — பொருந்திவர்த்திக்கிற

வானவர்தங்கள் — நித்யமுக்தர்க்கு

சா — தலைவனாய்

மதுரை — ஸ்ரீமதுரையிலே

பிறந்த — அவதரித்தருளின்

மாமாயனே — மிக்கஆச்சர்யசக்தியையுடையனாய்

என் — எனக்கு

ஆனாய் — பாகன்வசப்பட்டொழுகும்ஆனே போலேவசிகர்த்தனாய்

அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே!-;

நீ — ஸர்வரகக்ஷகனான நீ

என்னை காக்கவேண்டும்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. நானித்யாதி. அதீதநாகதங்களில் ஒன்றுமறியாத நான் ஸர்வசக்தியான் உன்னுடைய மாயைகளிலேதேனு மொன்று மறியேன். இப்போது இவர் "உன்மாயம்" என்கிறது, "போமிடத்துன் திறத்தெத்தனையும் புகாவண்ணம்நிற்பதோர் மாயையவலை" என்று சொன்னதுபோலே யிருக்கும்வற்றையிறே. அதாவது - கர்மான

குணமாக இச்சேதநர் விஷயத்தில் அவன் பண்ணிவைக்கும் வஞ்சநங்க ளநேகங்களிறே; அவையெல்லாம் அவன்றானறியு மத்தனையொழிய, எதிர்த்தலைக்குத் தெரியாதபடியிறே யிருப்பது; அத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார். நமன்றமர்பற்றி நலிந்திட்டு. கர்மங்களைப் பத்தும்பத்தாகக் கணக்கிட்டு நலியக்கடவ யமபடானவர்கள், வந்து பிடிக்கிறபோதே எல்லா துக்கங்களும் விளையும்படி. வந்துபிடித்து, வாசாமகோசராமம்படி, இந்த சரீரத்தோடே நலி யத்தக்கதெல்லாம் நலிந்து. இந்தவனுபுகே யென்று மோதும்போது. அநந்தரம் யாதநாசரீ ரத்தைக்காட்டி. “ இந்த சரீரத்திலேபுகு ” என்பர்களாய்த்து. “ இத்தலுன் ” என்று - விட்ட சரீரத்திற்காட்டில் ப்ரவேசிக்கிற சரீரத்தினுடைய கொடுமையைச் சொல்லுகிறது. அதாவது-(க)சேதநபேதநானுமலும்விடக்கடவதன்றிக்கே அத்யந்ததுக்காவஹமாயிருக்கு மிறே; அத்தைப்பற்றவிறே “ யாதநாசரீரம் என்று பேராய்த்து. (உ) “ யாதநாசரீர வொடிநா ” என்னக்கடவதிறே. இப்படி யிருக்கிற சரீரத்தைக்காட்டி. “ இதிலேபுகு ” என்றால், இவன் வெருவிப்பிற்காவியா நிற்குமிறே. “ இதிலேபுகு ” என்று கண்பாராதே மோதாநிப்பர்களாய்த்து. அதிலே ப்ரவேசிப்பிக்கவேணும் யவர்களுக்கு, மேலுண்டான துக்கங்களையெல்லாம் இவனை யறுபவிப்பிக்க. இப்படி “ இதிலேபுகு ” என்று அவர்கள் மோதுங்காலத்தில். அங்குன்னே நானென்றும் நினைக்கமாட்டேன். அவ்விடத்தில், ஆபத்தி மோசகனான உன்னை நான் ஒருப்காரத்தாலும் ரக்ஷகனாக நினைக்கமாட்டேன், “ அங்கே னும் நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன் ” என்று பாடமானபோது- அவ்விடத்தில் ஏகதேசமும் நானுன்னை நினைக்க மாட்டேனென்று பொருளாகக்கடவது. அவர்கள் நலிகிறநலிவிலே அகப்பட்டு மரஸ்ஸுகலங்குகிற தகையிலே தேவரீரை நினைக்கப்போமோ. வானெய்வான வர் தங்களுடைய. பரமபதத்திலே பொருந்தி வர்த்திக்கிற நித்யமுக்தர்க்கு, ஸ்வரூபாநுரூப மான வடிமைகொள்ளும் நியந்தாவானவனே. ஏய்கை - பொருந்துகை. மதுரைப்பிறந்த மாமாயனே. அப்படி ஸர்வஸ்மாத்தபரது யிருந்துவைத்து இங்குள்ளாரை ஆட்கொள்ளுகை க்காக ஸ்ரீமதுரையிலே இதரஸஜாதியனுப் வந்தவதரித்த ஆச்சர்யபூதனே. அங்கு நியந்தா வாய் நின்று ஆட்கொள்ளும்; இங்கு நியம்பனாயிருந்து ஆட்கொள்ளும். “ ஆட்கொள் ளத்தோன்றிய ஆயர்தம்மோ ” என்றாரிறே. என்னுனாய். தன்னுடைய ஸ்வாபாவிகமான பலத்தால் வந்த பெருமதிப்பைப்பாராதே, அல்பபலவிசிஷ்டனான பாகன்கையிலே வசீகர்த மான மத்தகனும்போலே, மங்களாசாஸநபரான வெனக்கு வசீகர்தனானவனே. நீயென்னைக் காக்கவேண்டும். ஸர்வரக்ஷகனான நீ, உனக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணாதேபோது க்ஷண காலமும் தரிக்கமாட்டாத வென்னை, இதுக்குவிக்கமாக யமபடர்பண்ணும் நலிவால்வந்த கல க்கத்தில் அந்வயியாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. பயிர்த் தலையிலே குடில்கட்டிக் கிடக்குமாபோலே, பரமபதாதினைவிட்டு கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந் தருளுகிறது, அபிமானார்தர்ப் பூதரானவர்களை அழிவற நோக்குகைக்காக வன்றே. அ.

மு.—குன்றேத்தாரினை காத்தவாயா கோரினமேய்த்தவனே யெம்மானே
அன்றுமுதலின்றறுதியா வாதியஞ்சோதி மறந்தறியேன்
நன்றுங்கொடிய நமன்றமர்கணலிந்து வலிந்தென்னைப் பற்றும்போ
தன்றங்குநீ யென்னைக்காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. கூ.

பதவுரை.

குன்று— கோவர்த்தபர்வதத்தை
எடுத்து— குடையாக எடுத்து
ஆநிரை— பசுக்களின் திரை
காத்த— ரக்ஷித்தருளின
ஆபா— ஆயனாய்
கோ நிரை— பசுநிரையை
மேய்த்தவனே— மேய்த்தவனாய்
எம்மானே— எனக்குஸ்வாமியானவனாய்
அங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே!-;
அன்று முதல்— உனக்குப்பல்லாண்டுபாடி
மவனாக்கிக்கொண்டநாள் தொடங்கி
இன்று அறுதியா— இன்றளவாக
ஆகி— ஸர்வகாரணபூதனான உன்னுடைய

அம்— விலக்ஷணமான
சோதி— தேஜஸ்ஸையுடைய திவ்யமங்க
ளவிக்ரஹத்தை
மறந்தறியேன்— ஒருகாலும் மறந்ததில்லை;
நன்றும் கொடிய— மிகவும்கொடியான
நமன் தமர்கள்— யமபடரானவர்கள்
என்னை— என்னை
நலிந்து— ஹிம்லித்து
வலிந்து— பலாத்கரித்து
பற்றும்போது— பிடிக்கும்போதான
அன்று— அப்போது
அங்கு— அத்தசையிலே
நீ என்னைக்காக்கவேண்டும்.

வயா. ஒன்பதாம்பாட்டு. குன்றித்யாதி. இந்தரன் பசிக்கோபத்தாலே கல்வர்ஷ
த்தை வர்ஷித்தபோது, நின்றதொருமலையைக் குடையாகவெடுத்து, அந்த வர்ஷாபத்தில்
||ஈடுபடாதபடி பசுநிரையை ரக்ஷித்தஆயனானவனே. இதுதான், கோபகோபிஜநங்களை ரக்ஷி
த்ததுக்கு முபலக்ஷணம். ஆனால் அவர்கள் தன்னைச் சொல்லாதே, “ஆநிரைகாத்த ஆபா”
என்று இத்தைச்சொல்லுவா நென்னென்னில்; எல்லாவற்றிலும் ப்ரதாந ரக்ஷயவர்க்கம்
இவையேயாகத் திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கையாலே. ஆயா. *ஆயனாய் நுகுன்ற மொன்றெ
டுத்தான் அரங்கமாநகரமர்ந்தானிறே. கோநிரைமேய்த்தவனே. ஆபத்தசையில் ரக்ஷித்தவ
ளவன்றிக்கே, அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்கிடாக அல்லாத இடையரோபாதி கையிலே
கோலெடுத்துப் பசுநிரைமேய்த்தவனே. “திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்புவத்தி” என்று
பரமபதத்திலிருப்பிலுங்காட்டில் பசுநிரைமேய்க்க உகந்திறேயவதரித்தது. எம்மானே. இந்த
குணசேஷிதங்களாலே என்னை எழுதிக்கொண்டவனே. “அம்மானே” என்று பாடமா
கில், ஸர்வஸ்வாமியானவனே என்று பொருளாகக்கடவது. அப்போது, கீழ்ச்சொன்ன ரக்ஷ
ணத்துக்கடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. அன்றுமுதல். *கருவரங்கத்துள் கிடந்த
வன்றுமுதலென்னுதல்; திருப்பல்லாண்டுபாட நீவிஷயீகரித்த வன்றுமுதலென்னுதல். இன்
றறுதியா. இன்றளவாக. ஆதியஞ்சோதி மறந்தறியேன். ஸர்வகாரணமாய் விலக்ஷணதேஜோரூப
மான உன்னுடைய விக்ரஹத்தை மறந்தறியேனென்னுதல்; ஸ்வகாரணபூதனான உன்னு
டைய, விலக்ஷணமான தேஜஸ்ஸையுடைய விக்ரஹத்தை மறந்தறியேனென்னுதல். நன்றுங்
கொடியநமன்றமர்கள். மிகவும் கொடிய யமபடரானவர்கள். “நன்றும்” என்றது- மிகவும்
என்றபடி. நலிந்துவலிந்தென்னைப் பற்றும்போது. நலிந்துகொண்டு பலாத்கரித்து என்னைப்
பிடிக்கும்போது. அன்றங்கூரீ என்னைக் காக்கவேண்டும். அவர்கள் நலியுங்காலத்திலே, அவ்
விடத்திலே சேஷியாய் ரக்ஷகனான நீ; உன்பக்கல் விஸ்மர்தியின்றிக்கே, மங்களாசாஸநபர
னாய்க்கொண்டு போருமென்னை, இப்புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியானவர்கள் நலிவில் அகப்

படாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. “அரவணைமேல் பேராயற்காட்டப்பட்டார்பேர்-நமன்றமராலாராயப்பட்டறியார்” என்னும்படி. “நமன்றமரென்றமறைவின்வப்பெறுவாரலர்” என்று அபிமாநித்து நோக்கிக்கொண்டுபோரும் தேவரீருடைய அபிமாநாந்தர்ப்புகரானவர்களுக்கு இதுதான் வருகைக்கு பரஸங்கமுண்டோ. என்னுடைய அபிசங்காமுலமான கலக்கத்தால்வந்த பயத்தாலே அடியேன் விண்ணப்பம்செய்த வித்தனையன்றோ.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைகட்டுகிறார்.

மூ.—மாயவணை மதுகுதனை மாதவணை மறையேர்க ளேத்தும்

ஆயர்களேற்றினை யசுசுதனை யரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே

வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூர் மன் விட்டுசித்தன்சொன்ன மரலைத்தும்

தூயமனத்தனராகி வல்லார் தூமணிவண்ணனுக் காளர்தாமே. இ.

பதவுரை.

மாயவணை— ஆச்சாரயகுணசேஷிதங்களை

யுடையவனாய்

மதுகுதனை— மதுவை நிரஸித்தவனாய்

மாதவணை— ஸ்ரீயடபதியாய்

மறையேர்கள்— வைதிகர்களால்

ஏத்தும்— ஸ்துதிக்கும்படியானவனாய்

ஆயர்கள்— இடையர்களுக்கெல்லாம்

ஏற்றினை— தலைவனானமேனாணிப்பையுடையனாய்

அசுசுதனை— அடுத்தாரை ஒருக்காலும் நழு

வவிடாதவனாய்

அரங்கத்து— திருவரங்கத்திலே

அரவ— திருவனந்தாழ்வானாகிற

அணை— திருப்படுக்கையிலே

பள்ளியானை— பள்ளிகொண்டருளுகிற அழகிய

மணவாளன் விஷயமாக

வியா. மாயவணை— ஆச்சாரயகுணசேஷிதங்களை யுடையவனை. இத்தால் விக்ர

ஹகுணமான ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களாலும், ஆத்மகுணமான வா த்ஸல்ய ஸௌசிஸ்ய

ஸௌஸ்ப்யாதிகளாலும் ஆச்சரிதரகூணர்த்தமானமநோ ஹாரிசேஷிதங்களாலும் அநுபவிதக்

களான ப்ரேமயுக்தர்க்கு அந்வரதமங்களாசாஸநம் பண்ணவேண்டுமபடியான வைலகூண்யத்

தையுடையவனென்கை. மதுகுதனை. அநுபவிப்பார்க்குவரும் விரோதிகளை, மதுவை நிரஸித்

தாற்போலே நிரஸித்துக்கொடுக்குமவனை. இத்தால் அநுபவிக்கிரோதியின் யம்வச்யஸ்தக்கு

வேயர்— தாமிருவவதரித்தகுடியிலுள்ள

ரெல்லாரும்

புகழ்— புகழும்படியாயிருப்பாராய்

வில்லிபுத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு

மன்— நிர்வாஹகரான

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்

சொன்ன— அருளிச்செய்த

மரலை— சொல்மாலையான

பதனும்— பததுபபாட்டையும்

தூய— பரிசுத்தமான

மனத்தனர் ஆகி— மரஸஸையுடையாராய்க்

வல்லார்தாம்— அபயவிக்ரவல்லவர்கள்

தூ— பழிப்பற்ற

மணி— நீலதாம்போன்ற

வண்ணனுக்கு— வடிவழகையுடையவனுக்கு

ஆளர்— அடிமைசெய்யப்பெறுவார்

அஞ்சவேண்டாதபடியான விஷயமென்கை. (க) “வரிஹரிய-வந்தி நபு-வனாநு” என்று யமனரூனும் நடுங்கும்படியான விஷயமிதே. மாத்வனை. ஆசிரிதரானவர்களுக்கு உபாயதசையில் புருஷகாரபூதையாய், உபேயதசையில் ப்ராப்ய பூதையாயிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்லபனுனவனை. இத்தால் அச்சேர்த்திக்கு என்வருகிறதோ! என்று ஸர்வகாலமும் “வடிவாய் நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு” என்று மங்க ளர்சாஸநம் பண்ணவேண்டும்படி யிருக்குமவென்கை.

மறையோர்களேத்து மாயர்களேற்றினே. அபெளருஷேயமாய் நித்ய நிர்ந்தோஷமாய் பகவத்வைபவயாதாதம்ய ப்ராதிபாதகமாயிருந்துள்ள வேதத்தினுடைய தாத்பர்யத்தை யறிந் திருக்குமவர்கள், பாத்வத்திலுங் காட்டில் நீர்மையிலேயேபட்டு அநவாதம் ஸ்துதிக்கும்படி ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனுப்க்கொண்டு, கோபர்க்கெல்லாம் தலைவனாகையால்வந்த மேனாணி ப்பையுடையவனை. மேனமைக்கு “அமரேறு” என்னுமாபோலேயிதே, நீர்மைக்கு “ஆயர்களேறு” என்கிறவிது. பெரியபெருமானே கர்ஷணவதாரமாகவிதே நம் பூர்வா சார்பர்கள் அதுஸந்திப்பது. “கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனுப் வெண்ணெயுண்டவா யன் என்னுள்ளங் கவாந்தானே” என்றாரிதே திருப்பாணாழ்வார். திருப்பவளத்தை மோ ந்துபார்த்தால் இப்போதும் வெண்ணெய் மணக்கு மாய்த்து. (க) “கூகு-வ்யூபி, நபு-வார்பிஷ-குணு-ஹதீயசொடாநபா-கேளியூ-ஹரணயிகு-நபு-யாயி-நபாதி” என்று - “யசோதைப்பிராட்டி பிள்ளைப்பணியாகச்சாத்தின திருவாபரணம் இப்போதும் பெரியபெருமாள் திருக்கழுத்திலே கிடக்கிறது” என்று கண்டதுபவித்தாரிதே பட்டர். ஆகையால் இவ்விடத்தில் “மறையோர்கள்” என்கிறது. திருப்பாணாழ்வார், பட்டர் போல்வாரானவர்களை. அச்சுதனை. ஆசிரிதரை ஒருக்காலும் நழுவவிடாதவனை. “பச்சை மாமலைபோலமேனி பவளவாய்கமலச் செங்கணச்சுதா” என்றாரிதே - கொண்டாடிப்பொடி யாழ்வார். “அச்சுதா” என்றவந்தரம், “ஆபாதங்கொழுந்தே” என்று மருளிச்செ ய்தாரிதே. அரங்கத்தரவனைப் பள்ளியானே. உகந்தருளின நிலங்கொல்லாவற்றிலும் ப்ரா தாமராய, பெரியபிராட்டியார்க்கு நரத்த ஸத்தாநமாகையாலே “ரங்கம்” என்கிற திரு நாமத்தை யுடைததாயிருக்கிற கோயிலிலே, மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களை ப்ரக்தியாக வுடைய திருவனந்தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே, கீழ்ச்சொன்ன குணங்கொல்லாம் ப்ரகாசித் தும்படி பள்ளிகொண்டருளுகிறவனை. வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூர்மன் விட்சேத்தன். தாம் திருவலநாடுக்கு குடியி லுள்ளாரெல்லாரும், தம்முடைய வைபவத்தைச்சொல்லிப் புகழும்படி யாயிருப்பாராய், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய், ஸர்வவ்யாபகனு ஸர்வேசுவரனை, * அரவத்தடிவிரிப்படியே தந்திருவுள்ளத்திலே வைந்துக்கொண்டு, * உறக உறகல்படியே மங்களாசாஸநம் பண்ணும் பெரியாழ்வார், கொன்னமர்லைபுத்தும், அதுபவத்துக்கும் மங் களாசாஸநத்துக்கும் விரோதியானவற்றைப் போக்கிக் கொள்ளுகைக்காக அருளிச்செய்த சப்தஸந்தர்ப்ப ரூபமான இப்பத்துப்பாட்டையும். தூயமனத்தனராகிவல்லார். ப்ராப்யந் தரத்திலும் ப்ராபகரந்தரத்திலும் அந்வயமில்லாமையாலே நிர்ந்தோஷாந்தகேரணராய், இவ் ரபிமாநத்திலே பொதுகி அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். தாமணிவண்ணனாக காளர்தாமே,

(க) “பரிஹரிமதுஸூதந-ப்ரபந்நாந்” (உ) “கூர்வயர்கீநகபரிமிளத்திஞ்ச ஹேதீயசோதர்” நத்தாமெளத்தயா ப்ராணிமதிகம் நஸ்ஸமாதிந்நிரோதி” - கிருஷ்ணபிரகாசம்

பழிப்பற்ற நீலமணிபோலேயிருக்கிற வடிவழகை யுடையவனுக்கு, “ மணிவண்ண வுன் சேவடி செவ்விதிருக்காப்பு ” என்று ஸர்வகாலமும் மங்களாசாஸனம் பண்ணுமவர்கள் தாங்களாவார். இங்கிருந்த நாளும் பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே மங்களாசாஸனம் பண்ணிக் கொண்டிருந்து, சரீராவஸாதத்தில் பரமபதத்திலேபோய் நித்யஸூரிகள் திரளிலேபுகுந்து “ சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு ” என்கிறபடியே அங்கே யெழுந்தருளியிருக்கிற விருப்பபையதுபவித்து, காலதத்வ முள்ளதனையும் மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கப் பெறுவதென்கை. ௩.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—துப்புச் சாமிடம் எல்லை ஒற்றைப் பையர தண்ணன
செஞ்சொல் நானேது குன்மு மாய வாக்கு.

ஆதிருமொழி-சுஉ-க்கு, பாட்டு-சஉ௦.

ஐந்தாம்பத்து.

(௦)

கீழில் திருமொழியிலே— “சொல்லலாம்போதே யுன்னாமெல்லாம் சொல்லினேன்” என்று திருநாமத்தின் போக்யதையை யதுபவித்து, “ இத்தை அநாதிகாலம் இழக்கைக் கடியென் ” என்று நிரூபித்தவாறே, அதுக்கு ஹேது, “ இதரவிஷயங்களிலே ‘ ஆவியே யமுதே ’ என்று திரிகையாலே யிழந்தது ” என்று வெறுத்து, இப்போது “ ஆவியையாங்க மாலை ” என்றும், “ ஆவியேயமுதே யென்றனாருயிரணைய வெந்தாய் ” என்றும், தப்பைப் பொறுத்தருளவேணும் என்று, பெரியபெருமாள் போக்யதையிலே தம்முடைய கரணதரய மும் மேல்விழுகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. *

மு.— வாக்குத்தாய்மை யிலாமையினாலே மாதவாவுன்னை வாய்க்கொள்ளமாட்டேன்
நாக்குநின்னையல்லா லறியாது நானதஞ்சுவ னென்வசமன்று
முர்க்குப்பேசுகின்ருளினென்று முனிவாயேலுமென் னாவினுக்காற்றேன்
காக்கைவாயிலுங் கட்டேரகொள்வர் காரண கருளக்கொடியானே. க.

பதவுரை.

மாதவா— ஸ்ரீயோபத்யானவனே!
உன்னை— உன்னை
தூய்மை—ஸ்தோத்ரம்பண்ணத்தக்கபரிசுத்தி
வாக்கு— என் வாக்குக்கு
இலாமையினாலே— இல்லாமையாலே

வாய்க்கொள்ளமாட்டேன் — உன்னைஸ்தோத்ர
ரம்பண்ண சக்தியற்றவனாயிராநின்றேன்;
நாக்கு— ரஸஜ்ஞமான நாக்கோவென்றால்
நின்னை அல்லால்—உன்னை அல்லது
அறியாது — வாய்க்கொள்ளவறியாது;

அது—அந்த நாக்கின் தோஷத்தை நினைத்து
நான்— நான்
அஞ்சுவன்— பயப்படாநின்றேன்;
என்வசம் அன்று— அந்தநாக்கானது என
க்கு வச்யமன்று;
இவன்— ‘இவன்
மூர்க்கு பேசுகின் } மூர்க்கப்பேசும் பாசாத்
றான் என்று } தைப் பேசா நின்றான்’
என்று
முனிவாய் ஏலும்— கோபித்துக்கொள்வாயே
யானாலும்
என்— என்னுடைய
நாவினுக்கு— நாக்குக்கு

ஆற்றேன்— ஸஹிக்கப்போகாது;
காக்கை— காக்கையினுடைய
வாயிலும்— வாயினிடத்திலுண்டாகும்சொ
ற்களையும்
கட்டுரை— (கங்களுக்கு) நல்லசொற்களாக
கொள்வர்— (அறிவுடையார்) கொள்ளாரின்
றார்கள்;
(அப்படியே,)
காரண— ஸ்வகாரணபூதரூப்
கருளன்— பெரியதிருவடிபை
கொடியானே— த்வஜமாகவுடையவனே;
நீயுமென்சொல்லைக்கொண்டருள வேணு
மென்கிறார்

வ்யா. முதற்பாட்டு. வாக்கித்பாதி. வாக்குக்கு அசுத்தியாவது-பசுவத்ஸந்திதியி
லே அஸத்யம் சொல்லுகையும், ப்ரயோஜனத்தைக் கணிக்கையும், பரஸ்தோத்ரம் பண்ணு
கையும். “பாவித்யேன் பிழைத்தவாறு”. வாக்கு- சொலவு. மாதவாவுன்னை வாய்க்கொள்ளமாட்
டேன். திருநாமம் சொல்லுகைக்கு முடிந்தவதிகாரிகள் பிராட்டியும் நித்யஸூரிகளுமிறே.
[“பரதனுந்தம்பி” இத்யாதி.] உன்போக்யதைக்குத்தோற்று பெரியிராட்டியார் தொடக்கமா
ரார் சொல்லும் பாசாத்தை, இதரவிஷயங்களின் போக்யதைக்குத்தோற்று ஸ்தோத்ரம் பண்
ணின் நாக்காலே சொல்லமாட்டேன். “மாட்டிராகில் தவிரும்” என்ன; நாக்குநின்றையல்லா
லறியாது. ரஸமறிந்தநாக்கு, *ஸர்வரஸனுந நின்றையல்லாலறியாது. “அத்தால் வரும் குற்
றமும் உம்மதன்றே” என்ன; அது விஷயதோஷம். “அகலகில்லேன்” என்றது மார்
வின் குற்றமானாற்போலே. “ஆனால் நீரும் நாக்கிகாடேகூடிச்சொல்லும்” என்ன, நான்அதஞ்
சுவன். நாக்கின்தோஷத்தை யதுஸந்தித்து நான் அஞ்சாநின்றேன். அது ரஸஜ்ஞமாகை
யாலே மேல்விழாநின்றது, கரணியான உம்முடைய வசமாக்கினாலேவென்ன; அது என்வச
மன்று. உன்வசம். “நாக்கு நின்றையல்லாலறியாது” என்பது, “நானதஞ்சுவன்” என்ப
தாகாநின்றீர், இதுமூர்க்கர்சொல்லும் பாசரமாயிராநின்றீர்! என்ன; மூர்க்குப்பேசுகின்றானிவ
னென்று முனிவாயேலும். என்பாசரத்தைப் பார்த்தால் மூர்க்கர்சொல்லும் பாசரம்போலே
தோற்றி, முனிகைக்கு போக்யதையுண்டு; ஆகிலும் என்னுவினுக்காற்றேன். உன்முனி
வுக்கு ஆற்றலாம், என்னுவுக்கு ஆற்றப்போகாது. ஆனால் அது நமக்கு அவத்யமாகாதோ
வென்ன; காக்கைவாயிலும் கட்டுரைகொள்வர். அறிவுடையார், குற்றமாகாதவளவன்றிக்கே
குணமாகவும் கொள்ளுவார்கள். அது ஓரிடத்தேயிருந்து தனக்கு வேண்டினது பிதற்றிப்
போகவும், அத்தை அறிவுடையார், “நமக்கு நன்மை சொல்லுகிறது” என்று கொள்ளு
வர்களிறே. கட்டுரை- நற்சொல்லு. அப்படியே நான்வேண்டிற்றுச் சொன்னத்தையும் குண
மாக்கிக்கொள்ளவேணுமென்ன: “நான் கைக்கொள்ளவேண்டுகிறதென்” என்ன; நீஸா
பேசுனுகையாலேயென்கிறார் மேல்-காரண கருளக்கொடியானே. ஜகத்தையுண்டாக்கிற்று

அவர்கள் பக்கலிலே ஒருகாரியங் கொள்ளுகைக்கிறே. [(க) “ விவித்ரா ஹே ஹே ஹே ”
“ வாழ்த்துவார்பலராக ” இதுபாதி.] சங்குசத்தத்துக்குக் கொடிக்கட்டியன்றோ கிடக்கிறதென்
கிறார்- காரண கருளக்கொடியானே. உடையவனுகைபாலே எல்லாம் பொறுக்கவேணும். க.

மு.—சமீகநாக்கொடு புன்கவிசொன்னேன் சங்குசக்கரபேந்து கையானே
பிழைப்பராகிலுந் தம்மடியார்சொற்பொறுப்பது பெரியோர்கடனன்றே
விழிக்குங்கண்ணிலே னீன்கண் மற்றல்லால் வேறொருவரோடென்மனம்பற்றாது
உழைக்கொர்புள்ளி மிகையன்றகண்டா யூழியேழல் துண்மீழ்ந்தானே. உ.

பதவுரை.

சங்கு— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்
சக்கரம்— திருவாழியாழ்வாரையும்
என்று— தெரித்த
கையானே— திருக்கைகளைபுடையவனே!
சமீக்கு— உன்னையொழிந்தாரைஸ்துதிச்
சுமீக்கு— கும்பமுடைய
நாக்கொடு— நாக்கொடுக்கட
புன்— குற்றங்கள் நிறைந்த
கவி— கவினை
சொன்னேன்— சொன்னேன்;
பிழைப்பர் ஆகிலும்— தப்பு செய்தார்களே
யார்கிலும்
தம் அடியார்— தம் அடியாருடைய
சொல்— சொல்லை
பொறுப்பது— பொறுத்துக்கொள்வது
பெரியோர்— பெருந்தன்மையுடையவர்
களுக்கு
கடன் அன்றே— கடமையன்றே;
நின்— தேவரிருடைய

கண் அல்லால்— கடாஷமொழிய
மற்று விழிக்கும் } வேறொருக்கைகரை
கண் இலேன் } உடையெனல்லேன்;
(அன்றியும்,) [விலே
வேறு ஒருவரோடு— மற்றொருவர் பக்க
என் மனம்— என்னுடைய மனஸ்ஸானது
பற்றாது— பொருந்தமாட்டாது;
உழைக்கு— புள்ளிமானுக்கு
ஒர் புள்ளி மிகை } ஒரு புள்ளி ஏறினால்
அன்று கண்டாய் } அதிகமாகாதுகிடாய்;
(இப்படி நீர் என்னை நிர்ப்பந்திக்கிற
தென்? என்ன;)
ஊழி— ப்ரளயகாலத்தில்
ஏழ் உலகு— ஸப்தலோகங்களையும்
உண்டு— திருவயிற்றிலேவைத்து நோக்கி
உமிழ்ந்தானே— (பின்பு வெளிநாகொண)
உமிழ்ந்தவனே!
இப்படி என்னையும் நோக்கவேணு
மென்கிறார்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. சமீக்கு. பொல்லாங்கு. நாக்குக்கு தோஷமாவது
ஸ்வோத்தர்ஷம் சொல்லுகையும், பகவத்பாகவத ஸந்திதியிலே அஸத்யஞ் சொல்லுகையும்,
பர்ஸ்தோதரம் புண்ணுகையும், புன்கவிசொன்னேன். “ கவிக்குக் குற்றமில்லை, நான்சொல்
லுகையாலே குற்றம். சொன்னேன். நெஞ்சாலே நினைக்கையெபிடித்து அவத்யமாபிருக்க;
சொல்லுவதுஞ் செய்தேன். சங்குசக்கரமேந்துகையானே. இப்படி அநுதபிக்கைக்கடி
உன் ஸர்வாதிகத்வம்; அதுக்கு அடையாளமிறே - கையிலேந்தின ஆழ்வார்கள். பிழைப்ப
ராகிலுமிதுபாதி. நம்பெருமையையும் உம்முடைய சிறுமையையும் பார்த்தால், பின்னைச்

(க) “ விவித்ரா தேஹஸம்பத்தி ” “ கவிக்கு ” என்றது-கவிசொன்ன சொல்வுக்கு என்றபடி.

சொல்லப் பெறுவீரோ வென்ன; பிழைப்பராசிலும். தப்பச்செய்தார்களேயாகிலும். தம் மடியார்கோல். அந்நயார்ஹசேஷபூதர் சொன்ன சொல்லாகையாலே பெரியோர்க்குப் பொறுக்கைக்கு உசிதம், அடியாராகையாலும் பொறுக்கவேணும், பெருமையாலும் பொறுக்கவேணும். நாம் பொறுக்கிறோம், நம்மையொழிய ரக்ஷகர் உமக்குப் புறம்பு அற்றிருந்த தோவென்ன; விழிக்குங்கண்ணிலேன் நின்கண்மற்றல்லால். உன்னுடைய கடாக்கூடமொழிய, வேறு நோக்குகைக்கு ஒரு மறுவிழியுடையேனல்லேன்; உன்னையொழிய வேறொரு ரக்ஷகரையுடையேனல்லேன். நம்மைப்போலே ரக்ஷகருமாய் போக்யருமா யிருப்பாருண்டானால் பற்றக்குறையில்லையே என்ன; வேறொருவரோடென்மனம் பற்றுகு. குணகர்த்தாஸ்ய மன்றிக்கே ஸ்வரூபப்ரபுக்தமான தாஸ்யமாகையாலே, புறம்புபோகாது. உமக்குப் புறம்பு போக்கில்லையாகில், உம்மைக் கைக்கொண்டவாறே நமக்கு அவத்யமாகாதோவென்ன; உழைக்கோர்புள்ளி மிகையன்றுகண்டாய். புள்ளிமானுக்கு, ஒருபுள்ளி ஏறியென், குறைந்தென்; ஸர்வாத்மாக்களுடையவும் அபராதங்களைப் பொறுக்கிற வுனக்கு என்னுடைய அபராதம் பொறுக்கை அவத்யமாகப் புகுகிறதோ. குற்றவாளரை அங்கீகரிக்கையன்றோ உனக்கு நிரூபகம். “நாம் அப்படி அங்கீகரித்ததுண்டோ” என்ன; உண்டென்கிறார்-உறுதியேழலகுண்மீழ்ந்தானே. ஸம்ஸாரிகளில் உனக்கு அபராதம் பண்ணுதிருப்பாரொருவருண்டோ, அவர்களபராதங்களைப் பாராதே யன்றோ அவர்களை வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தது; அப்படியே என்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார். உ

அ. மூன்றும்பாட்டு. நன்மைதீமையித்யாதி. “காரண” என்று - நம்முடைய ஸர்வாதிக்குப் பரயோஜநம் “வாழ்த்துவார் பலராக” என்றீர், அதுவும் மாருணும்படியன்றோ நம்முடைய படியென்ன; அது ஒக்கும்; அப்படியன்றே நான், “கோயிலில்வாழும் வைட்டணவன்” என்னும் வன்மைகண்டாயென்கிறார்.

மூ.—நன்மைதீமைக ளொன்றுமறியே ஞானாவேன்னு மித்தனையல்லால்

புன்மையாலுன்னைப் புள்ளுவம்பேசிப் புகழ்வான் என்று கண்டாய்திருமாலே

உன்னுமானுன்னை யொன்றுமறியே ஞேவாதேநமோநாரணாவேன்பன்

வன்மையாவதுன் கோயிலில்வாழும் வைட்டணவனென்னும் வன்மைகண்டாயே.

பதவுரை.

திருமாலே— ஸ்ரியபேதியானவனே!

நாரண என்னும் } ‘நாரண’ என்கிற

இத்தனை அல்லால் } இதொன்றொழிய

நன்மை தீமைகள் ஒன்றும்— வேறொரு நன்

மை தீமைகள் ஒன்றும்

அறியேன்— அறியமாட்டேன்:

உன்னை— தேவரீரை

புன்மையால்— பரயோஜநத்தில் நசையாலே

புள்ளுவம் பேசி — வஞ்சகோத்திகளைச்

சொல்லி

புகழ்வான் அன்று கண்டாய்— துதிக்கும்

வனன்றுகிடாய்;

உன்னை— உன்னை

உன்னும் ஆறு ஒன்றும்— நினைக்கத்தக்க வழியொன்றும்

அறியேன்— அறிகிறிலேன்;

ஓவாதே— நிரந்தரமாக

நமோநாரண என்பன்— ‘நமோநாராயண’ என்னுகின்றேன்;

(என்ன; - ‘நீர் இங்கனே சொல்லா

நின்றீர்; இது நல்லவன்மையா

யிருந்தீர்!’ என்ன;

வன்மை ஆவது — (எனக்குண்டான)

வன்மையாவது

உன்— உன்னுடைய
கோயிலில்— கோயிலிலே
வாழும்— வாழ்கிற

வைட்டணவன் என்னும்— ஸ்ரீவைஷ்ண
வன் என்கிற
வன்மைகண்டாய்— வன்மைகிடாய் என்கிறார்

வ்யா. நன்மையித்யாதி. நான் திருநாமம் சொல்லுகை அத்தலைக்கு நன்மையாய்த் தலைக்கட்டுகிறதோ, தீமையாய்த் தலைக்கட்டுகிறதோ, அறிகிறிலேன். இவனைப்பார்த்தால் தோஷமாய், அவனைப்பார்த்தால் குணமாயிருக்கும்; இத்தலையைப்பார்த்தால் அபராதமாய், அத்தலையைப் பார்த்தால் அபராதஸஹமாயிருக்கும். நாரணுவென்னு மீத்தனையல்லால். “நல்கத்தானாகாதோ நாரணனைக் கண்டக்கால்” என்று - அபராத ஸஹத்வத்தைக் காட்டும் திருநாமமிதே. ஸம்ஸாரிகள் குற்றங்களைப் பொறுத்து, விடமாட்டாதே நிற்கிறவிடமிதே. புன்மையால். தன்மையாலே. உன்னை. ஸர்வாதிகளுனவுன்னை. புள்ளுவம்பேசி. கர்த்தரி மம்சொல்லி. * என்கொள்வ னுன்னைவிட்டென்னும் வாசகங்கள் சொல்லுகிறேனல்லேன். புன்மை - ப்ரயோஜநத்தை ஆசைப்படுகை; நன்மை - மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுகை. “பெரு மக்கள்” என்று - * பேராளன் பேரோதும் பெரியோரிதே. “மாசுணுவான் கோலத்தம ரர்கோன்.” திருமாலே. “மைதிலியும் துதிசெய்ய நின்ற” என்று - ஸ்தோத்ரத்துக்கு அதிகாரி பிராட்டியிதே. ப்ரீ திக்குத்தோற்றுச் சொல்லுமவளிதே. “தன்னுகத்திருமங்கை” என்று - அவளுக்கு அதுபவம் ஸத்தாஸித்தியானுப்போலே, எனக்கும் திருநாமஞ்சொல் லுகை ஸத்தாஸித்தி. அன்றிக்கே, ஸர்வாதிகத்வம்; “வானவாசிந்தையுள் வைத்துச் சொல்லும்சொல்வன்.” ப்ரயோஜநத்தோடே சொல்லில் பகவந்மந்த்ரங்களும் சுழியுண்கிற திதே, இதரபலங்களைவிட்டு மோக்ஷத்துக் குறுப்பாகச் சொல்லப்பாரும் என்ன; உன்னு மாறுன்னை யொன்றுமறியேன். சாஸ்த்ரோக்தமான நிரந்தர ஸ்மர்திபண்ண வறியேன். ஓவாதே நமோநாரணுவென்பன். ப்ரயோஜநம் பெற்றவாதே குலையும் ஐச்வர்யகாமர்க்கு; அங்கி கைப்பட்டவாதே குலையும் உபாஸகர்க்கு; இதுதானே ப்ரயோஜநமாகையாலே, ப்ரபந்நர்க்குக் குலையாது. ஓவாதே. இதுமறினால் எனக்கு ஸத்தைகுலையும். சொல்லாத போது ஸத்தை குலையுமென்பது, சொல்லில் உனக்கு அவத்யம் என்பதாகா நின்றீர், நல்ல வன்மையாயிருந்ததி! என்ன; அவ்வன்மைக்குக் குறையென் என்கிறார்மேல் - உன்கோயிலி லித்யாதி. வன்மை - மிடுக்கு. “கோயிலில்வாழும்” என்று - புறம்புள்ள அபிமானம் குலை கையாலும், தாம் அநந்யப்ரயோஜந ராகையாலும், இவருடைய ராஜகுலமிருக்கிறபடி. கோயிலில்வாழும். (க) “ஹ்லிஷபவாவி நஃ” “இவற்றின் புறத்தாளென்றெண்ணே” என்று - பகவதபிமாநமுள்ள தேசத்தே கிடக்கையிதே தங்களுக்குப் பேறாகநினைத்திருப் பது. § உன்னல் - நினைத்தல். ௩.

அ.—நான்காம்பாட்டு. நேருமை. கீழிற்பாட்டிலே “புன்மையாலுன்னைப் புள்ளு வம்பேசிப் புகழ்வானன்றுகண்டாய்” என்ற தம்முடைய அநந்யப்ரயோஜநத்வத்தை மேலி ரண்டு பாட்டாலே யருளிச்செய்கிறார். கிழே - ப்ராப்தியையும் ரக்ஷகத்வத்தையுஞ் சொல் விற்று; இப்பாட்டில் - அநந்யப்ரயோஜநத்வம் சொல்லுகிறது.

(க) “பவத்விஷயவாஸிநஃ” § “உன்னுமாயு” என்கிறவிடத்தில்.

மூ.—நெடுமையா லுலகேழுமளந்தாய் நின்மலா நெடியாயடியேனைக்
குடிமைகொள்வதற் கையுறவேண்டா கூறைசோறிலை வேண்வேதில்லை
அடிமையென்னுமக்கோயின்மையாலே யங்கங்கே யவைபோதருங்கண்டாய்
கோடுமைக்கஞ்சனைக்கொன்று நின்றுதைகோத்தவன்றனை கோள்வித்தானே.

பதவுரை.

நெடுமையால்— த்ரிவிசுரமாவதாரத்தாலே
உலகு ஏழும்— உலகங்களைப்பெல்லாம்
அளந்தாய்— திருவடிகளாலளந்து கொ
ண்டவனாய்
நின்மலா— பரிசுத்தனாய்
நெடியாய்— ஸர்வாதிகுணவனாய் . [னுன
கொடுமை— க்ருரகர்மங்களைச் செய்யுமவ
கஞ்சனை— கம்ஸனை
கொன்று— உயிர்க்கொலையாகக் கொன்று
நின்— உன்னுடைய
தாதை— தமப்பனான வஸுதேவருடைய
கோத்த— காலிலே பூட்டப்பட்ட
வன்— வலிய
தனை கோள்— விலங்கின் பூட்டை
விடுத்தானே— தறித்துப் பொகட்டவனே!

அடியேனை— சேஷபூதனான என்னை
குடிமை கொள்வதற்கு— அடிமை கொள்
வதற்கு.
ஐயுறவேண்டா— ஸந்தேஹிக்கவேண்டா;
கூறைச் சோறு இவை— கூறையும் சோறு
மாகிற இவற்றை
வேண்டுவது இல்லை— உன்னிடத்துப்பெற
வேனுமென்று விரும்புகிறதில்லை;
அடிமை என்னும் - 'தாஸ்யம்' என்கிற
அ கோயின்மையாலே— அப்படிப்பட்ட
ராஜகுலம் புகுகையாலே
அவை— அந்தக் கூறையும் சோறும்
அங்கு அங்கே— அவ்வவ ஜம்மங்களிலே
போதரும் கண்டாய்— வருங்கிடாய்.

வ்யா. நெடுமையா லுலகேழுமளந்தாய். அபேக்ஷிக்கைக்குச் சிறியனாற்போலே,
அளக்கைக்கு நெடியனாற்படி. [“ ஒங்கியுலகளந்த ” இதுபாதி.] ஏகரூபமான வடிவை
யிறே பரிணமிக்கப்பண்ணிற்றும், கொடுக்கும் கையைக்கொண்டு ஏற்றதுவும். நெடுமையான
திருவடிகளைக் கொண்டல்லகாணும் அளந்தது, நெடுமையால். நின்மலா. பரப்போஜந
மாகையாலே கீழ்ச்சொன்ன விரண்டுதோஷமுமில்லை. நெடியாய். இந்நிலையிலே அநாச்சி
தர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதே ஆச்ரிதர்க்குக் கிட்டலாயிருக்கும். [அமரர்க்கரியானைத் தமர்
கட்கெளரியானை] ப்ரயோஜநாத்ரபரர்க்கு அரியனாய் அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு எளியனாயிருக்
கும். அடியேனை. மஹாபலியைப்போலே ஓளதார்ய மாசைப்பட்டவனல்ல, இந்த்ரனைப்
போலே த்ரைலோக்யமாசைப்பட்டவனல்ல, என்ஸ்வரூபம் ஸபலமாக்கவமையும். குடிமை.
அடிமைகொள்வதற்கு. என் ஸ்வரூபாநுரூபமான சேஷவர்த்தியைக் கைக்கொண்டருள
வேணும். கொள்ளுமிடத்தில் ஐயுறவேண்டா. ஸ்வாதந்தர்யமும் ஸ்வப்ரயோஜநமு முண்
டென்று ஸந்தேஹிக்கவேண்டா, நான் அநந்யப்ரயோஜநன் என்ன; நீர் அநந்யப்ரயோஜந
ரானபடியென்? உமக்கு தேஹம் கிடந்ததாகில், அந்நபாநாதிகள் தாரகமாயிரா நின்றதாகி
லென்ன; கூறைசோறிலை வேண்வேதில்லை. நான் ராஜகுலம் புகுகையாலே, எனக்கு,
அவ்வவகைங்கர்ய ரஸத்துக்குள்ளே எல்லா ரஸங்களுமுண்டு;—தன் ஸ்வரூபத்தை யாகொ
ன்றாக நினைத்தான், அதுக்கீடாகவிறே தாரக போஷகாதிகளிருப்பது. தேஹாதிலிக்கு
ணனாகையாலே சப்தாதிகள் புருஷார்த்தமாக மாட்டாது, பாதந்த்ரனாகையாலே ஸ்வரூப
வம் புருஷார்த்தமாக மாட்டாது, ஸ்வரூபம் நித்யமாகையாலே ஸ்வரூபவிச்சேதம் புருஷார்

த்தமாகமாட்டாது, நித்யஜ்ஞாந குணகனாகையாலே குணநாசம்புருஷார்த்தமாகமாட்டாது. இனி சேஷபூதனுக்கு சேஷவர்த்தியே புருஷார்த்தமென்கிறார். ஆனால் நாம் உமக்குச் செய்யவேண்டுவதென் என்ன; அவற்றின் ஸங்கங்களையும் அதுக்கடியான கர்மங்களையும் போக்க வேணுமென்கிறார் மேல். இரண்டுக்கும் இரண்டு தர்ஷ்டார்த்தம் - கோமேகக் கஞ்சனைக்கொன்று. * மக்களறுவரைக் கல்லிடைமோதின க்ருரார்த்தமாவைக் கொன்றாற்போலே அவற்றின் ஸங்கங்களைப் போக்கவேணும். நின் தாதை. * தந்தைகாலில் விலங்கறவந்து தோன்றினாற்போலே, அதுக்கடியான கர்மங்களையும் போக்கியருளவேணும். இவ்விடத்தில், கர்மங்களாவன - அவித்யா கர்ம வாஸநாருசிகளாலே கட்டுண்டிறே ப்ரகர்தி கிடக்கிறது, அத்தகையிடுவித்துத் தந்தருளவேணு மென்கிறார். கூறைசோழிவை வேண்டுவதில்லை ஆசைப்படுவதில்லை யென்னுதல்; உன்னை அபேக்ஷிப்பதில்லை யென்னுதல். நீர் ஆசைப்படுவதும் அபேக்ஷிப்பதுமேதென்னில்; * அடிமையென்னுமக் கோயின்மையே ஆசைப்படுவதும் அபேக்ஷிப்பது மென்னுதல். கோயின்மை - வேண்டப்பாடு; புருஷார்த்தம். அங்கங்கே - கூறைசோழிவை - போதரும். அங்கங்கே. எங்கேயிருக்கிலென்; தேவமதுஷ்யாத் ஜந்மந்தோறு மென்றுமாம். “ அடிமை - போதரும் ” என்று - யதாவ்யந்தானே பொருளாகவுமாம். “ நின்னையேதான்வேண்டி ” இத்யாதி.

அ.—ஐந்தாம்பாட்டு. தோட்டமிய்யாதி. கீழிற்பாட்டில் - “ கூறைசோழிவை வேண்டுவதில்லை ” என்று - தாரகபதார்த்தம் கைங்கர்ய ரஸத்துக்குள்ளே உண்டென்றார் இப்பாட்டில் - போஷக போக்யங்களும் உன் திருவடிகளை அநுபவிக்கிற ரஸத்துக்குள்ளே உண்டென்கிறார்.

மு.—தோட்டமில்லவ ளாத்தோழுவோடைத் துடவையுங்கிணறு மிவையெல்லாம் வாட்டமின்றியுன் டொன்னடிக்கீழே வளைப்பகம் வகுத்துக்கொண்டிருந்தேன் நாட்மோனிடத்தோடெனக்கரிது நச்சவார்பலர் கேழலொன்றாகிக் கோட்மேண்கொண்ட கொள்கையினுனே குஞ்சரம்வீழக் கொம்பொசித்தானே

பதவுரை.

கேழல் ஒன்று ஆகி — ஒப்பற்ற வராஹ ரூபியாய்க்கொண்டு
கோடு— தன் தம்ஷ்ட்ரையினாலே
மண்— பூமியை
கொண்ட— உயர எடுத்தருளின [யனாய்
கொள்கையினுனே— ஸ்வபாவத்தையுடை
குஞ்சரம்— குவலயாடிகஜமானது
வீழ— முடிந்துவிழும்படி
கொம்பு— அதன் கொம்பை
ஒசித்தானே— முறித்தவனே!
மண்— தேவரீருடைய
கொண்ட— அடி கீழ்— அழகிய திருவடிகளிலே,
தோட்டம்— தோட்டமும்

இல்லவன்— மனையாளும்
ஆ— பசுக்களும்
தொழு— பசுக்கள் கட்டும் தொழுவமு
ஒடை— குளமும்
துடவையும்— விளைநிலமும்
கிணறும்— கிணறும்
இவை எல்லாம் } இவற்றிலொன்று
வாட்டம் இன்றி } குறையாமல்
அகம்— நான்
வளைப்பு வகுத்துக் } திரளவகுத்துக்
கொண்டு இருந்தேன் } ண்டிருந்தேன்;
எனக்கு— இப்படி ‘ எல்லாம்மீயே ’ எ
றிருக்கிற எனக்
நாடு— நாட்டி-அள்ள

மானிடத்தோடு— மதுஷ்யதோடு

பலர்— பலபேர்

அரிது— ஸஹவாஸம் செய்வது கஷ்டம்; நச்சுவார்— இத்தை விரும்பா நிற்பார்கள்.

வ்யா. தோட்டம். கார்ஹஸ்த்யதர்ம மதுஷ்ட்டிக்கைக்காக கர்ஷிபண்ணுந் தோட்டம். இல்லவள். கர்ஹிணி. ஆ. பசு. தோழ. பசு நிற்கிற ப்ரதேசம். ஓடை. குளம். துடவை. விளை நிலம். ; விளைநிலத்துக்கு றேதுவிதே குளம். கிணறும். தோட்டத்துக் குறுப்பாகக் கிணறும். இவையெல்லாம் வாட்டமின்றி. இவற்றிலொன்றும் குறையாமல். உன் பொன்னடிக்கீழே. நிரதிசயபாக்கயமான உன்திருவடிகளிலே, இவற்றிலொன்றும் குறையாமல் திரள, வகுத்துக்கொண்டிருந்தேன் - என்னெஞ்சாலே வளைத்துக்கொண்டிருந்தேன். அகம்- நான். வகுத்து - பிரித்து. இனி உமக்கொரு குறையில்லையே யென்ன; ஒரு குறையுண்டு - நாட்டுமானிடத் தோடெனக்கரிது. உன்னை யொழியப்படும்பே தாரகபோஷக போக்யங்களா யிருப்பாரோட்டை ஸஹவாஸம் எனக்கு துஸ்ஸஹம்; இத்தை ஆசைப் படுவார் பலர். கேழ்லோன்றுகிக் கோட்டுமென்கொண்ட. ஸர்வலோகங்களும் ப்ரளயத்திலே அகப்பட * ஊன்றி யிடந்தெடுத்து “ தானத்தே வைத்தானால் ” என்கிறபடியே ஸ்வஸ்தா நத்திலே வைத்தானென்கை. கொள்கையினான். இதுதானே ஸ்வபாவமானவென்கை. குஞ்சரமித்யாதி. குவலயாட்டத்தை நிரஸ்தமாம்படி கொம்பை யொசித்தவனே. இத்தால் பவித்தது - ஸம்ஸாரிகள் பங்கல் நின்றுமெடுத்து, ஸ்வஸ்தாநமான உன்திருவடிகளிலே வைத்து, அதுக்கு விரோதியான கர்மங்களையுங் கழித்துத் தரவேணுமென்கிறார். ரு.

அ. ஆறும்பாட்டு. கண்ணாவித்யாதி. கீழிற் பாட்டில்- தாரகாதிகளெல்லாம் அவன் திருவடிகளே என்றார்; ப்ரகர்தி கிடக்க அதுசெய்யப்போமோவென்ன; அதில் தமக்கு அந் வயமில்லாதபடியை இப்பாட்டிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—கண்ண நான்முகனைப்படைத்தானே காரணகரியா யடியேனான்
உண்ணாநாள் பசியாவதொன்றில்லை யோவாதே நமோநாரணவேன்
றெண்ணாநாள் மிருக்கெகர்ச் சாமவேதநாண்மலர்கொண்ணேபாதம்
நண்ணாநாளவை தத்துறுமாகிலன்றெனக்கவை பட்டினிநாளே. கூ.

பதவுரை.

கண்ண— ஸர்வஸுலபனான கர்ஷணனாய்
நால் முகனை— சதுர்முகப்ரஹ்மாவை
படைத்தானே— ஸர்ஷ்டித்தவனாய்
காரண— ப்ரஹ்மாவுக்கு முன்புண்டான
ப்ராகர்த ஸர்ஷ்டியைப் பண்ணினவனாய்
கரியாய் — நிலமேகச்யாமளனாயிருக்கு
மவனே!
அடியேன் நான்— உனக்கு அநந்யார்ஹ
சேஷபூதனான நான்
உண்ண நாள்— உண்ணாதவன்று

பசி ஆவது ஒன்று இல்லை— யசி உண்டா
வதில்லை;
ஓவாதே— நிரந்தரமாக
நமோநாரண என்று— ‘நமோநாராயண
ய’ என்று
எண்ண நாளும்— எண்ணாத நாளும்
இருக்கு எகர் சாமவேதம்— ரிக்யஜுஸ்
ஸாமங்களாகிற வேதங்களைச்சொல்லி
நாள்— அப்போதலாந்த
மலர்கொண்டு— புஷ்பங்களைப்பணிமாறி

உன் பாதம்— உன் திருவடிகளை
நண்ணு நாள்— நண்ணுத நாட்களும்
[உண்ணு நாள்— (எனக்கு) உண்ணுத
நாளாம்;]
அவை — மந்த்ராவஸந்தாநமும், புஷ்ப
லமர்ப்பணமுமாகிற அவை

தத்துவம் ஆதில்— தட்டுப்பட்டால்
அன்று— அப்போது
அவை— அந்தநாட்கள்
எனக்கு— எனக்கு
பட்டினி நாள்— பட்டினி விட்ட நாளாகும்.

வ்யா. கண்ணு. “ சர்ஷணாய் வந்தவதரித்துத் தண்ணியரோடே நின்றான் ”
என்னும்படி ஸுலபனாவனே. நான்முகனைப் படைத்தானே. இப்படி ஸுலபனாவன்
தானு ரென்னில்; ப்ரஹ்மாவைத் திருவுந்தியிலே. ஸர்ஷடித்தவன். காரணு. ப்ரஹ்மாவுக்
கு முன்புண்டான ப்ராக்ரத் ஸர்ஷடிப்பைப் பண்ணினவனே. கரியாய். காரணத்தவமும் ஸௌ
லப்பமு மன்றிக்கே, துர்லபனானும் விடவொண்ணுத வடிவமு. “ காரணு-நான்முகனைப்
படைத்தானே- கண்ணு- கரியாய் ” என்றற்கவயம். இது என்ஸ்வரூபம், உம்முடைய ஸ்வரூப
மிருந்தபடி யென்னென்ன; அடியேன்னான். உனக்கு அந்நயார்ஹு சேஷபூதனானான். ஆன
லும் தேஹங்கிடக்கையினாலே இதுக்கு தாரகமென்னென்னில்; உண்ணுநாள்பசியாவதொன்
றில்லை. பசியதெப்போதோ வென்னில்; ஓவாதே. மாறாதே. நமோநாரணு வென்றெண்ணு
நாளும். “ நமோநாரணு ” என்கையாலே- தேஹாத்மாபிமாந்தையுங் குலைத்துக்கொண்டு
திருநாமத்தை யதுஸந்திக்கிறார். இக்குக்கெசர்ச் சாமவேத நாண்மலர்கொண்டே. “ நமோநாரணு ”
என்றது போராமே, பெருந்திருப்பாவாடையிலே மண்குகிறார். திருமந்திரம் ஸங்க்ரஹமும்,
வேதம் விவரணமுமாயிறே யிருப்பது. “ மாதவன்பேர் சொல்லுவதே ஓத்தின் சுருக்கு. ”
“ அவைதத்துவமாகில் ” என்கையாலே அவை கூடாது. “ உண்ணுநாள் பசியாவதொன்
றில்லை ” என்கையாலும், “ ஓவாதே நமோநாரணு ” என்கையாலும் கூடாது; கூடில்,
நாளும் அது, பட்டினியும் அது. நாண்மலர்கொண்டு நண்ணுகைக்கு ப்ரமாணம் - வேதம்.
“ நாடாதமலர்நாடி ”. தர்ஷ்டாதர்ஷ்ட மிரண்டும் புறம்பே-ஸம்ஸாரிகளுக்கு; உபாயோபேய
மிரண்டும் புறம்பே- ஸம்ஸாரிகளுக்கு; உபாஸகர்க்கு உபாயம் தங்கள் கையிலே; உபேயம்
சர்வரன். உண்ணுநாள், உனபாதம் நண்ணுநாள்; உண்ணும் நாள், உனபாதம் நண்ணும்
நாள். பசியாவது. பசிப்பதென்றபடி; ஓவாதேநண்ணும்நாள் பசிகெடுவது. ஓவாதேயெண்
ணுநாள் இருக்கெசர்ச்சாமவேத நாண்மலர்கொள்ளாநாள், அவன் கொள்ளாநாள். அவைதத்
துறுமாகில் அன்றெனக்கவை பட்டினிநாளே. தத்துவகை- தட்டுப்படுகை. இத்தால்- மாறு
மாகிலென்றபடி. தத்துவமாகில்- மாறாட்டப்படுமாகி லென்னவுமாம். மாறாட்டப்படுகையா
வது-அந்நயப்பரையோஜநமாகையன்றிக்கே, ப்ரயோஜநாத்ரங்களைக் கணிசிக்கை. ... கூ.

அ. ஏழாம்பாட்டு. வெள்ளைவேள்ளம். கீழிற்பாட்டில் “ உண்ணுநாள் பசியாவ
தொன்றில்லை ” என்றார்; இப்பாட்டில்- “ துயிலணைகொள்ளேன் ” என்கையாலே- உறக்
கமுந்தாலில்லை யென்கிறார்.

மு.—வெள்ளை வேள்ளத்தின்மேலொரு பாம்பை மெத்தையாக விரித்ததன்மேலே
கள்ளரித்திறை கொள்கின்றமார்க்கங் காணலாங்கொலென் னுசையினாலே
உள்ளஞ்சோர வுகந்தெதிர்விம்மி யுரோமகூபங்களாய்க் கண்ணீர்கள்
துள்ளஞ்சோரத் துயிலணைகொள்ளேன் சொல்லாயா னுன்னைத் தத்துறுமாறே.

பதவுரை.

வெள்ளை— நிர்மலமான
வெள்ளத்தின் மேல்— ஜலத்தின் மேலே
ஒரு— ஒப்பற்ற
பாம்பை— திருவனந்தாழ்வானை
மெத்தை ஆக விரித்து — படுக்கையாக
விரித்து
அதன்மேலே— அந்தப்படுக்கையின்மேலே
கள்ளம் நித்தி } யோசகிதரை கொள்
ரை கொள்கின்ற } ளா நிற்கிற
மார்க்கம்— ப்ரகாரத்தை
காணலாம் கொல்— பார்க்கலாகுமோ
என் ஆசையினாலே— என்கிற ஆசையாலே
உள்ளம் சோர— நெஞ்சழியவும்
உகந்து— மிகக் களித்து
எதிர— எதிரே
விம்மி— விம்மிடும்

உரோம கூபங்கள் ஆய்— உடம்பெல்லாம்
மயிர்க்குழி பெறியவுடன்
(அதுஸந்திக்கையாலே, உரு வெளித்
தோற்றமாகிக் கையைநீட்டி அணை
க்கத்தேடி, காணுமையால்
வந்த அவஸாதத்தாலே,)
கண்ண நீர்கள்— கண்ணீரானது
துள்ளம் சோர— துளிசோர்ந்து
அணை— படுக்கையிலே
துயில் கொள்ளேன்— நித்திரைகொள்ளமா
ட்டாதவனா யிராபின்றேன்;
யான்— அடியேன்
உன்னை— தேவரீரை
தத்துறும் ஆறு— கிட்டும்வழி
சொல்லாய்— அருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. வெள்ளைவெள்ளத்தின்மேல். நிர்மலமான ஜலத்தின்மேலே. ஒருபாம்பை. நன்றம் மென்மை குளிர்த்தி தொடக்கமான குணங்களுக்கு ஆச்யமாகையாலே அக்ஷித்ய மாண பாம்பைப் படுக்கையாக விரித்து. அதன்மேலே. ப்ரஹ்ம நுந்திரைகள், 'படுக்கையா ய்ப்பாலே யுறங்குகிறான்' என்னும்படியாய், " உலகெல்லாம் நன்கொடுங்குபாகுணவான் " என்னும்படி கள்ளரித்திரைகொள்கின்ற. கண்வளராகின்ற, மார்க்கம் - வழி. அகாகிறது- இன்னது என்று அறிகிற ஜ்ஞாநம். காணலாங்கொலன் னாசையினாலே. காணவேணுமெ ன்கிற ஸ்நேஹத்தினாலே. உள்ளஞ்சோர. நெஞ்சழிய. " பாலாழிநீகிடக்கும் பண்பை யாங் கேட்டேயுங், காலாமும் நெஞ்சழியும். " உகந்தேதிர்விம்மி. ப்ரீத்யதசயத்தாலே வார்த்தை சொல்லவொண்ணாதபடி எதிரே விம்மி. உரோமகூபங்களாய். உடம்பெல்லாம் மயிர்க் குழியெறிந்து இவ்வதுஸந்தாரம் ப்ரத்யக்ஷம் போலே ப்ரகாசித்து, கையைநீட்டி யணைக்கத்தேடிக் காணுமையால் வந்த இழுவாலே கண்ணீர் துளிசோர்ந்து. துயிலணைகொள் ளேன். படுக்கைச்சேர்த்தியை யதுஸந்தித்தேன், படுக்கையி லெனக்குப் பொருந்துகிற தில்லை. சொல்லாய் யானுண்ணைத் தத்துறுமாறே. தத்துறுமாறு - கிட்டும்வழி. " கண்ணீர் கள் துள்ளஞ்சோர " என்று அழுகைபோவது, அதுபவத்தாலே; அதுபவிப்பது, கிட் டினால். கிட்டிகைக்கு உபாயம் சிந்திக்கிற நீ, நான் கிட்டிகைக்கு சிந்திக்கிற உபாயம் சொ ல்லாய். நான் விமுகனானதசையிலும் என்னைச் சேர்த்துகொள்ளுகைக்கு உபாயம் சிந்திந் திற நீ, நான் அபிமுகனான இத்தசையில் உன்னைக் கிட்டும் விரகு சொல்லலாகாதோ. "பாற் கடல்யோக நித்திரை சிந்தைசெய்த வெந்தாய் உன்னைச் சிந்தைசெய்துசெய்தே" என்று இவர் நினைவுக்கு அவன் நினைவிதே. எ.

அ.—எட்டாம்பாட்டு. வண்ணமால்வரையே. கீழிற்பாட்டிலே - கிட்டும்ப்ரகாரஞ் சொல்லாயென்றார்; இப்பாட்டில் - கிட்டெந்தனையும் ஸ்தோத்ரம் மாறாதபடி பண்ணியருள வேணுமென்கிறார்.

பா. — வண்ணமால்வரையே குடையாக மாரிகாத்தவனே மதுசூதர்
கண்ணனே கரிகோள் விடுத்தானே காரண களிற்றட்டிரானே
எண்ணுவாரிடரைக் களைவானே யேத்தரும்பெருங் கீர்த்தியினானே
நண்ணிநாணுன்கை நாடொறுமேத்து நன்மையே யருள்செய்யும்பிரானே. அ.

பதவுரை.

காரண — ஜகத்காரண புகழை
எண்ணுவார் — எப்போது முன்னையே
த்யாதிக்குமவர்களுடைய
பிரானே — துன்பங்களை
களைவானே — போக்குமவனாய்
மதுசூதர் — மதுவைசிரஸித்தவனாய்
கரி — ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானுடைய
கீர்த்தி — (முதலையால்வந்த) ஆபத்தை
களைவானே — தீர்த்தவனாய்
கண்ணனே — ஸர்வஸுலபனான கர்ஷணனாய்
வண்ணம் — பலவகைப்பட்ட காவிக்கற்களை
யுடைத்தாய்
மார் — பெரிதான
வார — கோவர்த்தக பர்வதத்தை
குடை ஆக — குடையாக எடுத்து
மாரி — வர்ஷாபத்தில் நின்றும்

காத்தவனே — ரக்ஷித்தவனாய்
களிற்று — குவலயாபீடகஜத்தை
அட்ட — முடித்த
பிரானே — உபகாரகனாய்
ஏத்த அரும் — ஸ்துதிக்க முடியாதவனாய்
பெரு — நிரதிசய போக்யமான
கீர்த்தியினானே — கீர்த்தியையுடையனாய்
பிரானே — ஸர்வோபகாரகனானவனே;
நான் — அடியேன்
உன்னை — தேவரீரை
நண்ணி — ஆசிரயித்து
நாஸ்தொறும் — எப்போதும்
ஏத்தும் — ஸ்துதிக்கக்கூடான
நன்மை — நன்மையை
அருள்செய்யும் — தந்தருளவேணும்.

வ்யா. வண்ணமால்வரையே. நானாவர்ணமான தாதுக்களையுடைத்தானே, பெரிய
மலையே உபாயமாக. “ஆயுரொருப்படுத்த வடிசிலுண்டதும்” என்று நினைத்த மலையே
குடையாகக் கல்வர்ஷத்தைக் காத்தவனே. மதுசூதர். “முதல்களைபான மதுவை நிரஸித்த
வனே. கண்ணனே. ஸர்வஸுலபனே. கரிகோள்விடுத்தானே. ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானு
பத்தைப் போக்கினவனே. காரண. ஜகத்தை ஸர்ஷடித்திறே வந்தவதரிப்பது. [“இரு
வாவர் முதல்வன் தானே” இத்யாதி.] களிற்றட்டிரானே. குவலயாபீடத்தை நிரஸித்தவனே.
எண்ணுவாரிடரைக்களைவானே. அதுஸந்தாந விரோதியைப் போக்குகிறவனே. பரபக்தி
பாஜ்ஞாந பரமபக்த்யாதிகளை இவன் வேணுமென்று எண்ணினபோதே இவற்றுக்குவிவரோ
த்யானவற்றைப் போக்குமவனே. ஏத்தரும்பெருங்கீர்த்தியினானே. அபரிச்சேத்யமாய் நிர
திசயபோக்யமான குணங்களையுடையவனே. நண்ணியித்யாதி. உன்னைக் கிட்டினவன்
சூழி கிட்டாத வன்றோடுவாசியற ஏத்தும்படிக்கிடான அருளைத் தந்தருளவேணும்.

“காரண - எண்ணுவாரிடரைக் களைவானே - மதுசூதர் - கரிகோள்விடுத்தானே -
கண்ணனே - வண்ணமால்வரையே குடையாக மாரிகாத்தவனே - களிற்றட்டிரானே -

ஈத்தருட்பெருங் கீர்த்தியினானே, நண்ணினானுன்னை நாடொறுமேத்தும் நன்மையேயருள்
செய்யும், பிரானே ” என்று அவ்வயம். ஆக, இப்பாட்டால் - அஸாதாரணரகூகத்வமும்
ஸர்வஸூலபத்வமும் ப்ராப்யத்வமும் சொல்லிற்றாய்த்து. அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. நம்பனே. கீழ்ப்பாட்டிலே - ஸாதாரண ரகூகத்வமும் அஸா
தாரண ரகூகத்வமும் சொன்னார்; இப்பாட்டில் சரமகாலத்திலே திருநாமஞ் சொல்லவல்லே
னும்படி பண்ணிரகூகிக்கவேணுமென்கிறார்; விச்வஸநீயனானீ ரகூகிக்கவேணுமென்கிறார்.

மு—நம்பனேநவின் நேத்தவல்லார்க ணாதனே நரசிங்கமதானாய்
உம்பர்கோ னுலகேழுமளந்தா யூழியாயின யாழிமுன்னேந்திக்
கம்பமாகரி கோள்வீதேத்தானே காரண கடைக்கடைந்தானே
எம்பிரா னென்னையாளுடைத்தேனே யேழையே னிடரைக்களையாயே. கூ.

பதவுரை.

நம்பனே— எல்லார்க்கும் விச்வஸநீயனாய்
நவின்னு— வாயாரச் சொல்லி [களுக்கு
ஏத்தவல்லார்கள் — ஸ்துதிக்க வல்லவர்
நாதனே— நாதனாய்
நரசிங்கம் அது ஆனாய்— நர்ஸிஹ்மாவதாரம்
செய்தருளினவனாய்
உம்பர்— நித்யஸூரிகளுக்கு
கோன்— நிர்வாஹகனாய்
உலகு ஏழும்— ஸகலலோகங்களையும்
அளந்தாய்— அளந்து கொண்டவனாய்
ஊழி— ப்ரளயகாலத்துக்குப் பின்பு (சேத
நோஜ்ஜீவநார்த்தமாக)
ஆயினாய்— உலகங்களைப்படைத்தவனாய்
முன்— முன்னே
ஆழி— திருவாழியாழ்வானே.

வந்தி— திருக்கையிலேந்தி
பா கம்பம்— மிக்க நடுக்கத்தையடைந்த
கரி— ஸ்ரீ கஜேந்தராமுவாணுடைய
கோள்— முதலையால்வந்த நலிவை
விடுத்தானே— தீர்த்தவனாய்
காரண— ஐகத்தகாரணபூதனாய்
கடை— க்ஷீராப்தியை
கடைந்தானே— கடைந்தவனாய்
எம்பிரான்— எனக்கு உபகாரகனாய்
என்னை— என்னை
ஆளுடை— அடிமைகொண்டவனாய்
தேனே— தேன்போலே போக்யனுனவனே!
ஏழையேன்— சபலனான என்னுடைய
இடரை— துன்பத்தை
களையாய்— களைந்தருளவேணும்.

வ்யா. நம்பனே. விச்வஸநீயனே. தனக்கு தானும் ரகூகனன்று, பிறரும் ரகூக
ரன்று. தான் “நன்மை” என்று ப்ரமித்துப் பண்ணும் நன்மை, தீமையாய்த் தலைக்கட்
டும். பிறர் தந்தாமுக்கு நன்மை தேடிவரு மித்தனையல்லது இவனுக்கு நன்மைதேடார்கள்.
நவின்னேத்தவல்லார்கள் நாதனே. ஸ்நேஹபூர்வகமாக ஏத்தவல்லவர்களுக்கு ஸ்வாமியான
வனே. தன்னுடைமையாகையாலே அவர்களை நமுவவிடாதவனே. நரசிங்கமதானாய். ஈச்
வரணையாழிய, பிதாவாகிலும் ரகூகனாக நம்பப்போகாதென்கிறது. விச்வஸநீயனுமாய்
ஸ்தோத்ரங்களினாலே நெருங்க ஏத்துவதுக்கு ப்ரதிபாத்திய ஸ்வாமியுமாய் ஸர்வகாரணமுமான
வனைப் பேர்சொல்லப் பொறுத்திலன்றே ஹிரண்யன். நவின்னேத்த வல்லார்கள் நாதனே
நரசிங்கமதானாய். “நம்பனை நரசிங்கனை நவின்னேத்துவார்களைக் கண்டக்கால் எம்பிரான்
றனகின்னங்கள்” என்றும், * நாதனை நரசிங்கனை நவின்னேத்துவார்களுமுக்கிய பாததுளி
படுதலால் பாக்கியம் பண்ணப்பெற்றேன் என்றும் கொண்டாடவேண்டினவிஷயத்திலேயே

ஹிரண்யன் அபராதம்பண்ணிற்று. உம்பர்கோன். இங்குள்ளார் ஸ்வரூபத்துக்கு அஞ்சியும் தண்டத்துக்கு அஞ்சியுமிதே ஏத்துவது. “பரவிவானவரேத்த நின்றபரமனை” என்று—ராகப்ராப்தமாக ஏத்துவார் அங்குள்ளாரிதே. உலகேழு மளந்தாய். “ஏத்த வேமுலகுங் கொண்ட.” உம்பர்கோனுலகேழு மளந்தாய். இந்த்ரனுக்காக உலகேழுமளந்தாயென்னுதல்; “நான்முகனார் பெற்றநாடு” என்கிறபடியே — ப்ரஹ்மாவதான சதுர்த்தச புவநத்தைபு மளந்தாயென்னுதல். ஊழியாயினாய். ஊழி - காலம். ஸர்ஷ்டி. [“வாழ்த்துவார் பலராக” இப்பாதி.] ஆழிமுன்னேந்தி. விரோதிவருவதற்கேற்கவே திருவாழிபைதரித்து. கம்பமா கரிகேள்விதேந்தானே. “கோள்முதலை துஞ்சக்குறித்தெறிந்த சக்கரம்” என்கிறபடியே திரு வாழிபைக்கொண்டு கார்யங்கொண்டபடி. கம்பம்-நடுக்கம். நடுங்காநின்றவர்களை யென் னுதல்; அசையாநின்றவர்களை யென்னுதல். முதலை நீரிலேயிழுக்க, ஆனை கரையிலேயிழு க்கப் பட்ட அசைவென்னுதல். மா-பெருமை. துக்கம் பாடாற்றமாட்டாமைக்கு விரோதி பைப் போக்கினவனே. “தடமலர்ப்பொய்கைபுக்கு நாகத்தின் நடுக்கம்தீர்த்தாய்,” “என் னாநிடரைநீக்காய்.” கோள்-சிறை. “கோள்விட்டது” என்னக்கடவதிறே. காரண. மூன்றபத்திலே ஒன்றிறே இது. இப்போது காரணத்வம் - ஸ்ரீ கஜேந்தராமாழ்வானைப் பெற்றதும்; ஈசுவரத்வம் நிலைநின்றதும் இப்போதென்கை.

கடலைக் கடைந்தானே. “அமரர்கள் தொழுதெழு அலைகடல் கடைந்த” என்கிற படியே ஸ்துத்யனுப்க்கொண்டுநின்று கடைந்தபடி. எம்பிரான். அச்செயலாலே என்னை யெழுதிக்கொண்டவனே. என்னையாளுடை. என்னை இவ்வளவு புருநிறுத்தினவனே. தேனே. எனக்குத்தேன்போலே நிரதிசயபோக்பனுவனே. என்னையாளுடைத் தேனே. போக்யதைக்குத் தோற்றபடி. “தேட்டருந்திறல் தேனினே.” ஏழையேன். சபலன். இதுக்கு முன்பு விஷயங்களில் சபலன்; இப்போது போக்யபமான திருநாமங்களிலே சப லன். இடரைக்களையாயே. இவர்க்கு இடராவது- சரமகாலத்தில் திருநாமஞ்சொல்லமாட் டாதிருக்கையிறே. இதுக்கு அஞ்சியிறே “அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லிவைத்தேன்” என்றும் “யோர்கண்டமடைக்கிலும் நின்கழல் எய்யாதேத்த” என்றும் ப்ரார்த்தித்து வைப்பது. இவர்க்கு க்லேசம்-அப்போதை வேதநயன்று, திருநாமஞ்சொல்லப்போகாதி ருக்கில் செய்வதென் என்கிற பயமிதே திருவுள்ளத்திற் செல்லுகிறது. கூ.

அ. நிகமத்தில், இப்பத்தை அப்பயஸித்தவர்கள், இவரைப்போலே சரமகாலத்திலே திருநாமஞ்சொல்லவேனுமென்று கரையவேண்டா, இப்பாசரமாத்ரமே யமையுமென்கிறார். இத்திருமொழிதான், “மாதவா, நாரண” இப்பாதிபாலே திருநாமமிதே சொல்லிற்று.

மூ.—காமர்தாதை கருதலர்சிங்கங் காணவினிய கருங்குழற்குட்டன்
வாமன னென்மரதகவண்ணன் மாதவன் மதுகுதன்றன்னேச்
சேமநன்கமரும் புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன் வியன்றமிழ்ப்த்தும்
நாமமென்றுநவின் றுரைப்பார்கள் நண்ணுவாரொல்லே நாரணனுலகே. யி.

பதவுரை.

காமர் தாதை—	காயனுக்கு ஐநகனுய்	காண —	தன்னைப்பற்றினார் கண்டுகளிக்
கருதலர்—	தன்னை நினைபாதார்க்கு		கைக்கு
சிங்கம்—	விஹ்மம்போலே கிட்டவரியனாய்	இனிய—	இனியனாய்

கரு— கறுத்த
குழல்— திருக்குழலையுடைய
குட்டன்— சிறுக்கனாய்
வாமனன்— * குறட்பிரமசாரியாய்
என்— எனக்கு பவ்யனாய்
மரதகம்— மரதகப்பச்சை போன்ற
வண்ணன்— வடிவழகையுடையனாய்
மாதவன்— ஸ்ரீபதிபாய்
மதுசூதன் தன்னை — மதுஸூதனான
எம்பெருமான் விஷயமாக
சேமம் நன்கு அமரும்— ரகசுநன்றாகப்
பொருந்தின

புதுவையர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரி லுள்ளார்க்கு
கோன்— நிர்வாஹகரான [செய்த
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார் அருளிச்
வியம்— ஆச்சர்யமான
தமிழ்— தமிழ்பாஷையான
பத்தும்— பத்துப்பாட்டையும்
நாமம் என்று— ‘திருநாமம்’ என்று
நவின்னு— நெஞ்சார நினைத்து
உரைப்பார்கள்— வாயார வாழ்த்துமவர்கள்
நாரணன் உலகு— ஸ்ரீவைகுண்டத்தை
ஒல்லை— சடக்கென
நண்ணுவார்— கிட்டப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. காமர்தாதை. இவரகப்பட்ட துறை யிருக்கிறபடி. * தெரிவைமாருருவமே
மருவிப்போந்த விவரைமீட்டது “காமனூர்தாதை” என்கிறவடிவிறே. கருதலர்சிங்கம்.
இவ்வடிவு காணவேண்டாதார் சத்ருக்களிறே. “அலைவலைமைதவிர்த்தவழகன்” என்று-
ப்ரதிகூலனையும் அதுகூலனாக்கிச் சேர்த்துக்கொண்ட வழகிறே. காணவினியகருங்குழற்
குட்டன். காணவினிய. ராவணாதிசுளுக்குமகப்பட, (க)“ரஞ்ஜநீயஸ்ய விசுரமே” என்று
கண்டபோதே ரஸிக்கை. “கண்ணுக்கினியான்” “மனத்துக்கினியான்” என்றும்—
உட்கண்ணுக்கும் புறக்கண்ணுக்கும் இனிபவிஷயமிறே. கருங்குழற்குட்டன். அழகுக்கு
முற்படவெடுப்பது “குழலழகர்” என்றிறே. குட்டன். அவ்வடிவை அமைத்துக் கொ
டுத்து அதுபவிக்கும்படி பண்ணுகை. “காணவினியகருங்குழல்” என்று - குழலுக்கே
விசேஷணமாகவுமாம். வாமனன். “கரியகுழல்செய்ய வாய்முகத்து வாமனனம்பிவருக”
என்னக்கடவதிறே. என்மரதகவண்ணன். குளிர்ந்த திருமேனியையுடையவன். “உல
கனந்தமாணிக்கமே யென்மரதகமே” என்னக்கடவதிறே. மாதவன். இவ்வடிவைத் தலை
நீர்ப்பாட்டிலே அதுபவிப்பான் பிராட்டியிறே. “வடிக்கோல வானெடுங்கண் மாமலரான்
செல்லிப் படிக்கோலங் கண்டகலான்” என்னக்கடவதிறே. மதுசூதன்றன்னை. அதுபவ
விரோதியைப் போக்கினபடி. “வானுச்சோதிமணிவண்ண மதுசூதா நீயருளாய்” என்
னக்கடவதிறே.

சேமநன்கமரும்புதுவையர்கோன். ரகசுநபொருந்தின ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரார்க்கு நிர்
வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த பத்தும். நாமமென்று. திருநாமமென்று. “நாமமா
யிரம்” என்றாற்போலே. நவின்னுரைப்பார்கள். ஸ்நேஹத்தோடே ஸ்தோதரம்பண்ண
வல்லவர்கள். நண்ணுவாரோல்லை நாரணனுலகே. பரமபதத்தைச் சடக்கெனக் கிட்டப்
பெறுவர்கள். அதாவது - ஈச்வரனுக்குப் பரிவராய்ப் போருகை. “சேமநன்கமரும்”
என்று சொல்லிற்றும் இவ்வர்த்தத்தையிறே. சேமத்துக்கு நன்மையாவது - அத்தலைக்கு
மங்களாசாஸனம் பண்ணுகையிறே. இவ்வர்த்தம் இவ்வூரிலே நடக்கை, “பொன்றிகழ்
மாடம் பொலிந்துகோன்றும் பதுவை” என்று - பொன்னுலகோடொக்கத் திருப்பல்லா

ண்டு பாடுகையிறே. “ ஒல்லை ” என்றது - “ ஒவாதேநமோநாரண ” என்று சொல்லு கைபாலே ஒருக்காற்சொல்லி அநந்தரம்சொல்லுகைக்கு உதவ அங்கேயாட்படிவைக்கை. நாரணனுலகே. இங்கிருந்தநாள் * நாரணுவென்னு மித்தனையல்லால் வழிப்போக்கிலும் (க)வாயெய்வ-ஊரீகாசு நாலுசுத நாலு உழு; வழியிலுள்ளார்கண்டு உகப்பதும் “ நாரணன்றம் ” என்றிறே; அங்குப்புக்காலும் * நமோநாராயணுவென்று சூழ்ந்திரு ந்திறே பேத்துவது. இங்கிருந்தநாளொடு வழிப்போக்கோடு துவ்யதேசப்ராப்தியோடு வாசியற இதுவேயிறே பலம். வியம்தமிழ் - விஸ்மயநீயமானதமிழ். “ வியந்தமிழ் ” என்றபோது, “ அமரர்க்குமறிவியந்து ” என்னுமாபோலே, வியந்ததமிழென்னவுமாம்.

பெரியவாச்சன்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—வாக்குச் சழக்கு நன்மை நேமேமே தேட்டம்
கண்ணு வெள்ளை வண்ண நம்பன் காமர் நெய்.

ஆட்திருமொழி-சக-க்கு, பாட்டு-சக0.

ஐந்தாம்பத்து- இரண்டாந்திதிருமொழி - நெய்க்குடம், ப்ரவேசம்.

அ. கீழே, “ அப்போதைக்கப்போதே சொல்லிவைத்தேன் ” என்று - ‘அந்தீம காலத்திலே யமபடர் நலியும்போது ஸ்தோத்தரம் பண்ணவொண்ணாதென்று ஏற்கவே சொ ல்லிவைத்தேன்’ என்ற இவர், “ சழக்குநாக்கொடு புன்கவிசொன்னேன் ” என்று - தம் முடைய அயோக்யதையை அதுஸந்தித்தகல, அவர் கரணங்கள்மேல் விழுந்தபடி கண்டு கூடிமைகொள்ள, இவர் தோஷம்பார்த்து கூடிமைகொள்ளவேண்டுவது நாம் கடக்க நிற்கி லன்றோ என்று தான் மேல்விழுந்து வந்து புகுந்து கிடந்தபடி சொல்லுகிறார் - இத்திரு மொழியில். ... *

அ. முதற்பாட்டு. “ அப்போதென்றும் இப்போதென்றும் உமக் கிரண்டு காலமு ண்டோ ” என்று அவன்வந்து கைக்கொண்ட பின்பு, அவித்யையையும் கர்மத்தையும் வ்யாதி களையும் இந்திரியங்களையும் யமபடரையும் பார்த்து, “ பண்டை தேஹமும் ஆத்மாவும் ” என்றிருக்கவேண்டா, அவன் உகந்தருளின நிலங்களில் பண்ணும் விருப்பத்தை பெல்லாம் என்தேஹத்திலும் ஆத்மாவிலும் பண்ணிக்கொடுவந்து புகுந்தான், நீங்கள் உஜ்ஜீவிக்கவே ண்டி யிருந்திராகில் போகப்பாருங்கோ ளென்கிறார்.

மூ.—நெய்க்குடத்தைப்பற்றி யேறுமெறம்புகள் போனிரந்தேங்கும்
கைக்கொண்ணிற்சின்ற நோய்கார் காலம்பெற வ்யயப்போமின்
மெய்க்கொண்வேந்து புகுந்து வேதப்பிரானர் கிடந்தார்
பைக்கொண்ட பாம்பணையோடும் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. க.

(க) “ பாதேயம்புண்டரீகாசு நாமஸங்கீர்த்தநாமர்தம் ”

பைக்கொண்ட— பந்த
பாம்பு அலைப்போடும்— திருவனந்தாழ்வா
ளுகிற திருப்பள்ளிபோடே கூட
மெய்— என் சரீரத்தை
கொண்டு— போக்பமாகக் கொண்டு
வந்து புழுந்து கிடந்தார்—;
(ஆதலால்,)
பண்டு அன்று — என் சரீரமும் ஆத்மா
வும் பழைபதிலைமையை அடையதன்று;
பட்டினம்— இவ்வாத்தாவானது
காப்பு— ஸர்வேச்வரனால் காப்புற்றது;
ஆதலால் உங்களுக்குப் புருஷிட
மில்லை பெண்களுர்.

(க) வ. (உ) “பாதேமேவதநா சிரஸிமேஸுகம்” (ங) “உபதிஷ்ட்டந்து
மாம் ஸர்வேவ்யாதயி ஸ்வஸஞ்சிதாஃ - அந்ருணாகந்நுமிச்சாமி”

கலாம்படி தன்னை உபகரித்தவன். * வந்தாய், அதுக்குமேலே நின்றாய், அதுக்குமேலே மன்னியின்றாய், அதுக்குமேலே என்மனம்புகுந்தாய், அதுக்குமேலே போயறியாய்! என் றிறே இவர்களுட்படுவது. “ பிரான் ” என்று - உபகாரகத்வம். அதாவது - ப்ரமானா ப்ரமேயங்களை உபகரிக்கையாலே. பைக்கொண்டபாம்பிணையோடும். பகவததுப்பவத்தால் வந்த விகாஸமன்றிக்கே, ஆழ்வாரை அங்கீகரித்த ப்ரீதியால்வந்த விகாஸம். பாம்பிணை யோடும். அந்தடிபுரபரிகரத்தோடும். * திருமாற்கரனிறே. பண்டன்று. பழையதேஹமும் பழைய ஆத்மாவுமென்று நினையாதேயென்ன; “ அதுக்கடியென் ” என்ன; பட்டினங்கா ப்பே. “ பட்டினம் ” என்கிறது - பத்தர்மென்றபடி. அதாவது - நிதிகிடக்குமிடம்; ராஜகாசி. இங்கு, ஈச்வரஹுக்கு நிதியாவது - ஆத்மாவிறே. காப்பே. ஆனிடமிக்காவாதே தானே காத்துக்கொண்டு கிடக்கையாலே பண்டன்று. அவன் இவரைக் காத்துக்கொண்டு கிடக்கையாலே பண்டன்று. அவன் இவரைக் காத்துக்கொண்டு கிடக்குமாயேலே இவ ரும் * வைத்தமா நிதியையிறே காப்பது.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. கீழே “ நில்லுமினென்னவுபாயமில்லை ” என்று அஞ்சி னவர் உபாயமறிந்து அச்சம்கெட்ட படியைச் சொல்லுகிறது கூப்பாட்டில்.

மூ.—சித்திரகுத்தனேழுத்தாற் றென்புலக்கோன் பொறியொற்றி
வைத்தவிலச்சினைமாற்றித் தூதுவரோடியொளித்தார்
முத்துத்திரைக்கடற்சேர்ப்பன் முத்திவாளர்முதல்வன்
பத்தர்க்கமுதனடியேன் பண்டன்றுபட்டினங்காப்பே. உ.

பதவுரை.

தென் புலம் கோன் — தென்திசைக்குத்
தலைவனான யமன்
பொறி ஒற்றி— மேலெழுத்திட்டு [டிருந்த
இலச்சினை வைத்த— முத்தரை வைக்கப்பட்ட
சித்திரகுத்தன்— சித்ரகுப்தன் என்னும்
கணக்கனுடைய
எழுத்து— கணக்குச் சுருணையை
மாற்றி— சுட்டுப்பொகட்டு
தூதுவர்— அவனுடைய தூதர்கள்
ஒடி— ஒடிப்போய்
ஒளித்தார்— ஒளித்துக் கொண்டார்கள்;

முத்து— முத்துக்கள்
திரை— திரையெறிகிற
கடல்— கடலிலே
சேர்ப்பன்— கண்வளர்ந்தருளுமவனாய்
முது அறிவாளர் — முதிர்ந்த அறிவை
புண்டய நித்யஸூரிகளுக்கு
முதல்வன்— தலைவனாய்
பத்தர்க்கு— பத்தர்களுக்கு [னுக்கு
அமுதன்— நிரதிசய போக்யனாயிருக்கு மவ
அடியேன்— நான் சேஷபூதன்;
பண்டன்று பட்டினம் காப்பே.

வ்யா. சித்திரகுத்தனேழுத்தால். ஸர்வாத்மாக்களும் பண்ணும் புண்யபாபங்கள், பதினாலுபேர் ஸாக்ஷியாக, யமனுடையகணக்கன் பட்டோலைபட்டிறே கிடப்பது. தென் புலக்கோன் பொறியொற்றி. தெற்குத்திக்கிலையான யமபுரத்துக்கு ஸ்வாமியானயமன் இவ னெழுதின பட்டோலைக்கு மேலெழுத்திட்டபடி. வைத்தவிலச்சினைமாற்றித் தூதுவரோடியொ ளித்தார். அநாதிகாலார்ஜிதங்களான புண்யபாபங்க ளெழுதின கணக்குச் சுருணையை இலச்சினையோடே சுட்டு ஒடியொளித்தார்கள். “ வள்ளலே. புன்றமார்க்கென்றும் நமன்றமா

கள்ளர்போல்” என்னக்கடவதிறே. “நமன்மறாலாசாயப் பட்டறியார்கண்மர்” என்
கிறபடியே இவன்பட்டோலை புரட்டிப் பாராதுவளவன்றிக்கே சுட்டுப் போனார்களைப்பித்த.
“உயிருந்தருமையே நோக்கும்” என்கிறபடியே பருப்பருத்த பச்சுமாதிகளையொழிய
ஸர்வாத்மாக்களும் யமவச்யராயிறேயிருப்பது. இந்தயமவச்யதைகுலைவது பின்னை ஆர்க்
கென்னில்; “நமன்மறமொன்றமரை வினவப்பெறுவாரலர்” என்று அவன் அபிமாநித்தார்க்
கிறே. முத்துத்திரைக்கடல்சேர்ப்பன். முத்துக்களைத் திரையானது கொண்டுவந்து கரையிலே
சேரநின்றனள்ள கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். * வெள்ளைநீர் வெள்ளத்தனைந்து
*கள்ளநித்திரைகொள்கின்ற மார்க்கங்காண்கையிறே இவர்க்குமனோரதம். முதறிவாளர்முதல்
வன். * அபர்வறுமமர்களைதிபதி. பத்தர்க்கமுதன். ஆச்சரிதர்க்கு நிரத்சுபபோக்யனாவன்.
“அடியேன்மேவி யமர்கின்றவமுதே.” அடியேன். “முதறிவாளர் முதல்வன்” என்று
நித்யவிபூதியோகஞ் சொல்லி, “முத்துத்திரைக்கடற்சேர்ப்பன்” என்று - லீலாவிபூதி
யோகஞ்சொல்லி, “அடியேன்” என்று - உபயவிபூதிநாதனுடைய போக்யதையிலே
தோற்ற வடியேன் என்கையாலே பண்டன்று. யமவச்யதை குலைகையாலே, பண்டைநே
ஹமும் ஆத்மாவுமல்ல. பட்டினங்காப்பே. ஆத்மாவுக்கும் தேஹத்துக்கும் ரணையுண்டா
ய்த்து. இனி நீங்கள்போகப் பாருங்கோளென்கிறார். உ.

அ. மூன்றாம்பாட்டு. வயிற்றில்தொழுவையித்யாதி. கிழிற்பாட்டிலே - யமவச்ய
தை யில்லையென்றார்; இப்பாட்டிலே - அதுக்கடியான தேஹர்வயமும் இல்லை யென்கி
றார். அதவா, “முதறிவாளர் முதல்வன்” என்றார் - கீழ்; இதில் - தமக்கு அறிவைப்பிற
ப்பித்தபடி சொல்லுகிறா ரென்றுமாம். “அடியேன்” என்றார் - கீழ்; இதில் - அடிமைகொ
ண்டபடி சொல்லுகிறாரென்றுமாம்.

மு—வயிற்றிற்குமுனைப்பிரித்து வன்புலச் சேவையத்க்கீக்
கயிற்றுமக்காணிகழித்துக் காலிடைப் பாசங்கழற்றி
எயிற்றிடைமண்கொண்டவெந்தை யிராப்பக லோதுவித்தேன்னைப்
பயிற்றிப்பணிசெய்யக் கொண்டான் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. ச.

பதவுரை.

மண்— பூமியை

எயிற்றிடை— தன் கொம்பினிடத்திலே

கொண்ட— எடுத்துக்கொண்டருளின

எந்தை— என் ஸ்வாமியானவன்

வயிற்றில் தொழுவை— கர்ப்பவாஸமாகிற
சிறைக்கடத்தை

பிரித்து— கழித்து

புலம்— இந்தரியங்களாகிற

வன் சேவை— வலிய ரிஷபங்களை

அதக்கி— நெருக்கி

கயிறும்— நரம்பும்

அக்கும்— எலும்புமான்

ஆணி— ஸ்தூல சரீரத்தை

கழித்து— நீக்கி

காலிடை பாசம்— * ஹரிணிசூரமாத்ரமான

சர்மவிசேஷ விஷய ஸ்நேஹத்தை

கழற்றி— போக்கி

இரா பகல்— இரவும் பகலும்

ஒதுவித்து— ‘சேஷத்வமே ஸ்வரூபம்’

என்னுமிடத்தை எனக்கறிவித்து

பயிற்றி— அதை அதுஷ்ட்டாந பர்யந்த
மாக்கி

பணி செய்ய — நித்ய கைங்கர்யம் பண்
னும்படி

என்னை — என்னை

கொண்டான்— கைக்கொண்டருளினான்;

பண்டன்றித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. வயிற்றில்தொழுவைப்பிரித்து. கர்ப்பவாஸமாகிற சிறைக்கூடத்தைக்கழித்து. தொழு - விலங்கு. விலங்கிலே ஒருவிசேஷமிதே தொழுவிலே யடைக்கையும். வண்புலச் சேவையதக்கி. இந்திரியங்களாகிற வலியசேக்களை, அதக்கி - நெருக்கி. “சேவதக்குவார் போல” என்னக்கடவதிறே. “காவலில் புலனைவைத்து.” கயிற்றுமக்காணிகழித்து. நரம் பும் எலும்புமான சரீரத்தில் நசையலும்படிபண்ணி. அக்கு - எலும்பு. காலிடைப் பாசம் கழற்றி. யமபடர் கையுப்பாசமுமாய்வந்துபுகுந்து, இவன்காலிலே துவக்கி முகம் சிழ்ப்பட விழாதபடிபண்ணி. “பின்முன்னாக விழுப்பதன்முன்னம்” என்னக்கடவதிறே. அன்றி க்கே, “காலிடைப்பாசம்கழற்றி” என்றது, “கால்” என்று - காற்றாய், “பாசம்” என்றது - ஆத்மாவை வரிந்துகொண்டிருக்கிற ஸ-ஓக்ஷமசரீரமாய், இச்சரீரம் பஞ்சவர்த்திப்ராணானுலே ப்ரேரிதமாயிருக்கும். “அக்காணி” என்றது-ஸ்தூலசரீரம்; “காலிடைப் பாசம்” என்றது-ஸ-ஓக்ஷமசரீரம். ஆக, (க) “ஸ்தூலஸ-ஓக்ஷமசரீரம் விஸ்யஜ்ய” என்கிறபடியே உபயசரீரப்பதியு மலும்படிபண்ணி. “காலிடைப்பாசம்” என்று-காற்கட்டான ஸ்ரே ஹமென்னவுமாம். அன்றிக்கே, “காலிடைப்பாசம்” என்று-ஹரிணீசுரமாத்ரமானசர்ம விசேஷவிஷயஸ்ரேஹமென்னவுமாம். எயிற்றிடைமண்கொண்ட வெந்தை. ப்ரளயார்ணவத்திலே யகப்பட்டுக்கிடக்கிற பூமியை யெடுத்தாற்போலே, சரீரவச்யனான வென்னை யெடுத்த ஸ்வாமி. இராப்பகலோதுவித்து. திவாராத்ரவிபாகமற ஸர்வகாலமுமென்றபடி. ஒதுவித்து. சிஷிப்பித்து. அதாவது கர்ப்பவாஸமும், இந்திரியவச்யத்வமும், கர்மவச்யத்வமும், யம வச்யத்வமும் த்யாஜ்யமென்னுமத்தை யறிவித்து. கீழிற்பாட்டிற்கொன்ன தன்னுடைய ஸர்வசேஷித்வத்தையும், நிரதிசயபோக்யத்தையையும், தமக்கு சேஷத்வம் ஸ்ரூபம் என்னுமிடத்தையுமாய்த்து ஒதுவித்தது. பயிற்றி. இத்தை அதுஷ்ட்டாநபர்யந்தமாக்கி. [“செய்யேல் தீவினையென்று” இத்யாதி.] பணிசெய்யக் கொண்டான். ஒதுவித்த ப்ரயோஜநம் பெற்றபடி. “நித்யகைங்கர்யங் கொள்ளக்கடவோம்” என்று திருவுள்ளத்தாலே அது தியிட்டு, கொண்டபடி. பண்டன்று. இந்திரியங்களுக்கு சேஷவர்த்தி பண்ணிப்போந்த பண்டுபோலன்று. “என்னையாரும் வன்கோ” என்னக்கடவதிறே. பட்டினங்காப்பே. இன்று ரகஷ்யபுண்டாகையாலே. “என்கோலாடி குறுகப்பெறா” என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. “இராப்பகல்” என்று-முதறிவாளர்படியாய், திவாராத்ர விபாகமற்ற படியால் அகாலகால்யமான தேசம்போலே யென்றபடி.

ங.

அ. நான்காம்பாட்டு. மங்கிய. நீங்கள், ஹிரண்யன்பட்டது படாதே போகப்பாருங்கொளென்கிறார்.

மு—மங்கியவல்லினை நோய்காளுமக்குமோர் வல்லினை கண்டீர்
இங்குப்புக்கேல்மின்புகேல்மி நெளிதன்று கண்டீர்புகேல்மின்
சிங்கப்பிரானவனெம்மான் சேருந்திருக்கோயில் கண்டீர்
பங்கப்படாதுய்யப்போமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. ச.

பதவுரை.

மங்கிய—உருத்தெரியாதபடி மங்கிக்கிடக்கிற
வல்—வலியதாயிருந்துள்ள

வினை—பாபத்தால்வந்த
நோய்காள்—வயாதிகளே!

(க) “ஸ்தூலஸ-ஓக்ஷமசரீரம் விஸ்யஜ்ய”

உமக்கும்- உங்களுக்குக் கூட

ஓர்- ஒரு

வல்- வலிய

வினை கண்டிர்- பாபபலமான நோயாயிரா
நின்றது! பார்த்தீர்களே!!

இங்கு- எங்கனிடத்தில்

புகேல்மின் புகேல்மின்- வாராதேகொள்
ஞங்கோள்! வாராதேகொள்ளுங்கோள்!!

எளிது அன்று கண்டிர்- நீங்களைங்களைக்
கிட்டுகை ஸுலபமன்று கிழுகோள்;

புகேல்மின்- கடக்க நில்லுங்கோள்;

சிங்கம்- நர்ஸிஹ்மாவதாரியாய்

பிரான்- உபகரித்தருளினவனாய்

எம்மான் அவன்- எனக்கு ஸ்வாமியானவன்

சேரும்- நித்யவாஸம் பண்ணுகிற

திரு கோயில் கண்டிர்- திருக்கோயிலாயிரா

நின்றது கிழுகோள்;

(ஆதலால்,)

பங்கப்படாது- பரிபவப்படாமல்

உய்ய போமின்- பிழைத்துப் போங்கோள்;

பண்டன் நித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. மங்கியவல்லினை நோய்காள். தெரியாதபடி மங்கிக்கிடக்கிற வலியபாபங்களால் பவிதமான நோய்காள். விபஜிக்க வொண்ணாதபடி மங்கிக்கிடக்கை. “சார்ந்தவிருவல் வினைகள்” என்னுமாயோலே. “இங்குப்புகேல்மின் புகேல்மின்” என்று ப்ரதிவிஷயங் காட்டுகிறார். ஆத்மாவை மங்கப்பண்ணுமதாய், இவனால் கழித்துக்கொள்ள வொண்ணாத துமாய், அவனை கழிக்கவேண்டுமபடியான நோய்காள். உமக்குமோர் வல்வினைகண்டிர். மர்த்யபுஷுக்கும் மர்த்யபுவன்கிறார். இங்குப்புகேல்மின் புகேல்மின். இவற்றின் நெஞ்சிலே படுகைக்காகப் பலகாற்சொல்லுகிறார். இங்கு. “‘இங்கு’ என்று - திருப்பல்லாண் டோடே அர்வயமுடையாரெல்லாரையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார்” என்று பட்டர். எளி தன்று. உங்களுக்குப் பண்டுபோலெளிதன்று. ‘ஆவதென்’ என்ன; கண்டிர். ஹிரண்யன் பட்டபடி கண்டுகோளே. புகேல்மின். நில்லுங்கோள். புகுராமையென்னென்ன - சிங்கப் பிரானவனெம்மான் சேருந்திருக்கோயில்கண்டிர். விஹ்மங்கிடந்த முழஞ்சிலே புகுவாருண் டோ. “ப்ரஹ்லாதன் விரோதியைப் போக்கினதும் தமக்கு” என்றிருக்கிறார். ஹிரண் யன்பட்டது படாதே போகப்பாருங்கோள். பங்கம். பரிபவம். பிழைத்துப்போங்கோள் பண்டுபோல் உங்களுக்கு எளிதன்று, உறைப்பான காவலுண்டாய்த்து. ... ச

அ.—ஐந்தாம்பாட்டு. மாணிக் குறளுருவாய. தேவகார்யம் செய்யவந்தாற்போலே என்கார்யம் செய்யவந்தான்; நமுகிசுக்ராதிகள்பட்டது படாதேபோங்கோளென்று இந்த் ரியங்களுக்குச் சொல்லுகிறார். கீழிற்பாட்டில் - “புண்ணிரந்த” என்றார்; இப்பாட்டில்- மண்ணிரந்தவனாகச் சொல்லுகிறார்.

மு.—மாணிக் குறளுருவாய மாயனையென்மனத்துள்ளே

பேணிக்கொணர்ந்து புகுதவைத்துக் கொண்டேன்பிறிதின்றி

மாணிக்கப்பண்டாரங் கண்டிர் வலிவன்குறும்பர்களுள்ளீர்

பாணிக்கவேண்டாநடமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. ௫.

பதவுரை.

மாணி- அழகுமிக்கிருந்துள்ள [தருளிய

குறள் உரு ஆய- வாமநாவதாரம் செய்

மாணிக்கம்

பண்டாரம்

மாணிக்கங்களுக்கு

இருப்பிடமான

மாயனை— ஆச்சர்ய பூதனை
பேணி— விரும்பி
கொணர்ந்து— கொண்டு வந்து
என் மனத்துள்ளே— என் நெஞ்சினுள்ளே
புகுத— புகுநம்படி
பிறிது இன்றி— பிரிவில்லாமல்
வைத்துக் கொண் } நிலைநிறுத்திக் கொண்
டேன் கண்டிர் } டேன் காணுங்கோள்;

வலி வன்— மிகவும் வலிதான்
குறும்பர்கள்— மூலையடியே நடந்து திரி
யும் இந்திரியங்களே!
உள்ளீர்— பிழைக்க நினைத்தீர்களாகில்
பாணிக்கவேண்டா— தாமஸிக்கவேண்டா;
நடமின் — கால்வாங்கிப் போகப்பாருங்
கோள்;
பண்டன்றித்பாதி பூர்வவத்.

வ்யா. மாணிக்கமுறஞ்ஞவாய மாயனை. இரப்பிலேதகணைறி, நிரதிகையபோக்ய னுமர்ய் தன்னுடைய தேஹகுணங்களாலும் ஆத்மகுணங்களாலும் அவனைவசீகரித்தபடி. மாணி - அழகு. குறள் - சேர்ப்பால்போலே. உருவாயமாயனை. மாயந்தான் ஒரு வடிவுகொண்டாற் போலேயிருக்கை. அழகுதான் ஒருவடிவுகொண்டு உலாவுமாப்போலே யிருக்கை. உரு - வடிவு. பேணி. ஸ்நேஹத்தோடே, கொடுவந்து என்னெஞ்சக்குள்ளே வைத்துக் கொண்டேன். பேணி - ஆசைப்பட்டி; ஆதரித்தென்னவுமாம். பிறிதின்றி. திருவுலகளந் தருளினவன்று அவன் ஸாபேக்ஷனாப் நான் நிரபேக்ஷனாகையாலே பிரிவுண்டாய்த்து; இன்று இருவரும் ஸாபேக்ஷராகையாலே பிறிதின்றி. இரண்டின்றி. மாணிக்கப்பண்டாரங் கண்டிர். மாணிக்கமுறஞ்ஞவாயமாயன் - மாணிக்கப்பண்டாரம். “ உலகளந்தமாணிக்கம் ” என்னக்கடவதிறே. வலிவன்குறும்பர்களுள்ளீர். மிகவும் வலிதாய் மூலையடியே நடந்து திரிகிற குறும்பர்களாயுள்ளீர். குறும்பர்கள் - இந்திரியங்கள். வலி - பலம்; வன்மை - தொன்மைக்கேடு. “ வன்கையர் ” என்னக்கடவதிறே. குறும்பர்கள் - கள்ளர்கள். (க) “ வனஷ உஃ ஹியஷஸுஞ்நாஸு ” “ கோவாயைவரென் மெய்குடியேறி ” என்று இவர்களதிறே குடியிருப்பு. இவர் குடிமைசெய்திறே போந்தது. உள்ளீர். உண்டாகில். பாணிக்கவேண்டா. விளம்பிக்கவேண்டா. நடமின். கால்வாங்கிப் போகப்பாருங்கோள். “ ஈண்டடியெடுப்பதன்றோ வழகு. ” அதுக்கடியென் என்ன; பண்டன்று. நீங்கள் மெய்குடியேறின காலமன்று, இன்று வ்யாவர்த்தி யுண்டென்கிறார். ௧௫.

மு.—உற்றவுறுபிணி நோய்காளுமக்கொன்று சொல்லுகென் கேண்மின்
பெற்றங்கண் மேய்க்கும்பிராணர் பேணுந்திருக்கோயில்கண்டிர்
அற்றமுரைக்கின்றேனின்ன மாழ்வினைகா ளுமக்கிங்கோர்
பற்றில்லைகண்டிர் நடமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. ௬

பதவுரை.

உற்ற— மிகக்கொடிய
நோய்காள்— வ்யாதிகளே!
உறு— மறுபாடுருவக் கொண்ட

பிரணிகாள்— ‡ நோய்களே!
உடக்கு— உங்களுக்கு
‡ “ நோய்களை இரண்டுதர மடைமொழி
யிட்டழைப்பது - அவற்றின் கொடுமை
யைப்பற்ற.

ஒன்று— ஒருவார்த்தை
சொல்லுகேன்— சொல்லா நின்றேன்
கேள்மின்— கேளுங்கோள்;
பெற்றங்கள்— பசுக்களை
மேய்க்கும்— மேய்க்கின்ற
பிரானார்— உபகாரகரானவர்
பேணும்— விரும்பி வர்த்திக்கிற
திரு கோயில் கண்டார் — திருக்கோயிலா
யிரா நின்றது காணுங்கோள்;
ஆழ்— பிறவிக்கடலில் ஆழப்பண்ணின

வினைகாள்— பாபங்களே!
இன்னம்— மீண்டும் [கிறேன்;
அற்றம் உரைக்கின்றேன்— அறுத்சொல்லு
உமக்கு— உங்களுக்கு
இங்கு— இங்கு
ஓர் பற்று இல்லை கண்டார்— ஒருப்ரயோஜந
மில்லை கிடிகோள்;
நடமின்— (இனி) நடவுங்கோள்;
பண்டன்றித்யாதிபூர்வவத்.

வ்யா. உற்றவுறுபிணினோய்காள். அநாதிகாலமே பிடித்து என்னைவிடாதே நலிவு
செய்கிற நோய்காள். உற்ற- நோய்காள், உறுபிணிகாள். அலாதாரண மென்னும்படியான
நோய், மறுபாடுருவக்கொண்டிருக்கிற. உங்களுக்கு ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறேன், புத்தி
பண்ணிக்கேளுங்கோள். அதென்னென்ன; பெற்றங்கள்மேய்க்கும் பிரானார்பேணும் தீருக்
கோயில்கண்டார். யசோதைப்பிராட்டிக்கு பவ்யனாய்வந்தவதரித்தாற்போலே எனக்கு பவ்ய
னாய் வந்து உபகரித்தபடி. பேணுந்திருக்கோயில். தம்முடைய திருமேனியை விரும்பிவந்து
புகுருகையாலே, உகந்தருளின நிலங்களோடொக்க அருளிச்செய்கிறார். கண்டார். இது
ப்ரத்யக்ஷமன்றோ. இன்னம்-அற்றமுரைக்கின்றேன், இன்னம்- மீண்டும், உங்களுக்கு அறுதி
சொல்லுகிறேன். ஆழ்வினைகாள். அநாதிகாலம் ஈச்வரனைவிட்டுத் தறைப்பட்டுப்போம்படி
பண்ணினவர்களே. ஆழ்வினை. ஆரவகாஹமான வினையென்றுமாம். உமக்கிற்கொரு ப்ர
யோஜநமில்லை கண்டார். பெற்றங்கள் மேய்க்கிறவரைக் கண்டுகோளே. தாம் கண்டவாறே
இவையும் கண்டதாக நினைத்திருக்கிறார். நடமின். போகப்பாருங்கோள். பண்டன்று.
*மாயன்படைத்த மயக்கிலே அகப்பட்ட பண்டுபோலன்று. (க) “ஜாஸூஹி” என்கிற
வின்று, ஸர்வபாபங்களும் *மோக்ஷபிஷ்யாமியிலே அர்வயித்தது. சு.

அ. ஏழாம்பாட்டு. கொங்கைச்சிறுவரை யித்யாதி. யமவச்யத்தைக்கடி. இந்திரிய
தை பென்கிறார்.

மு.—கொங்கைச்சிறுவரையென்றும் பொதுமீனில் வீழ்ந்துவழக்கி
அங்கோர்முழையினிற் புக்கிட்டமுந்திக் கிடந்துமூலவேனை
வங்கக்கடல்வண்ண நம்மான் வல்வினையாயின மாற்றிப்
பங்கப்படாவண்ணஞ் செய்தான் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. எ.

பதவுரை.

கொங்கை என்றும்— ‘முலைகளிருக்கும் படி-
டிய!’ என்றும்

சிறு அரை என்றும்— ‘சிறிநிடையிருக்கும்
படியே!’ என்றும் கொண்டாடி.

பொதும்பினில்-அல்குலாகிற ஒருகுழியிலே
வழுக்கி வீழ்ந்து— வழுக்கி விழுந்து

(அதனாலே,)

ஓர்— ஒப்பற்ற

முழையினில்— நரகத்திலே

புக்கிட்டு— புகுந்து

அங்கு— அவ்விடத்தில்

அழுந்தி கிடந்து— அழுந்தியிருந்து

உழல்வேளை—ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள என்னை

வங்கம்— மரக்கல முலாவா நின்றுள்ள

கடல்— கடல்போன்ற

வண்ணன்— திருநிறத்தையுடையனான

அம்மான்— எம்பெருமான்

வல்வினை ஆயின— க்ரூரகர்மங்களா யிருக்

குரவற்றை

மாற்றி— போக்கி

பங்கப்படாவண்ணம் } பரிபவப்படாதபடி

செய்தான்— } பண்ணினான்;

பண்டன்றித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. கொங்கைச்சிறுவரையென்றும். கவித்வம்தோற்ற முலைமலை என்கிறார். “முலை மலைமலர்நின்றும் ஆறுகளாய்” என்னக்கடவதிறே. பொதும்பினில் வீழ்ந்துவழுக்கி. குழியிலே வழுக்கிவிழுந்து. குழியென்றது- இவனை ஆழப்பண்ணுமது. இவன் தானாகவிழுந்திலன், அதுதான் விழப்பண்ணிற்று. அங்கோர்முழையினில் புக்கிட்டு. சாஸ்தாஞ்சொல்லும் ஸ்த்தாநத்திலேபுக்கு. அழுந்திக்கிடந்துழல்வேளை. அதிலேகிடந்து க்வேசிக்கிறவென்னை. அங்கு, ஓர் என்றது- அத்விதீயம். இவன் தப்பிலும் தப்பவொண்ணாதபடி தன்வசத்திலே இழுத்துக்கொள்ளுகை. அதவா, கொங்கை- முலை; சிறு அரை- சிற்றிடை; பொதும்பு; அக்ராம்யமான அந்தஸ்த்தாநத்தைச் சொல்லுகிறார். “என்றும்” என்று - முலையிருக்கும்படியே ! இடையிருக்கும்படியே! என்று முந்துற இவற்றையிறே கொண்டாடுவது. பொதும்பு- விஷயப்ராவண்யஸ்த்தாநம். அங்கோர்முழை. பின்னை அதொருமுழஞ்சிறே. “முழை” என்று- நரகம். விஷயப்ராவண்யத்தால் பலிப்பது நரகமிறே. அழுந்திக்கிடந்துழல்வேளை. பின்னை, கர்ப்பவாஸத்தோடு யமகர்த்தமத்தோடு ஸஞ்சரியாநிற்கு மத்தனையிறே. வங்கமித்யாதி. * தெரிவை மாருருவமேமருவி *அவரவர் பணைமுலையைத் துணையென்றிருந்த விவரை யெடுத்தது வடிவழகாலேயிறே. அம்மான். அதுக்கடி உடையவனாகையிறே. வங்கத்தையுடைத்தான கடலின்றிறம்போலேயிருக்கிற திருமேனியையுடைய ஸர்வேச்வரன். ‘வங்கமாமுந்நீர்’ என்னக்கடவதிறே. வல்வினையாயினமாற்றி. இதுக்கடியான கர்மங்களைப் போக்கி. பங்கப்படாவண்ணஞ்செய்தான். என்னை எளிவரவுபடாதபடி பண்ணினான். பங்கம்-பரிபவம். கடலுக்கு வங்கம்போலே இவன்வடிவழகை அதுபவிப்பார்க்கு திவ்யாபுதங்களிலேநின்று அதுபவிக் கைக்கு ஒரு தர்ஷ்டாந்தம்.

அதவா, கொங்கையித்யாதி. இதுதன்னை கர்ப்பவாஸமென்றுஞ் சொல்லுவார்கள். “அங்கோர்” என்று கர்ப்பவாஸம். எ.

அ.—எட்டாம்பாட்டு. ஏதம். கீழிற்பாட்டிலே - * மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையில்பட்ட விவரைமீட்டது வடிவழகென்றார்; இப்பாட்டில் - * ஐயப்பாடறுத்ததும் அழகென்கிறார். அன்றிக்கே, கீழே “இராப்பகலோதுவித்து” என்றது சாஸ்தாமுகத்தாலேயோ, ஈச்வரமுகத்தாலேயோ, ஆசார்யமுகத்தாலேயோ வென்னில்; ஆசார்யமுகத்தாலே யென்கிறது - இப்பாட்டில்.

மு.—ஏதங்களாயினவெல்லா மிறங்கலிலேத்தென்னுள்ளே

பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகிவந்து

போதிர்கமலவன்னெஞ்சம் புதுந்து மென்சென்னித்திடீற்
பாதலிலச்சினைவைத்தார் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. அ

பதவுரை.

பீதகம் ஆடை } இருப்பிதாம்பரத்தைபுடை
பிரானார் } ய ஸர்வேச்வரன்
பிரமகுரு ஆகி வந்து - ப்ரஹ்மோபதேஷ்
டாவான ஆசார்யனாய் வந்து
போது - அறிவுக்கு
இல் - இருப்பிடமாய்
வல் - உள்ளிருப்பவனை அறியவொட்டாத
வலிமையையுடைய
நெஞ்சம் - ஹ்ரதயமாகிற
கமலம் - தாமரை மலரிலே
புகுந்தும் - புகுந்தும்

என் - என்னுடைய
உள் - மனஸ்ஸிலுள்ள
ஏதங்கள் ஆயின எல்லாம் - தேஹாத்மாப்ரமா
தி தோஷங்களையெல்லாம்
இறங்கவிடுத்தி - நீங்கப்பண்ணி
என் - என்னுடைய
மென்சென்னித்திடில் - உத்தமாத்மத்திலே
பாதம் - திருவடிகளாகிற
இலச்சினை - புத்தரையை
வைத்தார் - வைத்தருவினான்;
பண்டன்றித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஏதங்கள். ஏதம் - குற்றம். ஏதங்களானவையெல்லாம். தேஹாத்மாபி
மாநமும், ஸ்வாதந்தர்யமும், அந்யசேஷத்வமும், ஸ்வரக்ஷணமும், ஸ்வப்ரயோஜனமும்.
பூர்வாகமும், உத்தராகமும், ப்ராரப்தமுமென்னவுமாம். நிஷ்கர்த்தியில்லாதவையும் நிஷ்கர்த்தி
யுள்ளவையு மென்றுமாம். (சு) [மொஷெவெவ ஸாஸாபெவ] ஆர்த்தமானவையும் சுஷ்மமா
னவையு மென்றுமாம். இரங்கலிலேத்து. இவை போம்படிபண்ணி. என்னெஞ்சஞ்ஞளே.
பீதகவாடைப்பிரானார். ஸர்வேச்வரத்வ சிஹ்ரமுமாய் புருஷோத்தமத்வ லக்ஷணமுமாயிரு
க்கும் திருப்பீதாம் பரத்தைபுடைய ஸர்வேச்வரன். பிரமகுருவாகிவந்து. ப்ரஹ்மத்தை
யுபதேசித்திவன். (உ) “ உத்தாஹவ்யஹ்வித்ரா மபுரீயாஹ்நஹ் ” என்னக்கட
வதிறே. ப்ரஹ்மசப்தம் ஜ்ஞாநவாகி. ஈச்வரத்வப் பிடார்கொண்டு திருத்தவொண்ணாமல்
ஆசார்யனாயிறே திருத்துவது. போதில்கமலவன்னெஞ்சம்புதுந்தும். போது - அறிவு.
இல் - இருப்பிடம். “ கமலம் ” என்று - ஹ்ரதயகமலம். வன்மை - அந்தர்பாமியையும்
அறியவொட்டாதவலிமை. ஜ்ஞாநப்ரஸாத்வாரமான நெஞ்சை யிருப்பிடமாகவுடைய கமலம்.
புகுந்தும். இப்படிக்கொத்த நெஞ்சுக்குள்ளே புகுந்து திருத்தினபடி. பீதகவாடைப்பிரானார்
பிரமகுருவாகிவந்து போதில்கமலவன் நெஞ்சம்புகுந்து - ஏதங்களாயினவெல்லா மிறங்கலி
வித்து. “ ஏதங்கள் ” என்றது - மகாரத்தாலே - தேஹாத்மாபிமாநத்தைக்கழித்து,
சுதுர்த்தியாலே - ஸ்வஸ்வாதந்தர்யத்தைக் கழித்து, உகாரத்தாலே - அந்யசேஷத்வத்தைக்
கழித்து, நமஸ்ஸாலே - ஸ்வயத்தந்தைக் கழித்து, நாராயணபதத்தாலே - ஸ்வப்ரயோ
ஜனத்தைக் கழித்தபடி. ஈச்வரனுக்குப் பிரிவின்றிக்கேயிருக்க, “ பிரிந்தான் ” என்கைக்
கடி அந்த ஜ்ஞாநமில்லாமையிறே. ஜ்ஞாநமில்லாதபோது (ஈ) “ சுஸஹவ ” என்றும்,
ஜ்ஞாநமுண்டானவாறே (சு) “ ஸஹவெந்ந ” என்னவுங்கடவதிறே. ஈச்வரனுய்ச்செய்யு

(க) “ கோக்நேசைவஸாராபேச ”. (உ) “ உத்பாதகப்ரஹ்ம பித்ரோர்கரீயாந்
ப்ரஹ்மதஃ ” (ஈ) “ அஹ்நேச ” (சு) “ ஸந்தமேநம் ”

மதன்று, ஆசார்யனுபவந்து செய்யவேணும். இவனுக்குத் திருத்தலாவது - இவன்பண் ணும் கீர்த்தியங்கள் ஒரொன்றே ஸத்தையை நசிப்பிக்கப் போந்திருக்க, அத்தைப்பொறுத்து ஸத்தையை ஓராக்கிப் போருகையாலேயிறே இன்று இவனுக்கு உபதேசிக்கலாகிறது. “ ஒத்தார்மிக்காரை யிலையாயமாமாயா ” என்று படாததெல்லாம் பட்டாலும் * அறியா தன் வறிவித்திறே திருத்துவது. ஸாபேசுநல்லாதவன் நாலுவகைப்பட்ட ஜந்மத்திலே வந்தவதரித்து ஸத்தையேநாக்கி, உபதேசத்துக்கு யோக்யமான கரணப்ரதானத்தையும் பண்ணி, அதுக்கு யோக்யமான சரீரத்தையும் உண்டாக்கி, மாதா பிதாக்களுக்கு அந்தர்பா மியாய் நின்றும் ஆசார்யனுமாய் நின்றும் உபதேசித்த உபகாரத்தை நினைத்து “ பிதகவா டைப்பிராணர் ” என்கிறார். என்சென்னித்திடரில். என் உத்தமாங்கத்திலே. திருவடி களாகிற இரண்டுகாலும் ஏறிப்பாயாதமேடிலே. “ நீள்கழல் சென்னிபொருமே ” என்று பூசல்பொருதிறே * பாதவிலச்சினை வைத்தது. தோளுக்குத் திருவாழிபோலே தலைக்குத் திருவடிலே. (ச) “ காவ டு நய்யுடையா ” இத்தபாதி. பண்டன்று. இந்தரியங்களு க்குப் பொதுவான பழையகாலம்போலன்று. திருவாழிக்கல் நாட்டித் திருவிடையாட்ட மாய்த்து. “ ஒருகாவிற்சங் கொருகாவிற் சக்கரமுள்ளடி பொறித்து ” என்னக்கடவதிறே. காவலும் படைத்தது. அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. கீழ் - ஈசுவரன் தமக்குக்காவலானபடி சொன்னார்; இப்பா ட்டில் - தாம் அவனுக்குக் காவலானபடி யருளிச்செய்கிறார்.

மு.—உறகலுறகலுறக லோண் சுடராழியேசங்கே
அறவெறிநாந்தகவாளே யழகியசார்ங்கமேதண்டே
இறவுபடாமலிருந்த வெண்மருலோகபாலீர்காள்
பறவையரையாவுறகல் பள்ளியறை குறிக்கொண்மின். கூ.

பதவுரை.

ஒண்— அழகியதாய்
சுடர்—ஜ்யோதிஸ்ஸையுடைத்தாயிருந்துள்ள
ஆழியே— திருவாழியாழ்வானே!
சங்கே— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானே!
அற— சத்ருக்களுடலும்படி
எறி— எறிகிற
நாந்தகம்— ஸ்ரீநந்தகமென்கிற
வாளே— திருக்குற்றுடைவாளே!
அழகிய சார்ங்கமே!—;
தண்டே— ஸ்ரீகதையே!
இருந்த-ஈசுவரன்வைக்க இருக்குமவர்களாய்

எண்மர் உலோகபாலீர்காள்— அஷ்ட திசு
பாலகர்களே!
இறவுபடாமல்— தப்பாமல்
உறகல் உறகல் உறகல்— உறங்காதே கொ
ள்ளுங்கோள்!, உறங்காதேகொள்ளுங்
கோள்!, உறங்காதே கொள்ளுங்கோள்;
பறவை அரையா—பசுநிராஜனே!
உறகல்— உறங்காதே கொள்ளும்;
(நீங்கள் எல்லாரும்)
பள்ளியறை— அவனுடைய திருப்பள்ளி
அறையான என்சரீரத்தை
குறிக்கொள்மின்— குறிக்கொண்டு நோக்கு
ங்கோள்.

வ்யா. உறகலுறகலுறகல். அவர்கள் புத்திபண்ணி நோக்குகைக்காகப் பலகாலு மருளிச்செய்கிறார். ஆரைத்தான் உறங்காதிருக்கச் சொல்லுகிறதென்னில், அநிமிஷரை

(ச) “ கதாபுநச்சங்கரதாங்க ”

யாய்த்து. ப்ரயோஜனாந்தரப்பர்ரான் மஹாராஜ்ருமகப்படப் பரியும்விஷயத்துக்கு நித்யப்பரி யக் கேட்கவேண்டாவிறே. அவர்களைப் மசுப்பட, உறங்காதே கொள்ளுங்கோள் என்னும் படியிறே இவர்பரிவு. இவர்களுக்கு உறக்கமாவது = குணவித்தராய் நஞ்சுண்டாரைப் போலே தந்தாமையறியா திருத்தல்; அதுபவத்திலே யிழிந்து கைங்கர்யபராரியிருத்தல். ஒண்குடராழியேசங்கே. அழகிதான நிறத்தையும் ஒளியையும் அதுபவத்துக் குறுப்பாக் காணே, ரணைக்கு உறுப்பாக்கப் பாருங்கோள். அறவெறிநாந்தகவாளே. சத்ருக்கள் சரீர மறும்படியாக எறிகிற, நாந்தகம் - நந்தகமென்கிற திருநாமமவன்வாளுக்கு, அழகியசாங்க் கமே. அழகாவது = ஈச்வரன் ஒருகால்கோக்கினால், பின்பு “சாங்கமுதைத்தசர்மழை” என்னும்படி சரவரஷ்மாக்சு சொரியும். தண்டே. விரோதிவர்க்கத்திலே எப்போதும் ஒன் கின்படியே யிருக்கும். நித்யவிபூதியிலுள்ளாரைக் காவலடைத்து, லீலாவிபூதியிலுள்ளா ரைக் காவலடைக்கிறார்மேல் இறவுபடாமலிருந்த வேண்மருலோக பாலீர்காள். இறவுபடாமல்- தப்பாமல், ஈச்வரன் வைக்கவிருந்த எட்டுத்திக்குக்குங் காவலான் லோகபாலகர்காள். பால நலாமர்த்யத்தை நிரூபகமாகவுடைய நீங்கள், உங்கள் பெருமைக்கீடாகக் காக்கவேணும். பறவையறையா. இவர்களுல்லாம் தாம்தாம் நின்றநின்றவிடங்கள் சூலையாதே நின்றிறே காப்பது. ஒரிடத்தில் நில்லாதே எங்கும் வ்யாபரித்து நோக்கும் பெரியதிருவடியை, உறங்காதேகொள் என்கிறார். * நீண்ட வசாரூபிரெல்லாந் தகர்த்துண்டுமுலும் புள்ளிறே. பள்ளியறைகுறிக்கோள்மின். தம்முடைய திருமேனியைக் குறிக்கொண்டு நோக்குங்கோ ளென்கிறார்.

அ. பத்தாம்பாட்டு. தம்முடைய திருமேனி திருப்பள்ளி யறையானபடி சொல் னுகிறார் - இப்பாட்டில்.

மு.—அரவத்தமளியினோடு மழகியபாற்கடலோடும்
அரவிந்தப்பாவையுந்தானு மகம்படிவந்துபுகுந்து
பரவைத்திரைபல மோதப் பள்ளிகொள்கின்ற பிராணைப்
பரவுகின்றனவிட்சித்தன் பட்டினங்காவற்பொருட்டே. ௧0.

பதவுரை.

அரவம்— திருவனந்தாழ்வானுகிற
அமனியினோடும்— படுக்கையோடும்
அழகிய— அழகிய
பாற்கடலோடும்— கூடாப்தியோடும்
அரவிந்தம் பாவையும் தானும்— செந்தாமரை
மலரைப் பிறப்பிடமாகவுடைய பிரா
ட்டியும் தானும்
அகம்படி— அடியாரோடே
வந்து புகுந்து— வந்துபுகுந்து

பல— பல
பரவை திரை மோத— ஸமுத்தரத் திவலைகள்
மோத
பள்ளிகொள்கின்ற— (தம் திருவுள்ளத்திலே)
பள்ளிகொள்ளுகிற
பிராணை— உபகாரகனை
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
பட்டினம்— தமது சரீரத்தை
காவல்பொருட்டு— காக்கும்படிக்கீடாக
பரவுகின்றான்— போற்றுகிறான்.

வ்யா. அரவத்தமளியினோடும். திருவனந்தாழ்வானுகிற படுக்கையோடும், திருப் பாற்கடலோடும், நிரதிசயபோக்யதையையுடையளாய் நிருபா திகஸ்தரீத்வத்தையு முடைய ளான பிராட்டியோடும். தானும். உபயவிபூதி விசிஷ்டனான தானும். அகம்படி வந்து புகுந்து. * அடியார்கள் குழாங்கனோடே வந்துபுகுந்து. பரவையித்பாதி. தான், இவர்

திருவுள்ளத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற படிக்கு ஸ்மாகமாக, அலைகேட்குப்படி கண்வளர்ந்தருளுகிற உபகாரத்துக்குத் தோற்று, பரவுகின்றான் விட்டுச்சித்தன். தம் ஸத்தைக்காகப் போற்றுகையன்றிக்கே, காவலுக்கு உப்பாகப் போற்றுகிறார். பட்டினங்காவல் பொருட்டே ரகசியின்பொருட்டு.

ஆக இத்திருமொழியால்- திருப்பல்லாண்டிலுர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார். “சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு” என்றவர்த்தம், * உறகலுறகலிலே நிகமித்தார், “அடியோமோடும் கின்னோடும்” என்கிற பாட்டினர்த்தத்தை *அரவத்தமனியிலே நிகமித்தார்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—நெய் சித்திர வயிற்றில் மங்கிய மாணி உற்ற
கொங்கை ஏத முறகல் அரவத் துக்க.

ஆ. திருமொழி-சச-க்கு, பாட்டு-சச௦.

ஐந்தாம்பத்து - மூன்றாந்திருமொழி - துக்கச்சுழலை, ப்ரவேசம்.

அ. கீழிற்றிருமொழியிலே-“*திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலும் *சூழ்விசும்பணிமுகி னிலும் சொன்ன அர்த்தத்தைச் சொல்லிற்று; இத்திருமொழியிலே *முனியேநான்முகனில் லுன்பதுபாட்டிற் சொல்லுகிறவர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது; *சென்னியோங்கில் - பத்தாம் பாட்டி லர்த்தத்தைச் சொல்லும். “பரவுகின்றான் விட்டுச்சித்தன்” என்று- ஸத்தைக்கும் போகத்துக்கு மன்றிக்கே ரகசுக்கு உறுப்பாகச்சொல்லுகை பலம் என்றீர்; “அரவத்தம னியினோடும்” என்று நாம் உம்முடைய உடம்பிலேபுகுந்து அதுபவித்தோமாகில் இனிப் போக வமையாதோவென்ன; இனிப்போகவொட்டோமென்கிறார். கீழில் திருமொழியிலே “நெய்க்குடத்தைப்பற்றி” என்று தொடங்கி, “நோய்காள்” என்று அறிஷ்டநிவர்த்தினையச் சொல்லி, இதில் இஷ்டப்ராப்தி யைப்பண்ணித் தாவேனுமென்று திருவாணையிட்டுத் தடுக்கிறாரென்றுமாம். *

மூ.—துக்கச்சுழலையைச் சூழ்ந்துகிடந்த வலையை யறப்பறித்துப்
புக்கினிற்புக்குன்னைக் கண்ணுகோண்டே னினிப்போக விவேதுண்டே
மக்களறுவரைக் கல்லிடைமோத விழந்தவடன்வயிற்றில்
சிக்கனவந்து பிறந்துநின்றாய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். க.

பதவுரை.

மக்கள் அறுவரை—	இதுக்கு முன்பிறந்த	மோத—	மோதி முடிக்க
	ஆறுபிள்ளைகளையும்		இழந்தவள்தன் வயிற்றில் - இழந்த தேவ
கல்லிடை—	கல்லிலே		கிப்பிராட்டி வயிற்றிலே

¶ “திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனென்ன” என்கிற திருவாய்மொழியிலு மென்றபடி.

சிக்கன— சுடர்க்கன [நின்றவனுப்
வந்து பிறந்து நின்றாய்— வந்தவதரித்து
திருமாலிருஞ்சோலை- திருமாலிருஞ்சோலை
மலையிலெழுந்தருளியிருக்கிற
எந்தாய்— என் ஸ்வாமியானவனை!
சுழலை— சுழலாறுபோலே வளைபவளைய
வருகிற
துக்கத்தை— துன்பத்தை
சூழ்ந்துகிடந்த— சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற

வலையை— சரீரத்தை
அற பறித்து— ஸவாஸநமாகப் போக்கி
புக்கினில்— புகுமிடங்களிலெல்லாம்
புக்கு— புகுந்து
உன்னை— உன்னை
கண்டுகொண்டேன்— கண்ணாக்கண்டேன்;
இனி— இனிமேல் [வனே?
போக விடுவது உண்டே — போகவொட்டு
போகவொட்டே னென்றபடி.

வ்யா. முதற்பாட்டு. துக்கச்சுழலையை. வ்யாதிசூக்தைக்கெல்லாம் கொள்கலமான சரீரம். வ்யாதிகள் கிடப்பது சரீரத்தைப்பற்றியிதே. “நோயெலாம் பெய்ததோராக்கை” என்னக்கடவதிறே. சுழலாறுபோலே வளைபவளைய வருகிறதுக்கத்தை. (க) “சூலெழு கூடபூலஸ்யே” “மொப்த்தவல்லினை” என்கிறபடியே இவனைச் சுற்றிக்கிடக்கிற துக்கக் கங்கையென்னவுமாம். “தாயே-நோயே, தந்தையே- நோயே, தாரமே- நோயே, கிளையே- நோயே, மக்களே- நோயே” என்னக்கடவதிறே. சூழ்ந்துகிடந்தவலையை. துக்கத்தைத் தப்பவொண்ணாதபடி விசிக்கிடக்கிற சரீரத்தை. “வலை” என்கிறது தப்பவொண்ணாமை யைப்பற்றி. வலைபாவது- கபிசூலையுமா யிருப்பதென்று; இதுவும் நரம்புமெலும்புமாயி ருப்பதென்று. அதவா, ஆத்மாவைச் சுற்றிக்கொண்டுகிடக்கிற அவித்யாகர்ம வாஸநாருசி களென்னவுமாம். இவற்றை “வலை” என்கிறது- ஒன்றுக்கொன்று காரணமுமாய் கார்ப்பமு மாயிருக்கையாலே. அறப்பறித்து. ருசிவாஸனைகளோடேகூடப் போம்படிபண்ணி. புக்கினில் புக்குன்னைக் கண்டுகொண்டேன். புக்கினிடமெல்லாம் புக்கு உன்னைக் கண்டுகொண்டேன். அந்தர்யாமிதவம் பரதவம் வ்யூஹம் விபவம் அர்ச்சாவதாரமளவாக. “அறப்பறித்து” என்று அவிஷ்ட நிவர்த்தியும், “கண்டுகொண்டேன்” என்று இஷ்டப்ராப்தியும் பண் ணித்தந்தேதாமாகில், இனிப்போய் வரவமையாதோவென்ன; இனிப்போகவிடுவதுண்டே. இனிப்போகவிடுவதுண்டோ. “அறப்பறித்து” என்றும் “கண்டுகொண்டேன்” என்றும் தாம்செய்தாராகைக்கடி- பிதா தேடின அர்த்தத்தை “தன்னது” என்றும் புத்ரனைப்போலே இனிப்போய் வரவமையாதோவென்ன; இனிப்போகவிடுவதுண்டே. விரோதியிலே சிறிது கிடத்தல், காட்சியிலே சிறிதுகிடத்தல், இவையிரண்டுக்கும் மூலமான ஸுகூர்தம் என் கையிலே கிடத்தல் செய்பிலன்றோ நான்போகவிடுவது. உன்னாலே பெற்றநான் என்னாலே இழப்பேனே; பேறு உன்னாலே, இழவு இவனாலே; அவன்பேறுகைக்கு கர்ஷிபண்ணும். இவனுடைய அநுமதி பேற்றுக்கு ஹேதுவல்லாதாற்போலே அவ னுடைய அநுமதியும் இழவுக்கு ஹேதுவன்று. போகவிடுவதுண்டே. “இனி நான் போகவொட்டேன்” என்று- போக்குமுண்டாய், “ஒட்டேன்” என்கையன்றிக்கே, போகவென்று ஒரு பொருளுண்டோவென்கிறார். உண்டே. உனக்குத்தெரியாதோ போ கைக்கு ஹேது உண்டாகில் என்று அவனைக் கேட்கிறாராகவுமாம். போகாதபடி. பெற்றுத் தம்மிழவு தீர்த்தமையை அருளிச்செய்கிறார். மக்களாவரைக் கல்லிடைமோத இழந்துவள்

தன்வயிற்றிற் சிக்கனவந்து பிறந்து. இழந்தவ ளிழவு தீர்த்தாற்போலே என்னுடைய இழவு தீர்க்கவேணுமென்கிறார். தேவகிப்பிராட்டிக்கு அஷ்டமகர்ப்பமிதே கர்ஷணன். காலநே மியோடே ஸம்பந்தமுடையசாய், ஹிரண்யசாயத்தாலே பாதாளத்திலே வர்த்திப்பார் ஆறு ராக்ஷஸரை யோகசித்தையாலே ப்ரவேசிப்பிக்க, தேவகியார்வயிற்றிலே பிறந்த ஆறு ராக்ஷஸரை, கல்லிடைமோத. சும்ஸனாலே நிரஸிக்கப்பட, ஏழாம் கர்ப்பமரண நம்பி மூத்தபி ராணை ரோஹிணியார் வயிற்றிலே அவதரிப்பித்து, தான் எட்டாம் கர்ப்பமாயிதே வந்தவ தரித்தது. இழந்தவள்தன்வயிற்றில். அவள் முன்பு இழந்த இழவுதீரவந்து சிக்கனவந்து பிறந்து நின்றாய். திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். அங்கு - ஆச்ரிதபாரதந்தர்யம்; இங்கு - ஸ்வாமித்வம். தேவகிப்பிராட்டியார் வயிற்றில் கர்ஷண நெழுந்தருளியிருந்த இருப்புப் போலேயிதே * பீடுறைகோயிலில் அழகரெழுந்தருளியிருந்த விருப்பும் இவர்க்கு.க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. வளைத்துவைத்தேன். கீழிற்பாட்டிலே - உன் ஸ்வரூபம் பெறவேண்டி யிருந்தாயாகில் என்கார்யம் செய்யவேணுமென்றார்; இப்பாட்டில் - உன் ப்ரணயித்வ குணம்பெறவேண்டி யிருந்தாயாகில் என்கார்யஞ் செய்யவேணுமென்கிறார். *

மு.—வளைத்துவைத்தேனினிப் போகலொட்டே னுன்றினிந்திரஞாலங்களா லொளித்திடில் நின்றிருவாணைகண்டாய் நீயொருவர்க்குமெய்யனல்லை அளித்தேங்குநாடு நகரமும் தம்முடைத் தீவினையீர்க்கவற்றித் தேளித்துவலஞ்செய்யுந் தீர்த்தமுடைத் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். உ.

பதவுரை.

நாடும்— அவிசேஷஜ்ஞரையும்
நகரமும்— விசேஷஜ்ஞரையும்
எங்கும்— உற்றாரையும் மற்றையாரையும்
அளித்து— ரக்ஷித்து
தம்முடை— அவர்களுடைய
தீ வினை— க்ருரமான பாபங்களை
தீர்க்கல் உற்று— தீர்க்கையில் ஒருப்பட்டி-
ருப்பதாய்
தேளித்து— தெனிலையுடைத்தாய்
வலம் செய்யும்— † பலத்தைக் கொடுக்கு
மதான
தீர்த்தம் உடை— தீர்த்தத்தையுடைய
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்—
வளைத்து வைத்தேன்— உன்னைச் சூழ்த்
துக் கொண்டேன்;
இனி— உன் ரஸமறிந்தபின்பு
போகலொட்டேன்— (உன்னைப்) போக
விடமாட்டேன்;

உன்தன் — உன்னுடைய [யாலே
இந்திரஞாலங்களால் — இந்திரஞாலவித்யை
ஒளித்திடில்— உன்ஸ்வரூபத்தை மறைத்
தாயாகில்
நின் திரு ஐணை கண்டாய்— உனக்கு சேஷ
பூதையான பெரியிராட்டி
யாராணைகிடாய்; *
நீ— { “ நீர் வளைப்பது முதலியவை செ
ய்கைக்கு ஹேதுவென்? ” என்று
தேட்கிற) நீ
ஒருவர்க்கும்— ஒருவருக்கும்
மெய்யன் அல்ல— உண்மைபேசுமவனல்ல.

† ‘ எல்லாரும் ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணும்
படியான ’ என்றும் பொருள் பணிப்பர்
சிலர்.

வ்யா. வளைத்துவைத்தேன். உதாரவாசலிலே தரித்ருமாய்(க) அந்தருமாயிருப்பார், “பெற்றன்றிப்போகோம்” என்று கிடக்குமாபோலே, வளைத்துக்கிடக்கிறார். ஸ்ரீபரதாழ்வான் பர்ணசாலைவாசலிலே வளைத்துக்கிடந்தானிறே. இனிப்போகலெர்ட்டேன். உன்சுவடறிந்தபின்பு போகவிடுவனே. உன்றனிந்திரஞாலங்களா லொளித்திடில். அதாவது பொய்யை மெய்யென்னும்படி ப்ரமிப்பிக்கை; அப்போக்யங்களை போக்யமாக்குகை. (உ) “உரையாடி” “பா.” ஒளித்திடில். *அற்பசாரங்களைவை சுவைத்தல் மறக்கப்பண்ணுகை. “அகற்றிவைத்த மாயவல்லம்புலன்களாமவை” என்னக்கடவதிறே. அவைதான் *இன்னமுதென் னவிறே தோற்றுவது. அகற்றுக்கையாவது - பகவத்ப்ரபந்தத்தையுங் குலைத்து, கர்ப்பவாஸத்தையும் விளைத்திறே யிருப்பது. ஒளித்திடில். நீமறையநிற்கில். நின்றிருவாணைகண்டாய். உனக்கு அந்நயார்ஹசேஷபூதையுமாய் நிரதிசயபோக்யபூதையுமாயிருக்கிற பெரியபிராட்டி யாராணைகிடாய். [“மாயஞ்செய்யேல்” இத்யாதி.] நீர், வளைப்பது, திருவாணையிடுவது, “ஒளித்திடில்” என்பதாகிறதென் என்ன; நீ பொய்யனாகையாலே என்ன; நாம் ஆரளவிலே பொய்செய்தோமென்ன; நீயொருவர்க்கும் மெய்யனல்லே. [“கருமலர்க் கூந்தல்” இத் த்யாதி.] அளித்தித்யாதி. அஞ்ஞரோடு விசேஷஞ்ஞரோடு அதுகூலரோடு ப்ரதிகூலரோடு வாசியற ரக்ஷித்து. தம்முடைத்தீவ்னை தீர்க்கலுற்று. தந்தாமாலே பண்ணப்பட்ட துஷ்கர்மங்களைப் போக்குகையிலே ஒருப்பட்டிருக்கிற தீர்த்தங்களை. தேளித்துவலஞ்செய்யும். அவர்களுக்குத் தீர்க்கலுற்ற தீர்த்தங்களை யுடைத்து உன்றிருமலை. அதிலே வர்த்திக்கிற நீ என் கார்பஞ்செய்யவேணுமென்கிறார். உ.

அ. முன்னும்பாட்டு. ஸ்வரூபம் பெறவேண்டி யிருந்தாயாகில் ரக்ஷியென்றார்—முதற்பாட்டில்; இரண்டாம்பாட்டில்- ப்ரணயித்வம்; இப்பாட்டில் உனக்கு தேஜோஹாநிவாராமல் ரக்ஷி யென்கிறார்.

மு.—உனக்குப்பணிசெய்திருக்குந் தவமுடையேனினிப் போயொருவன்
றனக்குப்பணிந்து கடைத்தலைநிற்கை நின்சாயை யழிவுகண்டாய்
புனத்தினைக்கிள்ளிப் புதுவலிக்காட்டியுன் பொன்னடிவாழ்கவேன்
றினக்குறவர் புதியதுண்ணுமெழின்மாலிருஞ் சோலையெந்தாய். ந.

பதவுரை.

* இனம் குறவர்— திரன் திரளாய்ச் சேர்ந்த குறவர்கள்
உன் பொன் அடி } உன்பொன்னடி வாழ்
வாழ்க என்று— } என்று பல்லாண்டு பாடி
புனம்— புனத்திலுண்டான
கினை— (புதிய) கினைகளை
கிள்ளி— கிள்ளிக்கொணர்ந்து
புது அவி— புதிய ஹவிஸ்ஸை
காட்டி— அமுதுசெய்யப்பண்ணி

புதியது உண்ணும்— புதியதுண்கிற
எழில்— அழகையுடைத்தான
மாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—
உனக்கு— சேஷியான உனக்கு
பணிசெய்து— கைங்கர்யம் செய்து
இருக்கும்— ஸத்தைபெற்றிருக்கு மவனாய்
தவம் உடையேன்— உன் திருவருள்பெற்ற
வனுமான அடியேன்

இனி— இனிமேல்

போய்— புறம்பேபோய்

ஒருவன் தனக்கு பணிந்து— ப்ரஹ்மாமுத
லானால் ஒருவனைப்பணிந்து
கடைத்தலை— அவனுடைய கடைத்தலையிலே

நிற்கை— இருத்தல்

நின்— உன்னுடைய

சாயை— தேஜஸ்ஸுக்கு

அழிவு கண்டாய்— அழிவன்றோ?

வ்யா. உனக்குப் பணிசெய்திருக்கும் தவமுடையேன். முதலில் சேஷத்வஜ்ஞராம் பிறந்து, பின்பு சேஷவர்த்தியிலே ஆசைபிறந்து, கைங்கர்யமே யாத்தரையாய், அது செய்பா தபோது ஸத்தாதகுலையுப்படியாயிருக்கும்; இவைநாலும் ஸம்ஸாரிகளுக்கில்லை. நமக்கு உபா யமதுஷ்டித்து உபேயத்தி லாசையுமேயுள்ளது. ஆழ்வார்களுக்கு இவை நாலுமுண்டு. தவமுடையேன். உன் ப்ரஸாத முடையேன். இனிப்போய். இந்நாலுதசையும் பிறந்த பின்பு இவற்றைப்பொகட்டுப் புறம்பேபோய். போகையாவது- இந்நிரஞ்ஞாலங்கள் காட்டிப் புறம்பே தள்ளினாயாகிலும். ஒருவற்றைக்குப்பணிந்து. ப்ரஹ்மாமுதலாக பிரிவினாந்தமாக அதிகூழ்த்தாரிதே; அவர்களிலே ஒருத்தனுக்கு. கடைத்தலைநிற்கை. “உன்கடைத்தலை யிரு ந்துவாமும்” என்கிறசெயலை அங்கேசெய்கை எனக்கு அவத்யமிதே. உன்சாயையழிவுகண் டாய். உனக்கு தேஜோஹாதிமிதே. எனக்கு இது புதுமையன்று புனத்தினையித்யாதி. புனத் தில் புதுத்தினையமுறித்து ஹரிஸ்ஸுக்காட்டிப் புதிபது அமுதுசெய்ப்பப்பண்ணி. இப்படி அமுதுசெய்ப்பப்பண்ணினால் வேண்டிக்கொள்ளும்படியேதென்னில்; உன்பொன்னடிவாழ்க வேன்று. இந்ததேசந்தான், “அமுதுசெய்திடப்பெறில் பின்னுமாளுஞ்செய்வன்” என் னும் தேசமிதே. இப்படி சொல்லுகிறாராரென்னில்; இனக்குறவர். பூபுருஷர்களை ஸத் ரிகளோடு வர்த்தர்களோடு வாசியற எல்லாரும் *பல்லாண்டொளி செல்லாநிற்கும். * குற மாதர்கன்பங்குறிஞ்சிப் பாவொலிபாடும் தேசமிதே. புதியதுண்ணும். பிதாவுக்குப்பொ ருந்தும்நான் பார்த்திதே புதர்புதிபதுப்பது. எழில்மாலிருஞ்சோலை. எழில் - அழகு. சிவ்யதேசங்களுக்கு அழகாகிறது அகர்ப்பாயோஜராய் அத்தலைக்கு மங்களாசாஸனம் பண் னுமவர்கள் வர்த்திக்கை. எந்தாய். புதரஸர்ப்பந்தமிருக்கிறபடி. [“ஓண்டொடியான்” இக் யாதி.] “நின்னலா லறிகின்றிலேன்”, “உனக்குப் பணிசெய்திருக்கும்.” ... க.

அ. நான்காழ்பாட்டு. காதம்பலவும். * இனிப்போ யொருவற்றைக்குப்பணிந்து நிற்கைக்கும் போகைக்கு மிடமுண்டோ உன் திருவடிகளை யொழிய வென்கிறார்.

மு.—காதம்பலவுந் திரிந்துழன்றேற்கங்கோர் நிழலில்லைநீருமில்லையுன்
பாதநிழலல்லான் மற்றோருயிர்ப்பிடநானெங்குங் காண்கின்றிலேன்
தூதுசென்றாய் குருபாண்டவர்க்காயங்கோர் போய்ச்சுற்றம் பேசிச்சென்ற
பேதஞ்செய்தெங்கும் பிணம்படுத்தாய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். ச.

பதவுரை.

குரு— குருவம்சத்தில் பிறந்த

பாண்டவர்க்கா— பாண்டவர்களுக்காக

தூது சென்றாய் — தூர்போதநா திகளிடத்
திலே தூதுபோனவனாய்

அங்கு— அவர்களிடத்தில்

ஒர்— ஒரு

பொய் சுற்றம் } ‘எனக்கு உங்களோடு பா
பேசி சென்று- } ண்டவர்களோடு வாசியில்
லை’ என்றற்போலே பொய்புறவு
சொல்லி

பேதம் செய்து-- ஆச்சித ரென்றும் அநாச்
ரிதர் என்றும் பேதத்தையுண்டாக்கி
எங்கும்-- னுர்யோதநாதிகளி லொருவர்
தப்பாமல்
பிணம் படுத்தாய்--பிணமாய்ப் பட்டுவிழும்
படி செய்தவனுய்
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!-;
காதம் பலவும்-- நெஞ்சுக்கும் கண்ணுக்கு
மெட்டின விடமெல்லாம்
உழன்று-- வருந்தி
திரிந்தேற்கு-- திரிந்த எனக்கு
அங்கு-- அவ்விடத்தில் ஓதுங்குகக்கு

ஓர் சிழில் இல்லை-- ஒரு சிழிலில்லை;
(அன்றியும்)
நீருர்-- தாபம்நீர்க்கும் தண்ணீரும்
இல்லை-- கண்டதில்லை;
(ஆராய்ந்து பார்த்த ஷீடத்தில்,)
உன் பாதம் சிழில் அல்லால்-- உன் திருவடி
சிழ லொழிப
மற்று ஓர் உயிர்ப்பு } மற்றொரு முச்சு விடு
இடம்-- } மிடம்
நான் எங்கும் காண்கின்றிலேன்.

வ்யா. காதம்பலவுந் திரிந்துழன்றேற்கு. நெஞ்சுக்கும் கண்ணுக்குமெட்டின விடமெல்லாம்
அலமர்ந்து திரிந்தவிடத்து. ஸப்ஸாரத்துக்குள், அலபாவாத இடமில்லை - படாத க்வேச
மில்லை, அவ்விடத்தில் ஒரு சிழிலாதல், னுரிநீராதல் கண்டிலேன். உண்டாகில் உள்ளது
மரிசுகாஜலமிதே. நிழலும், விஷவர்க்கு சிழவிதே. உன்பாதமித்பாதி. “அவனடிநிழல்தடம்”
என்னக்கடவதிதே. * வாஸுதேவ தருச்சாயையொழிப வேறு நிழலுண்டோ; மூச்சுவிடு
கைக்கு ஓரிடங்காண்கிறிலேன் உன் திருவடி களை யொழிப. தூதுசென்றய்குருபாண்டவர்க்காய்.
திருவடிகளைப் பற்றினுக்குக் கார்யஞ்செய்தபடி சொல்லுகிறது. குருவம்சத்தில் பிறந்த
பாண்டவர்களுக்காகக் கார்யம் செய்ததில்லையோ. பொய்ச்சுற்றம். பொய்யுறுவு சொல்லுகை.
பேதஞ்செய்து. ஆச்சிதரென்றும் அநாச்சிதரென்றும் இரண்டிட்டு. “எங்களுக்குப்பிணங்
காதொழியப்பெறில் ஓராமைபும்” என்றவர்களை, “பத்தூர் பெழுது” என்னும்படி-
பண்ணி அவர்களுறவைக்குலைத்து * எல்லாச்சேனைபு மிருநிலத்தனித்தவெந்தைவர்த்திக்கிற
தேசம் திருமலை. ச

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. காலுமெழா. திருவடிகளை யொழிப புகலில்லையென்றார் -
சிழ்ப்பாட்டில்; இப்பாட்டில் - தாம்பெற்ற பேற்றை யருளிச்செய்கிறார். பெற்ற அம்சத்தில்
கர்த்தவ்யதை வேணுமிதே மேலும் கார்யம்செய்கைக்கு.

மூ.—காலுமெழாகண்ணீருநில்லா வுடல்சோர்ந்து நடுங்கிக்குரல்
மேலுமெழாமயிர் கடச்சுமறுவென தோள்களும் வீழ்வொழியா
மாலுகளாநிந்து மென்மனமேயுன்னை வாழத்தலைப் பெய்திட்டேன்
சேலுகளாநிந்து நீள்களைகுழ் திருமாலிருஞ் சோலையெந்தாய். ரு.

பதவுரை.

சேல்— சேல் மதஸ்யங்கள் [நுள்ள
உகளாநிற்கும்— நுள்ளிவினையாடா நின்
நீள்— பரப்பையுடைய
எனை— சுணைகளாலே
குழ்— குழப்பட்ட
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!-;

என— என்னுடைய
காலும்— கால்களும்
எழா— அடிபெயருகிறனவில்லை;
கண்ணீரும்— கண்ணீரும்
நில்லா— இடைவிடாமல் பெருகா நின்றது;
உடல்— சரீரமானது

சேர்ந்து— பரவசமாய்
நடுங்கி— தரிமாறி
குரலும்— மிடற்றோசையும்
மேல் எழா— மேல் எழுகிறதில்லை;
மயிர் கூச்சம்— மயிர் கூச்செறிதலும்
அறா— ஒழுகிறதில்லை;
தோள்களும்— தோள்களும்
விழ்வு ஒழியா— நிர்விகாரமாயின;

என் மனம்— என் மனஸ்ஸானது
மால் உகளாநிற்கும்— (உன் உபகாரத்தை
நினைத்துப்) பிச்சேருநின்றது;
(இப்படியிருக்க,)
உன்னை— உன்னை
வாழ— அதுபவித்து வாழ்கைக்கு
தலைப்பெய்துட்டேன்— முடிசூடாநின்றேன்.

வ்யா. காலுமேழா. “ காலாழும் ” என்று பரவசமானபடி. கண்ணீரும்நில்லா. “ கண்சுழலும் ” என்றபடி. உடல்சோர்ந்து, சரீரமானது பரவசமாய். நடுங்கி. தரிமாறி. குரல்மேலுமேழா. “ நெஞ்சுழியும் ” என்கிறபடியே கூப்பிடுகைக்கும் கூதமமல்ல. மயிர் கூச்சமுமாயிர்க்குழிகளெறிந்து புளகித காத்ரமாயிருக்கும். எனதோள்களும் வீழ்வொழியா. நிர்விகாரமாய். மால்உகளாநிற்கு மென்மனமே. என்மனஸ்ஸானது உன்னுபகாரத்தை நினைத்து மேன்மேலும் பித்தேருநின்றது; உன்னை யதுபவித்து வாழ்கையிலே மூர்த்தாபிஷித்தனானேன். இவர்க்கு வாழ்ச்சியாவது இவ்வவஸ்தைகள் பிறக்கை. * உன்தானினைக்கீழ் வாழ்ச்சியென்கிறதும் இத்தையிறே. சேலுகளாநிற்கும். சேல் உகளும்படி பரப்பையுடைத்தாயிருக்கும் தடாகங்கள் சூழப்பட்டிருக்கிற திருமலையிலே வர்த்திக்கிற. இத்தால் - ஜலத்தைப்பிரிந்த மதஸ்யம்போலே உன்னைப்பிரிந்து ஆற்றமாட்டேனென்கிறார். ... ௫

அ. ஆறும்பாட்டு. எருத்துக்கொடியுடையானும். கீழிற்பாட்டில் - * உன்பாத நிழல்லால் மற்றோரிடம் மூச்சுவிட இல்லையென்றார்; ப்ரஹ்மருத்ராதிகளோ வென்ன; அவர்களுடைய அசக்தியைச் சொல்லுகிறார். அதனா, “ உன்னைவாழத் தலைப்பெய்துட்டேன் - என்மனம் - மால் உகளாநிற்கும் ” என்றார்; அது ஸம்ஸாரத்திலிருப்பிலே பிறந்த தொன்றாகையாலே அத்தையும் அகிசங்கைபண்ணி, அதுக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தை யறுத்து * உன்கடைத் தலையிருந்து வாழப் பண்ணவேணு மென்கிறாராகவுமாம்.

மூ.—எருத்துக்கொடி யுடையானும் பிரமனுமிந்திரனும் மற்ற
மொருத்தருமிப் பிறவியென்னு நோய்க்குமருந்தறிவாருமில்லை
மருத்துவனாய்நின்ற மாமணிவண்ண மறுபிறவிதவிரத்
திருத்தியுன்கோயிற் கடைப்புக்கப்பெய் திருமாலிருஞ் சோலையெந்தாய். கூ.

பதவுரை.

திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—;
எருது கொடி உடையானும்— ரிஷபத்வஜ
னான ருத்ரனும்
பிரமனும்— அவன் தந்தையானப்ரஹ்மாவும்
இந்திரனும்— இந்த்ரனும்
மற்றும் ஒருத்தரும்— மற்றுமொருவரும்
இ— இப்படிப்பட்ட

பிறவி என்னும் நோய்க்கு — ஜந்மமாகிற
வ்யாதிக்கு
மருந்து— ஒளஷதத்தை
அறிவார் இல்லை— அறிபவரில்லை; [நின்ற
மருத்துவன் ஆய் நின்ற— ஆசார்யனாய்
மா— சிறந்த
மணி வண்ண— நீலமணிபோன்ற திருநிற
த்தையுடையவனே!

மறு பிறவி- எனக்கு இனிவாரும் ஜன்மத்தை
தவிர திருத்தி- நீக்கிவிட்டு
உன் கோயில் - உன் கோரிலினுடைய

கடை- கடைத்தலையிலே
புக- இருந்து வாழும்படி
பெய்- ஆக்கியருளவேணும்.

வ்யா. எழுத்துக்கொடி யுடையானும். அறிவுகேட்டுக் கு எல்லையிலமான ரிஷபத்தைத் தவஜமாகவுடையருத்ரனும். [காரணாகருளக் கொடியாரின] ஸம்ஸார காரணமான அவித்யையைப் போக்குகையிலே கொடிகட்டினு னென்கையாலே, இவன்கொடிஜ்ஞாநஹீநமான கொடியாகையாலே - தாமஸதேவதை யென்கிறது. பிரமனும். அவனுக்கும் பிதாவாய், “அமரர்க்குமறிவியந்து” என்கிறபடியே - ஜ்ஞாநமுடைய ப்ரஹ்மாவும். இந்திரனும். த்ரைலோக்யத்துக்கு ராஜாவான இந்த்ரனும். மற்றும். முமுக்ஷுக்களாக பாவித்திருக்கிற தேவஜாதியும். ஒருத்தரும். ஒருசேதரும், இஜ்ஜம்மாகிற வ்யாகிக்கு ஒளஷதமறிவா ரில்லை. ஸம்ஸாரத்துக்கு மருந்தறியுமித்தனை. அததை வெளியிடுகைக் காகவாய்த்து - கைலாஸபாத்ரையிலே கண்டாகர்ணனுக்கு மோகூத்ததைக் கொடுத்து, ருத்ரான்பக்கலிலே பிள்ளைவேண்டிச் சென்றது. ஆகையாலே, ஸம்ஸாரவர்த்தகர். பின்னை * உருவுருவீவ கொடுத்தவனைப்போலே கொடுக்கப் பெற்றதில்லையே; அங்கஹீநமாகவிறே கொடுத்தது. ஸம்ஸாரத்துக்கு மருந்தாவது - ஸர்வேச்வரனை உள்ளபடி அறிகையிறே. இவர்கள் அவனை அறிபார்களுென்றபடி. * கடிக்கமலத் துள்ளிருந்தும் கண்ணனடிக் கமலந்தன்னைக் கண்டிலனென்றபடி. * கார்செறிந்த * நீருடிதான்வனங்கும் பேரளவிறே சொல்லுவது. மருத்துவனுய்நின்ற மாமணிவண்ணு. மருந்தாயிருக்கை யன்றிக்கே மருந்து அறிவதுஞ் செப்பும். இதுதான் * மலைமேல் மருந்துமாய் ஏகமூலிகையுமாய் ஸகர்த்நீஸவ்யமூமாய். பவியாதமருந்து பலகால்ஸைவித்தாலும் பவியாதே. இவ்வெனஷதர்தான் வேறொரு ஒளஷதத்தைப் பொறுதவளவன்றிக்கே, மீண்டு தன்னையும் பொறுது. “மருத்துவன்” என்று ஆசார்யன். “ஆய்” என்று - ஏறிட்டுக்கொண்டானென்றது. ஆகையாலிறே * பீதக வாடைப் பிராணப்பவந்து இவரை * இராப்பகிலோதுவித்தது. மாமணிவண்ணு. மருந்திருக்கிறபடி.(க) “மணிமந்த்ரோளஷதம்” என்னக்கடவதிறே. மணியும் மந்த்ரமும் ஒளஷதமும் நாட்டுக்கு வெவ்வேறிறே. இங்கு, எல்லாம் ஒருதலைத்தவிஷயம். “அந்தணர்மாட்டர் திவைத்த மந்திரம்” என்று - நெஞ்சுக்கு இனியமந்த்ரமும் * மறவாத மந்திரமும் * வாமும் மந்திரமும் இதுவிறே. * அச்சதனாலனிறே. * நச்சுமாமருந்தம். நமுவவிடாதது மாய் ஹேபத்தைக் கழிக்குமதுவாய் ஆசைப்படும் மருந்திறே. “வைப்பாம்மருந்தாம்” என்று - இரண்டும் ஒன்றானமருந்திறே. “மருந்தும்பொருளு மமுதமும்தானே” என்று - மூன்றும் ஒன்றான மருந்திறே. [பொருள்] உபாயம். (உ) “ஸமஸ்தவஸ்துஹீநோபி- அமர்தம் ப்ராப்யம்” [மருந்து] விரோதிநிவர்த்தகம். “பந்தமதுப்பதேதார்மருந்து” என்னக்கடவதிறே. என்றும் ஒன்றானமருந்திறே. [தீர்மருந்தில்லா வைந்துநோய்க்கு ஆர்மருந்தாகுவார்] “மருந்து” என்று அஞ்சவேண்டாதபடி தீர்மருந்தான மருந்திறே. [தீர்க்கும்மருந்து] ஊருகிறபாம்புக்குத் தடையிடுமபோலே, வருகிற நாகத்தைத் தீர்க்கும் மருந்து. “அற்றவர்கட் கருமருந்து” என்னக்கடவதிறே. ஆனை தன்பலமறியாதா ப்போலே; “அருமருந்தாவதறியாய்” என்னக்கடவதிறே. ஆர்க்குமறிய வொண்ணாத

ப்ரேமவ்யாதி மசப்படத் திருமென்னுட்படி. கைக்கண்டமருந்திறே. “போகமகிழ்ச்சிக்கு-
மருந்து” என்று - ஓநவியுதிபாகக் கொண்டாடும் மருந்திறே. மறுபிறவி தீர்க்கும்மருந்து.
மருத்துவனைச்சொல்லி, மருந்துசெய்யுங் கார்பஞ் சொல்லுகிறதுமேல். வருகிற ஜன்மங்
களைப் போக்கித் தவிர்த்தகையாவது - வீடறுக்கை. “மறுமைக்குமருந்தினை” என்று
சொல்லக்கடவதிறே. “மனம்வைக்கத்திருத்தி” என்னுமாபோலே திருத்துகை உபாய
கர்த்தயம். உன்கோயில் கடைப்புதப்பெய். “கொடியணிநெடுமதின் கோபுரங்குறுகினர்”
என்னக்கடவதிறே. * உன் கடைத்தலைபிருந்து வாழுமனாதானேயிறே ப்ரயோஜனம்.
“உன்கோயிலில்வாழும் வைட்டணவன்” என்னக்கடவதிறே. திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய்.
“மங்கவொட்டு” இதயாதி.

அ. ஏழாம்பாட்டு. அக்கரை. ஜ்ஞாந்தைப் பிறப்பித்தாற்போலே ப்ராப்தியைப்
புழைப் பண்ணித் தரவேணுமென்கிறார்.

மு—அக்கரையென்னு மந்தக்கடவுளமுந்தி யுன் பேரருளால்
இக்கரையேறி யிளைத்திருந்தேனை யஞ்சேலென்று கைகவியாய்
சக்கரமுந் தடக்கைகளும் கண்களும் பீதகவாடையோடும்
செக்கர்நிறத்துச் சிவப்புடையாய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். எ.

பதவுரை.

சக்கரமுந்— திருவாழியாழ்வாணும்
தடம்— தடவிதான
கைகளும்— திருக்கைகளும்
கண்களும்— திருக்கண்களும்
பீதகம் ஆடையோடும்— திருப் பீதாம்பர்
தடையோடும்
செக்கர் நிறத்து— செவ்வான நிறம்போன்ற
சிவப்பு உடையாய்— திருநிறத்தையுடைய
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—; [அய்
அரத்தம்— அரத்தத்தை வினைக்குமதான
அக்கரை என்னும்— ஸம்ஸாரமாகிற

கடலுள்— ஸமுத்தரத்துக்குள்ளே
அழுந்தி— தறைப்பட்டு
உன்— உன்னுடைய
போர் அருளால்— புரமகர்ப்பையினாலே
இக்கரை ஏறி— நிகழ்விப்பதையினைத்து
இளைத்து இருந்தேனை— இளைத்துக்கிடக்கிற
என்னை
அஞ்சேல் என்று - ‘பயப்படாதேகொள்’
என்று
கை கவியாய்— அபயப்பதாரம்பண்ணியருள
வேணும்.

வ்யா. அக்கரை. ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தே ஜ்ஞாநம்பிறந்தபோது அது
தூரமானபடி. விபிஷணனுக்கு அக்கரை இக்கரை யாய்த்திறே. ஸம்ஸாரம் அரத்தமெ
ன்னும் ப்ரஸித்தி. (சு) “விஷயாக்ரானுவேதஸாஸு”. அழுந்தி. தறைப்பட்டு. (உ)
“விஷயவாணபுவொரொ - வதிதஸு”. உன்பேரருளால். * விஷ்ணுபோதமிறே. இரண்டு
கரையு மொத்திருக்கும். இக்கரை. என்றது - தமக்கணித்தானபடி. இளைத்திருந்தேனை.
மாலோபவாஸி சேற்றை விருட்டும்போலே, ப்ராப்தி கிடையாதவிளைப்பு. சேஷத்வ
ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் சேஷிசெய்தபடி கண்டிருக்க வொட்டாதே பதறப்பண்ணுகிறது. தான

(சு) “விஷயாக்ரந்தசேதஸாம்” (உ) “பீமபவார்ணவோதரே- பதிதம்”

டியாக பகவதஜ்ஞாநம் பிறந்ததாக்கிலிறே ஆறியிருக்கலாவது. ஜ்ஞாநலாபத்தைப் பண்ணித் தந்தாற்போலே ப்ராப்தியையும் பண்ணித் தாவேணுமென்கொள்க. உபாயத்துக்கு (உ) “ஜாஸா-உரி” என்றாற்போலே, உபேயத்துக்கும் (க) “ஜாஸா-உரி” என்ன வேணும் ஸம்ஸாரமாகிற கடலிலே விழுந்தாரை யெடுப்பது- திவ்யாபுதங்களாலும் வடிவமுகாலுமிறே [“ஆவாரார்துணை” இதுபாதி.] “அங்கைத்தலத்திடை யாழிகொண்டான்.” வெறுப்புறத் திலே ஆலத்திவழிக்க வேண்டுமபடியிறே திருக்கையிலழகு; அதிலே ஆழ்வார்களுமானால் சொல்லவேண்டாவிறே. “அஞ்சுடராழியின் கையகத்தேந்நுமழகா” என்னக்கடவதிறே. க்ர்பைக்கு நிரூபகமான திருக்கண்களும், பெருக்காற்றிலே தெப்பத்தைப்பறிப்பாரைப் போலே அதுபவபரிசுமான நெஞ்சைப் பறித்துக்கொள்ளுந் திருப்பிதாம்பரமும்; “அரைச் சிவந்தவாடை”. செக்கர்நிறத்துச் சிவப்புடையாய். திருவாழியில் சிவப்பும், திருமேனியில் நிறமும், கை வாய் கண் அவயவங்களில் சிவப்பும், *ஸந்த்யாராகரஞ்ஜிதமான ஆகாசம் போலே திருநிறத்தை யுடையையாய்க்கொண்டு திருமலையிலே நிற்கிறவேற்றம். “முடிச் சோதி” “கலந்துமணியிமைக்குங்கண்ணு.” திருமாலிருஞ்சோலை. அழகருடைய வடிவமுகுக்கு ப்ரகாசகமான திருமலை. எந்தாய். விரோதியில் அருசியும், உபாயமும், ஜ்ஞாநமும், ப்ராப்தியில் ஆர்த்தியும், ப்ராப்யத்தில் போக்யதையும் த்வரையும் விளைப்பித்தவனே. ...எ.

அ. எட்டாம்பாட்டு. எத்தனை. * அரத்தக்கடலு ளமுந்திக்கிடந்த காலத்தின் பெருமையைச் சொல்லுகொள்க. கடந்தகாலத்துக் கொரு முடிவுண்டோவென்கை.

மு—எத்தனைகாலமு மெத்தனையுழியு மின்றோடு நாளையென்றே
யித்தனைகாலமும் போய்க்கிறிபட்டே னினியுன்னைப் போகலொட்டேன்
மைத்துனன்மார்களை வாழ்வித்துமாற்றலர் நூற்றுவரைக் கெடுத்தாய்
சித்தநின்பால தறிதியன்றே திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். அ.

பதவுரை.

திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—
இன்றொடு நாளை என்று— இன்றென்றும்
நாளைபென்றும் நேற்றென்றும்
கழிந்தகாலம்
எத்தனை காலம்— எவ்வளவு காலமோ,
எத்தனை ஊழியும்— எத்தனை மஹாப்ரளய
ங்களோ,
இத்தனை காலமும்— திருமாயும்பகூடமாயும்
மாஸமாயும் ஸம்வத்ஸரமாயு முள்ள
கல்பகாலமெல்லாம்
போய் கிறிபட்டேன்— தப்பவொண்ணாத
(ஸம்ஸார) யந்தரத்திலேபோய்
அகப்பட்டேன்;

இனி— இது உன்மாயமென்றறிந்தபின்பு
உன்னை— ஸர்வரக்ஷகனான உன்னை
போகலொட்டேன்— போகவிடமாட்டேன்;
மைத்துனன்மார்களை — மைத்துனன்மா
ரான பாண்டவர்களை
வாழ்வித்து — அரசாளவைத்து
மாற்றலர் நூற்றுவரை — அவர்களுக்கு
சுத்ருக்களான துர்போதநாதிகளை
கெடுத்தாய்— அழியச் செய்தீர்
சித்தம்— என்மநஸ்ஸை [யிருப்பதை
நின்பாலது— உன்விஷயத்தில் ப்ரவணமா
அறிதி அன்றே— அறிவாயன்றே.

வயா. எத்தனைகாலமுமித்யாதி. இன்றென்றும், நாளைபென்றும், நேற்றென்றமாய்க் கழிந்தகாலம், எத்தனைகாலமும், எத்தனையுழியும். இத்தனைகாலமும்போய். ஒருநாளாய், ஒருபகலாய், ஒருமாஸமாய், ஒருஸம்வத்ஸரமாய், இப்படி கல்பம் கல்பமாகக் கழிந்ததுக் கொரு முடிவில்லை. போய். காலத்துக்கு முடிவில்லாதாப்போலே போனவிடத்துக்கும் முடிவில்லை. கிறிபட்டேன். கிறியாவது - விரகு. அதாவது - யந்தரம். ஸர்வபூதங்களும் ப்ரமிக்கும்படி ரூடமாயிருப்பதொரு யந்தரம். அஜ்ஞாநாவர்த்தமா யிருப்பதொன்று. பட்டேன். (க) “கஸுநேவ” என்னும்படி அகப்பட்டேன். நசித்தேனென்னவுமாம். [“தெரிந்துணர்வொன்றின்மையால்” “பழுதேபலபகலும்” இத்யாதி.] இனி. கரணகளேபரங்களேத் தந்து, அஜ்ஞாதஸுக்ரத்ததைப் பிறப்பித்து, இதரவிஷயத்தில் ருசியைக் குலைப்பித்து, உன்பக்கவிலே ருசியைப் பிறப்பித்து, அபிமதமும் நீயே யென்னுமிடமும் பிறப்பித்தபின்பு. இனி. * நானேது முன்மாயமொன்றறியேன்; இது உன்மாயமென்றறிந்தபின்பு. உன்னை. ரக்ஷகனுமாய், உபாயபூதனுமாய், ப்ராப்யபூதனுமாயிருக்கிற வுன்னை. போகலோட்டேன். “பெற்றினிப் போக்குவனோ வுன்னை” என்கிறபடியே - உபாயாந் தரத்திலே அந்வயமுண்டாதல், ப்ராப்யாந் தரத்திலே அந்வயமுண்டாதல், “இரண்டும் நீயானால் பெற்றயோது பெறுகிறோம்” என்றாறி யிருத்தல் செய்யிலிறே உன்னைப் போக ஸம்வதிப்பது.

இப்படி போகவொட்டே னென்கிறது என்கொண்டென்ன; மைத்துன்னம்மாரித்யாதி. நீ ஆச்ரிதஸம்சிலைஷைக் ஸ்வபாவனாகையாலே என்கிறார். ஸ்ரீமந்நலர். சத்ருக்கள். (உ) “சிஷ்யஹம்” (ங) “ஸம்வீதிவொஜ்யாநுநாதி.” கேதேதாய். “கொத்துத்தலைவன் குடிகெடத்தோன்றிய, (ச) “ஸிஷ்யஸ்துஹம்ஸாயிராங்காரம் ப்ரவஹம்” என்று அவன் றுனுஞ் சொல்லி, (ரு) “யஜ்ஜெவாஜெஹம் சிஷ்யஸ்து” என்று தாமும் சொல்லும்படிகாணென்று. * தாழ்ந்த தரஞ்சயனைப்போலே உமக்கு நம்பக்கவிலே அந்தரங்கமாக வொன்றுண்டோ வென்ன; சித்தம்நின்பாலது. அவனைப்போலேயோ நான்? அவன், கைகோத்து, ஒக்கவுண்டு, ஒருபடுக்கையிலே கிடந்து கைகழன்றுபோனான்; நான், என் நெஞ்சுக்கு ஒத்துக் கலந்துண்ணுதல், (க) “ஸொஹ்நே” என்று ஒக்கவுண்ணுதல், உனக்குப் பூவிடுதல், முடித்தபூவை முடித்தல், முடித்துக்கொடுத்தல், பல்லாண்டிசைத்தல், அடிகொட்டிதல், மாறியிட்ட அடிக்குத்தோற்று எழுதிக்கொடுத்தல் செய்யும்படி உன்பக்கவிலே ப்ரவண சித்தனன்றோ? மைத்துனன்மாசென்றது- தோற்புரையிலே ஒருஸம்பந்தமன்றோ உள்ளது. “திருமாலே நானுமுனக்குப் பழுவடியேன்” என்று - * ஒழிக்கவொழியாதபடி மஜ்ஜாவிலே தட்டினவறுவன்றோ விது. நீ சொன்ன மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை கேட்டும் கேளாதானுய்ப்போனாவன், கேட்டு விச்வவித்திருந்தேன் நானன்றோ? என்ன; உம்முடைய விச்வாஸத்தை நாமறியும்படியென்? என்ன அறிதியன்றே. ஸர்வஜ்ஞான நீதானே யறியாயோரா. * விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலனை உனக்குத்தெரியாதோ. [விட்டுசித்தன்மனம்] உன்னுடைய ல்யாப்தி, விபூதியளவிலே; என்னுடைய மனோ

(க) “அஸந்நேவ” (உ) “த்விஷதநம்” (ங) “ஸம்ப்ரீதிபோஜ்யாந்யந்நாதி” (ச) “சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதிமாம்த்வாம் ப்ரபநம்” (ரு) “யஜ்ஜெவாஜெஹம் குஹ்யம்மத்பக்தேஷு” (க) “ஸோஹ்நே”

வ்யாப்தி, உன் ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளிலே. [அரவத்தமளி.] இவ்வளவும் பண்ணின ஸுக்ர்தம், மேலும் உமக்கு எல்லாம் பண்ணித்தாராதோ? என்ன; அந்த ஸுக்ர்தமும் நீ யென்கிறார். திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். ரகசுகாரந்தரமும், உபாயந்தரமும், உபேயந்தரமும் என்றெஞ்சைவிட்டு, இவை மூன்றும் நீயே என்னுந் தெளிவைப்பிறப்பித்தது இந்நிலையன்றோ என்கிறார். எந்தாய். இவற்றுக்கடியான பந்தமிருக்கிறபடி. [“சுதிரிளமடவார்” இத்யாதி.] திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். “வெற்பென்றிருஞ்சோலை” இத்யாதி; “திருமாலிருஞ்சோலை” இத்யாதி. அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. அன்றுவாயிற்றில். “எத்தனைகாலமும் எத்தனைபூழியும்” என்ற காலவிசேஷத்திலே ஈசுவரன் பண்ணிவைத்ததோர் காலத்தைச் சொல்லுகிறார்.

மூ.—அன்றுவாயிற்றிற்கிடந்திருந்தே யடிமைசெய்யவலுற்றிருப்பன்
இன்றுவந்திங்குன்னைக் கண்டுகொண்டே னினிப்போக விவேதுண்டே
சென்றங்குவாணனை யாயிரந்தோளந் திருச்சக்கரமதனால்
தென்றித் திசைதிசைவீழ்ச்செற்றாய் திருமாலிருஞ் சோலையெந்தாய். கூ.

பதவுரை.

அங்கு— சோணிதபுரத்திலே
சென்று— எழுந்தருளி
வாணனை— பாணஸுரனை
ஆயிரம்தோளும்— ஆயிரந் தோள்களும்
திசை திசை— திக்குக்கள் தோளும்
தென்றி வீழ— சிதறிவிழும்படி
திரு சக்கரம் அதனால்— திருவாழியாலே
செற்றாய்— நிரஸித்தவனாய்
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—;
வயிற்றில்— தாயார் கர்ப்பத்திலே

கிடந்திருந்து அன்று— கிடக்கிற அக்காலத்திலேயே
அடிமை செய்யல் — உனக்கு அடிமை செய்கையில்
உற்றிருப்பன் — ஒருப்பட்டிருப்பேன்;
(அப்படியே,)
இன்று— இப்போது
இங்கு— இத்திருமலையிலே
வந்து— வந்து
உன்னை— ஸர்வஸுலபனானவுன்னை
கண்டு கொண்டேன்— கண்டு கொண்டேன்;
இனி போகவிடுவது உண்டே?.

வ்யா. அன்றுவாயிற்றில். கர்ப்பத்திலே கிடக்கிற காலத்திலே, “அடிமைசெய்கையே புருஷார்த்தம்” என்று துணிக் திருப்பன். இன்றுவந்திங்குன்னைக் கண்டுகொண்டேன். அன்றுநான் பார்த்தித்தபடியே திருமலையிலேவந்து, என்விரோதியைப் போக்கி ஜ்ஞாநத் தைப் பிறப்பித்த வுன்னைவந்து கண்டுகொண்டேன். [“புக்கினில் புக்கு.”] இனிப்போக விவேதுண்டே. கர்ப்பத்திலே க்லேசப்படுகிறவன்று, அடிமையிலே உற்றிருந்த நான், அடிமை கொள்ளுகைக்கு ஸுலபனானவன்று போகவிடுவனே. ஸ்வஸ்வாதந்தர்யத்தையும், அந்யசேஷத்வத்தையும் கழித்துக் கொண்டபடியை மூதலிக்கிறார். சென்றங்கிட்யாதி. சோணிதபுரத்திலே, பூநீமத் த்வாரகையில் நின்றுஞ் சென்றுபுக்கு, வாணனுடைய புஜவ நத்தைத் திக்குக்கள் தோளும் விழும்படி யறுத்தாய்; அந்தச் சரமம் தீரவந்து நிற்கிறவிடம் திருமலையாய்த்து. கூ.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழியை அப்பயனித்தவர்கள் அவனுக்கு சேஷபூத ராவ ரென்கிறார்.

மூ.—சேன்றுலகம் குடைந்தாடுஞ் சுனைத்திருமாலிருஞ் சோலைதன்னுள்
நின்றபிரானடி மேலடிமைத்திறம் நேர்பட விண்ணப்பஞ்செய்
பொன்றிகழ்மாடம் பொலிந்துதோன்றும் புதுவைக்கோன் விட்டுசித்தன்
ஒன்றினோ டொன்பதும் பாடவல்லா ருலகமளந்தான்மகே. ௮.

பதவுரை.

பொன்— பொன்னால் சமைக்கப்பட்டி
திகழ்— விளங்கா நின்னுள்ள
மாடம்— மாடங்களாலே [ற்றுகிற
பொலிந்து தோன்றும்— நிறைந்து தோ
புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
கோன்— தலைவரான
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
உலகம்— உலகத்தார் எல்லாரும்
குடைந்து— ஆழ இழிந்து
ஆடும்— நீராடா நின்னுள்ள
சுனை— சுனைகளாலே சூழப்பட்ட
திருமாலிருஞ் } தெற்குத் திருமலையிலே
சோலை தன்னுள் }

நின்ற— எழுந்தருளியிருக்கிற
பொன்— உபகாரகனுடைய
அடிமேல்— திருவடிகளிலே
அடிமைத்திறம்— அடிமை விஷயமாக
நேர்பட— அடைபட்டிருக்கும்படி.
விண்ணப்பம்செய்— அருளிச்செய்த
ஒன்றினோ டொன்பதும்— பத்துப்பாட்டுச்
களையும்
பாடவல்லார்— பாடவல்லவர்கள்
உலகம்— மூன்று லோகங்களையும்
அளந்தான்— அளந்து கொண்டவனுக்கு
தமர்— அடியாராகப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. சேன்றுலகம் குடைந்தாடுஞ்சுனை. லோகத்தில் அஜ்ஞரோடு, விசேஷஜ்ஞரோடு, அநுகூலரோடு, ப்ரதிகூலரோடு வாசியற்சென்று, ஆழ இழிந்து அவகாவிக்குஞ் சுனைகளாலே சூழப்பட்ட திருமலையிலே ஸந்திதிபண்ணின உபகாரகன். [மறுவில்வன் சுனை சூழ்மாலிருஞ்சோலை] ஸம்ஸாரிகள் மறுப்போனால் தனக்குப் போய்த்ததாக நினைத் திருக்கையும், அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுக்கையு முடைத்தான அவனைப் போலேயாய்த்து இச்சுனைகளும். நின்றபிரானடிமேல். அவன்றிருவடிகளிலே. அடிமைத்திறம். அடிமை விஷயமாக. இவருடைய தீர்த்தம் இவரிருந்த விடத்தேவரும். [காலநன்னூனத்துறை படிந்தாடி] * அப்பன்றிருவருளிறே முழுகுவது. இவர்க்குப் புறப்பு நிழலுமில்லை, நீரு மில்லை. “அவனடிநிழற்றடம்” என்னக்கடவதிறே. அடிமைத்திறம். அடிமைவிஷயமாக. நேர்பட. வாய்க்க. விண்ணப்பஞ்செய். ஆழ்வாரருளிச்செய்த.

பொன்றிகழித்தாதி. பொன்னாலே திகழப்பட்ட மாடங்களாலே நிறைப்படுத்த தோ ற்றுகிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த. “பொன்னுலகு” என்று சொல்லுகிற பரமபதம்போலேயிறே ஆழ்வாரொழுந் தருளியிருக்கிற தேசம். “வை குந்தாமாகும்பம்மூர்” என்னக்கடவதிறே. ஒன்றினோடொன்பதும். “ஒளித்திடில் நின் திருவாணை” என்றத்தோடே மற்றை பொன்பதையும். இதொன்றுமிறே ப்ரதாரம், மற்றையொன்பதும் ஈச்வரன் பெருவாணையென்ன; அன்றென்று ஸாதித்தவையிறேயிவை. “சொல்லவல்லார்” என்கிற ஸ்தாரதத்திலே, “பாடவல்லார்” என்கிறது. (க) “வாடுமெயெ வலிபாடு” பலம்-ஸ்வ ஸ்வாதந்தர்யமும், அர்ச்சேஷத்வமும் குலையுமென்கிறார். இவை

(க) “பாட்டியேகேயேசமதாரம்”

யிரண்டையுங் குலைத்த அபதாநமிதே திருவுலகனந்தருளிநவிடம். [“சதுமுதன்கையிற்” இத்தபாதி.] ஸ்வரூபஸாதந புருஷார்த்தங்கள் மூன்றும் இத்திருவாடிகளிடே. [“உலகனந்த பொன்னடியே” என்றும், “விண்மண்ணனந்த - பொன்னங்கழல்” என்றும், “பொது நின்ற பொன்னங்கழல்” இத்தபாதி.]

“பொன்றிகழ்மாடம் பொலிந்து தோன்றும் புதுவைக்கோன் விட்டுசித்தன் - சென்றுலகங் குடைந்தாடுஞ் சனைத்திருமாலிருஞ் சோலைதன்னுள்ளின்ற பிரானடிமேலடிமை த்திறம்பெர்பட விண்ணப்பஞ்செய் - ஒன்றிடுவொடன்பதும் பாடவல்லாருலக மனந்தான்ற மரே” என்றநவபம்.

பெரியவாச்சன்பின்னை திருவடிகளேசரணம்.

அபு வரவு.—துக்க வளைத் துனக்குக் காதம் காலும் எருத் தக்கரை எத்தனை யன்று சேன்று சேன்னி.

ஆதிருமொழி-சஉ-க்கு, பாட்டு-சரு0.

ஐந்தாம்பத்து - நான்காந்திருமொழி - சேன்னியோங்கு, ப்ரவேசம்.

அ. பரவ்யூஹவிபவார்த்தர்யாமித்வார்ச்சாவதாரங்களானவிடங்கரிலெழுந்தருளினிற் றது- சேதநரைத் திருத்துகைக்கும், திருந்தினரை அடிமைகொள்ளுகைக்குமிதே; அதுபூர் ணமாகக் காலாலாவது, திருமலையிலெழுந்தருளிறிந்திற நிலையிலேயிதே. ப்ரதமஸூகர்தமு மிவர்க்குத்தானேயிதே. “திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றென்னத் திருமால்வந்தென் நெஞ்சுகிறையப் புகுந்தான்” என்றுற்போலே; “வெற்பென்று வேங்கடம் பாடினேன் வீடர் க்கி நிற்கின்றேன்” என்று இவர் அஹர்தயமாகச்சொல்லிலும், “ஸஹர்தயமாகவிவர்க்கொன் னார்” என்றிதே அவன் புகுந்தது. [“வெற்பென்றிருஞ்சோலை வேங்கடமென்றிவ்விண்ணம்” இத்தபாதி.] ஆகையால், ஈச்வரன், ஸௌஹார்த்தம் முதலான ஆத்மகுணங்களைப் பிறப்பித்து ஆசார்யனோடே டிசர்த்து விரோதியில் அருசியையும், ப்ராப்யத்தில் ருசியையும் பிறப்பித் துக் கார்யஞ்செய்யும்; ஆழ்வார்களுக்கு, ப்ரதமகாலத்திலே யிவை யித்தனையும் பிறப்பித்துக் கார்யஞ்செய்யும். இவர்கள் பின்பு இருக்கிறது பகவதிச்சையாலேயிதே. நமக்கு சரீராவ ஸாதத்திலே இவை யித்தனையும் பிறப்பித்துக் கார்யஞ்செய்யும்; எல்லார்க்கும், பிறக்கும் க்ரமமொழியப்பிறப்பியான். “ஊரவர்” இத்தபாதி. [ஊரவர்] நித்யஸூரிகள். [கவ்வை யெருவிட்டு] அவர்கள் கவ்விமேல்விழுந்து அதுபவிக்கிற அதுபவமாகிற எருவையிட்டு, ஆ சார்யோபதேசஜ்ஞாநமாகிற நீரைத்தேக்கி, ஸங்கமாகிற நெல்லை வித்தியிதே பிறப்பிப்பது. இப்படி திருந்தின விவரைக்கண்டு அவனுக்க, அவனுக்கப்பக் கண்டு இவருக்க, “இவ் வுக்கப்பக்குமேல் இனிவேறொரு பேறுமில்லை” என்று இவரிருக்க, “இவர்கார்யத்திலே நாம் முதலடியிட்டிலோம்” என்று அவன் பதறுகிற பதற்றத்தைக் கண்டு, “விரோதிகளடையப்

போச்சுதானில், அபேக்ஷிதங்களில் பெறவேண்டு மம்சங்களடையப்பெற்றதாகில், இனி தேவர் பதறுகிறதென்?" என்று அவன் பதற்றத்தை அமைக்கிறார். *

மூ.—சென்னியோங்கு தண்டிருவேங்கடமுடையாயுலகு

தண்ணைவாழநின்ற நம்பீ தாமோதரா சதிரா

எண்ணையு மென்னுடைமையெழுமன் சக்கரப்பொறி யொற்றிக்கொண்டு

நின்னருளேபுரிந்திருந்தேனினியென் திருக்குறிப்பே. க.

பதவுரை.

ஓங்கு— ஆகாசத்தளவு முயர்ந்திருக்கிற
சென்னி— கொடுமுடிக்கையுடைத்தாய்
தண்— குளிர்ந்திருந்துள்ள
திருவேங்கடம்— திருவேங்கட மலையை
உடையாய்— வாஸஸ்த்தாரமாக வுடைய
வனாய்

உலகுதன்னை— உலகத்தாரை
வாழநின்ற— வாழ்வித்தருளுகிற
நம்பீ— குணபூர்த்தியையுடையனாய்
தாமோதரா— யசோதைப் பிராட்டியால்
கட்டுண்டவனாய்

சதிரா — ஆசிரிதர் குற்றத்தைக் கண்ணிட்
டுப்பாராத சதிரையுடையவனே!

எண்ணையும்— என் ஆத்மாவுக்கும்
என் உடைமையையும்— என் உடைமை
யான சரீரத்துக்கும்

உன்— உன்னுடைய
சக்கரப்பொறி } திருவிலச்சினையை
ஒற்றிக்கொண்டு } இடுவித்து

நின்— உன்னுடைய
அருளே— க்ருபையையே [நேன்;

புரிந்து இருந்தேன் — விரும்பியிரா நின்
இனி— இப்படியான பின்பு

திருக்குறிப்பு— திருவுள்ளக்கருத்து
என்— எனுவாயிருந்தது?

வ்யா. முதற்பாட்டு. சென்னியோங்கு. திருமலையில் கொடுமுடிகள் ஆகாசத்திலே முட்டிநிற்கும். இத்தால்- உபயவிபூதிக்கும் முகங்காட்டுகைக்காக நிற்கிறநிலையிறே தோற்றுக்கிறது. உதயகிரியிலே ஆதித்யன் கிளம்பினால் எல்லார்க்கும் ப்ரகாசிக்குமாபோலே, திருமலையில் நிற்கிறநிலை உபயவிபூதியுங்கண்டு வாழுகைக்கிறே. “வேங்கடம் கோயில்கொண்டதனோடும்- அருக்கன்மேவி நிற்பார்க்கு” என்னக்கடவதிறே. “வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு.” * மண்ணோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும்- என்றும்- கண்ணாவான்- தண்ணோர்வேங்கட விண்ணோர்வெற்பனிறே; அங்குள்ளார், திருமலையில் கொடுமுடியிலே வந்து இளைப்பாறுவார்கள்; இங்குள்ளார் * மொய்த்தசோலையிலும் மொய்ப்புந்தடந்தாழ்வரையிலும் இளைப்பாறுவார்கள். * பூவியல்பொழிலுந் தடமுமவன்கோயிலுங் கண்டிறே * உள்ளுளாவி யுலர்ந்துலர்ந்து * ஆவியுள்ளுளிருவது. தண்திருவேங்கடம். தட்பத்தை யுடைத்தான வேங்கடம். “குளிரருவி வேங்கடம்.” இருவர் விடாயையுந்தீர்க்கும். ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷயத்தைப் பெறுதவிடாயும், ரக்ஷயத்துக்கு ரக்ஷகனைப் பெறுதவிடாயும். *எந்நாளே நாம்மண்ணளந்த விணைத்தாமரைகள் காண்பதற்கு என்று சீலாதிசூனங்களை யதுபவிக்கப்பெறுத நித்யஸூரி என் விடாயையுந்தீர்க்கும். திருவேங்கடமுடையாய். நிதியுடையாய். ஸ்ரீகௌஸ்தபமுடையாய் என்னுமாபோலே,

உலகுதன்னைவாழநின்றம்பீ. “ அடிக்கிழமர்ந்து புகுந்தடியிர்வாழ்மி நென்றென்ற
ருள்கொடுக்கும், ” “ கானமும் வாரமும் வேடுமுடைவேங்கடம் ” என்கிறபடியேயஸ்வநர்
யும் வாழ்விக்கும்படி. நம்பி. குணபூர்த்தி. ‘ நிகரில்புகழாய் ’ என்று வாத்ஸல்யம்; ‘ உலக
மூன்றுடையாய் ’ என்று ஸ்வாமித்வம்; ‘ என்னையாள்வானே ’ என்று ஸௌசீல்யம்; ‘ திரு
வேங்கடத்தானே ’ என்று ஸௌலப்யம். இது இங்குள்ளார்க்கு முகங்கொடுத்தபடி. [நீச
னேன் நிறைவொன்றுமில்லை] நீசனேன்-அநாத்மகுணபரி பூர்ணன்; நிறைவொன்றுமில்லை
ஆத்மகுணசுந்தரஹிதன். ‘ நிகரில்மரர் முனிக்கணங்கள் விரும்பும் ’ என்று அங்குள்ளார்க்கு
முகங்கொடுத்தபடி. தாமோதரா. ‘ நம்பி ’ என்று - பூர்த்திகீழ்; அக்குணங்களும் க்ரயம்
சென்றபடி இந்தபூர்த்தி. வெண்ணொப் களவுகாண்கையாலே அபூர்த்தி; கட்டுண்கையாலே
அசுத்தி; தப்ப விரகறியாமையாலே அஜ்ஞதை. சதிரா. ஆச்சரிததோஷங் காணாத சகிரி.
* தமக்கடிமைவேண்டுவார் தமோதரனாரிதே. “ குழந்தையார் வேண்டினக்கால் ” இப்பாதி.

§

என்னையு மென்னுடைமையையும். ஆத்மாவையும், சரீரத்தையுந் திருவிலக்கினை
சாத்தி. ஆத்மாவுக்குச் சாத்தாகையாவது - அநர்பார்ஹ செஷத்வஜ்ஞநம் பிறப்பிக்கை ;
அதுபிறந்தமை தோற்றனாரிதே தோளுக்குத் திருவிலக்கினைபிடுவது. நின்னருளே. இவரடி
யாகினாரிதே புதைத்துவார்ப்பது; அவனடியாக வரில் “ விதிவாய்க்கின்னு காப்பாரார் ” என்
ணம்படியாரிதே பெருகுது. புரிந்து. [“ எத்தனையும் வான்மறந்த காலத்தும் ” இப்பாதி.] இந்
ந்நேன். உபாயந்தரமும், உபேபந்தரமும் குலைகை, அநர்பார்ஹ செஷத்வஜ்ஞநமும் பிற
ந்து, விரோதிரிவர்த்தியும்பிறந்து, அபேக்ஷிதமும் பெற்றதாகில் இனிப்பகறுகிறதென். இனி
யென் திருக்குறிப்பே. “ என்கொலம்மான் திருவருள்கள். ” திருக்குறிப்பு. திருவுள்ளத்
தில் நினைவு. க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. பறவை. சீழிற்பாட்டிலே, “ இனியென் திருக்குறிப்பே ”
என்று எனக்குச் செய்யவேண்டுமெதல்லாந் செய்திருக்க, இனிப்பதற்குற தென்னென்ன;
நீர் எல்லாம் பெற்றீரோ, உம்மை நெடுநான் பற்றிப்போந்த கர்மங்கிடந்தது, மேலே ப்ராப்
திக்கடியான பரமபக்தி பிறந்ததில்லையே, அச்சிரா திமூலமாக மேல்செய்யவேண்டும் அம்சங்
கள் பிறந்ததில்லையே என்ன; தமக்கு இவையித்தனையும் பிறந்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—பறவையேறு பரம்பருடாநீ யென்னைக்கைக்கொண்டபின்
பிறவியென்னுங் கடலும் வற்றிப்பெரும்பதமாகின்றதால்
இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கோளீஇ வேகின்றதால்
அறிவையென்னு மமுதவாறு தலைப்பற்றிவாய்க்கொண்டதே. உ.

§ இவ்விடத்தில் “ தன்னடியார் திறத்தகத்து ” என்கிறபாசுரத்துக்குப் பூர்ணமான
வ்யாக்யானம் சில ஸ்ரீகோசங்களில் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. சில ஸ்ரீதாளகோசங்களிலும் காண்
கிறது. இந்தப்பாசுரம், நான்காம்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழியில் இரண்டாம் பாட்டாகையால்
கீழே வ்யாக்யானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் ஆறுபூர்விக்கும் இவ்விடத்தில் ஆறுபூர்விச்
சும் எள்ளத்தனையும் மாறுபாடின்றி யிருத்தலால், அதை மறுபடியு மிங்கு அச்சிடவில்லை. சில
ஸ்ரீகோசங்களில் காணாமையும் இதற்கோரு காரணம்.

பதவுரை.

பறவை— பெரிய திருவடியை
ஏறு— (வா ஹநமாகக் கொண்டு) ஏறுநின்ற
பரம்புருடா— புருஷோத்தமனே!
நீ— ஸர்வரக்ஷகனான நீ
என்னை— அநந்யகதியான என்னை
கைக்கொண்டபின்— அங்கீகரித்தபின்பு
பிறவி என்னும்— ஸம்ஸாரமாகிற
கடலும்— பெரியஸமுத்தரமும்
வற்றி— சோஷித்து [றது;
பெரும்பதம் ஆகின்றது— பெரியதரம் பெற

இறவு செய்யும்— இவ்வாத்மாவை முடிக்கிற
பாவம் காடு— பாபஸமுஹமானது
தீக்கொளீஇ— நெருப்புப்பட்டு
வேகின்றது— வெந்திட்டது;
அறிவை என்னும்— ஜ்ஞாநமாகிற
அமுதம் ஆறு— ஆமர்த நதியானது
வாய் பற்றி— வாயளவாய்
தலைக்கொண்டது— தலைக்குமேலே போ
கா நின்றது.

வ்யா. பறவையேறுபரம்புருடா. பெரிய திருவடியை வா ஹநமாகவுடைய புருஷோ
த்தமனே; திருவேங்கடமுடையான் பெரிய திருவடிமேலே யெழுந்தருளிவந்து இவரை பர
ம்பதத்துக்குக் கொடுப்போகையிலே த்வரிக்கிறபடி. விரோதிநிவர்த்ததியைப் பிறப்பித்ததும்
திருவேங்கட முடையான் பெரிய திருவடி யின்மேலே வந்திறே. “ நங்கள் வரிவளை ”
“ இலங்கைப்பதி ” “ பாடுங்குபில்காள். ” நீ. ஆசிரித ஸம்சுலேஷைக் ஸ்வபாவனான நீ.
என்னை. “ விழிக்குங் கண்ணிலேன் நின்கண்மற்றல்லால் ” என்றும், “ உனக்குப் பணி
செய்திருக்குந் தவமுடையேன் ” என்றும், “ அங்கோர் நிழலில்லை நீருமில்லை ” என்றும்
அநந்யகதியுமாய், அநந்யோபாயனுமாய், அநந்ய போகனுமான வென்னை. கைக்கொண்ட
பின். அங்கீகரித்த பின்பு. நானுன்னைப் பற்றும்போதிறே, * ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரங்களிலே
தபோஜ்ஞாந ஸமாதியநேபண பிறப்பது; * நீ யென்னைக் கைக்கொண்டபின் எல்லாம் ஏத
காலத்திலே பிறக்குமிறே. * அடியானிவனென் நெனக்காரருள் செய்யும் நெடியானை
நிறைபுகழஞ் சிறைப்புள்ளின் கொடியானிறே. * கைக்கொண்டபின் பிறந்த விசேஷஞ்
சொல்லுகிறார்மேல் பிறவியென்னும் கடலும்வற்றி. ஸம்ஸாரமாகிற பெரியகடலும் ஈவறி.
பெரும்பதமாகின்றதால். பெரியதரம்பெற்றபடி. மேல்சாத்தும் பரியட்டமும்பெற்று, * திரு
ப்பொலிந்த சேவடி யென் சென்னியின்மேல் பொறிக்கப்பெற்றுத் திருப்பல்லாண்டு பாடி
னபடி. [“உடுத்துக்களைந்த ” இத்யாதி.] ஆகின்றதால். இது மேன்மேலான வளர்ந்து
வருகிறபடி. [“எத்திறந்து மின்பம், ” “ எங்குந் திருவருள்பெற்று.”] இழவுக்கு ஸம்
ஸாரமும், அதுக்கடியான கர்மமும்போலே, மோகூத்துக்கு ஜ்ஞாநமும் பக்தியும்.

“ பிறவியென்னுங் கடலும்வற்றி ” என்று - ஸம்ஸாரம்போனபடி சொன்னார்; இனி
அதுக்கடியான கர்மம்போனபடி யருளிச்செய்கிறார் இறவுசெய்யுமித்யாதி. இவ்வாத்மாவை
முடிக்கிற கர்மஸந்தாநம் பெருநெருப்புக் கொளுந்தி வெந்திட்டதால். ஆழ்வாரும் ஈச்வர
னும் ஸம்சுலேஷித்த வளவிலே, அதுமதிவேண்டாதே : வெந்ததாய்த்து; காண்டாவநம்
வெந்தாப்போலே. அறிவையித்யாதி. அமுதம் - ஜலம்; ஜ்ஞாநாமர்தமாகிற ஆறுபெருகி,
வாயளவாய்த் தலைக்குமேலே போகாநின்றது. “ அதனில்பெரிய வென்னவா ” என்றபடி.
நீயென்னைக் கைக்கொண்டவென்றது - “ எந்தலைமிசையாய் வந்திட்டு ” என்றபடி. அது
கூலஜ்ஞாநமாகிற பெருக்காறு. தலைப்பற்றி. சேதநகதமாகவந்த ஜ்ஞாநமாகிலிறே பின்பு
வற்றிவருவது; ஸஹயம்பற்றி வருகிற ஆறிறே. திருமலையிறே ஸஹயம்; வர்ஷிக்கிறது

ஒருகாளமேகமிறே. * கார்முகில்போலும் வேங்கடநல்வெற்பன் என்னமுதமிறே. [“பற்
பநாபன்” இத்ய.தி.] வாய்க்கொண்டதே. எல்லாம் மேன்மேலே ஒருமுகமாய்ப் பெருக்
கிடா நின்றது. ௨.

அ. மூன்றாம்பாட்டு. எம்மனா. கீழிற்பாட்டில், “பிறவியென்னுங் கடலும்வற்றி”
என்றும், “இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளிஇ வேகின்றதால்” என்றும் - உம்மு
டைய அபேக்ஷிதம் பெற்றீராகச் சொன்னீர், ஒருத்தனுக்குப் பேறுகிறது - தன்விரோதி
போகையன்றிக்கே தன்னோடு ஸம்பந்தமுடையார்க்கும் விரோதி போகையாய்த்து; அப்படி
நீர்பெற்றதுண்டோ? என்ன; என்னளவன்றிக்கே, என்ஸம்பந்திகளளவன்றிக்கே, அவர்
கள் நாட்டிலுள்ளார் பாவமும் போய்த்தென்கிறார்.

மூ.—எம்மனாவென்குலதேய்வமே யென்னுடைநாயகனே
நின்னுளோனாய்ப் பேற்றநன்மையிவ்வுலகினிலார் பெறுவார்
நம்மன்போலவீழ்த்தமுக்கு நாட்டுளபாவமெலாம்.
சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள்பாய்ந்தனவே. ந.

பதவுரை.

எம் ம(ன்)னா— எனக்கு மன்னனானவனாய்
என் குலம்— என் குடிக்கு
தெய்வமே— பரதேவதையானவனாய்
என்னுடை நாயகனே— எனக்கு நாதனா
னவனே!
நின் உளோனாய்— உன் அபிமானத்திலே
அந்தர்ப்பூதனாய்
பெற்ற— நான் பெற்ற
நன்மை— பேற்றை
இ உலகினில்— இந்த ஸம்ஸாரத்தில்
ஆர் பெறுவார்— மற்று ஆர்தான் பெறு
வர்கள்;

நம்மன் போல— பூதப்ரேதபிசாசங்கள்
போலே
வீழ்த்து அமுக்கும்— தள்ளி அமுக்கா
நின்றுள்ள
நாடு உள பாவம் எல்லாம்— உலகத்திலுள்ள
பாவங்களெல்லாம்
சும் எனாது— மூச்சுவிடாமல்
கைவிட்டு— ஸவாஸநமாக விட்டு
ஒடி— ஒடிச்சென்று
தூறுகள்— புதர்களிலே
பாய்ந்தன— பாய்ந்து போயின.

வ்யா. எம்மனா. “எம் அனா” என்று - தாயாரைச் சொன்னபடி. எனக்குத்
தாய்போலே பரிவனானவனே. என் அபிமதந்தனே. தாய்முலைப்பால்போலே, எனக்கு
ஜ்ஞாநந்தனானவனே. அன்றிக்கே, “எம்மனா” என்று - ராஜாவாய், ஈரரசுதவிர்த்
தவனே யென்றுமாம். என்ஸ்வாதந்தர்யத்தைக் குலைத்தவனே. துராத்மாவான வெனக்கு
சாஸ்தாவானவனே. (க) “ராஜாஸாஸ்தா துராத்மநாடி.” என்குலதேய்வமே. என்குலத்துக்கு
பரதேவதையானவனே. இவர்குலத்தை யிட்டிறே இவரை விஷயிகரித்தது. “ஏழாட்
காலும்பழிப்பிலோம் நாங்கள்” என்றாரிறே. “குடிக்கிடந்தாக்கஞ் செய்து” என்
னக்கடவதிறே. “எந்தைதந்தை தந்தைதந்தை தம்முத்தப்பன்.” என்னுடைநாயகனே.
“குலதொலடியேன்” என்கிற ஸம்பந்தத்துக்குமேலே இவர்க்கு அவனாலவந்த தன்

னேற்றம். அவர்களுக்கும் இவராலே பேரூம்படியிறே இவர் திருந்தினபடி. ஆக, “எம் மன, என்குலதெய்வமே, என்னுடைநாயகனே” என்கிற இம்முன்றாலும் - ஜ்ஞாநவிரோதியும், ஆச்ரயணவிரோதியும், மோகஷவிரோதியும் போனபடி” என்று ஆளவந்தார். “தேஹாத்மாபிமாநமும், அந்யசேஷத்வமும், ஸ்வஸ்வாதந்தர்யமுங் கழிந்தபடி.” என்று உடையவர். உபேயமும், உபாயமும், பரதேவதையும் என்றுமாம். நின்னுளேனாய். உன் னபிமாநத்திலே அந்தர்ப்பூதனாய். பெற்றநன்மை. பெற்ற ப்ரயோஜனம். இவ்வுலகினில். இஸ்ஸம்ஸாரத்தில். ஆர்டேஹுவார். நித்யர்க்குங் கிடைக்குமோவியது. [“விண்ணுளார் பெருமான்” இத்யாதி.] அவன்றனக்கும் கிடைக்குமோ!.

நாட்மன்போல வீழ்த்தமுக்கும் நாட்டுளபாவமெலாம். இவ்னுச்சுத் தோற்றதபடிவந்து, இவ ணைப் போகவுந் திரியவு மொட்டாதபடி அமுக்கும் பூதப்ரேத பிசாசங்கள் போலேயாய்த்து கர்மங்கள் இவனை அபிபவிப்பது. * இன்னமுதெனத்தோன்றி முடிக்கும் விஷயங்கள். இவை சில பாபவிசேஷங்கள், தோன்றாமல் வந்து விழவிட்டுப் பாரமேற்றினாற்போலே அமு க்குமாய்த்து. நாட்டுளபாவமெலாம். லோகத்திலுள்ள பாபங்களெல்லாம். சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற பாபங்களெல்லாம். (க) “நநிந்நிதாம் காகஜே கடிவதி வொகே” இத்யாதி. சும்மே னாதே. மூச்சுவிடாதே, போகத்தெடாங்கிற்று. “வஞ்சித்துத் தடுமாற்றம்.” கைவிட்டு. சிறைவெட்டிவிட்ட தென்பாரைப்போலே. ஓடி. “கைக்கொண்டு நிற்கின்ற நோய்காள் - உய்யப்போமின்” என்னவும் வேண்டிற்றில்லை; யுத்தத்திலே கெட்டவன் கொலைக்குஞ்சி ஓடுமாப்போலே. தூறுகள்பாய்ந்தனவே. “காணே வொருங்கிறதும் கண்டிலமால்.” “தூறு” என்கிறது - ஸம்ஸாரிகளை” என்று திருக்கோட்டியூர் நம்பி அருளிச்செய்வார். * பாரிலோர்பற்றையிறே. தூறென்பது - செடியாய், ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுகிறது. “முற்றவிம்முவுலகும் பெருந்தூறாய்” என்னக்கடவதிறே. “கொடுவினைத்தூறு.” ந.

அ. நான்காம்பாட்டு. கடல். “இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீங்கொளி இ வேகின்ற தால்” என்று - தம்முடைய பாபம்போனபடி சொன்னார்; “நாட்டுள பாவமெலாம்” என்று - தாமிருந்த தேசத்திலுள்ளார் பாபங்களும் போனபடி சொன்னார். தமக்கு யம வச்யதையும் போனபடி சொன்னார். இதில் - தம்முடைய ஆஜ்ஞைநடக்கு மிடமெல்லாம் யமவச்யதை புரூரப்பெறுதென்கிறார்.

மூ.—கடல்கடைந்தமுதன்கொண்டு கலசத்தநிறைத்தாற்போல்
உடலுருகிவாய்திறந்து மடுத்தனனை நிறைத்துக்கொண்டேன்
கொடுமைசெய்யுங் கூற்றமுமென் கொலாடிதுறுகப்பெறு
தடவரைத்தோட சக்கரபாணீ சார்ங்கவற்சேவகனே. ச.

பதவுரை.

தடவரை— பெரியமலைபோன்ற
தோள்— திருத்தோள்களையுடையனாய்
சக்கரபாணீ— திருவாழியாழ்வானைத் திருக்
கையிலே யுடையனாய்
சார்ங்கம்— ஸ்ரீசார்ங்கமென்கிற

வில்— வில்லையுடையனான
சேவகனே— சேவகனே!
கடல்— திருப்பாற்கடலை
கடைந்து— (மந்தரபர்வதத்தாலே) கடைந்து
அமுதம் கொண்டு— அமர்தத்தை வாங்கி

கலசத்தை— கலசத்திலே

நிறைத்தால்போல்— நிறைத்தாப்போலே

உடல் உருகி— உடல் உருகி

வாய்திறந்து— வாயைத்திறந்து

மடுத்தது— இரண்டு கையையும் மடுத்து

உன்னை— நிரதிகையோக்பனான உன்னை

நிறைத்துக்கொண்டேன்— தேக்கிக்கொண்டேன்,
[கூடேன்,

(ஆனபின்பு,)

கொடுமைசெய்யும்—கொடிதாக தண்டிக்கிற

கூற்றமும்— யமனும்

என்— என்னுடைய

கோல் ஆடி—செங்கோல்நடக்குமிடமெல்லாம்

குறுகப்பெறா— கிட்டப்பெறான்.

[கிட்டமாட்டாதவன் என்றபடி.]

வ்யா. கடல்கடைந்தமுதங்கொண்டு கலசத்தைநிறைத்தாற்போல். மஹத்தானகடல் கூழாபிதமாம்படிபண்ணி, அதில்ஸாரமான அமர்த்தத்தைவாங்கிக் கலசத்திலே நிறைத்தாற்போலே. கடலினுடையஸ்தானே ஸம்ஸாரம்; கலசத்தின்ஸ்தானே சேதநன். “குடம்நிறைக்கும்” என்றும், “ஏற்றகலங்கள்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அமர்த்தத்தின்ஸ்தானே ஈச்வரன். அசேதநமான வித்தோடே சேதநான தம்மை தர்ஷ்டாந்தமிவொன்னென்னெனில்; உபாயதசையில் அப்படியாய்க்கிடக்கவும், உபேயதசையில் * பவளவாய்காணவும் வல்லனாயிறே யிருப்பது. உபாயதசையில் பாரதந்தர்யமும், உபேயதசையில் ஜ்ஞாதர்தவமும் வேணுமிதே.

உடலுருகிவாய்திறந்து மடுத்துன்னேநிறைத்துக்கொண்டேன். “கலசம்” என்று அசிதப்ராயமாகச் சொன்னார்- அங்கு இங்கு சைதந்யகார்யஞ் சொல்லுகிறார். சைதந்யம் ஈச்வரன் செய்தவளவறிகைக்கும், நினைவறிந்து பரிமாறுகைக்குமிதே. சந்தந குஸுமாதிகள்போலே மிக்க அம்சம் கழிக்கவேணும். [“தனக்கேயாக.”] ஆத்மா பகவததுபவாதிகையத்தாலே வெள்ளக்கேடாகாதபடியிட்ட கரையிறே சரீரம். “நினைதொறுஞ் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்” என்று அமர்த்தமான நெஞ்சு உருகுகிறபடிகண்டால், இத்தனைதண்டையுடையவுடல் உருகச்சொல்லவேணுமோ. “ஆராவமுதே” இப்பாதி.

வாய்திறந்து. வாய்திறவாதே மௌரியாய் புஜிக்கும் அமர்த்தமுமுண்டு போலே காணும். மடுத்து. பெருவிடாய்ப்பட்டவன் இரண்டுகையையும் மடுக்குமாய்த்து. உன்னை. நிரதிகையோக்பனான உன்னை. நிறைத்துக்கொண்டேன். தேக்கிக்கொண்டேன். “கடிவார்தண்ணந்துழாய்க் கண்ணன்விண்ணவர் பெருமான்” இப்பாதி. “அடியேன் வாய்மடுத்துப் பருகிக்கனித்தேனே.” ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வசக்தியாயிருக்கும்வனிறே கடல்கடைவான். “நெஞ்சிடிந்துகும்” என்று, நெஞ்சுமழிந்து, உடலுமுருகுமென்று- இட்டகரையுமழிந்து ஸ்வரூபமு மளவுபட்டிருக்க, இவர் தேக்கிக்கொண்டபடி எங்கனே? ” என்று ஜீயர் பட்டரைக் கேட்க, “விட்டுசித்தன்மனம்” என்று அவ்வமர்தம் வ்யாபித்தவிடமெல்லாம் திருவுள்ளம் வ்யாபிக்கும்” என்று அருளிச்செய்தார். அவன் கொடுத்தது பரமபக்தியிறே. “அறிவையென்னு மமுதவாறு” என்று பரமபக்தி பிறந்தபடி சொன்னார்; இங்கு, பிறப்பித்தக்ரமம் சொல்லுகிறார். உன்னேநிறைத்துக்கொண்டேன் என்று.

கோமேசெய்யுங் கூற்றமும். உகரதண்டங்களை மாறாமே புஜிப்பிக்கும் யமனும். அக்நிருத்ரன் யமன் என்னும் மூவரிதே ஸம்ஹாரகர்த்தாக்கள். (க) “ந-ஓ-உ-வா-வன-உ-ய-உ-யி” என்னக்கடவதிறே. யமனையொழிந்த மற்றை இருவர்க்கும் காதாசித்தகமிதே ஹிம் லை; யமனுக்கு நித்யம். (உ) “பாதிக்கைக்கு சக்தனிவன்” என்றிறே இவனையிட்டது. *வை யத்தையும், மனிசரையும் பொய்யென்றிறே காலனையுமுடனே படைத்தது. வைபவமும் மனி சரும் பொய்யாகில் இவனே மெய்யனாயிருக்கிறான் என்னில்; [உடனே படைத்தாய்] இவ ற்றுடனே அவனையும் நசிப்பிக்குமென்று தோற்றுகிறது. அவனைப்பொய்யனும்படி பண் ணிற்று இவன் பாபவிசேஷமிதே. *சிறைக்கடத்திலே பிறந்து சாவாரைப்போலே, ஸர்ஷ்டி- தொடங்கி ஸம்ஹாரமறுதியாக நரகாநுபவமிதே பண்ணுவது. என்கோலாடி குறுகப்பெறு- என்னுடைய ஆஜ்ஞை நடக்குமிடமெல்லாம் புகுரப்பெறுது. குறுகப்பெறு. புகுந்து போ கையன்றிக்கே, அருகும் வரப்பெறுது.

காதாசித்தகமாகப் புகுந்ததாகில் செய்வதென்னென்ன; அது என்னையோ கேட்பது உன்கையிலே ஆபுதமிருக்க? தடவரையித்யாதி. தூரஸ்தரை நெட்டம்பாலே யுருட்டும்; கிட- ட நின்றவர்களைக் கையில் திருவாழியாலே கொல்லும். ஆழ்வானையேனியும், அம்பையேனி யுமிதே முடிப்பது. தடவரைத்தோள். பெரிய மலைபோலேயுள்ள தோள். மலைபோலே பெரியதோளென்னவுமாம். தடம்- பெருமை. தடம்போலேயும், வரைபோலேயு மென்ன வுமாம். தடம்- ஸமுத்தரம். ச.

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. பொன். கீழே- அம்ரத் தர்ஷ்டாந்தமிட்டார்; இதிலே பொன் னை தர்ஷ்டாந்தமாக இடுகிறார். கீழிற்பாட்டிலே போக்பதை சொன்னார்; இதிலே பாவநதவஞ் சொல்லுகிறார். “மடுத்துண்ணை நிறைத்துக்கொண்டேன்” என்று அநினுடைய ச்லாக்ப தையைச் சொல்லுகிறார். *அகேஷாப்பமுமாய், அகாதமுமானகடலில் அம்ரத் தர்ஷ்டாந்தமிட் டார். *வாக்குத்துய்மையிற்படியே அயோக்யதா நுஸந்தாநம்பண்ணி இவரகலப்புக; “நாமி நுவரும் ஏகதத்வம் என்னும்படி கலந்தபின்பு அதுவென்?” என்று ஈசுவரன் ஸமாதாநம் பண்ண; ஸமாஹிதராய், செய்த உபகாரத்துக்குத் தோற்று ஸ்தோத்ரரூபத்தாலே ஆத்மஸம்- ர்ப்பணம் பண்ணுகிறார்.

மூ.—பொன்னைக்கொண்டேரெகன்மீதே நிறமெழுவரைத்தாற்போல்
உன்னைக்கொண்டேன் னுவகம்பான் மாற்றின்றியுரைத்துக்கொண்டேன்
உன்னைக்கொண்டேன்னுள்ளவைத்தே நென்னையு முன்னிலிட்டேன்
என்னப்பா வென்னிருடிகேசா வென்னுயிர் காவலனே. ௫.

பதவுரை.

என் அப்பா—எனக்குத் தந்தையானவனாய்	காவலனே—	அந்யசேஷமாகாதபடி காக்கு
என் இருடிகேசா—என் இரத்திரியங்களை நிய	பொன்னை—	ஸுவர்ணத்தை [மவுனே!
மிக்குமவனாய்	நிறம் எழ—	நிறம் பார்க்க [கொண்டு
என் உயிர்—	என்னுடைய ஆத்மாவை	உரைகல் மீது கொண்டு—
		உரைகல்லிலே

(க) “ருத்ரோவா ஏஷயதக்நி” (உ) வாயிக்கைக்கு.

உரைத்தால்போல்— உரைக்குமாபோலே
உன்னை கொண்டு— உன்னைக்கொண்டு
என் நா அகம்பால்—என் நாக்கினுள்ளே
மாற்று இன்றி— மாற்று அழியும்படி
உரைத்துக்கொண்டேன்—பேசிக்கொடுநின்
றேன்;

உன்னை கொண்டு—உன்னுடைய அங்கிகாரங்
கொண்டு
என் உள் வைத்தேன்— என்னுடைய அநு
பவத்துக்கு விஷயமாக்கினேன்;
என்னையும்— என்னுடைய ஆத்மாவையும்
உன்னில்— உன் திருவடிகளில்
இட்டேன்— ஸமர்ப்பித்து விட்டேன்.

வ்யா. பொன்னித்யாதி. பொன்னை நிறம்பார்க்க உரைகல்லிலே உரைக்குமாபோலே. நிறமெழ. நிறமறிய. பொல்லாப்பொன்னை உரைகல்லிலேயுரைத்தபோதாக நல்லநிற முண்டாகிறதன்றே; உள்ளமாற்றிறை காட்டுவது. நல்லபொன்னையும் பொல்லாப் பொன்னையும் உரைகல்லிலே நிறம்பார்க்க வுரைக்கக்கடவதிறை; அப்படியே. உன்னைக்கொண்டு. வேதங்களாகிற வுரைகல்லிலே யுரைத்தாலும் “நிறமுபர்கோலமும்” என்கிறபடியே அவ்வருகான வுன்னை. என்னாவகம்பால். * அற்பசாரங்களிலே மண்டினவென்றாக்கிலே. * அஸத்கீர்த்தந காந்தாரத்திலே புக்கு அலமர்ந்தவென்றாக்கிலே. திருப்பல்லாண்டுதொடங்கி இவ்வளவும் வர கர்ஷணபுவம் பண்ணினத்தையு மறிக்கிறார். பூர்வவர்த்தத்தைப்பார்த்து * வாடினேன்வாடிதொடங்கி திருப்பதிகளிலே மண்டி அநுபவித்த திருமங்கையாழ்வாரும், * மாற்றமுளவிலே அஞ்சினாரிறை. என்னாவகம்பால். என்னாக்குள்ளே. அகம்-உள். மாற்றின்றியுரைத்துக்கொண்டேன். மாற்றழியும்படி பேசிக்கொடு நின்றேன். நல்லபொன்னை நல்லகல்லிலே உரைத்தாலிறை அறியலாவது. தாமல்லாத கல்லிலே யுரைப்பாரைப் போலே. உன்னை பென்றாக்காலே தூஷித்தேன். “பொன்” என்கிறது-ஈசுவரனை; “கல்” என்கிறது-நாக்கை. மாற்றின்றியுரைத்துக்கொண்டேன். ஒன்றுந் தப்பாதபடி சொன்னேனென்னவடிமாம்.

உன்னையித்யாதி. வாரிர் ஆழ்வார்! நீரிப்படி சொல்லக்கடவீரோ; * உம்மை இராப்பகலோதுவித்து, சொல்பயிற்றிப் பணிசெய்யும்படி பண்ணி, “வயிற்றில் தொழுவைப் பிடித்து” என்று - விரோதிகளையும் போக்கி, * சேருந்திருக்கோயிலாம்படி. பண்ணி, * அரவிந்தப்பாவையுந் தானுமாய் * அரவத்தமளியுள்ளிட்ட அகம்படியுபோடே புகுந்த நம்மைக் கண்டு களித்துக் காப்பிட்டு, “உறகல்” என்று - நித்யரையும் அதிசங்கை பண்ணும்படியான ப்ரேமம் விளையும்படி பண்ணின நம்முன்பே கர்த்தகாரைப்போலே சொல்லுவீரோ வென்ன; பயப்பட்டு உன்னைக்கொண்டென்னுள்ளவைத்தேன் என்கிறார். உன்னைக்கொண்டு. நிரதிசய போக்ப்புதனாய், ஸ்பர்ஹஸீயனான வன்னுடைய அங்கிகாரங்கொண்டு. என்னுள்ளவைத்தேன். “விட்டுசித்தன்மனத்தே கோயில்கொண்ட” என்னும்படி, என்னுடைய அநுபவத்துக்கு விஷயமாக்கினேன். என்னையும்: நீ இப்படி. மேல்விழுந்து ஆதரிக்கைக்கு யோக்யனான வென்னையும். உன்னிலிட்டேன். உன் திருவடிகளிலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணினேனென்று ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறார். (க) “நித்யாஞ்ஜலிவாஹுஷாஹிநித்யவாஹிநி” என்று, அநுபவஜநிதபீதி தலைமண்டையிட்டால் பண்ணுமதிறை. “உண்டுகளித்து” இத்யாதி.

என்னப்பா, மாற்றின்றி - கலப்பின்றி, பொன்னை நிறமெழுருங்கி பரீகூதார்த்தமாக உரைகல்லிலே உரைக்குமாபோலே, மாற்றின்றி யுரைத்துக்கொண்டேன் - கலப்புப்படாத படி யுருக்கி என் நாக்காகிற உரைகல்லிலே உரைத்துக்கொண்டேன். அவன் பண்ணினவுபகார பரம்பரைகளைச் சொல்லுகிறார் என்னப்பா. எனக்கு ஜநகனானவனே. என்னிருடிகேசா. என் இந்திரியங்களுக்கு நீயே விஷயபூதனானவனே. [‘நாச்சு நினையல்லா லறியாது’ என்றும், “கண்ணொண்ணையுக்க” என்றும், “வேறொருவரோ டென்மனம்பற்றாது” என்றும், “மற்றொருயிர்ப்பிடம் நானெங்குங் காண்கின்றிலேன்” என்றும், “உண்ணுநான் பசியாவ தொன்றில்லை” என்றுமித்யாதி.] “இருடிகேசனெம்பிரான்” என்னக்கடவதிறே.

என்னுயிர் காவலனே. “மாலருளால்” என்று - மீண்டும் அவன் ப்ரஸாதத்தாலே தாமுளரான நம்மாழ்வாரைப்போலே, அயோக்யதாதுஸந்தாநத்தாலே அகன்று முடியாதபடி பண்ணினவனே என்கிறார். அங்ஙனன்றிக்கே, “கருவிருந்தநாள் முதலாக்காப்பு” என்கிறபடியே, யோக்யதையில்லாத காலத்திலும் ஸத்தையை நோக்கினவனே என்றுமாம்.

அதவா, பொன்னித்யாதி. நிறமுண்டான பொன்னை உரைகல்லிலே உரைத்தாற்போலே, “பொன்னிவர்” என்றும், “செம்பொனே திகழுந் திருமூர்த்தி” என்றும் சொல்லுகிற வுன்னை என்னாக்காலே உரைத்து, “மாற்றுமுரையுமுற்ற நல்லபொன்போலே நானுமானேன்” என்று ஸாம்யாபத்தியைச் சொல்லுகிறதென்றுஞ் சொல்லுவார்கள். ...௫.

அ. ஆறும்பாட்டு. உன்னுடையவித்யாதி. சீழிற்பாட்டில் - “உன்னைக்கொண்டென்னுள் வைத்தேன்” என்றார்; வைத்த ப்ரகாரம் சொல்லுகிறது - இப்பாட்டில்.

மு.—உன்னுடைய விக்கிரமமொன் றெழியாமலெல்லாம்
என்னுடைய நெஞ்சகம்பால்கவர்வழி யெழுதிக்கொண்டேன்
மன்னடங்கமழுவலங்கைக் கொண்டவிராமனம்பீ
யென்னிடைவந்தேம்பெருமா னினியெங்குப்போகின்றதே. கூ.

பதவுரை.

உன்னுடைய— உன்னுடைய
விக்கிரமம்— திருவிளையாட்டுக்களில்
ஒன்று ஒழியாமல்— ஒன்றுதப்பாமல்
எல்லாம்— எல்லாவற்றையும்
சுவர்வழி—சுவரி லெழுதும் சித்ரம் கண்ணு
க்குத் தோற்றுமாபோலே
என்னுடைய— என்னுடைய
நெஞ்ச அகம்பால்— நெஞ்சிலே
எழுதிக்கொண்டேன்— ப்ரகாசிக்கும்படி
பண்ணிக்கொண்டேன்;
மன்—(துஷ்ட) கூத்திரியர்கள்

அடங்க— இருந்த இடம்தெரியாதபடி அழி
கைக்கிடாக
மழு— மழுவை
வலகை கொண்ட— வலதுகையில் தரித்த
இராமன்— ப்ரகாரமாவதாரம் செய்தருளின
நம்பி— குணபூர்த்தியையுடையனாய்
எம்பெருமான்—எனக்குஉபகாரகனானவனே!
என்னிடை—சேஷபூதனான என்னிடத்திலே
வந்து— எழுந்தருளி
இனி— இனிமேல்
எங்கு போகின்றது— எங்கேபோகப்புகு
கிறாய்?

வ்யா. உன்னித்யாதி. உன்னுடைய திவ்யபதாரங்கள் ஒன்றொழியாமல் லெல்லா வற்றையும், சுவரிலே சித்திரமெழுதினால் அது கண்ணுக்குத் தோற்றுமாபோலே, என்னு டைய நெஞ்சிலே பிவையெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டேன். உன்னுடைய ஸ்வரூபரூப குணங்களைப்பற்றி, உன்னுடைய அபதாரங்களைப்பற்றி “ எல்லாம் ” என்னா நிற்க, “ ஒன்றொழியாமல் ” என்றது - வ்யாஸ வால்மீகிகளுக்கு ப்ரகாசியாதனைவாய் மிவர் க்கு ப்ரகாசிக்கையாலே. “ சீமாலிகன், ” “ மல்லிகைமாமாலை. ” ப்ரகாசியாமைக்கடி. ஸத்வதாரதம்யம்; அதுக்கடி - ப்ரஸாததாரதம்யம். கர்மவச்யநுமாய், அசுத்த சேஷதர்ஜ்ஞ நுமான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ப்ரஸாதமிதே - அவர்களுக்கு; இவர்க்கு. * திருமாலால், * திருமாமகனால்; * பீதகவாடைப் பிராணருடைய ப்ரஸாதத்தாலேயிதே. ஸர்வஜ்ஞனுக் கும் “ உனக்கொன்றுணர்த்துவன் நான் ” என்றும், “ அவனென்னக்கு நேரான் ” என் றும், “ என்மதிக்கு விண்ணொல்லா முண்டோ விலை ” என்றும் இவர்கள் சொல்லும்படி யிதே ஸத்வ தேவதையான ஸர்வேச்வரனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே பெற்ற ஜ்ஞானம்.

உன்னுடைய விக்கிரமமித்யாதி. “ மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணு ” என்று தொடங்கி இவ்வளவாக அநுபவித்த அபதாரங்களை அருளிச்செய்கிறார்; *கோவை வாயாளி லும் * குரவையாய்ச்சியரிலும் தன்னுடைய ப்ரணயித்வ குணத்தைக்காட்டி நம்மாழ்வாரை யனுபவிப்பித்தாப்போலே. ரிஷிகளுக்குப்போலே புண்யமென்றொரு கையாலே புதைத்து விடுகிற ஜ்ஞானமல்லாமையாலே இவர்க்கு முற்றுட்டாக்கிக் கொடுக்குமிதே. ஸகலார்த்தங் களும் பகவத் ப்ரேமமுடையார்க்கிதே ப்ரகாசிப்பது. ரிஷிகளைப்போலே தேவலஜ்ஞானமே யன்றிக்கே ப்ரேம தசையிலேயிதே இவர்களிருப்பது. இதுதான் அவன்கொடுத்த ப்ரேம மிதே. மதியோபாதி நலத்தையுமருவினானிதே. முற்பட்ட ப்ரேமம் அவனது; இது கண்கெந்த ப்ரேமம் இவரது. “ கிடந்திருந்து நின்றளந்து ” “ ஆனானாயன் மீனோடே னமுந் தானான் ” என்கிறபடியே, அவன் அவ்வபதாரங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்கடி. யென்னென்னில்; “ என்னில்தானாயசங்கே ” என்றருளிச் செய்தாரிதே.

மன்னடங்க. நம்முடைய அபதாரங்கள் இப்படிப்ரகாசித்தவளவில் உம்முடையவிரோதி செய்த தென்னென்ன; என்னளவன்றிக்கே * எந்தை தந்தையிற்படியே முவேழிருபத் தொரு படிகால், (க) “ கூலாவிண்ணுவரிமுஹ்ய ” (உ)* கூலாவித்யுஜ நநீகூடா ய-பா விற்படியே ஆச்சுதென்கைக்கு தர்ஷ்டாந்தம் மன்னடங்க என்று. அஹங்கா க்ரஸ்தான ராஜாக்களைநிரலிக்கைக்கடியான வேஷத்தையும் ஆபுதத்தையும், அதுக்கடியான ஜ்ஞானசக்த்யாதி குணங்களால்வந்தபரிபூர்த்திபையுமுடையவனே. மஹாலங்கைக்கொண்ட மழுப்பிடித்த படியிலே விரோதிகள் முடிந்தபடி; வ்யாபரிக்க வேண்டிற்றில்லை. [“ வற்பு டையவரை நெடுந்தோள் ” இத்யாதி.] அநேகாபுததரராய்க்கொண்டு எதிர்த்த அநேக ராஜா க்களை ஓராபுதங் கொண்டிதே நிரஸித்தது.

என்னித்யாதி. என் சேஷத்வத்தையும், உன் சேஷித்வத்தையும் உதறிப்படுத்தி பின்பு உனக்குப்போக்கு இனியெவ்விடத்திலே?; என் ஸ்வயத்தந்தாலே வந்ததாகிலிதே உனக்குப் போகலாவது; உன்னருளாலே புகுந்த நீ போகக்கடவையோ. இராமன் நம்பீ - எங்குப்போகின்றதே. “ மன்னஞ்ச வாயிரந்தோள் மழுவில் துணித்தமைந்தா, என்னெஞ் சத்துள்ளிருத்திங் கிவிப்போய்ப் பிறரொருவர், வன்னெஞ்சம்புக்கிருக்க வெட்டேன் ”

(க) “ குலம்விஷ்ணு பரிஶ்ரஹம் ” (உ) “ குலம்பவிதம் ஜநநீகர்தார்த்தா ”

வளைத்துவைத்தேன்” என்று - அவருமொருவர் வளைத்தாரிறே. போனால் என்செய்வீரென்ன; இதேதேனும் தன்னரசுநாடோ, பெண்ணரசுநாடோ. [“நன்னெஞ்சவன்னம்மன்னம்” இதுபாதி.] “மழுவினால் மன்னராருயிர் வவ்வியமைந்தனும் வாரானால்” என்று - * உன் வரவுபார்த்திருந்த நான் போக ஸம்வதிப்பேனே. “வென்றிநீள்மழுவா வியன்ஞாலமுன் படைத்தாய்,” “வடிவாயமழுவேந்திபுலகமாண்டு” “இருநிலமன்னர் தம்மை நிருநாலுமெட்டும்” - மழுவாளில் வென்றதிறலோன் - பெருநிலமுண்டுமிழ்ந்த பெருவாயர்” என்று - யோக்யதையில்லாத காலத்திலே ஸர்ஷ்டித்தும் ரகித்தும், ஆபத்தகையிலே வயிற்றிலே வைத்துநோக்கியும் போருமவனல்லையோ நீ.

எம்பெருமான். உன் ஸ்வாமிதவத்துக்குப் போருமோ. இனி. உன் கர்ஷிபலித்துத் திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி இவ்வளவும் வந்தபின்பு போக்குவரத்துண்டாம்படியோ நாமிருவருங் கலந்தபடி. [“உன்னைக்கொண் டென்னுள் வைத்தேன்” இதுபாதி.] “கொண்ட நாளூறி கொலக்காடுமழு” என்று இடையர்க்கும் மழுஆயுதம்; ஆயுதஸாம்பயத்தாலே இவனையும் கர்ஷணனோடொக்க அங்குகரிக்கிறார். [“தெய்வாய மறமன்னர்” இதுபாதி.] * திருக்குலத்தி விறந்தோர்க்கோ தர்ப்பதிபண்ணலாவது, எங்களுக்கு தர்ப்பதிபண்ணலாகாதோ?

ஆக, இப்பாட்டால் அவன் வந்து புகுந்த ப்ரகாரத்தையும், அவன்போனால் தாம் முடியும்படியான அவஸ்தை பிறந்தபடியையும், அவனுக்குப் போக்கின்றிக்கே நிற்கிறதிலையையும், நிர்ஹேதுகமாக விஷயிகரித்த ப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகிறது. கூ.

அ. ஏழாப்பாட்டு. பருப்பதத்துக் கயல்போறித்த. கீழிற்பாட்டிலே- “என்னாவகம் பால் மாற்றின்றியுரைத்துக்கொண்டேன்” என்றது அவன் நிர்ஹேதுக கர்பையாலே என்னுமிடத்தை இப்பாட்டிலே அருளிச்செய்கிறார்.

மு.—பருப்பதத்துக்கயல்போறித்த பாண்டியர்குலபதிபோல்
திருப்பொலிந்தசேவடியேன் சென்னியின்மேற்போறித்தாய்
மருப்பொசித்தாய் மல்லடர்த்தா யென்றென்றுன்வாசகமே
உருப்பொலிந்தநாவினேனை யுனக்குரித்தாக்கினையே. எ.

பதவுரை.

பருப்பதத்து— மஹாமேருவிலே
கயல்— தனதுமகரத்வஜத்தை
பொறித்த— நட
பாண்டியர்குலபதி போல்— பாண்டியவம்
சத் தரசனைப்போலே
திரு பொலிந்த— அழகுவிஞ்சியிருப்பதாய்
சே— செவ்விதா யிருந்துள்ள
அடி— திருவடிகளை
என் சென்னியின்மேல்—என்தலையின்மேலே
பொறித்தாய் என்று— அலங்கரித்தவனே!
என்றும்

மருப்பு ஓசித்தாய் என்று— குவலயாபீடத்
தின் கொம்பை முறித்தவனே! என்றும்
மல்— மல்லரை
அடர்த்தாய் என்று-நிரலித்தவனே! என்றும்
உன் வாசகம்—உன்குணங்களுக்குவாசகமான
திருநாமங்களைச் சொல்லுகையாலே
உரு பொலிந்த— தழும்பேறின
நாவினேனை— நாக்கையுடைய என்னை
உனக்கு— உனக்கு
உரித்து ஆக்கினாயே— உரியனாற்படிசெய்தாயே!— என்று அடுபடுகிறார்.

வ்யா. பருப்பதுமியாதி. பாண்ட்பவம்சத்துக்கு நிர்வாஹகனாரிருப்பாருரானா தானிருந்த தேசத்தில்கின்றும் மஹாமேருவளவும் வழியிலுள்ள காடுசீய்த்து வன்னியமறுத் துத் தனக்குந் தன்பரிகரத்துக்கும் போகலாம்படி பெருவழியாக்கிக்கொண்டுசென்று, மஹா மேருவிலே தன்வெற்றியெல்லாந் தோற்றுப்படி தன்னடையாளத்தையுமிட்டுப் போந்தான். (க) “புருவஸுதச்சீரீமாந் இர்தாத்யும் நோமஹாபலம் | தஸ்யபுத்ரோமஹாபா கொ ஜேபாமுகெ துஜேநா ஸவ்ஜி துநுபாநுஸவபாநு செநோடிசுநிணவாஸுதமாநா | செநாஸ நாக்ஷி ஹஸ்ய விஷ்வா ருபவஸுதஃ” என்னக்கடவதிறே. அப்படியே, பாம பதம் கலவிருக்கையான ஈச்வரன் இங்குநின்று மிவர் பக்கலிலே வருமளவுமுண்டான * பா வக்காட்டையும் சீய்த்து இவர் வன்னியத்தையு மறுத்து இவர் * சென்னித்திடரிலே பாத விலச்சினை வைத்தபடிக்கு தர்ஷ்டாந்தமாகிறது. இவர் வருதல் இருவரும் பாதபாதி வழி வருதல் செய்கையன்றிக்கே, அவன்தானே வந்தானாய்த்து. மலைக்குள்ளு விலக்காமையிறே. அப்படியே, வருவானும், வழியிலுள்ள விரோதிகளைப் போக்குவானும், தன்னிஜபத்துக்கு அடைபாளமிவானும் தானேயிறே. இவர்க்கும் ஏதங்கராயினவெல்லா மிறங்கவிடுவித்துப் பாதவிலச்சினை வைத்தான். தான் பரமபதத்தில் நின்று மிவர்பக்கல்வந்த பாகார மிருக்கிற படி. “விண்ணவர்கோன் வினையார்பொழில் வேங்கடவன் - நீன்மதிளாங்கத்தம்மான் திருக்கடலபாதம்வந்தென் கண்ணினுள்ளான்” என்னக்கடவதிறே.

திருப்பொலிந்தசேவடி. அழகு விஞ்சியிருப்பதாய் ருஜுவான திருவடிகள். ஆர்ஜவ குணமிருக்கிறபடி. இவன் செவ்வைக்கேடே தனக்குச் செவ்வையாகை. ஈச்வரயசிஹ்நங்களை யுடைத்தான் திருவடிகள். * கதாபுரவில் சொல்லுகிறபடியே * பார்த்திவவயஞ்ஞர ந்விதமான திருவடிகள். என்சென்னியின்மேல்பொறித்தாய். அநாதிகாலம் அப்ராப்தவிஷயங்களின் காற்கடையிலே துவண்டவென் தலையின்மேலே, “அமரர்சென்னிப்பு” என்றும் “வானவருச்சிவைத்த பெருமணி” என்றும் நித்யஸூரிகளுக்குத் தலையலங்காரமான பொ ன்னும் பூவுமான உன் திருவடிகளை என் தலையிலே அலங்கரித்தாய். [“நீன்கழல்சென்னிபொ ருமே”] பொருமே- பொருந்துமே; கொக்கிவாயும் படுகண்ணியும்போலே. தன்வெற்றிக்கும் என் தோல்விக்கு மடையாளம் ஸ்வாதந்தர்யம் போகையும், சேஷத்வம்பெறுகையும் இவர்க் குகப்பிறே; (உ) “நாஜநு” என்றது போகையும் சேஷத்வம் பெறுகையும் ஸ்ரீபரதாழ்வா னுக்கு உசப்பிறே. இதுதான் தானுமவனு மறிந்தவளவுபோராது; “மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படியல் வாழ்சில்லேன்” என்று அவனும் தானுமறியில் ஸ்வரூபஹாரி யில்லையென் றிருக்கிலும் பிறர்சொல்லில் ஸ்வரூபஹாரியானுற்போலே, புறம்புள்ளாருமறிய சேஷபூதனா கவேணும். பெருமானும், ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்பார்த்து “நம்மை மீட்டுக்கொண்டு போகை யிலும், உன்னை ‘ஸ்வாதந்தர்யன்’ என்றவர்கள்முன்னே உன்பாரதந்தர்யத்தைப் பெற்றுப்போ கப்பார்” என்று திருவடிகளைக் கொடுத்தாரிறே. “என்தலைமையாய்” என்கிறதசை. பொறித்தாய். கர்மபாரதந்தர்யத்தால் பொறித்த பொறிபோலன்றே ஈச்வர பாரதந்தர்யமாகப் பொறித்த பொறி.

(க) “புருவஸுதச்சீரீமாந் இர்தாத்யும் நோமஹாபலம் | தஸ்யபுத்ரோமஹாபா . கோமலபாசலகேதுமாந் | ஸவிஜித்யநர்பாந் ஸர்வாந்மேரோர் தகநிணபார்ச்வகாந் | மேரோ ஸ்வநாமசிஹ்நெளசலிகித்வாநர்பஸ்த்தமம்” (உ) “சாஜந்”

மருப்பொசித்தாய். தோற்றாரிறே வென்றாரை ஸ்தோத்தரம் பண்ணுவார். “ எத்துநி
ன்றோம் நாத்தழும் பவிராமன் திருநாமம் ” என்னக்கடவதிறே. இவரும் அவனுடைய வீர
வாதங்களைச் சொல்லி, ஸ்தோத்தரம் பண்ணுகிறார். தானேசென்று விரோதநிரஸரம் பண்
னினபடி. மருப்பொசித்தாய் மல்லடர்த்தா யென்றென்று. மருப்பொசித்தா யென்றும், மல்
லடர்த்தா யென்றும், உன் குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களைப் பலகால்கொல்லி.
உருப்பொலிந்த நாவிலேனை. செவ்வாய்க்கிழமையை “மங்களவாரம்” என்னுமாயேபோலே, விப
ரித லக்ஷணை. இதர விஷயங்களிலேயிறே என்னுக்கு உருப்பொலிந்தது. உருப்பொலினை-
தழும்பேறுகை. “ நாத்தழும்பெழ நாரணுவென்றழைத்து ” என்னக்கடவதிறே. உனக்குத்
தாக்கிணையே. இப்படிசெய்தாயே!; நான்சொன்னபடியாகவோ நீ விஷயிகரித்தது; அன்
றிக்கே, நிர்ஹேதுகமாக விஷயி கரித்தாயென்கிறார். எ

அ. எட்டாம்பாட்டு. அனந்தன்பாலும். அத்வேஷந்தொடங்கி பரபக்தியளவாக
இடையிலுள்ள ஆத்மகுணங்களைப் பிறப்பித்து, அநந்தரம் பரஜ்ஞாததைப் பிறப்பித்து,
விரோதையை அசல்பிளந்தேறிட்டு மாநஸ ஸம்சலேஷமாத்ர மன்றிக்கே பாஹ்யஸம்சலேஷ
மாம்படி பண்ணினுனென்றார்-கீழ்; ஸத்தையே பிடித்து பகவததுபவமே யாத்ரையாய்ப்
போந்தவர்களன்றோ என்றும், இவர் அநாதிகாலமே பிடித்து நித்யஸம்ஸாரியாய் இதர
விஷயங்களோடே கலந்து பரிமாறிப் போந்தவரன்றோ என்றும், அவர்களைற்றமும், இவர்
தண்டையும் இவர் நெஞ்சில் படாதபடி அவன் அதுபவித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்-
இப்பாட்டில்.

மூ.—அனந்தன்பாலும் கருடன்பாலு மைதுநொய்தாகவைத்தேன்

மனந்தனுள்ளே வந்துவைகி வாழச்செய்தா யெம்பிரான்

நினைந்தென்னுள்ளே நின்றநெக்குக் கண்களசும்பொழுக

நினைந்திருந்தே சிரமந்தீர்ந்தே னெமிநெடியவனே. அ.

பதவுரை.

நேமி — திருவாழியைத் திருக்கையிலே
யுடைய

நெடியவனே— ஸர்வாதிகுணவனாய்

எம்பிரான்— எனக்கு உபகார்களுவனே!

அனந்தன்பாலும்— திருவனந்தாழ்வானி

டத்திலும்

கருடன்பாலும்— பெரியதிருவடி யிடத்

திலும்

ஐது நொய்தாகவைத்து— ஸ்நேஹத்தை

அத்யஸம்பமாக வைத்து

என்மனம் தன் உள்ளே— என் மனஸஸி

னுள்ளே

வந்து— நிர்ஹேதுகமாய் வந்து

வைகி— பொருந்தி நின்று [னாய்;

வாழச் செய்தாய்— என்னை வாழ்வித்தருளி

(இப்படிப்பட்ட உன்னை,)

என் உள்ளே— என் மனஸஸிலே

நினைந்து நின்று— நினைத்து நின்று

நெக்கு— நெஞ்சுகிதிலமாய்

கண்கள்— கண்களிலே

அசம்பு ஒழுக— அசுறுபாடிப்படி

நினைந்து இருந்தே— நீபண்ணின உபகா

பரம்பரைகளை நினைத்துக்கொண்டிருந்தே

சிரமம்— என் இளைப்பெல்லாம்

தீர்ந்தேன்— தீர்ப்பெற்றேன்.

வ்யா. அனந்தனித்யா தி. த்ரிபாத்விபூதியி லுள்ளாரெல்லாரு மொத்திருக்கச்செய்தே இவர்களுக்கோரேற்றம் ஸர்வகாலமும் திருமேனியோடே ஸ்பர்சிக்கையும், தர்சநீயத்தி னினிமைபாலே மோம்பழம்போலே முன்னே வைத்துக்கொண்டிருக்கையுமிறே; இப்படிக் கொத்த விவர்கள் பக்கவிலே ஸ்நேஹத்தை அத்யல்பமாக வைத்து. இவ்வளவுதான் வைக்கி றது- இவர்பக்கல் வரும்போதைக்கு * சென்றால் குடையாய், இருந்தால் சிங்காசனமாய், நின் றால் மரவடியாகைக்கும், மணியின்காகைக்கும், பூம்பட்டாகைக்கும், * பொருசிறைப்புள்ளு வந்தேறி இவர்பக்கல் வரும்போதைக்கு வா ஹநமாகைக்கும், சேரவிடுகைக்குப் பெரியபிராட் டியாரும் வேணுமிறே; அதுக்குறுப்பாக வாய்த்து அவர்களை விஷயீகரித்தது. இவர்களை விஷயீகரித்ததுதா னிவர்க்குறுப்பானால் மற்றுள்ளாரைச் சொல்லவேண்டாவே.

என்மனந்தனுள்ளே. அநாதிகாலம் இதரவிஷயத்திலே மண்டினைவென்மனஸ்ஸிலே வந்து. அஹேதுகமாகவந்து. வைகி. அவஸரித்து; பொருந்தி யென்னவுமாம். “ வந்தா யென்மனம்புகுந்தாய் மன்னிநின்றாய் ” “ போயறியாய் ” என்றிறே ஈடுபடுவது. வாழ. “ அனந்தன்பாலும் கருடன்பாலும் ஐதுநொய்தாகவைத்து ” என்றது ப்ரதம விவாஹத்து க்குச் செங்கற் சீரைகட்டிக் கூப்பிடாமைக்குச் சோறு வைப்பாரைப்போலே; த்விதீயவிவா ஹத்திலேயிறே போக்யமுள்ளது. வாழ்ச்செய்தா யெம்பிரான். என்னுபன் செய்தபடியென். எம்பிரான். இவர் தண்மைபாராதே உபகரித்தவுபகார மிருக்கிறபடி. த்ரிபாத்விபூதியி லுள்ளாரெல்லாரோடும் பரிமாறும் பரிமாற்றமெல்லாம் இவரொருவரோடும் பரிமாறின உபகாரம். “ கருளப்புட்கொடிசக்கசம்- அடிமைகொண்டாய் ” என்று நித்யஸூரிகளைவிட்டு நித்யஸம் ஸாரிகளுக்குப் புறம்பான தம்மை அடிமைகொண்ட உபகாரம்.

நினைந்தென்னுள்ளே நின்றது இவர் ப்ராயச்சித்த குடிபோலே, அவர்களேற்றத்தை யும், தம்முடைய தண்மையையும் நினைத்துக் கூசாதபடி பண்ணினபடியும், இவர்கள் பக் கல் ஆதாம் குளப்படி யென்னும்படி தம்பக்கல் கடல்போலே அவன் பண்ணின ஆதரதி சயத்தையும், இவர் தண்மைபாராதே இவரெஞ்சில் புகுந்தபடியையும் நினைத்து, என் னிலே நினைத்துநின்று. டெக்கு. “ நினைதொறும் - நெஞ்சிடிந்நுகும் ” என்கிறபடியே, நெஞ்ச சிதிலமாய். கண்கள் அசும்பொழுக. உள்ளருகினது புறவெள்ளமிட்டபடி. அசும்பு ஒழுக - அசுறுபாய.

நினைந்திருந்தே சிரமந்தீர்த்தேன். நீ பண்ணினவுபகார பரம்பரைகளை அதுஸந்தித் திருந்தே சிரமந்தீர்த்தேன். ஒடியாடின இளைப்பெல்லாம் இருந்தவிடத்தேயிருந்து ஆயி னேன். சிரமம் - ச்ரமம்; இளைப்பு. ஸம்ஸாரிகள் பக்கலுபகார பரம்பரைகளைப் பண்ணிக் கொண்டு போராநிற்க, காதாசித்தமாக உபகாரத்திலே ஒன்று குறைதல் ஒரு உபகாரம் புகுருதல் செய்தால், முன்புபண்ணின உபகாரங்களையும் மறந்து இதொன்றையுமே நினைத் துக் கொண்டிருப்பார்கள்; அநாதிகாலமே பிடித்து இவர்கள் பண்ணும் ப்ராதிகூல்ய பரம் பரைகளொன்றையும் பாராதே, ஓரவகாசத்திலே அபுத்தியூர்வகமான ஓராதுகூல்யைகதேச த்தைக் கொண்டு, முன்பு பண்ணினவற்றைப் பொறுத்தவரகிக்கும் ஈச்வரன் என்றதுஸந் தித்து, அவ்விழவு தீர்த்தேன் - நெஞ்சாறல் கெட்டேன். டோமிநெடியவனே. இவர்தாம்பற் றிற்று நிர்விசேஷ வஸ்துவையன்றே. நெடியவனே. கையும் திருவாழியுமான வழக்கு ளல்லைகாண வொண்ணாதவனே. * நிமிர் சுடராழி நெமொலிறே - * அமுதி லுமாற்றவினி

யார். வினாதிபற்ற பின்பு அழகுக்குடலிறே திருவொழி. நெடியவன். ஆழ்வார்பக்கல்
பேரமம் பின்புறப்படி. பென்றுமாம். அ-

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. பனிக்கடலித்யாதி. கீழிப்பாட்டில் - “ அனத்தன்பாடலுங்
காடன்பாலும் ” என்று - தன்னை புஜிக்கைக்கு போக்தாக்கன் ஒருவிதநியாக வுண்டா
யிருக்கச் சிவர அவர்களை விட்டு என்னை விரும்பிற்றென்றார்; இப்பாட்டில் - போகஸ்தாநங்
கன் பலவுமுண்டா யிருக்கக்கிடர் அவற்றை உபேசனித்து என்னெஞ்சை போகஸ்தாநாநாகக்
கொண்டபடி யென்கிறார்.

மூ.—பனிக்கடலிற்பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடிவந்தேன்

மனக்கடலில்வாழவல்ல மாயமனாளமப்பீ

தனிக்கடலேதனிச்சுடரே தனியுலகேயென்றேன்

மனக்கிடமாயிருக்கவென்னை யுனக்குரித்தாக்கினையே. கூ-

பதவுரை.

பனி— குளிர்ச்சியே ஸ்வபாவமான
கடலில்— திருப்பாற்கடலில்
பள்ளிகோளை— பள்ளிகொள்ளுதலை
பழகவிட்டு— மறந்துவிட்டு
ஒடிவந்து— அங்கு நின்று ஒடிவந்து
என்— என்னுடைய
மனக்கடலில்— மனஸ்ஸாகிற கடலிலே
வாழவல்ல— வாழவல்லவனுப்
மாயம்— ஆச்சர்ப சக்தியுத்தனாய்
மனான்— பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்
லபனாய்
நம்பி— குணபூர்ணனாவனே!
தனி கடல்—அத்திதியமான திருப்பாற்கடல்

தனி சுடர்— ‘ அத்திதியமான ஆதித்ய
மண்டலம் ’
தனி உலகு— ‘ அத்திதியமான பரமபுகம் ’
என்று என்று — என்றிப்புகைகளிலே
சொல்லுகிறேனாக்கள்
உனக்கு இடம் ஆய் இருக்க— உனக்கு வர
ஸஸ்தாநாபாரிபுக்க
என்னை— என்னை
உனக்கு— உனக்கு [ஸ்வபாவ
உரித்து ஆக்கினையே— கோஷபாக்கிற் கொ
என்று கருதிக்கொள்.

வ்யா. பனிக்கடலில் பள்ளிகோளை. ஸகலதாபற்றமான கடல். ஸர்வபாதத்தில்
தாபத்தய தப்தரானவர்களுக்குத் திருப்பாற்கடலில் கண்வளர் தருளுகிறாய்யை ஆன
வந்திக்கப்போமென்கை. சிதாஸ்வபாவமானகடல். “ பாற்கடல் பாம்புகளைபோல் பள்ளிகொ
டாருளுஞ் சிதனை ” என்று - அவனுடைய ஸ்வபாவம் இதுக்குண்டா யிருக்கிறாய்.
கம்பர்ட் மயான வாத்தல்பம். பள்ளிகோளை. பள்ளிகொண்டபடி கொண்டுவிட்டோ,
பாசாமிடப் போகாது. “ கிடந்ததோர் கிடக்கை ” என்றும், “ ஏராள்கோலந் திறுத்கிட
ந்தாய் ” என்றும் சொல்லுமித்தனையிறே. “ நானும் வாய்க்க ” என்கிறபாட்டில் ஸ்ரீர
போல்கொல்லுமித்தனையிறே. இவர்காமும் “ வென்னை வென்னந்நிவ்வேனல் ” என்று -
உசப்பட்டபடியே வந்து புகுந்தானாய்த்து. பழகவிட்டு. அங்குண்டான ஆகாஸாக
போக மறந்துவிட்டு.

ஓடிவந்து. காதக்குறையை கட்டியாய்த்து வந்தது. என்மனக்கடலில் வாழ்வல்ல. அது பனிக்கடலாகையாலே குளிர்ந்திருக்கும்; இது மனக்கடலாகையாலே குளிர் கெட்டிருக்கும். அது ஊற்றுமாதிலும் இது ஊற்று மாறாது பனிக்கடலையும் தனக்குள்ளே அடக்குங்கடலிறே. [“ பரவைத்திரை பலமோத ” இத்தபாதி.] இக்கடலைக் கண்டவாறே பனிக்கடல் காட்டுத்தீயோ டொத்தது. வாழ்வல்ல. செருக்கரான ராஜாக்கள் பழைய படை வீட்டை விட்டு, தாங்களே காடுசெய்துச் சமைத்த படைவீட்டிலேயிறே ஆகரத்தோடே யிருப்பது. ஸாதர தசைபோலன்றிறே போகதசை. பனிக்கடலையும் விரும்புகைக்கடி, இவரைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகைக்கு * யோகநித்திரை சிந்தை செய்கைக்கிறே. மனக்கடலில் வாழ்வல்ல. “ வாழ்வல்ல வாசநேவா. ” அக்கடலேமெங்கும் வாழ்ச்சியிறே. சீழிற் பாட்டிலே, “ வாழ்ச்செய்தாய் ” என்று - ஆழ்வாரை வாழ்வித்து அவ்வாழ்வுகண்டு தான் வாழுகிறபடி. மாயமணாளம்பீ. இவர் திருவுள்ளத்திலே புருந்தபின்பிறே, குணங்களும், திருமேனியில் செவ்வியும் பூர்த்திபெற்றது.

தனிக்கடலே. அத்விதியமான கடலே. * குறையில் தடங்கடலிறே. பெரிய பிராட்டியாருக்குப் பிறந்ததமான விடமிறே. * உலகெல்லாம் நன்கொடுங்க யோகனைபுங் கடலிறே. தனிக்கடலே. “ வெங்கதிரோன் குலத்துக்கோர் விளக்காய்த்தோன்றி ” என்று இவன் திருவலதாரம் பண்ணுகைக்கிடான குலகுருவாகையாலே வந்த அத்விதியத்வம். தனியுலகே. “ ஒண்டொடியான் திருமகளும் நீயுமே ” என்று - ஒருநாடாக ஒருமினாக் துக்கு சேஷமாகையால் வந்த அத்விதியத்வம். “ நலமந்தமில்லதோர் நாடு ” என்றென் றுனக் கிடமாயிருக்க. இப்படிக்கொத்த திருநாமங்களையுடைய தேசங்கள் உனக்கு இருப் பிடமாயிருக்க. என்னை. என்னையுமறியாதே உன்னையுமறியாதே யிருந்த வென்னை. (சு) “ சுடராடி. ” உனக்கு. அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான வுனக்கு. உரித்தாக்கினையே. ஓரிடமில்லாதாரைப்போலே, என்னெஞ்சை உனக்கு வாஸஸ்த்தாநமாகப் பண்ணிக்கொண் டாயே. இவ்வுபகாரத்துக்குத் தோற்று அடிமைப்படுகிறார் - உனக்குரித் தாக்கினையே என்று. கூ.

அ. பத்தாம்பாட்டு. தடவரையித்தபாதி. சீழிற்பாட்டில் - உகந்தருளின நிலங் களோடொக்கத் தம் திருமேனியை விரும்பினானென்றார்; இப்பாட்டில் - அவற்றைவிட்டுத் தம்மையே விரும்பினபடியை வருணிச்செய்கிறார்.

மு.—தடவரைவாய்மிளர்ந்து மின்னூந்தவளநெடுக்கொடிப்போல்
சுடரோளியாய் நெஞ்சினுள்ளே தோன்றுமென்சோதிநம்பி
வடதடமும் வைகுந்தமு மதிட்டுவராவதியும்
இடவகைக ளிகழ்ந்திட்டென்பா லிடவகை கொண்டனையே. ௨.

பதவுரை.

தட— பரப்பையுடைத்தான
வரைவாய்— மலயபர்வதத்திலே

மிளர்ந்து மின்னும்— தேஜஸ்ஸாலே மிக
வும் விளங்காநிற்பதாய்

(க) “ அம்பாதி ”

சுவனம்— வெறுத்த

செரு— பெரிய

கொடிபோல்— கொடி எல்லார்க்கும் காண
லாயிருக்குமாபோலே

சுடர் துளி ஆய்— நிரவதிக தேஜஸ்ஸாய்
என் செருநின் உள்ளே— என் ஹந்தய
கமலத்திலே

தோன்றும்— தோன்றுகிற [வனே]

சோதிநம்பி— தேஜஸ்ஸால் பூர்ணான

வடதடமும்— வடதிசையிலுள்ள திருப்
பாற்கடலும்

வைகுந்தமும்— ஸ்ரீவைகுண்டமும்

மதிள்— மதிளால் சூழப்பட்ட

துவாவதியும்— ஸ்ரீத்வாரகையுமாகிற

இடவகைகள்— இப்படிக்கொத்த இடங்
களை யெல்லாம்

இகழ்ந்திட்டு— உபேக்ஷித்துவிட்டு

இடவகை— இவ்விடங்களில் பண்ணும்
ஆதரங்களை யெல்லாம்

என்பால்— என்பக்கவிலே

கொண்டனையே— பண்ணியருளினாயே!

என்று ஈடுபடுகிறார்.

வ்யா. தடவரைவாய்மிளிர்ந்து மின்னும் தவளநெடுங்கொடிப் போல். பரம்பையுடை
க்தான மலையிலே ப்ரகாசமுமாய், தேஜஸ்ஸாலே விளங்காநிற்பதுமாய், பரிசுத்தமுமான
பெரியகொடி எல்லார்க்கும் காணலாயிருக்குமா போலே, பெரிய பர்வத சிகரத்திலே அநி
கவனமாய் மிளிர்கிற பெரிய கொடிபோலே. மினிருகை - நிகழுகை. சுடரோளியாய்.
நிரவதிக தேஜஸ்ஸாய். நெஞ்சினுள்ளே தோன்றும். ஹந்தயகமலத்தினுள்ளே தோன்ற
நிற்கும். சோதிநம்பி. தேஜஸ்ஸால் பூர்ணானவனே. சுடர் - திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம்.
ஒளி - திவ்யமங்கன விக்ரஹம். சோதி - குணங்கள். நம்பி, குறைவற்றிருக்கிறபடி. “என்”
என்று - இவையெல்லாம் தமக்குப் ப்ரகாசித்தபடி. தம்முடைய திருவுள்ளத்தே திவ்யமங்
கன விக்ரஹத்தோடே ப்ரகாசித்தபடி. இவர் திருவுள்ளத்தே புகுந்தபின்பு திருமேனி
யிலே புகருண்டாய், பூர்த்தியுமுண்டானபடி. [“சிக்கெனச்சிறிதோரிடமும்” இத்யாதி.]
இவர் சரமத்திலே இப்படி அருளிச் செய்கையாலே அனுபவித்த கர்ஷணவிஷயம் உள்ளே
பூரித்தபடி.

வடதடமுமித்யாதி. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு முகங்கொடுக்கிற திருப்பாற்கடலும்,
(க) * ஸ்வாபயந்திரி பிப்படிபே - நித்பஸுபிரிகளுக்கு முகங்கொடுக்கிற பரமபதமும், ப்ரண
யநிகளுக்கு முகங்கொடுக்கிற ஸ்ரீமத்த்வாரகையும். இடவகைகளிகழ்ந்திட்டு. இப்படிக்க
கொத்த விடங்களை யெல்லாம், “கல்லுங் கனைகடலும் வைகுந்தவானுட்புல்” என்கிற
படியே உபேக்ஷித்து. என்பாலிடவகை கொண்டனையே. இவற்றில் பண்ணும் ஆதரங்க
ளை யெல்லாவற்றையும் என்பக்கவிலே பண்ணினாயே!. “உனக்குரித்தாக்கினையே” “என்
டாலிடவகை கொண்டனையே” என்று இப்படி செய்தாயே என்று அவன்திருவடிகளிலே
விழுந்து கூப்பிட, இவரையெடுத்து மடியிலேவைத்துத் தானும் ஆச்வஸ்தானபடியைக்
கண்டு ப்ரீதாய்த் தலைக்கட்டுகிறார். “அதனில் பெரியவென்னவா” என்று, நம்மாழ்
வாருக்கு பகவத் விஷயத்தில் பிறந்த அபிரிவேசமெல்லாம், இப்பெரியாழ்வார் பக்கவிலே
ஈச்வரனுக்குப் பிறந்தபடி இத்திருமொழி. தனிக்கடலே. ஈச்வரனுடைய * முனியே
நான்முகன். “வடதடமும்” இத்யாதி. 0.

அ. வேயர்தங்கன் குலத்துதித்த. நிகமத்திலே, இதற்குமொழியை அதிகரித்தார்க்கு பலம், தம்மைப்போலே அநற்பார்ஹ சேஷபுதராகப் பெறுவர்களுக்கென்ற.

மூ.—வேயர்தங்கன் குலத்துதித்த விட்டுசித்தன் மனத்தே

கோயில்கொண்ட கோவலனைக் கோழங்குளிர் முகில்வண்ணனை

ஆயுற்றேற்றையமரர்கோவை யந்தணர்தமமுத்தினைச்

சாயைபோலப் பாடவல்லார்தாமு மணுக்கர்களே. கக.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முற்றிற்று.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதவுரை.

வேயர்தங்கன்— வைதிகருடைய

குலத்து— குலத்திலே

உதித்த— திருவவதரித்த

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வாருடைய

மனத்தே— மனஸஸிலே

கோயில் கொண்ட— திருக்கோயில் கொண்டு

கோவலனை— கோபகுமாரனாக

கொழு— செவ்விபெற்றதாய்

குளிர்— குளிர்ந்திருந்துள்ள

முகில்— மேகம்போன்ற

வண்ணனை— திருநிறத்தைபுடையவாய்

ஆயர்— இடைபார்களுக்கு

ஏற்றை— தலைவனானவனாக

அமரர்— நித்யஸூரிகளுக்கு

கோவை— ஸ்வாமிபானவனாக

அந்தணர்தம்— ஸங்காதிப் பரஹ்மர்ஷிகளுக்கு

அமுத்தினை— நிசதிகையபோக்யனாயுள்ள

பாடவல்லார்தாம்— பாடவல்லவர்கள்

சாயை போல— நிழலைப் போலே

அணுக்கர்கள்— அந்தரங்கராகப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. வேயர்தங்கன். உதயகிரியிலே ஆதித்யனுதித்தாற்போலே யாய்ந்து இங்கு டியிலே இவர் வந்தவதரித்தபடி. அவன் கேவலம் அந்தகாரத்தையிறேபோக்குவன; “நனிச் சுடரே” என்று அவ்வாதித்யனுமிங்கேயாகையாலே அஜ்ஞாநாதகாரத்தைப்போக்கி, ஹ்ரதய கமலத்தை அலர்த்தும் ஆதித்யனாய்ந்து இவர். விட்டுசித்தன் மனத்தே. விஷ்ணுநித்தரென்று திருநாமம். மனத்தே. ஹ்ரதயத்திலே. விஷ்ணுநித்தர் என்று நிரூபகமாய், அவனை விடாமை அதுஷ்டாந பர்யந்தமானபடி. கோயில்கொண்ட கோவலனை. திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி இவ்வளவும் இவர் திருவுள்ளத்திலே யிருக்கிற கர்ஷணன், தான்பிறந்த படிபையும் வளர்ந்தபடியையும் இவரைக்கொண்டு கேட்டபடி. வால்மீகிபகவான்பாட, குசலவர்களைக் கொண்டு கேட்ட சக்ரவர்த்தி திருமகனைப்போலன்றே ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகன் கேட்டபடி. “வைகுந்தங் கோயில்கொண்ட குடக்கத்தன்” என்னுமாபொலையன்று இவர் திருவுள்ளத்திலே கோயில்கொண்டபடி;—

“திருமாலிருஞ் சோலைமலையே திருப்பாற்கடலே பென்தலையே, திருமால் வைகுந்தமே தண்டிருவேங்கடமே பெனதுடலே” என்றும், “திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச் சிந்தையும்” என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களைடொக்கவிதே ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தை ஆதரித்தது. “நன்கென்னுடலங்கைவிடான்” “நங்கள் குன்றங்கைவிடான்;” ஏறுக்காகி; * நண்ணுவசுரர் நவிகைக்காக. உடலங் கைவிடாதது ஏறுக்காக? திருவாய்மொழி பாடுகைக்காக. அப்படியன்றிக்கே, “இடவகைக ளிகழ்ந்திட்டு” என்கிறபடியே, அவற்றை உபேக்ஷித்திறே இவர் திருவுள்ளத்தை இடவகையாகக் கொண்டது. கர்ஷணன்கோயில் பெரியாழ்வார் திருவுள்ளமாய்ந்து. ஆகையாலிதே “மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பார்” என்றது. உள்ளிருப்பார் சொல்லும் வார்த்தை உடனிருப்பார்க்குத் தெரியுமிதே.

கோவலனை. தாழ்ந்த குலத்திலே வந்தவதரித்து அவர்களுக்கு ஸூலபனுவல் போலே யாய்த்து இவர்க்கு ஸூலபனுவலடி. கோழங்குளிர் முகில்வண்ணனை. இவர் திருவுள்ளத்திலே புகுந்தபின்பாய்த்து - குளிர்ந்து செவ்வியுண்டாய்த் தன் நிறம்பெற்றது திருமேணி. முகில்வண்ணனை. இவர்க்குப் பண்ணின் ஓளதார்ப மென்னவுமாம். இவரீடு பட்ட வடிவழகென்னவுமாம். ஆயரேற்றை. “இடையரோடே கலந்து பரிமாறப்பெற் றோம்” என்கிற திருவுள்ளத்தில்பரிதியால் வந்த செருக்கோடே யிருக்குமாபோலே யாய்த்து இவர் திருவுள்ளத்திலே புகுரப்பெற்ற பரிதியால் வந்த செருக்கும். “செங்கனி வா யெங்கனாய் தேவே.” அமரர்கோவை. அதுபவம் மாறில் முடியும்படியான நித்ய ஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமியானவனை. “அயர்வறுமமரர்களதிபதி.” அந்தணர்தமமுத்தினை. * தெளிவிசும்பிலே நடக்கிற வதுபவம் இவ்விபூதியிலே நடக்கும்படி யிருக்கிற ஸநகாதி களுக்கு நிரதிசயபோக்யனா யிருக்கிறவனை. “பாற்கடல் பாம்பனைமேல் பள்ளிகொண்டரு றுஞ்சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலுஞ்சீரியர்” என்னக்கடவதிறே. “வேதியர் முழுவேதத்தமுதத்தை.”

சாயைபோலப்பாடவல்லார் தாமுமணுக்கர்களே. எம்பாரைச்சிலர். “இப்பதத் துக்குப் பொருளென்?” என்றுகேட்க; “நான் உடையவர் ஸூபாதத்திலே இது கேட் டிலேன்; ஆகிலும், நீங்கள்கேட்ட வர்த்தம்பாராதென்ன வொண்ணது; இப்போதே கேட்டு உங்களுக்குச் சொல்லவொண்ணாதபடி உடையவரும் திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸூபா தத்தேற வெழுந்தருளினார்; ஆகிலும் உங்களுக்கு இப்போதே சொன்னேனாகவேணும்” என்று உடையவர் திருவடிநிலைகளை யெடுத்துத் தம் திருமுடியிலே வைத்துக்கொண்டு, “இப்போது உடையவர் எனக்கருளிச்செய்தார், கேட்கலாகாதோ” என்று, “பாடவல் லார் - சாயைபோல - தாமுமணுக்கர்களே” என்றருளிச்செய்தார்.

“தாமும்” என்கைக்கடி - அவர்களேற்றத்தை நினைத்து. அதாவது பரபோஜனாந்த ரங்களையும், உபாயாந்தரங்களையும் கணிசித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணுகையன்றிக்கே, தந் காலத்துக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகையுமன்றிக்கே, கழிந்தகாலத்துக்கும் மங்களாசாஸ னம் பண்ணுகையிறே ஏற்றம். இப்படிக்கொத்த தண்மை தம்முடைய வம்சத்தில் ஏழுபடிகா வில்லை யென்னுமிடத்தை “ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம்” என்றருளிச்செய்தாரிறே. பாடு கையாவது “உன் செவ்வடிசெவ்வி திருக்காப்பு” என்கை. சாயைபோலவென்றது - புருஷ னுடைய சாயை அவன்புக்கவிடத்தே புக்குப் புறப்பட்டவிடத்தே புறப்பட்டு பரவர்த்தி நிஸ் ர்த்தி அவனிட்ட வழக்காமாப்போலே, இத்திருமொழி கற்றார்க்கும் தங்களுக்கென்ன ஒரு பரவர்த்தி நிவர்த்தி களின்றிக்கே ஈச்வரனுக்கு அந்தரங்கராகப் பெறுவர்கள். “செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு” என்று பாடவல்லார், * நிழலுமடிதாறுமாகப் பெறுவர்கள். அடிதாறு - திருவடிகளில் ரேகைகள். சாயைபோலப் பாடவல்லார் - நிழலுண்டாகப் பாடவல்லார். நிழலாவது - குளிர் த்தி. “குளிரப்பாடவல்லார்” என்றுஞ் சொல்லு வர்கள். கக.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—சென்னி பறவை எம்மனா கடல் போன் னுன்

பருப்பனந்தன் பணி தடவரை வேயர் மார்கழி.

ஆ. திருமொழி-சங்-க்கு, பாட்டு-சகக.

பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.